

[649]▼

III DALIS

URANTIJOS ISTORIJA

Šituos dokumentus parengė Vietinės Visatos Asmenybių Korpusas, veikiantis
Salvingtono Gabrielio įgaliojimu

[651]▼

57 DOKUMENTAS

URANTIJOS KILMĖ

PATEIKIANT iš Jerusemo archyvų ištraukas dokumentams apie Urantijos priešistoriją ir ankstyvąją istoriją, mums yra nurodyta laiką skaičiuoti jo dabartinio vartojimo požiūriu – dabartinį keliamųjų metų kalendorių sudaro 365 dienos ir 1/4 dienos per metus. Kaip taisyklė, nebus mėginama pateikti tikslių metų, nors jie ir yra užregistruoti. Mes iš tiesų vartosime artimiausius pilnus skaičius kaip tą geresnį metodą pateikiant šituos istorinius faktus.

Kada kalbėsime apie vieno ar dviejų milijonų metų senumo įvykį, tada ketiname tokį įvykį datuoti į praeitį, skaičiuodami metus nuo krikščioniškosios eros dvidešimtojo amžiaus pirmųjų dešimtmečių. Šitokiu būdu mes šituos tolimus įvykius pavaizduosime kaip vykusius tūkstančių, milijonų, ir milijardų metų lyginiais periodais.

1. ANDRONOVERIO ŪKAS

Urantija yra kilusi iš jūsų saulės, o jūsų saulė yra viena iš daugialypių palikuonių iš Andronoverio ūko, kuris kažkada buvo organizuotas kaip Nebadono vietinės visatos fizinės energijos ir materialios materijos sudedamoji dalis. O šitas gigantiškas ūkas pats atsirado iš visuotinio erdvės jėgos užtaiso Orvontono supervisatoje prieš daug daug laiko.

Likus daug laiko iki to meto, nuo kada yra pradedamas šitas pasakojimas, Rojaus Pirminiai Pagrindiniai Jėgos Organizatoriai visiškai kontroliavo erdvės energijas, kurios vėliau buvo organizuotos į Andronoverio ūką.

Prieš 987.000.000.000 metų jėgos organizatoriaus padėjėjas ir tuo metu laikinai vykdęs inspektoriaus pareigas Orvontono serijos numeris 811.307, keliaudamas iš Uversos į išorę, pranešė Dienų Seniesiems, jog erdvės sąlygos yra palankios tam, kad būtų pradėti materializavimo reiškiniai rytinio, tuo metu, Orvontono segmento viename sektoriuje.

Prieš 900.000.000.000 metų Uversos archyvai liudija, jog buvo užregistruotas leidimas, kurį išdavė Uversos Pusiausvyros Taryba supervisatos vyriausybei, kuri buvo įgaliota vieną jėgos organizatorių ir personalą pasiųsti į tą regioną,

kuri buvo anksčiau nurodęs 811.307 inspektorius. Orvontono valdžia nusiuntė šitos potencialios visatos pirmąjį atradėją tam, kad įvykdytų Dienų Senujų mandatą, nurodantį organizuoti naują materialią kūriniją.

Šito leidimo įregistravimas pažymi, kad tas jėgos organizatorius ir personalas jau buvo išvykę iš Uversos į ilgą kelionę į tą rytinį erdvės sektorių, kur jie vėliau turėjo įsitraukti į tą ilgalaikę veiklą, kuri pasibaigtų naujos fizinės kūrinijos atsiradimu Orvontone.

Prieš 875.000.000.000 metų milžiniškas Andronoverio ūkas numeris 876.926 buvo tinkamai pradėtas. Tam, jog būtų pradėtas energijos viesulas, kuris galiausiai peraugo į šitą milžinišką erdvės cikloną, buvo reikalingas tikrai jėgos organizatoriaus ir ryšių personalo buvimas. Po to, kada būna inicijuojami ūkiniai apsisukimai, tada gyvieji jėgos organizatoriai tiesiog pasitraukia statmenais kampais į besisukančio disko plokštumą, ir nuo to momento visą laiką tokios naujos fizinės sistemos progresinę ir tvarkingą evoliuciją užtikrina tos savybės, kurios yra neatskiriamos nuo energijos.

Maždaug nuo šito laiko pasakojimas persikelia į supervisatos asmenybių veikimą. Tikrovėje pasakojimo tikroji pradžia yra nuo šito laiko – kaip tik maždaug nuo to meto, kada Rojaus jėgos organizatoriai rengiasi pasitraukti, parengę erdvės-energijos sąlygas Orvontono supervisatos energijos reguliuotojų ir fizinių kontrolierių veikimui.

2. PIRMINIS ŪKO ETAPAS

Visi evoliuciniai materialūs kūriniai yra kilę iš žiedinių ir dujinių ūkų, ir visi tokie pirminiai ūkai yra žiediniai per savo dujinės egzistencijos ankstyvąjį etapą. Laikui einant, jie paprastai tampa spiraliniais, o kada jų saulių formavimo funkcija išsisemia, tada jie dažnai tampa žvaigždinėmis grupėmis arba milžiniškomis saulėmis, kurias supa skirtingas skaičius planetų, palydovų, ir mažesnių materijos grupių daug kuo primenančių jūsų pačių mažytę saulės sistemą.

Prieš 800.000.000.000 metų Andronoverio kūrinys buvo gerai įsitvirtinęs kaip Orvontono vienas iš didingų pirminių ūkų. Kada netolimų visatų astronomai žvelgė į išorę į šitą erdvės reiškinių, tada jie mažai ką matė, kas patrauktų jų dėmesį. Gravitacijos apskaičiavimai, atlikti gretimuose kūrinuose, rodė, kad tuo metu Andronoverio regionuose vyko erdvės materializavimai, bet tai buvo ir viskas.

Prieš 700.000.000.000 metų Andronoverio sistema ėmė įgauti gigantiškas proporcijas, ir papildomi fiziniai kontrolieriai buvo pasiūti į devynis supančius materialius kūrinius tam, kad būtų užtikrinta parama ir suteiktas bendradarbiavimas šitos naujos materialios sistemos, kuri taip sparčiai vystėsi, energijos centrams. Šituo tolimu metu visa materija, kuri buvo perduota vėlesniems kūrinijoms, buvo laikoma šitame gigantiškame erdvės rate, kuris visą

laiką toliau sukosi, ir pasiekęs savo maksimalų skersmenį, sukosi vis greičiau ir greičiau, tuo pačiu metu toliau tankėdamas ir susitraukdamas.

Prieš 600.000.000.000 metų buvo pasiektas Andronoverio energijos mobilizavimo periodo aukščiausias taškas; ūkas buvo pasiekęs savo maksimalią masę. Šiuo metu tai buvo gigantiškas cirkuliarinis dujų debesis, savo forma kažkuria prasme panašus į suplotą sferoidą. Tai buvo išsiskiriančios masės formavimosi ir skirtingų sukimosi greičių ankstyvasis.

[653]▼

periodas. Netrukus gravitacija ir kitokie poveikiai turėjo pradėti tokį savo darbą, kad erdvės dujas paverstų į organizuotą materiją.

3. ANTRINIS ŪKO ETAPAS

Milžiniškas ūkas dabar palaipsniui pradeda įgauti spiralinę formą ir tampa aiškiai matomu net ir tolimų visatų astronomams. Tai yra natūrali daugumos ūkų istorija; prieš tai, kada jie pradeda išmesti saules ir imasi visatos statybos darbo, šitie antriniai erdvės ūkai paprastai yra matomi kaip *spiraliniai reiškiniai*.

Buvę netoli tos tolimosios eros žvaigždžių tyrėjai, kada jie stebėjo šitą Andronoverio ūko metamorfozę, tada matė tiksliai tą patį, ką mato dvidešimtojo amžiaus astronomai, kai savo teleskopus jie nukreipia į erdvę ir mato dabartinio amžiaus gretimos išorinės erdvės spiralinius ūkus.

Maždaug tuo metu, kada buvo pasiekta didžiausia masė, gravitacijos kontrolė dujiniam turiniui ėmė mažėti, ir prasidėjo dujų išsiveržimo etapas, dujos į išorę skriejo srovėmis kaip dvi gigantiškos ir atskiros atšakos, kurios susidarė motininės masės priešingose pusėse. Šito milžiniško centrinio branduolio greiti apsisukimai šitoms dviem nusidriekusioms dujų srovėms suteikė spiralės išvaizdą. Šitų išsikišusių atšakų dalių vėsimas ir vėliau kondensavimasis sukūrė jų mazginę išvaizdą. Šitos tankesnės dalys buvo fizinės materijos milžiniškos sistemos ir posistemės, sūkuriu skriejančios erdve ūko dujinio debesies terpėje, tuo pačiu metu jos buvo tvirtai išlaikomos motininio rato gravitacijos grybšnyje.

Bet ūkas buvo pradėjęs trauktis, o sukimosi greičio padidėjimas toliau mažino gravitacijos kontrolę; ir netrukus, išoriniai dujiniai regionai iš tikrųjų ėmė išsiveržti iš ūko branduolio tiesioginio apkabinimo, pasklisdami į erdvę netaisyklingo kontūro grandinėmis, sugrįždami į branduolio regionus tam, kad užbaigtų savo grandines, ir taip toliau. Bet tai buvo ūko vystymosi tikrai laikinas etapas. Visą laiką didėjantis sukimosi greitis netrukus turėjo į erdvę išmesti milžiniškas saules su savarankiškėmis grandinėmis.

Ir būtent taip įvyko Andronoveryje prieš amžių amžius. Energijos ratas vis augo ir augo, kol pasiekė savo išsiplėtimo maksimalų laipsnį, ir tada, kada prasidėjo susitraukimas, jis sukosi vis greičiau ir greičiau, kol, galiausiai, buvo pasiekta kritinė išcentrinė stadija ir prasidėjo didysis irimas.

Prieš 500.000.000.000 metų atsirado pirmoji Andronoverio saulė. Šita deganti juosta atskilo nuo motininės gravitacijos grybšnio ir išsiplėšė į erdvę į savarankišką kelionę kosmoso kūrinijoje. Jos orbitą nulėmė jos išsiveržimo

trajektorija. Tokios jaunos saulės greitai tampa sferinėmis ir pradeda savo ilgą, turtingą įvykiais karjerą kaip erdvės žvaigždės. Išskyrus paskutiniuosius ūkų branduolius, didžioji dauguma Orvontono saulių turėjo analogišką kilmę. Šitos išsiveržiančios saulės pereina per įvairius evoliucijos ir vėlesnės visatos tarnystės periodus.

Prieš 400.000.000.000 metų prasidėjo Andronoverio ūko sugavimo iš naujo periodas. Daugelis netolimų ir mažesnių saulių buvo vėl sugautos dėl to, kad motininis branduolys palaipsniui didėjo ir toliau kondensavosi. Labai greitai buvo pradėta ūko baigiamoji kondensavimosi fazė, tas periodas, kuris visada eina prieš baigiamąją energijos ir materijos šitų milžiniškų erdvės sankaupų atsiskyrimą.

[654]▼

Būtent praėjus vos milijonui metų nuo šitos epochos, Neadono Mykolas, vienas iš Rojaus Sūnų Kūrėjų, šią besiskaidantį ūką pasirinko savo jaudinančio patyrimo vieta kuriant visatą. Beveik tuoj pat buvo pradėti Salvingtono architektūriniai pasauliai ir vieno šimto žvaigždynų būstinių planetų grupės. Prireikė beveik vieno milijono metų tam, kad būtų užbaigtos šitos specialiai sukurtų pasaulių grupės. Vietinių sistemų būstinių planetos buvo pastatytos per tą laikotarpį, kuris nusidriekė nuo to meto iki maždaug to momento, kuris buvo prieš penkis milijardus metų.

Prieš 300.000.000.000 metų Andronoverio saulės grandinės buvo gerai įtvirtintos, o pati ūko sistema žengė per santykinio fizinio stabilumo laikiną periodą. Maždaug šituo laiku Mykolo personalas atvyko į Salvingtoną, ir Orvontono Uversos vyriausybė pareiškė apie Neadono vietinės visatos fizinį pripažinimą.

Prieš 200.000.000.000 metų toliau vyko susitraukimas ir kondensavimasis, išskiriant milžinišką karštį Andronoverio centrinėje sankaupoje, arba branduolio masėje. Santykinė erdvė susidarė net ir tuose regionuose, kurie buvo netoli centrinio motininio saulės rato. Išoriniai regionai ėmė darytis labiau stabilizuoti ir geriau organizuoti; kai kurios planetos, skriejusios aplink naujai atsiradusias saules, pakankamai atvėso, kad būtų tinkamos gyvybės implantavimui. Seniausios apgyvendintos Neadono planetos yra atsiradusios tais laikais.

Dabar užbaigtas Neadono visatos mechanizmas pirmą kartą pradeda veikti, ir Mykolo kūrinija yra įregistruojama Uversoje kaip apgyvendinimo ir augančio mirtingojo kilimo visata.

Prieš 100.000.000.000 metų buvo pasiekta ūko kondensavimosi įtampos viršūnė; maksimalaus karščio įtampos taškas. Šitas kritinis gravitacijos-karščio kovos etapas kartais trunka per amžius, bet anksčiau ar vėliau, karštis laimi kovą prieš gravitaciją, ir prasideda išpūdingas saulių išmėtymo laikotarpis. Ir tai rodo erdvės ūko antrojo etapo pabaigą.

4. TREČIASIS IR KETVIRTASIS ETAPAI

Pirmasis ūko etapas yra žiedinis; antrasis yra spiralinis; trečiasis etapas yra pirmasis saulių išmėtymas, tuo tarpu ketvirtasis etapas apima antrąjį ir paskutinįjį saulių pasklidimo ciklą, motininiam branduoliui tampant sferine grupe arba atskira saule, veikiančia kaip paskutiniosios saulės sistemos centras.

Prieš 75.000.000.000 metų šitas ūkas buvo pasiekęs savo saulių šeimos stadijos aukščiausiąjį tašką. Tai buvo saulių praradimų pirmojo periodo viršūnė. Nuo to laiko didžioji dauguma šitų saulių užvaldė didžiules planetų, palydovų, tamsiųjų salų, kometų, meteorų, ir kosminių dulkių debesų sistemas.

Prieš 50.000.000.000 metų šitas pirmasis saulių pasklidimo periodas buvo užbaigtas; šis ūkas labai greitai artėjo prie savo egzistavimo trečiojo ciklo, per kurį susidarė 876.926 saulių sistemos, pabaigos.

Prieš 25.000.000.000 baigėsi šio ūko egzistavimo trečiasis ciklas, ir dėl to atsirado toli nusidriekusių žvaigždinių sistemų, kilusių iš šito tėvinio ūko, organizacija ir santykinis stabilumas. Bet fizinio susitraukimo ir padidinto karščio generavimo procesas tęsėsi ūko liekanų centrinėje masėje.

[655]▼

Prieš 10.000.000.000 metų prasidėjo ketvirtasis Andronoverio ciklas. Buvo pasiekta maksimali branduolio masės temperatūra; artėjo kritinis kondensavimosi taškas. Pirminis motininis branduolys patyrė konvulsijas, kada jį veikė jo paties vidinio karščio kondensavimosi įtampos ir išsilaisvinusių saulių sistemų supančios gausybės vis augančio gravitacinio traukimo apjungtas spaudimas. Branduoliniai išsiveržimai, kurie turėjo pradėti ūko saulių antrąjį ciklą, buvo neišvengiami. Netrukus turėjo prasidėti ūko egzistavimo ketvirtasis ciklas.

Prieš 8.000.000.000 metų prasidėjo galingas baigiamasis išsiveržimas. Tokio kosminio sukrėtimo metu saugios yra tiktai išorinės sistemos. Ir tai buvo ūko pabaigos pradžia. Šitas baigiamasis saulių išmetimas užtruko beveik du milijardus metų.

Prieš 7.000.000.000 metų Andronoverio paskutinis irimas pasiekė aukščiausią tašką. Tai buvo tas periodas, kada gimė didesnės paskutinės saulės ir kada buvo vietinių fizinių sukrėtimų viršūnė.

Prieš 6.000.000.000 metų buvo galutinio suirimo pabaiga, ir atsirado jūsų saulė, penkiasdešimt šeštoji Andronoverio antrojoje saulių šeimoje, skaičiuojant nuo galo. Šitas paskutinis ūko branduolio išsiveržimas sukūrė 136.702 saules, didžioji jų dauguma buvo pavieniai dangaus kūnai. Bendras saulių ir saulių sistemų skaičius, kuris kilo iš Andronoverio ūko, buvo 1.013.628. Saulės sistemos saulės numeris yra 1.013.572.

O dabar Andronoverio ūko daugiau nebėra, bet jis toliau tebegyvuoja daugybėje saulių ir jų planetinėse šeimose, kurios susidarė iš šito erdvės motininio debesies. Šito nuostabaus ūko paskutiniojo branduolio liekanos vis dar tebedega rausvu spindesiu ir toliau skleidžia saikingą šviesą ir karštį savo likusiai planetų šeimai, susidedančiai iš vieno šimto šešiasdešimt penkių pasaulių, kurie dabar sukasi aplink šitą šviesos monarchų dviejų galingų generacijų nusipelnusią pagarbos motiną.

5. MONMATIJOS – URANTIJOS SAULĖS SISTEMOS – KILMĖ

Prieš 5.000.000.000 metų jūsų saulė buvo santykinai izoliuotas degantis dangaus kūnas, prisitraukęs didžiąją dalį materijos, skriejusios netoli erdvėje, tuos neseniai buvusių sukrėtimų, kurie lydėjo jos pačios atsiradimą, likučius.

Šiandien, jūsų saulė yra pasiekusi santykinį stabilumą, bet jos vienuolikos su puse metų saulės dėmių ciklai išduoda, kad savo jaunystėje ji buvo nepastovi saulė. Jūsų saulės egzistavimo pradžioje besitęsiantis traukimas ir dėl to palaipsniui kylanti temperatūra jos paviršiuje sukėlė didžiausias konvulsijas. Šitiems titaniškiems kvėpavimams prirėkdavo trijų su puse dienos tam, kad būtų užbaigtas besikeičiančio ryškumo ciklas. Šita besikeičianti būseną, šitas periodiškas pulsavimas, jūsų saulę padarė labai jautrią kai kuriems išoriniams poveikiams, su kuriais ji turėjo netrukus susidurti.

Tokiu būdu iš tikrųjų vietinės erdvės arena buvo parengta tam, jog unikalčiai atsirastų *Monmatija*, toks yra jūsų saulės planetinės šeimos, tos saulės sistemos, kuriai priklauso jūsų pasaulis, vardas. Mažiau negu vienas procentas Orvontono planetinių sistemų turi panašią kilmę.

Prieš 4.500.000.000 metų milžiniška Angonos sistema ėmė artėti prie šitos atsiskyrusios saulės. Šitos gigantiškos sistemos centras buvo erdvės tamsusis milžinas, kietas, su labai didžiule energine įkrova, ir turintis galingą gravitacinį traukimą.

[656]▼

Kada Angona prie saulės labiau priartėjo, tada, saulės pulsavimo maksimalaus išsiplėtimo momentais, dujinių medžiagų srovės būdavo iššaunamos į erdvę kaip gigantiški saulės liežuviai. Iš pradžių šitie liepsningi dujų liežuviai neišvengiamai nukrisdavo atgal į saulę, bet kuomet Angona artinosi vis labiau ir labiau, tuomet tos gigantiškos viešnios gravitacinis traukimas tapo tokiu galingu, kad šitie dujų liežuviai kai kuriose vietose atitrūkdavo, šaknys sukrisdavo atgal į saulę, tuo tarpu išorinės dalys pasilikdavo atitrūkusios, kad sudarytų savarankiškus materijos kūnus, saulės meteoritus, kurie nedelsiant imdavo skrieti aplink saulę savo pačių elipsinėmis orbitomis.

Angonos sistemai vis artėjant, iš saulės ištraukta materija vis augo ir augo: iš saulės buvo atitraukiama vis daugiau ir daugiau materijos, kad taptų savarankiškais kūnais, skriejančiais aplink esančioje erdvėje. Tokia situacija vystėsi maždaug penkis šimtus tūkstančių metų tol, kol Angona prie saulės prisiartinė arčiausiai; tuomet saulė, dar tuo pačiu paveikta vienos iš savo periodiškų vidinių konvulsijų, patyrė dalinį suirimą: iš priešingų pusių ir vienu

metu, su jėga buvo išsviesti milžiniški materijos tūriai. Nuo Angonos pusės buvo ištraukta milžiniška saulės dujų kolona, gana nusmailėjusi iš abiejų pusių ir ryškiai išsipūtusi centre, kuri iš saulės tiesioginės gravitacijos kontrolės visiškai ištrūko.

Šita milžiniška saulės dujų kolona, kuri buvo tokiu būdu atskirta nuo saulės, vėliau išsivystė į dvylika saulės sistemos planetų. Aidu atsiliepiantis dujų išmetimas iš priešingos saulės pusės kartu su padidėjusiu reagavimu į šito gigantiško saulės sistemos protėvio išsiveržimą, nuo to laiko kondensavosi į meteorus ir saulės sistemos erdvės dulkes, nors didelę, labai didelę šitos materijos dalį vėliau vėl iš naujo pasigriebė saulės gravitacija, kada Angonos sistema pasitraukė į tolimąją erdvę.

Nors Angonai ir pavyko atitraukti saulės sistemos protėvinę planetų materiją ir milžinišką materijos tūrį, dabar skriejančią aplink saulę kaip asteroidai ir meteorai, bet iš šitos saulės materijos sau ji neišsaugojo visiškai nieko. Besisvečiuojanti sistema neprisiartino tiek arti, kad realiai pasivogtų bent kiek iš saulės substancijos, bet ji priskriejo pakankamai arti, kad į įsiterpiančią erdvę atitrauktų visą materiją, kuri sudaro šiandieninę saulės sistemą.

Tos penkios vidinės ir penkios išorinės planetos greitai susiformavo miniatiūroje iš vėstančių ir besikondensuojančių branduolių mažiau masyviuose ir plonėjančiuose galuose to gigantiško gravitacinio išsipūtimo, kurį Angonai pasisekė atplėšti nuo saulės, tuo tarpu Saturnas ir Jupiteris buvo suformuoti iš masyvesnių ir išsipūtusių centrinių dalių. Jupiterio ir Saturno galingas gravitacinis traukimas anksti pasigriebė didžiąją materijos dalį, kuri buvo pavogta iš Angonos, kaip šitą liudija jų kai kurių palydovų skriejimas į priešingą pusę.

Jupiteris ir Saturnas, kadangi kilo iš milžiniškos superkarštų saulės dujų kolonos paties centro, todėl turėjo tiek daug labai karštos saulės materijos, kad jie švietė spindinčia šviesa ir skleidė milžinišką karščio kiekį; iš tikrųjų jos trumpą laiką po savo susiformavimo į atskirus erdvės kūnus buvo antrinės saulės. Šitos dvi didžiausios planetos saulės sistemoje išliko didelė dalimi dujinėmis iki šios dienos, dar net neatvėsusios iki visiško kondensavimosi ar suketėjimo taško.

Kitų dešimties planetų branduoliai, susidarę dėl dujų susitraukimo, greitai pasiekė kietėjimo etapą, ir tokiu būdu ėmė prie savęs pritraukti vis daugiau meteorinės materijos, skriejusios netoli erdvėje. Šitokiu būdu saulės sistemos pasauliai turėjo dvigubą kilmę: kondensuotų dujų branduoliai vėliau

[657]▼

padidėjo, pasigaudami milžinišką kiekį meteorų. Iš tikrųjų jie vis dar tebegaudė meteorus, bet daug mažesniu kiekiu.

Planetos nesisuka aplink saulę savo motininės saulės ekvatorine plokštuma, ką jos darytų, jeigu būtų išmestos dėl saulės sukimosi. Vietoje šito jos keliauja ta plokštuma, kokia saulės masę ištraukė Angona ir kuri susiformavo dideliu kampu su saulės ekvatoriaus plokštuma.

Nors Angona saulės masės nepajėgė pasigriebti nė trupučio, bet jūsų saulę prie savo besikeičiančios planetinės šeimos tikrai šiek tiek prisidūrė iš

apsilankiusios sistemos erdvėje skriejusios medžiagos. Dėl Angonos stipraus gravitacinio lauko, jai pavaldžių planetų šeima skriejo tokiomis orbitomis, kurios buvo gerokai nutolusios nuo šio tamsiojo milžino; ir tuoj po saulės sistemos protėvinės masės išstūmimo ir tuo metu, kai Angona dar buvo saulės kaimynystėje, trys iš didžiųjų Angonos sistemos planetų skriejo taip arti masyvaus saulės sistemos protėvio, kad jo gravitacinis traukimas, padidintas tos saulės traukos, buvo pakankamas tam, kad nugalėtų Angonos gravitacijos grybšnį ir visam laikui atitrauktų šitas tris priklausomas dangiškojo klajūno dalis.

Visa saulės sistemos materija, kilusi iš saulės, iš pradžių buvo apdovanota vienodos krypties orbitiniu skriejimu, ir jeigu nebūtų buvę šitų trijų svetimų erdvės kūnų įsiveržimo, tai visa saulės sistemos materija tebeturėtų tą pačią orbitinio judėjimo kryptį. Atsitiko taip, jog trys Angonos intakai atsirandančioje saulės sistemoje suteikė naujas ir svetimas reguliuojančias jėgas, o dėl šito atsirado priešingos krypties judėjimas. Priešingos krypties judėjimas bet kurioje astronominėje sistemoje visada būna atsitiktinis ir visada kyla dėl svetimų erdvės kūnų susidūrimo įtakos. Tokie susidūrimai nevisada gali sukelti priešingos krypties judėjimą, bet nė vieno kūno, skriejančio priešinga kryptimi, neatsiranda niekur kitur, išskyrus tokią sistemą, kurios masės turi skirtingą kilmę.

6. SAULĖS SISTEMOS ETAPAS – PLANETŲ FORMAVIMOSI ERA

Po saulės sistemos atsiradimo prasidėjo palaipsniui mažėjantis saulės dalių išmetimo periodas. Per kitus penkis šimtus tūkstančių metų, saulė į aplinkinę erdvę toliau išpildavo vis mažesnius materijos tūrius. Bet per šituos ankstyvuosius nepastovių orbitų laikus, kada supantys kūnai prie saulės prisiartindavo arčiausia, tada tėvinė saulė didelę dalį šitos meteorinės materijos sugebėdavo vėl iš naujo pasigauti.

Tos planetos, kurios buvo arčiausia saulės, buvo pirmosios, kurios savo apsisukimus sulėtino kryptinės trinties dėka. Tokie gravitaciniai poveikiai taip pat prisideda prie planetinių orbitų stabilizavimo tuo metu veikdami kaip stabdžiai planetų sukimosi aplink savo ašį greičiui, versdami planetą visą laiką suktis vis lėčiau iki ašinis sukimasis sustoja, palikdami planetos vieną pusrutulį visada atsuktą į saulę ar didesnį kūną, kaip tą iliustruoja Merkurijaus planeta ir mėnulis, kuris į Urantiją visada yra atsukęs tą pačią pusę.

Kada mėnulio ir žemės kryptinė trintis išsilygins, tada žemė į mėnulį visada bus atsukusi tą patį pusrutulį, o diena ir mėnuo bus analogiški – trukmė bus maždaug keturiasdešimt septynios dienos. Kada bus pasiektas toks orbitų stabilumas, tada kryptinės trintys pradės veikti priešinga kryptimi, daugiau nebestumdamos mėnulio tolyn nuo žemės, bet palaipsniui traukdamos palydovą prie šios planetos. Ir tada, toje tolimojoje ateityje, kada mėnulis priartės iki maždaug vienuolikos tūkstančių žemės mylių,

pastarosios gravitacinis veikimas sukels mėnulio suirimą, ir šitas srovinės gravitacijos sproginas suskaldys mėnulį į mažas dalelytes, kurios gali susiburti aplink šį pasaulį kaip materijos žiedai, panašūs į Saturno žiedus, arba gali būti palaipsniui įtraukti į žemę kaip meteorai.

Jeigu erdvės kūnai yra panašūs dydžiu ir tankiu, tuomet gali įvykti susidūrimai. Bet jeigu du erdvės kūnai, turintys panašų tankį, yra santykinai nevienodo dydžio, tuomet, jeigu mažesnysis vis labiau artėja prie didesniojo, įvyks mažesniojo kūno suirimas, kada jo orbitos spindulys taps du su puse karto mažesnis už didesniojo kūno spindulį. Tarp erdvės milžinų susidūrimai yra iš tikrųjų reti, bet šitie mažesniųjų kūnų kryptinės gravitacijos sproginai yra gana įprasti.

Krentančios žvaigždės būna spiečiuose, kadangi jos yra skeveldros didesniųjų materijos kūnų, kuriuos suardė netolimų ir dar didesnių kūnų kryptinė gravitacija. Saturno žiedai yra suardyto palydovo skeveldros. Dabar vienas iš Jupiterio mėnulių pavojingai artėja prie kryptinio suardymo kritinės zonos ir, per keletą milijonų metų, arba jį pasiglemš ši planeta, arba jis suirs dėl kryptinės gravitacijos. Saulės sistemos penktoji planeta prieš daug daug laiko skriejo nepastovia orbita, periodiškai vis labiau ir labiau artėdama prie Jupiterio, kol įžengė į suirimo dėl kryptinės gravitacijos kritinę zoną, buvo greitai fragmentuota, ir tapo šiandieninių asteroidų susitelkimu.

Prieš 4.000.000.000 metų Jupiterio ir Saturno sistemos susiformavo didele dalimi tokios, kokios yra matomos šiandien, išskyrus jų mėnulus, kurie toliau didėjo per kelis milijardus metų. Iš esmės, saulės sistemos visos planetos ir visi palydovai tebeauga dėl nuolatinio meteorų pasigavimo.

Prieš 3.500.000.000 metų kitų dešimties planetų kondensuoti branduoliai buvo gerai suformuoti, o daugumos mėnulių branduoliai buvo nepakitę, nors vėliau kai kurie mažesnieji palydovai susijungė, kad sudarytų šiandien esančius didesnius mėnulus. Šitas amžius gali būti laikomas planetų susidarymo era.

Prieš 3.000.000.000 metų saulės sistema veikė panašiai, kaip ji veikia šiandien. Jos nariai toliau augo dydžiu, kai erdvės meteorai milžiniškais kiekiais ir toliau liejosi į planetas ir į jų palydovus.

Maždaug šituo laiku jūsų saulės sistema buvo įtraukta į Neadono fizinį registrą, ir jai buvo suteiktas Monmatijos pavadinimas.

Prieš 2.500.000.000 metų planetos labai smarkiai išaugo dydžiu. Urantija buvo gerai išvystyta sfera, turinti maždaug vieną dešimtadalį savo dabartinės masės, ir ji toliau greitai augo dėl meteoritų akrecijos.

Visa šita didžiulė veikla yra įprasta Urantijos kategorijos evoliucinio pasaulio tvėrimo dalis, ir sukuria išankstines astronomines sąlygas tam, kad būtų parengta arena tokių erdvės pasaulių fizinės evoliucijos pradžiai ruošiantis laiko gyvybės jaudinantiems patyrimams.

7. METEORITŲ ERA – UGNIKALNIŲ AMŽIUS PRIMITIVEJOJI PLANETŲ ATMOSFERA

Per šituos ankstyvuosius laikus, saulės sistemos erdvės regionuose buvo spiečiai nedidelių irstančių ir besikondensuojančių kūnų, ir kadangi apsauginės

[659]▼

sudeginančios atmosferos nebuvo, tai tokie erdvės kūnai trenkdavosi tiesiai į Urantijos paviršių. Šitie nenutrūkstantys poveikiai planetos paviršių palaikė daugiau ar mažiau įkaitintą, o tai, kartu su gravitacijos padidėjusiu veikimu, kadangi sfera vis didėjo, ėmė sukelti tokius poveikius, kurie sunkesnius elementus, tokius, kaip geležį, palaipsniui vertė slinkti vis labiau ir labiau link planetos centro.

Prieš 2.000.000.000 metų žemė aiškiai tapo didesne už mėnulį. Visada planeta buvo didesnė už savo palydovą, bet tokio žymaus dydžių skirtumo nebuvo iki maždaug šito momento, kada žemė užgrobė milžiniškus erdvės kūnus. Tuomet Urantija buvo pasiekusi maždaug penktadalį savo šiandieninio dydžio, ir buvo pakankamai didelė, kad išlaikytų primitivią atmosferą, kuri buvo pradėjusi atsirasti dėl vidinių elementų kovos tarp įkaitinto vidaus ir vėstančios plutos.

Aiškiai išreikštas vulkaninis veikimas yra datuojamas šitais laikais. Žemės vidinį karštį ir toliau didino radioaktyviųjų ir sunkesniųjų elementų, kuriuos iš erdvės atnešdavo meteoritai, vis gilesnis ir gilesnis įsiskverbimas. Šitų radioaktyviųjų elementų studijavimas atskleis, jog Urantija yra daugiau negu vieno milijardo metų amžiaus savo paviršiuje. Radžio laikrodis yra jūsų pats patikimiausias laiko matuoklis tam, kad būtų mokslškai apskaičiuotas planetos amžius, bet visi tokie apskaičiavimai yra per daug paviršutiniški, kadangi tos radioaktyvios medžiagos, kurios yra prieinamos jūsų tyrinėjimams, visos yra paimtos iš žemės paviršiaus, ir dėl to atstovauja tiems elementams, kuriuos Urantija įgijo palyginus neseniai.

Prieš 1.500.000.000 metų žemė turėjo du trečdalius savo dabartinio dydžio, tuo tarpu mėnulis artėjo prie savo dabartinės masės. Spartus žemės didėjimas, pralenkiant dydžiu mėnulį, įgalino ją pradėti lėtą pagrobimą tos nedidelės atmosferos, kurią jos palydovas iš pradžių turėjo.

Vulkaninis veikimas dabar pasiekė aukščiausią tašką. Visa žemė yra tikras ugningas pragaras, paviršius primena savo ankstesnę išlydytą būseną, prieš tai, kada sunkesnieji metalai gravitavo link centro. *Tai yra vulkaninis amžius.* Nepaisant šito, palaipsniui formuojasi pluta, susidedanti daugiausia iš santykinai lengvesnio granito. Parengiama arena tokiai planetai, kuri kada nors galės turėti gyvybę.

Lėtai susidaro primitivi planetos atmosfera, dabar turinti šiek tiek vandens garų, anglies monoksido, anglies dioksido, ir vandenilio chlorido, bet labai mažai arba visiškai nėra laisvo azoto arba laisvo deguonies. Pasaulio atmosfera

vulkaniniame amžiuje pateikia keistoką vaizdą. Priedo prie išvardintų dujų, ją smarkiai užpildo daugybė vulkaninių dujų ir, šitai oro juostai bręstant, smarkaus meteoritų lietaus, kuris nuolat atsitrenkia į planetos paviršių, degimo produktai. Toks meteoritų degimas išnaudoja beveik visą atmosferinį deguonį, o meteoritų bombardavimo apimtis vis dar yra milžiniška.

Netrukus, atmosfera tapo labiau nusistovėjusia ir pakankamai atvėsusia, kad sukeltų lietaus kritulius ant planetos karšto uolėto paviršiaus. Tūkstančius metų Urantija buvo įvyniota į vieną didžiulę ir ištisinę garų paklodę. Ir per šituos amžius saulė niekada nešvietė ant žemės paviršiaus.

Buvo išskirta didelė dalis atmosferos anglies, kad būtų suformuoti įvairių metalų, kurių gausu paviršiniuose planetos sluoksniuose, karbonatai. Vėliau, šitų anglies dujų daug didesnius kiekius suvartojo ankstyvoji ir visli augalinė gyvybė.

[660]▼

Net ir per vėlesnius periodus tebesitęsiantis lavos tekėjimas ir įkrentantys meteoritai oro deguonį beveik visiškai išekvojo. Net ir netrukus atsirasiančio primityvaus vandenyno pirmosios nuosėdos neturėjo spalvotų akmenų ar skalūnų. Ir ilgą laiką po to, kada atsirado šitas vandenynas, atmosferoje iš tikrųjų nebuvo jokio laisvo deguonies; ir jo dideliais kiekiais neatsirado tol, kol jį vėliau sukūrė jūros dumbliai ir kitos augalinės gyvybės formos.

Vulkaninio amžiaus primityvioji planetos atmosfera suteikia mažai apsaugos nuo meteoritų lietaus susidūrimų poveikių. Milijonų milijonai meteoritų sugeba prasiskverbti pro tokią oro juostą, kad trenktųsi į planetos plutą kaip kieti kūnai. Bet laikui einant, vis mažiau ir mažiau iš jų buvo pakankamai dideli, kad pasipriešintų vėlesniųjų erų vis daugiau deguonimi prisotintos atmosferos visą laiką stiprėjančios trinties skydai.

8. PLUTOS STABILIZAVIMAS ŽEMĖS DREBĖJIMŲ AMŽIUS PASAULINIS VANDENYNAS IR PIRMASIS KONTINENTAS

Prieš 1.000.000.000 metų Urantijos istorija prasideda realiai. Planeta buvo pasiekusi apytiksliai savo dabartinį dydį. Ir maždaug šituo laiku ji buvo įtraukta į Nebadono fizinius registrus ir jai buvo suteiktas pavadinimas, *Urantija*.

Atmosfera, kartu su nenutrūkstamai krentančiais skystais krituliais, palengvino žemės plutos atvėsimą. Vulkaninis veikimas anksti išlygino vidinio karščio spaudimą ir plutos susitraukimą; o kada ugnikalnių ėmė greitai mažėti, tada vystantis šitai plutos vėsimo ir derinimosi epochai prasidėjo žemės drebėjimai.

Urantijos realioji geologinė istorija prasideda nuo pakankamo žemės plutos atvėsimo, tapusio pirmojo vandenyno susiformavimo priežastimi. Vandens garų kondensavimasis ant vėstančio žemės paviršiaus, kada kartą prasidėjo, tai tęsėsi tol, kol iš tikrųjų apsėmė viską. Iki šito periodo pabaigos vandenynas buvo pasaulinio dydžio, apsėmęs visą planetą, vidutiniškai daugiau negu vienos mylios giliu. Potvyniai tuomet pasireikšdavo didele dalimi taip, kaip jie yra

matomi ir dabar, bet šitas primityvus vandenynas nebuvo sūrus; tai buvo iš esmės gėlo vandens danga pasauliui. Tomis dienomis, didžioji dalis chloro buvo junginiuose su įvairiais metalais, bet jo buvo pakankamai susijungusio su vandeniliu, kad šitą vandenį padarytų truputėlį rūgštoku.

Šitos tolimos eros pradžioje Urantiją reikėtų įsivaizduoti kaip vandens pilną planetą. Vėliau, gilesni ir dėl to tankesnės lavos tekėjimai išsiveržė ant dabartinio Ramiojo Vandenyno dugno, ir šita vandeniu padengto paviršiaus dalis tapo gerokai įdubusia. Pirmoji kontinentinė sausumos masė iš pasaulio vandenyno iškilo kaip kompensuojamasis susiderinimas, kad būtų išlaikyta pusiausvyra dėl palaipsniui storėjančios žemės plutos.

Prieš 950.000.000 metų Urantijos vaizdas atrodė kaip vienas didžiulis sausumos kontinentas ir vienas didžiulis vandens baseinas, Ramusis Vandenynas. Ugnikalniai vis dar yra plačiai paplitę, o žemės drebėjimai yra tiek dažni, tiek galingi. Meteoritai ir toliau bombarduoja žemę, bet jie mažėja tiek dažnumu, tiek dydžiu. Atmosfera švarėja, bet anglies dioksido kiekis tebėra didžiulis. Žemės pluta palaipsniui stabilizuojasi.

Būtent maždaug šituo laiku Urantija buvo paskirta Satanijos sistemai planetinio administravimo požiūriu ir buvo įtraukta į Norlatiadeko gyvybės registrą.

[661]▼

Tuomet ir prasidėjo administracinis pripažinimas tos mažos ir nereikšmingos sferos, kuri turėjo lemti tapti tąja planeta, kurioje vėliau Mykolas įsitrauks į mirtingojo savęs padovanojimo stublinančią užduotį, dalyvaus tuose patyrimuose, kurie bus tapę priežastimi tam, jog Urantija nuo to laiko vietiniu mastu būtų žinoma kaip "kryžiaus pasaulis."

Prieš 900.000.000 metų į Urantiją atvyko pirmoji Satanijos žvalgų partija, iš Jerusemo pasiūsta tam, kad ištirtų planetą ir pateiktų pranešimą apie jos tinkamumą būti viena iš gyvybės eksperimento vietų. Šitą komisiją sudarė dvidešimt keturi nariai, apimantys Gyvybės Nešėjus, Sūnus Lanonandekus, Melkizedekus, serafimus, ir kitas dangiškosios gyvybės kategorijas, kurios buvo susijusios su planetos organizavimo ir administravimo ankstyvosiomis dienomis.

Po kruopščiai atlikto planetos tyrimo, šita komisija sugrįžo į Jerusimą ir Sistemos Aukščiausiam Valdovui pateikė palankų įvertinimą, rekomenduodama Urantiją įtraukti į gyvybės eksperimento registrą. Atitinkamai jūsų pasaulis buvo užregistruotas Jeruseme kaip dešimtainė planeta, o Gyvybės Nešėjai buvo informuoti, kad jiems bus duotas leidimas įdiegti naujus mechaninio, cheminio, ir elektrinio mobilizavimo modelius, kada jie vėliau atvyks su gyvybės transplantavimo ir implantavimo mandatais.

Numatytu laiku parengimą planetiniam užėmimui užbaigė mišri komisija iš dvylikos narių Jeruseme, ir tą patvirtino komisija iš septyniasdešimties narių Edentijoje. Šitiems planams, kuriuos pasiūlė patariantieji konsultantai Gyvybės Nešėjai, galiausiai pritarė Salvingtone. Tuoju po šito Nabadono programos nuskraidino pranešimą, jog Urantija taps ta arena, kurioje Gyvybės Nešėjai

vykdys savo šešiasdešimtąjį Satanijos eksperimentą, skirtą tam, jog būtų padaugintas ir pagerintas Nebadono gyvybės modelio Satanijos tipas.

Greitai po to, kada Urantijos pripažinimas buvo pirmą kartą perduotas per visatos programas visam Nebadonui, jai buvo suteiktas pilnas statusas visatoje. Tuoj po šito ji buvo įregistruota supervisatos mažojo ir didžiojo sektorių būstinių planetų dokumentuose; ir prieš pasibaigiant šitam amžiui, Urantija buvo įregistruota ir Uversos planetinės gyvybės registre.

Šitam visam amžiui buvo būdingos dažnos ir galingos audros. Ankstyvoji žemės pluta buvo nuolatinio kitimo būsenoje. Paviršiaus vėsimas kaitaliojosi su milžiniškais lavos tekėjimais. Iš šitos pirminės planetinės plutos niekur pasaulio paviršiuje negali būti surasta nieko. Tikrai per daugelį kartų viskas susimaišė su giluminės kilmės ištekanti lava ir susiliejo su ankstyvojo pasaulinio vandenyno vėlesnėmis nuosėdomis. Iš šitų senųjų ikivandenyninių uolų modifikuotų liekanų pasaulio paviršiuje tikrai niekur nebus surasta daugiau negu Kanados šiaurės rytuose aplink Hudsono įlanką. Šita didžiulė granito aukštuma yra sudaryta iš akmens, priklausančio ikivandenyniniams amžiams. Šitie uolų sluoksniai buvo įkaitinti, išlenkti, susukti, surangyti į viršų, ir vėl ir vėl iš naujo jie perėjo per šituos iškraipčius metamorfozinius patyrimus.

Per okeaninius amžius, milžiniški klodai iš sluoksniuoto akmens be suakmenėjusių liekanų nusėdo ant šito senojo vandenyno dugno. (Klintys gali susiformuoti dėl cheminių kritulių; ne visos iš senesniųjų klinčių susidarė dėl jūrinės gyvybės nusėdimo.) Nė viename iš tokių senovinių uolų darinių tikrai nebus surasta gyvybės pėdsakų; jos neturi suakmenėjusių liekanų, išskyrus tuos atsitiktinius atvejus, kada vėlesnės nuosėdos iš vandens amžių susimaišė su šitais iki gyvybės atsiradimo senesniaisiais sluoksniais.

[662]▼

Žemės ankstyvoji pluta buvo labai nestabili, bet kalnai nesiformavo. Planeta, veikiamą gravitacijos spaudimo, traukėsi, kada ji formavosi. Kalnai nėra besitraukiančios sferos vėstančios plutos išsilankstymo pasekmė; jie atsiranda vėliau dėl lietaus, gravitacijos, ir erozijos veikimo.

Šitos eros kontinentinė sausumos masė didėjo tol, kol užėmė beveik dešimt procentų planetos paviršiaus. Galingi žemės drebėjimai neprasidėjo tol, kol kontinentinė sausumos masė virš vandens neiškilo gana aukštai. Kada jie kartą prasidėjo, tada jų dažnumas ir stiprumas augo per amžius. Per milijonų milijonus metų žemės drebėjimų sumažėjo, bet Urantija vis dar patiria vidutiniškai po penkiolika drebėjimų kiekvieną dieną.

Prieš 850.000.000 metų prasidėjo žemės plutos stabilizavimosi pirmoji reali epocha. Didžioji dalis sunkesniųjų metalų buvo nusileidusi link gaublio centro, vėstanti pluta nustojo nusėsti tokiu didžiuliu mastu, kaip nusėdavo ankstesniaisiais amžiais. Nusistovėjo geresnis balansas tarp išstumtos sausumos ir vandenyno sunkesnio dugno. Poplutinės lavos tekėjimas dugne apėmė beveik visą pasaulį, ir tai kompensavo ir stabilizavo svyravimus, kilusius dėl vėsimo, susitraukimo, ir paviršiaus slinkimo.

Ugnikalnių išsiveržimai ir žemės drebėjimai toliau mažėjo savo dažnumu ir dydžiu. Atmosfera valėsi nuo ugnikalnių dujų ir vandens garų, bet anglies

divideginio procentas vis dar tebebuvo didelis.

Elektriniai sukrėtimai ore ir žemėje taip pat mažėjo. Lavos tekėjimai į paviršių iškėlė tokių elementų mišinį, kuris pajvairino plutą ir geriau izoliavo planetą nuo kai kurių erdvės energijų. Ir visa tai daug prisidėjo prie to, kad būtų palengvinta žemės energijos kontrolė ir kad būtų reguliuojamas jos tekėjimas, kaip tą atskleidžia magnetinių polių veikimas.

Prieš 800.000.000 metų prasidėjo pirmoji didžiosios sausumos epocha, aktyvus kontinentų susidarymo amžius.

Nuo to meto, kada žemės hidrosfera kondensavosi, iš pradžių į pasaulio vandenyną, vėliau į Ramųjį Vandenyną, šitą pastarąjį vandens baseiną reikėtų įsivaizduoti kaip tuo laiku uždengusį devynis dešimtadalius viso žemės paviršiaus. Meteoritai, krentantys į jūrą, kaupėsi vandenyno dugne, o meteoritai, apskritai kalbant, yra sudaryti iš sunkiųjų medžiagų. Tie meteoritai, kurie krito į sausumą, buvo labai prisodrinti deguonies, vėliau buvo paveikti erozijos, ir išplauti į vandenyno baseinus. Tokiu būdu vandenyno dugnas vis labiau sunkėjo, ir prie šito svorio prisidėjo vandens kūno svoris, kai kuriose vietose siekęs dešimties mylių gylį.

Vis didėjantis Ramiojo Vandenyno slėgis į apačią toliau veikė, kad stumtų aukštyn kontinentinę sausumos masę. Europa ir Afrika pradėjo iškilti iš Ramiojo Vandenyno gelmių, kartu su tomis masėmis, kurios dabar yra vadinamos Australija, Šiaurės ir Pietų Amerika, ir Antarktidos kontinentu, tuo tarpu Ramiojo Vandenyno dugnas toliau grimzdo dėl kompensuojamojo prisiderinimo. Iki šito periodo pabaigos beveik vieną trečdalį planetos paviršiaus sudarė sausuma, ji visa buvo viename žemyne.

Šitaip padidėjus sausumos iškilimui, planetoje atsirado pirmieji klimatiniai skirtumai. Sausumos iškilimas, kosminiai debesys, ir vandenyno įtaka yra pagrindiniai faktoriai klimato svyravimui. Azijos sausumos masės pagrindas pasiekė beveik devynių mylių aukštį tuo laiku, kada sausumos susidarymas buvo pasiekęs aukščiausią tašką. Jeigu būtų buvę daug drėgmės ore, tvyrojusiame virš šitų aukštai iškilusių regionų, tuomet būtų susiformavusios milžiniškos ledo dangos; ledo amžius būtų atėjęs

[663]▼

daug anksčiau negu jis atėjo. Tai buvo keletą šimtų milijonų metų prieš tai, kai vėl tiek daug sausumos iškilo virš vandens.

Prieš 750.000.000 metų prasidėjo pirmieji trūkinėjimai žemyninėje sausumos masėje kaip didysis šiaurės ir pietų plyšys, kuris vėliau įsileido vandenyno vandenis ir parengė kelią Šiaurės ir Pietų Amerikos kontinentų, įskaitant Grenlandiją, dreifavimui vakarų kryptimi. Ilgas rytų ir vakarų plyšys atskyrė Afriką nuo Europos ir atskėlė Australijos, Ramiojo Vandenyno Salyno, ir Antarktidos sausumos mases nuo Azijos kontinento.

Prieš 700.000.000 metų Urantija artėjo prie tokių sąlygų subrandinimo, kurios būtų tinkamos gyvybės palaikymui. Kontinentinės sausumos dreifas tęsėsi toliau; vis labiau vandenynas skverbėsi į sausumą kaip ilgos į pirštus

panašios jūros, parūpindamos tas seklių vandenų ir krantų saugomas įlankas, kurios yra tokios tinkamos vietos jūrinei gyvybei.

Prieš 650.000.000 metų sausumos masės tęsė savo atsiskyrimą, ir, dėl šito, toliau plėtėsi kontinentinės jūros. Ir šitie vandenys greitai pasiekė tą sūrumo laipsnį, kuris buvo esminis Urantijos gyvybei.

Būtent šitos jūros ir jų vėlesnieji perėmėjai davė pradžią Urantijos gyvybės dokumentams, kurie buvo vėliau atrasti gerai išsilaikiusiuose akmeniniuose puslapiuose, tomas po tomo, kai era keitė erą, o amžius sekė amžių. Šitos senų laikų vidinės jūros iš tikrųjų buvo evoliucijos lopšys.

[Pateikta Gyvybės Nešėjo, pirminio Urantijos Korpuso nario ir dabar reziduojančio stebėtojo.]

[664] ▼

58 DOKUMENTAS

GYVYBĖS ĮKŪRIMAS URANTIJOJE

VISOJE Satanijoje yra tiktai šešiasdešimt vienas pasaulis, panašus į Urantiją, planetos, turinčios modifikuotą gyvybę. Didžioji dalis apgyvendintų pasaulių yra apgyvendinama pagal nustatytus metodus; tokiose sferose Gyvybės Nešėjai turi mažai laisvės savo planuose dėl gyvybės implantavimo. Bet maždaug vienas pasaulis iš dešimties yra vadinamas *dešimtaine planeta* ir paskiriamas į Gyvybės Nešėjų specialų registrą; ir tokiose planetose mums yra leidžiama imtis tam tikrų gyvybės eksperimentų stengiantis pakeisti ar kiek įmanoma pagerinti gyvų būtybių standartinius visatos tipus.

1. BŪTINOS SĄLYGOS FIZINEI GYVYBEI

Prieš 600.000.000 metų Gyvybės Nešėjų komisija, išsiųsta iš Jerusemo, atvyko į Urantiją ir pradėjo studijuoti fizines sąlygas, rengiantis pradėti gyvybę Satanijos sistemos pasaulyje numeris 606. Tai turėjo būti mūsų šeši šimtai šeštasis patyrimas, kada Nebadono gyvybės modeliai pradedami Satanijoje, ir mūsų šešiasdešimtąja galimybe tam, kad būtų padaryti pakeitimai ir įvestos modifikacijos baziniuose ir standartiniuose vietinės visatos gyvybės modeliuose.

Reikėtų aiškiai pasakyti, jog Gyvybės Nešėjai negali pradėti gyvybės tol, kol tokia sfera nėra pribrendusi evoliucinio ciklo pradžiai. Taip pat mes negalime užtikrinti ir greitesnio gyvybės vystymosi už tą, kurį palaiko ir priderina tos planetos fizinė pažanga.

Satanijos Gyvybės Nešėjai buvo suprojektavę natrio chlorido gyvybės modelį; dėl to link jos implantavimo nebuvo galima žengti nė vieno žingsnio tol, kol vandenyno vandenys netapo pakankamai sūriais. Urantijos protoplazmos tipas gali veikti tiktai tinkamame druskingame tirpale. Visa protėvinė gyvybė – augalinė ir gyvulinė – išsivystė druskos tirpalo terpėje. Ir net daug aukščiau organizuoti sausumos gyvūnai negalėtų gyventi, jeigu šitas pats būtinas druskos tirpalas necirkuliuotų po jų kūnus kraujo srovėje, kuri kiekvieną mažytę gyvą ląstelę laisvai skalauja šitoje "sūrioje gelmėje," tiesiogine prasme į ją panardina.

Jūsų primityvieji protėviai laisvai cirkuliavo šitame sūriame vandenyne; šiandien, šitas pats į vandenyną panašus sūrus tirpalas laisvai cirkuliuoja jūsų kūnuose, kiekvieną atskirą ląstelę maudydamas šitame cheminiame skystyje, kuris visais pagrindiniais aspektais yra palygintinas su sūriu vandeniu, kuris stimuliuavo pirmųjų gyvųjų ląstelių, funkcionavusių planetoje, pirmines protoplazmines reakcijas.

Tačiau, kada šita era prasideda, tada Urantija visais būdais vystosi link tokios būsenos, kuri yra palanki jūrinės gyvybės pirminių formų palaikymui. Lėtai, bet tvirtai fizinis vystymasis žemėje ir gretimuose erdvės regionuose rengia areną vėlesniems bandymams sukurti tokias gyvybės formas, kurios, kaip mes buvome nusprendę, geriausiai prisitaikys prie atsiskleidžiančios fizinės aplinkos – tiek sausumoje, tiek erdvėje.

[665]▼

Vėliau Gyvybės Nešėjų Satanijos komisija sugrįžo į Jerusėmą, bevėlydama laukti tolimesnio žemyninės sausumos masės suskilimo, kas sukurtų dar daugiau vidinių jūrų ir apsaugotų įlankų, prieš realiai pradėdama gyvybės implantavimą.

Planetoje, kur gyvybė turi jūrinę kilmę, gyvybės implantavimui idealias sąlygas užtikrina vidinių jūrų didelis skaičius, seklių vandenų ir apsaugotų įlankų ilga pakrantė; ir būtent toks žemės vandenų pasiskirstymas vystėsi sparčiai. Šitos senos vidinės jūros retai kur buvo gilesnės kaip penki ar šeši šimtai pėdų, o saulės šviesa gali prasiskverbti per vandenyno vandenį daugiau negu šešis šimtus pėdų.

Ir būtent nuo tokių jūros pakrančių, esant švelniam ir pastoviam klimatui, vėlesniajame amžiuje primityvioji augalinė gyvybė išsivystė į sausumą. Ten didžiulis anglies kiekis atmosferoje naujoms sausumos gyvybės rūšims suteikė galimybę augti greitai ir vešliai. Nors tuomet šita atmosfera augalų augimui buvo ideali, bet joje anglies dvideginio laipsnis buvo toks aukštas, kad joks gyvūnas, tuo labiau žmogus, nebūtų galėjęs gyventi ant žemės paviršiaus.

2. URANTIJOS ATMOSFERA

Planetinė atmosfera kaip pro filtrą į žemę praleidžia saulės skleidžiamos visos šviesos maždaug vieną dvimilijardinę dalį. Jeigu už tą šviesą, kuri patenka į Šiaurės Ameriką, reikėtų mokėti po du centus už vieną kilovatvalandę, tai kasmetinė sąskaita už šviesą viršytų 800 kvadrilijonų dolerių. Čikagos sąskaita už saulės šviesą per vieną dieną smarkiai viršytų 100 milijonų dolerių. Ir reikėtų prisiminti, kad iš saulės jūs gaunate ir kitas energijos formas – šviesa nėra vienintelis saulės įnašas, pasiekiantis jūsų atmosferą. Ant Urantijos liejasi milžiniškos saulės energijos, apimančios bangų ilgius, kurie yra tiek virš, tiek ir žemiau žmogiškojo matymo spektro.

Žemės atmosfera nepraleidžia didžiosios dalies saulės radiacijos, esančios spektro ultravioletinės dalies pačiame pakraštyje. Didžiąją dalį šitų trumpųjų bangų gausos sugeria ozono sluoksnis, kuris egzistuoja maždaug dešimties

mylių aukštyje nuo žemės paviršiaus, ir kuris nusidriekia aukštyje į erdvę dar per kitas dešimt mylių. Tas ozonas, kuris persmelkia šitą regioną, tokiomis sąlygomis, kurios vyrauja žemės paviršiuje, sudarytų tokį sluoksnį, kurio storis siektų tikrai dešimtadalį colio; nežiūrint to, šitas santykinai mažas ir atrodantis nereikšmingu ozono kiekis Urantijos gyventojus apsaugo nuo saulės šviesoje esančių šitų pavojingų ir naikinančių ultravioletinių spinduliavimų pertekliaus. Bet jeigu šitas ozono sluoksnis būtų vos šiek tiek storesnis, tuomet jūs negautumėte labai svarbių ir sveikatą teikiančių ultravioletinių spindulių, kurie dabar pasiekia žemės paviršių ir kurie yra protėviai vienam iš pačių svarbiausių jūsų vitaminų.

Ir vis tik kai kurie iš jūsų mirtingųjų mechanistų su ribotesne vaizduote atkakliai laikosi tokio požiūrio, jog materialus kūrimas ir žmogaus evoliucija yra atsitiktinumas. Urantijos tarpinės būtybės surinko daugiau negu penkiasdešimt tūkstančių faktų iš fizikos ir chemijos, kurie, jų nuomone, yra nesuderinami su atsitiktinumo dėsniais ir kurie, jie tvirtina, neklystamai demonstruoja protingo tikslo buvimą materialiam kūrimui. Ir visa tai šalia jų katalogo su daugiau negu vienu šimtu tūkstančių surastų faktų už fizikos ir chemijos ribų, kurie, jų manymu, įrodo proto buvimą planuojant, kuriant, ir palaikant materialų kosmosą.

[666]▼

Jūsų saulė išlieja mirtinų spindulių tikrą potvynį, o jūsų malonus gyvenimas Urantijoje yra dėl "atsitiktinio" poveikio iš daugiau negu dviejų dešimčių matomai atsitiktinių apsauginių operacijų, panašių į šito unikalaus ozono sluoksnio veikimą.

Jeigu nebūtų šitokio atmosferos "antklodės" efekto naktį, tuomet karštis išspinduliavimu būtų prarandamas taip greitai, jog nebūtų įmanoma palaikyti gyvybės kitaip, kaip tik dirbtinių priemonių dėka.

Žemės atmosferos apatinės penkios ar šešios mylios yra troposfera; tai ir yra tas regionas, kuriame yra vėjai ir oro srovės, kurios sukelia oro reiškinius. Virš šito regiono yra vidinė jonosfera, o virš jos yra stratosfera. Kylant nuo žemės paviršiaus, iki šešių ar aštuonių mylių temperatūra stabiliai krenta, tokiam aukštyje ji siekia apie 70 laipsnių žemiau nulio pagal Farenheito skalę. Šitos temperatūros diapazonas nuo 65 iki 70 laipsnių žemiau nulio pagal Farenheitą nesikeičia kylant per kitas keturiasdešimt mylių; šita pastovios temperatūros sfera yra stratosfera. Keturiasdešimt penkių ar penkiasdešimties mylių aukštyje, temperatūra pradeda kilti, ir šitas kilimas tęsiasi tol, kol poliarinio švytėjimo lygyje, pasiekiamą 1.200 laipsnių temperatūra pagal Farenheitą, ir būtent šitas intensyvus karštis jonizuoja deguonį. Bet temperatūra tokioje išretintoje atmosferoje vargu ar gali būti lyginama su karščiu, kuris yra apskaičiuojamas žemės paviršiuje. Neužmirškite, jog pusė visos jūsų atmosferos tenka pirmosioms trimis mylioms. Žemės atmosferos aukštį pažymi didžiausias poliarinių švytėjimų aukštis – maždaug keturi šimtai mylių.

Poliarinių švytėjimų reiškiniai yra tiesiogiai susiję su saulės dėmėmis, tais saulės ciklonais, kurie sukuriais skrieja priešingomis kryptimis virš ir žemiau saulės ekvatoriaus, net ir taip, kaip tą daro žemiški tropiniai uraganai. Tokie atmosferiniai trikdymai skrieja sukuriais priešingomis kryptimis, kada susidaro

virš ar žemiau ekvatoriaus.

Ta saulės dėmių energija, pakeičianti šviesos bangų dažnumus, rodo, jog šitie saulės audrų centrai veikia kaip milžiniški magnetai. Tokie magnetiniai laukai pakrautas daleles iš saulės dėmių kraterių sugeba išsviesti išorėn per erdvę į žemės išorinę atmosferą, kur jonizuojantis jų poveikis sukuria tokį nuostabų poliarinio švytėjimo reginį. Dėl to jūs ir galite matyti didžiausius aurinius reiškinius, kada saulės dėmės pasiekia maksimalų aktyvumą – arba tuoj po šito – kada jos labiau išsidėsto ties pusiauju.

Į šią saulės poveikį reaguoja net kompas rodyklė, kadangi ji šiek tiek pasisuka į rytus, saulei kylant, ir šiek tiek pasisuka į vakarus, saulei artėjant prie laidos. Tai atsitinka kasdien, tačiau kada saulės dėmių ciklas pasiekia aukščiausią tašką, tada šitas kompas svyravimas yra dvigubai didesnis. Šitie kompaso dieniniai svyravimai yra dėl reagavimo į viršutinės atmosferos padidintą jonizavimą, kurį sukuria saulės šviesa.

Būtent įelektrintų perduodančiųjų sluoksnių dviejų skirtingų lygių buvimas viršstratosferoje ir paaiškina jūsų radijo programų trumposiomis ir ilgosiomis bangomis perdavimą ilgais atstumais. Jūsų radijo programoms kartais trukdo siaubingos audros, kurios kartas nuo karto siautėja šitų išorinių jonosferų valdose.

3. ERDVINĖ APLINKA

Per ankstyvuosius visatos materializavimo laikus, erdvės regionus perskiria didžiuliai vandenilio debesys, tiesiog tokie astronominių dulkių telkiniai, kokie tolimojoje erdvėje dabar yra būdingi daugeliui regionų. Didelė dalis organizuotos

[667]▼

materijos, kurią degančios saulės suskaido ir paskleidžia kaip spinduliuojančią energiją, iš pradžių buvo sukaupta šituose anksti atsirandančiuose erdvėje vandenilio debesyse. Esant tam tikroms neiįprastoms sąlygoms taip pat įvyksta atomo skilimas stambesnių vandenilio masių branduoliuose. Ir visus šituos atomo susidarymo ir atomo skilimo reiškinius, kaip ir smarkiai įkaitusiuose ūkuose, lydi spinduliuojamos energijos trumpųjų erdvės spindulių potvyninių bangų atsiradimas. Šituos įvairius spinduliavimus lydi tokia erdvės energijos forma, kuri Urantijoje nėra žinoma.

Šita visatos erdvės trumpųjų spindulių energetinė įkrova yra keturis šimtus kartų didesnė už visas kitas spinduliavimo energijos formas, egzistuojančias organizuotos erdvės sferose. Trumpųjų erdvės spindulių apimtį, nesvarbu, ar jie sklįstų iš degančio ūko, įtemptų elektrinių laukų, išorinės erdvės, ar milžiniškų vandenilio dulkių debesų, modifikuoja kiekybiškai ir kokybiškai temperatūros, gravitacijos, ir elektroninio spaudimo svyravimai ir staigūs įtampos pasikeitimai temperatūroje, gravitacijoje, ir elektroniniame spaudime.

Šituos atsitiktinumus erdvės spindulių kilmėje nulemia daugelis kosminių atsitiktumų, o taip pat ir skriejančios materijos orbitos, kurios svyruoja nuo modifikuotų apskritimų iki labai ištęstų elipsių. Fizinės sąlygos taip pat gali būti labai smarkiai pakeistos, nes kartais elektronas skrieja priešinga kryptimi

lyginant su didesniosios materijos skriejimo kryptimi, net ir toje pačioje fizinėje zonoje.

Milžiniški vandenilio debesys yra tikros kosminės laboratorijos, talpinančios besivystančios energijos ir besikeičiančios materijos visas fazes. Galingi energijos veiksmas vyksta taip pat ir didelių dvigubų žvaigždžių besiribojančiose dujose, kurios taip dažnai užkloja vienos kitas ir dėl to labai smarkiai susimaišo. Bet nė viena iš šitų erdvės galingų ir toli nusidriekusių energetinių veiklų neturi nė menkiausio poveikio organizuotos gyvybės reiškiniams – gyvių ir būtybių gemalo plazmai. Šitos erdvės energetinės sąlygos tikrai yra susijusios su gyvybės įkūrimo esmine aplinka, bet vėlesniam gemalo plazmos paveldėjimo faktorių modifikavimui jos įtakos neturi, kaip turi kai kurie spinduliuojamos energijos ilgesnieji spinduliai. Gyvybės Nešėjų implantuota gyvybė yra visiškai atspari visam šitam stebinančiam visatos energijos trumpųjų erdvės spindulių potvyniui.

Visos šitos esminės kosminės sąlygos turėjo pasiekti tinkamą būseną prieš tai, kada Gyvybės Nešėjai galėjo realiai pradėti gyvybės įkūrimą Urantijoje.

4. GYVYBĖS AUŠROS ERA

Tai, kad mes esame vadinami Gyvybės Nešėjais, neturėtų jūsų gluminti. Mes sugebame nešti ir iš tiesų nešame gyvybę į planetas, bet į Urantiją gyvybės mes neatnešėme. Urantijos gyvybė yra unikali, kilusi planetoje. Šita sfera yra gyvybės modifikavimo pasaulis, visa gyvybė, kuri pasirodo čia, buvo mūsų parengta tiesiog čia, planetoje; ir nėra nė vieno kito pasaulio visoje Satanijoje, net ir visame Nebadone, kuris turėtų tokią gyvybės egzistenciją, kokią turi Urantija.

Prieš 550.000.000 metų Gyvybės Nešėjų korpusas sugrįžo į Urantiją. Bendradarbiaudami su dvasinėmis galiomis ir viršfizinėmis jėgomis mes organizavome ir inicijavome šito pasaulio pirminės gyvybės modelius ir patalpinome juos į šios sferos svetingus vandenis. Visa planetinė gyvybė (išskyrus ekstraplanetines asmenybes) iki pat Planetos Princo Kaligastijos dienų buvo kilusi iš mūsų trijų pirminių, identiškų, ir vienu ir tuo pačiu metu įvykdytų jūrinės gyvybės implantavimų. Šitie trys gyvybės implantavimai buvo pavadinti taip: *centrinis* arba Euroazijos-Afrikos, *rytinis* arba Australijos, ir *vakarinis*, apimantis Grenlandiją ir Amerikas.

[668]▼

Prieš 500.000.000 metų primityvi jūrinė augalinė gyvybė Urantijoje buvo gerai įsitvirtinusi. Grenlandija ir arktinis sausumos masyvas, kartu su Šiaurės ir Pietų Amerika pradėjo savo ilgą ir lėtą dreifą į vakarus. Afrika judėjo šiek tiek į pietus, sukurdamą rytų ir vakarų įdubą, Viduržemio jūros baseiną, tarp pačios savęs ir motininio kūno. Antarktida, Australija, ir sausuma, kurią žymi Ramiojo vandenyno salynas, atskilo pietuose ir rytuose ir nuo tos dienos nudreifavo toli.

Mes implantavome primityvią jūrinės gyvybės formą skylančios kontinentinės sausumos masės rytų-vakarų properšos apsaugotose centrinių jūrų tropinėse įlankose. Įgyvendindami tris implantavimus, turėjome tikslą užtikrinti,

jog kiekvienas didžiulis sausumos masyvas šitą gyvybę nusineštų su savimi, savo šiltų vandenų jūrose, kada vėliau sausuma atsiskirs. Mes numatėme, jog sausumos gyvybės atsiradimo vėlesnėje eroje šitas dreifuojančias kontinentinės sausumos mases atskirs didžiuliai vandens vandenynai.

5. KONTINENTŲ DREIFAS

Kontinentinės sausumos dreifas tęsėsi. Žemės branduolys tapo toks tankus ir kietas, kaip plienas, veikiamas beveik 25.000 tonų į kvadratinį colį spaudimo, ir dėl milžiniško gravitacinio spaudimo, giliai viduje jis buvo ir tebėra labai karštas. Temperatūra nuo paviršiaus gilyn auga tol, kol centre ji pasiekia šiek tiek aukštesnę už saulės paviršiaus temperatūrą.

Vieno tūkstančio mylių žemės išorinį sluoksnį iš esmės sudaro skirtingų rūšių uolienos. Apačioje yra tankesni ir sunkesni metalų elementai. Per ankstyvuosius ir ikeiatmosferinius amžius pasaulis savo išlydytame ir labai karštame būvyje buvo beveik skystas, todėl sunkesnieji metalai nusėdo giliai į vidų. Tie, kurie šiandien yra surandami arti paviršiaus, yra senųjų ugnikalnių išmetimai, vėliau ir ekstensyvūs lavos ištekėjimai, ir ne tokios senos meteoritų nuosėdos.

Išorinė pluta buvo maždaug keturiasdešimties mylių storio. Šitas išorinis kevalas betarpiškai rėmėsi į skirtingo storio išlydyto bazalto jūrą, išlydytos lavos judantį sluoksnį, kurį veikė aukštas spaudimas, tačiau kuris visada turėjo polinkį tekėti visur tam, kad išlygintų įvairiomis kryptimis judančius planetinius spaudimus ir šitokiu būdu stabilizuotų žemės plutą.

Net ir šiandien kontinentai tebeplūduriuoja ant šitos išlydyto bazalto nekristalizuotos pagalvinės jūros. Jeigu nebūtų šitos apsauginės sąlygos, tai galingesni žemės drebėjimai tiesiogine prasme pasaulį sudraskytų į gabalus. Žemės drebėjimus sukelia kietos išorinės plutos slinkimas ir judėjimas, o ne ugnikalniai.

Žemės plutos lavos sluoksniai, kada ataušta, suformuoja granitą. Vidutiniškas Urantijos tankis yra šiek tiek daugiau negu penkis su puse karto didesnis už vandens tankį; granito tankis yra mažiau negu tris kartus didesnis už vandens. Žemės branduolio tankis yra dvylika kartų didesnis už vandens.

Jūros dugnas yra tankesnis už sausumos mases, ir būtent tai kontinentus išlaiko virš vandens. Kada jūros dugnas yra išstumiamas virš jūros lygio, tada didžiąja dalimi jis susideda iš bazalto, lavos tokios formos, kuri yra žymiai sunkesnė už sausumos masės granitą. Vėlgi, jeigu kontinentai nebūtų lengvesni už vandenynų dugną, tuomet gravitacija vandenynų kraštus išstumtų į sausumą, bet tokie reiškiniai nėra pastebimi.

Vandenynų svoris taip pat yra vienas iš faktorių, kuris didina spaudimą į jūros dugną. Žemesnis, bet santykinai sunkesnis vandenyno dugnas, plius viršuje esančio vandens svoris, beveik prilygsta aukštesnių, bet daug lengvesnių kontinentų

[669]▼

svoriui. Bet visi kontinentai turi polinkį slinkti į vandenynus. Kontinentinis spaudimas vandenyno dugno lygyje yra apie 20.000 svarų į kvadratinį colį. Tai

yra, tai būtų kontinentinės masės, esančios 15.000 pėdų virš vandenyno dugno, spaudimas. Vandens spaudimas vandenyno dugne yra tikrai apie 5.000 svarų į kvadratinį colį. Šitas spaudimo skirtumas turi polinkį sukelti kontinentų slinkimą į jūros dugną.

Vandenyno dugno nusėdimas per amžius iki gyvybės atsiradimo atskirą kontinentinę sausumos masę iškėlė į tokį aukštį, kad jos šoninis spaudimas rytinius, vakarinius, ir pietinius kraštus privertė slinktis žemyn, po ja esančiomis pusiau tirštos lavos vagomis, į aplinkui plytinčio Ramiojo Vandenyno vandenį. Tas tiek visiškai išlygino kontinentinį spaudimą, kad šito senojo Azijos kontinento rytinėse pakrantėse didžiulio skilimo nebuvo, bet nuo to momento visą laiką rytinė pakrantė yra pakibusi virš skalaujančio vandenyno gelmių bedugnės, grasindama nuslinkti į vandeningą kapą.

6. PEREINAMASIS PERIODAS

Prieš 450.000.000 metų įvyko *perėjimas iš augalinės gyvybės į gyvulinę*. Šitoji metamorfozė įvyko atsiskiriančių kontinentų, turinčių ilgas pakrantes, apsaugotų tropinių įlankų ir užutėkių sekliuose vandenyse. Ir šitas vystymasis, kuris visas buvo neatskiriamas nuo pirminių gyvybės modelių, vyko palaipsniui. Buvo daug pereinamųjų etapų tarp ankstyvųjų primityvios augalinės gyvybės formų ir vėlesniųjų aiškiai išreikštų gyvulinių organizmų. Net ir šiandien tebėra pereinamieji pelėsiniai grybeliai, ir vargu ar juos galima klasifikuoti kaip augalus ar kaip gyvūnus.

Nors augalinės gyvybės evoliuciją galima atsekti iki gyvulinės gyvybės, ir nors buvo surastos palaipsniui kintančios augalų ir gyvūnų serijos, kurios vis daugiau veda nuo pačių paprasčiausių iki pačių sudėtingiausių ir labiausiai išsivysčiusių organizmų, bet tokių jungiamųjų grandžių jūs nesugebėsite surasti nei tarp gyvūnų karalystės didžiųjų skyrių, nei tarp aukščiausių ikižmogiškųjų gyvūnų tipų ir žmogiškųjų rasių pirminių žmonių. Šitų vadinamųjų "trūkstančių grandžių" amžinai truks dėl paprasčiausios priežasties, kadangi jos niekada ir neegzistavo.

Iš eros į erą atsiranda iš esmės naujos gyvulinės gyvybės rūšys. Jos neišsivysto dėl mažų pasikeitimų palaipsnio sukaupimo; jos atsiranda kaip visiškai subrendusios ir naujos gyvybės kategorijos, ir jos atsiranda *staiga*.

Gyvų organizmų naujų rūšių ir skirtingų kategorijų staigus pasirodymas yra visiškai biologinis, griežtai natūralus. Nėra nieko antgamtiško, kas būtų susiję su šitomis genetinėmis mutacijomis.

Vandenynams pasiekus tinkamą sūrumo laipsnį, atsirado gyvulinė gyvybė, ir buvo palyginti paprasta leisti sūriam vandeniui cirkuliuoti per jūrinės gyvybės gyvulinius kūnus. Tačiau kada vandenynai susitraukė, o druskos procentas smarkiai padidėjo, tada tie patys gyvūnai išvystė sugebėjimą sumažinti savo kūno skysčių druskingumą, lygiai taip, kaip ir tie organizmai, kurie išmoko gyventi gėlame vandenyje, įgavo sugebėjimą išlaikyti tinkamą natrio chlorido laipsnį savo kūnų skysčiuose naudodamiesi įgimtais druskos išsaugojimo metodais.

Jūrinės gyvybės, kuri suakmenėjusi randama uolienose, studijavimas atskleidžia šitų primityvių organizmų ankstyvasias prisiderinimo kovas. Augalai ir gyvūnai niekada nenustoja vykde šitų prisiderinimo eksperimentų. Aplinka keičiasi visą laiką, ir gyvi organizmai visada stengiasi patys prisitaikyti prie šitų niekada nesibaigiančių svyravimų.

Visų naujų gyvybės kategorijų fiziologinis įrenginys ir anatominė struktūra yra reakcija į fizinių dėsnių veikimą, bet vėlesnis apdovanojimas protu yra pagalbinių proto dvasių dovana sutinkamai su įgimtais smegenų sugebėjimais. Protas, nors nėra fizinės evoliucijos rezultatas, yra visiškai priklausomas nuo smegenų sugebėjimų, kuriuos suteikia grynai fiziniai ir evoliuciniai procesai.

Per beveik begalinius laimėjimų ir praradimų, prisiderinimų ir persitvarkymų ciklus, visi gyvi organizmai per amžių amžius tai ritasi atgal, tai vystosi į priekį. Tie, kurie pasiekia kosminę vienybę, išlieka, tuo tarpu tie, kurie šito tikslo nepasiekia, nustoja egzistuoti.

7. GEOLOGINĖ ISTORIJS KNYGA

Didžiulės uolų sistemų grupės, kuri sudarė pasaulio išorinę plutą gyvybės aušroje arba proterozoinėje eroje, dabar nebėra daugelyje žemės paviršiaus vietų. Ir kada ji iš tiesų iškils iš po visų vėlesniųjų amžių sankauptų, tada bus surastos tikrai augalinės ir ankstyvosios primityvios gyvulinės gyvybės suakmenėjusios liekanos. Kai kurios iš šitų senesniųjų vandenyje nusėdusių uolų yra susimaišiusios su vėlesniaisiais sluoksniais, ir kartais jose yra kai kurių augalinės gyvybės ankstyvesnių formų liekanų, tuo tarpu pačiuose viršutiniuose sluoksniuose kartais gali būti surandamos ankstyvųjų jūrinių gyvulinių organizmų kai kurios primityvesnės formos. Daugelyje vietų šitie seniausieji nusėdusių uolienų sluoksniai, turintys suakmenėjusią ankstyvąją jūrinę gyvybę, tiek gyvulinę, tiek augalinę, gali būti užtinkami betarpiškai ant senesnio neatsiskyrusio akmens viršaus.

Tarp šitos eros suakmenėjusiųjų liekanų yra dumbliai, panašūs į koralus augalai, primityvieji protozoidai, ir panašūs į pintis pereinamieji organizmai. Bet tai, kad tokių suakmenėjusiųjų liekanų nėra ankstyvuosiuose uolienų sluoksniuose, nebūtinai įrodo, jog tuo metu, kada susidarė šitos nuosėdos, gyvybės nebuvo kitur. Per šituos ankstyvuosius laikus gyvybė buvo negausi, ir tikrai palaipsniui skynėsi sau kelią per žemės paviršių.

Šito senojo amžiaus uolienos dabar yra žemės paviršiuje, arba labai arti paviršiaus, šiandieninės sausumos viename aštuntadalyje. Šito pereinamojo akmens, seniausių išsisluoksniavusių uolienų sluoksnių, vidutinis storis yra maždaug viena su puse mylios. Kai kuriose vietose šitos senos uolienų sistemos siekia net keturių mylių storį, bet daug sluoksnių, kurie buvo priskirti šitai erai, priklauso vėlesniesiems periodams.

Šiaurės Amerikoje šitas senovinis ir turintis primityviąją suakmenėjusią gyvybę akmens sluoksnis pasiekia paviršių Kanados rytiniuose, centriniuose, ir šiauriniuose regionuose. Taip pat driekiasi tokių uolienų trūkinėjanti grandinė, kuri nusitęsia nuo Pensilvanijos ir senųjų Adirondako Kalnų tolyn į vakarus per Mičiganą, Viskonsiną, ir Minesotą. Kitos kalnų virtinės eina nuo Njufoundlendo iki Alabamos ir nuo Aliaskos iki Meksikos.

Šitos eros uolienos paviršių pasiekia tai čia, tai ten po visą pasaulį, bet jų atsiradimo nė vienoje vietoje negalima paaiškinti taip lengvai, kaip aplink Aukštutinį Ežerą ir Kolorado upės Didžiąjame Kanjone, kur šitos uolienos, turinčios primityviąją suakmenėjusią gyvybę, egzistuojančios keliais

sluoksniais, įrodo, jog tais tolimaisiais laikais buvo klodų antsprūdžiai ir paviršiaus svyravimai.

Šitas akmens sluoksnis, suakmenėjusią gyvybę turintis seniausias klotas žemės plutoje, buvo sulamdytas, sulankstytas, ir groteskiškai susuktas dėl žemės drebėjimų ir ankstyvųjų ugnikalnių kataklizmų. Šito amžiaus lavos tekėjimai atnešė iki pat planetos paviršiaus daug geležies, vario, ir švino.

[671]▼

Žemėje nedaug yra tokių vietų, kur grafiškai tokia veikla yra išreikšta labiau negu Šv. Kryžiaus slėnyje Viskonsine. Šitame regione vienas po kito buvo vienas šimtas dvidešimt septyni lavos ištekėjimai ant sausumos, vėliau buvo vandens potvynis, ir dėl šito uolienos nusėdo. Nors didelės dalies iš viršutinių uolienų nuosėdų ir trūkinėjančio lavos tekėjimo šiandien nebėra, ir nors šitos sistemos dugnas yra palaidotas giliai žemėje, nepaisant šito, galima pamatyti apie šešiasdešimt penkis ar septyniasdešimt šitų susluoksniuotų praėjusių amžių dokumentų.

Šitais ankstyvaisiais amžiais, kada didelė sausumos dalis buvo arti jūros lygio, būdavo daug vienas po kitoėjusių nugrimzdimų ir iškilimų. Žemės pluta tik pradėjo savo vėlesnį santykinai stabilizuotą periodą. Ankstyvojo kontinentinio dreifo bangavimai, iškilimai ir panirimai, prisidėjo prie periodiškų didžiųjų sausumos masių užtvindymų dažnumo.

Per šituos primityviosios jūrinės gyvybės laikus, didžiulės žemyninių pakrančių teritorijos nugrimzdo į jūrą nuo kelių pėdų iki pusės mylios. Didelė dalis senesniojo smiltainio ir konglomerato susidarė iš šitų senovės krantų nuosėdinių sankaupų. Nuosėdinės uolienos, priklausančios šitam ankstyvajam išsisluoksniavimui, betarpiškai guli ant tų sluoksnių, kurie susiformavo nepalyginamai anksčiau negu atsirado gyvybė, jie siekia tą laikmetį, kada vandenynas buvo apsėmęs visą pasaulį.

Šitų pereinamųjų uolienų nuosėdų kai kuriuose viršutiniuose sluoksniuose yra nedideli kiekiai tamsių spalvų molinio skalūno arba aspidinio skalūno, rodantys organinės anglies buvimą ir paliudijantys, jog egzistavo augalinės gyvybės tokių formų protėviai, kurie užtvindė žemę per vėlesnį karbono arba anglies amžių. Šituose uolienų sluoksniuose didelė dalis vario atsirado dėl vandens nusėdimo. Šiek tiek jo yra surandama senesniųjų uolienų plyšiuose ir jis yra kai kurių senųjų apsaugotų pakrančių nejudančio pelkių vandens koncentratas. Šiaurės Amerikos ir Europos geležies rūdos kasyklos yra išdėstytos nuosėdose ir išstumtose į viršų uolienose, esančiose iš dalies senesnėse neišsisluoksniavusiose uolienose ir iš dalies šitose gyvybės formavimosi pereinamųjų periodų vėlesnėse išsisluoksniavusiose uolienose.

Šita era liudija gyvybės išplitimą per viso pasaulio vandenį; jūrinė gyvybė Urantijoje yra gerai įsitvirtinusi. Seklių ir didelių vidinių jūrų dugną palaipsniui užpildo gausi ir turtinga augalinė gyvybė, tuo tarpu pakrančių vandenyse knibždėte knibžda paprastos gyvulinės gyvybės formos.

Viską iš šito pasakojimo grafiškai perteikia pasaulinio dokumento didžiulės "akmens knygos" suakmenėjusių liekanų puslapiai. Ir šito gigantiško biogeologinio dokumento puslapiai neklystamai pasakys tiesą, jeigu tik jūs

įgysite meistriškumo juos paaiškinti. Didelė dalis šitų senovės jūrų dugno dabar yra iškelta aukštai sausumoje, ir jo nuosėdos amžius po amžiaus pasakoja gyvybės kovų istoriją tomis ankstyvosiomis dienomis. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, kai jūsų poetas pasakė, "Tos dulkės, kurias mes trypiame, juk kažkada buvo gyvos."

[Pateikta Urantijos Gyvybės Nešėjų Korpuso nario, dabar reziduojančio šioje planetoje.]

[672]▼

59 DOKUMENTAS

JŪRINĖS GYVYBĖS ERA URANTIJOJE

MES MANOME, jog Urantijos istorija prasidėjo maždaug prieš vieną milijardą metų ir nusitęsė per penkias pagrindines eras:

1. *Ikigyvybinė era* tęsiasi per pirmuosius keturis šimtus penkiasdešimt milijonų metų, maždaug nuo to laiko, kada planeta pasiekė dabartinį dydį, iki gyvybės įkūrimo. Jūsų tyrinėtojai šitą periodą pavadino archeozoiniu.

2. *Gyvybės aušros era*, nusitęsė per kitus vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų. Šita epocha įsiterpia tarp iki tol buvusio ikigyvybinio arba kataklizminio amžiaus ir vėliau einančio labiau išsivysčiusios jūrinės gyvybės periodo. Jūsų tyrinėtojas šita era yra žinoma kaip *proterozoinė*.

3. *Jūrinės gyvybės era* nusidriekia per kitus du šimtus penkiasdešimt milijonų metų, ir jums geriausiai yra žinoma kaip *paleozoinė*.

4. *Ankstyvosios sausumos gyvybės era* trunka kitus vieną šimtą milijonų metų, ir yra žinoma kaip *mezozoinė*.

5. *Žinduolių era* užima paskutiniuosius penkiasdešimt milijonų metų. Šita nesenų laikų era yra žinoma kaip *kenozoinė*.

Tokiu būdu jūrinės gyvybės era apima maždaug vieną ketvirtadalį jūsų planetinės istorijos. Ji gali būti smulkiau skirstoma į šešis ilgus periodus, kurių kiekvienam yra būdingi tam tikri gerai išreikšti procesai tiek geologinėse valdose, tiek biologinėse sferose.

Kada prasideda šita era, tada jūrų dugną, didžiulius kontinentinius šelfus, ir didelį kiekį negilių netoli krantų esančių baseinų užpildo visli augalinė gyvybė. Gyvulinės gyvybės paprastesnės ir primityvesnės formos jau yra išsivysčiusios iš anksčiau buvusių augalinių organizmų, ir ankstyvieji gyvuliniai organizmai palaipsniui skynėsi sau kelią palei įvairių sausumos masių ilgąs pakrantes tol, kol daugelyje vidinių jūrų ėmė knibždėti knibždėti primityvi jūrinė gyvybė. Kadangi iš šitų ankstyvųjų organizmų tikrai nedaugelis turėjo kevalą, todėl nedaugelis išsilaikė kaip suakmenėjusios liekanos. Nepaisant šito, arena yra parengta įvadiniam skyriams iš gyvybės dokumentus išsaugančios tos didžiosios "akmeninės knygos," kuri taip metodiškai buvo rašoma per vėlesnius amžius.

Šiaurės Amerikos kontinentas yra nuostabiai turtingas suakmenėjusiomis nuosėdomis, kurios apima visą jūrinės gyvybės erą. Pačius pirmuosius ir seniausiuosius sluoksnius nuo prieš taiėjusio periodo vėlesniųjų sluoksnių skiria didelės erozinės nuosėdos, kurios šituos du planetos vystymosi etapus aiškiai atskiria.

[673]▼

1. ANKSTYVOJI JŪRINĖ GYVYBĖ SEKLIOSE JŪROSE TRILOBITŲ AMŽIUS

Iki šito santykinės ramybės žemės paviršiuje periodo aušros, gyvybė apsiriboja vidinėmis jūromis ir vandenynų pakrante; iki šiol dar neišsivystė nė viena sausumos organizmo forma. Primityvūs jūriniai gyvūnai yra gerai įsitvirtinę ir pasirengę kitam evoliuciniam etapui. Iš šito pradinio gyvulinės gyvybės etapo tipiškai išlikusieji yra amebos, atsiradusios prieš tai buvusio pereinamojo periodo pabaigoje.

Prieš 400.000.000 metų jūrinė gyvybė, tiek augalinė, tiek gyvulinė, yra visiškai gerai išplitusi po visą pasaulį. Pasaulio klimatas tampa šiek tiek šiltesniu ir pastovesniu. Įvairių kontinentų jūrų pakrantes apsemia bendras potvynis, ypač Šiaurės ir Pietų Amerikoje. Atsiranda nauji vandenynai, o senesnieji vandens baseinai labai padidėja.

Augalinė gyvybė dabar pirmą kartą iššliaužia į sausumą ir greitai padaro ryškiają pažangą prisitaikydama prie neįvairios gyvenamosios aplinkos.

Staiga ir be pereinamųjų protėvių pasirodė pirmieji daugialąsčiai gyvūnai. Trilobitai atsirado ir per amžius jie viešpatavo jūrose. Jūrinės gyvybės požiūriu tai yra trilobitų amžius.

Vėlesnėje šito laiko segmento dalyje iš jūros iškilo didelė dalis Šiaurės Amerikos ir Europos. Žemės pluta buvo laikinai stabilizuota, kalnai, arba tiksliau aukšti sausumos iškilumai, kilo palei Atlanto ir Didžiojo vandenynų pakrantes, Vakarų Indijoje, ir pietinėje Europoje. Ištisas Karibų regionas buvo smarkiai iškilęs.

Prieš 390.000.000 metų sausuma buvo vis dar iškilusi. Rytinės ir vakarinės Amerikos ir vakarinės Europos kai kuriose dalyse gali būti užtinkami akmens sluoksniai, pakloti per šituos laikus, ir būtent tai yra seniausios uolienos, kuriose yra suakmenėjusių trilobitų liekanų. Buvo daug į pirštus panašių ilgų įlankų, išsikišančių į sausumos masyvus, kuriose ir nusėdo šitos uolos, turinčios suakmenėjusios gyvybės liekanų.

Per keletą milijonų metų Ramusis Vandenynas ėmė veržtis į Amerikos žemynus. Sausuma grimzdo iš esmės dėl plutos prisiderinimo, nors sausumos šoninis slinkimas, arba kontinentinis šliaužimas, taip pat buvo vienas iš faktorių.

Prieš 380.000.000 metų Azija grimzdo, o visi kiti kontinentai trumpam iškilo. Bet šitai epochai vystantis, naujai atsirandantis Atlanto Vandenynas smarkiai skverbėsi į sausumą visose gretimose pakrantėse. Šiaurės Atlanto arba Arkties jūros tada buvo sujungtos su pietiniais Golfo vandenimis. Kada šita pietinė jūra įsiliejo į Apalačių įdubą, tada jo bangos rytuose dužo į tokius

aukštus kalnus kaip Alpės, bet apskritai žemynai buvo neįdomios žemumos, visiškai neturinčios jokio vaizdinio grožio.

Šitų amžių nuosėdiniai klodai yra keturių rūšių:

1. Konglomeratai – materija, nusodinta netoli pakrančių linijų.
2. Smiltainis – nuosėdos, susidariusios sekliuose vandenyse, bet ten, kur bangos buvo pakankamos, kad neleistų nusėsti dumbliui.
3. Skalūnai – nuosėdos, susidariusios gilesniame ir ramesniame vandenyje.
4. Klintys – įskaitant trilobitų kriauklelių nuosėdas giliame vandenyje.

Šitų laikų trilobitų suakmenėjusios liekanos turi tam tikrų bazinių bendrybių, kartu su tam tikromis gerai išreikštomis variacijomis. Ankstyvieji gyvūnai, išsivystę iš

[674]▼

trijų pirminių gyvybės implantavimų, turėjo būdingus skiriamuosius bruožus; tie, kurie atsirado Vakarų pusrutulyje, šiek tiek skyrėsi nuo tų, kurie buvo iš Euroazinės grupės, ir nuo Australazijinio ar australiškojo-antarktinio tipo.

Prieš 370.000.000 metų įvyko didžiulis ir beveik visos Šiaurės ir Pietų Amerikos nugrimzdimas, po to nuskendo Afrika ir Australija. Tik tai Šiaurės Amerikos kai kurios dalys išliko virš šitų seklių kambro jūrų. Po penkių milijonų metų šitos jūros traukėsi prieš kylančią sausumą. Bet visi šitie sausumos nuskendimo ir sausumos iškilimo reiškiniai buvo nedramatiški, vyko lėtai per milijonus metų.

Šitos epochos sluoksniai, kuriuose yra suakmenėjusių trilobitų liekanų, pasiekia paviršių tai čia, tai ten per visus kontinentus, išskyrus centrinę Aziją. Daugelyje regionų šitos uolienos yra išsidėsčiusios horizontaliai, bet kalnuose jos yra pasvirusios ir iškraipytos dėl spaudimo ir susirangymo. Ir toks spaudimas, daugelyje vietų, pakeitė šitų nuosėdų pirminį pobūdį. Smiltainis buvo paversta kvarcu, molinis skalūnas pavirto aspidiniu skalūnu, tuo tarpu kalkakmenis buvo paverstas marmuru.

Prieš 360.000.000 metų sausuma vis dar kilo. Šiaurės ir Pietų Amerika buvo gana smarkiai iškilusi. Ėmė iškilti Vakarų Europa ir Britų salynas, išskyrus Velso dalis, kurios buvo giliai nugrimzdusios. Per šituos amžius nebuvo jokių didelių ledo dangų. Įsivaizduojamos ledyninės nuosėdos, atsirandančios sąsajoje su šitais sluoksniais Europoje, Afrikoje, Kinijoje, ir Australijoje, yra paaiškinamos izoliuotų kalnų ledynų arba vėlesnės prigimties ledyninių nuolaužų slinktimi. Pasaulio klimatas buvo okeaninis, ne žemyninis. Pietinės jūros buvo šiltesnės tada negu dabar, ir jos buvo nusidriekusios į šiaurę per Šiaurės Ameriką iki pat ašigalio regionų. Golfo srovė tekėjo per Šiaurės Amerikos centrinę dalį, nukrypdoma į rytus, kad skalautų ir sušildytų Grenlandijos krantus, paversdama šitą ledu užklotą kontinentą tikru tropiniu Rojumi.

Jūrinė gyvybė buvo labai panaši visame pasaulyje ir susidėjo iš jūros dumblių, vienaląsčių organizmų, paprasčiausių pinčių, trilobitų, ir kitų vėžiagyvių – krevečių, krabų, ir omarų. Šito periodo pabaigoje atsirado trys

tūkstančiai vėžiagyvinių rūšių, iš kurių išliko tik du šimtai. Šitie gyvūnai atstovauja tokiai ankstyvosios gyvybės rūšiai, kuri iki šių laikų išliko iš esmės nepakitusi.

Bet tarp gyvųjų tvarinių viešpatavo trilobitai. Jie buvo lyties gyvūnai, ir egzistavo daugelyje formų; būdami prasti plaukikai, jie tingiai plūduriuodavo vandenyje arba šliaužiodavo jūros dugnu, susiraitydami savigynai, kai juos užpuldavo vėliau atsiradę jų priešai. Jie išaugdavo nuo dviejų colių iki vienos pėdos ilgio, ir išsivystė į keturias atskiras grupes: mėsėdžius, žolėdžius, mišrius, ir "purvo ėdikus." Pastarosios grupės sugebėjimas maitintis didele dalimi neorganine materija – buvo paskutinysis daugialąstis gyvūnas, kuris galėjo šitaip maitintis – paaiškina jų didžiulį pagausėjimą ir ilgą išlikimą.

Toks buvo Urantijos biogeologinis vaizdas baigiantis pasaulio istorijos tam ilgam periodui, kuris apima penkiasdešimt milijonų metų, jūsų geologų pavadintu kambro vardu.

2. KONTINENTINIŲ POTVYNIŲ PIRMASIS ETAPAS BESTUBURIŲ GYVŪNŲ AMŽIUS

Sausumos iškilimo ir sausumos nugrimzdimo periodiniai reiškiniai, būdingi šitiems laikams, visi buvo palaipsniai ir neišpūdingi, juos lydėjo nedideli ugnikalnių

[675]▼

išsiveržimai arba ugnikalnių išsiveržimų iš viso nebuvo. Per visus šituos vienas po kito ėjusius sausumos iškilimus ir nusmukimus Azijos motininis kontinentas nevisiškai turėjo tokią pačią istoriją, kaip kitos sausumos dalys. Jis patyrė daug potvynių, panirdamas iš pradžių viena kryptimi, o vėliau kita, ypač savo istorijos pradžioje, bet jis neturi vienerūšių uolienų nuosėdų, kurias galima sutikti kituose žemynuose. Pastaraisiais amžiais Azija buvo stabiliausia iš visų sausumos masių.

Prieš 350.000.000 metų buvo didžiojo potvynių periodo pradžia visiems žemynams, išskyrus centrinę Aziją. Sausumos masė viena kartą po kito būdavo užliejama vandeniu; tikrai pakrančių aukštumos išliko virš šitų seklių, bet plačiai išplitusių vidinių jūrų su besikeičiančiomis krantų linijomis. Šitam periodui yra būdingi trys pagrindiniai potvyniai, bet dar jam nesibaigus, kontinentai vėl iškilo, bendras sausumos plotas buvo penkiolika procentų didesnis už dabartinį. Karibų regionas buvo labai smarkiai iškeltas. Europoje šitas periodas ryškiai nepasireiškė, nes sausumos svyravimai buvo mažesni, nors vulkaninis aktyvumas buvo didesnis.

Prieš 340.000.000 metų buvo kitas didžiulis sausumos skendimas, išskyrus Aziją ir Australiją. Pasaulio vandenynų vandenys bendrai susimaišė. Tai buvo didis kalkakmenio amžius, didelę dalį šito akmens nusodino išskiriantys kalkes jūros dumbliai.

Po kelių milijonų metų Amerikos kontinentų ir Europos didžiulės dalys ėmė kilti iš vandens. Vakarų pusrutulyje tikrai Ramiojo Vandenyno rankovė išliko

virš Meksikos ir šiandieninių Uolinių Kalnų regionų, tačiau beveik baigiantis šitai epochai Atlanto ir Ramiojo vandenynų pakrantės vėl ėmė grimzti.

Prieš 330.000.000 metų visame pasaulyje buvo santykinės ramybės laikotarpio pradžia su didžiuliu sausumos plotu vėl iškilusiu virš vandens. Šitame žemiškos ramybės įsigalėjime vienintelė išimtis buvo didžiojo Šiaurės Amerikos ugnikalnio išsiveržimas rytiniame Kentukyje, vieno iš galingiausių pavienių ugnikalnių veikimas, kokį pasaulis kada nors patyrė. Šito ugnikalnio pelenai užklojo penkių šimtų kvadratinų mylių plotą nuo penkiolikos iki dvidešimties pėdų sluoksniu.

Prieš 320.000.000 metų buvo trečiasis didžiulis šito periodo potvynis. Šito potvynio vandenys apsėmė visą sausumą, kuri buvo paskandinta per ankstesnį potvynį, ir išsiplėtė tolyn visomis kryptimis per Amerikas ir Europą. Rytinė Šiaurės Amerika ir vakarinė Europa buvo nuo 10.000 iki 15.000 pėdų po vandeniu.

Prieš 310.000.000 metų pasaulio sausumos masyvai vėl buvo gana iškilę, išskyrus Šiaurės Amerikos pietines dalis. Meksika iškilo, šitokiu būdu sukurdamą Meksikos įlanką, kuri nuo to meto visą laiką savo tapatumą išsaugojo.

Šito periodo gyvybė vystosi toliau. Pasaulis vėl tapo tyliu ir santykinai ramiu; klimatas išlieka švelnus ir pastovus; sausumos augalai migruoja vis toliau ir toliau nuo pakrančių. Gyvybės modeliai yra gerai išsivystę, nors šitų laikų suakmenėjusių augalų liekanų galima užtikti nedaug.

Tai buvo didysis atskirų gyvulinių organizmų evoliucijos amžius, nors didelė dalis bazinių pakitimų, tokių, kaip perėjimas nuo augalo prie gyvūno, įvyko anksčiau. Jūrinė fauna išsivystė iki tokio taško, kuriame kiekvienas gyvybės tipas žemiau stuburinių pakopų suakmenėjęs išliko tose uolienose, kurios tuo metu nusėdo. Bet visi šitie gyvūnai buvo jūriniai organizmai. Dar nebuvo atsiradęs nė vienas sausumos gyvūnas, išskyrus nedaugelį kirminų tipų,

[676]▼

kurie rausėsi per pakrantes, taip pat ir sausumos augalai dar nebuvo išplitę po kontinentus; ore dar tebebuvo per daug anglies dvideginio, kad būtų galėję egzistuoti kvėpuojantieji oru. Iš pat pradžių, visų gyvūnų, išskyrus kai kuriuos primityvesnius, egzistencija tiesiogiai arba netiesiogiai priklauso nuo augalinės gyvybės.

Trilobitai vis dar buvo labai paplitę. Šitų mažyčių gyvūnėlių egzistavo dešimtys tūkstančių modelių, ir jie buvo šiuolaikinių vėžiagyvių pirmtakai. Kai kurie trilobitai turėjo nuo dvidešimt penkių iki keturių tūkstančių mažyčių akučių; kiti turėjo neišsivysčiusias akis. Šitam periodui baigiantis, trilobitai, kartu su keliomis kitomis bestuburės gyvybės formomis, viešpatavo jūrose. Bet jie visiškai išnyko kito periodo pradžioje.

Buvo plačiai išplitę išskiriantys klintis jūros dumbliai. Ankstyvųjų koralų protėvių egzistavo tūkstančiai rūšių. Buvo gausu jūros kirminų, ir buvo daugybė rūšių medūzų, kurios nuo to laiko yra išnykusios. Išsivystė koralai ir vėlesniųjų

pinčių tipai. Buvo gerai išsivystę galvakojai, ir jie išliko kaip dabartiniai perliniai moliuskai, aštuonkojai, sepijos, ir kalmarai.

Buvo daug rūšių kriauklinių gyvūnų, bet tuomet gynybos tikslams kriauklės nebuvo reikalingos tiek, kiek vėlesniaisiais amžiais. Senųjų jūrų vandenyse gyveno pilvakojai moliuskai, ir jie sudarė vienakriauklius moliuskus, krantines ir kitokias sraiges. Dvikriaukliai sraiginiai moliuskai išgyveno per įsiterpusius milijonus metų ir liko didele dalimi tokie, kokie buvo anuomet, ir jie sudaro gėlų vandenų ir jūrinius moliuskus, austres, ir geldutes. Taip pat išsivystė vienakriaukliai organizmai, ir šitie moliuskai gyveno tuose senuosiuose vandenyse panašiai, kaip jie gyvena ir šiandien; jie net turėjo savo kriauklių atverčiamas, rantytas, ir kitokių rūšių apsaugines konstrukcijas.

Taip baigiasi jūrinės gyvybės antrojo didžiojo periodo, kuris jūsų geologams yra žinomas kaip ordovikas, evoliucinė istorija.

3. ANTRASIS DIDŽIOJO POTVYNIO ETAPAS KORALŲ PERIODAS – PEČIAKOJŲ AMŽIUS

Prieš 300.000.000 metų prasidėjo kitas didžiulis sausumos užliejimo periodas. Senovės silūro jūrų įsibrovimas į pietus ir į šiaurę parengė viską, kad būtų apsemta didžioji dalis Europos ir Šiaurės Amerikos. Sausuma nebuvo labai aukštai iškelta virš jūros taip, kad nedaug buvo nuosėdų ties kranto linija. Jūrose knibždėte knibždėjo gyvių su klintinėmis kriauklėmis, ir šitų kriauklių nusėdimas ant jūros dugno, palaipsniui formavo labai storus kalkakmenių sluoksnius. Tai buvo pirmasis plačiai išplitęs kalkakmenių nusėdimas, ir jis praktiškai apėmė visą Europą ir Šiaurės Ameriką, bet ties žemės paviršiumi jo yra tikrai nedaugelyje vietų. Šito senųjų uolienų sluoksnio storis vidutiniškai siekia apie vieną tūkstantį pėdų, bet nuo to laiko didžiąją dalį šitų nuosėdų labai smarkiai deformavo klodų nusėdimai, antsprūdžiai, ir pasislinkimai, ir daug buvo paversta į kvarcą, skalūnus, ir marmurą.

Šito periodo akmens sluoksniuose neužtinkama ugninių uolienų arba lavos, išskyrus pietinės Europos ir rytinio Maino didžiųjų ugnikalnių uolienas ir Kvebeko lavos tekėjimus. Ugnikalnių veikimas didžiąją dalimi buvo praeityje. Tai buvo nuosėdų didingo nusėdimo vandenyje aukščiausias taškas; kalnai formavosi mažai arba iš viso nesiformavo.

Prieš 290.000.000 metų jūra iš žemynų didžiąją dalimi buvo pasitraukusi, o aplink plytėjusių vandenynų dugnas grimzdo. Sausumos masyvai mažai kuo pakito iki to laiko, kada vėl paniro į vandenį. Prasidėjo pirmieji kalnų judėjimai

[677]▼

visuose kontinentuose, ir didžiausi iš šitų plutos iškilimų buvo Azijos Himalajai ir didieji Kaledonijos kalnai, nusidriekę nuo Airijos per Škotiją ir tolyn iki Špicbergeno.

Būtent šito amžiaus nuosėdose yra surandama didelė dalis dujų, naftos, cinko, ir švino, dujos ir nafta susidaro iš milžiniškų augalinės ir gyvulinės materijos sankaupų, nusodintų prieš tai buvusio sausumos apsėmimo metu, tuo

tarpu mineralinės nuosėdos susidarė dėl vandens nejudančių pelkinių masių nusėdimo. Didelė dalis druskinių uolienų nuosėdų priklauso šitam periodui.

Trilobitų labai greitai mažėjo, ir arenos centrą užėmė didesni moliuskai, arba cefalopodai. Šitie gyvūnai išaugdavo iki penkiolikos pėdų ilgio ir vienos pėdos skersmens ir tapo jūrų šeimininkais. Šita gyvūnų rūšis atsirado staiga, ir įsiviešpatavo tarp jūrinės gyvybės.

Šito periodo metu didžiulis ugnikalnių aktyvumas buvo Europos sektoriuje. Niekada per milijonų milijonus metų nebuvo tokių galingų ir plačiai paplitusių ugnikalnių išsiveržimų, kaip tas dabar vyko aplink Viduržemio jūdubą ir ypač Britų salų kaimynystėje. Šitas lavos tekėjimas per Britų salų regioną šiandien atrodo kaip 25.000 pėdų storio besikaitaliojantys lavos ir uolų sluoksniai. Šitas uolienas nusodino periodiškai lavos tekėjimai, kurie išplito po seklios jūros dugną, tokiu būdu paskleisdami uolienų nuosėdas, o vėliau visa tai buvo iškelta aukštai virš jūros. Galingi žemės drebėjimai vyko šiaurinėje Europoje, ypač Škotijoje.

Okeaninis klimatas išliko švelnus ir vienodas, o šiltos jūros skalavo poliarinės sausumos krantus. Pečiakojų ir kitokios jūrinės gyvybės suakmenėjusios liekanos šitose nuosėdose gali būti užtinkamos iki pat Šiaurės ašigalio. Pilvakojai, pečiakojai, pintys, rifus formuojantys koralai tebegausėjo.

Šios epochos pabaiga liudijo antrąjį silūro jūrų išplitimą su nauju pietinių ir šiaurinių vandenynų vandenų susimaišymu. Tarp jūrinės gyvybės viešpatuoja galvakojai, nors palaipsniui vystosi ir diferencijuojasi šalutinės gyvybės formos.

Prieš 280.000.000 metų kontinentai didele dalimi buvo iškilę po antrojo silūro apšėmimo. Šito nugrimzdimo uolienų nuosėdos Šiaurės Amerikoje yra žinomos kaip Niagaros kalkakmenis, nes būtent per šitą uolienų klodą dabar teka Niagaros krioklys. Šitas uolienų sluoksnis nusidriekia nuo rytinių kalnų iki Misisipės slėnio regiono, bet toliau į vakarus nebesitęsia, suka į pietus. Keletas sluoksnių driekiasi per Kanadą, Pietų Amerikos dalis, Australiją ir didžiąją dalį Europos, šitos Niagaros rūšies uolienų vidutinis storis yra maždaug šeši šimtai pėdų. Betarpiškai ant Niagaros nuosėdų daugelyje regionų gali būti randama konlomeratų, molinių skalūnų, ir uolinės druskos rinkinys. Tai antrinio nusėdimo sankaupa. Šita druska nusistovėjo didžiuliuose užutekiuose, kurie pakaitomis tai atsiverdavo jūrai, tai nuo jos atsiskirdavo taip, kad garavimas vyko druskai nusėdant kartu su tirpale buvusią kitą materiją. Kai kuriuose regionuose šitų druskinių uolienų dugnas yra septyniasdešimties pėdų storio.

Klimatas yra pastovus ir švelnus, ir jūrinės gyvybės suakmenėjusios liekanos nusėda arktiniuose regionuose. Bet iki šitos epochos pabaigos jūros tampa tokiomis sūriomis, kad mažai kokia gyvybė išgyvena.

Artėjant silūro paskutiniojo užliejimo pabaigai, labai smarkiai padidėja echinodermų – akmens lelijų – skaičius, kaip tą rodo krinoidinių klintakmenių nuosėdos. Trilobitai beveik išnyko, ir moliuskai tebelieka jūrų monarchai; koralinių rifų formavimasis labai pagausėja. Per šitą amžių

palankesnėse vietose atsiranda pirmieji primityvūs vandens skorpionai. Greitai po šito, ir staiga, pasirodo tikrieji skorpionai – realiai kvėpuojantys oru.

Šitie įvykiai užbaigia jūrinės gyvybės trečiąjį periodą, apimantį dvidešimt penkis milijonus metų, ir jų tyrinėtojams žinomą silūro vardu.

4. DIDYSIS SAUSUMOS IŠKILIMO ETAPAS VEGETATYVINIS SAUSUMOS GYVYBĖS PERIODAS ŽUVŲ AMŽIUS

Per amžius trukusioje kovoje tarp sausumos ir vandens, ilgiems periodams jūra santykinai tapdavo nugalėtoja, bet sausumos pergalės laikai buvo kaip tik priešakyje. Ir žemynų judėjimai nebuvo pasislinkę taip toli, jog, kartais, praktiškai visa pasaulio sausuma buvo sujungta siauromis sąsmaukomis ir siaurais sausumos tiltais.

Kada sausuma iškyla po paskutiniojo silūro užtvindymo, tada pasibaigia svarbus pasaulio vystymosi ir gyvybės evoliucijos periodas. Tai yra naujojo amžiaus žemėje aušra. Nuogas ir nepatrauklus ankstesniųjų laikų peizažas tampa aprengtu vešlia augmenija, ir netrukus atsirasi pirmieji nuostabūs miškai.

Šito amžiaus jūrinė gyvybė buvo labai įvairi dėl ankstyvos rūšių segregacijos, bet vėliau visi šitie skirtingi tipai laisvai susimaišė ir susijungė. Pečiakojus, anksti pasiekusius savo išsivystymo aukščiausią tašką, pakeitė artropodai, ir pasirodė pirmieji polipai. Bet iš visų didžiausias įvykis buvo staigus žuvų šeimos atsiradimas. Tai tapo žuvų amžiumi, tą pasaulio istorijos periodą apibūdina stuburinių gyvūnų tipas.

Prieš 270.000.000 metų visi kontinentai buvo iškilę virš vandens. Per milijonų milijonus metų nebuvo tokios didžiulės dalies sausumos virš vandens vienu metu, tai buvo viena didingiausių sausumos iškilimo iš vandens epochų per visą pasaulio istoriją.

Po penkių milijonų metų Šiaurės ir Pietų Amerikos, Europos, Afrikos, šiaurinės Azijos, ir Australijos sausumos teritorijos buvo trumpam apsemtos, Šiaurės Amerikoje panirimas vienu ar kitu metu buvo beveik visiškas; ir dėl to susidarė klintakmenio sluoksniai, turintys nuo 500 iki 5.000 pėdų storio. Šitos įvairios devono jūros buvo nusidriekusios iš pradžių viena kryptimi, o po to kita kryptimi taip, kad didžiulė arktinė Šiaurės Amerikos vidinė jūra surado išėjimą į Ramųjį vandenyną per šiaurinę Kaliforniją.

Prieš 260.000.000 metų, kada šita sausumos depresijos epocha artėjo prie pabaigos, Šiaurės Amerikoje iš dalies buvo išplitusios jūros, kurios tuo pačiu metu buvo susietos su Ramiojo, Atlanto, Arkties vandenynų, ir Golfo srovės vandenimis. Pirmojo devono potvynio šitų vėlesniųjų etapų nuosėdos siekia vidutiniškai vieną tūkstantį pėdų storio. Koraliniai rifai, apibūdinantys šituos laikus, rodo, kad vidinės jūros buvo skaidrios ir seklios. Tokios koralų nuosėdos yra matomos ant Ohajo upės krantų netoli Luisvilio, Kentukio valstijoje, ir siekia maždaug vieną šimtą pėdų storio, apimdamos daugiau negu du šimtus rūšių. Šitie koralų klodai nusidriekia per Kanadą ir šiaurinę Europą iki arktinių

regionų.

Po šitų nugrimzdimų didelė dalis pakrančių buvo žymiai iškelta taip, kad ankstyvosios nuosėdos buvo padengtos dumbliu ir skalūnu. Taip pat yra

[679]▼

raudono smiltainio sluoksnis, kuris apibūdina vieną iš devono nuosodinimų, ir šitas raudonas sluoksnis tęsiasi per didelę žemės paviršiaus dalį, ir yra surandamas Šiaurės ir Pietų Amerikoje, Europoje, Rusijoje, Kinijoje, Afrikoje, ir Australijoje. Tokios raudonos nuosėdos reiškia sausringas arba pusiau sausringas sąlygas, bet šitos epochos klimatas buvo vis dar švelnus ir pastovus.

Per visą šitą periodą sausuma į pietryčius nuo Cincinačio salos išliko gerokai iškilusi virš vandens. Bet didžioji vakarinės Europos dalis, įskaitant ir Britų salas, buvo apsemta. Velse, Vokietijoje, ir kitose Europos vietose devono uolienos yra 20.000 pėdų storio.

Prieš 250.000.000 metų atsirado žuvų šeima, stuburiniai, vienas iš svarbiausių žingsnių visoje ikižmogiškojoje evoliucijoje.

Artropodai, arba vėžiagyviai, buvo pirmųjų stuburinių protėviai. Žuvų šeimos pirmtakai buvo du modifikuotų antropodų protėviai; vienas turėjo ilgą kūną, jungusį galvą ir uodegą, tuo tarpu kitas buvo be stuburo, be žandikaulio iki-žuvis. Bet šitie preliminarūs tipai buvo greitai sunaikinti, kada žuvys, pirmieji gyvūnų pasaulio stuburiniai, staiga atsirado iš šiaurės.

Didelė dalis iš stambiausių tikrųjų žuvų priklauso šitam amžiui, kai kurios rūšys, turinčios dantis, buvo nuo dvidešimt penkių iki trisdešimties pėdų ilgio; šiandieniniai rykliai yra tų senųjų žuvų išlikę atstovai. Turinčios plaučius ir šarvus žuvys pasiekė savo evoliucinio išsivystymo aukščiausią tašką, ir prieš pasibaigiant šitai epochai, žuvys prisitaikė tiek prie gėlo, tiek prie sūraus vandens.

Nuosėdose, kurios susidarė šitam periodui artėjant prie pabaigos, galima surasti žuvų dantų ir skeletų kaulų ištisus sluoksnius, o turtingi suakmenėję klodai yra išsidėstę išilgai Kalifornijos pakrantės, kadangi daug Ramiojo vandenyno apsaugotų įlankų nusidriekė į šito regiono sausumą.

Žemėje greitai plito sausumos augmenijos naujos kategorijos. Anksčiau nedaug augalų augo sausumoje, išskyrus pakraščius prie pat vandens. Dabar, ir *staiga*, atsirado visli *paparčių šeima* ir sparčiai išplito sausumos paviršiuje, kuris greitai kilo visose pasaulio dalyse. Greitai išsivystė medžių tipai, dviejų pėdų storio ir keturiasdešimties pėdų aukščio; vėliau, atsirado lapai, bet šitos ankstyvosios rūšys turėjo tikrai užuomazginę lapiją. Buvo daug mažesnių augalų, bet jų suakmenėjusių liekanų neužtinkama, kadangi juos paprastai sunaikindavo dar anksčiau atsiradusios bakterijos.

Kada sausuma kilo, tada Šiaurės Amerika susijungė su Europa sausumos tiltais, nusitęsusia iki Grenlandijos. Ir šiandien Grenlandija po savo lediniu užklotu turi šitų ankstyvųjų sausumos augalų liekanų.

Prieš 240.000.000 metų sausuma tiek Europos, tiek Šiaurės ir Pietų Amerikos dalyse ėmė skęsti. Šitas nugrimzdimas žymėjo paskutiniojo ir mažiausiai išplitusio iš devono potvynių pradžią. Arktinės jūros vėl pajudėjo į

pietus per didžiąją dalį Šiaurės Amerikos, Atlantas apsėmė didžiulę dalį Europos ir vakarinę Aziją, tuo tarpu pietinė Ramiojo vandenyno dalis apsėmė didžiąją dalį Indijos. Šitas potvynis artinosi lėtai ir lygiai taip lėtai traukėsi. Katskilo kalnai išilgai vakarinio Hudsono upės kranto yra vienas didžiausių šitos epochos geologinių monumentų, kurie yra surandami Šiaurės Amerikos paviršiuje.

Prieš 230.000.000 metų jūros toliau traukėsi. Didelė dalis Šiaurės Amerikos buvo virš vandens, ir didžiulis ugnikalnių aktyvumas buvo Šv. Lorenzo

[680]▼

upės regione. Karališkasis kalnas, prie Monrealio, yra vieno iš tokių ugnikalnių išgraužtas kaklelis. Šitos ištisos epochos nuosėdos yra gerai matomos Šiaurės Amerikos Apalačių kalnuose, kur Saskvihanos upė perpjovė slėnį, apnuoginusi šituos nuoseklius sluoksnius, kurie pasiekė daugiau negu 13.000 pėdų storį.

Žemynų kilimas tęsėsi, o atmosfera buvo vis labiau prisotinama deguonies. Žemėje išplito didžiuliai vieno šimto pėdų aukščio ir tų dienų ypatingų medžių paparčių miškai, tylūs miškai; nebuvo girdėti jokio garso, net lapo šnarėjimo, nes tokie medžiai lapų neturėjo.

Ir šitaip baigėsi vienas ilgiausių jūrinės gyvybės evoliucijos periodų, *žuvų amžius*. Šitas pasaulio istorijos periodas tęsėsi beveik penkiasdešimt milijonų metų; jūsų tyrinėtojams tapo žinomu *devono* vardu.

5. PLUTOS SLINKIMO ETAPAS PAPARTINIŲ MIŠKŲ KARBONO PERIODAS VARLIŲ AMŽIUS

Žuvų atsiradimas ankstesniojo periodo metu pažymi jūrinės gyvybės evoliucijos aukščiausiąją tašką. Nuo šio momento sausumos gyvybės evoliucija tampa vis svarbesnė. Ir šitas periodas prasideda tokia aplinka, kuri yra beveik idealiai parengta pirmųjų sausumos gyvūnų atsiradimui.

Prieš 220.000.000 metų didelė dalis žemyninės sausumos teritorijų, įskaitant ir didžiąją dalį Šiaurės Amerikos, buvo virš vandens. Sausumoje buvo gausu turtingos augmenijos; iš tiesų tai buvo paparčių amžius. Atmosferoje vis dar tebebuvo anglies dvideginio, bet jo vis mažėjo.

Tuoju po šito Šiaurės Amerikos centrinė dalis buvo apsemta, susidarė dvi didžiulės vidinės jūros. Tiek Atlanto, tiek Ramiojo vandenynų pakrančių aukštumos buvo išsidėsčiusios kaip tik už šiandieninių pakrančių ruožų. Šitos dvi jūros netrukus susijungė, sumaišydamos savo gyvybės skirtingas formas, ir šitos jūrinės faunos sąjunga rodė spartų ir visą pasaulį apėmusį jūrinės gyvybės smukimą ir vėlesnio sausumos gyvybės periodo pradžią.

Prieš 210.000.000 metų šilto vandens arktinės jūros buvo užliejusios didžiąją dalį Šiaurės Amerikos ir Europos. Pietų poliaus vandenys apsėmė Pietų

Ameriką ir Australiją, tuo tarpu tiek Afrika, tiek Azija buvo aukštai iškilusios.

Kada jūros buvo pasiekusios aukščiausią tašką, tada staiga įvyko naujas evoliucinis vystymasis. Netikėtai, atsirado pirmieji sausumos gyvūnai. Buvo daug rūšių tokių gyvūnų, kurie galėjo gyventi sausumoje arba vandenyje. Šitos oru kvėpuojančios amfibijos išsivystė iš antropodų, kurių plaukimo pūslės išsivystė į plaučius.

Iš sūrių jūrų vandenų ant sausumos iššliaužė sraigės, skorpionai, ir varlės. Šiandien varlės kiaušinius vis dar deda į vandenį, o jų jaunikliai iš pradžių egzistuoja kaip mažos žuvytės, buožgalviai. Šitas periodas galėtų būti gerai žinomas kaip varlių amžius.

Tuoju po šito iš pradžių atsirado vabzdžiai ir, kartu su vorais, skorpionais, tarakonais, svirpliais, ir skėriais, greitai pasklido po pasaulio žemynus. Laumžirgiai turėjo trisdešimt colių dydį per išskleistus sparnus. Išsivystė vienas tūkstantis tarakonų rūšių, o kai kurie užaugdavo iki keturių colių ilgio.

Dvi grupės dygiaodžių ypač gerai išsivystė, ir tikrovėje jie yra šitą epochą nurodančios suakmenėjusios liekanos. Didžiuliai moliuskais mintantys rykliai taip pat

[681]▼

labai išsivystė, ir daugiau negu penkis milijonus metų jie viešpatavo vandenynuose. Klimatas vis dar buvo švelnus ir vienodas; jūrinė gyvybė buvo mažai pakitusi. Vystėsi gėlių vandenų žuvys, o trilobitai artėjo prie išnykimo. Koralai pasitaikydavo retai, o didžiąją dalį klintakmenių darė jūrų lelijos. Statybinių kalkakmenių plonesnis sluoksnis buvo nusodintas per šitą epochą.

Didelės dalies vidinių jūrų vandenys turėjo tiek daug klinčių ir kitokių mineralų, kad labai smarkiai įtakoją daugelio jūrinių rūšių pažangą ir vystymąsi. Pagaliau jūros išsivalė dėl didžiulių akmens nuosėdų, kai kuriose vietose turinčių cinko ir švino.

Šito ankstyvojo karbono amžiaus nuosėdos yra nuo 500 iki 2.000 pėdų storio, susidedančios iš smiltainio, skalūno, ir kalkakmenio. Seniausieji sluoksniai turi suakmenėjusių tiek sausumos, tiek jūros gyvūnų ir augalų, kartu su didžiuliu kiekiu žvirgždo ir vandens baseinų nuosėdų. Šituose senesniuose sluoksniuose mažai surandama pramoninės anglies. Šitos nuosėdos per visą Europą yra labai panašios į tas nuosėdas, kurios buvo nusodintos per visą Šiaurės Ameriką.

Šitos epochos pabaigoje Šiaurės Amerikos sausuma ėmė kilti. Buvo trumpa pertrauka, ir jūra vėl sugrįžo, apsemdama maždaug pusę savo ankstesniojo dugno ploto. Tai buvo trumpas potvynis, ir netrukus didžioji dalis sausumos buvo gerokai iškilusi virš vandens. Pietų Amerika vis dar buvo sujungta su Europa per Afriką.

Šita epocha paliudijo Vogezo, Juodojo Miško, ir Uralo kalnų pradžią. Kitų ir senesniųjų kalnų liekanos yra sutinkamos po visą Didžiąją Britaniją ir Europą.

Prieš 200.000.000 metų prasidėjo iš tikrųjų aktyvūs karbono periodo etapai. Per ankstesnius dvidešimt milijonų metų iki pat šito meto formavosi ankstyvieji anglies klodai, bet dabar vyko daug didesnė anglies susidarymo

veikla. Realios anglies nusodinimo epochos trukmė buvo truputėlį daugiau negu dvidešimt penki milijonai metų.

Sausuma periodiškai kildavo ir grimzdavo dėl jūros lygio pasikeitimo, kurį sukeldavo vykstantys procesai vandenynų dugne. Šita nepastovi plutos būseną – sausumos smukimas ir kilimas – kartu su pakrančių pelkių vešlia augmenija, įnešė savo indėlį, kad būtų sukurti didžiuliai anglies klodai, dėl kurių šitas periodas yra žinomas *karbono* pavadinimu. Ir klimatas vis dar buvo švelnus visame pasaulyje.

Anglies sluoksniai kaitaliojosi su skalūnu, akmens uoliena, ir konglomeratu. Šitie anglies klodai centrinėje ir rytinėje Jungtinių Valstijų dalyse skiriasi storių nuo keturiasdešimties iki penkiasdešimties pėdų. Bet didelė dalis šitų klodų buvo išplauta per vėlesnius sausumos pakilimus. Kai kuriose Šiaurės Amerikos ir Europos dalyse anglies sluoksniai yra 18.000 pėdų storio.

Medžių šaknų buvimas, kada jie augo molyje, kuris dabar yra po šiandieniniais anglies klodais, rodo, jog anglis susidarė tiksliai ten, kur ji yra dabar surandama. Anglis yra vešlios augmenijos, kuri augo klampynėse ir pelkių krantuose šitame tolimame amžiuje, vandenyje išsilaikiusios ir spaudimo modifikuotos liekanos. Anglies sluoksniai dažnai turi tiek dujų, tiek naftos. Durpių klodai, senosios augalinės liekanos, pavirstę į kokią nors anglies rūšį, jeigu juos paveiktų reikalingas spaudimas ir karštis. Antracitą paveikė didesnis spaudimas ir karštis negu kitas anglies rūšis.

Šiaurės Amerikoje anglies sluoksniai įvairiuose klotuose, kurie pažymi, kiek kartų sausuma grimzdo ir kilo, svyruoja nuo dešimties kartų Ilinojuje, dvidešimties kartų Pensilvanijoje, trisdešimt penkių kartų Alabamoje, iki septyniasdešimt penkių kartų Kanadoje. Anglies klotuose yra surandama tiek gėlo vandens, tiek druskingo vandens suakmenėjusios gyvybės liekanų.

[682]▼

Per šią epochą Šiaurės ir Pietų Amerikos kalnai buvo aktyvūs, kilo tiek Andai, tiek Uolinių kalnų pietiniai protėviai. Didžiuliai Atlanto ir Ramiojo vandenynų aukšti pakrančių regionai pradėjo grimzti, galiausiai tapo tokiais išgraužtais ir nugrimzdusiais, jog abiejų vandenynų pakrančių zona pasitraukė apytikriai į dabartinę poziciją. Šito potvynio klotų storis vidutiniškai siekia apie vieną tūkstantį pėdų.

Prieš 190.000.000 metų Šiaurės Amerikos karbono jūra išsiplėtė vakarų kryptimi per dabartinių Uolinių kalnų regioną, pasiekdama Ramųjį Vandenyną per šiaurinę Kaliforniją. Anglis ir toliau nusodinama po Amerikų ir Europos visą teritoriją, sluoksnis po sluoksnio, kada pakrančių sausuma per šituos pakrančių svyravimų amžius kilo ir grimzdo.

Prieš 180.000.000 metų atėjo karbono periodo pabaiga, per kurią anglis buvo susidariusi visame pasaulyje – Europoje, Indijoje, Kinijoje, Šiaurės Afrikoje, ir Amerikose. Baigiantis anglies susidarymo periodui, Šiaurės Amerika į rytus nuo Misisipės slėnio kilo, ir šitos sekcijos didžioji dalis nuo to momento visą laiką išliko iškilusi virš jūros. Šitas sausumos pakilimo periodas pažymi Šiaurės Amerikos šiuolaikinių kalnų pradžią, tiek Apalačių regione, tiek vakaruose.

Ugnikalniai buvo aktyvūs Aliaskoje ir Kalifornijoje ir kalnus formuojančiuose regionuose Europoje ir Azijoje. Rytinę Ameriką ir vakarinę Europą jungė Grenlandijos žemynas.

Sausumos iškilimas ėmė keisti ankstesniųjų amžių jūrinį klimatą ir dėl to palaipsniui pradėjo formotis mažiau švelnus ir labiau besikeičiantis žemyninis klimatas.

Šitų laikų augalai turėjo sporas, ir vėjas galėjo jas išnešioti toli ir plačiai. Karbono medžių kamienai paprastai būdavo septynių pėdų skersmens ir dažnai vieno šimto dvidešimt penkių pėdų aukščio. Dabartiniai paparčiai yra tikri šitų praėjusiųjų amžių reliktai.

Apskritai, tai buvo vystymosi epochos gėlų vandenų organizmams; ankstesnioji jūrinė gyvybė mažai kuo pasikeitė. Bet šito periodo svarbus bruožas buvo varlių ir daugelio jų pusbrolių staigus atsiradimas. Anglies amžiaus gyvybės bruožai buvo paparčiai ir varlės.

6. KLIMATO PEREINAMASIS ETAPAS SĖKLINIŲ AUGALŲ PERIODAS BIOLOGINIŲ SUKRĖTIMŲ AMŽIUS

Šitas periodas pažymi jūrinės gyvybės pagrindinio evoliucinio vystymosi pabaigą ir pereinamojo periodo pradžią, kuris vedė į vėlyvesnius sausumos gyvūnų amžius.

Šitas amžius buvo vienas iš didžiausių gyvybės nuskurdinimų. Tūkstančiai jūrinių rūšių žuvo, o sausumos gyvybė dar nebuvo įsitvirtinusi. Tai buvo biologinių sukrėtimų laikas, tas amžius, kada gyvybė nuo žemės paviršiaus ir iš vandenynų gelmių beveik išnyko. Jūrinės gyvybės ilgai erai artėjant prie pabaigos, žemėje buvo daugiau negu vienas šimtas tūkstančių gyvių rūšių. Šitam pereinamajam periodui baigiantis, buvo išlikę mažiau negu penki šimtai.

Šito naujo periodo ypatumai buvo ne tiek dėl žemės plutos atvėsimo ar dėl to, jog ugnikalnių veikla ilgam buvo nutrūkusi, kiek dėl paprastų ir anksčiau egzistavusių poveikių neįprasto susijungimo – jūrų sumažėjimo

[683]▼

ir milžiniškų sausumos masyvų didėjančio iškilimo. Ankstesniųjų laikų švelnus jūrinis klimatas nyko, ir greitai formavosi žvarbesnis žemyninio tipo oras.

Prieš 170.000.000 metų didieji evoliuciniai pakitimai ir priderinimai vyko visame žemės paviršiuje. Sausuma kilo per visą pasaulį, kada vandenynų dugnas grimzdo. Atsirado izoliuotų kalnų virtinės. Šiaurės Amerikos rytinė dalis buvo aukštai virš jūros; vakarinė dalis lėtai kilo. Žemynuose buvo daug didelių ir mažų druskingų ežerų ir daug vidinių jūrų, kurias su vandenynais jungė siauri sąsiauriai. Šito pereinamojo periodo klodai savo storiu svyruoja nuo 1.000 iki 7.000 pėdų.

Žemės pluta per šituos sausumos iškilimus smarkiai susilankstė. Tai buvo žemynų iškilimo laikas, išskyrus tai, jog išnyko kai kurie sausumos tiltai, įskaitant ir tuos kontinentus, kurie tokį ilgą laiką buvo sujungę Pietų Ameriką su Afrika ir Šiaurės Ameriką su Europa.

Palaipsniui vidiniai ežerai ir jūros džiuvo visame pasaulyje. Pradėjo atsirasti izoliuoti kalnai ir regioniniai ledynai, ypač pietiniame pusrutulyje, ir daugelyje regionų šitų vietinių ledo formuočių ledynų nuosėdos gali būti randamos net tarp kai kurių viršutinių ir vėlesniųjų anglies nuosėdų. Atsirado du nauji klimatiniai faktoriai – apledėjimas ir sausringumas. Didelė dalis žemės aukštesnių regionų buvo tapę sausringais ir nualintais.

Per visus šituos klimato pasikeitimo laikus taip pat įvyko didžiulės variacijos sausumos augaluose. Iš pradžių atsirado sėkliniai augalai, ir jie suteikė geresnį maisto aprūpinimą vėliau pagausėjusiai sausumos gyvulinei gyvybei. Vabzdžiai pasikeitė radikalčiai. Išsivystė ramybės pakopos, kad patenkintų sustabdyto aktyvumo poreikius žiemos arba sausros metu.

Tarp sausumos gyvūnų varlės savo išsivystymo aukščiausią tašką buvo pasiekusios ankstesniajame amžiuje ir sparčiai nyko, bet jos išgyveno, nes galėjo ilgai gyventi net ir džiūstančiuose baseinuose ir tvenkiniuose tais tolimaisiais ir nepaprastai sunkiais laikais. Per šitą varlių nykimo amžių, Afrikoje, įvyko pirmasis žingsnis varlių evoliucijoje į roplius. Ir kadangi sausumos masyvai vis dar buvo sujungti, tai šitas ikiroplinis tvarinys, kvėpuojantis oru, išplito po visą pasaulį. Iki šito laiko atmosfera buvo pasikeitusi tiek, kad nuostabiai pasitarnavo tam, kad palaikytų gyvūnų kvėpavimą. Būtent tuoj po to, kada pasirodė šitos ikiroplinės varlės, Šiaurės Amerika buvo laikinai izoliuota, atkirsta nuo Europos, Azijos, ir Pietų Amerikos.

Palaipsnis vandenynų vandenų atvėsimas daug prisidėjo prie vandenyno gyvybės sunaikinimo. Tų amžių jūriniai gyvūnai laikinai prisiglaudė trijose palankiose prieglaudose: dabartiniame Meksikos įlankos regione, Indijoje Gango užutėkyje, ir Viduržemio jūros baseino Sicilijos įlankoje. Ir būtent iš šitų trijų regionų naujosios jūrinės rūšys, atsiradusios, kad susidurtų su nepalankiomis sąlygomis, vėliau pasklido, kad pripildytų jūras.

Prieš 160.000.000 metų sausumą didžiąja dalimi dengė augmenija, prisitaikiusi paremti sausumos gyvulinę gyvybę, o atmosfera buvo tapusi ideali gyvūnų kvėpavimui. Šitaip baigiasi jūrinės gyvybės sumažinimo periodas ir išbandantys biologinių sukrėtimų laikai, kada buvo atsikratyta visų gyvybės formų, išskyrus tas, kurios turėjo išlikimo vertės ir kurios dėl to turėjo teisę būti planetinės evoliucijos prasidedančių amžių greičiau besivystančios ir labai diferencijuotos gyvybės protėviais.

[684]▼

Šito biologinių sukrėtimų periodo pabaiga, jūsų tyrinėtojams žinomo *permės* vardu, taip pat pažymi ilgos paleozoinės eros pabaigą, kuri apima vieną ketvirtį planetos istorijos, du šimtus penkiasdešimt milijonų metų.

Milžiniškas gyvybės vandenyno lopšys Urantijoje savo tikslą įgyvendino. Per tuos ilgus amžius, kada sausuma buvo netinkama gyvybei, iki to meto, kada atmosferoje buvo pakankamai deguonies, kad palaikytų aukštesnius sausumos gyvūnus, tada jūra globojo ir maitino ankstyvąją sferos gyvybę. Dabar biologinė

jūros reikšmė vis labiau mažėja, nes evoliucijos antrasis etapas pradeda vystytis sausumoje.

[Pateikta Nebadono Gyvybės Nešėjo, vieno iš narių iš pirminio korpuso, paskirto Urantijai.]

[685]▼

60 DOKUMENTAS

URANTIJA ANKSTYVOSIOS SAUSUMOS GYVYBĖS EROJE

IŠSKIRTINĖS jūrinės gyvybės era pasibaigė. Sausumos iškilimas, vėstanti pluta ir vėstantys vandenynai, sumažėjusios ir dėl to pagilėjusios jūros, kartu su didžiuliu sausumos padidėjimu šiaurinėse platumose, visa tai smarkiai prisidėjo prie pasaulio klimato pakitimo visuose regionuose, esančiuose toli nuo ekvatoriaus zonos.

Ankstesniosios eros paskutinės epochos buvo iš tikrųjų varlių amžius, bet šitie sausumos stuburinių protėviai, išgyvenę labai sumažintu skaičiumi, daugiau nebeviešpatavo. Po ankstesniojo biologinių sukrėtimų periodo rūšių išmėginimų išliko labai nedaug rūšių. Net sporiniai augalai beveik išnyko.

1. ANKSTYVASIS ROPLIŲ AMŽIUS

Šito periodo erozinės nuosėdos didžiąja dalimi buvo konglomeratai, skalūnas, ir smiltainis. Gipsas ir raudoni sluoksniai per visas šitas nuosėdas tiek Amerikoje, tiek Europoje rodo, kad šitų žemynų klimatas buvo sausas. Šituos sausringus rajonus veikė didžiulė erozija nuo smarkių ir periodiškų liūčių, prapliupdavusių ant aplinkinių aukštumų.

Nedaug suakmenėjusių iškasenų yra surandama šituose sluoksniuose, bet galima pastebėti daug pėdsakų, kuriuos sausumos ropliai paliko smiltainyje. Daugelyje regionų šito periodo tame vieno tūkstančio pėdų storio raudono smiltainio klode nėra jokių suakmenėjusių iškasenų. Sausumos gyvulinė gyvybė tebebuvo tik kai kuriose Afrikos dalyse.

Šitų nuosėdų storis svyruoja nuo 3.000 iki 10.000 pėdų, net siekia 18.000 pėdų Ramiojo vandenyno pakrantėje. Vėliau lava buvo priversta tekėti tarp daugelio šitų sluoksnių. Hudsono upės uolynas buvo suformuotas bazalto lavą išstumiant tarp šitų triaso sluoksnių. Ugnikalniai aktyviai veikė įvairiose pasaulio dalyse.

Šito periodo klodai gali būti surandami visoje Europoje, ypač Vokietijoje ir Rusijoje. Anglijoje naujasis raudonasis smiltainis priklauso šitai epochai. Kalkakmeniai susidarė pietinėse Alpėse dėl jūrų įsiveržimo, ir dabar gali būti matomi kaip tų regionų savotiškos dolomitinių kalkakmenių sienos, keteros, ir stulpai. Šitas sluoksnis gali būti užtinkamas visoje Afrikoje ir Australijoje. Kararinis marmuras susidarė iš tokių modifikuotų kalkakmenių. Iš šito periodo nieko nebus surandama Pietų Amerikos pietiniuose regionuose, nes šita kontinento dalis išliko po vandeniu, ir dėl to turi tikrai vandeninį arba jūrinį klodą, kuris yra susijęs su ankstesnėmis ir vėlesnėmis epochomis.

Prieš 150.000.000 metų prasidėjo pasaulio istorijos ankstyvosios sausumos gyvybės periodai. Gyvybė, apskritai, laikėsi nekaip, bet geriau negu įtemptos ir priešiškos jūrinės gyvybės eros pabaigoje.

Kada prasideda šita era, tada Šiaurės Amerikos rytinė ir centrinė dalys, Pietų Amerikos šiaurinė pusė, didžioji dalis Europos, ir visa Azija yra gerokai iškilusios virš vandens. Šiaurės Amerika pirmą kartą yra geografiškai izoliuota, bet neilgam, nes greitai iškyla Beringo sąsiaurio sausumos tiltas, sujungdamas šį kontinentą su Azija.

Didelės įdubos susidarė Šiaurės Amerikoje, lygiagrečiai su Atlanto ir Ramiojo vandenynų pakrantėmis. Pasirodė didysis rytinio Konektikuto sprūdis, galiausiai vienas šonas nugrimzdo dvi mylias. Didelę dalį šitų Šiaurės Amerikos įdubų vėliau užpildė erozinės nuosėdos, kaip ir daugelį gėlo ir sūraus vandens ežerų kalnų regionuose. Vėliau, šitas užpildytas sausumos depresijas smarkiai iškėlė lavos tekėjimai, kurie vyko po žeme. Daugelio regionų suakmenėję miškai priklauso šitam periodui.

Ramiojo vandenyno pakrantė, paprastai iškilusi virš vandens per kontinentinius nugrimzdimus, slinko žemyn, išskyrus Kalifornijos pietinę dalį ir didžiulę salą, kuri tuomet egzistavo ten, kur dabar yra Ramusis vandenynas. Šita senovės Kalifornijos jūra buvo turtinga jūrine gyvybe ir tęsėsi rytų kryptimi, susijungdama su vidurio vakarų regiono senuoju jūros baseinu.

Prieš 140.000.000 metų, staiga ir tikrai teturėdami dviejų ikiroplinių protėvių rūšis, kurios išsivystė Afrikoje ankstesniosios epochos metu, pasirodė ropliai visiškai išsivysčiusioje formoje. Jie vystėsi sparčiai, netrukus iš jų išsivystė krokodilai, žvynuotieji ropliai, ir galiausiai tiek jūrinės gyvatės, tiek ir skraidantys ropliai. Jų pereinamieji protėviai sparčiai išnyko.

Šitie greitai besivystantys ropliniai dinozaurai netrukus tapo šito amžiaus monarchais. Jie deda kiaušinius ir iš visų gyvūnų išsiskiria savo mažomis smegenimis, turėdami smegenis, kurios sveria mažiau negu vieną svarą, turi valdyti kūną, kuris vėliau svėrė net iki keturiasdešimties tonų. Bet ankstyvieji ropliai buvo mažesni, mėsėdžiai, ir vaikščiojo kaip kengūros ant užpakalinių kojų. Jie turėjo tuščiavidurius kaip paukščių kaulus, o vėliau išsivystė tikrai trys pirštai ant jų užpakalinių kojų, ir didelė dalis jų suakmenėjusių kojų pėdsakų buvo klaidingai palaikyta gigantiškų paukščių pėdsakais. Vėliau, išsivystė žolėdžiai dinozaurai. Jie vaikščiojo keturiomis kojomis, o viena šitos grupės atšaka turėjo apsauginį šarvą.

Praėjus keliems milijonams metų, pasirodė pirmieji žinduoliai. Jie neturėjo placentos, ir greitai išnyko; neišliko nė vieno. Tai buvo eksperimentinės pastangos pagerinti žinduolių rūšis, bet Urantijoje jos žlugo.

Šito periodo jūrinė gyvybė buvo skurdi, bet greitai praturtėjo, kada išsiplėtė jūra, o šis išsiplėtimas vėl suformavo ilgas seklių vandenų pakrantes. Kadangi daugiau seklių vandenų buvo aplink Europą ir Aziją, tai turtingiausi suakmenėjusių iškasėnų klodai turi būti surandami aplink šituos kontinentus. Šiandien, jeigu jums tektų studijuoti šito amžiaus gyvybę, tai tyrinėkite Himalajų, Sibiro, ir Viduržemio jūros regionus, o taip pat Indiją ir Ramiojo vandenyno baseino pietinės dalies salas. Jūrinės gyvybės ryškus bruožas buvo ta

gausybė gražių amonitų, kurių suakmenėjusios liekanos yra surandamos visame pasaulyje.

Prieš 130.000.000 metų jūros buvo labai mažai pasikeitusios. Sibirą ir Šiaurės Ameriką jungė Beringo sąsiaurio sausumos tiltas. Turtinga ir unikali jūrinė gyvybė pasirodė Ramiojo vandenyno Kalifornijos pakrantėje, kur daugiau negu vienas tūkstantis amonitų rūšių išsivystė iš aukštesnių galvakojų rūšių. Šito periodo

[687]▼

gyvybės pasikeitimai buvo iš tikrųjų revoliuciniai, nepaisant to, kad jie buvo pereinajamieji ir palaipsniai.

Šitas periodas apėmė daugiau negu dvidešimt penkis milijonus metų, ir yra žinomas *triaso* vardu.

2. VĖLESNIS ROPLIŲ AMŽIUS

Prieš 120.000.000 metų prasidėjo roplių amžiaus nauja fazė. Šito periodo didžiulis įvykis buvo dinozaurų evoliucija ir nykimas. Sausumos gyvulinė gyvybė pasiekė savo didžiausią išsivystymą, dydžio požiūriu, ir iš tiesų išnyko nuo žemės paviršiaus iki šito amžiaus pabaigos. Dinosaurai išsivystė visokių dydžių, pradedant tokiomis rūšimis, turėjusiomis mažiau negu dvi pėdas ilgio, ir baigiant milžiniškais nemėsėdžiais dinozaurais, septyniasdešimt penkių pėdų ilgio, kuriems dydžiu niekada neprilygo jokie kiti gyvi tvariniai.

Didžiausi dinozaurai atsirado vakarinėje Šiaurės Amerikoje. Šitie milžiniški ropliai yra palaidoti po visus Uolinių kalnų regionus, išilgai Šiaurės Amerikos visos Atlanto vandenyno pakrantės, vakarinėje Europoje, Pietų Afrikoje, ir Indijoje, bet ne Australijoje.

Šitie masyvūs tvariniai tapo vis mažiau aktyviais ir silpnesniais, kada jie augo vis didesni ir didesni; bet jiems reikėjo tokio milžiniško kiekio maisto, ir žemėje jų buvo tiek daug, kad tiesiogine prasme jie mirdavo iš bado ir išnyko – susidoroti su tokia situacija jiems trūko intelekto.

Iki šito laiko didžioji dalis Šiaurės Amerikos rytinių regionų, kurie ilgą laiką buvo iškilę, nusmuko žemyn ir buvo nuplauta į Atlanto vandenyną taip, kad pakrantė nusidriekė į išorę keliais šimtais mylių toliau negu ji yra dabar. Žemyno vakarinė dalis vis dar buvo iškilusi, bet net ir į šituos regionus vėliau įsiveržė tiek šiaurinė jūra, tiek Ramusis vandenynas, kuris nusitęsė į rytus iki Dakotos Juodųjų kalnų regiono.

Tai buvo gėlo vandens amžius, kurį apibūdina daugybė sausumos ežerų, kaip tą rodo gausus kiekis gėlo vandens suakmenėjusių liekanų Kolorado, Montanos, ir Vajomingo vadinamuosiuose Morisono kloduose. Šitų sujungtų druskingo ir gėlo vandens nuosėdų storis svyruoja nuo 2.000 iki 5.000 pėdų; bet šituose sluoksniuose yra labai mažai kalkakmenių.

Toji pati poliarinė jūra, kuri nusitęsė taip toli žemyn per Šiaurės Ameriką, lygiai taip užliejo visą Pietų Ameriką, išskyrus netrukus atsirasiančius Andų kalnus. Didžioji dalis Kinijos ir Rusijos buvo apsemta, bet didžiausias vandens įsiveržimas buvo Europoje. Būtent šito nugrimzdimo metu susiformavo pietinės

Vokietijos gražus litografinis akmuo, tie sluoksniai, kuriuose suakmenėjusios liekanos, tokios, kaip senųjų vabzdžių nuostabiauši sparnai, yra išsilaikę tarsi tik nuo vakar.

Šito amžiaus flora buvo labai panaši į ankstesniojo amžiaus. Paparčiai išliko, tuo tarpu spygliuočiai ir pušys ėmė vis labiau ir labiau panašėti į šiandienines rūšis. Šiek tiek anglies vis dar formavosi palei šiaurinius Viduržemio jūros krantus.

Jūrų sugrįžimas pagerino klimatą. Koralai išplito po Europos vandenį, įrodydami, jog klimatas vis dar buvo švelnus ir vienodas, bet jie daugiau niekada nebepasirodė lėtai vėstančiose poliarinėse jūrose. Šitų laikų jūrinė gyvybė pagerėjo ir smarkiai išsivystė, ypač Europos vandenyse. Tiek koralai, tiek jūrinės lelijos laikinai pasirodė daug gausesniais kiekiais negu iki tol, bet tarp vandenyno nestuburinės gyvybės viešpatavo amonitai, jų vidutinis dydis svyravo nuo trijų iki keturių colių, nors viena rūšis pasiekė aštuonių pėdų skersmenį. Pinčių buvo visur, ir tiek sepijos, tiek austrės vystėsi toliau.

[688]▼

Prieš 110.000.000 metų jūrinės gyvybės potencialai skleidėsi toliau. Jūros ežys buvo viena iš nuostabiausių šitos epochos mutacijų. Krabai, omarai, ir šiandieninių vėžiagyvių tipai subrendo. Žuvų šeimoje įvyko akivaizdūs pakitimai, iš pradžių atsirado eršketo tipas, bet žiauriosios jūros gyvatės, kilusios iš sausumos roplių, vis dar knibždėte knibždėjo visose jūrose, ir jos grasino sunaikinti ištisą žuvų šeimą.

Visų pirma, šitas amžius ir toliau buvo išimtinai dinozaurų amžius. Sausumoje jie tiek išplito, jog dvi rūšys buvo nuėjusios į vandenį, kad išsilaikytų per ankstesnį jūrų įsiveržimo periodą. Šitos jūros gyvatės evoliucijoje reiškia žingsnį atgal. Tuo metu, kada kai kurios naujos rūšys vystosi pirmyn, tai kai kurios kitos rūšys išlieka pastovios, o dar kitos regresuoja, sugrįždamos į ankstesniąją būseną. Ir būtent šitaip atsitiko, kada šitie du roplių tipai apleido sausumą.

Laikui einant, jūrinės gyvatės išaugo iki tokio dydžio, jog tapo labai nerangiomis ir galiausiai žuvo, nes neturėjo užtektinai didelių smegenų, kad pasirūpintų savo didžiulių kūnų saugumu. Jų smegenys svėrė mažiau negu dvi uncijas, nepaisant to fakto, kad šitie didžiuliai ichtiozaurai kartais išaugdavo iki penkiasdešimties pėdų ilgio, dauguma buvo daugiau negu trisdešimt penkių pėdų ilgio. Jūriniai krokodilai taip pat buvo regresavimas iš sausumos roplių tipo, bet ne taip, kaip jūros gyvatės, šitie gyvūnai padėti kiaušinių visada sugrįždavo į sausumą.

Netrukus po to, kada dvi dinozaurų rūšys migravo į vandenį, bergždžiai mėgindamos save apsaugoti, tada kitos dvi rūšys dėl žiaurios gyvybės konkurencijos sausumoje buvo išvartytos į orą. Bet šitie skraidantys pterozaurai nebuvo vėlyvesniųjų amžių tikrųjų paukščių protėviai. Jie išsivystė iš šuoliuojančių dinozaurų, turėjusių tuščiaavidurius kaulus, o jų sparnų sandara buvo panaši į šikšnosparnio, išskleistų sparnų ilgis siekė nuo dvidešimties iki dvidešimt penkių pėdų. Šitos senovinės skraidančios reptilijos išaugdavo iki dešimties pėdų ilgio, ir jos turėjo išsiskiriančius žandikaulius, labai panašius į šiandieninių gyvačių žandikaulius. Kažkurį laiką šitie skraidantys ropliai

klestėjo, bet jiems nepavyko vystytis tokia kryptimi, kad galėtų išlikti kaip oro navigatoriai. Jie atstovauja neišlikusioms paukščių protėvių rūšims.

Šituo periodu padaugėjo vėžlių, iš pradžių pasirodžiusių Šiaurės Amerikoje. Jų protėviai čia atkeliavo iš Azijos per šiaurinę sausumos tiltą.

Prieš vieną šimtą milijonų metų roplių amžius artėjo į pabaigą. Dinozaurai, nepaisant visos savo didžiulės masės, buvo tiesiog besmegeniai gyvūnai, neturintys intelekto tam, kad pasirūpintų pakankamu kiekiu maisto išmaitinti tokius milžiniškus kūnus. Ir šitaip iš tikrųjų šitie nerangūs sausumos ropliai žūdavo visą laiką vis didesniais kiekiais. Nuo šiol, evoliucija remsis smegenų augimu, ne fizine kūno mase, ir smegenų vystymasis apibūdins kiekvieną vieną po kitos einančią gyvulinės evoliucijos ir planetinės pažangos epochą.

Šitas periodas, apimantis roplių išsivystymo aukščiausią viršūnę ir nuosmukio pradžią, užtruko beveik dvidešimt penkis milijonus metų, ir yra žinomas *juros* vardu.

3. KREIDOS ETAPAS ŽYDINČIŲ AUGALŲ PERIODAS PAUKŠČIŲ AMŽIUS

Didysis kreidos periodas savo pavadinimą kildina iš jūrose išplitusių kreidą gaminančių vislių foraminiferių. Šitas periodas Urantiją atveda beveik prie ilgalaikio roplių viešpatavimo pabaigos ir paliudija žydinčių augalų ir paukščių atsiradimą sausumoje. Taip pat tai yra kontinentų dreifo

[689]▼

vakarų ir pietų kryptimis pabaigos laikas, kurį lydi milžiniški plutos deformavimai ir su tuo sutampantys labai išplitę lavos tekėjimai ir didžiulė ugnikalnių veikla.

Baigiantis ankstesniajam geologiniam periodui, didelė dalis kontinentinės sausumos buvo iškilusi virš vandens, nors vis dar nebuvo kalnų keterų. Bet tebesitęsiant kontinentinės sausumos dreifui, jis susidūrė su pirmąja didžiule kliūtimi giliame Ramiojo vandenyno dugne. Šitas geologinių jėgų susidūrimas suteikė impulsą ištisos didžiulės šiaurinių ir pietinių kalnų grandinės, nusitęsiančios nuo Aliaskos žemyn per Meksiką iki Horno Kyšulio, susidarymui.

Tokiu būdu šitas periodas geologijos istorijoje *tampa šiuolaikinių kalnų susidarymo etapu*. Iki šito laiko buvo nedaug kalnų keterų, buvo tiesiog didžiulio pločio sausumoje iškilę kalvagūbriai. Dabar Ramiojo vandenyno pakrantės ruožas ėmė kilti, bet jis buvo išsidėstęs septynis šimtus mylių į vakarus nuo dabartinės pakrančių linijos. Sieros kalnai ėmė formuotis, jų aukso turintys kvarco sluoksniai yra šitos epochos lavos tekėjimų produktas. Šiaurės Amerikos rytinėje dalyje Atlanto jūros spaudimas taip pat darė savo, kad sukeltų sausumos iškilimą.

Prieš 100.000.000 metų Šiaurės Amerikos kontinentas ir dalis Europos buvo gerokai virš vandens. Amerikos kontinentų iškraipymas tęsėsi, sukeldamas pasikeitimus Pietų Amerikos Anduose ir Šiaurės Amerikos vakarinių lygumų

palaipsnį iškilimą. Didžioji Meksikos dalis nugrimzdo po jūra, o pietinis Atlantas įsiveržė į Pietų Amerikos rytinę pakrantę, galiausiai pasiekdamas dabartines pakrantes. Tuomet Atlanto ir Indijos vandenynai buvo maždaug ten, kur yra ir dabar.

Prieš 95.000.000 metų Amerikos ir Europos sausumos masės pradėjo vėl grimzti. Pietinės jūros pradėjo veržtis į Šiaurės Ameriką ir palaipsniui nusitęsė į šiaurę, kad susijungtų su Arkties vandenynu, ir tai buvo antras dydžiu kontinentų apsėmimas. Kada šita jūra galiausiai pasitraukė, tada ji žemyną paliko maždaug tokį, koks jis yra dabar. Prieš prasidedant šitam didžiuliam užtvindymui, rytinės Apalačių aukštumos buvo susmukusios beveik iki pat jūros lygio. Tie daugiaspalviai gryno molio, dabar naudojamo įvairiems molio dirbiniams, sluoksniai buvo pakloti Atlanto pakrantės regionuose per šitą amžių, vidutinis jų storis siekia maždaug 2.000 pėdų.

Didžiulė ugnikalnių veikla vyko į pietus nuo Alpių ir išilgai dabartinės Kalifornijos pakrantės ruožo kalnų. Didžiausios plutos deformacijos per milijonų milijonus metų įvyko Meksikoje. Didžiuliai pasikeitimai taip pat įvyko Europoje, Rusijoje, Japonijoje, ir Pietų Amerikos pietinėje dalyje. Klimatas vis labiau įvairėjo.

Prieš 90.000.000 metų iš šitų ankstyvųjų kreidinių jūrų pasirodė gaubtasėkliai augalai ir greitai išplito po žemynus. Šitie sausumos augalai staiga pasirodė kartu su figmedžiais, magnolijomis, ir tulpmedžiais. Tuoju po šito laiko plačiai išplito Europoje ir Šiaurės Amerikos vakarinėje lygumose figmedžiai, duonmedžiai, ir palmės. Jokių naujų sausumos gyvūnų neatsirado.

Prieš 85.000.000 metų Beringo sąsiauris užsidarė, atkirsdamas šiaurinių jūrų vėstančius vandenį. Iki to laiko Atlanto-Golfo vandenų jūrinė gyvybė ir Ramiojo vandenyno gyvybė labai smarkiai skyrėsi, dėl šitų dviejų vandens baseinų temperatūrų skirtumo, kuri dabar tapo vienoda.

Kreidos ir glaukonito nuosėdos suteikė pavadinimą šitam periodui. Šitų laikų nuosėdos yra įvairiaspalvės, susidedančios iš kreidos, skalūno, smiltainio,

[690]▼

ir nedidelio kiekio kalkakmenio, kartu su prastos rūšies anglimi arba lignitu, ir daugelyje regionų jos turi naftos. Šitų sluoksnių storis svyruoja nuo 200 pėdų, o kai kuriose vietose iki 10.000 pėdų Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje ir daugelyje Europos vietovių. Palei Uolinių kalnų rytinę sieną šitie klodai gali būti pastebimi kylančiose kalnų papėdėse.

Visame pasaulyje šituos sluoksnius persmelkia kreida, ir šitie poringi pusiau uoliniai sluoksniai surenka vandenį į atverstas uolienu atodangas ir jį nuleidžia žemyn, kad vandeniu aprūpintų didelę dalį šiandieninių sausringų žemės regionų.

Prieš 80.000.000 metų didžiuliai sukrėtimai vyko žemės plutoje. Kontinentinio dreifo judėjimas vakarų kryptimi artėjo prie sustojimo, ir žemyninės masės, besidriekiančios gilyn į sausumą, lėtos inercijos milžiniška

energija į viršų išlankstė Ramiojo vandenyno pakrantės ruožą tiek Šiaurės, tiek Pietų Amerikoje ir sukėlė giluminius atsakomuosius pakitimus palei Ramiojo vandenyno krantus Azijoje. Šitas aplink Ramųjį vandenyną sausumos iškilimas, kurio kulminacija tapo šiandieninės kalnų grandinės susiformavimas, yra daugiau negu dvidešimt penkių tūkstančių mylių ilgio. Ir tie sukrėtimai, kurie lydėjo šitą iškilimą, buvo didžiausi paviršiaus iškraipymai, kurie vyko nuo pat to laiko, kada Urantijoje atsirado gyvybė. Lavos tekėjimai, tiek virš žemės, tiek ir po ją, buvo labai didžiuliai ir plačiai išplitę.

Prieš 75.000.000 metų pažymima kontinentų dreifo pabaiga. Nuo Aliaskos iki Rago kyšulio ilgos Ramiojo vandenyno pakrantės kalnų virtinės buvo užbaigtos, bet keturų vis dar buvo labai nedaug.

Sustabdyto žemynų dreifo atgalinės jėgos poveikis tęsė Šiaurės Amerikos vakarinių lygumų iškėlimą, tuo tarpu rytuose Atlanto vandenyno pakrantės susmukę Apalačių kalnai kilo tiesiai į viršų, su mažais pokrypiais arba visai be jų.

Prieš 70.000.000 metų įvyko plutos deformavimai, susiję su Uolinių kalnų regiono maksimaliu iškilimu. Didžiulis uolienų segmentas buvo išstumtas iš penkiolikos mylių gilumos į paviršių Britų Kolumbijoje; čia kambro uolienos yra išstumtos įstrižai virš kreidinių sluoksnių. Uolinių kalnų rytiniame šlaite, netoli Kanados sienos, buvo kitas įspūdingas išstūmimas ant viršaus; čia gali būti užtinkami ikigyvybiniai akmens sluoksniai, išstumti virš tuometinių nesenų kreidinių nuosėdų.

Tai buvo ugnikalnių aktyvumo amžius visame pasaulyje, dėl ko atsirado daug mažų izoliuotų ugnikalnių kraterių. Povandeniniai ugnikalniai išsiveržė paskendusį Himalajų regione. Didelė dalis Azijos likusios teritorijos, įskaitant ir Sibirą, taip pat vis dar buvo po vandeniu.

Prieš 65.000.000 metų įvyko vienas didžiausių lavos tekėjimų per visą laiką. Šitų ir ankstesniųjų lavos tekėjimų nuosėdos gali būti surandamos Amerikose, Šiaurės ir Pietų Afrikoje, Australijoje, ir Europos kai kuriose dalyse.

Sausumos gyvūnai buvo mažai pasikeitę, bet dėl didesnio kontinentų iškilimo, ypač Šiaurės Amerikoje, jie greitai dauginosi. Šiaurės Amerika buvo šitų laikų sausumos gyvūnų evoliucijos didžioji arena, nes didesnė Europos dalis buvo po vandeniu.

Klimatas vis dar buvo šiltas ir vienodas. Arktiniuose regionuose oras buvo toks, koks yra dabartinis klimatas Šiaurės Amerikos centrinėje ir pietinėje dalyse.

Vyko didžioji augalinės gyvybės evoliucija. Tarp sausumos augalų viešpatavo gaubtasėkliai, ir pirmą kartą atsirado daugelis šiandieninių medžių, įskaitant

[691]▼

bukmedį, beržą, ąžuolą, riešutmedį, jovarą, klevą, ir šiuolaikines palmes. Buvo gausu vaisių, žolių, ir javų, ir šitos sėklinės žolės ir medžiai augalų pasauliui buvo tuo, kuo žmogaus protėviai buvo gyvūnų pasauliui – jie pagal svarbą

evoliucijoje užėmė antrąją vietą, nusileisdami tik paties žmogaus atsiradimui. Staiga ir be ankstesnio laipsniškumo, didžioji žydinčių augalų šeima mutavo. Ir šita naujoji flora greitai paplito po visą pasaulį.

Prieš 60.000.000 metų, nors sausumos ropliai nyko, bet dinozaurai tebebuvo sausumos monarchai, dabar ėmė viešpatauti mėsdžių dinozaurų šokinėjančių mažesnių kengūrų rūšių judresni ir aktyvesni tipai. Bet šiek tiek anksčiau pasirodė žolėdžių dinozaurų nauji tipai, kurių spartus išplitimas buvo dėl sausumos augmenijos žolinės šeimos atsiradimo. Vieni iš šitų naujų žolėdžių dinozaurų buvo tikri keturpėdžiai, turėję dvejus ragus ir panašų į kyšulį pečių antibriaunį. Atsirado sausumos vėžlių rūšis, dvidešimties pėdų skersmens, kaip atsirado ir šiuolaikiniai krokodilai ir tikrosios šiandieninių rūšių gyvatės. Didžiuliai pakitimai vyko tarp žuvų ir kitokios jūrinės gyvybės.

Ankstesniųjų amžių braidžiojantys ir plaukiojantys ikipaukščiai nepatyrė sėkmės ore, nepasisekė ir skraidantiems dinozaurams. Tai buvo trumpalaikės rūšys, kurios greitai išnyko. Jos, taip pat, patyrė dinozaurų likimą, buvo sunaikintos, nes turėjo per mažai smegenų, palyginus su savo kūno dydžiu. Šitas antrasis mėginimas sukurti gyvūnus, kurie galėtų skristi atmosferoje, sužlugo, kaip sužlugo ir nesėkmingas mėginimas sukurti šitame ir ankstesniame amžiuje žinduolius.

Prieš 55.000.000 metų evoliucinį žengimą pirmyn pažymėjo staigus pirmųjų tikrų paukščių, mažyčio, panašaus į karvelį, tvarinio, kuris buvo visos paukščių gyvybės protėvis, atsiradimas. Tai buvo trečiasis skraidančiųjų tvarinių tipas, kuris pasirodė žemėje, ir jis iškilo tiesiogiai iš roplių grupės, ne iš savo amžininkų skraidančių dinozaurų ir ne iš ankstesniųjų dantis turėjusių sausumos paukščių tipų. Ir tokiu būdu, šitas periodas yra žinomas kaip paukščių amžius, taip pat roplių nykimo amžius.

4. KREIDOS PERIODO PABAIGA

Didysis kreidinis periodas artėjo prie pabaigos, o jo užbaigimas žymi didžiųjų jūros įsiveržimų į kontinentus pabaigą. Ypač tai pasakytina apie Šiaurės Ameriką, kur iki tol buvo lygiai dvidešimt keturi dideli potvyniai. Ir nors vėliau buvo mažesnių nugrimzdimų, bet nė vieno iš jų negalima sulyginti su plačiais ir ilgalaikiais jūrų įsiveržimais per šitą amžių ir per ankstesnius amžius. Šitie besikeičiantys periodai, kada viešpataudavo tai sausuma, tai jūra, vyko ciklais, apimančiais milijonus metų. Buvo amžiaus ilgumo ritmas, susijęs su vandenyno dugno ir žemyninės sausumos lygių kilimu ir smukimu. Ir šitie patys ritminiai plutos judėjimai nuo šio laiko tęsis per visą žemės istoriją, tik rečiau ir mažesniu laipsniu.

Šitas periodas taip pat liudija žemynų dreifo pabaigą ir šiuolaikinių Urantijos kalnų susiformavimą. Bet žemyninių masų spaudimas ir jų amžius trukusio dreifo sustabdyta jėga kalnų susidarymui nėra išskirtiniai poveikiai. Pagrindinis ir esminis faktorius, nulemiantis kalnų virtinės vietovę, yra iki to laiko buvusi sausumos žemuma, arba įduba, kuri per ankstesnius amžius buvo užpildyta santykinai lengvesnėmis

sausumos erozijos ir jūrų dreifo nuosėdomis. Šitų lengvesnių uolienų plotai kartais siekia nuo 15.000 iki 20.000 pėdų storį; todėl, kada plutą veikia spaudimas, atsiradęs dėl bet kokios priežasties, tada šitie lengvesni plotai pirmieji susilamdo, susilanksto, ir kyla į viršų tam, kad suteiktų kompensuojantį prisiderinimą prie besivaržančių ir besipriešinančių jėgų ir spaudimo, veikiančių žemės plutoje ar po pluta. Kartais tokie sausumos išstūmimai įvyksta be susilankstymo. Bet kas susiję su Uolinių kalnų iškilimu, tai čia vyko didžiulis susilankstymas ir slinkimas į viršų, kartu su įvairių sluoksnių, tiek požeminių, tiek paviršinių, milžinišku išstūmimu.

Seniausi pasaulio kalnai yra išsidėstę Azijoje, Grenlandijoje, ir šiaurinėje Europoje tarp senesniųjų rytų-vakarų sistemos kalnų. Vidutinio senumo kalnai yra toje grupėje, kuri yra aplink Ramųjį vandenyną ir antroje Europos rytų-vakarų sistemoje, kuri susidarė maždaug tuo pačiu metu. Šitas gigantiškas iškilimas yra beveik dešimties tūkstančių mylių ilgio, nusidriekiantis nuo Europos iki Vest Indijos sausumos iškilimų. Jauniausi kalnai yra Uolinių kalnų sistemoje, kur, per amžius, sausumos iškilimai buvo atsiradę tam, kad pakaitomis juos užlietų jūra, nors kai kurios aukštesnės sausumos vietos likdavo salomis. Po vidutinio amžiaus kalnų susiformavimo, buvo iškelta tikra kalnų aukštuma, kuri turėjo lemti, vėliau, būti išskaptuota į šiandieninius Uolinius kalnus sujungto gamtos jėgų meniškumo dėka.

Šiandieninis Šiaurės Amerikos Uolinių kalnų regionas nėra pirminis sausumos iškilimas; tas iškilimas labai seniai buvo erozijos sulygintas, tada buvo vėl iš naujo iškeltas. Dabartinių kalnų virtinės priekis yra tai, kas yra likę iš liekanų tos pirminės virtinės, kuri buvo iškelta iš naujo. Paiko Viršukalnė ir Longo Viršukalnė yra puikūs šitų kalnų aktyvumo, apimančio dvi ar daugiau negu dvi kalnų gyvenimo kartas, pavyzdžiai. Šitos dvi viršukalnės buvo iškilusios virš vandens per keletą ankstesniųjų potvynių.

Biologiniu, o taip pat ir geologiniu požiūriu tai buvo amžius, kupinas įvykių ir aktyvumo sausumoje ir po vandeniu. Jūros ežių pagausėjo, tuo tarpu koralų ir jūrinių lelijų sumažėjo. Amonitai, kurie per ankstesnįjį amžių turėjo didžiulės įtakos, taip pat sparčiai nyko. Sausumoje paparčių miškus didele dalimi pakeitė pušys ir kiti šiuolaikiniai medžiai, įskaitant gigantiškas visžales sekvojas. Šito periodo pabaigoje, tuo metu, kai placentiniai žinduoliai dar nėra atsiradę, biologinė arena yra visiškai parengta, ateinančiame amžiuje, atsirasti ankstyviesiems ateities žinduolių tipų protėviams.

Ir šitaip baigiasi pasaulio evoliucijos ilga era, trukusi nuo sausumos gyvybės aušros pasirodymo iki ne tokių senų laikų, kada atsirado žmogiškųjų rūšių ir jų tolimesniųjų atšakų betarpiški protėviai. Šitas, kreidinis amžius, trunka penkiasdešimt milijonų metų ir užbaigia sausumos gyvybės ikižinduolinę erą, kuri nusitęsia per vieno šimto milijonų metų periodą, ir yra žinoma kaip mezozoinė era.

[Pateikta Neadono Gyvybės Nešėjo, paskirto į Sataniją ir dabar veikiančio Urantijoje.]

61 DOKUMENTAS

ŽINDUOLIŲ ERA URANTIJOJE

ŽINDUOLIŲ era nusidriekia nuo placentinių žinduolių atsiradimo laikų iki ledynmečio amžiaus pabaigos, apimdama šiek tiek mažiau negu penkiasdešimt milijonų metų.

Per šią kainozoinį amžių pasaulio peizažas atrodė labai patraukliai – banguojantys kalneliai, platūs slėniai, didžiulės upės, ir didingi miškai. Du kartus per šią laiko atkarpą Panamos sąsmauka kilo viršun ir smuko žemyn; tris kartus tą patį padarė Beringo sąsiaurio sausumos tiltas. Gyvūnų tipų buvo ir daug, ir įvairių. Medžiuose buvo pilna paukščių, ir visas pasaulis buvo gyvūnų rojus, nepaisant to, jog nenutrūkstamai vyko besivystančių gyvūnų rūšių kova dėl viešpatavimo.

Šitos penkiasdešimties milijonų metų eros penkių periodų susikaupusios nuosėdos turi viena po kitos ėjusių žinduolių dinastijų suakmenėjusių nuosėdų dokumentus ir veda tiesiai į tuos laikus, kada realiai atsirado pats žmogus.

1. NAUJASIS KONTINENTINĖS SAUSUMOS ETAPAS ANKSTYVŲJŲ ŽINDUOLIŲ AMŽIUS

Prieš 50.000.000 metų pasaulio sausumos teritorijos buvo labai menkai iškilusios virš vandens arba šiek tiek panirusios į vandenį. Šito periodo formacijų ir nuosėdų yra tiek sausumoje, tiek jūroje, bet daugiausia sausumoje. Gana ilgą laiką sausuma palaipsniui kilo, bet tuo pačiu metu buvo išplauta žemyn iki žemesniųjų lygių ir link jūrų.

Anksti per šią periodą ir Šiaurės Amerikoje staiga pasirodė placentiniai žinduoliai, ir jie sudarė svarbiausią evoliucinį įvykį iki šitų laikų. Ankstesnės neplacentinių žinduolių kategorijos egzistavo iki tol, bet šitas tipas atsirado tiesiogiai ir staiga iš anksčiau egzistavusio roplių protėvio, kurio palikuonys išsilaikė per dinozaurų nykimo laikus iki šito laiko. Placentinių žinduolių tėvas buvo mažas, labai aktyvus, mėsėdis, šokinėjančio tipo dinozauras.

Pagrindiniai žinduolių instinktai ėmė reikštis šituose primityviuose žinduolių tipuose. Žinduoliai turi milžinišką išlikimo pranašumą prieš visas kitas gyvulinės gyvybės formas tuo, kad jie gali:

1. Gimdyti santykinai subrendusius ir gerai išsivysčiusius palikuonis.
2. Maitinti, rūpintis, ir saugoti savo palikuonis su meile.
3. Panaudoti savo geriau išvystytą smegenų galią giminės pratęsimui.
4. Panaudoti didesnę vikrumą, kad pabėgtų nuo priešų.
5. Pritaikyti aukštesnį intelektą, kad prisiderintų ir adaptuotųsi prie aplinkos.

Prieš 45.000.000 metų žemynų kalnagūbriai buvo iškilę dėl visų pakrančių nugrimzdimo. Žinduolių gyvybė vystėsi greitai. Klestėjo kiaušinius dedantis mažų roplių tipas, ir vėlesniųjų kengūrų protėviai klajojo po Australiją. Netrukus atsirado mažų arklių, greitakojų raganosių, tapyrų su straubliais, primityviųjų kiaulių, voverių, lemūrų, oposumų, ir panašių į beždžiones gyvūnų keletas genčių. Jie visi buvo maži, primityvūs, ir geriausiai prisitaikę gyventi kalnų regionų miškuose. Didžiulis panašus į strutį sausumos paukštis išsivystė iki dešimties pėdų aukščio, ir dėdavo kiaušinių, kurio dydis buvo devyni su trylika colių. Tai buvo protėviai vėlesniųjų gigantiškų keleivinių paukščių, kurie buvo labai protingi ir kurie kažkada oru gabeno žmones.

Ankstyvieji kainozoinės eros žinduoliai gyveno sausumoje, po vandeniu, ore, ir medžių viršūnėse. Jie turėjo nuo vienos iki vienuolikos porų pieno liaukų, ir jie visi buvo padengti didžiuliu plaukų sluoksniu. Kaip ir vėliau pasirodysiančios kategorijos, jie išvystė vieną už kitos dvi eiles dantų, ir turėjo dideles smegenis, lyginant su kūno dydžiu. Bet tarp jų visų nebuvo nė vienos šiuolaikinės rūšies.

Prieš 40.000.000 metų šiaurinio pusrutulio sausumos teritorijos ėmė kilti, ir po šito vyko didžiuliai sausumos nusėdimai ir kitoks žemės aktyvumas, įskaitant lavos tekėjimus, išsiraitymus, ežerų formavimąsi, ir eroziją.

Per šitos epochos baigiamąjį laikotarpį didžioji Europos dalis buvo nugrimzdusi. Po nedidelio sausumos iškilimo kontinente buvo gausu ežerų ir įlankų. Arkties vandenynas, per Uralo įdubą, nusitęsė į pietus, kad susijungtų su Viduržemio jūra, kaip ji tuomet buvo išsiplėtusi į šiaurę, Alpių, Karpatų, Apeninų, ir Pirėnų aukštumos buvo virš vandens kaip jūros salos. Panamos sąsmauka buvo iškilusi; Atlanto ir Ramusis vandenynai buvo atskirti. Šiaurės Amerika buvo sujungta su Azija Beringo sąsiaurio sausumos tiltu ir su Europa per Grenlandiją ir Islandiją. Žemės sausumos grandinę šiaurinėse platumose nutraukė tikrai Uralo sąsiauris, kuris arktines jūras sujungė su išsiplėtusia Viduržemio jūra.

Didžiuliai kalkakmeniai, suformuoti foraminiferių, nusėdo Europos vandenyse. Šiandien šitie patys akmenys yra iškelti į 10.000 pėdų aukštį Alpėse, 16.000 pėdų aukštį Himalajuose, ir 20.000 pėdų aukštį Tibete. Šito periodo kreidinės nuosėdos yra surandamos palei Afrikos ir Australijos pakrantes, Pietų Amerikos vakariniame krante, ir ties Vest Indija.

Per visą šitą vadinamąjį eoceno periodą žinduolių ir kitų giminingų gyvybės formų evoliucija tęsėsi su mažais pertrūkiais ar be pertrūkių. Tuo metu Šiaurės Amerika per sausumą buvo sujungta su visais kontinentais, išskyrus Australiją, ir pasaulį palaipsniui užpildė įvairių rūšių primityvioji žinduolinė fauna.

2. NESENŲ POTVYNIŲ ETAPAS IŠSIVYSČIUSIŲ ŽINDUOLIŲ AMŽIUS

Šitam periodui buvo būdinga tolimesnė ir sparti placentinių žinduolių evoliucija, šitais laikais vystėsi žinduolių gyvybės pažangesnės formos.

Nors ankstyvieji placentiniai žinduoliai atsirado iš mėšėdžių protėvių, bet labai greitai išsivystė žolėdės atšakos, ir, netrukus, atsirado žinduolių šeimos,

[695]▼

vartojančios tiek mėsinių, tiek augalinį maistą. Greitai besivystantiems žinduoliams pagrindinis maistas buvo gaubtasėkliai augalai, šiuolaikinė sausumos flora, įskaitant daugumą šiandieninių augalų ir medžių, buvo atsiradusi ankstesniaisiais periodais.

Prieš 35.000.000 metų prasidėjo placentinių žinduolių viešpatavimo amžius. Pietinis sausumos tiltas buvo labai didžiulis, vėl sujungęs tuometinį milžinišką Antarktidos kontinentą su Pietų Amerika, Pietų Afrika, ir Australija. Nepaisant vis masyvėjančios sausumos aukštose platumose, pasaulio klimatas išliko santykinai švelnus dėl milžiniško tropinių jūrų ploto padidėjimo, taip pat ir sausuma nebuvo pakankamai iškelta tam, kad suformuotų ledynus. Didžiuliai lavos tekėjimai vyko Grenlandijoje ir Islandijoje, kažkiek anglies buvo nusodinta tarp šitų sluoksnių.

Žymūs pasikeitimai vyko planetos faunoje. Jūrinė gyvybė buvo labai smarkiai modifikuojama; egzistavo didžioji dalis šiandieninių jūrinės gyvybės kategorijų, o foraminiferiai ir toliau vaidino svarbų vaidmenį. Vabzdžių gyvybė buvo labai panaši į ankstesniųjų erų gyvybę. Florisanto suakmenėję klodai Kolorade priklauso tų tolimųjų laikų vėlesniajam periodui. Didžioji dalis gyvenančių vabzdžių šeimų siekia šitą laikmetį, bet daug tų, kurie egzistavo tuomet, dabar yra išnykę, nors jų suakmenėjusios liekanos yra išsilaikiusios.

Sausumoje tai buvo visų pirma žinduolių atsinaujinimo ir išplitimo amžius. Iki šito periodo pabaigos iš ankstesniųjų ir primityvesniųjų žinduolių daugiau negu vienas šimtas rūšių išnyko. Net didžiuliai žinduoliai, turėję mažas smegenis, greitai žuvo. Ir nykstant dinosauro šeimai, po truputį žemę užvaldė žinduoliai, greitai ir visiškai sunaikindami savo roplinių protėvių likučius.

Kartu su dinosauro išnykimu, kiti ir didžiuliai pakitimai įvyko roplių šeimos įvairiose atšakose. Išlikę ankstyvųjų roplinių šeimų nariai yra vėžliai, gyvatės, ir krokodilai, kartu su pagarbos nusipelnusia varle, vieninteliu išlikusiu žmogaus ankstyvesniųjų protėvių grupės atstovu.

Įvairios žinduolių grupės kilo iš unikalaus gyvūno, dabar nebeegzistuojančio. Šitas mėšėdis tvarinys buvo tam tikra prasme tarpinis tarp katės ir ruonio; jis galėjo gyventi sausumoje ir vandenyje ir buvo labai protingas ir labai aktyvus. Europoje išsivystė šunų šeimos protėviai, greitai davę pradžią daugeliui šunų rūšių. Maždaug tuo pačiu metu atsirado graužikai, įskaitant bebrus, voveres, sterblines žiurkes, peles, ir triušius, ir greitai tapo pastebima gyvybės forma, nuo to laiko šitoje šeimoje įvyko nedaug pasikeitimų. Vėlyvesnės šito periodo nuosėdos turi šunų, kačių, meškėnų, ir žebenksčių suakmenėjusių protėvinės formos liekanų.

Prieš 30.000.000 metų ėmė atsirasti šiuolaikinių rūšių žinduoliai. Anksčiau žinduoliai didžiąja dalimi gyveno aukštumose, buvo kalninių rūšių; staiga prasidėjo lygumų arba kanopinių tipo, besiganančiųjų rūšių, kaip besiskiriančių nuo nagus turinčių mėšėdžių, evoliucija. Šitie besiganantieji atsirado iš

nediferencijuoto protėvio, turėjusio penkis kojos pirštus ir keturiasdešimt keturis dantis, kuris žuvo iki šito amžiaus pabaigos. Per visą šitą periodą kojų pirštų evoliucija nepažengė toliau už trijų pirštų etapą.

Arklys, nuostabus evoliucijos pavyzdys, tais laikais gyveno tiek Šiaurės Amerikoje, tiek Europoje, nors jo vystymasis nebuvo iki galo užbaigtas iki vėlesniojo ledynų amžiaus. Nors raganosių šeima atsirado šitam periodui

[696]▼

baigiantis, bet jų didžiausias išplitimas buvo vėliau. Taip pat išsivystė mažas tvarinys, panašus į kiaulę, kuris tapo daugelio rūšių kiaulių, šernų, ir begemotų protėviu. Kupranugariai ir lamos atsirado Šiaurės Amerikoje maždaug šito periodo viduryje ir užvaldė vakarines lygumas. Vėliau, lamos migravo į Pietų Ameriką, kupranugariai nukeliavo į Europą, ir greitai abu išnyko Šiaurės Amerikoje, nors kupranugarių iki ledynų amžiaus išsilaikė nedaug.

Maždaug šituo metu svarbus dalykas įvyko Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje: Pirmą kartą pasirodė ankstyvieji senųjų lemūrų protėviai. Nors šitos šeimos negalima laikyti tikraisiais lemūrais, bet jų atsiradimas reiškė sukūrimą tos linijos, iš kurios vėliau atsirado tikrieji lemūrai.

Kaip ankstesniojo amžiaus sausumos gyvatės, kurios persikėlė į jūras, taip dabar ištisa placentinių žinduolių gentis apleido sausumą ir apsigyveno vandenynuose. Ir nuo to meto jie visą laiką pasiliko jūroje, sukurdami šiuolaikinius banginius, delfinus, jūros kiaules, ruonius, ir jūros liūtus.

Planetos paukščių gyvybė tebesivystė, bet su kai kuriais svarbiais evoliuciniais pasikeitimais. Egzistavo didžioji dauguma šiuolaikinių paukščių, įskaitant žuvėdras, garnius, flamingus, suopius, sakalus, erelius, pelėdas, putpeles, ir stručius.

Baigiantis šitam *oligoceno* periodui, apėmusiam dešimt milijonų metų, augalinė gyvybė, kartu su jūrine gyvybe ir sausumos gyvūnais, buvo labai išsivysčiusi, ir žemėje buvo didele dalimi tokia, kokia yra šiandien. Ryški specializacija atsirado vėliau, bet didžiosios dalies gyvų tvarinių protėvinės formos tuomet buvo gyvos.

3. ŠIUOLAIKINIŲ KALNŲ ETAPAS DRAMBLIO IR ARKLIO AMŽIUS

Sausumos kilimas ir jūrų atskyrimas palaipsniui keitė pasaulio orą, po truputį jį vėsindamas, bet klimatas vis dar tebebuvo švelnus. Sekvojos ir magnolijos augo Grenlandijoje, bet subtropiniai augalai pradėjo migruoti į pietus. Iki šito periodo pabaigos šitie šilto klimato augalai ir medžiai iš šiaurinių platumų didele dalimi buvo išnykę, jų vietas užėmė šalčiui atsparesni augalai ir lapuočiai medžiai.

Labai smarkiai pagausėjo žolių rūšių, ir daugelio žinduolių rūšių dantys palaipsniui kito, kad taptų tokiais, kokius turi dabartinis besiganančiųjų tipas.

Prieš 25.000.000 metų buvo nedidelis žemės nugrimzdimas, kuris ėjo po ilgos sausumos kilimo epochos. Uolinių kalnų regionas išliko aukštai iškilęs, todėl erozinės medžiagos nusėdimas tęsėsi žemumose į rytų pusę. Sieros kalnai

buvo vėl iškelti; iš esmės, nuo tol jie kilo visą laiką. Tuo metu Kalifornijos regione susidarė didysis keturių mylių vertikalus sprūdis.

Prieš 20.000.000 metų tikrai buvo žinduolių aukso amžius. Beringo sąsiaurio sausumos tiltas buvo iškilęs, ir daug gyvūnų grupių migravo iš Azijos į Šiaurės Ameriką, įskaitant keturilčius mastadonus, trumpakojus raganosius, ir kačių šeimos daug rūšių.

Pasirodė pirmieji elniai, Šiaurės Ameriką greitai užtvindė atrajojantieji – elniai, jaučiai, kupranugariai, bizonai, ir kelios rūšys raganosių – bet gigantiškos kiaulės, aukštesnės negu šešių pėdų, išnyko.

[697]▼

Šito ir vėlesniojo periodo milžiniški drambliai turėjo didžiules smegenis, o taip pat ir didelius kūnus, ir greitai jie išplito po visą pasaulį, išskyrus Australiją. Vienintelį kartą pasaulyje viešpatavo milžiniškas gyvūnas su tokiomis smegenimis, kurios buvo užtektinai didelės, kad užtikrintų tolimesnį egzistavimą. Susidūręs su šitų amžių labai protinga gyvybe, nė vienas dramblio dydžio gyvūnas nebūtų išgyvenęs, jeigu jis nebūtų turėjęs didžiulių ir aukštesnės kokybės smegenų. Pagal protingumą ir prisitaikymą prie dramblio priartėja tikrai arklys, o jį pralenkia tikrai pats žmogus. Net ir tokiu atveju, iš penkiasdešimties dramblių rūšių, kurios egzistavo šito periodo pradžioje, išliko tikrai dvi.

Prieš 15.000.000 metų kilo Euroazijos kalnų regionai, ir visuose šituose regionuose vyko tam tikra ugnikalnių veikla, bet jos visiškai negalima lyginti su Vakarų pusrutulio lavos tekėjimais. Tokios nenusistovėjusios sąlygos vyravo visame pasaulyje.

Gibraltaro sąsiauris užsidarė, ir Ispanija buvo sujungta su Afrika senuoju sausumos tiltu, bet Viduržemio jūra tekėjo į Atlanto vandenyną siauru kanalu, einančiu per Prancūziją, kalnų keteros ir sausumos aukštumos atsirado kaip salos, iškilusios virš šitos senovinės jūros. Vėliau, šitos Europos jūros ėmė trauktis. Dar vėliau, Viduržemio jūra buvo sujungta su Indijos vandenynu, tuo tarpu baigiantis šiam periodui, Sueco regionas buvo iškeltas taip, kad Viduržemio jūra, kažkurį laiką, buvo vidinė druskinga jūra.

Islandijos sausumos tiltas nugrimzdo, ir arktiniai vandenys susimaišė su Atlanto vandenyno vandenimis. Šiaurės Amerikos Atlanto vandenyno pakrantė greitai vėso, bet Ramiojo vandenyno pakrantė išliko šiltesnė už šiandieninę. Veikė didžiulės vandenyno srovės, ir klimatui turėjo panašaus poveikio, kokį jos turi ir šiandien.

Žinduolių gyvybė vystėsi toliau. Milžiniškos arklių kaimenės prisijungė prie kupranugarių Šiaurės Amerikos vakarinėse lygumose; tai buvo tikras arklių, o taip pat ir dramblių amžius. Arklio smegenys pagal gyvūnų kokybę eina tuoj po dramblio smegenų, bet vienu atžvilgiu jos aiškiai yra menkesnės, kadangi arklys niekada iki galo neįveikė giliai įsišaknijusio polinkio bėgti, kada išsigąsta. Arkliui stinga dramblio emocinės kontrolės, nors drambliui labai trukdo jo dydis ir vikrumo stoka. Šituo periodu atsirado gyvūnas, kuris buvo kažkiek panašus tiek į dramblių, tiek į arklių, bet jį greitai išnaikino sparčiai didėjanti kačių šeima.

Urantijai įžengiant į vadinamąjį "amžių be arklių," jūs turėtumėte stabtelėti ir pamąstyti, ką šitas gyvūnas reiškė jūsų protėviams. Žmonės iš pradžių arklius vartojo maistui, tada keliavimui, dar vėliau žemės ūkyje ir karuose. Vystantis civilizacijai arklys žmonijai tarnavo ilgą laiką ir suvaidino svarbų vaidmenį.

Šito periodo biologinis vystymasis daug prisidėjo prie to, kad būtų parengta arena vėliau atsirasiančiam žmogui. Centrinėje Azijoje pasirodė tikrieji tipai tiek primityvių beždžionių, tiek gorilų, turėję bendrą protėvį, kuris dabar yra išnykęs. Bet nė viena iš šitų rūšių tiesiogiai nėra susijusi su gyvomis būtybėmis, kurios vėliau tapo žmogiškosios rasės protėviais.

Šunų šeimai atstovavo kelios grupės, ryškiausia iš jų buvo vilkų ir lapių; kačių gentis turėjo panteras ir didžiulius kardadančius tigrus, pastarieji iš pradžių atsirado Šiaurės Amerikoje. Šiuolaikinių kačių ir šunų šeimos gausėjo visame pasaulyje. Žebenkščiai, kiaunės, ūdros, ir meškėnai klestėjo ir vystėsi per visas šiaurines platumas.

[698]▼

Paukščiai toliau vystėsi, nors žymių pakitimų įvyko nedaug. Ropliai buvo panašūs į šiuolaikinius tipus – gyvates, krokodilus, ir vėžlius.

Taip prie pabaigos artėjo labai prasmingas ir įdomus pasaulio istorijos periodas. Šitas dramblio ir arklio amžius yra žinomas kaip miocenas.

4. NESENAS KONTINENTŲ IŠKILIMO ETA PASPASKUTINĖ DIDŽIOJI ŽINDUOLIŲ MIGRACIJA

Tai yra priešledyninio sausumos iškilimo Šiaurės Amerikoje, Europoje, ir Azijoje periodas. Topografiškai sausuma buvo smarkiai pakeista. Atsirado kalnų grandinės, upės pakeitė savo tekėjimo kryptį, o atskiri ugnikalniai išsiverždavo visame pasaulyje.

Prieš 10.000.000 metų prasidėjo toks amžius, kada plačiai išplito vietinės sausumos nuosėdos kontinentų žemumose, bet vėliau šitos nuosėdos buvo pašalintos. Šituo metu, didelė dalis Europos vis dar buvo po vandeniu, įskaitant Anglijos, Belgijos, ir Prancūzijos dalis, ir Viduržemio jūra buvo užliejusi šiaurinės Afrikos didžiulę dalį. Šiaurės Amerikoje didžiulės nuosėdos nusėdo ties kalnų papėdėmis, ežeruose, ir didžiuliuose sausumos baseinuose. Šitie klodai vidutiniškai apima tikrai apie du šimtus pėdų, yra daugiau ar mažiau spalvoti, o suakmenėjusios liekanos yra retos. Šiaurės Amerikos vakarinėje dalyje egzistavo du didžiuliai gėlo vandens ežerai. Sierų kalnai kilo; Šasta, Hudas, ir Reiniris pradėjo savo kalnų karjerą. Bet tik po vėliauėjusio ledyno amžiaus Šiaurės Amerika pradėjo slinkti link Atlanto vandenyno depresijos.

Trumpam visa pasaulio sausuma vėl buvo sujungta, išskyrus Australiją, ir įvyko paskutinis didžiulis gyvūnų migravimas, apėmęs visą pasaulį. Šiaurės Amerika buvo sujungta tiek su Pietų Amerika, tiek su Azija, ir vyko laisvas pasikeitimas gyvūnais. Azijietiški tinginiai, šarvuočiai, antilopės, ir meškos įžengė į Šiaurės Ameriką, tuo tarpu Šiaurės Amerikos kupranugariai nukeliavo į Kiniją. Raganosiai migravo po visą pasaulį, išskyrus Australiją ir Pietų Ameriką, bet Vakarų pusrutulyje jie išnyko iki šito periodo pabaigos.

Apskritai, ankstesniojo periodo gyvybė toliau vystėsi ir plito. Tarp gyvulinės gyvybės viešpatavo kačių šeima, o jūrinė gyvybė beveik nebekito. Daugelis arklių vis dar turėjo tris pirštus, bet ėmė atsirasti ir šiuolaikinės rūšys; lamos ir į žirafas panašūs kupranugariai buvo kartu su arkliais ganyklinėse lygumose. Afrikoje atsirado žirafa, turėjusi tokį patį ilgą kaklą, kokį ji turi dabar. Pietų Amerikoje vystėsi tinginiai, šarvuočiai, skruzdėdos, ir Pietų Amerikos primityviųjų beždžionių rūšys. Prieš tai, kada kontinentai buvo visiškai izoliuoti, tie masyvūs gyvūnai, mastadonai, migravo visur, išskyrus Australiją.

Prieš 5.000.000 metų arklys išsivystė toks, koks yra dabar, ir iš Šiaurės Amerikos migravo po visą pasaulį. Bet arklys buvo išnykęs savo kilmės kontinente likus daug laiko iki raudonojo žmogaus pasirodymo.

Klimatas palaipsniui vėso; sausumos augalai lėtai traukėsi į pietus. Iš pradžių būtent didėjantis šaltis šiaurėje ir stabdė gyvūnų migravimą per šiaurines sąsmaukas; vėliau šitie Šiaurės Amerikos sausumos tiltai nuskendo. Greitai po šito sausumos jungtis tarp Afrikos ir Pietų Amerikos galutinai nugrimzdo, ir Vakarų pusrutulio buvo izoliuotas didele dalimi taip, kaip jis yra izoliuotas ir šiandien. Nuo šito laiko ėmė vystytis skirtingos gyvybės rūšys Rytų ir Vakarų pusrutuliuose.

[699]▼

Ir šitokiu būdu iš tiesų šitas beveik dešimties milijonų metų trukmės periodas artėja prie pabaigos, ir vis dar nėra atsiradęs žmogaus protėvis. Šitas laikotarpis paprastai yra vadinamas *pliocenu*.

5. ANKSTYVASIS LEDYNMETIS

Iki ankstesniojo periodo pabaigos Šiaurės Amerikos šiaurės rytų dalies ir šiaurinės Europos sausuma buvo aukštai iškelta didžiuliame plote, Šiaurės Amerikoje didžiulės teritorijos kilo iki 30.000 ir daugiau pėdų. Anksčiau šituose šiauriniuose regionuose vyravo švelnus klimatas, o arktiniai vandenys buvo visi atviri, kad garuotų, ir jie tebebuvo be ledų beveik iki ledynmečio pabaigos.

Tuo pačiu metu su šitais sausumos iškilimais vandenynų srovės pasislinko, ir sezoniniai vėjai pakeitė savo kryptį. Galiausiai šitos sąlygos sukėlė beveik nuolatinį drėgmės kritulius dėl permirkusios atmosferos judėjimo virš šiaurinių sausumos aukštumų. Ant šitų iškilusių ir dėl to vėsių regionų ėmė snigti, ir tebesnigo tol, kol sniego dangą pasiekė 20.000 pėdų storį. Tos teritorijos, kuriose buvo giliausio sniego dangą, drauge su aukščiau virš jūros lygio, nulėmė vėlesniojo ledynmečio spaudimo srovių centrinius taškus. Ir ledo amžius išsilaikė tiek ilgai, kiek šitie labai gausūs krituliai tebedengė šitas šiaurines aukštumas su šita milžiniška sniego mantija, kuri greitai pavirto į kietą, bet šliaužiantį ledą.

Šito periodo didžiulės ledo paklodės buvo visos išsidėsčiusios ant iškeltų sausumos aukštumų, ne kalnų regionuose, kur jos sutinkamos šiandien. Pusė ledyno ledo buvo Šiaurės Amerikoje, vienas ketvirtadalis ledo buvo Euroazijoje, ir vienas ketvirtadalis buvo kitur, iš esmės Antarktidoje. Afriką ledai paveikė mažai, bet Australija buvo beveik visa uždengta antarktinio ledo paklode.

Šito pasaulio šiauriniai regionai patyrė šešis atskirus ir aiškius ledų įsiveržimus, nors su kiekvienos atskiros ledo dangos veikla buvo susieta dešimtys judėjimų pirmyn ir atitraukimų atgal. Ledai Šiaurės Amerikoje susikaupė dviejuose ir, vėliau, trijuose centruose. Grenlandija buvo uždengta, o Islandija buvo visiškai palaidota po ledo slinktimi. Europoje ledas įvairiu metu dengė Britų salas, išskyrus pietinės Anglijos pakrantę, ir jis išplito vakarinėje Europoje į pietus iki pat Prancūzijos.

Prieš 2.000.000 metų pirmasis Šiaurės Amerikos ledynas pradėjo slinkti į pietus. Ledo amžius dabar buvo susidarymo procese, ir šitam ledynui prireikė beveik vieno milijono metų tam, kad jis judėtų pirmyn iš šiaurinių spaudimo centrų ir atitrauktų į juos atgal. Centrinė ledo danga nusidriekė į pietus iki pat Kanzaso; rytinis ir vakarinis ledo centrai nebuvo tuomet tokie didžiuliai.

Prieš 1.500.000 metų pirmasis didysis ledynas traukėsi į šiaurę. Tuo tarpu, milžiniški sniego kiekiai krito ant Grenlandijos ir ant Šiaurės Amerikos šiaurės rytinės dalies, ir netrukus šita rytinė ledo masė pradėjo slinkti į pietus. Tai buvo antrasis ledo įsiveržimas.

Šitie pirmieji du ledo įsiveržimai nebuvo didžiuliai Euroazijoje. Per šituos ledo amžiaus ankstyvuosius laikotarpius Šiaurės Ameriką užtvindė mastadonai, plaukuoti mamutai, arkliai, kupranugariai, elniai, avijaučiai, bizonai, žemės tinginiai, gigantiški bebrai, kardadančiai tigrai, tinginiai tokio didumo, kaip drambliai, ir daugybė kačių ir šunų šeimų grupių. Bet nuo tol jų ėmė sparčiai mažėti

[700]▼

dėl didėjančio ledynmečio šalčio. Baigiantis ledo amžiui dauguma šitų gyvūnų rūšių buvo išnykusios Šiaurės Amerikoje.

Toli nuo ledo sausumos ir jūrų gyvybė pasaulyje buvo mažai kuo pasikeitusi. Tarp ledo įsiveržimų klimatas buvo maždaug toks švelnus, koks yra dabar, galbūt truputėlį šiltesnis. Ledynai, galų gale, buvo vietiniai reiškiniai, nors jie išplito, apimdami milžiniškas teritorijas. Pakrantės klimatas tuo metu, kada ledynai nejudėdavo, smarkiai skyrėsi nuo to, kada milžiniški ledkalniai slinkdavo nuo Meino pakrantės į Atlanto vandenyną, praslysdami per Pudžet Saund įlanką į Ramųjį vandenyną, ir su trenksmu slinkdami tolyn per Norvegijos fiordus į Šiaurės jūrą.

6. PRIMITIVEVUSIS ŽMOGUS LEDO AMŽIUJE

Šito ledynmečio didysis įvykis buvo primitiviojo žmogaus evoliucija. Šiek tiek į vakarus nuo Indijos, sausumoje, kuri dabar yra po vandeniu, ir tarp senesniųjų Šiaurės Amerikos lemūrų tipų Azijos migrantų palikuonių, staiga atsirado aušros žinduoliai. Šitie maži gyvūnai vaikščiojo daugiausia ant užpakalinių kojų, ir, proporcingai savo dydžiui ir lyginant su kitų gyvūnų smegenimis, jie turėjo didžiules smegenis. Šitos gyvybės kategorijos septyniadešimtojoje kartoje *staiga* išsiskyrė nauja ir labiau išsivysčiusi gyvūnų grupė. Šitie nauji vidurinieji žinduoliai – beveik dvigubai didesni ir aukštesni už

savo protėvius ir turintys proporcingai padidintą smegenų galią – tik buvo gerai įsitvirtinę, kada staiga atsirado primatai, trečioji gyvybiškai svarbi mutacija. (Šituo pačiu metu dėl vystymosi atgal viduriniųjų žinduolių giminėje atsirado beždžionių protėviai; ir nuo tos dienos iki šiol žmogiškoji atšaka vystėsi pirmyn progresuojančios evoliucijos dėka, tuo tarpu beždžionių gentys išliko nepažengusios į priekį arba iš tikrųjų regresavo.)

Prieš 1.000.000 metų Urantija buvo įregistruota kaip *apgyvendintas pasaulis*. Progresuojančiųjų primatų giminės viduje mutacija staiga sukūrė dvi primityvias žmogiškąsias būtybes, realiuosius žmonijos protėvius.

Šitas įvykis atsitiko maždaug tuo metu, kada prasidėjo trečiasis ledyno užėjimas – tokiu būdu galima pastebėti, kad jūsų ankstyvieji protėviai gimė ir augo stimuliuojančioje, grūdinančioje, ir sunkioje aplinkoje. Ir vieninteliai išlikusieji iš tų Urantijos aborigenų, eskimai, net ir dabar bevelija gyventi atšiauriame šiaurės klimate.

Žmogiškųjų būtybių nebuvo Vakarų pusrutulyje beveik iki ledyno amžiaus pabaigos. Bet tarpledyninėmis epochomis jie nukeliavo vakarų kryptimi aplink Viduržemio jūrą ir greitai išplito po Europos žemyną. Vakarinės Europos urvuose gali būti surandama žmogaus kaulų, susimaišiusių tiek su tropinių, tiek su arktinių gyvūnų liekanomis, įrodančių, kad žmogus šituose regionuose gyveno per vėlesnes ledynų atslinkimo ir atsitraukimo epochas.

7. TEBESITĘSIANTIS LEDO AMŽIUS

Ledynmečiu vyko ir kitokia veikla, bet ledo veikimas nustelbia visus kitus reiškinius šiaurinėse platumose. Jokia kita žemiškoji veikla nepalieka tokių ryškių topografinių pėdsakų. Išskirtiniai rieduliai ir paviršiaus sluoksniuotumai, tokie, kaip duburiai, ežerai, išjudinti akmenys, ir uolų miltai, yra sutinkami tik sąsajoje su tokiu

[701]▼

gamtos reiškiniu. Šituos nuožulnius iškilimus ar paviršiaus kalvotumus, žinomus kaip ovalines kalvas, taip pat suformavo ledas. Ir ledynas, kada juda į priekį, perkelia upes ir pakeičia visą žemės paviršiaus išvaizdą. Vien tik ledynai po savęs palieka šiuos pasakiškus užnašus – dugnines, šonines, ir terminalines morenas. Šitie užnašai, ypač dugninės morenos, nusitęsė nuo rytinės pakrantės į šiaurę ir į vakarus Šiaurės Amerikoje ir yra užtinkami Europoje ir Sibire.

Prieš 750.000 metų ketvirtasis ledo uždangalas, Šiaurės Amerikos centrinio ir rytinio ledo laukų sąjunga, buvo gerokai pažengusi į pietus; savo aukščiausiam taške jis pasiekė Ilinojaus pietinę dalį, perkeldamas Misisipės upę penkiasdešimčia mylių į vakarus, o rytuose jis nusitęsė pietų kryptimi iki Ohajo upės ir centrinės Pensilvanijos.

Azijoje Sibiro ledo uždangalas įsiveržė į pietus toliausia, tuo tarpu Europoje judantis ledas sustojo prieš pat Alpių kalnų barjerą.

Prieš 500.000 metų, per penktąjį ledyno užėjimą, naujas įvykių vystymasis paspartino žmogaus evoliucijos kursą. *Staiga* ir vienoje kartoje iš aborigeninių žmogiškųjų palikuonių mutavo šešios spalvotosios rasės. Tai yra dvigubos svarbos data, kadangi ji taip pat pažymi ir Planetos Princo atvykimą.

Šiaurės Amerikoje judantį penktąjį ledyną sudarė visų trijų ledo centrų bendras įsiveržimas. Tačiau rytinis užapvalintas išsikišimas nusidriekė tikrai šiek tiek žemiau Šv. Lorenzo upės slėnio, o vakarinis ledo užklotas į pietus pasislinko mažai. Bet centrinis užapvalintas išsikišimas pasiekė pietus, kad uždengtų didžiąją dalį Ajovos valstijos. Europoje šitas ledo įsiveržimas nebuvo toks didžiulis, kaip ankstesnysis.

Prieš 250.000 metų prasidėjo šeštasis ir paskutinis apledėjimas. Ir nežiūrint to, kad šiaurinės aukštumos buvo pradėjusios šiek tiek skęsti, bet tai buvo tas periodas, kada didžiausia sniego danga nusėdo ant šiaurinių ledo laukų.

Šito įsiveržimo metu tos trys didžiosios ledo paklodės susimaišė į vieną gigantišką ledo masę, ir šitoje ledyno veikloje dalyvavo visi vakariniai kalnai. Tai buvo didžiausias iš visų ledo įsiveržimų Šiaurės Amerikoje; nuo savo spaudimo centrų ledas į pietus pasislinko per pusantro tūkstančio mylių, ir temperatūra Šiaurės Amerikoje nurito iki žemiausios ribos.

Prieš 200.000 metų per paskutiniojo ledyno judėjimą, atsitiko epizodas, kuris didele dalimi buvo susijęs su įvykių tėkme Urantijoje – Liuciferio maištas.

Prieš 150.000 metų šeštasis ir paskutinis ledynas pasiekė savo tolimiausius taškus pietuose, vakarinė ledo paklodė perkirto tik Kanados sieną; centrinė danga nusileido į Kanzasą, Misūrį, ir Ilinojų; rytinis užklotas judėjo į pietus ir uždengė didesnę Pensilvanijos ir Ohajo dalį.

Būtent šitas ledynas paskleidė daug savo liežuvių, ar užapvalintų ledo išsikišimų, kurie išskaptavo šiandieninius ežerus, didelius ir mažus. Jiems atsitraukiant, buvo sukurta Didžiųjų ežerų Šiaurės Amerikos sistema. Ir Urantijos geologai labai tiksliai nustatė šito proceso įvairius etapus ir padarė teisingas išvadas, jog šitie vandens kūnai skirtingu laiku tikrai iš pradžių liejosi į Misisipės slėnį, po to į rytus į Hudsono slėnį, ir pagaliau šiauriniu maršrutu į Šv. Lorenzo slėnį. Praėjo trisdešimt septyneri tūkstančiai metų nuo to laiko, kai sujungta Didžiųjų ežerų sistema pradėjo lieti šiandieniniu Niagaros maršrutu.

[702]▼

Prieš 100.000 metų, traukiantis paskutiniajam ledynui, ėmė formotis didžiuliai poliariniai ledo užklotai, o ledo susikaupimo centras pajudėjo smarkiai į šiaurę. Ir tol, kol poliariniai regionai tebebus padengti ledu, vargu ar įmanoma tai, kad ateitų kitas ledynmetis, nepriklausomai nuo sausumos iškilimų ar vandenyno srovių pasikeitimo.

Šitas paskutinis ledynas slinko pirmyn vieną šimtą tūkstančių metų, ir tiek pat jam prireikė laiko, kad užbaigtų savo pasitraukimą į šiaurę. Vidutinio klimato regionų ledai nepalietė truputėlį daugiau negu penkiasdešimt tūkstančių

metų.

Atšiaurus ledyno periodas daugelį rūšių išnaikino ir daugelį kitų rūšių radikaliai pakeitė. Didelę dalį skausmingai atsijojo migravimai iš vienos vietos į kitą, ką daryti buvo būtina dėl ledo atslinkimo ir atsitraukimo. Tie gyvūnai, kurie sausuma sekdamo paskui ledynus pirmyn ir atgal buvo meška, bizonas, elnias, avijautis, mamutas, ir mastadonas.

Mamutas ieškojo atvirų prerijų, bet mastadonui labiau tiko miškingų regionų apsaugoti pakraščiai. Mamutas iki vėlyvųjų laikų buvo pasklidęs nuo Meksikos iki Kanados; sibirietiška rūšis buvo padengta gaurais. Mastadonai gyveno Šiaurės Amerikoje, kol juos išnaikino raudonasis žmogus, panašiai, kaip baltasis žmogus vėliau išnaikino bizonus.

Šiaurės Amerikoje, per paskutinįjį apledėjimą, išnyko arklys, tapyras, lama, ir kardadantis tigras. Į jų vietas iš Pietų Amerikos atkeliavo tinginiai, šarvuočiai, ir jūros ežiai.

Priverstinis gyvybės migravimas pirma atslenkančio ledo vedė į tai, kad nepaprastai susimaišė ir augalai, ir gyvūnai, o pasitraukus paskutiniajam ledo įsiveržimui, didelė dalis tiek augalų, tiek gyvūnų arktinių rūšių atsidūrė beviltiškoje padėtyje aukštai kai kurių kalnų viršūnėse, kur jie buvo užkopę tam, kad išvengtų sunaikinimo nuo ledyno. Ir tokiu būdu, šiandien, šitie persikėlę augalai ir gyvūnai gali būti surandami aukštai Europos Alpėse ir net Šiaurės Amerikos Apalačių kalnuose.

Ledo amžius yra paskutinis užbaigtas geologinis periodas, vadinamasis *pleistoceno* periodas, trukęs daugiau negu du milijonus metų.

Prieš 35.000 metų didysis ledų amžius pasibaigė, išskyrus planetos poliarinius regionus. Šita data taip pat yra reikšminga ir tuo, kad ji yra arti to laiko, kada atvyko Materialusis Sūnus ir Dukra, ir prasidėjo Adominė dieviškoji tvarka, apytiksliai atitinkanti holoceno arba poledyninio periodo pradžią.

Šitas pasakojimas, aprėpiantis laikmetį nuo žinduolių gyvybės atsiradimo iki ledų atsitraukimo ir toliau iki istorinių laikų, sudaro maždaug penkiasdešimties milijonų metų laiko tarpsnį. Tai yra paskutinis – dabartinis – geologinis periodas, ir jūsų tyrinėtojams yra žinomas kaip *kainozoinė* arba šiuolaikinė era.

[Parengta Gyvenančio planetoje Gyvybės Nešėjo.]

[703] ▼

62 DOKUMENTAS

PIRMYKŠČIO ŽMOGAUS AUŠROS RASĖS

MAŽDAUG prieš vieną milijoną metų pasirodė tiesioginiai žmonijos protėviai trimis viena po kitosėjusiomis ir staigiomis mutacijomis, kilusiomis iš placentinių žinduolių lemūro tipo ankstyvųjų palikuonių. Šitų ankstyvųjų lemūrų dominuojantys tarpininkai kilo iš besivystančios gyvybės plazmos vakarinės arba vėlesniosios Amerikos grupės. Bet iki to laiko, kada buvo

sukurta žmoniškųjų protėvių tiesioginė linija, šituos palikuonis sustiprino indėlis iš gyvybės centrinės implantacijos, išsivysčiusios Afrikoje. Rytinė gyvybės grupė mažai kuo prisidėjo arba niekuo neprisidėjo prie žmoniškųjų rūšių realaus sukūrimo.

1. ANKSTYVIEJI LEMŪRŲ TIPAI

Ankstyvieji lemūrai, susiję su žmoniškųjų rūšių protėviais, nebuvo tiesiogiai susiję su gibbonų ir beždžionių, tuomet gyvenusių Euroazijoje ir šiaurinėje Afrikoje, kurių palikuonys išgyveno iki dabartinių laikų, anksčiau egzistavusiomis gentimis. Nebuvo jie ir šiuolaikinio lemūrų tipo palikuonys, nors atsirado iš tokio protėvio, kuris buvo bendras abiems, bet kuris jau seniai išnyko.

Nors šitie ankstyvieji lemūrai išsivystė Vakarų pusrutulyje, bet žmonijos tiesioginių žinduolinių protėvių įkūrimas įvyko Azijos pietvakariuose, gyvybės centrinio implantavimo pirminėje teritorijoje, bet ties rytinių regionų pasieniu. Prieš keletą milijonų metų Šiaurės Amerikos tipo lemūrai buvo išmigravę vakarų kryptimi per Beringo sausumos tiltą, ir palaipsniui buvo nukeliaus į pietvakarius išilgai Azijos pakrantės. Galiausiai šitos migruojančios gentys pasiekė tinkamą regioną, nusidriekusį tarp tuometinės išsiplėtusios Viduržemio jūros ir Indijos pusiasalio kylančių kalnuotų regionų. Šitose teritorijose į vakarus nuo Indijos jie susijungė su kitomis palankiomis atmainomis, tokiu būdu sukurdami žmoniškosios rasės protėvius.

Einant laikui, Indijos pakrantė į pietvakarius nuo šių kalnų palaipsniui nugrimzdo, visiškai izoliavusi šito regiono gyvybę. Nebuvo jokio kito kelio patekti į šitą Mesopotamijos arba Persų pusiasalį, arba iš jo išeiti, išskyrus kelią į šiaurę, o ir jį periodiškai atkirsdavo ledynų pietiniai įsiveržimai. Ir būtent šitoje tuo metu beveik rojiškoje teritorijoje, ir iš šito žinduolių lemūrų tipo labiau išsivysčiusių palikuonių, atsirado dvi didžiulės grupės, dabartinių laikų žmogbeždžionių gentys ir šiandieninės žmoniškosios rūšys.

2. AUŠROS ŽINDUOLIAI

Šiek tiek daugiau negu prieš vieną milijoną metų staiga pasirodė Mesopotamijos aušros žinduoliai, placentinių žinduolių Šiaurės Amerikos lemūrų tipo

[704]▼

tiesioginiai palikuonys. Jie buvo aktyvūs mažičiai tvariniai, beveik trijų pėdų aukščio; ir nors jiems nebuvo įprasta vaikščioti ant užpakalinių kojų, bet jie lengvai galėjo stovėti vertikaloje padėtyje. Jie buvo plaukuoti ir vikrūs ir tauškė beždžioniška maniera, bet ne taip, kaip žmogbeždžionių gentys, jie buvo mėsėdžiai. Jie turėjo primityvų priešpriešinį nykštį, o taip pat labai naudingą sugriebiantį didįjį kojos pirštą. Nuo šito momento iki žmoniškosios rūšys palaipsniui vystė priešpriešinį nykštį, tuo tarpu jos vis labiau ėmė prarasti didžiojo kojos piršto sugriebiamąją galią. Vėlesniosios beždžionių gentys sugriebiantį kojos didįjį pirštą išsaugojo, bet niekada neišvystė žmoniškojo tipo

nykščio.

Šitie aušriniai žinduoliai visiškai suaugdavo tada, kada sulaukdavo trejų ar ketverių metų amžiaus, vidutiniškai, potencialiai gyvendami apie dvidešimt metų. Kaip taisyklė, palikuonys gimdavo po vieną, nors kartais pasitaikydavo ir dvynių.

Šitos naujos rūšies nariai palyginti su savo ūgiu turėjo didžiausias smegenis iš visų gyvūnų, kurie kada nors buvo egzistavę žemėje iki tol. Jie turėjo daug tokių pačių emocijų ir instinktų, kurie vėliau apibūdino primityvų žmogų, buvo labai smalsūs ir rodydavo ryškų pasitenkinimą, kada pavykdavo atlikti bet kokią užduotį. Alkis maistui ir lytinis potraukis buvo gerai išsivystę, o konkretus lytinis atsirinkimas pasireiškė primityvios formos asistavimu ir partnerio pasirinkimu. Jie aršiai kovodavo gindami savo giminę ir buvo visiškai švelnūs šeimyniniuose ryšiuose, turėjo savęs pažeminimo jausmą, besiribojantį ties gėdos ir savigraužos riba. Jie buvo labai prieraišūs ir jaudinančiai ištikimi savo partneriui, bet jeigu aplinkybės juos išskirdavo, tuomet jie pasirinkdavo naujus partnerius.

Būdami nedidelio ūgio ir turėdami įžvalgų protą, kad suvoktų tuos pavojus, kuriuos jiems kelia gyvenimas miške, jie išvystė nepaprastą baimės jausmą, kuris juos atvedė prie tų išmintingų atsargumo priemonių, kurios labai daug prisidėjo prie jų išlikimo, tokių, kaip paprasčiausių pastogių įsirengimas aukštų medžių viršūnėse, ir tai leisdavo jiems išvengti daugelio pavojų, kurie tykodavo gyvenant ant žemės. Žmonijos polinkis į baimę prasideda kaip tik nuo tų laikų.

Šitie aušriniai žinduoliai gentinės dvasios išsiugdė daugiau negu jos kada nors buvo pademonstruota anksčiau. Jie, iš tikrųjų, buvo labai gentiški, bet vis vien nepaprastai linko muštis, kada kokiu nors būdu būdavo sutrikdomas jų įprastinio gyvenimo ritmas, ir jie parodydavo ūmų būdą, kada visiškai supykdamo. Tačiau jų karingas būdas pasitarnavo ir geram tikslui; labiau išsivysčiusios grupės nedvejodavo dėl to, jog sukeltų karą prieš savo menkesnius kaimynus, ir šitaip, selekcinio išlikimo būdu, rūšys buvo vis labiau gerinamos. Labai greitai jie ėmė viešpatauti šito regiono mažesniųjų tvarinių gyvenime, o senesniųjų nemėsėdžių į beždžiones panašių genčių išliko labai mažai.

Šitie maži agresyvūs gyvūnai dauginosi ir plito Mesopotamijos pusiasalyje daugiau negu vieną tūkstantį metų, nuolat gerindami fizinį tipą ir bendrą nuovokumą. Ir kai tik praėjo septyniasdešimt generacijų po to, kada šita naujoji gentis buvo kilusi iš lemūrinio protėvio aukščiausiojo tipo, tuomet atsitiko kitas epochinis įvykis – žmogiškųjų būtybių evoliucijoje Urantijoje *staiga* diferencijavosi kitos gyvybiškai svarbios pakopos protėviai.

3. VIDURINIEJI ŽINDUOLIAI

Anksti aušros žinduolių karjeroje, šitų vikrių tvarinių labiau išsivysčiusios poros gyvenamoje buveinėje medžio viršūnėje gimė dvyniai, vienas vyriškosios lyties, kitas moteriškosios lyties. Palyginus su savo protėviais, jie buvo iš tikrųjų gražūs mažyliai tvariniai. Ant jų kūnų buvo mažai plaukų, bet tai nebuvo trūkumas, nes jie gyveno šiltame ir pastoviam klimate.

Šitie vaikai išaugo šiek tiek didesnio negu keturių pėdų ūgio. Visais atžvilgiais jie buvo didesni už savo tėvus, turėjo ilgesnes kojas ir trumpesnes rankas. Jie turėjo beveik visiškai priešpriešius nykščius, beveik lygiai taip gerai pritaikytus įvairiapusiškam darbui, kaip ir dabartinio žmogaus nykštys. Jie vaikščiojo stovėdami vertikaliai, turėjo pėdas, kurios buvo beveik lygiai taip gerai pritaikytos vaikščiojimui, kaip ir vėlesniųjų žmoniškųjų rasių pėdos.

Jų smegenys buvo menkesnės ir mažesnės už žmoniškųjų būtybių smegenis, bet daug labiau išvystytos, ir palyginus daug didesnės už jų protėvių smegenis. Dvyniai anksti pademonstravo labiau išsivysčiusį intelektą, ir greitai buvo pripažinti aušros žinduolių visos genties vadovais, realiai pradėdami visuomeninės organizacijos primityvią formą ir primityvų ekonominį darbo pasidalijimą. Šitas brolis ir sesuo susiporavo ir greitai džiaugėsi dvidešimt vieno vaiko, panašaus į save pačius, draugija; visi buvo daugiau negu keturių pėdų ūgio ir visais atžvilgiais pranašesni už savo protėvių rūšis. Šita naujoji grupė suformavo viduriniųjų žinduolių branduolį.

Kada šitos naujosios ir labiau išsivysčiusios grupės narių skaičius išaugo, tada prasidėjo karas, negailestingas karas; o kada siaubinga kova pasibaigė, tuomet iš aušros žinduolių anksčiau egzistavusios ir protėvinės rasės gyvo nebuvo išlikusio nė vieno individo. Ne tokia gausi, bet galingesnė ir protingesnė rūšių atšaka išliko savo protėvių sąskaita.

Ir dabar, beveik penkiolika tūkstančių metų (per šešis šimtus generacijų), šitas tvarinys tapo šitos pasaulio dalies siaubu. Visi ankstesniųjų laikų dideli ir pikti gyvūnai buvo žuvę. Šitų regionų vietiniai didžiuliai žvėrys nebuvo mėsėdžiai, o kačių šeimos didesnės rūšys, liūtai ir tigrai, į šitą apsaugotą žemės paviršiaus lopinėlių dar nebuvo įsiveržę. Dėl to šitie vidurinieji žinduoliai trykšta drąsa ir pavergia viską, kas yra jų kūrinio kampelyje.

Palyginus su savo protėvių rūšimis, vidurinieji žinduoliai buvo pranašesni visais atžvilgiais. Net jų potenciali gyvenimo trukmė buvo ilgesnė, siekusi maždaug dvidešimt penkerius metus. Šitoje naujojoje rūšyje atsirado daug elementarių žmoniškųjų bruožų. Be įgimtų polinkių, kuriuos demonstravo jų protėviai, šitie vidurinieji žinduoliai, sugebėdavo tam tikrose atstumiančiose situacijose parodyti pasibjaurėjimą. Jie toliau išlaikė labai aiškiai matomą atsargų kaupimo instinktą; maistą jie slėpdavo vėlesniam vartojimui, ir su dideliu užsidegimu rinkdavo nugludintus apvalius akmenukus ir kai kurių rūšių apvalius akmenis, tinkamus gynybinei ir puolamajai amunicijai.

Šitie vidurinieji žinduoliai pirmieji rodė aiškiai išreikštą polinkį į statybą, kaip tai yra matoma jų rungtyniavime, įsirengiant tiek būstus medžių viršūnėse, tiek daugiaurves požemines slaptavietes; jie buvo pirmosios žinduolių rūšys, kurios kada nors rūpinosi tiek medžiuose, tiek požemiuose buvusių būstų saugumu. Jie didele dalimi apleido medžius, kaip savo gyvenamąją vietą, gyvendami ant žemės dienos metu ir miegodami medžių viršūnėse naktį.

Laikui einant, natūralus skaičiaus didėjimas galiausiai pasireiškė rimta konkurencija dėl maisto ir rungtyniavimu dėl lytinių santykių, ir visa tai išsivystė į seriją tarpusavio brolžudiškų mūšių, kurie beveik išnaikino ištisas rūšis. Šitos kovos tęsėsi tol, kol gyva liko tikrai viena grupė, turėjusi šiek tiek

mažiau negu vieną šimtą individų. Bet taika dar kartą įsivyravo, ir šitoji vienintelė išlikusi gentis iš naujo įsirengė savo miegamuosius medžių viršūnėse ir dar kartą atnaujino įprastą ir pusiau taikingą egzistenciją.

Jūs vargu ar galite įsivaizduoti, kaip jūsų ikižmogiškieji protėviai kartas nuo karto vos per plauką išvengdavo išnaikinimo. Jeigu visos žmonijos protėvinė varlė tam tikru atveju būtų šokusi dviem coliais mažiau, tai visos evoliucijos kursas

[706]▼

būtų buvęs žymiai pakeistas. Panaši į lemūrą tiesioginė aušrinių žinduolių rūšių motina prieš tai, kada pagimdė naujosios ir aukštesnės žinduolių kategorijos tėvą, ne mažiau kaip penkis kartus mirties išvengė tiesiog per plauką. Bet iš visų kartų arčiausia mirties ji buvo tada, kada žaibas trenkė į tą medį, kuriame būsimoji primatų dvynių motina miegojo. Šitų viduriniųjų žinduolių abudu tėvai buvo labai žiauriai sukrėsti ir smarkiai apdegę; šita strėlė iš dangaus iš jų septynių vaikų tris užmušė. Šitie besivystantys gyvūnai buvo beveik prietaringi. Šitoji pora, į kurios namus medžių viršūnėje trenkė žaibas, iš tikrųjų buvo viduriniųjų žinduolių rūšių labiau išsivysčiusios grupės lyderiai, ir, pasekdami jų pavyzdžiu, daugiau negu pusė šitos genties, apjungusios protingesnes šeimas, persikraustė maždaug už dviejų mylių nuo šitos vietovės ir ėmė statyti naujus būstus medžių viršūnėse ir naująsias priedangas ant žemės – savo laikinas slėptuves netikėto pavojaus atveju.

Šita pora, tokių gausių kovų veteranai, netrukus po to, kada įsirengė savo būstą, tapo besididžiuojančiais tėvais, sulaukusiais dvynių, pačių įdomiausių ir svarbiausių gyvūnų, kurie kada nors buvo gimę šitame pasaulyje iki šito laiko, kadangi jie buvo pirmieji iš *primatų* naujųjų rūšių, kurios sudaro kitą gyvybiškai svarbią pakopą ikižmogiškojoje evoliucijoje.

Tuo pačiu metu, kada gimė šitie primatai dvyniai, kita pora – viduriniųjų žinduolių genties ypatingai atsilikusi vyriškosios ir moteriškosios lyties pora, kuri buvo tiek protiškai, tiek fiziškai menkesnė – taip pat pagimdė dvynius. Šitie dvyniai, vienas vyriškosios lyties, kitas moteriškosios, buvo abejingi užkariavimams; jie buvo susirūpinę tiktai dėl to, kaip gauti maisto, o kadangi mėsos jie nevalgė, tai greitai prarado bet kokią interesą ieškoti grobio. Šitie atsilikę dvyniai tapo dabartinių žmonių beždžionių genčių sukūrėjais. Jų palikuonys ieškojo šiltesnių pietinių regionų su švelniu klimatu ir su gausybe tropinių vaisių, kur didele dalimi jie toliau gyveno taip, kaip ir tuo metu, išskyrus tas atšakas, kurios poravosi su gibbonų ir beždžionių ankstyvosiomis rūšimis, ir dėl to labai smarkiai sumenko.

Ir tokiu būdu galima aiškiai matyti, jog žmogus ir beždžionė yra susiję tiktai tuo, kad jie kilo iš viduriniųjų žinduolių, iš genties, kurioje tuo pačiu metu gimė, o po to atsiskyrė dvi dvynių poros; menkesnioji pora turėjo savo lemtį sukurti šiuolaikinių rūšių beždžiones, babuinus, šimpanzes, ir gorilas; labiau išsivysčiusios poros likimas buvo toliau tęsti kilimo liniją, kuri išsivystė į patį žmogų.

Šiuolaikinis žmogus ir žmogbeždžionės iš tiesų kilo iš tos pačios genties ir

rūšies, bet ne iš tų pačių tėvų. Žmogaus protėviai kilo iš šitos viduriniųjų žinduolių genties atrinktų liekanų labiau išsivysčiusių palikuonių, tuo tarpu šiuolaikinės žmogbeždžionės (išskyrus kai kuriuos iki lemūrų, gibbonų, beždžionių, ir iki kitų, panašių į beždžiones, egzistavusius tipus) yra šitos viduriniųjų žinduolių grupės pačios menkiausios poros palikuonys, tos poros, kuri išsigelbėjo tada, kada savo genties paskutiniojo žiauraus mūšio metu ji slėpėsi požeminėje maisto saugojimo slėptuvėje ilgiau negu dvi savaites, išlindo tiksliai tada, kada kautynės buvo seniai pasibaigusios.

4. PRIMATAI

Grįžkime prie labiau išsivysčiusių dvynių gimimo, vieno vyriškosios giminės ir kito moteriškosios, viduriniųjų žinduolių genties dviems labiau išsivysčiusiems nariams: Šitie gyvūnai kūdikiai buvo neįprastos kategorijos; ant savo kūno jie turėjo dar mažiau plaukų už savo tėvus

[707]▼

ir, kada buvo labai maži, jie atkakliai stengėsi vaikščioti stačiomis. Jų protėviai visada išmokdavo vaikščioti ant užpakalinių kojų, bet šitie Primatai stovėjo stačiomis iš pat pradžių. Jie išaugo didesnio negu penkių pėdų ūgio, ir jų galvos išsivystė didesnės palyginus su kitais gentainiais. Nors jie anksti išmoko vienas su kitu bendrauti ženklų ir garsų pagalba, bet savo gentainių jie niekada nesugebėjo priversti, kad šie suprastų šituos naujus simbolius.

Kada jie buvo maždaug keturiolikos metų amžiaus, tada iš genties pabėgo, patraukdami vakarų kryptimi tam, kad augintų savąją šeimą ir sukurtų naujas primatų rūšis. Ir šituos naujuosius tvarinius labai tinka vadinti *primatais*, kadangi jie yra pačios žmogiškosios šeimos tiesioginiai ir betarpiški gyvuliniai protėviai.

Tokiu būdu būtent primatai užėmė regioną, esantį Mesopotamijos pusiasalio vakarinėje pakrantėje, kaip jis anuo metu įsikišo į pietinę jūrą, tuo tarpu mažiau protingos ir artimai susijusios gentys gyveno aplink šitą pusiasalio smaigalį ir palei rytinę pakrantę.

Primatai buvo labiau žmogiški ir mažiau gyvuliški už savo viduriniųjų žinduolių pirmtakus. Šitos naujosios rūšies skeleto proporcijos buvo labai panašios į primityviųjų žmogiškųjų rasių skeleto proporcijas. Visiškai išsivystė žmogiškojo tipo ranka ir pėda, ir šitie tvariniai galėjo vaikščioti, net bėgti taip, kaip ir bet kurie vėlesniųjų laikų žmogiškieji palikuonys. Jie didele dalimi atsisakė gyvenimo medžiuose, nors ir toliau saugumo priemone laikė gyvenimą medžių viršūnėse naktį, nes kaip ir jų ankstesnius protėvius, juos labai smarkiai veikė baimė. Jų rankų išplėstas panaudojimas daug prisidėjo prie to, kad išvystytų jų įgimtą smegenų galią, bet jie dar neturėjo tokio proto, kurį iš tikrųjų galima būtų pavadinti žmogiškuoju.

Nors emociškai prigimtimi primatai mažai kuo skyrėsi nuo savo pirmtakų, bet visuose savo polinkiuose jie rodė daugiau žmogiškųjų tendencijų. Jie iš tikrųjų buvo puikūs ir labiau išsivystę gyvūnai, pasiekdami brandą maždaug dešimties metų amžiaus ir turėdami maždaug keturiasdešimties metų natūralią gyvenimo

trukmę. Tai yra, jie būtų galėję tiek ilgai gyventi, jeigu būtų mirę natūralia mirtimi; kova dėl egzistencijos iš viso buvo per daug įtempta.

Ir dabar, praėjus beveik devyniems šimtams generacijų, apimančių maždaug dvidešimt vieną tūkstantį metų nuo aušros žinduolių kilmės, primatai *staiga* pagimdė du nuostabius tvarinius, pirmąsias tikrai žmogiškas būtybes.

Tokiu būdu būtent aušriniai žinduoliai, atsiradę iš Šiaurės Amerikos lemūrų tipo, pagimdė viduriniuosius žinduolius, ir šitie vidurinieji žinduoliai savo ruožtu suteikė pradžią labiau išsivysčiusiems primatams, kurie tapo primityviosios žmogiškosios rasės tiesioginiais protėviais. Žmogaus evoliucijoje primatų gentys buvo paskutinioji gyvybiškai svarbi grandis, bet mažiau negu po penkių tūkstančių metų iš šitų nepaprastų genčių nebeliko nė vieno individo.

5. PIRMOSIOS ŽMOGIŠKOSIOS BŪTYBĖS

Nuo 1934 m. po Kr. gim. iki pirmųjų dviejų žmogiškųjų būtybių gimimo yra tiksliai 993.419 metų.

Šitie du nuostabūs tvariniai buvo tikros žmogiškosios būtybės. Jie turėjo tobulus žmogiškus nykščius, kokius turėjo daugelis jų protėvių, tuo tarpu jie turėjo tokias pačias tobulas pėdas, kokias turi šiandieninės žmonių rasės. Jie buvo vaikščiotojai ir bėgikai, ne laiptotojai; didžiojo kojų piršto sugriebiančios funkcijos nebebuvo, visiškai nebebuvo.

[708]▼

Kada pavojus juos įvydavo į medžių viršūnes, tada jie lipdavo lygiai taip, kaip liptų šiandieniniai žmonės. Medžio kamieniu jie lipdavo kaip lokys, o ne taip, kaip liptų šimpanzė ar gorila, supdamasi šakomis į viršų.

Šitos pirmosios žmogiškosios būtybės (ir jų palikuonys) visišką brandą pasiekdavo dvylikos metų amžiaus ir turėjo potencialią maždaug septyniasdešimt penkerių metų gyvenimo trukmę.

Daug naujų emocijų anksti atsirado šituose žmogiškuosiuose dvyniuose. Jie jautė susižavėjimą tiek objektais, tiek kitomis būtybėmis ir demonstravo nemažą dalį tuštybės. Tačiau emocinio vystymosi srityje pats nuostabiausias žingsnis į priekį buvo tikrai žmogiškųjų jausmų naujos grupės staigus atsiradimas, garbinimo grupės, apimančios pagarbą iš baimės, nuolankumą, nusizeminimą, ir net primityvią dėkingumo formą. Baimė, susijungusi su gamtos reiškinių nesupratimu, netrukus suteiks pradžią primityviai religijai.

Šitie primityvieji žmonės išreiškėdavo ne tik tokius jausmus, bet elementaria forma taip pat buvo ir aukštesnio lygio pergyvenimų. Jie šiek tiek pažino gailestį, gėdą, ir priekaištą ir gerai sąmoningai suvokė meilę, neapykantą, ir kerštą, taip pat buvo jautrūs ryškiai išreikštiems pavydo jausmams.

Šitie pirmieji du žmonės – dvyniai – buvo didžiulis išbandymas jų primatams tėvams. Jie buvo tokie smalsūs ir landūs, jog daug kartų vos neprarado savo gyvybės dar nesulaukę aštuonerių metų amžiaus. Nenuostabu, kol jiems sukako dvylika metų, jie turėjo daugybę randų.

Labai anksti jie išmoko bendrauti žodiniu būdu, iki to laiko, kada sulaukė dešimties metų amžiaus, jie buvo sukūrę pagerintą ženklų ir žodžių kalbą, išreiškusią beveik pusę šimto idėjų, ir buvo smarkiai pagerinę ir išplėtę savo protėvių primityvų bendravimo būdą. Kad ir kaip jie stengėsi, bet savo tėvus jie

sugebėjo išmokyti tikrai keletą savo naujų ženklų ir simbolių.

Kada jiems buvo maždaug devyneri metai, tada vieną saulėtą dieną jie iškeliavo upe pasroviui ir surengė svarbų pasitarimą. Kiekviena dangiškoji protinga būtybė, buvusi Urantijoje, įskaitant ir mane, dalyvavo kaip šito vidurdienio slapto susitikimo stebėtoja. Šią įsimintiną dieną jie susitarė, jog gyvens vienas su kitu ir vienas dėl kito, ir tai buvo pirmasis iš daugelio susitarimų, kurie galiausiai pasiekė kulminaciją tada, kada jie apsisprendė pabėgti nuo savo menkesniųjų gyvulinių gentainių ir keliauti šiaurės kryptimi, nieko nesuvokdami, kad tokiu būdu jie turės sukurti žmonijos rasę.

Nors mes buvome labai susirūpinę dėl to, ką šitie du mažyčiai laukinukai planavo padaryti, bet buvome bejėgiai kontroliuoti jų proto veikimą; savavališkai mes neįtakojome – negalėjome įtakoti – jų sprendimų. Bet planetinio veikimo leistina apimtimi mes, Gyvybės Nešėjai, kartu su savo partneriais, suorganizavome viską, kad žmogiškieji dvyniai patrauktų į šiaurę toli nuo savo plaukuotų ir iš dalies gyvenančių medžiuose gentainių. Ir tokiu būdu, dėl savo proto pasirinkimo, dvyniai iš tikrųjų *migravo*, o mūsų priežiūros dėka jie migravo *šiaurės kryptimi* į atokų regioną, kuriame jie išvengė biologinės degradacijos galimybės susilieję su primatų genčių menkesniais giminaičiais.

Prieš pat jiems paliekant savo gimtąjį mišką, per vieną gibonų antpuolį jie neteko savo motinos. Nors ji ir neturėjo tokio intelekto, kokį turėjo jie, bet ji iš tikrųjų turėjo vertą aukštesnės kategorijos žinduolių meilę savo palikuonims, ir ji be baimės paaukojo savąją gyvybę, bandydama apginti šitą puikią porą. Jos pasiaukojimas nebuvo veltui, nes ji sulaukė priešus tol, kol su pastiprinimu sugrįžo tėvas ir privertė įsiveržėlius bėgti.

[709]▼

Netrukus po to, kada šita jauna pora savo draugus apleido, kad sukurtų žmogiškąją rasę, jų primatas tėvas tapo baisiai nelaimingu – jis buvo palaužtas sielvarto. Jis atsisakė valgyti, net ir tada, kada maistą jam atnešdavo jo kiti vaikai. Praradus savo nuostabiuosius palikuonis, jam atrodė nebeverta gyventi tarp savo įprastų draugų; taigi jis paliko gentį ir klajojo po mišką, buvo užpultas priešišku gibonų ir sumuštas iki mirties.

6. ŽMOGIŠKOJO PROTO EVOLIUCIJA

Mes, Gyvybės Nešėjai Urantijoje, patyrėme ilgą budėjimo laikotarpį, kada stebėdami laukėme nuo tos dienos, kai pirmą kartą gyvybės plazmą įterpėme į planetinius vandenius, ir natūralu, jog pirmųjų tikrai protingų ir valią turinčių būtybių atsiradimas mums atnešė didžiulį džiaugsmą ir aukščiausią pasitenkinimą.

Mes sekėme šitų dvynių protinį vystymąsi, stebėdami, kaip veikia septynios pagalbinės proto dvasios, kurios buvo paskirtos Urantijai tuo metu, kada mes atvykome į planetą. Per visą ilgą planetinės gyvybės evoliucinį vystymąsi šitie nepailstantys proto tarnai visą laiką registravo savo didesnę sugebėjimą kontaktuoti su vis labiau besivystančių gyvulinių tvarinių palaipsniui

besiplečiančiais smegenų sugebėjimais.

Iš pradžių pirminių gyvūnų gyvybės instinktyviame ir refleksiniame elgesyje galėjo veikti tiktai *intuicijos dvasia*. Atsirandant aukštesniesiems tipams, *supratimo dvasia* tokius tvarinius galėjo apdovanoti spontaniška idėjų susiejimo dovana. Vėliau mes pastebėjome drąsos dvasios veikimą; besivystantys gyvūnai iš tikrųjų išvystė primityvią apsauginės savimonės formą. Vėliau, atsiradus žinduolių grupėms, mes pastebėjome, jog žinių dvasia pasireiškia didesniu laipsniu. Ir aukštesniųjų žinduolių evoliucija suteikė veikimą *patarimo dvasiai*, o tai sukėlė bandos instinkto augimą ir primityvaus visuomeninio vystymosi pradžią.

Vis didesniu laipsniu, pradedant aušros žinduoliais, toliau einant per viduriniuosius žinduolius, ir primatus, mes pastebėjome augančią pirmųjų penkių pagalbinių proto dvasių tarnystę. Bet likusios dvi, aukščiausieji proto tarnai, niekada iki tol tikrai negalėjo veikti Urantijos tipo evoliuciniame prote.

Įsivaizduokite mūsų džiaugsmą vieną dieną – dvyniams buvo apie dešimt metų – kada *garbinimo dvasia* užmezgė pirmąją ryšį su dvynių moteriškuoju protu, o greitai po šito ir su vyriškuoju. Mes žinojome, jog kažkas labai giminingo žmogiškajam protui artėjo prie kulminacijos; ir kada, maždaug po metų, jie galutinai apsisprendė, dėl apmąstytos minties ir tikslingo sprendimo, pabėgti iš namų ir nukeliauti į šiaurę, tuomet tikrai *išminties dvasia* pradėjo veikti Urantijoje ir šituose dviejuose dabar pripažintuose žmogiškuosiuose protuose.

Tuo pat buvo mobilizuota nauja septynių pagalbinių proto dvasių kategorija. Mes buvome kupini lūkesčių; mes suvokėme, jog artinasi ilgai lauktoji valanda; mes žinojome, jog stovime ant ilgai užsitęsusių savo pastangų išvystyti valinius tvarinius Urantijoje įgyvendinimo slenksčio.

7. KAIP APGYVENDINTO PASAULIO PRIPAŽINIMAS

Mums nereikėjo ilgai laukti. Per pusiaudienį, kitą dieną po dvynių pabėgimo, Urantijos planetinio priėmimo centre buvo visatos grandinės signalų pirminis bandomasis blyksnis. Aišku, mes visi buvome susijaudinę,

[710]▼

suvokdami, jog didžiulis įvykis nebetoli; bet kadangi šitas pasaulis buvo gyvybės eksperimentinė stotis, tai neturėjome nė menkausio supratimo, kaip mus informuos apie protingos gyvybės planetoje pripažinimą.

Bet neilgai mums teko laukti nežinomybėje. Trečiąją dieną po dvynių pabėgimo, ir prieš Gyvybės Nešėjų korpuso išvykimą, čia atvyko pirminės planetinės grandinės įkūrimo Nebadono archangelas.

Tai buvo reikšminga diena Urantijoje, kada mūsų maža grupė susirinko aplink komunikavimo erdvėje planetinį polių ir iš Salvingtono gavo pirmąją pranešimą per naujai įkurtą planetos proto grandinę. Ir šitas pirmasis pranešimas, kurį padiktavo archangelų korpuso vadovas, buvo toks:

"Gyvybės Nešėjams Urantijoje – Sveikinimai! Mes perduodame užtikrinimą dėl didžiulio pasitenkinimo Salvingtone, Edentijoje, ir Jeruseme ta proga, jog Nebadono būstinėje buvo užregistruotas signalas, liudijantis apie valios orumo

proto egzistavimą Urantijoje. Buvo pastebėtas dvynių tikslingas sprendimas pabėgti į šiaurę ir savo palikuonis atskirti nuo savo menkesniųjų protėvių. Tai yra pirmasis proto – žmogiškojo tipo proto – sprendimas Urantijoje, ir tai automatiškai įkuria komunikavimo grandinę, per kurią šitas pirminis patvirtinimo pranešimas ir yra perduodamas."

Vėliau šita naujaja grandine pasiekė sveikinimai iš Edentijos Pačių Aukštųjų, turintys reziduojantiems Gyvybės Nešėjams ir instrukcijų, uždraudžiančių mums kištis į gyvybės modelį, kurį buvome sukūrę. Mums buvo nurodyta į žmogiškojo vystymosi reikalus nesikišti. Neturėtų būti daroma išvada, jog Gyvybės Nešėjai kada nors savavališkai ir mechaniškai kišasi į planetinės evoliucijos planų natūralią tėkmę, kadangi mes nesikišame. Bet iki šito meto mums buvo leidžiama keisti aplinkos sąlygas ir apsaugoti gyvybės plazmą ypatingu būdu, ir būtent šita nepaprasta, bet visiškai natūrali, priežiūra turėjo būti nutraukta.

Ir vos tik Patys Aukštieji baigė kalbėti, kai nuostabus Liuciferio, tuometinio Satanijos sistemos valdovo, pranešimas ėmė pasiekti planetą. Dabar Gyvybės Nešėjai girdėjo savo vadovo sveikinimų žodžius ir gavo jo leidimą sugrįžti į Jerusėmą. Šituo Liuciferio pranešimu buvo oficialiai priimtas Gyvybės Nešėjų darbas Urantijoje, o tai užkirto kelią bet kokiai mūsų kritikai ateityje dėl bet kokių mūsų pastangų, gerinant Nebadono gyvybės modelius, kokie yra nustatyti Satanijos sistemoje.

Šitie pranešimai iš Salvingtono, Edentijos, ir Jerusėmo formaliai reiškė Gyvybės Nešėjų amžius trukusios planetos priežiūros užbaigimą. Per amžius mes budėjome, padedami tikrai septynių pagalbinių proto dvasių ir Pagrindinių Fizinių Kontrolierių. Ir dabar, atsiradus planetos evoliuciniuose tvariniuose valiai, sugebėjimui pasirinkti garbinimą ir kilimą, mes suvokėme, jog mūsų darbas yra užbaigtas, ir mūsų grupė pasiruošė išvykti. Urantijai, kuri yra gyvybės modifikavimo pasaulis, buvo suteiktas leidimas toliau pasilikti du vyresnius Gyvybės Nešėjus su dvylika pagalbinių, ir aš buvau parinktas vienu iš šitos grupės narių ir nuo to laiko visą laiką esu Urantijoje.

Lygiai prieš 993.408 metus (nuo 1934 m. po Kr.gim.), Urantija buvo oficialiai pripažinta kaip Nebadono visatoje žmogumi apgyvendinta planeta. Biologinė evoliucija dar kartą pasiekė valios orumo žmogiškuosius lygius; žmogus atvyko į Satanijos 606-ąją planetą.

[Parenkota Nebadono Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

[711]▼

63 DOKUMENTAS

PIRMOJI ŽMOGIŠKOJI ŠEIMA

URANTIJA buvo užregistruota kaip apgyvendintas pasaulis, kada pirmosios dvi žmogiškosios būtybės – šie dvyniai – buvo vienuolikos metų, ir prieš tai, kada jie tapo tikrųjų žmogiškųjų būtybių antrosios kartos pirmagimių tėvais. Ir archangelo pranešimas iš Salvingtono, šita oficialaus planetinio pripažinimo proga, baigėsi tokiais žodžiais:

"Satanijos 606-ojoje planetoje atsirado žmogaus protas, ir šitie naujosios rasės tėvai bus vadinami *Andonu* ir *Fonta*. Ir visi archangelai meldžiasi, kad

šitie tvariniai būtų greitai apdovanoti Visuotinio Tėvo dvasios dovana, kuri asmeniškai apsigyventų jų viduje."

Andonas yra Nebadono vardas, kuris reiškia "pirmąjį į Tėvą panašų tvarinį, kuris demonstruoja alkį žmogiškajam tobulumui." Fonta pažymi "pirmąjį į Sūnų panašų tvarinį, kuris demonstruoja alkį žmogiškajam tobulumui." Andonas ir Fonta šituos vardus sužinojo tiksliai tada, kada jie buvo jiems suteikti tuo metu, kai jie susiliejo su savo Minties Derintojais. Per visą savo mirtingąjį gyvenimą Urantijoje jie vienas kitą vadino Sonta-an ir Sonta-en, Sonta-an reiškia "motinos mylimas," Sonta-en reiškia "tėvo mylimas." Šituos vardus jie suteikė patys sau, o jų reikšmė yra svarbi jų abipusiam dėmesiui ir meilei.

1. ANDONAS IR FONTA

Daugeliu atžvilgių Andonas ir Fonta buvo nuostabiausia žmogiškųjų būtybių pora, kuri kada nors gyveno žemėje. Šita pora, tikrieji visos žmonijos tėvai, buvo visais atžvilgiais pranašesni už daugelį savo tiesioginių palikuonių, ir jie visiškai skyrėsi nuo savo visų protėvių, tiek tiesioginių, tiek tolimųjų.

Šitos pirmosios žmogiškosios poros tėvai akivaizdžiai mažai kuo skyrėsi nuo savo vidutinių gentainių, nors jie buvo tarp protingesniųjų genties narių, toje grupėje, kuri pirmoji išmoko mėtyti akmenis ir panaudoti lazdas kovojant. Jie taip pat naudojo akmenis, titnago, ir kaulo aštriai nusmailintas šukes.

Dar gyvendamas su savo tėvais, Andonas buvo pritvirtinęs aštrų titnago gabalą prie lazdos galo, šitam tikslui panaudojęs gyvūnų sausgysles, ir ne mažiau kaip tuziną kartų jis puikiai pasinaudojo tokiu ginklu, išgelbėdamas tiek savo paties gyvybę, tiek ir savo lygiai tokios pačios smalsios ir nuotykių ieškančios sesutės, kuri visuomet jį lydėdavo visose tyrinėjimo kelionėse.

Andono ir Fontos sprendimas pabėgti iš tos primatų genties rodo proto lygį, kuris buvo daug aukštesnis už menkesnį intelektą, kuris buvo būdingas tokiam dideliame skaičiui jų vėlesniųjų palikuonių, kurie nusmuko tiek, kad susiporavo su savo atsilikusiais pusbroliais iš žmogbeždžionių genčių. Bet jų neaiškus jausmas, kad jie yra kažkas daugiau negu tik gyvuliai, buvo dėl to, kad jie turėjo asmenybę, ir jį didino viduje gyvenančių Minties Derintojų buvimas.

[712]▼

2. DVYNIŲ PABĖGIMAS

Po to, kada Andonas ir Fonta nusprendė bėgti į šiaurę, kažkurį laiką juos buvo apėmusi baimė, ypač baimė įskaudinti savo tėvus ir betarpišką šeimą. Jie įsivaizdavo, kad juos gali užpulti priešiški giminaičiai, ir tokiu būdu suvokė galimybę, jog gali žūti nuo savo jau ir taip pavydžių gentainių rankų. Vaikystėje, didžiąją laiko dalį dvyniai praleido vienas kito draugijoje, ir dėl šitos priežasties tarp savo primatų genties gyvulinių pusbrolių jie niekada nebuvo per daug mėgiami. Savo padėties gentyje nepagerino iširengę atskirą, ir daug aukštesnio lygio, būstą medyje.

Ir būtent šitame naujame būste tarp medžių viršūnių, vieną naktį, po to, kai juos pažadino smarki audra, ir kai iš baimės ir švelnumo jie laikė vienas kitą apkabinę, tuomet jie galutinai ir visiškai apsisprendė pabėgti iš genties

gyvenamosios vietos ir iš namų medžių viršūnėse.

Jie jau buvo parengę paprastą slėptuvę medžio viršūnėje maždaug už pusės dienos kelio į šiaurę. Tai buvo jų slapta ir saugi slėpimosi vieta per pirmąją dieną palikus namus miške. Nežiūrint to, kad dvyniai jautė tą pačią primatų mirtiną baimę būti ant žemės nakties metu, bet slapta jie pabėgo į sunkią kelionę į šiaurę prieš pat prasidedant nakčiai. Nors jiems prireikė nepaprastos drąsos leisti į šią naktinę kelionę, net ir šviečiant mėnulio pilnačiais, bet jie priėjo teisingos išvados, jog šitaip mažiau tikėtina, kad jų pasiges ir ims juos vyti jų gentainiai ir giminaičiai. Ir anksčiau pasiruoštą vietą jie saugiai pasiekė tuoj po vidurnakčio.

Kelionės į šiaurę metu jie atrado atvirą titnago klotą ir, susiieškoję daugybę akmenų, turinčių tinkamą formą įvairiems poreikiams, jie prisirinko atsargų ateičiai. Šituos titnagus mėgindami suskaldyti taip, kad jie būtų geriau pritaikyti įvairiems tikslams, Andonas atrado jų kibirkštį skeliančią savybę ir suvokė ugnies užkūrimo idėją. Bet tuo metu ši sąvoka jo neužvaldė tvirtai, kadangi klimatas vis dar buvo palankus ir ugnies poreikis buvo mažas.

Bet rudens saulė vis žemėjo danguje, o jiems keliaujant į šiaurę, naktys darėsi vis vėsesnės ir vėsesnės. Jie jau prieš tai buvo priversti pasinaudoti gyvulių odomis, kad susišildytų. Iki to meto, kai nuo jų pabėgimo iš namų buvo praėjęs vienas mėnuo, Andonas savo partnerei paaiškino, kad jis mano, jog galėtų titnagu įkurti ugnį. Du mėnesius jie mėgino panaudoti titnago kibirkštį tam, jog įkurtų ugnį, bet visą laiką nesėkmingai. Kiekvieną dieną šita pora skeldavo titnagus ir stengėsi uždegti medį. Galiausiai, vieną vakarą, maždaug tuo metu, kai leidosi saulė, buvo atskleista šito metodo paslaptis, kada Fontai šovė mintis užlipti į netoliese augusį medį paimti apleistą paukščio lizdą. Lizdas buvo sausas ir labai degus, ir dėl to iš karto užsiliepsnojo, vos tik ant jo užkrito kibirkštis. Jie buvo taip nustebinti ir išgąsdinti savosios sėkmės, jog vos neprarado ugnies, bet išsaugojo ją, papildydami tinkamu kuru, ir tuomet visos žmonijos tėvai pradėjo pirmąją malkų paiešką laužui.

Tai buvo viena džiaugsmingiausių akimirkų jų trumpame, bet kupiname įvykių gyvenime. Visą naktį jie sėdėjo nemiegodami ir stebėjo, kaip dega jų laužas, vargu ar suvokdami, kad jie atliko atradimą, kuris jiems leis mesti iššūkį klimatui ir šitokiu būdu amžinai būti nepriklausomiems nuo savo pietinių kraštų gyvulinių giminaičių. Po trijų dienų poilsio ir pasidžiaugimo laužu, jie iškeliaavo tolyn.

Andono primatai protėviai dažnai iki tol kurstydavo ugnį, kurią uždegdavo žaibas, bet niekada prieš tai žemės tvariniai neturėjo tokio metodo,

[713]▼

kurio dėka įkurtų laužą užėjus norui. Bet praėjo daug laiko, kol dvyniai sužinojo, kad sausos samanės ir kitos medžiagos ugnį palaiko lygiai taip, kaip ir paukščių lizdai.

3. ANDONO ŠEIMA

Praėjo beveik dveji metai nuo dvynių pabėgimo iš namų nakties, kol jiems gimė pirmasis vaikas. Jie pavadino jį Sontadu; ir Sontadas buvo pirmasis

tvarinys, gimęs Urantijoje, kuris gimimo metu buvo suvyniotas į apsauginius apdangalus. Žmogiškoji rasė gavo pradžią, ir su šitokia nauja evoliucija atsirado instinktas tinkamai rūpintis vis labiau bejėgiais kūdikiais, kas apibūdintų intelektualios kategorijos vis didesnę proto vystymąsi palyginus su daugiau gyvuliniu tipu.

Andonas ir Fonta iš viso turėjo devyniolika vaikų, ir jie gyveno mėgaudamiesi beveik pusės šimto anūkų ir pusės tuzino proanūkių draugija. Šeima gyveno keturiose viena greta kitos buvusiose uolų pastogėse arba pusiau urvuose, iš kurių trys buvo tarpusavyje sujungti perėjimais, kuriuos minkštame kalkakmenyje iškasė su titnaginiais instrumentais, kuriuos sugalvojo Andono vaikai.

Šitie ankstyvieji andonitai rodė labai aiškiai išreikštą klaninę dvasiaį; jie medžiodavo grupėmis ir niekada nenuklysdavo toli nuo savo gyvenamosios vietos. Jie atrodo suvokė, kad yra izoliuota ir unikali gyvų būtybių grupė, ir dėl šito turėtų vengti atsiskyrimo. Šitas artimos giminystės jausmas be jokios abejonės buvo dėl pagalbinių proto dvasių padidinto proto veikimo.

Andonas ir Fonta visą laiką dirbo tam, kad auklėtų ir lavintų klaną. Jie gyveno iki keturiasdešimt dvejų metų, kai per žemės drebėjimą juos abu užmušė krentanti viršuje kabojusi uola. Jų penki vaikai ir vienuolika anūkų žuvo kartu, ir beveik dvidešimt jų palikuonių buvo sunkiai sužaloti.

Žuvus tėvams, Sontadas, nepaisydamas smarkiai sužeistos pėdos, tuoj pat ėmėsi vadovauti klanui, o jam sumaniai padėjo žmona, jo vyriausioji sesuo. Jų pirmoji užduotis buvo užridenti akmenis, kad būtų gerai palaidoti žuvę tėvai, broliai, seserys, ir vaikai. Šitas laidojimo veiksmas neturi būti per daug sureikšmintas. Jų suvokimas apie išlikimą po mirties buvo labai menkas ir nekonkretus, daugiausia kylantis iš jų fantastinio ir margo sapnų gyvenimo.

Šita Andono ir Fontos šeima kartu laikėsi iki dvidešimtosios kartos, kada tiek konkurencija dėl maisto, tiek visuomeninė trintis tapo jų pasklidimo pradžios priežastimi.

4. ANDONINIAI KLANAI

Primityvusis žmogus – andonitai – turėjo juodas akis ir tamsios spalvos odą, tam tikra prasme tarpinę tarp geltonos ir raudonos. Melaninas yra dažanti medžiaga, kuri yra visų žmogiškųjų būtybių odoje. Tai yra pirminis andoninės odos pigmentas. Savo bendra išvaizda ir odos spalva ankstyvieji andonitai labiau panašėjo į šiandieninius eskimus negu į kitus gyvų žmogiškųjų būtybių tipus. Jie buvo pirmieji tvariniai, kurie gyvulių odas naudojo apsisaugoti nuo šalčio; plaukų ant kūno jie turėjo nedaug kuo daugiau už šiandieninius žmones.

Šių ankstyvųjų žmonių gyvulinių protėvių gentinis gyvenimas buvo iš anksto numatęs įvairių visuomeninių susitarimų pradžią, ir šitų būtybių emocijoms

plečiantis ir smegenų pajėgumui augant, betarpiškai vystėsi visuomeninė organizacija ir naujas klaninio darbo pasidalijimas. Jie labai gerai pamėgdžiodavo, bet žaidimų instinktas išsivystė tik šiek tiek, o humoro jausmo beveik nebuvo iš viso. Primityvieji žmonės kartais šypsodavosi, bet niekada nesijuokdavo iš širdies. Humoras buvo vėlesniosios Adominės rasės palikimas. Šitos ankstyvosios žmogiškosios būtybės nebuvo tokios jautrios skausmui, taip pat ne taip smarkiai reaguodavo į nemalonias situacijas, ne taip, kaip daugelis vėliau besivystančių mirtingųjų. Fontai ir jos tiesioginiams palikuonims vaikų gimdymas nebuvo nei skausmingas, nei sekinantis išbandymas.

Jie buvo puiki gentis. Vyrai didvyriškai kovėsi už savo žmonių ir savo palikuonių saugumą; moterys buvo su meile atsidavusios savo vaikams. Bet jų patriotizmas apsiribodavo vien tiktais savo tiesioginiu klanu. Jie buvo labai ištikimi savo šeimoms; be jokių dvejonų žūdavo gindami savo vaikus, bet jie nesugebėjo suvokti tokios minties, jog pamėgintų pasaulį paversti geresne vieta savo anūkams. Altruizmas dar nebuvo gimęs žmogaus širdyje, nepaisant to, kad visos tos emocijos, kurios yra esminės religijos atsiradimui, šituose Urantijos aborigenuose jau egzistavo.

Šitie ankstyvieji žmonės turėjo jaudinantį švelnumą savo draugams, ir tikrai turėjo realų, nors ir primityvų, supratimą apie draugystę. Vėlesniaisiais laikais, per nuolat kylančius mūšius su menkesnėmis gentimis, buvo įprastas reginys matyti, kaip kuris nors iš šitų primityviųjų žmonių drąsiai kovodavo toliau su viena ranka, bandydamas apsaugoti ir išgelbėti savo sužeistą bičiulį karį. Daugelis iš pačių kilniausių ir kuo labiausiai žmogiškų vėlesnio evoliucinio išsivystymo bruožų buvo jaudinančiai išpranašauti šituose primityviuose žmonėse.

Pirminis andoninis klanas nepertrauktą vadovavimo liniją išlaikė iki dvidešimt septintosios kartos, kada, tarp Sontado tiesioginių palikuonių nebesant vyriškosios giminės palikuonio, du besirungiantys kandidatai į klaną valdovo vietą ėmė kovoti dėl aukščiausios valdžios.

Iki to meto, kada andoniniai klanai pasklido plačiu mastu, jau buvo gerai išsivysčiusi kalba dėl to, kad jie stengėsi bendrauti tarpusavyje. Šita kalba vystėsi toliau, ir beveik kasdien ji būdavo papildoma dėl naujų išradimų ir prisitaikymų prie aplinkos, ką padarydavo šitie aktyvūs, nerimstantys, ir smalsūs žmonės. Ir šita kalba tapo Urantijos kalba, ankstyvosios žmogiškosios šeimos kalba iki vėlesniojo spalvotųjų rasių atsiradimo.

Laikui bėgant, andoninių klanų skaičius išaugo, ir besiplečiančių šeimų ryšiai ėmė sukelti trintį ir nesusipratimus. Šitų žmonių protą ėmė užvaldyti tikrai du dalykai: medžioklė dėl to, kad gautų maisto, ir kariavimas, norint atkeršyti už kaimyninių genčių kokią nors tikrą ar tariamą neteisingumą ar įžeidimą.

Šeimyniniai vaidai augo, kildavo gentiniai karai, ir būdavo patiriami rimti nuostoliai tarp pačių geriausių atstovų iš gabesnių ir labiau išsivysčiusių grupių. Kai kurie tokie nuostoliai būdavo neatitaisomi; kai kurias vertingiausias palikuonių gimines gabumų ir intelekto požiūriu šitas pasaulis prarado amžinai.

Šitai ankstyvajai rasei ir jos primityviajai civilizacijai grėsė išnykimas dėl tokio nesibaigiančio klanų kariavimo.

Šitų primityvių būtybių neįmanoma priversti, kad jos ilgai drauge gyventų taikiai. Žmogus yra kovojančių gyvulių palikuonis, ir, kada yra bendraujama artimai, tai nekultūringi žmonės vieni kitus suerzina ir įžeidinėja. Gyvybės Nešėjai žino šitą

[715]▼

polinkį tarp evoliucinių tvarinių, ir atitinkamai pasirūpina galutiniu besivystančių žmogiškųjų būtybių atskyrimu bent jau į tris, o dažniau į šešias, skirtingas ir atskiras rases.

5. ANDONITŲ PASKLIDIMAS

Ankstyvosios Andono rasės neįsiskverbė toli į Aziją, ir iš pradžių jos nenuėjo ir į Afriką. Tų laikų geografijs jiems kelią rodė į šiaurę, ir šitie žmonės keliavo vis tolyn ir tolyn į šiaurę, kol juos sustabdė trečiojo ledyno lėtai slenkantis ledas.

Prieš tai, kada šita didžiulė ledo danga pasiekė Prancūziją ir Britų salas, Andono ir Fontos palikuonys buvo pasukę vakarų kryptimi per Europą ir buvo įkūrę daugiau negu vieną tūkstantį atskirų gyvenviečių palei didžiąsias upes, tekėjusias į tuo metu šiltus Šiaurės jūros vandenį.

Šitos andoninės gentys buvo ankstyvieji gyventojai prie Prancūzijos upių; jie gyveno išilgai Somės upės dešimtis tūkstančių metų. Somės upė yra ta vienintelė upė, kurios ledynai nepakeitė, tomis dienomis ji tekėjo į jūrą didele dalimi taip, kaip ji teka ir dabar. Ir tai paaiškina, kodėl tiek daug įrodymų apie andonitų palikuonis yra surandama slėnyje palei šitos upės vagą.

Šitie Urantijos aborigenai negyveno medžiuose, nors iškilus pavojui jie vis dar lipdavo į medžių viršūnes. Jie paprastai gyvendavo po pakibusių stačių uolų pastogėmis išilgai upių ir kalvų šlaitų urvuose, kas jiems sudarė sąlygas stebėti prieigas ir saugojo juos nuo stichijų. Tokiu būdu jie galėjo naudotis laužais, neperdaugiausiai patirdami nepatogumų dėl dūmų. Jie taip pat nebuvo ir tikrieji urvų gyventojai, nors vėlesniaisiais laikais vėlesnės ledo dangos pasistūmėjo toliau į pietus ir jų palikuonis suvarė į urvus. Jie bevėlydavo apsistoti miško pakraštyje ir prie upės.

Jie labai anksti tapo stebėtinai protingais maskuodami savo iš dalies uždengtas pastoges ir demonstravo didžiulius sugebėjimus įrengdami iš akmenų miegamuosius kambarius, kupolo formos akmenines pašiūres, į kurias jie įšliauždavo naktį. Įėjimas į tokią pašiūrę būdavo uždaromas, užridentant prieš jį akmenį, didžiulį akmenį, kuris tam tikslui būdavo patalpinamas viduje prieš tai, kai stogo akmenys būdavo visiškai sudedami į vietas.

Andonitai buvo bebaiviai ir puikūs medžiotojai, ir maitinosi, išskyrus laukines uogas ir kai kuriuos medžių vaisius, išimtinai mėsa. Kaip Andonas buvo sugalvojęs akmeninį kirvį, taip jo palikuonys anksti atrado ir efektyviai panaudojo svaidomąją lazda ir harpūną. Pagaliau sukuriantis instrumentus protas veikė kartu su instrumentą naudojančia ranka, ir šitie ankstyvieji žmonės buvo labai sumanūs suteikiant titnaginiams instrumentams formą. Jie

nukeliaudavo toli ir įvairiomis kryptimis ieškodami titnago, panašiai, kaip šiandieniniai žmonės nukeliauja iki žemės pakraščių ieškodami aukso, platinos, ir deimantų.

Ir daugeliu kitokių būdų šitos Andono gentys rodė tokį intelekto laipsnį, kurio jų regresuojantys palikuonys nepasiekė per pusę milijono metų, nors jie vėl ir vėl iš naujo atrasdavo įvairių būdų, kaip įkurti ugnį.

6. ONAGARAS – PIRMASIS TIESOS MOKYTOJAS

Andoniniam pasklidimui plečiantis, klanų kultūrinis ir dvasinis statusas regresavo per beveik dešimt tūkstančių metų iki tų dienų, kada gyveno Onagaras, kuris ėmėsi vadovauti šitoms gentims, užtikrino tarp jų taiką, ir

[716]▼

pirmą kartą, visus juos vedė į "Gyvybės Suteikėjo žmonėms ir gyvuliams" garbinimą.

Andono filosofija buvo labai paini; jis vos išvengė to, kad netaptų ugnies garbintoju dėl didžiulio pasitenkinimo, kurį pajuto atsitiktinai atradęs ugnį. Tačiau, protas jį nukreipė nuo savojo atradimo prie saulės, kaip aukštesnio ir daugiau baimingos pagarbos keliančio karščio ir šviesos šaltinio, bet ji buvo perdaug toli, ir todėl jis netapo saulės garbintoju.

Andonitai anksti išsiugdė stichijos – griaustinio, žaibo, lietaus, sniego, krušos, ir ledo – baimę. Bet tomis tolimomis dienomis alkis būdavo nuolat atsinaujinantis akstinas, ir kadangi jie didžiąja dalimi maitinosi gyvūnais, tai galų gale jie sukūrė gyvūnų garbinimo formą. Andonui, didesnieji maistiniai gyvūnai buvo kūrybinės galios ir stiprinančios jėgos simboliai. Kartas nuo karto tapdavo papročiu šituos įvairius didesnius gyvūnus laikyti garbinimo objektais. Tuo metu, kada madingas būdavo konkretus gyvūnas, tada jo primityvūs kontūrai būdavo piešiami ant urvų sienų, o vėliau, nuolat vystantis menui, toks gyvulinis dievas būdavo išraižomas įvairiuose ornamentuose.

Andoniniai žmonės labai anksti suformavo įprotį nevalgyti genties garbinamo gyvūno mėsos. Netrukus, tam, kad tinkamiau būtų paveiktas jaunimo protas, jie sukūrė garbinimo ritualą, kuris būdavo atliekamas aplink vieno iš šitų garbinamų gyvulių kūną; o dar vėliau, šitas primityvus vaidinimas išsivystė į jų palikuonių labiau pakylėtą aukojimo ritualą. Ir tai yra aukojimo, kaip garbinimo dalies, kilmė. Šitą idėją Mozė išvystė hebrajų ritualuose, ir, iš principo, Apaštalas Paulius išsaugojo ją kaip doktriną apie atpirkimą už nuodėmę "kraujo praliejimo dėka."

Tai, jog šitų primityviųjų žmonių gyvenime pats svarbiausias dalykas buvo maistas, parodo malda, kurios šituos paprastus žmones mokė Onagaras, jų didysis mokytojas. O šita malda buvo tokia:

"O Gyvybės Įkvėpėjau, duok mums šią dieną mūsų kasdienio maisto, išlaisvink mus nuo ledo prakeikimo, išgelbėk mus nuo mūsų miško priešų, ir su gailestingumu priimk mus Didingame Pomirtiniame Anapus."

Onagaras turėjo būstinę senosios Viduržemio jūros šiaurinėje pakrantėje, dabartinės Kaspijos jūros regione, gyvenvietėje, vadintoje Obanu, toje sustojimo vietoje, kur kelias, vedantis į šiaurę iš Mesopotamijos pietinių žemių suko į vakarus. Iš Obano į tolimas gyvenvietes jis pasiuntė mokytojus tam, kad išplatintų jo naujas doktrinas apie vieną Dievybę ir jo supratimą apie pomirtinį pasaulį, kurį jis pavadino Didingu Pomirtiniu Anapus. Šitie Onagaras emisarai buvo pirmieji šio pasaulio misionieriai; taip pat jie buvo pirmieji žmogiškieji tvariniai, kurie ėmė virti mėsą, pirmieji, kurie reguliariai naudojo ugnį gamindami maistą. Jie kepė mėsą ant lazdų galiukų, o taip pat ant karštų akmenų; vėliau jie kepė didžiulius gabalus lauže, bet jų palikuonys beveik visiškai sugrįžo prie žalios mėsos vartojimo.

Onagaras gimė prieš 983.323 metus (nuo 1934 m. po Kr. gim.), ir jis gyveno iki šešiasdešimt devynerių metų amžiaus. Iki Planetos Princo atvykimo laikų šito originalaus proto ir dvasinio vadovo pasiekimų perteikimas yra jaudinantis pasakojimas, kaip šitie primityvūs žmonės buvo organizuojami į tikrą visuomenę. Jis įvedė veiksmingą gentinį valdymą, tokį, kokio vėlesnės kartos nepasiekė per daugelį tūkstantmečių. Niekada iki to laiko, kol atvyko Planetos Princas, žemėje nebuvo tokios aukštos dvasinės civilizacijos. Šitie paprasti žmonės

[717]▼

turėjo tikrą, nors primityvią religiją, bet ją vėliau prarado jų vis labiau menkėjantys palikuonys.

Nors tiek Andonas, tiek Fonta buvo gavę Minties Derintojus, kaip ir daugelis jų palikuonių, bet būtent Onagaras laikais Minties Derintojai ir serafimai sargybiniai didžiuliais kiekiais atvykdavo į Urantiją. Tai buvo, iš tikrųjų, primityviojo žmogaus aukso amžius.

7. ANDONO IR FONTOS IŠLIKIMAS

Andonas ir Fonta, nuostabieji žmogiškosios rasės įkūrėjai, gavo pripažinimą tuo metu, kai Urantijai buvo skelbiamas nuosprendis, atvykus Planetos Princui, ir deramu laiku jie pasirodė po morontijos gyvenamųjų pasaulių mokymo, turėdami Jerusemo pilietybės statusą. Nors jiems niekada nebuvo leista sugrįžti į Urantiją, bet jie žino rasės, kurią jie įkūrė, istoriją. Jie liūdėjo dėl Kaligastijos išdavystės, nusiminė dėl Adominės nesėkmės, bet labai džiaugėsi, kada buvo gautas pranešimas, jog Mykolas jų pasaulį pasirinko savo baigiamąjo savęs padovanojimo vieta.

Jeruseme tiek Andonas, tiek Fonta susiliejo su savo Minties Derintojais, kaip ir keletas jų vaikų, įskaitant Sontadą, bet didžioji dalis net jų tiesioginių palikuonių pasiekė tikrai susiliejimą su Dvasia.

Andonas ir Fonta, netrukus po jų atvykimo į Jerusimą, gavo leidimą iš Sistemos Aukščiausiojo Valdovo sugrįžti į pirmąją morontinį gyvenamąjį pasaulį tam, kad tarnautų su tomis morontinėmis asmenybėmis, kurios dangiškiose sferose pasveikina laiko piligrimus iš Urantijos. Ir jie į šią tarnystę buvo paskirti neribotam laikui. Sąsajoje su šitais apreiškimais jie

stengėsi pasiūsti sveikinimus į Urantiją, bet šitas jų pageidavimas buvo išmintingai nepatenkintas.

Ir tai yra pasakojimas apie didvyriškiausią ir nuostabiausią skyrių visoje Urantijos istorijoje, pasakojimas apie visos žmonijos unikalių tėvų evoliuciją, gyvenimo kovas, mirtį, ir amžinąjį išlikimą.

[Pateikta Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

[718]▼

64 DOKUMENTAS

EVOLIUCINĖS SPALVOTOSIOS RASĖS

TAI pasakojimas apie Urantijos rases nuo Andono ir Fontos dienų, beveik prieš vieną milijoną metų, einant artyn per Planetos Princo laikus iki ledo amžiaus pabaigos.

Žmogiškoji rasė yra beveik vieno milijono metų amžiaus, ir pasakojimo apie ją pirmoji dalis apytiksliai atitinka Urantijos laikus iki Planetos Princo atvykimo. Vėlesnioji žmonijos istorijos dalis prasideda tuo metu, kada atvyksta Planetos Princas ir kada atsiranda šešios spalvotosios rasės ir maždaug atitinka tą periodą, kurį paprastai vadina Senuoju Akmens Amžiumi.

1. ANDONINIAI ABORIGENAI

Primityvusis žmogus žemėje evoliuciškai atsirado šiek tiek mažiau negu prieš vieną milijoną metų, ir jis turėjo intensyvų patyrimą. Jis instinktyviai stengėsi išvengti susimaišymo su menkesnėmis žmogbeždžionių gentimis pavojaus. Bet jis negalėjo migruoti į rytus dėl sausringų Tibeto krašto aukštumų, 30.000 pėdų virš jūros lygio; negalėjo jis judėti ir į pietus ar vakarus dėl išsiplėtusios Viduržemio jūros, kuri tuo metu tęsėsi į rytus iki Indijos vandenyno; o kada jis keliavo į šiaurę, tada jis susidūrė su atslenkančiu ledu. Bet net kada tolimesnę migraciją blokavo ledas, ir nors pasklindančios gentys tapo vis priešiškesnėmis, bet protingesnės grupės niekada nebepuoselėjo minties patraukti į pietus tam, kad gyventų tarp menkesnio intelekto savo plaukuotų pusbrolių, gyvenančių medžiuose.

Didelė dalis žmogaus ankstyviausių religinių emocijų kilo iš jo bejėgiškumo jausmo šitoje užtvortoje geografinės padėties aplinkoje – kalnai dešinėje, vanduo kairėje, ir ledas priekyje. Bet šitie pažangūs andonitai nebeatsigręžė į savo menkesnius medžiuose gyvenančius giminaičius pietuose.

Šitie Andonitai vengė miškų, priešingai negu jų nežmogiškieji giminaičiai. Miškuose žmogus visada prastėdavo; žmogaus evoliucija darė pažangą tikta atvirose vietovėse ir aukštesnėse platumose. Atvirų vietovių šaltis ir alkis skatina veiksmą, išradingumą, ir sumanumą. Tuo metu, kai šitos andoninės gentys ugdė šiandieninės žmogiškosios rasės pionierius šito atšiauraus šiaurinio klimato sunkumų ir nepriteklių terpėje, tai jų atsilikę pusbroliai maloniai gyveno savo ankstyvosios bendros kilmės krašto pietiniuose tropiniuose miškuose.

Šitie įvykiai buvo trečiojo ledynmečio, pirmojo pagal geologų apskaičiavimus, laikais. Pirmieji du ledynai nebuvo didžiuliai šiaurinėje Europoje.

Per ledo amžiaus didžiąją dalį Anglija sausuma buvo sujungta su Prancūzija, tuo tarpu vėliau Afrika susijungė su Europa Sicilijos sausumos tiltu. Andoninių

[719]▼

migracijų metu buvo ištisinis sausumos kelias iš Anglijos vakaruose tolyn per Europą ir Aziją iki Javos rytuose; bet Australija vėl buvo izoliuota, o tai dar daugiau turėjo įtakos tam, kad išsivystė jos pačios ypatinga fauna.

Prieš 950.000 metų Andono ir Fontos palikuonys išmigravo toli į rytus ir į vakarus. Į vakarus jie perėjo per Europą į Prancūziją ir Angliją. Vėlesniaisiais laikais jie išsiskverbė į rytus iki pat Javos, kur visai neseniai buvo surasti jų kaulai – vadinamasis Javos žmogus – o tada jis nukeliavo tolyn iki Tasmanijos.

Tas grupes, kurios ėjo į vakarus, bendros protėvinės kilmės atsilikusios giminės užtersė mažiau negu tas grupes, kurios nuėjo į rytus, ir kurios taip laisvai bendravo su savo atsilikusiais gyvuliniais pusbroliais. Šitie nesivystantys į priekį individai judėjo į pietus ir greitai susiporavo su menkesnėmis gentimis. Vėliau, vis didesnis jų mišrių palikuonių skaičius sugrįždavo į šiaurę, kad susimaišytų su greitai plintančiais andoniniais žmonėmis, ir tokios nevykusios sąjungos labiau išsivysčiusią giminę neišvengiamai degraduodavo. Vis mažesni skaičius primityviųjų gyvenviečių garbino Gyvybės Suteikėją. Šitai ankstyvajai aušros civilizacijai grėsė išnykimas.

Ir taip Urantijoje buvo visą laiką. Daug vilčių teikusios civilizacijos vėliau degraduodavo ir galiausiai išnykdavo dėl tokios kvailystės, jog labiau išsivysčiusieji laisvai sau leisdavo turėti palikuonių su menkesniaisiais.

2. FOKSHOLO GENTYS

Prieš 900.000 metų Andono ir Fontos menas ir Onagaro kultūra nyko nuo žemės paviršiaus; kultūra, religija, ir net titnago apdirbimo menas buvo žemiausiame lygyje.

Tai buvo tie laikai, kada į Angliją iš pietinės Prancūzijos atvykdavo didžiuliai kiekiai menkesnių negrynakraujų grupių. Šitos gentys buvo taip smarkiai susimaišiusios su miškiniais į beždžionės panašiais tvariniais, jog vargu ar jie buvo žmonės. Jie neturėjo religijos, bet sugebėjo primityviai apdirbti titnagą ir turėjo pakankamai proto tam, jog įkurti ugnį.

Po jų į Europą atėjo šiek tiek labiau išsivystę ir daugiau gimdantys žmonės, kurių palikuonys greitai išplito po visą kontinentą nuo ledų šiaurėje iki Alpių ir Viduržemio jūros pietuose. Šitos gentys yra vadinamoji *haidelbergo rasė*.

Per šią ilgą kultūros nykimo laikotarpį Foksholo gentys Anglijoje ir Badonano gentys į šiaurės vakarus nuo Indijos tebebuvo išlaikiusios kai kurias Andono tradicijas ir kai kurias Onagaro kultūros liekanas.

Foksholo gentys buvo nukeliavusios į vakarus toliausia, ir joms pavyko išlaikyti didelę dalį andoninės kultūros; taip pat jos išsaugojo sugebėjimą apdirbti titną ir tą perteikė savo palikuonims, seniesiems eskimų protėviams.

Nors Foksholo genčių liekanos Anglijoje buvo surastos paskutinės, bet šitie andonitai iš tikrųjų buvo pirmosios žmogiškosios būtybės, gyvenusios tuose regionuose. Tuo metu sausumos tiltas vis dar jungė Prancūziją su Anglija; ir kadangi didžioji dalis Andono palikuonių ankstyvųjų gyvenviečių buvo išsidėsčiusios palei tų senųjų laikų upes ir jūrų pakrantes, tai dabar jos yra po Lamanšo ir Šiaurės jūros vandenimis, bet trys ar keturios tebėra virš vandens Anglijos pakrantėje.

[720]▼

Daugelis iš protingesnių ir dvasingesnių Foksholo žmonių išlaikė savo aukštesnį rasinį išsivystymą ir išsaugojo nuo išnykimo savo primityvius religinius papročius. Ir šitie žmonės, kada vėliau susiliejo su vėlesniaisiais giminių tipais, po paskutiniojo ledyno užėjimo iš Anglijos keliavo tolyn į vakarus ir išliko kaip šiandieniniai eskimai.

3. BADONANO GENTYS

Be Foksholo genčių vakaruose, kitas kovojantis kultūros centras išsilaikė rytuose. Šitoji grupė buvo išsidėsčiusi šiaurės vakarų Indijos kalnų papėdėje tarp Andono proproanūkiečių Badonano genčių. Šitie žmonės buvo vieninteliai Andono palikuonys, kurie neaukojo žmonių.

Šitie kalnų badonitai užėmė platų plokščiakalnį, apsuptą miškų, išraižytą upokšnių, ir turintį gausybę gyvūnų, žuvų, ir paukščių. Panašiai kaip ir kai kurie iš jų pusbrolių Tibete, jie gyveno primityviose akmeninėse pašiūrėse, grotose kalvų šlaituose, ir pusiau požeminėse perėjose.

Tuo metu, kada šiaurinės gentys ėmė vis labiau ir labiau bijoti ledo, tai tos gentys, kurios gyveno netoli savosios kilmės krašto, ėmė nepaprastai bijoti vandens. Jos matė, kaip Mesopotamijos pusiasalis palaipsniui grimzta į vandenyną, ir nors jis keletą kartų iškilo, bet šitų primityviųjų rasių tradicijos rutuliojosi taip, kad jų pagrindas buvo jūros pavojai ir periodiškų potvynių baimė. Ir šita baimė, drauge su jų patyrimu, susijusiu su upių potvyniais, paaiškina, kodėl jie ieškojo aukštumų kaip saugios vietos, kurioje galėtų gyventi.

Į rytus nuo Badonano genčių, šiaurinės Indijos Sivalikų kalnuose, gali būti surandamos suakmenėjusios liekanos, kurios labiau už visas kitas suakmenėjusias liekanas žemėje priartėja prie pereinamųjų tipų tarp žmogaus ir įvairių ikižmogiškųjų grupių.

Prieš 850.000 metų labiau išsivysčiusios Badonano gentys pradėjo naikinantį karą prieš savo menkesnius ir gyvulinius kaimynus. Trumpiau negu per vieną tūkstantį metų didžioji dauguma šitų regionų pasienyje gyvenusių gyvulinių grupių buvo arba sunaikintos, arba išvytos atgal į pietinius miškus. Šita menkesniųjų naikinimo kampanija truputį pagerino to amžiaus kalnų gentis. O

šitų pagerintų badonitų giminaičių maišyti palikuonys veiksmo arenoje pasirodė kaip akivaizdžiai naujas tipas – *neandertaliečių rasė*.

4. NEANDERTALIEČIŲ RASĖS

Neandertaliečiai buvo puikūs kovotojai, ir jie labai daug keliavo. Palaipsniui jie pasklido nuo aukštikalnių centrų šiaurės vakarų Indijoje į Prancūziją vakaruose, Kiniją rytuose, ir net į pietus į šiaurės Afriką. Jie pasaulyje viešpatavo beveik pusę milijono metų iki spalvotųjų evoliucinių rasių migracijos laikų.

Prieš 800.000 metų buvo gausu laukinių paukščių; daug rūšių elnių, o taip pat dramblių ir begemotų, klajojo po Europą. Galvijų buvo daugybė; arklių ir vilkų buvo visur. Neandertaliečiai buvo puikūs medžiotojai, ir tos gentys Prancūzijoje buvo pirmosios gentys, kurios pradėjo laikytis tokio papročio, kada geriausiems medžiotojams būdavo leidžiama rinktis moteris į žmonas.

[721]▼

Šiaurės elnias buvo labai naudingas šitoms neandertaliečių gentims, kurios jį naudojo maistui, apsirengimui, ir instrumentams, kadangi jos įvairiems tikslams pritaikydavo ragus ir kaulus. Jų kultūra buvo menka, bet jos labai patobulino titnago apdirbimą, kad jis beveik pasiekė Andono dienų lygį. Didžiuliai titnago gabalai, pritvirtinti prie medinių rankenų radosi vėl, ir buvo naudojami kaip kirviai ir kapliai.

Prieš 750.000 metų ketvirtoji ledo danga buvo gerokai pasislinkusi į pietus. Su savo pagerintais įrankiais neandertaliečiai padarydavo skyles lede, dengusiam šiaurines upes, ir tokiu būdu sugebėdavo nusmeigti žuvų, kurios atplaukdavo prie šitų oro skylių. Šitos gentys visada pasitraukdavo prieš atslenkant ledui, kuris šiuo metu plačiausiai įsiveržė į Europą.

Šitais laikais Sibiro ledynas pietų kryptimi pasislinko toliausia, priversdamas pirmąsį žmogų kraustytis į pietus, atgal link savosios kilmės kraštų. Bet žmogiškosios rūšys buvo taip atsiskyrusios, kad pavojus toliau susimaišyti su neprogresyviais žmogbeždžionių giminaičiais buvo labai sumažėjęs.

Prieš 700.000 metų ketvirtasis ledynas, didžiausias iš visų Europoje, traukėsi; žmonės ir gyvūnai ėmė grįžti į šiaurę. Klimatas buvo vėsus ir drėgnas, ir primityvusis žmogus vėl suklestėjo Europoje ir vakarinėje Azijoje. Palaipsniui miškai plėtėsi į šiaurę, kur taip neseniai buvo ledynas.

Žinduolių gyvybę didysis ledynas mažai tepakeitė. Šitie gyvūnai išsilaikė toje siauroje žemės juostoje, kuri buvo tarp ledo ir Alpių, o ledynui pasitraukus, vėl greitai išplito po visą Europą. Iš Afrikos, per Sicilijos sausumos tiltą, atsikraustė tiesiaiilčiai drambliai, plačianosiai raganosiai, hienos, ir Afrikos liūtai, ir šitie naujieji gyvūnai beveik visiškai išnaikino kardadančius tigrus ir begemotus.

Prieš 650.000 metų klimatas tebebuvo švelnus. Iki tarpledyninio periodo vidurio jis tapo tokiu šiltu, jog Alpėse beveik nebeliko ledo ir sniego.

Prieš 600.000 metų ledas atsitraukdamas tada buvo pasiekęs savo patį šiaurinį tašką, o po kelių tūkstančių metų pertraukos, vėl ėmė penktą kartą slinkti į pietus. Bet per penkiasdešimt tūkstančių metų klimatas mažai kuo tepasikeitė. Žmogus ir Europos gyvūnai irgi nedaug kuo pasikeitė. Ankstesniojo periodo nedidelis sausringumas sumažėjo, o alpiniai ledynai nusileido toli žemyn palei upių slėnius.

Prieš 550.000 metų atslenkantis ledynas vėl žmogų ir gyvūnus nustūmė į pietus. Bet šitą kartą žmogus turėjo daug vietos plačioje žemės juostoje, nusidriekiančioje šiaurės rytuose į Aziją ir esančioje tarp ledo užkloto ir tuo metu greitai besiplečiančio Viduržemio jūros tęsinio Juodosios Jūros.

Šitie ketvirtojo ir penktojo ledynų laikai liudijo neandertaliečių rasių primityviosios kultūros tolimesnį plitimą. Bet pažanga buvo tokia nedidelė, jog iš tikrųjų atrodė tarsi bandymas sukurti naują ir modifikuotą protinę gyvybę Urantijoje buvo bežlungas. Beveik ketvirtį milijono metų šitos primityvios gentys toliau klajojo, medžiodamos ir kovodamos, ir atskirais laikotarpiais kai kuriose srityse tobulėdamos, bet, apskritai, palaipsniui degraduodamos, palyginus su savo labiau išsivysčiusiais Andoniniais protėviais.

Šitais dvasinės tamsos amžiais prietaringos žmonijos kultūra nusmuko iki žemiausio lygio. Neandertaliečiai iš tiesų neturėjo religijos, kuri būtų pranokusi

[722]▼

gėdingus prietarus. Jie mirtinai bijojo debesų, dar daugiau bijojo miglos ir rūkų. Palaipsniui vystėsi primityvi gamtos jėgų baimės religija, tuo tarpu gyvūnų garbinimas mažėjo, nes įrankių patobulinimas, kartu su laukinių gyvūnų gausa, šitiems žmonėms leido gyventi jaučiant mažesnę nerimą dėl maisto; už medžioklę atlygis lytiniais santykiais turėjo įtakos tam, kad didžiuliu laipsniu buvo pagerintas medžiojimo meistriškumas. Šita nauja baimės religija atvedė į tai, kad šitas nematomas jėgas, esančias už šitų natūralių stichijų, buvo mėginama nuraminti, ir šitai vėliau kulminacinį tašką pasiekė paaukojant žmones dėl to, kad šitoms nematomoms ir nežinomoms fizinėms jėgoms būtų suteikiamas pasitenkinimas. Ir šitas siaubingas žmonių aukojimo paprotys išsilaikė labiau atsilikusiose Urantijos tautose iki pat dvidešimtojo amžiaus.

Šituos ankstyvuosius neandertaliečius vargu ar būtų galima pavadinti saulės garbintojais. Greičiau, jie gyveno bijodami tamsos; jie mirtinai bijojo besiantinančios nakties. Kol mėnulis nors kiek šviesdavo, tai jie dar sugebėdavo tvardyti, bet tamsoje be mėnulio jie imdavo panikuoti, ir pradėjo aukoti geriausius savo vyrus ir moteris, stengdamiesi priversti mėnulį vėl šviesti. Jie seniai žinojo, kad saulė sugrįžta reguliariai, bet mėnulis, jų supratimu, sugrįždavo tikrai dėl to, kad jie paaukodavo savo genties bičiulius. Rasei vystantis, progresyviai keitėsi aukojimo objektas ir tikslas, bet žmogiškosios aukos paaukojimas kaip religinio ritualo dalis išsilaikė ilgai.

5. SPALVOTŲJŲ RASIŲ KILMĖ

Prieš 500.000 metų Badonano gentys Indijos šiaurės vakarų aukštumose įsitraukė į kitą didžiulę rasinę kovą. Daugiau negu vieną šimtą metų vyko šitas negailestingas karas, ir kada šita ilgalaikė kova pasibaigė, tada buvo likę tiktai apie vieną šimtą šeimų. Bet šitie išlikusieji buvo patys protingiausi ir reikalingiausi iš visų tuo metu gyvenusių Andono ir Fontos palikuonių.

Ir dabar, tarp šitų aukštumų badonitų atsitiko naujas ir keistas dalykas. Vyras ir moteris, gyvenę tuo metu apgyvendinto aukštumos regiono šiaurės rytinėje dalyje, ėmė staiga gimdyti nepaprastai protingų vaikų šeimą. Tai buvo sangikų šeima, Urantijos visų šešių spalvotųjų rasių protėviai.

Šitie sangikai vaikai, iš viso devyniolika, ne tik buvo daug protingesni už savo bičiulius, bet ir jų oda turėjo unikalią savybę keistis į įvairius atspalvius, kada ją veikdavo saulės šviesa. Iš šitų devyniolikos vaikų penki buvo raudoni, du oranžiniai, keturi geltoni, du žali, keturi mėlyni, ir du indigo. Vaikams augant, šitos spalvos tapo ryškiau išreikštomis. Ir kada šitie jaunuoliai vėliau susiporavo su savo bičiuliais gentainiais, tada visų jų palikuonių odos spalva labiau panašėjo į jų tėvų sangikų odos spalvą.

Ir dabar, atkreipęs dėmesį į tai, jog maždaug tuo metu atvyko Planetos Princas, aš chronologinį pasakojimą pertraukiu tam, kad mes atskirai aptartume šitas šešias sangikų rases Urantijoje.

6. ŠEŠIOS URANTIJOS SANGIKŲ RASĖS

Vidutinėje evoliucinėje planetoje šešios evoliucinės spalvotosios rasės atsiranda viena po kitos; raudonasis žmogus išsivysto pirmasis, ir per amžius jis klajoja po pasaulį iki atsiranda kitos spalvotosios rasės. Visų šešių rasių atsiradimas vienu metu Urantijoje, ir vienoje šeimoje, buvo labiausiai neįprastas dalykas.

[723]▼

Ankstesniųjų Andonitų pasirodymas Urantijoje taip pat buvo kažkas nauja Satanijoje. Nė viename kitame vietinės sistemos pasaulyje nebuvo tokios valinių tvarinių rasės, kuri būtų atsiradusi anksčiau už evoliucines spalvotąsias rases.

1. *Raudonasis žmogus*. Šitie žmonės buvo puikūs žmogiškosios rasės pavyzdžiai, daugeliu atžvilgių labiau išsivystę už Andoną ir Fontą. Jie buvo labai protinga grupė ir pirmieji iš sangikų vaikų įkūrė genties civilizaciją ir valdymą. Jie visada buvo monogamiški; net jų susimaišę palikuonys retai kada praktikavo daugpatystę.

Vėlesniaisiais laikais jie turėjo rimtų ir ilgalaikių nesutarimų su savo geltonaisiais broliais Azijoje. Jiems padėjo jų anksti išrastas lankas su strėle, bet, deja, iš savo protėvių didele dalimi jie buvo paveldėję polinkį kovoti tarpusavyje, ir tai juos tiek susilpnino, jog geltonosios gentys sugebėjo juos išstumti iš Azijos žemyno.

Maždaug prieš aštuoniasdešimt penkis tūkstančius metų raudonosios rasės santykinai grynos liekanos masiškai patraukė į Šiaurės Ameriką, ir netrukus po

šito Beringo sausumos sąsmauka nuskendo, šitokiu būdu juos izoliuodama. Nė vienas raudonasis žmogus niekada daugiau nebesugrįžo į Aziją. Bet visame Sibire, Kinijoje, centrinėje Azijoje, Indijoje, ir Europoje jie paliko daug savo rūšies atstovų, susimaišiusių su kitomis spalvotosiomis rasėmis.

Kada raudonasis žmogus persikraustė į Ameriką, tada jis ten atsinešė didelę dalį savo ankstyvosios kilmės mokymų ir tradicijų. Jo tiesioginiai protėviai buvo susiję su Planetos Princo būstinės pasaulio vėlyvesne veikla. Bet nedaug laiko tepraėjus po atsikraustymo į Amerikas, raudonieji žmonės šituos mokymus ėmė prarasti, ir intelektualinė ir dvasinė kultūra smuko. Labai greitai šitie žmonės tarpusavyje vėl ėmė kariauti taip aršiai, kad atrodė, jog šitie gentiniai karai greitai išnaikins šituos palyginti grynus raudonosios rasės likučius.

Dėl šito didžiulio degradavimo atrodė, jog raudonieji žmonės yra pasmerkti, kada, maždaug prieš šešiasdešimt penkis tūkstančius metų, pasirodė jų vadovas ir dvasinis išlaisvintojas Onamonalontonas. Jis pasiekė laikiną taiką tarp Amerikos raudonųjų žmonių ir atgaivino jų "Didžiosios Dvasios" garbinimą. Onamonalontonas gyveno devyniasdešimt šešerius metus, o savo būstinę turėjo tarp Kalifornijos didžiųjų raudonmedžių. Didelė dalis jo vėlesniųjų palikuonių išliko iki šių dienų tarp Juodosios pėdos indėnų.

Laikui einant, Onamonalontono mokymai tapo miglotais pasakojimais. Vėl atsinaujino žiaurūs tarpusavio karai, ir niekada daugiau nuo šito didžiojo mokytojo laikų kitas vadas nebepajėgė tarp jų užtikrinti visuotinės taikos. Vis daugiau protingesnių giminės atstovų žūdavo šitose gentinėse kovose; jeigu šito nebūtų atsitikę, tai Šiaurės Amerikos kontinente šitie gabūs ir protingi raudonieji žmonės būtų sukūrę didingą civilizaciją.

Persikraustęs iš Kinijos į Ameriką, šiaurietis raudonasis žmogus niekada daugiau nebeturėjo sąsajos su kitomis pasaulio įtakomis (išskyrus eskimus) tol, kol jį vėliau atrado baltasis žmogus. Labiausiai gaila dėl to, jog raudonasis žmogus beveik visiškai prarado galimybę, kad jį biologiškai pagerintų vėlesnieji Adominiai palikuonys. Iš tikrųjų, raudonasis žmogus negalėjo valdyti baltojo žmogaus, o šiam tarnauti jis nenorėjo. Esant tokioms aplinkybėms, jeigu abi rasės nesusimaišo, tai viena iš jų yra pasmerkta.

2. *Oranžinis žmogus.* Šitos rasės išskirtinė savybė buvo jų ypatingas noras statyti, statyti bet ką ir viską, kad ir

[724]▼

didžiulius pylimus iš akmenų, tiesiog tam, kad pasižiūrėtų, kuri gentis gali sukrauti didžiausią pylimą. Nors jie ir nebuvo progresyvūs žmonės, bet jie daug naudos gavo iš Princo mokyklų, o ten mokytis jie siūsdavo savo atstovus.

Oranžinė rasė buvo pirmoji, kuri palei pakrantės liniją kraustėsi į pietus link Afrikos, kada Viduržemio jūra traukėsi į vakarus. Bet Afrikoje ji niekada taip ir neįsitvirtino, ir ją visiškai išnaikino vėliau atsikėlusio žalioji rasė.

Prieš savo egzistavimo pabaigą, šita rasė prarado didžiulį kultūrinį ir dvasinį pagrindą. Bet didžiuliu laipsniu buvo atgaivintas labiau išsivystęs gyvenimas dėl išmintingo vadovavimo, kurį vykdė Poršunta, šitos nelaimingos rasės pagrindinis protas, kuris tarnavo jiems tada, kada jų būstinė buvo Armagedone maždaug prieš tris šimtus tūkstančių metų.

Paskutinis didžiulis mūšis tarp oranžinių ir žaliųjų žmonių įvyko žemutinio Nilo slėnio regione Egipte. Šita ilgalaikė kova tęsėsi beveik vieną šimtą metų, ir jos pabaigoje iš oranžinės rasės mažai kas buvo likęs gyvas. Šitų žmonių išsibarsčiusius likučius absorbavo žalieji ir vėliau atėję indigo žmonės. Bet kaip rasė oranžinis žmogus nustojo egzistuoti maždaug prieš vieną šimtą tūkstančių metų.

3. *Geltonasis žmogus*. Primityvios geltonųjų gentys buvo pirmosios, kurios atsisakė medžioklės, įkūrė sėslias bendruomenes, ir išvystė namų ūkį, paremtą žemdirbyste. Intelektualiai kažkuria prasme geltonieji žmonės buvo menkesni už raudonąjį žmogų, bet visuomeniškumu ir kolektyviškumu jie buvo labiau išsivystę už visas kitas sangikų rases puoselėjant rasinę civilizaciją. Kadangi jie išugdė brolybės dvasią, įvairios gentys išmoko gyventi kartu santykinai taikiai, tai jie sugebėjo išstumti raudonąją rasę, kada palaipsniui jie plito po Aziją.

Jie nukeliavo toli nuo pasaulio dvasinės būstinės įtakos ir nukrypo į didžiulę tamsą po Kaligastijos išdavystės; bet šitiems žmonėms buvo vienas nuostabus amžius, kada, maždaug prieš vieną šimtą tūkstančių metų, šitoms gentims ėmė vadovauti Singlangtonas ir paskelbė "Vienos Tiesos" garbinimą.

Geltonosios rasės atstovų santykinai didžiulio skaičiaus išlikimą sąlygojo jų tarpgentinis taikingumas. Nuo Singlangtono dienų iki šiuolaikinės Kinijos laikų, geltonoji rasė įvardijama tarp taikingesniųjų Urantijos tautų. Šita rasė gavo mažą, bet stiprų paveldėjimą iš vėliau atvykusios Adominės giminės.

4. *Žaliasis žmogus*. Žalioji rasė buvo primityviųjų žmonių viena iš mažiau gabių grupių, ir ją smarkiai susilpnino didžiuliai migravimai įvairiomis kryptimis. Iki jos pasklidimo šitos gentys, vadovaujamos Fantado, patyrė didžiulį kultūros atgimimą, maždaug prieš tris šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų.

Žalioji rasė suskilo į tris pagrindines grupes: Šiaurinės gentis pajungė, pavergė, ir absorbavo geltonoji ir mėlynoji rasės. Rytinė grupė susivienijo su Indijos tų dienų tautomis, ir likučiai vis dar tebėra tarp jų. Pietinė nacija įžengė į Afriką, kur išnaikino savo beveik tiek pat menkus oranžinius pusbrolius.

Šitoje kovoje daugeliu atžvilgių abi grupės prilygo viena kitai, kadangi kiekviena jų turėjo gigantiškos kategorijos palikuonių, daugelis jų vadų buvo aštuonių ir devynių

[725]▼

pėdų ūgio. Šitie žaliojo žmogaus gigantiški giminės bruožai iš esmės apsiribojo tik šita pietine arba egiptietiška nacija.

Vėliau nugalėtojų žaliųjų žmonių liekanas absorbavo indigo rasė, paskutinioji iš spalvotųjų žmonių rasių, kuri išsivystė ir emigravo iš rasių pasklidimo pirminio sangikų centro.

5. *Mėlynasis žmogus*. Mėlynieji žmonės buvo didi tauta. Jie anksti išrado ietį, ir po to parengė modernios civilizacijos daugelio menų pagrindus. Mėlynasis žmogus turėjo raudonojo žmogaus smegenų galią, apjungtą su geltonojo

žmogaus siela ir jausmu. Adominiai palikuonys iš visų vėliau išlikusiųjų spalvotųjų rasių pirmenybę teikė jiems.

Ankstyvieji mėlynieji žmonės atsiliepė į Princo Kaligastijos personalo mokytojų įtikinėjimus, ir šitų išdavikiškų vadovų vėlesnieji iškreipti mokymai juos visiškai supainiojo. Kaip ir kitos primityviosios rasės, jie niekada iki galo neatsigavo po to sukrėtimo, kurį sukėlė Kaligastijos išdavystė, taip pat jie niekada iki galo neįveikė ir savo polinkio kariauti tarpusavyje.

Praėjus maždaug penkiems šimtams metų po Kaligastijos nuopuolio įvyko plačiai išplitęs primityvios rūšies – bet vis tiek realus ir naudingas – mokymosi ir religijos atgimimas. Orlandofas tapo mėlynosios rasės didžiuoju mokytoju, ir daugelį iš šitų genčių vėl atvedė į tikrojo Dievo, pavadinto "Aukščiausiuoju Vadovu," garbinimą. Tai buvo mėlynojo žmogaus didžiausia pažanga iki tų vėlesniųjų laikų, kada šitą rasę taip smarkiai pagerino Adominės rasės papildymas.

Senojo Akmens Amžiaus tyrinėjimai Europoje ir studijavimas didele dalimi buvo susiję su šitų senųjų mėlynųjų žmonių įrankių, kaulų, ir meno dirbinių iškasimu, kadangi Europoje jie išliko iki pastarųjų laikų. Vadinamoji Urantijos *baltoji rasė* yra palikuonys tokių mėlynųjų žmonių, kaip juos iš pradžių modifikavo nežymus susimaišymas su geltonaisiais ir raudonaisiais žmonėmis, ir kaip vėliau juos labai smarkiai pagerino asimiliuota violetinės rasės didžioji dalis.

6. *Indigo rasė*. Kaip iš visų sangikų tautų raudonieji žmonės buvo labiausiai išsivystę, taip juodieji žmonės buvo labiausiai atsilikę. Jie paskutinieji išmigravo iš savųjų namų, buvusių aukštumose. Jie nukeliavo į Afriką, užėmė žemyną, ir nuo to meto visą laiką gyveno ten, išskyrus tuomet, kada, per amžius, juos prievarta išveždavo vergais.

Izoliuota Afrikoje, indigo rasė, kaip ir raudonasis žmogus, gavo mažai arba visai negavo rasės pagerinimo, kuris būtų buvęs dėl Adominių palikuonių suliejimo. Atskirai viena Afrikoje, indigo rasė mažai kuo tepažengė pirmyn iki Orvonono dienų, kada jie patyrė didžiulį dvasinį pabudimą. Nors vėliau jie beveik visiškai užmiršo "Dievų Dievą," kurį skelbė Orvononas, bet jie iki galo neprarado troškimo garbinti Nežinomąjį; bent jau jie garbinimo formą tebeturėjo prieš keletą tūkstančių metų.

Nepaisant savo atsilikimo, šitos indigo gentys dangiškųjų jėgų akimis turėjo lygiai tokį patį statusą, kaip ir bet kuri kita žemiškoji rasė.

Tai buvo smarkių kovų tarp įvairių rasių amžiai, bet netoli Planetos Princo būstinės labiau apsišvietusios ir daug ilgiau mokytos grupės drauge gyveno santykinai harmoningai, nors pasaulio rasės ir nepasiekė jokių didžiulių kultūros užkariavimų iki to laiko, kada įvyko rimtas šito režimo žlugimas dėl kilusio Liuciferio maišto.

Kartas nuo karto visos šitos skirtingos tautos patirdavo kultūrinį ir dvasinį atgimimą. Mansantas buvo didis mokytojas Planetos Princo dienomis. Bet paminimi tikrai tokie įžymūs lyderiai ir mokytojai, kurie ryškiai paveikė ir įkvėpė visą rasę. Laikui einant, skirtinguose regionuose iškilo daug mažesnių mokytojų; ir visi drauge jie daug prisidėjo prie visumos tų apsauginių poveikių, kurie užkirto kelią kultūrinės civilizacijos visiškam sužlugimui, ypač per ilgus ir tamsius amžius tarp Kaligastijos maišto ir Adomo atvykimo.

Yra daug rimtų ir svarių priežasčių, kad būtų įgyvendinamas toks planas, kada erdvės pasaulyuose yra vystomos arba trys, arba šešios rasės. Nors Urantijos mirtingieji gali ir nepajėgti iki galo suvokti visų šitų priežasčių, bet mes atkreiptume dėmesį į žemiau išvardintas:

1. Įvairovė yra būtina tam, kad plačiai veiktų natūrali atranka, diferencijuotas labiau išsivysčiusių rūšių išlikimas.

2. Stipresnės ir geresnės rasės atsiranda tada, kada susimaišo skirtingos tautos, kada jos būna labiau išsivysčiusių paveldėjimo faktorių nešėjos. Ir Urantijos rasės būtų turėjusios naudos iš tokio ankstyvo susivienijimo, su sąlyga, jog tokią bendrą rasę vėliau būtų efektyviai pagerinęs visiškas susijungimas su labiau išsivysčiusia Adomine rase. Bandymas toki eksperimentą padaryti Urantijoje esant dabartinėms rasinėms sąlygoms būtų dideliu laipsniu pražūtingas.

3. Rasinė įvairovė sveikai stimuliuoja lenktyniavimą.

4. Rasių statuso skirtumai ir kiekvienoje rasėje esančių grupių statuso skirtumai yra esminiai tam, kad vystytųsi žmogaus tolerancija ir altruizmas.

5. Žmogiškosios rasės homogeniškumas nėra pageidautinas tol, kol besivystančio pasaulio tautos pasiekia santykinai aukštus dvasinio išsivystymo lygius.

7. SPALVOTŲJŲ RASIŲ PASKLIDIMAS

Kada sangikų šeimos spalvotieji palikuonys pradėjo daugintis, ir, jiems ieškant galimybės išsiplėsti į gretimas teritorijas, tada penktasis ledynas, trečiasis pagal geologinį skaičiavimą, buvo toli pasislinkęs pietų kryptimi per Europą ir Aziją. Šitas ankstyvasias spalvotas rases nepaprastai išbandė ledyno, atslinkusio iš jų kilmės vietos, amžiaus atšiaurumas ir sunkumai. Azijoje šitas ledynas buvo toks didžiulis, jog migracija į rytinę Aziją nutrūko tūkstančiams metų. Ir iki pat vėlyvesniojo Viduržemio jūros atsitraukimo, kuris buvo dėl Arabijos iškilimo, jiems nebuvo įmanoma pasiekti Afrikos.

Tokiu būdu beveik vieną šimtą tūkstančių metų šitos sangikų tautos plito aplink kalnų papėdes ir daugiau ar mažiau maišėsi tarpusavyje, nežiūrint savitos, bet natūralios antipatijos, kuri anksti pasireiškė tarp skirtingų rasių.

Per tą laikotarpį, kuris buvo tarp Planetos Princo ir Adomo laikų, Indija tapo labiausiai kosmopolitinių gyventojų, kurie kada nors gali būti sutikti ant žemės paviršiaus, namais. Bet, nelaimei, šitame mišinyje buvo tokia didelė dalis žaliosios, oranžinės, ir indigo rasių. Šitoms antrinėms sangikų tautoms gyvenimas pietiniuose kraštuose buvo lengvesnis ir priimtinesnis, ir didelė jų dalis vėliau migravo į Afriką. Pirminės sangikų tautos, labiau išsivysčiusios rasės,

[727]▼

tropikų vengė, raudonasis žmogus kėlėsi į šiaurės rytus į Aziją, arti už jo ėjo geltonasis žmogus, tuo tarpu mėlynoji rasė keliavo šiaurės vakarų kryptimi į Europą.

Raudonieji žmonės anksti pradėjo migruoti į šiaurės rytus, paskui besitraukiantį ledą, apeidami Indijos kalnus ir užimdami visą šiaurės rytų Aziją. Juos labai arti sekė geltonosios gentys, kurios vėliau juos išstūmė iš Azijos į Šiaurės Ameriką.

Kada raudonosios rasės santykinai grynakraujai likučiai Aziją apleido, tada tebuvo vienuolika genčių, ir jose buvo šiek tiek daugiau kaip septyni tūkstančiai vyrų, moterų, ir vaikų. Šitas gentis lydėjo trys mažos maišytų protėvių grupės, didžiausia iš jų buvo oranžinės ir mėlynosios rasių derinys. Šitos trys grupės su raudonuju žmogumi niekada iki galo nesusibroliavo, ir anksti nusikraustė pietų kryptimi į Meksiką ir Centrinę Ameriką, kur vėliau prie jų prisijungė nedidelė grupė iš susimaišiusių geltonųjų ir raudonųjų. Šitos tautos šeimų turėjo visos tarpusavyje ir sukūrė naują ir suvienytą rasę, tokią, kuri buvo daug mažiau karinga už grynakraujus raudonuosius žmones. Per penkis tūkstančius metų šita suvienyta rasė suskilo į tris grupes, įkurdama atitinkamai Meksikos, Centrinės Amerikos, ir Pietų Amerikos civilizacijas. Pietų Amerikos atšaka tikrai gavo nedidelę dalelę Adomo kraujo priemaišos.

Ankstyvieji raudonieji ir geltonieji žmonės tam tikru laipsniu susimaišė Azijoje, ir šitos sąjungos palikuonys nusikraustė į rytus ir išilgai pietinės pakrantės, ir, galiausiai, sparčiai auganti geltonoji rasė juos išstūmė į pusiasalius ir į netoli buvusias jūros salas. Jie yra šiandieniniai rudieji žmonės.

Geltonoji rasė tebeužėmė rytinės Azijos centrinius regionus. Iš visų tų šešių spalvotųjų rasių geltonųjų išliko didžiausias skaičius. Nors geltonieji žmonės kartas nuo karto įsitraukdavo į rasinius karus, bet jie nekariavo tokių nenutrūkstančių ir nuožmių išnaikinančių karų, kokius kariavo raudonieji, žalieji, ir oranžiniai žmonės. Šitos trys rasės didžiąją dalimi išnaikino save pačios iki to laiko, kada galiausiai jas visas sunaikino jų priešai iš kitų rasių.

Kadangi penktasis ledynas neišsiplėtė taip toli į pietus Europoje, tai šitoms sangikų tautoms buvo iš dalies atviras kelias migruoti į šiaurės vakarus; o ledui pasitraukus, mėlynieji žmonės, kartu su keletu kitų mažų rasinių grupių, kėlėsi į vakarus Andono genčių senaisiais keliais. Jie įsiveržė į Europą viena po kitosėjusiomis bangomis, užimdami didžiąją dalį žemyno.

Europoje jie greitai susidūrė su savo ankstyvojo ir bendrojo protėvio Andono palikuonimis neandertaliečiais. Šituos senuosius Europos neandertaliečius ledynas buvo anksčiau nustumęs į pietus ir į rytus, ir šitokiu būdu jie buvo

tokioje padėtyje, kad netrukus turėjo susitikti ir absorbuoti sangikų genčių įsiveržiančius pusbrolius.

Apskritai ir pirmiausia reikėtų pastebėti, jog sangikų gentys buvo protingesnės, ir daugeliu atžvilgių daug labiau išsivysčiusios, už ankstyvųjų Andoninių žmonių, gyvenusių lygumose, degradavusius palikuonis; ir šitų sangikų genčių susimaišymas su neandertaliečių tautomis tuoj pat pagerino senesniąją rasę. Būtent dėl sangikų, o iš esmės dėl mėlynojo žmogaus, kraujo įliejimo ir buvo tas didžiulis neandertaliečių tautų pagerinimas, kurį išreiškė vis protingesnių genčių viena po kitos ėjusios bangos, kurios nusirito per Europą iš rytų.

Per kitą tarpledyninį periodą šita naujoji neandertaliečių rasė išplito nuo Anglijos iki Indijos. Mėlynosios rasės likučiai, likę senajame Persų pusiasalyje, vėliau susivienijo su kai kuriomis kitomis, daugiausia su geltonąja rasę; o iš to atsiradęs mišinys, kurį vėliau kažkiek pagerino Adomo violetinė rasė, išliko kaip šiandieninių arabų tamsiaodės klajoklių gentys.

[728]▼

Visose pastangose tam, kad būtų identifikuoti šiandieninių tautų sangikų protėviai, reikia atsižvelgti į vėlesnį rasinių palikuonių pagerinimą Adominiu krauju.

Labiau išsivysčiusios rasės ieškojo šiaurinio arba vidutinio klimato, tuo tarpu oranžinė, žalioji, ir indigo rasės viena po kitos patraukė į Afriką per naujai iškilusį sausumos tiltą, kuris vakarų kryptimi atsitraukiančią Viduržemio jūrą atskyrė nuo Indijos vandenyno.

Paskutinioji iš sangikų tautų, kuri išmigravo iš savo rasinio kilmės centro, buvo indigo žmogus. Maždaug tuo metu, kada žaliasis žmogus naikino oranžinę rasę Egipte ir šitaip elgdamasis labai smarkiai silpnino save, tada prasidėjo didysis juodasis ekzodas į pietus per Palestiną išilgai pakrantės; ir vėliau, kada šitos fiziškai stiprios indigo tautos išplito Egipte, tada jos išnaikino žaliąjį žmogų tiesiog savo didesnio skaičiaus jėga. Šitos indigo rasės absorbavo oranžinio žmogaus likučius ir didelę dalį žaliojo žmogaus palikuonių, ir kai kurias indigo gentis šitas rasinis susivienijimas žymiai pagerino.

Ir tokiu būdu pasirodo, jog Egipte iš pradžių viešpatavo oranžinis žmogus, tada viešpatavo žaliasis žmogus, po jo dominavo indigo (juodasis) žmogus, dar vėliau dominavo indigo, mėlynojo, ir modifikuotų žaliųjų žmonių mišri rasė. Bet dar likus daug laiko iki Adomo atvykimo, Europos mėlynieji žmonės ir Arabijos mišrios rasės indigo rasę išstūmė iš Egipto ir toli į Afrikos kontinento pietus.

Sangikų migravimams artėjant į pabaigą, žalioji ir oranžinė rasės yra išnykusios, raudonasis žmogus valdo Šiaurės Ameriką, geltonasis žmogus vyrauja rytinėje Azijoje, mėlynasis žmogus viešpatuoja Europoje, o indigo rasė yra nukeliavusi į Afriką. Indija priglaudžia antrinių sangikų rasių mišinį, o rudasis žmogus, raudonojo ir geltonojo mišinys, gyvena salose prie Azijos pakrantės. Suvienyta rasė, turinti žymiai didesnę potencialą, užima Pietų Amerikos aukštumas. Grynesnieji Andonitai gyvena Europos tolimiausiuose

šiauriniuose regionuose ir Islandijoje, Grenlandijoje, ir Šiaurės Amerikos šiaurės rytuose.

Per tuos laikotarpius, kada ledynas į priekį pasislinkdavo toliausia, tada pačiuose vakaruose gyvenusios Andono gentys būdavo arti to, kad jas nustumtų į jūrą. Jos metų metais gyveno dabartinės Anglijos salos siauroje pietinėje nerijoje. Ir būtent šitas besikartojantis ledyno atslinkimas, juos privertė leisti į jūrą, kada pagaliau pasirodė šeštasis ir paskutinis ledynas. Jie buvo pirmieji jūros keliautojai. Jie pasidarė valtis ir leidosi ieškoti naujų žemių, kuriose, jie vylėsi, galėtų nebūti šitų gąsdinančių ledo įsiveržimų. Ir kai kurie iš jų pasiekė Islandiją, kiti Grenlandiją, bet didžioji dauguma mirė iš alkio ir troškulio atviroje jūroje.

Šiek tiek daugiau negu prieš aštuoniasdešimt tūkstančių metų, tuoj po to, kada raudonasis žmogus įžengė į Šiaurės Amerikos šiaurės vakarus, šiaurės jūrų užšalimas ir vietinio ledo laukų atslinkimas į Grenlandiją šituos Urantijos aborigenų palikuonis eskimus išstūmė ieškotis geresnio krašto, naujų namų; ir jiems pasisekė, saugiai perkirto siaurus sąsiaurius, kurie tuomet Grenlandiją skyrė nuo Šiaurės Amerikos šiaurės rytų sausumos masių. Jie žemyną pasiekė praėjus maždaug dviem tūkstančiams šimtų metų po to, kada raudonasis žmogus atsikraustė į Aliaską. Vėliau kai kurie mėlynojo žmogaus susimaišę palikuonys nukeliavo į vakarus ir susivienijo su vėlesniųjų laikų eskimais, ir šita sąjunga buvo šiek tiek naudinga eskimų gentims.

Maždaug prieš penkis tūkstančius metų įvyko atsitiktinis susitikimas tarp indėnų genties ir vienos atskiros eskimų grupės Hudsono įlankos pietrytinėje pakrantėje.

[729]▼

Šitoms dviem gentims bendrauti vienai su kita buvo sunku, bet labai greitai jos turėjo mišrių šeimų, o šito pasekmė buvo ta, kad šituos eskimus galiausiai absorbavo daug didesnis kiekis raudonųjų žmonių. Ir tai yra vienintelis Šiaurės Amerikos raudonojo žmogaus ryšys su bet kokia kita žmogaus rūšimi iki pat to laiko, kai maždaug prieš vieną tūkstantį metų baltasis žmogus pirmasis atsitiktinai išsilaipino Atlanto vandenyno pakrantėje.

Šitoms ankstyvųjų amžių kovoms buvo būdingas drąsumas, narsumas, ir net didvyriškumas. Ir mums visiems gaila, kad mūsų ankstyvųjų protėvių tų kilnių ir tvirtų bruožų tokia didelė dalis buvo prarasta ir nebuvo perteikta vėlesniųjų laikų rasėms. Nors mes suvokiame besivystančios civilizacijos daugelio subtilumų vertybę, bet mums stinga mūsų ankstyvųjų protėvių nuostabaus atkaklumo ir didingo atsidavimo, kurie dažnai buvo artimi kilnumui ir didingumui.

[Pateikta Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

65 DOKUMENTAS

EVOLIUCIJOS VIRŠKONTROLĖ

BAZINĖ evoliucinė materiali gyvybė – ikiprotinė gyvybė – yra Pagrindinių Fizinių Kontrolierių sudarymas ir Septynių Pagrindinių Dvasių tarnystė, suteikianti gyvybę, kartu su paskirtą Gyvybės Nešėjų aktyviu veikimu. Dėl tokio trigubo suderinto kūrybiškumo veikimo išsivysto organizmo fizinis pajėgumas protui – materialiams mechanizmams, intelektualiai reaguojantiems į išorinės aplinkos poveikius ir, vėliau, į vidinius poveikius, akstinus, kylančius pačiame organizmo prote.

Tuomet, yra trys skirtingi gyvybės sukūrimo ir vystymosi lygiai:

1. Fizinės energijos sfera – protinio sugebėjimo sukūrimas.
2. Pagalbinių proto dvasių proto tarnavimas – paveikiantis sielos sugebėjimą.
3. Mirtingojo proto apdovanojimas dvasia – aukščiausiasis taškas yra pasiekiamas Minties Derintojo padovanojimu.

Organizmų, reaguojančių į aplinką, mechaniniai-nemokomi lygiai yra fizinių kontrolierių sferos. Pagalbinės proto dvasios aktyvina ir reguliuoja adaptuojamus arba nemechaninius-mokomus proto tipus – tuos organizmų reagavimo mechanizmus, kurie sugeba mokytis iš patyrimo. Ir kaip tokiu būdu pagalbinės proto dvasios manipuliuoja proto potencialais, lygiai taip Gyvybės Nešėjai savo pačių nuožiūra kontroliuoja evoliucinių procesų aplinkos aspektus iki pat to laiko, kada atsiranda žmogaus valia – sugebėjimas pažinti Dievą ir apsisprendimo galia jį garbinti.

Būtent integruotas Gyvybės Nešėjų, Fizinių Kontrolierių, ir pagalbinių proto dvasių veikimas ir sąlygoja organinės evoliucijos kursą apgyvendintuose pasauliuose. Ir štai kodėl evoliucija – Urantijoje ar kur nors kitur – visada yra tikslinė ir niekada nebūna atsitiktinė.

1. GYVYBĖS NEŠĖJŲ FUNKCIJOS

Gyvybės Nešėjai yra apdovanoti asmenybės metamorfozės potencialais, kuriuos turi tik nedaugelis tvarinių kategorijų. Šitie vietinės visatos Sūnūs sugeba veikti trijose skirtingose būties fazėse. Paprastai savo pareigas jie atlieka kaip vidurinės fazės sūnūs, toks yra jų kilmės statusas. Bet Gyvybės Nešėjas būdamas tokioje egzistencijos pakopoje galbūt negalėtų veikti elektrocheminėse sferose kaip fizinių energijų ir materialių dalelių surinkėjas į gyvos egzistencijos vienetus.

Gyvybės Nešėjai sugeba veikti ir iš tikrųjų veikia tokiuose trijuose lygiuose:

1. Fiziniame elektrochemijos lygyje.
2. Kvazimorontinės egzistencijos įprastoje vidurinėje fazėje.
3. Išsivysčiusiame pusiau dvasiniame lygyje.

Kada Gyvybės Nešėjai pasiruošia dalyvauti gyvybės implantavime ir po to, kada tokiai užduočiai būna pasirinkę vietas, tada jie sukviečia Gyvybės Nešėjų transmutavimo archangelų komisiją. Šią grupę sudaro dešimties skirtingų kategorijų asmenybės, įskaitant fizinius kontrolierius ir jų partnerius, o jai vadovauja archangelų vadovas, kuris šitose pareigose veikia gavęs Gabrielio mandatą ir Dienų Senujų sutikimą. Kada šitos būtybės yra tinkamai įjungiamos į grandines, tada jos sugeba Gyvybės Nešėjus taip modifikuoti, kad jie nedelsiant būtų įgalinami veikti elektrochemijos fiziniuose lygiuose.

Po to, kada gyvybės modeliai yra sudaryti, o materialios organizacijos yra tinkamai užbaigtos, tada ima veikti su gyvybės paskleidimu susijusios viršmaterialiosios jėgos, ir gyvybė ima egzistuoti. Po šito Gyvybės Nešėjai yra nedelsiant sugražinami į savo įprastą asmenybės egzistencijos viduriniąją fazę, kurioje jie gali valdyti gyvus vienetus ir manevruoti besivystančius organizmus, nors iš jų ir yra atimtas bet koks sugebėjimas organizuoti – kurti – gyvos materijos naujus modelius.

Po to, kada organinė evoliucija yra pasiekusi tam tikrą etapą, o aukščiausiuose besivystančiuose organizmuose yra atsiradusi žmogiškojo tipo laisva valia, tada Gyvybės Nešėjai privalo arba planetą palikti, arba duoti atsižadėjimo priesaiką; tai yra, jie privalo pasižadėti, jog susilaikys nuo bet kokių mėginimų toliau įtakoti organiškos evoliucijos eigą. Ir kada tokia priesaiką savanoriškai duoda tie Gyvybės Nešėjai, kurie nusprendė ateityje pasilikti planetoje patarėjais tiems, kuriems bus patikėta rūpintis naujai atsiradusiais valios tvariniais, tada sukviečiama dvylikos narių komisija, kuriai vadovauja Vakaro Žvaigždžių vadovas, veikiantis Sistemos Aukščiausiojo Valdovo įgaliojimu ir Gabrielio leidimu; ir tada nedelsiant šitie Gyvybės Nešėjai būna transmutuojami į asmenybės egzistencijos trečiąją fazę – pusiau dvasinį būties lygį. Ir aš Urantijoje veikiu šitoje trečiojoje egzistencijos fazėje nuo Andono ir Fontos laikų.

Mes laukiame to laiko, kada visata gali būti įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime, tos galimos ketvirtosios būties pakopos, kurioje mes būsime visiškai dvasiniai, bet mums niekada nebuvo atskleista, koku būdu mes galėtume pasiekti šią trokštamą ir išsivysčiusią būseną.

2. EVOLIUCIJOS PANORAMA

Istorija apie žmogaus pakilimą iš jūros dumblių į žemiškojo kūrinio valdymo lygį yra iš tiesų jaudinantis pasakojimas apie biologinę kovą ir proto išlikimą. Žmogaus pirminiai protėviai tiesiogine prasme buvo vandenyno dugno dumblas ir maurai senųjų vidinių jūrų ilgų pakrančių ramiose ir šilto vandens įlankose ir užutėkiuose, tuose pačiuose vandenyse, kuriuose Gyvybės Nešėjai implantavo gyvybę Urantijoje trijose skirtingose vietose.

Šiandien yra išlikę labai mažai jūrinės augalinės gyvybės ankstyvųjų tipų, kurie dalyvavo šituose epochiniuose pasikeitimuose, dėl kurių atsirado panašūs į gyvūną tarpiniai organizmai. Pintis yra vienas iš šitų ankstyvųjų išlikusių tarpinių tipų, tų organizmų, per kuriuos vyko *palaipsnis* perėjimas nuo augalinės gyvybės prie gyvulinės. Šitos ankstyvosios perėjimo formos, nors ir nebuvo

tapachios šiandieninėms pintims, bet į jas buvo labai panašios; jos buvo tikri ribos organizmai – nei augaliniai, nei gyvuliniai – bet galiausiai jos atvedė į tikrų gyvulinės gyvybės formų atsiradimą.

[732]▼

Bakterijos, labai primityvios kilmės paprasti augaliniai organizmai, yra labai mažai pasikeitusios nuo ankstyvosios aušros gyvybės; jų parazitiniame elgesyje yra net pastebimas tam tikro laipsnio regresavimas. Didelė dalis grybelių taip pat išreiškia regresinį judėjimą evoliucijoje, jie yra augalai, pradėję gebėjimą gaminti chlorofilą ir tapę daugiau ar mažiau parazitiniais. Didžioji dauguma ligas sukeliančių bakterijų ir jų padėjėjų virusų iš tikrųjų priklauso šitai grupei pasikeitusių parazitinių grybelių. Per tarpinius amžius visa didžiulė augalinės gyvybės karalystė išsivystė iš tų protėvių, iš kurių taip pat kilo ir bakterijos.

Greitai atsirado gyvulinės gyvybės aukštesnis protozojų tipas, ir atsirado *staiga*. Ir iš tų tolimųjų laikų ameba, tipiškas vienaląstis gyvulinis organizmas, išsilaikė labai mažai kuo pasikeitusi. Šiandien ji šėlsta panašiai, kaip šėldavo ir tuomet, kada buvo paskutinysis ir didžiausias pasiekimas gyvybės evoliucijoje. Šitas smulkiausias tvarinys ir jo pirmuonys pusbroliai gyvūnų sukūrimui yra tuo pačiu, kuo bakterijos yra augalų karalystei; jie išreiškia ankstyvosios evoliucijos pirmųjų žingsnių išlikimą, diferencijuojantis gyvybei, kartu ir *nepasisekusį vėlesnį vystymąsi*.

Netrukus ankstyvieji vienaląščiai gyvūnų tipai susivienijo į bendruomenes, iš pradžių kaip dumbliai, o vėliau hidros ir medūzų lygyje. Dar vėliau atsirado jūrinės žvaigždės, akmeninės lelijos, jūros ežiai, holoturijos, šimtakojai, vabzdžiai, vorai, vėžiagyviai ir artimai susijusios sliekų ir delių grupės, greitai po jų atsirado moliuskai – austrės, aštuonkojai, ir sraigės. Atsirasdavo ir žūdavo šimtų šimtai tarpinių rūšių; minimos tiktai tos, kurios išliko po ilgos ilgos kovos. Tokie nesivystantys pavyzdžiai, kartu su vėliau atsirandančia žuvų šeima, šiandien atstovauja ankstyvųjų ir žemesniųjų gyvūnų stacionariems tipams, gyvybės medžio šakoms, kurioms nepavyko progresuoti.

Tokiu būdu buvo parengta arena pirmųjų stuburinių gyvūnų, žuvų, atsiradimui. Iš šitos žuvų šeimos kilo dvi unikalios modifikacijos, varlė ir salamandra. Ir būtent varlė gyvulinėje gyvybėje pradėjo tą seriją progresinių diferencijavimų, kurie galiausiai aukščiausią tašką pasiekė paties žmogaus atsiradimu.

Varlė yra vienas iš ankstyviausių išliekančios žmonijos rasės protėvių, bet jai taip pat nepavyko vystytis į priekį, ji šiandien yra išlikusi didele dalimi tokia, kokia buvo tais tolimaisiais laikais. Varlė yra vienintelė ankstyvųjų aušros rasių protėvių rūšis, kuri gyvena žemėje dabar. Žmogiškoji rasė neturi išlikusių protėvių tarp varlės ir eskimų.

Iš varlių atsirado ropliai, didžiulė gyvūnų šeima, kuri didžiąja dalimi yra išnykusi, bet iš kurios, prieš jai išnykstant, kilo ištisa paukščių šeima ir daugelis žinduolių kategorijų.

Galbūt didžiausias atskiras šuolis per visą ikižmogiškąją evoliuciją buvo atliktas tada, kada roplys tapo paukščiu. Šiandieninės paukščių rūšys – ereliai,

antys, karveliai, ir stručiai – labai labai seniai visos kilo iš milžiniškų roplių.

Roplių karalystei, kuri kilo iš varlių šeimos, šiandien atstovauja keturi išlikę skyriai: du nesivystantys, gyvačių ir driežų, kartu su savo pusbroliais aligatoriais ir vėžliais; vienas iš dalies besivystantis, paukščių šeima, ir ketvirtasis, žinduolių protėviai ir žmogiškųjų rūšių kilmės tiesioginė linija. Nežiūrint to, kad jie seniai išnyko, bet išnykusių roplių masyvumas atsispindėjo drambluose ir mastodonuose, tuo tarpu jų savotiškas formas įamžino šokinėjančios kengūros.

[733]▼

Urantijoje atsirado tikrai keturiolika didžiulių tipų, žuvys buvo paskutinis tipas, ir po paukščių ir žinduolių neišsivystė nė viena nauja klasė.

Būtent iš vikraus mažo mėsėdžio roplinio dinosauro, bet turinčio santykinai dideles smegenis *staiga* kilo placentiniai žinduoliai. Šitie žinduoliai vystėsi greitai ir skirtingai, iš jų atsirado ne tikrai įprastos šiandieninės rūšys, bet taip pat išsivystė ir jūriniai tipai, tokie, kaip banginiai ir ruoniniai, ir oro skrajūnai, tokie, kaip šikšnosparnių šeima.

Tokiu būdu žmogus atsirado iš aukštesniųjų žinduolių, išsivysčiusių iš esmės iš gyvybės *vakarinio implantavimo* senosiose rytų-vakarų apsaugotose jūrose. Gyvieji organizmai iš *rytinės ir centrinės grupių* anksti palankiai vystėsi link gyvulinės egzistencijos iki žmogiškųjų lygių pasiekimo. Bet amžiams einant, patalpintos gyvybės rytinis sutelkimas nepasiekė patenkinamo protingos iki žmogiškosios būsenos lygio, patyręs pasikartojusius ir neatstatomus gyvybės plazmos aukščiausiųjų tipų tokius praradimus, kad jis amžiams neteko galios atstatyti žmogiškuosius potencialus.

Kadangi šitoje rytinėje grupėje potencialo išvystyti protą kokybė buvo taip ryškiai menkesnė už kitų dviejų grupių, tai Gyvybės Nešėjai, sutikus jų vyresnybei, aplinkos sąlygas paveikė taip, jog šitas besivystančios gyvybės menkesnės iki žmogiškosios rūšis dar labiau apribotų. Pagal visus išorinius bruožus šitų menkesniųjų tvarinių grupių pašalinimas atrodė atsitiktinis, bet tikrovėje jis buvo visiškai tikslingas.

Vėliau evoliuciškai atsiskleidžiant intelektui, žmogiškųjų rūšių protėviai lemūrai buvo daug daugiau išsivystę Šiaurės Amerikoje negu kituose regionuose; ir dėl to jie buvo nukreipiami, jog migruotų iš vakarinės gyvybės implantavimo arenos per Beringo sausumos tiltą ir išilgai pakrantės į pietvakarių Aziją, kur jie toliau vystėsi ir save pagerino, pasipildydami kai kuriomis rūšimis iš centrinės gyvybės grupės. Tokiu būdu žmogus išsivystė iš kai kurių vakarinės ir centrinės gyvybės rūšių, bet centriniuose ir beveik rytiniuose regionuose.

Tokiu būdu gyvybė, kuri buvo implantuota Urantijoje, vystėsi iki ledo amžiaus, kada iš pradžių atsirado pats žmogus ir pradėjo savo kupiną įvykių planetinę karjerą. Ir šitas primitiviojo žmogaus pasirodymas žemėje per ledo amžių nebuvo tiesiog atsitiktinumas; taip buvo suplanuota. Ledynų eros ypatingas atšiaurumas ir klimato sunkumai visais atžvilgiais buvo pritaikyti tokiam tikslui, jog padėtų sukurti žmogiškosios būtybės užsigrūdinusį tipą su milžinišku sugebėjimu išlikti.

3. EVOLIUCIJOS SKATINIMAS

Vargu ar bus įmanoma šiandieniniam žmogiškajam protui išaiškinti ankstyvojo evoliucinio žengimo į priekį daugelį keistų ir akivaizdžiai groteskiškų įvykių. Tikslingas planas veikė per visas šitas gyvų būtybių tariamai keistas evoliucijas, bet mums neleidžiama laisvai kištis į gyvybės modelių vystymąsi po to, kada kartą jie pradėjo veikti.

Gyvybės Nešėjai gali pasinaudoti bet kokia natūralia priemone, ir gali panaudoti bet kurią arba visas palankias sąlygas, kurios padės padidinti gyvybės eksperimento besivystantį žengimą pirmyn, bet mums neleidžiama mechaniškai kištis į arba laisvai manipuluoti augalų ar gyvūnų evoliucijos eigą ir kryptį.

Jūs esate informuoti, jog Urantijos mirtingieji evoliucionavo per primityvios varlės vystymąsi, ir jog šitie kylantieji palikuonys, potencialiai buvę vienoje atskiroje

[734]▼

varlėje, vienu atveju vos išvengė sunaikinimo. Bet nereikėtų daryti išvados, jog žmonijos evoliuciją šitas nelaimingas atsitikimas būtų nutraukęs. Būtent tuo momentu mes stebėjome ir globojome ne mažiau kaip vieną tūkstantį skirtingų ir per atstumą išdėstytų mutuojančių gyvybės tipų, kurie būtų buvę nukreipti į įvairius ikižmogiškojo vystymosi modelius. Šita konkreti protėvinė varlė atstovavo mūsų trečiajai selekcijai, pirmosios dvi ankstesniosios gyvybės atmainos žuvo, nepaisant mūsų visų pastangų jas išsaugoti.

Net ir Andono ir Fontos praradimas prieš jiems susilaukiant palikuonių, nors žmogiškąją evoliuciją būtų uždelsęs, bet nebūtų jos sustabdęs. Po Andono ir Fontos atsiradimo ir iki to laiko, kada gyvulinės gyvybės mutuojančios žmogiškieji potencialai buvo išeikvoti, tada išsivystė ne mažiau kaip septyni tūkstančiai palankių rūšių, kurios būtų pasiekusios kokios nors rūšies žmogiškojo tipo išsivystymą. Ir didelę dalį iš šitų geresniųjų palikuonių vėliau asimiliavo įvairios besiplečiančių žmogiškųjų rūšių atšakos.

Likus daug laiko iki Materialiojo Sūnaus ir Dukros, biologinių gerintojų, atvykimo į planetą, besivystančių gyvulinių rūšių žmogiškieji potencialai buvo išeikvoti. Šitą gyvulinės gyvybės biologinę būseną Gyvybės Nešėjams atskleidžia pagalbinių proto dvasių mobilizavimo trečiosios fazės reiškinyje, kuris įvyksta automatiškai vienu metu su visos gyvulinės gyvybės išeikvotu sugebėjimu sukurti ikižmogiškųjų individų mutacinius potencialus.

Žmonija Urantijoje savo mirtingojo vystymosi problemas turi spręsti su tais žmogiškaisiais palikuonimis, kokius ji turi – iš ikižmogiškųjų šaltinių daugiau nebeatsiras jokių rasių per visą ateities laiką. Bet šitas faktas neužkerta galimybės tam, kad būtų pasiekti nepalyginamai aukštesni žmogiškojo išsivystymo lygiai išmintingai globojant tuos evoliucinius potencialus, kurie mirtingųjų rasėse vis dar tebėra. Tą, ką mes, Gyvybės Nešėjai, darome, globodami ir saugodami gyvybės rūšis iki to meto, kada atsiranda žmogiškoji valia, tą po šito įvykio ir vėliau, kada iš aktyvaus dalyvavimo evoliucijoje mes

pasitraukiame, žmogus turi daryti pats. Apskritai, žmogaus evoliucinis likimas yra jo paties rankose, ir mokslinė išmintis anksčiau ar vėliau turi pakeisti nekontroliuojamos natūralios atrankos ir atsitiktinio išlikimo chaotišką veikimą.

Ir aptariant evoliucijos skatinimą, nekenktų pažymėti, jog tolimojoje ateityje, kada jūs galbūt kada nors galite būti priskirtas prie Gyvybės Nešėjų korpuso, tada jūs turėsite daug ir pakankamų galimybių pasiūlyti patarimų, ir įgyvendinti bet kokią įmanomą gyvybės valdymo ir transplantavimo planų ir metodų patobulinimą. Būkite kantrūs! Jeigu jūs turite gerų idėjų, jeigu jūsų protas žino daug metodų, kaip geriau administruoti bet kurią visuotinių sferų dalį, tuomet per ateinančius amžius jums tikrai bus suteikta galimybė juos pateikti savo partneriams ir bičiuliams administratoriams.

4. URANTIJOS JAUDINANTIS PATYRIMAS

Neignoruokite ir to fakto, jog Urantija mums buvo paskirta kaip gyvybės eksperimento pasaulis. Šitoje planetoje mes atlikome savo šešiasdešimtą bandymą modifikuoti, ir, jeigu įmanoma, pagerinti Nebadono gyvybės modelių Satanijos variantą, ir tai yra užregistruota, jog mums pavyko pasiekti daug naudingų standartinių gyvybės modelių modifikacijų. Konkrečiai, Urantijoje mes parengėme ir sėkmingai pademonstravome

[735]▼

ne mažiau kaip dvidešimt aštuonis gyvybės modifikavimo aspektus, kurie bus panaudoti visame Nebadone per visą ateities laiką.

Bet nė viename pasaulyje gyvybės įkūrimas niekada nebūna eksperimentinis ta prasme, jog siekiama išmėginti kažką, kas yra nepatikrinta ir nežinoma. Gyvybės evoliucija yra toks metodas, kuris visą laiką vystosi į priekį, diferencijuojasi, ir varijuoja, bet niekada nebūna neapmąstytas, nevaldomas, o taip pat visiškai eksperimentinis, atsitiktinumo prasme.

Daug žmogiškosios gyvybės bruožų suteikia gausybę įrodymų tam, jog mirtingosios egzistencijos reiškinys buvo išmintingai suplanuotas, jog organinė evoliucija nėra tiesiog kosminis atsitiktinumas. Kada būna sužeidžiama gyva ląstelė, tada ji turi sugebėjimą išskirti tam tikras chemines medžiagas, kurios turi galią taip stimuliuoti ir suaktyvinti gretimą normalią ląstelę, kad šios nedelsiant pradeda išskirti tam tikras medžiagas, kurios palengvina žaizdos gijimo procesą; ir tuo pačiu metu šitos normalios ir nepažeistos ląstelės ima daugintis – jos iš tikrųjų pradeda veikti, sukurdamos naujas ląsteles tam, kad pakeistų bet kokias ląsteles bičiules, kurios galėjo būti sunaikintos dėl nelaimingo atsitikimo.

Šitoks cheminis veikimas ir reakcija, susiję su žaizdos gijimu ir ląstelės reprodukcija, pažymi, jog Gyvybės Nešėjai pasirinko tokią formulę, kurią sudaro daugiau negu vienas šimtas tūkstančių įmanomų cheminių reakcijų ir biologinių pasekmių fazių ir ypatybių. Gyvybės Nešėjai savo laboratorijose atliko daugiau negu pusę milijono specifinių eksperimentų iki to laiko, kada galiausiai Urantijos gyvybės eksperimentui apsistojo ties šita formule.

Kada Urantijos mokslininkai daugiau sužinos apie šituos gydančiuosius chemikalus, tada sužeidimus jie galės gydyti efektyviau, ir netiesiogiai jie

daugiau sužinos apie tai, kaip įveikti kai kurias rimtas ligas.

Nuo to momento, kada gyvybė buvo įkurta Urantijoje, Gyvybės Nešėjai šita gijimo metodą, koks jis buvo įdiegtas kitame Satanijos pasaulyje, patobulino tuo, kad jis labiau sumažina skausmą ir geriau valdo gretimų sveikų ląstelių sugebėjimą daugintis.

Urantijos gyvybės eksperimentas turėjo daug unikalių bruožų, bet tuos du nuostabius epizodus sudarė Andoninės rasės atsiradimas anksčiau už šešių spalvotųjų rasių evoliuciją ir vėlesnis sangikų mutantų atsiradimas tuo pačiu metu vienoje atskiroje šeimoje. Urantija yra pirmasis pasaulis Satanijoje, kur tos šešios spalvotosios rasės kilo iš tos pačios žmogiškosios šeimos. Paprastai jos atsiranda iš skirtingų palikuonių, ikižmogiškiems gyvuliniams palikuonims savo viduje savarankiškai mutuojančioms, ir kaip taisyklė žemėje jos atsiranda atskirai po vieną ir viena po kitos per ilgus laiko periodus, pradedant raudonuoju žmogumi ir pereinant per visas spalvas iki indigo.

Kita nuostabi procedūros variacija buvo vėlyvas Planetos Princo atvykimas. Kaip taisyklė, planetoje princas pasirodo maždaug valios išsivystymo laiku; ir jeigu tokio plano būtų prisilaikyta, tada Kaligastija į Urantiją būtų galėjusi atvykti net ir tuo metu, kada gyveno Andonas ir Fonta, o ne beveik penkiais šimtais tūkstančių metų vėliau, tuo pačiu metu, kada atsirado šešios sangikų rasės.

Įprastame apgyvendintame pasaulyje Planetos Princas būtų buvęs atsiųstas Gyvybės Nešėjų pageidavimu Andono ir Fontos pasirodymo metu, arba šiek tiek vėliau. Bet Urantija, numatyta kaip gyvybės modifikavimo planeta, buvo iš anksto parengta tam, kad stebėtojai Melkizedekai, iš viso dvylika, būtų pasiūti Gyvybės Nešėjų patarėjais ir planetos prižiūrėtojais tol, kol

[736]▼

vėliau atvyks Planetos Princas. Šitie Melkizedekai atvyko tuo metu, kada Andonas ir Fonta priėmė tokius sprendimus, kurie įgalino Minties Derintojus apsigyventi jų mirtinguose protuose.

Urantijoje Gyvybės Nešėjų pastangos pagerinti Satanijos gyvybės modelius turėjo būtinai sukurti daug akivaizdžiai nereikalingų pereinamosios gyvybės formų. Bet ir tų laimėjimų, kurie jau yra pasiekti, užtenka tam, kad pateisintų standartinių gyvybės modelių Urantijos modifikacijas.

Mes stengėmės pasiekti, jog Urantijos evoliucinėje gyvybėje valia pasireikštų anksti, ir mums tai pavyko. Normaliai valia atsiranda tada, kada spalvotosios rasės būna egzistavusios ilgą laiką, paprastai ji iš pradžių atsiranda tarp labiau išsivysčiusių raudonojo žmogaus tipų. Jūsų pasaulis yra vienintelė planeta Satanijoje, kur žmogiškojo tipo valia atsirado tokioje rasėje, kuri buvo anksčiau už spalvotąsias rases.

Bet stengdamiesi dėl to, jog būtų parūpintas tas paveldėjimo faktorių derinys ir suvienijimas, kuris pagaliau atvedė į žmogiškosios rasės žinduolinių protėvių atsiradimą, mes susidūrėme su būtinybe leisti atsirasti šimtams tūkstančių kitų ir santykinai nenaudingų paveldėjimo faktorių derinių ir suvienijimų. Didelė dalis dėl mūsų pastangų atsiradusių šitų šalutinių produktų, kurie gali atrodyti keisti, tikrai patrauks jūsų žvilgsnį, kada jūs gilinsitės į planetos praeitį, ir aš galiu

gerai suprasti, kokie mįslingi gali atrodyti ribotam žmogaus požiūriui kai kurie iš šitų dalykų.

5. GYVYBĖS EVOLIUCIJOS VINGIAI

Gyvybės Nešėjams buvo labai gaila dėl to, jog mūsų ypatingas pastangas modifikuoti protingą gyvybę Urantijoje taip apsunkino tragiški iškrypimai, kurių mes negalėjome kontroliuoti: Kaligastijos išdavystė ir Adominė pražanga.

Bet per visą šitą biologinę jaudinančią patirtį mes patyrėme didžiausią nusivylimą tada, kada tam tikra primityvi augalinė gyvybė pasuko atgal į parazitinių bakterijų ikichlorofilinius lygius tokiu plačiu ir nelauktu mastu. Šita nenumatyta aplinkybė augalinės gyvybės evoliucijoje sukėlė daug kankinančių ligų tarp aukštesniųjų žinduolių, ypač tarp labiau pažeidžiamų žmoniškųjų rūšių. Kada mes susidūrėme su tokia gluminančia padėtimi, tada kažkaip nekreipėme dėmesio į tuos sunkumus, nes žinojome, jog vėlesnis Adominės gyvybės plazmos papildymas dėl to atsirasiančios sumaišytos rasės atsparumą sustiprins taip smarkiai, jog iš esmės joms suteiks imunitetą nuo visų ligų, kurias sukelia augalinio tipo organizmas. Tačiau mūsų viltims buvo lemta žlugti dėl tos nelaimės, kurią sukėlė Adominė pražanga.

Visatų visata, įskaitant ir šitą mažytį pasaulį, vadinamą Urantija, nėra valdoma tiesiog dėl to, jog gautų mūsų pritarimą, ar kad tiesiog mums suteiktų patogumą, tuo labiau ji nėra valdoma dėl to, kad nusileistų mūsų užgaidoms ir patenkintų mūsų smalsumą. Tos išmintingos ir visagalės būtybės, kurios yra atsakingos už visatos valdymą, be jokios abejonės žino tiksliai, ką jos sumanė; ir tokiu būdu Gyvybės Nešėjams tinka, o mirtingųjų protams reikia išitraukti į kantrų laukimą ir nuoširdų bendradarbiavimą su išminties valdymu, galios viešpatavimu, ir pažangos žengimu.

Aišku, už sukrėtimus yra tam tikri kompensavimai, tokie, kaip Mykolo savęs padovanojimas Urantijoje. Bet nepriklausomai nuo visų tokių svarstymų, šitos planetos vėlesnieji dangiškieji prižiūrėtojai išreiškia visišką įsitikinimą dėl to, jog žmogiškosios rasės evoliucija galiausiai triumfuos ir mūsų pirminiai planai ir gyvybės modeliai galutinai pasiteisins.

[737]▼

6. EVOLIUCINIAI GYVYBĖS METODAI

Neįmanoma, vienu ir tuo pačiu metu, nustatyti judančio objekto tikslios buvimo vietos ir greičio; bet koks mėginimas išmatuoti bet kurį iš šių parametrų neišvengiamai veda į tai, jog pasikeičia kitas parametras. Su tokiu pačiu paradoksu susiduria ir mirtingasis žmogus, kada jis imasi atlikti protoplazmos cheminę analizę. Chemikas gali paaiškinti *negyvos* protoplazmos chemiją, bei jis negali pažinti *gyvos* protoplazmos nei fizinės organizacijos, nei dinamiško veikimo. Mokslininkas visą laiką tikrai vis artės ir artės prie gyvybės paslapčių, bet jis niekada jų neatskleis, ir vien tikrai dėl tos vienintelės priežasties, kad jis turi protoplazmą nužudyti tam, kad ją tyrinėtų. Negyva protoplazma sveria tiek pat, kiek ir gyva, bet tai nėra tas pats.

Gyvi daiktai ir būtybės turi pirminę prisitaikymo dovaną. Kiekvienoje gyvoje augalo arba gyvūno ląstelėje, kiekviename *gyvame* organizme – materialiam ar dvasiniam – yra nepasotinamas troškimas siekti visą laiką didėjančio tobulumo, kaip prisitaikyti prie aplinkos, kaip organizmui adaptuotis, ir kaip padidinti gyvybės realizavimą. Šitos amžinos visų gyvų daiktų pastangos parodo, kad juose yra įgimtas tobulumo siekimas.

Augalų evoliucijoje svarbiausias žingsnis buvo tai, jog išsivystė sugebėjimas gaminti chlorofilą, ir antras didžiausias pasiekimas buvo sporų evoliucija į sudėtinges sėklas. Spora yra puiki reprodukuojanti priemonė, bet jai stinga įvairovės ir visapusiškumo potencialų, kurie yra būdingi sėklai.

Vienas iš naudingiausių ir sudėtingiausių epizodų aukštesniųjų tipų gyvūnų evoliucijoje buvo tai, jog cirkuliuojančiose kraujo ląstelėse geležis išvystė sugebėjimą atlikti dvigubą deguonies nešėjo ir anglies dvideginio pašalintojo vaidmenį. Ir šitas raudonųjų kraujo ląstelių veikimas iliustruoja, kaip besivystantys organizmai sugeba savo funkcijas pritaikyti prie įvairujančios arba besikeičiančios aplinkos. Aukštesnieji gyvūnai, įskaitant ir žmogų, savo audinius prisotina deguonimi, veikiant raudonųjų kraujo ląstelių geležiai, kuri deguonį nuneša į gyvas ląsteles ir lygiai taip efektyviai pašalina anglies dvideginį. Bet galima ir kitus metalus priversti, kad tarnautų tam pačiam tikslui. Sepija šiai funkcijai panaudoja varį, o jūrinės ascidijos tam panaudoja vanadį.

Tokių biologinių prisitaikymų tąsą iliustruoja aukštesniųjų Urantijos žinduolių dantų evoliucija; tolimieji žmogaus protėviai turėjo trisdešimt šešis dantis, ir tada aušros žmogus ir jo artimieji giminės pradėjo adaptacinį prisitaikymą link trisdešimt dviejų dantų. Dabar žmogiškosios rūšys lėtai gravituoja link dvidešimt aštuonių dantų. Evoliucijos procesas šitoje planetoje vis dar tebevyksta aktyviai ir prisitaikydamas.

Bet daugelis tariamai paslaptinių gyvų organizmų prisitaikymų yra grynai cheminiai, visiškai fiziniai. Bet kurią laiko akimirką, bet kokios žmogiškosios būtybės kraujo srovėje egzistuoja galimybė daugiau negu 15.000.000 cheminių reakcijų tarp visų hormonų, kuriuos pagamina tuzinas vidinės sekrecijos liaukų.

Augalinės gyvybės žemesniosios formos visiškai reaguoja į fizinę, cheminę, ir elektrinę aplinką. Bet gyvybės skalei augant, vienas po kito pradeda veikti septynios pagalbinės proto dvasios, tarnaujančios protui, ir protas tampa vis labiau prisitaikančiu, kūrybingu, koordinuojančiu, ir viešpataujančiu. Gyvūnų sugebėjimas prisitaikyti prie oro, vandens, ir sausumos nėra antgamtinė dovana, bet tai yra viršfizinis prisitaikymas.

[738]▼

Vien tik fizika ir chemija negali paaiškinti, kaip žmogiškoji būtybė išsivystė iš senovės jūrų pirmykštės protoplazmos. Sugebėjimas išmokti, atmintis, ir skirtingas reagavimas į aplinką, yra proto dovana. Fizikos dėsniai nereaguoja į mokymą; jie yra nekeičiami ir nekintantys. Cheminių reakcijų nekeičia išsilavinimas; jos yra vienodos ir tikros. Išskyrus Beribio Absoliuto buvimą, elektrinės ir cheminės reakcijos yra iš anksto nuspėjamos. Bet protas gali pasinaudoti patyrimu, gali mokytis iš reakcinių elgesio įpročių, reaguodamas į

dirginimų pasikartojimą.

Ikiprotiniai organizmai reaguoja į aplinkos dirgiklius, bet tie organizmai, kurie reaguoja į proto tarnavimą, gali patys derinti ir manipuliuoti ir pačią tą aplinką.

Fiziniai smegenys ir su jomis susijusi nervų sistema turi įgimtą sugebėjimą reaguoti į proto tarnavimą lygiai taip, kaip asmenybės besivystantis protas turi tam tikrą įgimtą sugebėjimą priimti dvasią, ir dėl to turi dvasinio žengimo į priekį ir pasiekimo potencialus. Intelektuali, visuomeninė, moralinė, ir dvasinė evoliucija priklauso nuo septynių pagalbinių proto dvasių ir jų viršfizinį partnerių proto tarnavimo.

7. EVOLIUCINIAI PROTO LYGIAI

Tos septynios pagalbinės proto dvasios yra visapusiški proto tarnai vietinės visatos žemesnėms protingoms būtybėms. Šita proto kategorija tarnauja iš vietinės visatos būstinės arba iš kurio nors pasaulio, susieto su ja, bet žemesniam proto veikimui yra įtakingai vadovaujama iš sistemų sostinių.

Evoliuciniame pasaulyje daug, labai daug kas priklauso nuo šitų septynių padėjėjų darbo. Bet jie yra proto tarnai; jie nėra susiję su fizine evoliucija, Gyvybės Nešėjų sritimi. Ir vis tik, šitų dvasinių apdovanojimų tobula integracija su Gyvybės Nešėjų atsiskleidžiančio ir neatskiriama režimo nustatyta ir natūralia procedūra yra toji priežastis, dėl kurios mirtingasis nesugeba pamatyti, proto reiškinyje, nieko daugiau, išskyrus gamtos ranką ir natūralių procesų užbaigtą darbą, nors kartais jūs kažkiek pasimetate, aiškindami viską, kas turi ryšio su natūraliomis proto reakcijomis, kiek jis yra susietas su materija. Ir jeigu Urantija daugiau vystytųsi sutinkamai su pirminiais planais, tuomet jūs net ir dar mažiau pastebėtumėte tai, kas proto reiškinyje patrauktų jūsų dėmesį.

Septynios pagalbinės proto dvasios yra labiau panašios į grandines negu į esybes, ir paprastuose pasauliuose jos būna įjungtos į grandines su kitais pagalbiniais procesais per visą vietinę visatą. Tačiau, gyvybės eksperimento planetose jos yra santykinai izoliuotos. Ir Urantijoje, dėl gyvybės modelių unikalios prigimties, žemesniosioms pagalbinėms proto dvasioms užmegzti ryšį su evoliuciniais organizmais buvo nepalyginamai sunkiau negu tai būtų buvę tuo atveju, jeigu būtų buvęs padovanotas labiau sustandartintas gyvybės tipas.

Be to, septynios pagalbinės proto dvasios su gyvulinio vystymosi žengiančiais pirmyn etapais yra nepalyginamai geriau sinchronizuotos vidutiniame evoliuciniame pasaulyje negu jos buvo sinchronizuotos Urantijoje. Išskyrus vienintelę išimtį, pagalbinės proto dvasios užmegzdomos ryšį su Urantijos organizmų besivystančiu protu patyrė didžiausių sunkumų, kokių joms neteko patirti per savo visą veikimo laiką Neadono visatoje. Šitame pasaulyje vystėsi daug reiškinių ties riba formų – organizmo reagavimo mechaninių nemokomų ir nemechaninių mokomų tipų gluminančių derinių.

[739]▼

Septynios pagalbinės proto dvasios neužmezga ryšio su organizmų, reaguojančių į aplinką, grynai mechaninėmis kategorijomis. Tokie gyvų organizmų ikiprotiniai reagavimai yra susiję grynai su energetinių centrų,

fizinių kontrolierių, ir jų partnerių energijos sferomis.

Tokio potencialo įgijimas, kada sugebama *mokytis* iš patyrimo, pažymi pagalbinių proto dvasių veikimo pradžią, ir jos veikia, pradedant primityvių ir nematomų egzistencijų žemiausiais protais ir baigiant aukščiausiais tipais žmogiškųjų būtybių evoliucinėje skalėje. Jos yra tas šaltinis ir modelis šiaip jau daugiau ar mažiau paslaptinam elgesiui ir ne iki galo suprastam greitam proto reagavimui į materialią aplinką. Šitie ištikimi ir visada patikimi poveikiai turi tikrai ilgai preliminariai tarnauti iki to laiko, kada gyvulinis protas pasiekia dvasinio imlumo žmogiškuosius lygius.

Patiriančiojo proto evoliucijoje pagalbinės proto dvasios veikia išimtinai iki šeštosios fazės, garbinimo dvasios, lygio. Šitame lygyje įvyksta tas neišvengiamas tarnavimo vienos dalies dalinis užklojimas kita dalimi – toks reiškinys, kada tas, kas yra aukštesnis, eina žemyn tam, kad susiderintų su tuo, kas yra žemesnis, laukiant, jog vėliau bus pasiekti išsivystymo tobulesni lygiai. Ir vis tiek dar papildomas dvasinis tarnavimas lydi septintosios ir paskutiniosios pagalbinės proto dvasios, išminties dvasios, veikimą. Per visą dvasinio pasaulio tarnavimą individas niekada nepatiria dvasinio bendradarbiavimo staigių perėjimų; šitie pasikeitimai visada yra palaipsniai ir abipusiai.

Visada fizinio (elektrocheminio) ir protinio reagavimo į aplinkos dirgiklius sferos turėtų būti atskiriamos, ir savo ruožtu, jos turi būti suvokiamos kaip tokie reiškiniai, kurie yra skirtingi nuo dvasinės veiklos. Fizinės, protinės, ir dvasinės gravitacijos sferos yra kosminės tikrovės atskiros valdos, nepaisant labai glaudžių tarpusavio ryšių.

8. EVOLIUCIJA LAIKE IR ERDVĖJE

Laikas ir erdvė yra sujungti neatskiriamai; tai yra įgimtas susivienijimas. Laiko uždelsimas yra neišvengiamas, esant tam tikroms erdvės sąlygoms.

Jeigu jus glumina tai, jog prireikia tiek daug laiko tam, kad būtų įgyvendinti gyvybės vystymosi evoliuciniai pasikeitimai, tai aš norėčiau pasakyti, kad mes gyvybės procesų atsiskleidimo negalime paspartinti kiek nors labiau negu tą įgyvendinti leidžia planetos fizinės metamorfozės. Mes turime aptarnauti planetos natūralų, fizinį vystymąsi; mes absoliučiai nekontroliuojame geologinės evoliucijos. Jeigu tikrai fizinės sąlygos leistų, tai mes galėtume pasirūpinti, kad gyvybės evoliucija būtų užbaigta žymiai trumpiau negu per vieną milijoną metų. Bet visi mes esame pavaldūs Rojaus Aukščiausiesiems Valdovams, o Rojuje laikas neegzistuoja.

Individui laiko matavimo standartas yra jo gyvenimo trukmė. Šitokiu būdu visus tvarinius sąlygoja laikas, ir dėl to jie iš tikrųjų mano, kad evoliucija yra per ilgai ištęstas procesas. Tiems iš mūsų, kurių gyvenimo trukmės neriboja laikinoji egzistencija, neatrodo, jog evoliucija būtų tokia ištęsta transakcija. Rojuje, kur laikas neegzistuoja, visi šitie dalykai yra *dabartiniai* Begalybės prote ir Amžinybės veiksmuose.

Kaip proto evoliucija priklauso nuo, ir yra uždelsiama, fizinių sąlygų lėto vystymosi, taip ir dvasinis procesas priklauso nuo protinio išsivystymo ir neišvengiamai yra uždelsiamas dėl intelektualaus atsilikimo. Bet tai nereiškia, jog dvasinė evoliucija priklauso nuo išsilavinimo, kultūros, ar išminties. Siela gali atsirasti nepriklausomai nuo intelektualios kultūros, bet negali atsirasti, kada nėra protinio sugebėjimo

[740]▼

ir troškimo – pasirinkimo išlikti ir sprendimo siekti visą laiką augančio tobulo – vykdyti dangiškojo Tėvo valią. Nors išlikimas gali ir nepriklausyti nuo žinių ir išminties, bet žengimas į priekį nuo to tikrai priklauso.

Kosminėse evoliucijos laboratorijose protas visada viešpatauja materijos atžvilgiu, o dvasia visą laiką yra abipusiškai susieta su protu. Nesugebėjimas sinchronizuoti ir koordinuoti šitų skirtingų sugebėjimų gali sukelti laiko uždelsimus, bet, jeigu individas iš tikrųjų pažįsta Dievą ir trokšta jį surasti ir tapti tokiu, kaip jis, tada išlikimas yra užtikrintas nepriklausomai nuo laiko kliūčių. Fizinė būklė gali apriboti protą, o protinis iškrypimas gali uždelsti dvasinį pasiekimą, bet nė vienas iš šitų kliuvinių negali palaužti valios, kuri iš visos širdies priėmė sprendimą.

Kada fizinės sąlygos yra pribrendusios, tada gali įvykti staigus protinis vystymasis; kada proto būseną yra palanki, tada gali įvykti staigios dvasinės transformacijos; kada dvasinės vertybės suvokiamos deramai, tada yra pastebimos kosminės prasmės, ir tokia asmenybė vis labiau yra paleidžiama iš laiko varžtų ir išlaisvinama iš erdvės apribojimų.

[Parengta Nebadono Gyvybės Nešėjo, gyvenančio Urantijoje.]

[741]▼

66 DOKUMENTAS

URANTIJOS PLANETOS PRINCAS

SŪNAUS Lanonandeko atėjimas į vidutinį pasaulį liudija, kad valia, sugebėjimas pasirinkti amžinojo išlikimo kelią, išsivystė primityvaus žmogaus prote. Bet į Urantiją Planetos Princas atvyko praėjus maždaug pusei milijono metų po to, kada buvo atsiradusi žmogiškoji valia.

Maždaug prieš penkis šimtus tūkstančių metų ir kartu su šešių spalvotųjų arba sangikų rasių pasirodymu, į Urantiją atvyko Kaligastija, Planetos Princas. Princo atvykimo metu žemėje buvo maždaug pusė milijardo primityvių žmogiškųjų būtybių, ir jos buvo pasklidusios po visą Europą, Aziją, ir Afriką. Princo būstinė, įkurta Mesopotamijoje, buvo maždaug pasaulio gyventojų centre.

1. PRINCAS KALIGASTIJA

Kaligastija buvo Sūnus Lanonandekas, antrinės kategorijos 9.344 numeris. Jis turėjo vietinės visatos reikalų administravimo bendrą patyrimą, ir, vėlesniaisiais amžiais, konkrečiai patyrė, kaip reikia tvarkyti Satanijos vietinę sistemą.

Iki to meto, kada Liuciferis ėmė valdyti Satanijoje, Kaligastija buvo paskirtas į Gyvybės Nešėjų patarėjų tarybą Jeruseme. Liuciferis pakėlė Kaligastiją,

suteikdamas jam savo asmeninio personalo nario rangą, ir šis sėkmingai atliko penkias viena po kitos ėjusias garbės ir pasitikėjimo užduotis.

Kaligastija labai seniai siekė gauti paskyrimą į Planetos Princo pareigas, bet kaskart, kada tik jo prašymą reikėdavo patvirtinti žvaigždyno tarybose, jis nesulaukdavo Žvaigždyno Tėvų pritarimo. Atrodė, jog Kaligastija ypač trokšta, kad jį pasiųstų kaip planetos valdovą į dešimtainį arba gyvybės modifikavimo pasaulį. Jo prašymas kelis kartus buvo atmestas, kol galiausiai jis buvo paskirtas į Urantiją.

Kaligastija išvyko iš Jerusemo į jam patikėto pasaulio valdas turėdamas pavydėtinus duomenis, kaip ištikimai ir atsidavusiai tarnauti savosios visatos, kurioje gimė ir gyveno, gerovei, nežiūrint jam būdingo tam tikro nekantrumo, kurį sustiprino polinkis nesutikti su nustatyta tvarka kai kuriuose antraeiluose dalykuose.

Aš buvau Jeruseme tada, kada šaunusis Kaligastija išvyko iš sistemos sostinės. Nė vienas kitas planetos princas niekada nebuvo pradėjęs pasaulio valdymo karjeros, turėdamas turtingesnę pasiruošimo patyrimą arba geresnes perspektyvas, kaip šitą pradėjo Kaligastija tą reikšmingą dieną prieš pusę milijono metų. Vienas dalykas yra akivaizdus: kada aš vykdžiau savo užduotį, pasakodamas apie tą įvykį vietinės visatos programoje, tada aš nė akimirką nepuoselėjau net ir mažiausios minties, jog šitas kilnus Lanonandekas taip greitai išduos planetinės globos šventą pasitikėjimą ir taip siaubingai suterš visatos sūnystės

[742]▼

savosios išaukštintos kategorijos dorą vardą. Aš iš tikrųjų maniau, jog visoje Satanijoje Urantija buvo tarp tų penkių ar šešių planetų, kurioms labiausiai pasisekė ta prasme, kad ji prie pasaulio reikalų vairo turės tokį patyrusį, šviesų, ir originalų protą. Tada aš nesuvokiau, jog Kaligastija ėmė klastingai įsimylėti pats save, tada aš iki galo nesupratau asmenybės išpuikimo niuansų.

2. PRINCO PERSONALAS

Urantijos Planetos Princas į savo misiją nebuvo išsiųstas vienas, jį lydėjo įprastas padėjėjų ir administracinių pagalbinių korpusas.

Šitai grupei vadovavo Daligastija, Planetos Princo partneris-padėjėjas. Daligastija taip pat buvo antrinės kategorijos Sūnus Lanonandekas, kuris toje kategorijoje turėjo 319.407 numerį. Jis turėjo padėjėjo rangą tuo metu, kada buvo paskirtas Kaligastijos partneriu.

Planetinį personalą sudarė didžiulis skaičius angeliškųjų bendradarbių ir gausybė kitų dangiškųjų būtybių, paskirtų tam, kad vystytų žmoniškųjų rasių interesus ir skatintų jų gerovę. Bet jūsų požiūriu, iš visų grupių pati įdomiausioji buvo Princo personalo materialūs nariai – kartais vadinti *Kaligastijos šimtaine*.

Šitą vieną šimtą iš naujo materializuotų Princo personalo narių Kaligastija atrinko iš daugiau negu 785.000 kylančių Jerusemo piliečių, kurie patys pasisiūlė dalyvauti Urantijos jaudinančiame patyrimo. Kiekvienas iš to vieno

šimto pasirinktųjų buvo iš skirtingos planetos, o iš Urantijos nebuvo nė vieno.

Šitie jerusemiečiai savanoriai į Urantiją serafiniu transportu buvo atgabenti tiesiai iš sistemos sostinės, ir juos atgabenus, jie liko įserafimuoti iki to laiko, kada jiems buvo parūpintos ypatingos planetinės tarnystės dualios prigimties asmenybės formos, tikrieji kūnai, susidedantys iš mėsos ir kraujo, o taip pat suderinti ir su sistemos gyvybės grandinėmis.

Likus kažkiek laiko iki šitų vieno šimto Jerusemo piliečių atvykimo, abu prižiūrintys Gyvybės Nešėjai, gyvenantys Urantijoje, prieš tai patobulinę savo planus, pasiuntė į Jerusimą ir Edentiją prašymus leisti transplantuoti gyvybės plazmą iš atrinktų vieno šimto išlikusių Andono ir Fontos palikuonių į tuos materialius kūnus, kurie turi būti suprojektuoti Princo personalo fiziniams nariams. Pageidavimą patenkino Jeruseme ir patvirtino Edentijoje.

Sutinkamai su tuo, Gyvybės Nešėjai atrinko penkiasdešimt vyrų ir penkiasdešimt moterų iš Andono ir Fontos palikuonių, atstovaujančių tos unikalios rasės geriausiems išlikusiems palikuonims. Su viena ar dviem išimtimis šitie Andonitai, prisidėję prie šios rasės vystymo, vienas su kitu buvo nepažįstami. Prie Princo planetinės būstinės slenksčio jie buvo surinkti iš viena nuo kitos toli buvusių vietovių, koordinuotai vadovaujant Minties Derintojams ir padedant serafimams. Čia šitas vienas šimtas žmoniškųjų subjektų buvo perduoti iš Avalono atvykusiai labai kvalifikuotai savanorių komisijai, kuri vadovavo tam darbui, kada iš šitų Andono palikuonių buvo materialiai ištraukta dalis gyvybės plazmos. Tada šita gyvoji medžiaga buvo perkelta į materialius kūnus, sukonstruotus tam, kad būtų panaudoti tam vienam šimtui Princo personalo jerusemiečių narių. Tuo tarpu, šitie naujai atvykę sistemos sostinės piliečiai buvo laikomi serafinio transportavimo miego būsenoje.

Šitos transakcijos, kartu su specialių kūnų tikru sukūrimu tai Kaligastijos šimtainei, pagimdė daug legendų, kurių didelė dalis

[743]▼

vėliau susimaišė su vėlesniaisiais pasakojimais apie Adomo ir Ievos pasirodymą planetoje.

Įasmeninant iš naujo, visas procesas, pradedant serafinio transporto, atgabenusio tą vieną šimtą Jerusemo savanorių, atvykimu ir baigiant tuo laiku, kada jie atgavo sąmonę, tapo trigubomis sferų būtybėmis, užtruko lygiai dešimt dienų.

3. DALAMATIJA – PRINCO MIESTAS

Planetos Princo būstinė buvo išdėstyta tų laikų Persų įlankos regione, tame rajone, kuris atitinka vėlesnę Mesopotamiją.

Tų laikų Mesopotamijos klimatas ir kraštovaizdis buvo visais atžvilgiais labai palankūs Princo personalo ir jų pagalbininkų užduotims, tuometinės sąlygos labai skyrėsi nuo vėliau kartais įsivyravusių. Toks palankus klimatas buvo būtina natūralios aplinkos dalis, kuri buvo sumanyta tam, kad priverstų primityvius urantijiečius pradėti kažkiek vystyti kultūrą ir civilizaciją. Šitų amžių ta vienintelė didžioji užduotis buvo transformuoti žmogų iš medžiotojo į

piemenį, puoselėjant viltį, kad vėliau jis išsivystys į taikų, prie namų prisirišusi fermerį.

Planetos Princo būstinė Urantijoje buvo tipinis centras, koks būna jaunoje ir besivystančioje sferoje. Princo gyvenvietės branduolys buvo labai paprastas, bet gražus miestas, kurį supo keturiasdešimties pėdų aukščio siena. Šitas pasaulio kultūros centras buvo pavadintas Dalamatija Daligastijos garbei.

Miestas buvo padalintas į dešimt sektorių, kurių centre buvo fizinio personalo dešimties tarybų būstinių rūmai. Pačiame miesto centre buvo nematomojo Tėvo šventykla. Princo ir jo pagalbininkų administracinė būstinė buvo išdėstyta dvylikoje salių, betarpiškai sugrupuotų aplink pačią šventovę.

Visi Dalamatijos pastatai buvo vienaaukščiai, išskyrus tarybos būstinę, kuri buvo dviaukštė, ir centrinę visų Tėvo šventovę, kuri buvo maža, bet trijų aukštų.

Miestas demonstravo geriausią tų ankstyvųjų laikų statybinių medžiagų – plytų – panaudojimo praktiką. Labai mažai buvo panaudota akmens ar medžio. Dalamatijos pavyzdžiu aplinkinės tautos labai pagerino namų statybą ir kaimo architektūrą.

Netoli Princo būstinės gyveno žmoniškųjų būtybių visos spalvos ir sluoksniai. Ir būtent iš šitų netoli gyvenusių genčių buvo paimti pirmieji studentai į Princo mokyklas. Nors šitos ankstyvosios Dalamatijos mokyklos buvo primityvios, bet jos pasirūpino viskuo, ką buvo galima suteikti to primityvaus amžiaus vyrams ir moterims.

Princo fizinį personalą nuolat supo labiau išsivystę individai iš aplinkinių genčių ir, kada šitie studentai būdavo išmokomi ir įkvėpiami, tada juos išsiųsdavo atgal kaip savo atitinkamų tautų mokytojus ir vadovus.

4. ŠIOS ŠIMTINĖS PIRMOSIOS DIENOS

Princo personalo atvykimas padarė gilų įspūdį. Nors prireikė beveik tūkstantmečio tam, kad šitoji žinia pasklistų į tolimus kraštus, bet tas gentis, kurios gyveno netoli Mesopotamijos būstinės, vieno šimto naujų Urantijos gyventojų mokymai ir elgesys padarė įspūdingą įtaką. Ir didelė dalis jūsų vėliau atsiradusios mitologijos kilo iš iškraipytų legendų apie šitas pirmąsias dienas,

[744]▼

kada šitie Princo personalo nariai buvo iš naujo įsimeninti Urantijoje kaip viršžmogiai.

Tokių ne iš šitos planetos mokytojų gerai įtakai rimta kliūtis yra mirtingųjų polinkis juos laikyti dievais, bet išskyrus savo atsiradimo žemėje metodą, Kaligastijos šimtinė – penkiasdešimt vyrų ir penkiasdešimt moterų – nesinaudojo nei viršgamtiniais metodais, nei viršžmogiškais manipuliavimais.

Bet materialusis personalas vis tiek buvo viršžmogiškas. Savo misiją Urantijoje jis pradėjo kaip nepaprastos trigubos būtybės:

1. Jos buvo fizinės ir santykinai žmogiškos, nes jose buvo įkūnyta vienos iš žmogiškųjų rasių reali gyvybės plazma, Urantijos Andoninė gyvybės plazma.

Šitas vienas šimtas Princo personalo narių buvo po lygiai padalinti pagal lytį ir pagal savo ankstesniąjį mirtingojo statusą. Šitos grupės kiekvienas asmuo galėjo tapti vienu iš tėvų kažkokiai naujai fizinių būtybių kategorijai, bet jiems buvo išsamiai išaiškinta, jog tapti vienu iš tėvų gali tikrai esant tam tikroms sąlygoms. Įprasta, jog Planetos Princo materialusis personalas susilaukia palikuonių kažkuriuo laiku prieš užbaigdamas savo specialią planetinę tarnystę. Paprastai tai būna tuo metu, arba tuoj po to, kada atvyksta Planetos Adomas ir Ieva.

Todėl šitos ypatingos būtybės turi menką supratimą arba iš viso neturi jokio supratimo apie tai, kokio tipo materialūs tvariniai gimtų iš jų lytinės sąjungos. Ir niekada jie šito iš tikrųjų nesužinojo; prieš ateinant laikui žengti tokį žingsnį, kad būtų tęsiamas jų darbas pasaulyje, visą režimą pamynė maištas, ir tie, kurie vėliau atliko tėvystės vaidmenį, buvo atkirsti nuo sistemos gyvybės srovių.

Savo odos spalva ir kalba šitie materializuoti Kaligastijos personalo nariai buvo tokie, kaip ir Andoninė rasė. Jie maistą valgė taip, kaip jį valgė ir sferos mirtingieji, bet su tokiu skirtumu: šitos grupės iš naujo atkurtus kūnus visiškai patenkindavo nemėsinė dieta. Tai buvo vienas iš motyvų, nulėmusių jų gyvenimą šiltame regione, kuriame buvo gausu vaisių ir riešutų. Gyvenimo būdas, besiremiantis nemėsiška dieta, atsirado Kaligastijos šimtinės laikais, nes šitas paprotys išplito plačiai ir paveikė daugelio aplinkinių genčių, grupių, kurios kilo iš kažkada išimtinai valgiusių mėsą evoliucinių rasių, valgymo įpročius.

2. Šimtinė buvo materialios, bet viršžmogiškos būtybės, kurios Urantijoje buvo iš naujo sudarytos kaip aukštos ir ypatingos kategorijos unikalūs vyrai ir moterys.

Šitos grupės nariai, nors ir turėjo laikiną Jerusemo pilietybę, bet su savo Minties Derintojais dar buvo nesusilieję; ir kada jie pasisiūlė ir buvo paimti į planetinę tarnystę kartu su sūnystės besileidžiančiomis kategorijomis, tada jų Derintojai buvo atskirti. Bet šitie Jerusemitai buvo viršžmogiškos būtybės – jie turėjo kylančiojo augimo sielas. Mirtingojo gyvenimo materialiam kūne metu siela yra embrioninėje būsenoje; ji gimsta (prikeliama) morontiniame gyvenime ir auga palaipsniui einant per morontinius pasaulius. Ir tokiu būdu Kaligastijos šimtinės sielos buvo išplėtos septynių gyvenamųjų pasaulių augančiu patyrimu iki Jerusemo pilietybės statuso.

Sutinkamai su instrukcijomis, personalo nariai susilaikė nuo lytinės reprodukcijos, bet jie iš tikrųjų išsamiai studijavo savo asmeninę sandarą ir atidžiai tyrinėjo intelektualaus (proto) ir morontinio (sielos) ryšio visas įmanomas fazes. Ir būtent trisdešimt trečiaisiais savo gyvenimo metais Dalamatijoje, likus daug laiko iki sienos užbaigimo, Dano grupės antrasis numeris ir septintasis numeris atsitiktinai atrado tokį reiškinių, kuris lydi jų pačių morontinių savojo aš susijungimą (kaip spėjama nelytinį ir nematerialų);

[745]▼

ir dėl šito jaudinančio patyrimo atsirado pirmasis iš pirminių tarpinių tvarinių. Šita nauja būtybė buvo visiškai matoma planetinio personalo nariams ir jų

dangiškiesiems partneriams, bet buvo nematoma įvairių žmogiškųjų genčių vyrams ir moterims. Planetos Princo nurodymu visi fizinio personalo nariai ėmėsi panašių būtybių kūrimo, ir visiems pavyko, pasinaudojant Dano grupės pionierių poros instrukcijomis. Tokiu būdu iš tikrųjų Princo personalas galiausiai sukūrė pradinį 50.000 pirminių tarpinių būtybių korpusą.

Šitie tarpinio tipo tvariniai labai daug pasitarnavo tvarkant pasaulio būstinės reikalus. Jie buvo nematomi žmogiškosioms būtybėms, bet Dalamatijos primityvieji gyventojai buvo mokomi apie šitas nematomas pusiau dvasias, ir šitiems besivystantiems mirtingiesiems per amžius jie sudarė dvasinio pasaulio visumą.

3. Kaligastijos šimtinės kiekvienas narys buvo asmeniškai nemirtingas, arba nemirštantis. Per jų materialias formas cirkuliavo sistemos gyvybės srovių priešnuodiniai papildiniai; ir jeigu jie nebūtų praradę ryšio su gyvybės grandinėmis dėl maišto, tuomet jie būtų gyvenę neribotai iki kito Dievo Sūnaus atvykimo arba iki vėlesnio jų išlaisvinimo tam, kad galėtų atnaujinti nutrauktą kelionę į Havoną ir Rojų.

Šitie Satanijos gyvybės srovių priešnuodiniai papildiniai atsirasdavo iš gyvybės medžio vaisiaus, Edentijos motininio medelio, kurį į Urantiją atsiuntė Norlatiadeko Patys Aukštieji tuo metu, kada atvyko Kaligastija. Dalamatijos dienomis šitas medis augo nematomojo Tėvo šventovės centriniame kieme, ir būtent šio gyvybės medžio vaisius materialias ir šiaip jau mirtingas Princo personalo būtybes įgalino gyventi neribotą laiką tol, kol jie turėjo priėjimą prie jo.

Tuo metu, kai jis neturėjo jokios vertės evoliucinėms rasėms, tai šitokio supermaisto visiškai užteko tam, kad nuolatinė gyvybė būtų palaikoma Kaligastijos šimtainei, o taip pat ir tam vienam šimtui modifikuotų Andonitų, kurie buvo susieti su personalo nariais.

Dėl šito reikėtų paaiškinti, jog tuo metu, kada tas vienas šimtas Andonitų savo žmogiškojo pradmens plazmą suteikė Princo personalo nariams, tada Gyvybės Nešėjai į jų mirtingus kūnus įvedė sistemos grandinių papildinius; ir tokiu būdu jie buvo įgalinti gyventi kartu su personalu, amžius po amžiaus, ignoruojant fizinę mirtį.

Galiausiai šitam vienam šimtui Andonitų buvo pranešta apie jų indėlį sukuriant savo vadovų naujas formas, ir Andono genčių šitas pats vienas šimtas vaikų buvo laikomi būstinėje kaip Princo materialaus personalo asmeniniai palydovai.

5. ŠIMTINĖS ORGANIZACIJA

Šita šimtinė buvo organizuota tarnystei dešimtyje autonominių tarybų, kurių kiekvienoje buvo po dešimt narių. Kada dvi ar daugiau iš šitų dešimties tarybų susirinkdavo į bendrą sesiją, tada tokiems bendriems susirinkimams pirmininkaudavo Daligastija. Šitos dešimt grupių buvo sudarytos šitaip:

1. *Maisto ir materialios gerovės taryba.* Šitai tarybai vadovavo Angas. Šitas sumanus korpusas žmogiškosioms rūšims padėjo pasirūpinti maistu, vandeniu, drabužiais, ir materialiu vystymu. Jie mokė kasti šulinius, panaudoti šaltinius, ir drėkinti žemę. Tuos, kurie buvo iš kalnų regionų ir iš šiaurės, jie mokė geresnių

būdų, kaip išdirbti odas drabužiams, o vėliau meno ir mokslo mokytojai įvedė audimą.

[746]▼

Buvo pasiekta didžiulė pažanga maisto išsaugojimo srityje. Maistas buvo išsaugomas jį verdant, džiovinant, ir rūkant; tokiu būdu jis tapo seniausia nuosavybe. Žmogus buvo mokomas kaupti atsargas dėl bado pavojų, kurie periodiškai pasaulyje išnaikindavo daugybę žmonių.

2. *Gyvūnų prijaukinimo ir panaudojimo valdyba.* Šita taryba buvo atsidėjusi užduočiai atrinkti ir auginti tokius gyvūnus, kurie būtų tinkamiausi tam, jog padėtų žmogiškosioms būtybėms, gabenant nešulius ir pačius žmones, aprūpintų maistu, o vėliau pasitarnautų įdirbant žemę. Šitam sumaniam korpusui vadovavo Bonas.

Keletas naudingų gyvūnų tipų, dabar išmirusių, buvo prijaukinti kartu su kai kuriais kitais, kurie kaip naminiai gyvuliai išliko iki šitų dienų. Iki to žmogus ilgą laiką gyveno drauge su šunimi, o mėlynajam žmogui jau buvo pavykę prisijaukinti dramblių. Karvė rūpestingos selekcijos dėka buvo tiek pagerinta, jog tapo vertingu maisto šaltiniu; sviestas ir sūris tapo įprastais žmogaus dietos produktais. Žmonės buvo išmokyti panaudoti jaučius nešulių gabenimui, bet arklys buvo prijaukintas vėliau. Šito korpuso nariai pirmiausia išmokė žmones panaudoti ratą tam, kad būtų palengvintas vilkimas.

Būtent tomis dienomis ir buvo pirmą kartą panaudoti pašto karveliai, kuriuos pasiimdavo į ilgas keliones, turint tikslą pasiųsti pranešimus arba pagalbos šauksmą. Bono grupei pasisekė ištreniruoti milžiniškus fandorus kaip keleivinius paukščius, bet jie išnyko daugiau negu prieš trisdešimt tūkstančių metų.

3. *Patarėjai plėšriųjų gyvūnų įveikimo klausimais.* To neužteko, kad ankstyvasis žmogus pabandytų kai kuriuos gyvūnus prisijaukinti, bet jis taip pat turi išmokti ir apsisaugoti, kad jo nesunaikintų likusi priešiško gyvūnų pasaulio dalis. Šitai grupei vadovavo Danas.

Senoji miesto siena buvo skirta tam, jog apsaugotų nuo įniršusių žvėrių, o taip pat užkirstų kelią priešiškai nusiteikusių žmonių netikėtiems antpuoliams. Tie, kurie gyveno be sienų ir miškuose, priklausė nuo gyvenamosios vietos medžiuose, akmeninių slėptuvių, ir nuo laužų deginimo naktį. Dėl to buvo visiškai natūralu, kad šitie mokytojai skyrė daug laiko mokydami savo mokinius, kaip pagerinti žmogaus gyvenamąjį būstą. Panaudojus geresnius būdus ir pritaikius spąstus, buvo padaryta didžiulė pažanga pajungiant gyvūnus.

4. *Žinių skleidimo ir išsaugojimo fakultetas.* Šita grupė organizavo ir reguliavo tų ankstyvųjų amžių grynai švietimo pastangas. Jai vadovavo Fadas. Fado mokymo metodus sudarė užimtumo priežiūra drauge mokant ir pagerintų darbo metodų. Fadas sudarė pirmąją abėcėlę ir įvedė rašomąją sistemą. Šita abėcėlė turėjo dvidešimt penkias raides. Šitie ankstyvieji žmonės kaip medžiagą rašymui vartojo medžio žieves, molio lenteles, akmenis plokšteles, į pergamentą

panašią formą, pagamintą iš išmuštos didesnių gyvūnų odos, ir primityvios į popierių panašios formos medžiagą, pagamintą iš vapsvų lizdų. Dalamatijos biblioteka, sunaikinta netrukus po Kaligastijos išdavystės, turėjo daugiau negu du milijonus atskirų užrašų, ir buvo žinoma kaip "Fado namas."

Mėlynasis žmogus buvo linkęs į abėcėlinį rašymą, ir toje srityje pasiekė didžiausios pažangos. Raudonasis žmogus privalumą teikė piešinių rašto vartojimui, tuo tarpu geltonosios rasės linko į tai, kad vartotų žodžių ir idėjų simbolius; didele dalimi tokius, kokius jos vartoja ir dabar. Bet abėcėlę ir dar daugiau dalykų pasaulis vėliau prarado

[747]▼

per pasimetimą, kuris lydėjo maištą. Kaligastijos išdavystė sužlugdė pasaulio viltį, jog bus visuotinė kalba, bent jau per nenusakomus amžius.

5. *Pramonės ir prekybos komisija.* Šita taryba dirbo tam, jog padėtų vystytis pramonei gentyse ir skatintų prekybą tarp įvairių taikingų grupių. Jos lyderis buvo Nodas. Šitas korpusas skatino kiekvieną primityvios gamybos formą. Jie tiesiogiai prisidėjo prie gyvenimo lygio pakėlimo, aprūpindami daugeliu naujų plataus vartojimo prekių, kad patrauktų primityvių žmonių vaizduotę. Jie smarkiai išplėtė prekybą pagerinta druska, kurią gamino mokslo ir meno taryba.

Būtent šitos apšviestos grupės, išlavintos Dalamatijos mokyklose, ėmė naudoti pirmąjį komercinį kreditą. Iš centrinės kreditų biržos jie gaudavo piniginių ženklų, kurie būdavo priimami vietoje realių barterio objektų. Pasaulis šitų verslo metodų nepagerino per šimtus tūkstančių metų.

6. *Aprėikštos religijos koledžas.* Šito organo veikla vyko lėtai. Urantijos civilizacija tiesiogine prasme grūdinosi tarp būtinybės priekalo ir baimės kūjo. Bet šita grupė buvo pasiekusi ženklios pažangos stengdamasi dėl to, kad baimę tvariniui (vėlių garbinimą) pakeistų baimė Kūrėjui, kol jų pastangas nutraukė vėlesnis susipainiojimas, kuris buvo dėl atsiskiriančio sukilimo. Šitos tarybos vadovas buvo Hapas.

Nė vienas Princo personalo narys apreiškimo nepateikdavo, kad nekomplikuotų evoliucijos; apreiškimą jie pateikė tikrai tada, kada evoliucines jėgas buvo visiškai išsekvoję. Bet Hapas iš tikrųjų nusileido miesto gyventojų troškimui nustatyti tam tikrą religinės tarnystės formą. Jo grupė dalamatijiečiams pateikė septynias garbinimo giesmes, o taip pat davė jiems kasdienio dėkojimo frazę ir pagaliau juos išmokė "Tėvo maldos," kuri buvo tokia:

"Visų Tėve, kurio Sūnui mes reiškiame pagarbą, pažvelk į mus žemyn palankiai. Išlaisvink mus iš bet kokios baimės, išskyrus baimę tau. Padaryk taip, jog mumis džiaugtųsi mūsų dieviškieji mokytojai ir tiesą amžiams įterpk į mūsų lūpas. Išlaisvink mus iš prievartos ir pykčio, išmokyk mus gerbti savo vyresnius ir tai, kas priklauso mūsų artimiesiems. Suteik mums šiais metais žalias ganyklas ir vaisingas kaimenes, kad jos džiugintų mūsų širdis. Mes meldžiame, kad greičiau ateitų pažadėtasis pagerintojas, ir mes tikrai vykdysime tavo valią šitame pasaulyje, kaip kiti tą daro pasauliuose anapus."

Nors gerinant rasę Princo personalas apsiribojo natūraliomis priemonėmis ir

įprastais metodais, bet jis pažadėjo naujos rasės Adominę dovaną kaip vėlesniojo evoliucinio augimo tikslą pasiekus biologinio išsivystymo viršūnę.

7. Sveikatos ir gyvybės saugotojai. Šita taryba rūpinosi sanitarijos įvedimu ir primityvios higienos skatinimu, o jai vadovavo Lutas.

Jos nariai mokė daug to, kas buvo prarasta per vėlesniųjų amžių pasimetimą ir niekada nebuvo iš naujo atrasta iki dvidešimtojo amžiaus. Jie žmoniją mokė, jog virimas, troškinimas, ir kepimas buvo tos priemonės, kurios užkerta kelią ligoms; taip pat, jog toks virimas labai smarkiai sumažina kūdikių mirtingumą ir palengvina tai, kad juos būtų galima anksčiau atjunkyti nuo žindymo.

Didelę dalį Luto sveikatos saugotojų ankstyvųjų mokymų žemės gentys išsaugojo iki pat Mozės dienų, nors jie buvo labai smarkiai iškraipyti ir labai daug pakeisti.

[748]▼

Didžiulė kliūtis skatinant higieną tarp šitų neišprususių tautų buvo tai, jog daugelio ligų tikrosios priežastys buvo per daug mažos, kad būtų matomos paprasta akimi, o taip pat ir tai, kad jie visi į ugnį žiūrėjo prietaringai. Prireikė tūkstančių metų juos įtikinti, kad liekanas degintų. Tuo tarpu dabar jie buvo raginami pūvančias atliekas užkasti po žeme. Šitos epochos didžiulis sanitarijos išsivystymas buvo pasiektas dėl to, jog buvo skleidžiamos žinios apie saulės šviesos gydančias ir ligas naikinančias savybes.

Iki to meto, kada pasirodė Princas, maudymasis buvo išskirtinai religinis ritualas. Iš tikrųjų buvo sunku įtikinti primityvius žmones prausti savo kūnus savosios sveikatos labui. Galiausiai Lutas įtikino religinius mokytojus įtraukti apsiplovimą vandeniu kaip apsisvalymo ritualo dalį, kad būtų praktikuojamas sąsajoje su pusiaudienio pasišventimais, kartą per savaitę, garbinant visų Tėvą.

Šitie sveikatos saugotojai taip pat mėgino įvesti rankos paspaudimą vietoje to, kad būtų pasikeičiama seilėmis arba geriamas kraujas kaip asmeninės draugystės patvirtinimas ir kaip grupinės ištikimybės ženklas. Tačiau kada iš vyresniųjų vadovų mokymų priverstinio spaudimo jos išsiverždavo, tada šitos primityvios tautos netrukdamo sugrįžti prie savo ankstesniųjų sveikatą griauinančių ir ligas sukeliančių nemokšiškų ir prietaringų įpročių.

8. Planetos meno ir mokslo taryba. Šitas korpusas daug padarė, kad pagerintų ankstyvojo žmogaus gamybos metodus ir išaukštintų jo sampratą apie grožį. Jam vadovavo Mekas.

Menas ir mokslas buvo žemo lygio visame pasaulyje, bet Dalamatijoje buvo mokoma fizikos ir chemijos pradmenų. Buvo išvystyta keramika, pagerintas visas taikomasis menas, ir buvo labai išaukštinti žmoniškojo grožio idealai. Tačiau muzikos pažanga buvo labai menka tol, kol pasirodė violetinė rasė.

Šitie primityvūs žmonės, nepaisant savo mokytojų nuolatinių raginimų, nesutikdavo eksperimentuoti su garo energija; jie iš tikrųjų niekada nesugebėjo įveikti savo didžiulės baimės suspausto garo sprogstamajai jėgai. Tačiau, galiausiai jie buvo įtikinti dirbti su metalais ir ugnimi, nors ankstyvajam žmogui raudonai įkaitusio metalo gabalas buvo siaubą keliantis objektas.

Mekas daug padarė, kad išvystytų Andonitų kultūrą ir patobulintų mėlynojo žmogaus meną. Mėlynojo žmogaus susimaišymas su Andono palikuonimis sukūrė meniškai veiklai talentingą tipą, ir daug šito tipo žmonių tapo nuostabiais skulptoriais. Jie nedirbo su akmeniu ar marmuru, bet jų darbai iš molio, sukietinti degimo dėka, puošė Dalamatijos sodus.

Didžiulės pažangos pasiekė taikomasis menas, kurio didžioji dalis buvo prarasta ilgais ir tamsiais maišto amžiais, iš naujo jis buvo atrastas tik tai naujaisiais laikais.

9. *Išvystytų gentinių ryšių valdytojai.* Tai buvo tokia grupė, kuriai buvo patikėtas darbas, išvystyti žmogiškąją visuomenę iki valstybės susiformavimo lygio. Jų vadovas buvo Tutas.

Šitie valdytojai daug prisidėjo prie to, kad prasidėtų vedybos tarp žmonių iš skirtingų genčių. Jie skatino asistavimą ir vedybas po atitinkamų apmąstymų ir galimybės iki galo susipažinti. Grynai karingi karo šokiai tapo subtiliais ir ėmė tarnauti vertingiems visuomeniniams poreikiams; šitos ankstyvosios gentys buvo pamalonintos nedidele dalele humoro. Nedaug iš šitų papročių išliko po vėliau įvykusio atsiskiriamojo planetos maišto.

[749]▼

Tutas ir jo partneriai dirbo tam, jog skatintų taikios prigimties grupinius susivienijimus, reguliuotų ir humanizuotų karo veiksmus, koordinuotų tarpgentinius ryšius, ir pagerintų gentinį valdymą. Dalamatijos apylinkėse vystėsi labiau į priekį pažengusi kultūra, ir šitie pagerinti visuomeniniai santykiai labai pravertė tam, kad būtų paveiktos tolimesnės gentys. Bet tas civilizacijos modelis, kuris vyravo Princo būstinėje, labai skyrėsi nuo tos barbariškos visuomenės, kuri vystėsi kitur, lygiai taip, kaip dvidešimtojo amžiaus visuomenė Keiptaune, Pietų Afrikoje, yra visiškai nepanaši į žemaūgių bušmenų, gyvenančių į šiaurę, primityvią kultūrą.

10. *Gentinio koordinavimo ir rasio bendradarbiavimo aukščiausiasis teismas.* Šitai aukščiausiasiai tarybai vadovavo Vanas, ir ji buvo apeliacinis teismas visoms kitoms devynioms specialioms komisijoms, kurioms buvo patikėta žmogiškųjų reikalų priežiūra. Šita taryba turėjo plačius įgaliojimus, jai buvo patikėti visi žemiškieji reikalai, kurie nebuvo konkrečiai paskirti likusioms grupėms. Šią atrinktą korpusą patvirtino Edentijos Žvaigždyno Tėvai prieš tai, kada jie buvo įgalioti prisiimti Urantijos aukščiausiojo teismo funkcijas.

6. PRINCO VALDYMAS

Pasaulio kultūros laipsnis yra matuojamas vietinių būtybių visuomeniniu palikimu, o kultūros plėtimosi greitį visiškai nulemia gyventojų sugebėjimas suvokti naujas ir išvystytas idėjas.

Vergavimas tradicijai sukuria stabilumą ir bendradarbiavimą, sentimentaliai sujungdamas praeitį su dabartimi, bet lygiai taip jis pažaboja iniciatyvą ir pavergia asmenybės kūrybines galias. Visas pasaulis buvo pakliuvęs į tradicijomis supančiotų papročių aklavietę, kada atvyko Kaligastijos šimtinė ir

ėmė skelbti individualios iniciatyvos naująją evangeliją ano meto visuomeninių grupių viduje. Bet šitas naudingas valdymas buvo taip greitai nutrauktas, kad rasės niekada nebuvo visiškai išlaisvintos iš papročių vergystės; paprotys vis dar pernelyg valdo Urantijoje.

Kaligastijos šimtinė – Satanijos gyvenamųjų pasaulių absolventai – gerai išmanė Jerusemo meną ir kultūrą, bet tokios žinios yra beveik bevertės barbarų planetoje, kurioje gyvena primityvūs žmonės. Šitos išmintingos būtybės tą labai gerai suvokė, kad nesiimtų *staigos* transformacijos arba, kad, masiškai, nepakylėtų tų dienų primityvių rasių. Jos gerai suprato žmogiškųjų rūšių neskubią evoliuciją, ir jos išmintingai susilaikė nuo radikalių mėginimų pakeisti žmogaus gyvenimo būdą žemėje.

Kiekviena iš tų dešimties planetinių komisijų ėmėsi *palaipsniui* ir natūraliai vystyti joms patikėtas sritis. Jų planas numatė pritraukti aplinkinių genčių geriausius protus ir, juos išlavinus, išsiųsti atgal į savo tautas visuomeninio vystymo emisarais.

Svetimos rasės emisarai niekada nebuvo siunčiami į tokią rasę, išskyrus tokius atvejus, kada būdavo tos tautos specialus pageidavimas. Tie, kurie dirbo tam, jog būtų gerinama ir vystoma konkreti gentis ar rasė, visada būdavo kilę iš tos genties ar rasės. Šimtinė nemėgindavo primesti net labiau išsivysčiusių rasių įpročių ir papročių kitai genčiai. Visada jie kantriai dirbo, kad pakeltų ir išvystytų kiekvienos rasės laiko išmėgintus papročius. Urantijos paprasti žmonės atsinešdavo savo visuomeninius papročius į Dalamatiją ne tam, kad pasikeistų juos į naujus ir geresnius, bet kad jie vystytųsi palaikydami ryšius su aukštesne kultūra ir bendraudami su labiau išsivysčiusiais protais. Šitas procesas buvo lėtas, bet labai efektyvus.

[750]▼

Grynai natūralią biologinės evoliucijos atranką Dalamatijos mokytojai mėgino papildyti sąmoninga visuomenine atranka. Jie nesusardė žmogiškosios visuomenės, bet tikrai žymiai paspartino jos normalią ir natūralią evoliuciją. Jų motyvas buvo vystymasis evoliucijos keliu, o ne revoliucija apreiškimo keliu. Žmogiškajai rasei prireikė amžių tam, jog įgytų tą menką religiją ir moralę, kokią ji turėjo, ir šitie superžmonės buvo išmintingi, kad iš žmonijos neatimtų šitos nedidelės pažangos, tuo sukeldami susipainiojimą ir nusivylimą, kaip atsitinka visada, kada apšviestos ir aukštesnės būtybės imasi pakelti atsilikusias rases, suteikdamos joms per didelį mokymą ir per daug apšviestas rases.

Kada krikščionys misionieriai eina į pačią Afrikos širdį, kur sūnus ir dukras jų tėvai kontroliuoja ir valdo per visą tėvų gyvenimo laiką, tada jie tikrai įneša sumaištį ir bet kokio autoriteto žlugdymą, stengdamiesi, per vienos kartos gyvenimą, pakeisti tokią gyvenseną, mokydami, kad šitie vaikai būtų laisvi nuo bet kokio tėvų suvaržymo sulaukę dvidešimt vienerių metų amžiaus.

7. GYVENIMAS DALAMATIJOJE

Princo būstinė, nors nuostabiai graži ir suprojektuota taip, kad sukeltų to amžiaus primityviųjų žmonių baimingą pagarbą, buvo visiškai kukli. Pastatai nebuvo ypatingai dideli, nes šitų atvykusių mokytojų motyvas buvo skatinti, kad

pagaliau ateityje būtų vystomas žemės ūkis, iš pradžių pradėjus auginti gyvulius. Miesto teritorijoje, apsuptoje sienos, žemės buvo pakankamai ganykloms ir daržininkystei, kad išmaitintų maždaug dvidešimt tūkstančių gyventojų.

Centrinės garbinimo šventovės ir superžmonių prižiūrinių grupių dešimties tarybų būstinių interjeras iš tikrųjų buvo nuostabūs meno darbai. Ir nors gyvenamieji pastatai buvo tvarkingumo ir švarumo etalonas, bet viskas buvo labai paprasta ir visiškai primityvu lyginant su vėlesniųjų laikų išsivystymu. Šitoje kultūros būstinėje nebuvo naudojama jokių metodų, kurie Urantijoje nebuvo atsiradę natūraliai.

Princo materialusis personalas turėjo paprastas ir pavyzdines buveines, kurias jie prižiūrėjo kaip namus, sumanytus tam, jog įkvėptų ir palankiai veiktų studentus stebėtojus, gyvenančius pasaulio visuomeniniame centre ir švietimo būstinėje.

Konkreči šeimos gyvenimo tvarka ir vienos šeimos gyvenimas drauge vienoje santykinai pastovioje gyvenamojoje vietoje kyla iš šitų Dalamatijos laikų, ir iš esmės dėl šios šimtinės ir jos mokinių rodomo pavyzdžio ir mokymų. Šeima kaip visuomeninis vienetas niekada nesivystė sėkmingai iki to meto, kada Dalamatijos supervyrai ir supermoterys atvedė žmoniją į tai, kad ji imtų mylėti ir puoselėti savo anūkus ir anūkų vaikus. Laukinis žmogus myli savo vaiką, bet civilizuotas žmogus taip pat myli ir savo anūką.

Princo personalas gyveno drauge kaip tėvai ir motinos. Tas tiesa, jie neturėjo savo vaikų, bet šie penkiasdešimt Dalamatijos tėviškųjų namų visada glaudė ne mažiau kaip penkis šimtus išūnytų mažylių, surinktų iš Andoninių ir sangikų rasių labiau išsivysčiusių šeimų; daugelis iš šitų vaikų buvo našlaičiai. Jiems buvo palankiai suteikiama šitų supertėvų disciplina ir mokymas; ir tuomet, po trejų metų mokymosi Princo mokyklose (jie įstodavo mokytis nuo trylikos metų ir mokymąsi baigdavo penkiolikos metų amžiaus), jie galėdavo vesti ir buvo pasirengę gauti užduotis kaip Princo emisarai vykti į savo atitinkamų rasių gentis, kurioms taip reikia tokio mokymo.

[751]▼

Fadas parengė Dalamatijos mokymo planą, kuris buvo įgyvendinamas kaip gamybinė mokykla, kurioje mokiniai mokėsi dirbdami ir lavinosi kasdien atlikdami naudingas užduotis. Šitas lavinimo planas neignoravo mąstymo ir jausmo, vystant charakterį; bet pirmenybę teikė fiziniam parengimui. Mokymasis buvo individualus ir kolektyvinis. Mokinius mokė tiek vyrai, tiek moterys, tiek abu tuo pačiu metu. Pusė šio grupinio mokymo buvo skirta atskirai berniukams ir atskirai mergaitėms; kita pusė buvo bendra. Mokiniai fizinio darbo įgūdžių buvo mokomi kaip individai ir buvo suvisuomeninami grupėmis arba klasėmis. Jie buvo mokomi broliautis su jaunesniųjų grupėmis, su vyresniųjų grupėmis, ir su suaugusiais, o taip pat atlikti grupinį darbą su vienmečiais. Jie taip pat buvo supažindinami su tokiais susivienijimais, kaip šeimos grupės, žaidimų komandos, ir mokyklos klasės.

Tarp vėlesniųjų studentų, kurie buvo mokomi Mesopotamijoje, kad dirbtų su savo atitinkamomis rasėmis, buvo Andonitai iš vakarinės Indijos aukštumų

kartu su raudonųjų žmonių ir mėlynųjų žmonių atstovais; dar vėliau buvo priimtas nedidelis skaičius geltonosios rasės narių.

Ankstyvosioms rasėms Hapas pateikė moralinį įstatymą. Šitas kodeksas buvo žinomas kaip "Tėvo Valia" ir jį sudarė tokie septyni priesakai:

1. Nejausk baimės ir netarnauk jokiam kitam Dievui, išskyrus visų Tėvą.
2. Paklusk Tėvo Sūnui, pasaulio valdovui, ir rodyk pagarbą jo viršžmogiškiems padėjėjams.
3. Nemeluok, kada esi pakviestas prieš žmonių teisėjus.
4. Nežudyk vyrų, moterų, ar vaikų.
5. Nevok mantos ir galvijų iš savo artimo.
6. Neliesk savo draugo žmonos.
7. Nerodyk nepagarbos savo tėvams ar genties vyresniesiems.

Toks buvo Dalamatijos įstatymas beveik prieš tris šimtus tūkstančių metų. Ir daugelis iš tų akmenų, ant kurių šis įstatymas buvo išraižytas, dabar guli po vandeniu prie Mesopotamijos ir Persijos krantų. Tapo įpročiu vieną iš šitų priesakų turėti galvoje kiekvieną savaitės dieną, panaudojant jį sveikinantį arba kaip atsidėkojimą valgio metu.

Tų dienų laiko matas buvo mėnulio mėnuo, šitas periodas buvo skaičiuojamas kaip dvidešimt aštuonios dienos. Tai, išskyrus dieną ir naktį, buvo vienintelis laiko skaičiavimas, kuris buvo žinomas ankstyvosioms tautoms. Septynių dienų savaitę įvedė Dalamatijos mokytojai, ir ji atsirado dėl to fakto, kad septyni sudarė dvidešimt aštuonių ketvirtąją dalį. Skaičiaus septyni reikšmė supervisorio be jokios abejonės jiems suteikė galimybę dvasinį elementą įtraukti į įprastą laiko skaičiavimą. Bet savaitės periodas neturi jokios natūralios kilmės.

Teritorija aplink miestą buvo gana tankiai apgyvendinta vieno šimto mylių spinduliu. Betarpiškai aplink miestą šimtai Princo mokyklų absolventų užsiėmė gyvulininkyste ir kitaip praktiškai taikė tuos mokymus, kuriuos buvo gavę iš jo personalo ir jo personalo didelio skaičiaus žmogiškųjų padėjėjų. Kai kurie užsiėmė žemdirbyste ir sodininkyste.

Žmonijai nebuvo paskirtas sunkus žemdirbio darbas kaip bausmė už tariamą nuodėmę. "Sunkiai dirbdamas tu tikrai valgysi šių laukų vaisių" nebuvo

[752]▼

bausmės nuosprendis, paskelbtas dėl to, kad žmogus dalyvavo Liuciferio maišto kvailystėse vadovaujant išdavikui Kaligastijai. Žemės apdirbimas yra

neatskiriamas nuo besivystančios civilizacijos sukūrimo evoliuciniuose pasauliuose, ir šitas nurodymas buvo Planetos Princo ir jo personalo viso mokymo šerdis per visus tuos tris šimtus tūkstančių metų, kurie įsiterpė tarp jų atvykimo į Urantiją ir tų tragiškųjų dienų, kada Kaligastija savo likimą susiejo su maištininku Liuciferiu. Žemės įdirbimas yra ne prakeikimas; vietoje šito tai yra aukščiausias palaiminimas visiems tiems, kuriems tokiu būdu yra leidžiama patirti pačią žmogiškiausiąją iš visų žmogiškųjų veiklos sričių.

Maištui prasidėjus, Dalamatija turėjo beveik šešis tūkstančius gyventojų. Šita skaičių sudaro nuolatiniai studentai, bet į jį nėra įtraukti svečiai ir stebėtojai, kurių visada būdavo daugiau negu vienas tūkstantis. Bet jūs galite turėti menką supratimą arba iš viso jo neturėti apie tai, kokia nuostabi pažanga buvo pasiekta tais tolimaisiais laikais; praktiškai visus tų laikų nuostabius žmogaus laimėjimus nušlavė tas siaubingas sąmyšis ir didžiausias dvasinis tamsumas, kuris buvo po Kaligastijos išdavystės ir maišto katastrofos.

8. KALIGASTIJOS NELAIMĖS

Apžvelgdami ilgą Kaligastijos karjerą, mes užtinkame tikrai vienintelį jo elgesio bruožą, kuris galėjo patraukti dėmesį: jis buvo ultraindividualistas. Jis turėjo polinkį paremti beveik kiekvieną protestuojančiąją pusę, ir paprastai jis simpatizavo tiems, kurie kritiką išreiškėdavo švelnia forma. Mes matome, jog iš pradžių jis ėmė jausti maištingumą tada, kada jam kas nors vadovaudavo, švelniai priešindavosi bet kokiai priežiūros formai. Nors šiek tiek ir įsižeisdavo dėl vyresniųjų patarimo ir kažkuria prasme būdavo sunkiai valdomas, kada jam vadovaudavo aukštesnė valdžia, nepaisant šito, kada tik ateidavo išmėginimas, tada jis visada būdavo ištikimas visatos valdovams ir paklusnus Žvaigždyno Tėvų mandatams. Niekada nebuvo pastebėta jokios jo realios kaltės iki to laiko, kada Urantiją jis gėdingai išdavė.

Vertėtų pažymėti, jog tiek Liuciferis, tiek Kaligastija buvo kantriai mokomi ir su meile perspėjami dėl savo polinkių į kritiką ir pasipuikavimo savuoju aš subtilaus vystymo ir su tuo susijusio savojo aš jausmo per didelio sureikšminimo. Bet visi šitie mėginimai padėti būdavo neteisingai suprantami kaip nepagrįsta kritika ir kaip nepateisinamas kišimasis į asmeninę laisvę. Tiek Kaligastija, tiek Liuciferis manė, kad jų draugiškus patarėjus skatino tie patys smerktini motyvai, kurie ėmė valdyti jų pačių iškreiptą mąstymą ir klaidingai nukreiptus siekius. Apie savo nesavanaudžius patarėjus jie sprendė pagal savo pačių besivystantį egoizmą.

Nuo Princo Kaligastijos atvykimo, planetos civilizacija vystėsi į priekį visiškai normaliu keliu beveik tris šimtus tūkstančių metų. Nežiūrint to, kad ji buvo gyvybės modifikavimo sfera ir dėl to veikiama evoliucijos vingių didelio skaičiaus nukrypimų ir neįprastų epizodų, Urantija savo planetinėje karjeroje visai neblogai žengė į priekį iki Liuciferio maišto laikų ir tuo pačiu metu įvykusios Kaligastijos išdavystės. Šita katastrofiška klaida, o taip pat ir vėlesnioji Adomo ir Ievos nesėkmė, įgyvendinant savo planetinę misiją, neabejotinai pakeitė visą vėlesniąją istoriją.

Urantijos Princas nugrimzdo į tamsą Liuciferio maišto metu, tokiu būdu nublokšdamas planetą į ilgalaikį pasimetimą. Vėliau žvaigždynų valdovų ir kitos visatos valdžios suderintais veiksmais aukščiausioji

[753]▼

valdžia iš jo buvo atimta. Jis patyrė izoliuotos Urantijos neišvengiamus vingius iki pat to meto, kada į planetą atvyko Adomas, ir tam tikru laipsniu prisidėjo prie to, jog nebūtų įgyvendintas planas pagerinti mirtingąsias rases įliejant naujosios violetinės rasės – Adomo ir Ievos palikuonių – gyvybės kraujo.

Puolusio Princo galią trukdyti žmogiškiems reikalams milžinišku laipsniu pažabojo Makiventos Melkizedeko mirtingasis įsikūnijimas Abraomo dienomis; ir vėliau Mykolo gyvenimo materialiam kūne metu iš šito išdaviko Princo buvo galutinai atimta visa valdžia Urantijoje.

Asmenio velnio doktrina Urantijoje, nors ji ir turėjo šokią tokį pagrindą dėl to, kad planetoje buvo išdavikiškas ir piktybiškai nuodėmingas Kaligastija, bet vis tiek ji buvo visiškai išgalvota savo mokymais, kad toks "velnias" gali paveikti normalų žmogiškąjį protą prieš jo laisvą ir natūralų pasirinkimą. Net iki Mykolo savęs padovanojimo Urantijoje, nei Kaligastija, nei Daligastija niekada negalėjo išnaudoti mirtingųjų arba priversti bet kurį normalų individą, ką nors daryti prieš žmogiškąją valią. Moraliniuose reikaluose žmogaus valia yra aukščiausioji; net ir viduje gyvenantys Minties Derintojai atsisako priversti žmogų sugalvoti bent vieną mintį ar atlikti bent vieną veiksmą prieš paties žmogaus valios pasirinkimą.

Ir dabar šitas sferos maištininkas, kuriam atimta visa valdžia kenkti savo buvusiems pavaldiniams, laukia galutinio, Uversos Dienų Senujų, nuosprendžio visiems tiems, kurie dalyvavo Liuciferio maište.

[Pateikė Nebadono Melkizedekas.]

[754]▼

67 DOKUMENTAS

PLANETOS MAIŠTAS

Tų problemų, kurios yra susijusios su žmogaus egzistencija Urantijoje, neįmanoma suprasti, nežinant kai kurių svarbių epochų praeities, ypačiai planetos maišto ir pasekmių. Nors šitas sukilimas neturėjo rimto poveikio evoliucijos biologiniam vystymuisi, bet jis tikrai labai smarkiai pakeitė visuomeninės evoliucijos ir dvasinio vystymosi kursą. Šita naikinanti katastrofa giliai paveikė visą planetos viršfizinę istoriją.

1. KALIGASTIJOS IŠDAVYSTĖ

Tris šimtus tūkstančių metų Kaligastija buvo vadovavęs Urantijai iki to meto, kada Šėtonas, Liuciferio padėjėjas, atvyko su vienu iš savo periodinių inspektuojančių vizitų. Ir kada Šėtonas pasirodė planetoje, tada jo išvaizda jokių būdu nebuvo panaši į jūsų karikatūras, kurios vaizduoja jo piktybinį didingumą. Jis buvo ir dabar yra nuostabaus talento Sūnus Lanonandekas. "Ir nieko čia keisto, kadangi pats Šėtonas yra šviesos nuostabus tvarinys."

Šito inspektavimo metu Šėtonas informavo Kaligastiją apie Liuciferio tuo metu pasiūlytą "Laisvės Deklaraciją," ir kaip mes dabar žinome, paskelbus maištą, Princas sutiko išduoti planetą. Ištikimos visatos asmenybės į Princą Kaligastiją žiūri su ypatinga panieka dėl šitos pasitikėjimo išdavystės, kuri buvo iš anksto apgalvota. Sūnus Kūrėjas šitą mintį išreiškė tada, kada pasakė: "Tu esi toks, kaip ir tavo vadovas, Liuciferis, ir tu nuodėmingai įamžinai jo sąmoningą piktybinį blogį. Jis iš pat pradžių buvo savojo aš išaukštinimo falsifikuotojas, nes jis gyveno netiesoje."

Vietinės visatos visame administraciniame darbe joks aukštas pasitikėjimas nelaikomas šventesniu, kaip pasitikėjimas, išreikštas Planetos Princui, kuris prisiima atsakomybę už naujai apgyvendinto pasaulio besivystančių mirtingųjų gerovę ir vadovavimą. Ir iš visų blogio formų, nė viena forma taip negriauna asmenybės statuso, kaip pasitikėjimo išdavimas ir neištikimybė pasitikėjimą išreiškiantiems draugams. Padarydamas šitą sąmoningą nuodėmę, Kaligastija taip visiškai iškreipė savo asmenybę, kad nuo to laiko jo protas niekada nebesugebėjo pusiausvyros atstatyti iki galo.

Į nuodėmę galima pažvelgti įvairiais aspektais, bet visatos filosofiniu požiūriu nuodėmė yra tokia asmenybės nuostata, kuri sąmoningai priešinasi kosminei tikrovei. Suklydimu galima laikyti tikrovės klaidingą supratimą arba iškreipimą. Blogis yra visatos realybių dalinis suvokimas, arba neteisingas prisiderinimas prie jų. Bet nuodėmė yra sąmoningas priešinimasis dieviškajai tikrovei – sąmoningas pasirinkimas priešintis dvasiniam žengimui į priekį – tuo tarpu piktybinį blogį sudaro atviras ir atkaklus priešinimasis pripažintai tikrovei ir pažymi tokį asmenybės degradavimo laipsnį, kuris ribojasi su kosmine beprotybe.

[755]▼

Suklydimas rodo intelektualaus skvarbumo stoką; blogis rodo išminties trūkumą; nuodėmė pažymi apgailėtiną dvasinį skurdą; bet piktybinis blogis liudija nykstančią asmenybės kontrolę.

Ir kada nuodėmė taip dažnai pasirenkama ir taip dažnai kartojama, tada ji gali tapti įpročiu. Nusidedantieji iš įpročio lengvai gali tapti piktybiškais, gali tapti nuoširdžiais maištininkais prieš visatą ir prieš jos visas dieviškas realybes. Nors gali būti atleidžiama visokio pobūdžio nuodėmės, bet mes abejojame, ar užkietėjęs piktadarys kada nors galės nuoširdžiai patirti atgailą dėl savo blogų darbų arba priimti atleidimą už savo nuodėmes.

2. MAIŠTO PRADŽIA

Tuoju po Šėtono inspekcijos ir kada planetos administracija buvo didžiųjų dalykų Urantijoje įgyvendinimo išvakarėse, vieną dieną, kada šiauriniuose kontinentuose buvo viduržiemis, Kaligastija ilgai tarėsi su savo partneriu Daligastija, ir pastarasis po šito tas dešimt Urantijos tarybų sukviatė į nepaprastą sesiją. Šita asamblėja prasidėjo tokiu pareiškimu, jog Princas Kaligastija ketino netrukus pasiskelbti absoliučiu Urantijos valdovu ir pareikalavo, kad visos administracinės grupės atsistatydintų ir į Daligastijos

kaip įgaliojimo rankas perduotų visas savo funkcijas ir galias, laukiant planetinės vyriausybės reorganizavimo ir vėlesnio šitų administracinės valdžios įstaigų persikirstymo.

Po šito pritrenkiančio reikalavimo Vanas, koordinavimo aukščiausiosios tarybos pirmininkas, pateikė nuostabų kreipimąsi. Šitas įžymus administratorius ir sumanus juristas gėdos ženklą pažymėjo Kaligastijos siūlomą kursą kaip veiksmą, besiribojantį su planetos maištu, ir prašė konferencijos dalyvių susilaikyti nuo bet kokio dalyvavimo iki to meto, kada kreipimasis bus perduotas Liuciferiui, Satanijos sistemos valdovui; ir jis sulaukė viso personalo paramos. Dėl to, kreipimasis buvo nugabentas į Jerusėmą, ir tuoj pat iš ten pasiekė nurodymai, kuriais remiantis Kaligastija buvo paskirtas aukščiausiuoju valdovu Urantijoje ir kurie reikalavo absoliučios ir neabejotinos ištikimybės jo mandatams. Ir būtent atsakydamas į šitą stebinantį pranešimą, kilnis Vanas pateikė savo įžymų septynių valandų trukmės kreipimąsi, kuriame jis oficialiai apkaltino Daligastiją, Kaligastiją, ir Liuciferį tuo, kad jie niekina Nebadono visatos aukščiausiąją valdžią; ir jis kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius paramos ir patvirtinimo.

Tuo tarpu sistemos grandinės buvo nutrauktos; Urantija buvo izoliuota. Kiekviena dangiškosios gyvybės grupė planetoje staiga ir be jokio perspėjimo atsidūrė izoliacijoje, buvo visiškai atkiršta nuo bet kokios išorinės paramos ir patarimo.

Daligastija oficialiai Kaligastiją paskelbė "Urantijos Dievu ir aukščiausiu už visus." Šitai paskelbus dalyviams, reikalai buvo aiškiai išreikšti, ir kiekviena grupė susibūrė atskirai ir pradėjo svarstymus, diskusijas, kurios turėjo tikslą galiausiai nulemti kiekvienos viršžmogiškosios asmenybės planetoje likimą.

Serafimai ir cherubimai ir kitos dangiškosios būtybės buvo įtrauktos į šitos žiaurios kovos, šito ilgalaikio ir nuodėmingo konflikto diskusijas. Daug viršžmogiškųjų grupių, kurioms pasitaikė būti Urantijoje jos izoliacijos metu, buvo čia užlaikytos ir, kaip serafimai ir jų partneriai, buvo priverstos pasirinkti tarp nuodėmės ir teisumo – tarp Liuciferio valios ir nematomojo Tėvo valios.

[756]▼

Šitoji kova truko daugiau negu septynerius metus. Tol, kol kiekviena su tuo susijusi asmenybė nepriėmė galutinio sprendimo, Edentijos valdžia nesikišo ir netrukdė. Tikrai tuomet iš tiesų Vanas ir jo ištikimi pagalbininkai buvo išteisinti ir išvaduoti iš užsitęsusio neramumo ir nepakenčiamos nežinomybės.

3. SEPTYNERI LEMIAMI METAI

Pranešimą apie maištą Jerusėm, Satanijos sostinėje, pradžią transliavo Melkizedekų taryba. Nepaprastųjų užduočių Melkizedekai buvo nedelsiant pasiųsti į Jerusėmą, o Gabrielis pasisiūlė veikti kaip Sūnaus Kūrėjo, kurio valdžiai buvo mestas iššūkis, atstovas. Po to, kada programoje buvo perduotas maišto Satanijoje faktas, tada sistema buvo izoliuota, buvo atskirta, nuo kitų seserų sistemų. Vyko "karas danguje," Satanijos būstinėje, ir jis apėmė

kiekvieną vietinės sistemos planetą.

Urantijoje keturiasdešimt fizinio personalo narių iš vieno šimto (įskaitant ir Vaną) prie maišto prisidėti atsisakė. Didelė dalis personalo žmogiškųjų padėjėjų (modifikuotų ir kitokių) taip pat buvo drąsūs ir kilnūs Mykolo ir jo visatos valdymo gynėjai. Siaubingai daug asmenybių buvo prarasta tarp serafimų ir cherubimų. Beveik pusė administratorių ir pereinamųjų serafimų, paskirtų į planetą, prisijungė prie savojo vadovo ir Daligastijos, paremdami Liuciferio reikalą. Keturiasdešimt tūkstančių šimtas devyniolika pirminių tarpinių būtybių susijungė su Kaligastija, bet likusios tokios būtybės savo pareigai išliko ištikimos.

Išdavikas Princas surinko neištikimas tarpines būtybes ir kitas maištininkų asmenybių grupes ir suorganizavo jas tam, kad vykdytų jo nurodymus, tuo tarpu Vanas subūrė ištikimas tarpines būtybes ir kitas lojalias grupes ir pradėjo didį mūšį už planetinio personalo ir kitų izoliuotų dangiškųjų asmenybių išgelbėjimą.

Per šitos kovos laikus lojalistai gyveno siena neaptvertoje ir menkai apsaugotoje gyvenvietėje keletą mylių į rytus nuo Dalamatijos, bet jų gyvenamuosius būstus saugojo dieną ir naktį budrūs ir nuolat stebintys ištikimi tarpiniai tvariniai, ir jie turėjo neįkainojamą gyvybės medį.

Prasidėjus maištui, ištikimi cherubimai ir serafimai, padedami trijų ištikimų tarpinių tvarinių, gyvybės medį ėmė saugoti, ir šito energetinio augalo vaisius ir lapus leido valgyti tik taiems keturiasdešimčiai personalo lojalistų ir su jais susijusiems modifikuotiems mirtingiesiems. Tokių modifikuotų personalo partnerių Andonitų buvo penkiasdešimt šeši, neištikimo personalo šešiolika palydovų Andonitų atsisakė maištauti su savo šeimininkais.

Per visus tuos septynerius lemiamus Kaligastijos maišto metus, Vanas buvo visiškai atsidavęs savo ištikimos žmonų, tarpinių būtybių, ir angelų armijos tarnavimo darbui. Dvasinė įžvalga ir moralinis tvirtumas, kurie įgalino Vaną išlaikyti tokią ištikimybės visatos vyriausybei nepalaužiamą nuostatą, buvo aiškaus mąstymo, išmintingo samprotavimo, logiško sprendimo, nuoširdaus motyvavimo, nesavanaudiško tikslo, protingos ištikimybės, patirtinės atminties, drausmingo charakterio, ir jo asmenybės neabejotino pasišventimo vykdyti Tėvo Rojuje valią pasekmė.

Šitas septynerių metų laukimas buvo vidinių apmąstymų ir savosios vidinės drausmės laikas. Tokios krizės visatos reikaluose rodo, jog dvasiniame pasirinkime protas kaip faktorius turi milžiniškos įtakos. Švietimas, lavinimas, ir patyrimas yra

[757]▼

faktoriai visiems evoliuciniams moraliems tvariniams, priimant didžiąją dalį gyvybiškai svarbių sprendimų. Bet viduje gyvenančiai dvasiai visiškai įmanoma užmegzti tiesioginį ryšį su tomis galiomis, kurios nulemia žmogiškosios asmenybės sprendimus tam, kad įgalintų visiškai pasišventusią tvarinio valią įvykdyti ištikimo atsidavimo Tėvo Rojuje valiai ir būdai nuostabius veiksmus. Ir kaip tik tai atsitiko Amadono, modifikuoto žmogiškojo Vano partnerio patyrimė.

Amadonas yra įžymus Liuciferio maišto žmogiškasis didvyris. Šitas Andono ir Fontos vyriškasis palikuonis buvo vienas iš to vieno šimto, suteikusio gyvybės plazmą Princo personalui, ir visą laiką nuo tos akimirkos jis buvo priskirtas prie Vano kaip jo partneris ir žmogiškasis padėjėjas. Amadonas nusprendė likti kartu su savo vadovu per visą ilgą ir varginančią kovą. Ir tai buvo įkvepiantis vaizdas stebėti šitą evoliucinių rasių vaiką, kurio nepaveikė Daligastijos išvedžiojimai, tuo metu, kada per tuos septynerius kovos metus jis ir jo ištikimi partneriai su nepalaužiamu tvirtumu priešinosi nuostabiojo Kaligastijos visiems apgaulingiems mokymams.

Kaligastija, turėdamas intelekto maksimumą ir didžiulį patyrimą visatos reikaluose, nuklydo – apkabino nuodėmę. Amadonas, turėdamas intelekto minimumą ir visiškai neturėdamas visatos patyrimo, liko tvirtas visatos tarnystėje ir ištikimybėje savo partneriui. Vanas panaudojo tiek protą, tiek dvasią nuostabiai ir efektyviai sujungdamas intelektualų ryžtą ir dvasinę įžvalgą, šituo pasiekdamas aukščiausios pasiekiamos kategorijos asmenybės realizavimo patirtinį lygį. Protas ir dvasia, kada yra suvienyti iki galo, turi potencialą tam, jog sukurtų viršžmogiškasias vertybes, net ir morontines realybes.

Galima be galo pasakoti apie tų tragiškų dienų sukrečiančius įvykius. Bet pagaliau galutinį sprendimą priėmė paskutinioji asmenybė, ir tada, bet tikrai tada, iš tikrųjų atvyko vienas iš Edentijos Pačių Aukštųjų drauge su nepaprastųjų užduočių Melkizedekais tam, kad paimtų valdžią Urantijoje. Kaligastijos panoraminiai valdymo dokumentai Jeruseme buvo sunaikinti, ir buvo paskelbta planetinio reabilitavimo bandomoji era.

4. KALIGASTIJOS ŠIMTINĖ PO MAIŠTO

Kada buvo atliktas galutinis patikrinimas pagal sąrašą, tada buvo nustatyta, jog Princo fizinio personalo nariai susigrupavo tokiu būdu: Vanas ir jo visas koordinavimo teismas liko ištikimas. Angas ir trys nariai iš maisto tarybos išliko. Gyvulininkystės valdyba visa išitraukė į maištą, kaip ir visi patarėjai gyvūnų nugalėjimo klausimais. Fadas ir penki nariai iš švietimo fakulteto buvo išgelbėti. Nodas ir visa pramonės ir prekybos komisija prisijungė prie Kaligastijos. Hapas ir apreikštosios religijos visas koledžas liko ištikimi kartu su Vanu ir jo kilnia grupe. Lutas ir visa sveikatos valdyba buvo prarasti. Meno ir mokslo taryba liko visa ištikima, bet Tutas ir gentinio valdymo komisija visi nuklydo. Tokiu būdu keturiasdešimt iš tos šimtinės buvo išgelbėti, kad vėliau būtų perkelti į Jerusėmą, kur jie atnaujino savo kelionę į Rojų.

Tie šešiasdešimt planetinio personalo narių, kurie išitraukė į maištą, savo vadu pasirinko Nodą. Jie atsidavę dirbo maištininkui Princui, bet greitai pamatė, kad iš jų buvo atimtas sistemos gyvybės grandinių maitinimas. Jie suvokė tą faktą, kad jie buvo degraduoti į mirtingųjų būtybių statusą. Jie iš tikrųjų buvo viršžmogiai, bet, tuo pačiu metu, materialūs ir mirtingi. Mėgindamas padidinti jų skaičių, Daligastija įsakė nedelsiant pradėti

[758]▼

lytinę reprodukciją, visiškai gerai žinodamas, kad tie šešiasdešimt pirminių narių ir keturiasdešimt keturi modifikuoti jų padėjėjai Andonitai buvo pasmerkti

patirti išnykimą dėl mirties, anksčiau ar vėliau. Žlugus Dalamatijai, neištikimas personalas migravo į šiaurę ir į rytus. Jų palikuonys ilgai buvo žinomi kaip noditai, o jų gyvenamoji vieta buvo žinoma kaip "Nodo žemė."

Šitų nepaprastų supervyrų ir supermoterų, atsidūrusių sunkioje padėtyje dėl maišto ir netrukus pradėjusių poruotis su žemės sūnumis ir dukromis, buvimas lengvai pagimdė tuos tradicinius pasakojimus apie dievus, nusileidusius į žemę, kad susiporuotų su mirtingaisiais. Ir tokiu būdu atsirado gausybė mitinės prigimties legendų, tačiau grindžiamų maišto dienų faktais, kurie vėliau buvo panaudoti liaudies pasakose ir padavimuose įvairiose tautose, kurių protėviai turėjo šitokių ryšių su noditais ir jų palikuonimis.

Personalo nariai maištininkai, netekę dvasinio maitinimosi, galų gale mirė natūralia mirtimi. Ir ta didelė dalis vėliau atsiradusio žmogiškųjų rasių stabų garbinimo kilo dėl to troškimo įamžinti šitų labai gerbiamų Kaligastijos laikų būtybių atminimą.

Kada vieno šimto narių personalas atvyko į Urantiją, tada jie laikinai buvo atskirti nuo savo Minties Derintojų. Tuo pat, kada tik atvyko globėjai Melkizedekai, ištikimos asmenybės (išskyrus Vaną) buvo sugrąžintos į Jerusimą ir vėl susijungė su savo laukiančiais Derintojais. Mes nežinome tų šešiasdešimties personalo narių maištininkų likimo; jų Derintojai vis dar tebelaukia Jerusime. Šitie reikalai, be abejonės, liks tokioje padėtyje, kokioje yra dabar, tol, kol visas Liuciferio maištas susilauks galutinio nuosprendžio ir kada bus nuspręsta dėl visų dalyvių likimo.

Tokioms būtybėms, kaip angelams ir tarpiniams tvariniams, buvo labai sunku suvokti, kad tokie nuostabūs ir patikimi valdovai, kaip Kaligastija ir Daligastija, nuklydo – padarydami išdavystės nuodėmę. Tos būtybės, kurios nupuolė į nuodėmę – prisijungė prie maišto nesąmoningai ar iš anksto neapmąsčiusios – buvo suklaidintos savo vyresnybės, apgautos savo vadovų, kuriais pasitikėjo. Lygiai taip buvo lengva pasiekti primityviai mąstančių evoliucinių mirtingųjų paramą.

Didžioji dauguma visų žmogiškųjų ir viršžmogiškųjų būtybių, kurios buvo Liuciferio maišto Jerusime aukos, ir įvairios suklaidintos planetos seniai po šito nuoširdžiai atgailavo dėl savo kvailystės; ir mes iš tikrųjų manome, kad visi tokie nuoširdūs atgailautojai bus tam tikru būdu reabilituoti ir atstatyti į kažkurią fazę visatos tarnystėje, kada Dienų Senieji galutinai užbaigs Satanijos maišto reikalų nagrinėjimą, kurį jie taip neseniai pradėjo.

5. TIESIOGINĖS MAIŠTO PASEKMĖS

Dalamatijoje ir aplink ją maždaug per penkiasdešimties tūkstančių metų laikotarpį po maišto sukurstymo įsivyravo didžiulis pasimetimas. Buvo mėginama visiškai ir radikaliai reorganizuoti visą pasaulį; revoliucija pakeitė evoliuciją kaip kultūrinio vystymosi ir rasinio pagerinimo politiką. Labiau išsivystę ir iš dalies parengti gyventojai Dalamatijoje ir netoli jos, staigiai išvystė savo kultūrinį lygį, tačiau kada šituos naujus ir radikalius būdus buvo pamėginta taikyti tolimesnėse tautose, tada iš karto kilo neapsakomas sąmyšis ir rasisis pragaras. Tų laikų pusiau išsivystę primityvūs žmonės greitai laisvę pavertė į leidimą viskam.

Labai greitai, prasidėjus maištui, visas maištininkų personalas įsijungė į energingą miesto gynimą nuo pusiau laukinių ordų, kurios apgulė jo

sienas, ir tai buvo laisvės doktrinos, kurios per anksti jos buvo mokomos, pasekmė. Ir likus daug metų iki to laiko, kada ši nuostabi būstinė atsidūrė po pietinėmis bangomis, suklaidintos ir neteisingai mokomos gentys, gyvenusios toli nuo Dalamatijos, šį nuostabų miestą buvo nusiaubusios per pusiau barbarišką anpuolį, maištaujantį personalą ir jo padėjėjus išvydamos į šiaurę.

Kaligastijos planas tuoj pat pertvarkyti žmonių visuomenę pagal savo individualios laisvės ir grupinių laisvių idėjas, greitai ir daugiau ar mažiau visiškai žlugo. Visuomenė sparčiai grimzdo atgal į senąjį biologinį lygį, ir visur prasidėjo evoliucinė kova nelabai toli tepažengusi nuo ten, kur ji buvo Kaligastijos režimo pradžioje, šitas sukilimas, palikęs pasaulį sumaištyje, sukėlė siaubingą chaosą.

Nuo maišto pradžios praėjus vienam šimtui šešiasdešimt dvejiems metams Dalamatiją užliejo potvynio banga, ir planetos būstinė nuskendo po jūros vandenimis, ir šitoji žemė daugiau nebeiškilo, kol beveik visi tų nuostabių amžių šitos kilnios kultūros likučiai buvo nušluoti nuo žemės paviršiaus.

Tuo metu, kada pasaulio pirmoji sostinė buvo apsemta, joje gyveno Urantijos sangikų rasių žemiausieji tipai, persivertėliai, kurie jau buvo Tėvo šventovę pavertę į šventyklą, skirtą Nogui, netikram šviesos ir ugnies dievui.

6. TVIRTASIS VANAS

Vano pasekėjai anksti pasitraukė į aukštumas į vakarus nuo Indijos, kur jų negalėjo užpulti susipainiojusios rasės iš žemumų, ir iš šitos nuošalios vietos jie planavo pasaulio rehabilitavimą kaip ir jų ankstyvieji pirmtakai badonitai kažkada visai to nežinodami dirbo žmonijos gerovei tiesiog prieš pat atsirandant sangikų gentims.

Prieš atvykstant globėjams Melkizedekams, Vanas žmogiškųjų reikalų administravimą perdavė į dešimties komisijų, kurių kiekvienoje buvo po keturis narius, rankas, lygiai į tokias pačias grupes, kokios buvo Princo režimo komisijos. Gyvenantieji planetoje vyresnieji Gyvybės Nešėjai ėmėsi laikinai vadovauti šitai keturiasdešimties narių tarybai, kuri veikė per visus septynerius laukimo metus. Panašios amadonitų grupės prisiėmė šitas pareigas tada, kada tie trisdešimt devyni ištikimi personalo nariai sugrįžo į Jerusėmą.

Šitie *amadonitai* kilo iš 144 ištikimų Andonitų grupės, kuriai priklausė Amadonas, ir kurie tapo žinomi jo vardu. Šią grupę sudarė trisdešimt devyni vyrai ir vienas šimtas penkios moterys. Iš šito skaičiaus penkiasdešimt šeši turėjo nemirtingumo statusą, ir visi (išskyrus Amadoną) buvo pervesti kartu su šio personalo ištikimaisiais nariais. Likusieji iš šitos kilnios grupės toliau gyveno žemėje iki savo mirtingųjų dienų pabaigos, vadovaujami Vano ir Amadono. Jie buvo tas biologinis raugas, kuris dauginosi ir toliau tiekė vadovus pasauliui per ilgus tamsiuosius pomaištinės eros amžius.

Vanas buvo paliktas Urantijoje iki Adomo laikų, liko nominaliu vadovu visoms viršžmogiškosioms asmenybėms, veikusioms planetoje. Jis ir Amadonas savo gyvybę palaikė gyvybės medžio dėka kartu su specializuota Melkizedekų gyvybine globa daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų.

Urantijos reikalus ilgą laiką tvarkė planetinių globėjų taryba, dvylika Melkizedekų, kurią patvirtino vyresniojo žvaigždyno valdovo, Norlatiadeko Paties Aukštojo Tėvo, mandatas. Susieta su globėjais Melkizedekais buvo patariamoji taryba, kurią sudarė: puolusio

[760]▼

Princo vienas iš ištikimų padėjėjų, du gyvenantieji Gyvybės Nešėjai, besistažuojantis Sutrejbintas Sūnus, savanoris Sūnus Mokytojas, Avalono Spindinčioji Vakaro Žvaigždė (periodiškai), serafimų ir cherubimų vadovai, patarėjai iš dviejų kaimyninių planetų, pavaldžios angeliškosios gyvybės pagrindinis vadovas, ir Vanas, tarpinių tvarinių vyriausiasis vadas. Ir šitokiu būdu Urantija buvo valdoma ir administruojama iki Adomo atvykimo. Nenuostabu, jog drąsusis ir ištikimasis Vanas buvo paskirtas į planetos globėjų tarybą, kuri taip ilgai administravo Urantijos reikalus.

Dvylika Urantijos globėjų Melkizedekų atliko didvyrišką darbą. Jie išsaugojo civilizacijos likučius, o jų planetinę politiką ištikimai vykdė Vanas. Po maišto per vieną tūkstantį metų jis turėjo daugiau negu tris šimtus penkiasdešimt išsivysčiusių grupių, pasklidusių po visą pasaulį. Tokius civilizacijos priešakinius postus didžiąja dalimi sudarė ištikimų Andonitų palikuonys, šiek tiek susimaišę su sangikų rasėmis, konkrečiai su mėlynaisiais žmonėmis, ir su noditais.

Nepaisant siaubingo degradavimo dėl maišto, žemėje buvo daug gerų palikuonių, turėjusių biologinę perspektyvą. Vadovaujant globėjams Melkizedekams, Vanas ir Amadonas tęsė savo darbą, padėdami žmogiškosios rasės natūraliai evoliucijai, skatindami žmogaus fizinę evoliuciją tol, kol ji pasiekė tą kulminacinį tašką, kuris garantavo Materialiojo Sūnaus ir Dukros pasiuntimą į Urantiją.

Vanas ir Amadonas pasiliko žemėje dar šiek tiek po Adomo ir Ievos atvykimo. Praėjus keleriems metams po atvykimo, jie buvo pervesti į Jerusėmą, kur Vanas buvo vėl susietas su jo laukiančiu Derintoju. Dabar Vanas tarnauja Urantijos labui, ir tuo pačiu metu laukia įsakymo eiti pirmyn ilgame ilgame kelyje į Rojaus tobulumą ir į formuojamo Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpuso neatskleistą likimą.

Vertėtų pastebėti, jog, kada Vanas kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius po to, kai Liuciferis parėmė Kaligastiją Urantijoje, tada Žvaigždyno Tėvai nedelsiant pasiuntė sprendimą, paremiantį Vano požiūrio kiekvieną argumentą. Šitas nuosprendis jo nepasiekė, nes planetinio ryšio grandinės buvo nutrauktos tuo metu, kada jis buvo perduodamas. Tikrai neseniai buvo nustatyta, jog šitą aktualų nurodymą laikė perdavimo energijos vienas siųstuvas, kuriame jis buvo užsilikęs visą laiką nuo tada, kai Urantija buvo izoliuota. Jeigu ne šitas atradimas, kuris buvo padarytas Urantijos tarpinių būtybių tyrimų dėka, tai šito sprendimo paskelbimo būtų reikėję laukti tol, kol Urantija bus atstatyta į žvaigždyno grandines. Ir šitas akivaizdus tarpplanetinio ryšio sutrikdymas buvo įmanomas dėl to, kad energijos siųstuvai gali priimti ir perduoti informaciją, bet patys negali ryšio inicijuoti.

Vano oficialus statusas Satanijos juridiniuose dokumentuose nebuvo realiai ir galutinai įtvirtintas tol, kol šitas Edentijos Tėvų nurodymas nebuvo įregistruotas Jeruseme.

7. NUODĖMĖS TOLI SIEKIANČIOS PASEKMĖS

Tvarinio sąmoningo ir atkaklaus šviesos atstūmimo asmeninės (įcentrinės) pasekmės yra tiek neišvengiamos, tiek individualios, ir yra susijusios tiktai su Dievybe ir su tuo asmeniu tvariniu. Tokį sielą naikinantį piktybinio blogio derlių savo viduje nuima piktybiškai blogą valią turintis tvarinys.

[761]▼

Bet ne taip yra su išorinėmis nuodėmės pasekmėmis: apkabintos nuodėmės neasmeninės (išcentrinės) pasekmės yra tiek neišvengiamos, tiek kolektyvinės, ir turi įtakos kiekvienam tvariniui, veikiančiam tokių įvykių poveikio sferoje.

Per penkiasdešimt tūkstančių metų po planetos administracijos žlugimo, žemiškieji reikalai buvo taip sujaukti ir atsilikę, kad žmogiškoji rasė buvo labai mažai teisvysčiusi savo bendrą evoliucinę būklę, kokia egzistavo Kaligastijos atvykimo metu prieš tris šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų. Kai kuriais aspektais pažanga buvo pasiekta, kitose srityse daug kas buvo prarasta.

Nuodėmė savo pasekmėmis niekada nebūna grynai vietinė. Visatos administraciniai sektoriai yra kaip organizmas; sunkią vienos asmenybės padėtį tam tikru laipsniu turi pasidalinti visi. Nuodėmei, kuri yra asmens požiūris į tikrovę, yra lemta duoti neišvengiamus neigiamus vaisius bet kuriame susietame visatos vertybių lygyje ir visuose susietuose visatos vertybių lygiuose. Bet klaidingo mąstymo, blogio darymo, ar nuodėmingo planavimo visos pasekmės yra patiriamos tiktai aktualaus veikimo lygyje. Visatos įstatymo pažeidimas gali būti pražūtingas fizinėje sferoje, rimtai nepažeisdamas proto arba nepakenkdamas dvasiniam patyrimui. Nuodėmė turi pražūtingas pasekmes asmenybės išlikimui tiktai tada, kada ji yra visos būtybės požiūris, kada ji tampa proto pasirinkimu ir sielos noru.

Blogio ir nuodėmės pasekmės pasireiškia materialioje ir visuomeninėje sferoje, o kartais gali net sulėtinti dvasinį žengimą į priekį kai kuriuose visatos tikrovės lygiuose, bet iš tiesų bet kurios būtybės nuodėmė niekada iš kitos būtybės neatima asmenybės išlikimo dieviškosios teisės įgyvendinimo. Amžinasis išlikimas gali atsidurti pavojuje tiktai dėl paties individo proto sprendimų ir sielos pasirinkimo.

Nuodėmė Urantijoje labai mažai ką padarė dėl to, jog uždelstų biologinę evoliuciją, bet ji iš tikrųjų paveikė taip, kad mirtingosioms rasėms atimtų Adominio palikimo visą naudą. Nuodėmė milžinišku laipsniu uždelsia intelektualų vystymąsi, moralinį augimą, visuomeninę pažangą, ir masinį dvasinį pasiekimą. Bet ji neužkerta kelio aukščiausiam dvasiniam pasiekimui, kurį gali įgyvendinti bet kuris individas, nusprendęs pažinti Dievą ir nuoširdžiai vykdyti jo dieviškąją valią.

Kaligastija sukilo, Adomas ir Ieva iš tiesų nusižengė, bet dėl šitų klaidų nė vienas mirtingasis, gimęs po to Urantijoje, nenukentėjo savo asmeniniame

dvasiniame patyrimo. Kiekvienas mirtingasis, gimęs Urantijoje po Kaligastijos maišto, buvo tam tikra prasme nubaustas laiko atžvilgiu, bet tokių sielų ateities gerovė niekada nė mažiausiu laipsniu nebuvo pastatyta į pavojų amžinybės atžvilgiu. Nė vienas asmuo niekada nėra verčiamas kentėti gyvybiškai svarbių dvasinių nepriteklių dėl kito nuodėmės. Nuodėmė yra visiškai asmeninė tiek, kiek tai yra susiję su moraline kalte ar dvasinėmis pasekmėmis, nepaisant jos toli nusidriekiančių pasekmių administracinėje, intelektualioje, ir visuomeninėje sferose.

Nors mes negalime išmatuoti tos išminties, kuri leidžia vyksti tokioms katastrofoms, bet galime visada pastebėti tokių vietinių neramumų, atspindimų į išorę visai visatai, naudingas pasekmes.

8. MAIŠTO ŽMOGIŠKASIS DIDVYRIS

Liuciferio maištui pasipriešino daug drąsių būtybių įvairiuose Satanijos pasauliuose; bet Salvingtono dokumentai Amadoną vaizduoja kaip visos sistemos žymiausią figūrą, kada jis didingai pasipriešino kurstymui ir liko nepalenkiamai ištikimas Vanui – jie abu buvo nepalaužiamai ištikimi nematomojo Tėvo ir jo Sūnaus Mykolo aukščiausieji valdžiai.

[762]▼

Šitų svarbių įvykių metu aš buvau dislokuotas Edentijoje, ir dabar dar jaučiu tą džiugų jaudulį, kurį patyriau, idėmiai klausydamas Salvingtono programų, kurios diena iš dienos pasakojo apie šito kažkada buvusio pusiau laukinio, kilusio iš Andoninės rasės eksperimentinių ir pirminių palikuonių, rodomą neįtikėtiną tvirtumą, beribį pasišventimą, ir nuostabią ištikimybę.

Iš Edentijos aukštyn per Salvingtoną ir net tolyn iki Uversos, per septynerius ilgus metus kiekvieno pavaldaus dangiškojo tvarinio pirmasis klausimas, susijęs su Satanijos maištu, amžinai ir nuolat būdavo: "Kaip Urantijos Amadonas, ar dar jis laikosi nepajudinamai?"

Jeigu Liuciferio maištas pastatė vietinę visatą ir jos puolusius pasaulius į nepatogią padėtį, jeigu šito Sūnaus ir jo suklaidintų padėjėjų praradimas laikinai sutrikdė Norlatiadeko žvaigždyno pažangą, tuomet pasverkkit šito toli pasklidusio pranešimo apie šito vieno gamtos vaiko ir jo 143 ryžtingų draugų grupės, tvirtai ginančių visatos valdymo ir administravimo aukštesnes idėjas, įkvepiantį veikimo efektą, savo neišitikimų ir priešiškų vadovų tokio milžiniško ir priešiško spaudimo akivaizdoje. Ir leiskite man jus užtikrinti, jog Neadono visatoje ir Orvontono supervisorioje tas jau padarė gero daugiau negu Liuciferio maišto viso blogio ir skriaudos bendra sumą.

Ir visa tai yra nuostabiai jaudinantis ir dieviškai puikus apšvietimas, rodantis, kokia yra Tėvo visuotinio plano išmintis mobilizuoti Mirtingųjų Užbaigtųjų Korpusą Rojuje ir priimti į šitą paslaptinę ateities tarnų milžinišką grupę kylančiojo progresavimo mirtinguosius iš įprasto molio – kaip tik tokius mirtinguosius, kaip nepalaužiamasis Amadonas.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

68 DOKUMENTAS

CIVILIZACIJOS AUŠRA

PRADEDAME pasakoti apie žmogiškųjų rūšių ilgą ilgą kovą į priekį nuo tokios būsenos, kuri buvo mažai kuo geresnė už gyvulio egzistenciją, per įsiterpiančius amžius, ir artyn į vėlesnius laikus, kada žmonijos aukščiausiose rasėse atsirado tikroji, nors ir netobula, civilizacija.

Civilizacija yra rasinis įgijimas; biologiškai ji nėra įgimta; dėl to visi vaikai turi būti auklėjami kultūringoje aplinkoje, nors kiekviena vėlesnioji jaunimo karta išsilavinimą turi gauti iš naujo. Civilizacijos aukščiausiosios savybės – mokslinės, filosofinės, ir religinės – nėra perduodamos tiesioginio paveldėjimo keliu iš vienos kartos į kitą. Šitie kultūros pasiekimai yra išsaugomi tiktai apšviestos visuomeninio palikimo apsaugos dėka.

Visuomeninę bendradarbiavimo kategorijos evoliuciją pradėjo Dalamatijos mokytojai, ir tris šimtus tūkstančių metų žmonija buvo lavinama grupinės veiklos dvasioje. Mėlynasis žmogus iš šitų ankstyvųjų visuomeninių mokymų naudos gavo daugiausia iš visų, raudonasis žmogus jos gavo tam tikru laipsniu, o juodajam žmogui ji buvo mažiausiai naudinga. Artimesniaisiais laikais geltonoji rasė ir baltoji rasė pademonstravo didžiausią visuomeninį išsivystymą Urantijoje.

1. APSAUGINIS VISUOMENINIMAS

Kada žmonės bendrauja artimai, tada dažnai jie išmoksta to, kad vienas kitą pamėgtų, bet primityviojo žmogaus broliškojo jausmo dvasia ir troškimas palaikyti visuomeninius ryšius su kitais žmonėmis neužliedavo savaime. Vietoje šito ankstyvosios rasės iš tikrųjų daugiau mokėsi iš liūdno patyrimo, kad "stiprybė yra sąjungoje," ir būtent šitos natūralios broliškos simpatijos stoka ir dabar kliudo Urantijoje žmogaus brolystę įgyvendinti tuoj pat.

Susivienijimas anksti tapo išlikimo kaina. Atskirai vienas žmogus buvo bejėgis, jeigu jis neturėjo genties ženklo, patvirtinančio, kad jis priklausė tokiai grupei, kuri tikrai atkeršys už bet kokią jo užpuolimą. Net ir Kaino dienomis buvo pražūtinga vykti į svetimą teritoriją vienam, neturint kokio nors grupinės asociacijos ženklo. Civilizacija yra tapusi žmogaus draudimu nuo prievartinės mirties, tuo tarpu atpildas yra mokamas paklūstant visuomenės įstatymo dideliame skaičiui reikalavimų.

Tokiu būdu primityviąją visuomenę sukūrė būtinybė sąveikauti tarpusavyje ir susivienijimo teikiamas padidintas saugumas. Ir žmogiškoji visuomenė išsivystė per amžių trukmės ciklus kaip šitos baimės būti izoliuotu pasekmė ir priverstinio bendradarbiavimo dėka.

Primityvios žmogiškosios būtybės anksti suvokė, jog grupės yra kažkas daug daugiau ir stipriau negu vien tik jas sudarančių atskirų individų suma. Vienas šimtas žmonių, susivienijusių ir dirbančių sutartinai, gali pajudinti didžiulį akmenį; pora dešimčių gerai treniruotų tvarkos saugotojų gali pažaboti piktą minią. Ir tokiu būdu gimė visuomenė, ne iš to, jog tiesiog buvo sujungti atskiri

nariai, bet vietoje šito kaip protingų bendradarbiaujančių narių organizavimo pasekmė. Bet bendradarbiavimas nėra žmogaus natūralus bruožas; iš pradžių bendradarbiauti jis išmoksta iš baimės, o tada vėliau, dėl to, jog suvokia, kad tai yra naudingiausia susidorojant su laiko sunkumais ir apsisaugant nuo tariamų amžinybės pavojų.

Tos tautos, kurios tokiu būdu anksti organizavosi į primityviąją visuomenę, daug veiksmingiau pasinaudodavo gamta, o taip pat geriau apsigindavo nuo kitų žmonių; jos turėjo didesnes išlikimo galimybes; todėl civilizacija Urantijoje tvirtai žengė į priekį, nepaisant daugybės nuosmukių. Ir būtent tikrai dėl to, jog susivienijus padidėjo išlikimo galimybė, daugybei žmogaus padarytų klaidų žmogiškosios civilizacijos nepavyko sustabdyti arba sužlugdyti.

Kad šiuolaikinė kultūringa visuomenė yra gana nesenas reiškinys, tą gerai iliustruoja šiandien išlikusios tokios primityvios visuomeninės sąlygos, kurios apibūdina Australijos vietinius gyventojus ir Afrikos bušmenus ir pigmėjus. Šitose atsilikusiose tautose galima šį tą pamatyti iš pirmykščio grupinio priešiško, įtarumo, ir kitų labai antvisuomeniškų bruožų, kurie buvo tokie būdingi visoms primityviosioms rasėms. Šitos senųjų laikų nevisuomeniškų tautų apgailėtinos liekanos iškalbingai įrodo tą faktą, jog natūralus individualistinis žmogaus polinkis negali sėkmingai konkuruoti su pajėgesnėmis ir galingesnėmis visuomeninio progresavimo organizacijomis. Šitos atsilikusios ir įtarios antvisuomeninės rasės, kurios kas keturiasdešimt ar penkiasdešimt mylių šneka skirtinga tarme, iliustruoja, kokiame pasaulyje jūs dabar gyventumėte, jeigu ne sujungti Planetos Princo fizinio personalo mokymai ir rasinių gerintojų Adominių grupių vėlesnieji darbai.

Šiuolaikinė frazė "atgal į gamtą" yra nemokšiško klaidžiojimas, tikėjimas, jog kažkada tikrovėje egzistavo išgalvotas "aukso amžius." Vienintelis pagrindas auksinio amžiaus legendai yra Dalamatijos ir Edeno istorinis faktas. Bet šitos pagerintos visuomenės buvo toli nutolusios nuo utopinių svajonių įgyvendinimo.

2. VISUOMENINIO PROGRESAVIMO FAKTORIAI

Civilizuota visuomenė atsirado dėl žmogaus pirmykščių pastangų įveikti jam nepatinkančią izoliaciją. Bet nebūtinai tai rodo abipusį prielankumą, ir kai kurių primityvių grupių dabartinė maištinga padėtis akivaizdžiai iliustruoja, ką patyrė pirmykštės gentys. Tačiau, nors bet kokios civilizacijos individai gali vienas su kitu konfliktuoti ir kovoti vienas prieš kitą, ir nors pati civilizacija gali pasirodyti kaip besistengianti ir kovojanti nenuosekli masė, bet iš tikrųjų tai rodo nuoširdžias pastangas, o ne mirtiną stagnacijos monotoniją.

Nors intelekto lygis daug prisidėjo prie kultūrinės pažangos spartos, bet visuomenė iš esmės yra sumanyta tam, kad sumažintų rizikos elementą individo gyvenime, ir į priekį ji vystydavosi tiek greitai, kiek gyvenime jai pavykdavo sumažinti skausmą ir padidinti malonumo elementą. Tokiu būdu iš tiesų visas visuomeninis organizmas lėtai toliau žengia pirmyn į likimo tikslą – išnykimą arba išlikimą – priklausomai nuo to, ar šitas tikslas yra savęs išlaikymas ar savęs

patenkinimas. Savęs išlaikymas visuomenę pagimdo, tuo tarpu besaikis savęs patenkinimas civilizaciją sunaikina.

Visuomenė rūpinasi savęs pratęsimu, savęs išlaikymu, ir savęs patenkinimu, bet žmogiškasis savojo aš realizavimas yra vertas to, kad taptų daugelio kultūrinių grupių tiesioginiu tikslu.

[765]▼

Tokios visuomeninės organizacijos išsivystymą, koks dabar egzistuoja Urantijoje, vargu ar pakanka aiškinti remiantis natūraliu žmogaus bandos instinktu. Nors šitas įgimtas polinkis į bandą yra žmogiškosios visuomenės pagrindas, bet didelė dalis žmogaus visuomeniškumo yra įgyjama. Du didžiuliai poveikiai, kurie prisidėjo prie pirmųjų žmogiškųjų būtybių susivienijimo, buvo alkis maistui ir lytinis potraukis; šituos instinktyvius poreikius turi ir žmogus, ir gyvulinis pasaulis. Kitos dvi emocijos, kurios žmogiškąsias būtybes subūrė draugėn ir juos *laikė* kartu, buvo tuštybė ir baimė, ypač, vėlių baimė.

Istorija yra ne kas kita, kaip amžius trukusios žmogaus kovos dėl maisto metraštis. *Primityvusis žmogus galvodavo tikrai tada, kada būdavo alkanas*; maisto taupymas buvo pirmasis savęs atsižadėjimas, savęs drausminimas. Augant visuomenei, alkis maistui nustojo būti vienintelė paskata tarpusavio susivienijimui. Didelis kiekis kitokio pobūdžio alkio rūšių, įvairių poreikių tenkinimas, vedė į glaudesnę žmonijos susijungimą. Bet šiandien dėl perdėto tariamų žmogaus poreikių augimo visuomenė yra nestabili. Dvidešimtojo amžiaus Vakarų civilizacija dejuoja nualinta, slegiama milžiniškos prabangos naštos ir žmogiškųjų aistrų ir troškimų nekontroliuojamo dauginimo. Dabar šiuolaikinė visuomenė patiria vieną iš pavojingiausių fazių įtampą savo toli nusidriekusio tarpusavio bendravimo ir labai sudėtingos tarpusavio priklausomybės sferoje.

Alkio, tuštybės, ir vėlių baimės spaudimą visuomenė jautė nuolat, bet lytinis patenkinimas buvo laikinas ir nereguliarus. Vien tikrai lytinis akstinas neprivertė primityviųjų vyrų ir moterų prisiimti sunkios šeimos išsaugojimo naštos. Pirmą kartą šeima buvo įkurta vyrų lytinio neramumo pagrindu, kada jis neturėjo dažno patenkinimo, ir remiantis moters pasišventusia motinos meile, kurią tam tikru laipsniu ji išreiškia kaip ir visų kitų aukštesniųjų gyvūnų patelės. Bejėgio kūdikio buvimas anksti nulėmė pasiskirstymą tarp vyriškos ir moteriškos veiklos rūšių: moteris turėjo gyventi pastovioje vietoje, kur ji turėjo įdirbti žemę. Ir nuo anksčiausiųjų laikų namais visada buvo laikoma ta vieta, kur gyveno moteris.

Tokiu būdu moteris anksti tapo tokia, be kurios negalėjo apsieiti besivystančios visuomenės planas, ne tiek dėl praeinančios lytinės aistros, kiek dėl maisto poreikio; ji buvo svarbus partneris išlaikant šeimą. Ji buvo maisto parūpintoja, nešulinis gyvulys, ir kompanionė, kuri be aršaus pasipriešinimo atlaikė didžiulius įžeidinėjimus, ir priedo prie visų šitų trokštamų savybių, ji buvo visada šalia esančia lytinio patenkinimo priemonė.

Beveik visa ko, kas civilizacijoje turi ilgalaikės vertės, šaknys yra šeimoje. Šeima buvo pirmoji sėkminga taikinga grupė, vyras ir moteris mokėsi, kaip

sureguliuoti savo antagonizmus, tuo pačiu metu savo vaikus mokė taikių užsiėmimų.

Santuokos funkcija evoliucijoje yra rasės išlikimo apdraudimas, ne vien tik asmeninės laimės įgyvendinimas; tikrasis šeimos siekis ir yra savęs išlaikymas ir savęs pratęsimas. Savęs patenkinimas yra epizodinis ir nėra esminis, išskyrus tokį akstiną, kuris užtikrina lytinę ryšį. Gamta reikalauja išlikimo, bet civilizacijos pasiekimai toliau didina santuokos malonumus ir pasitenkinimą šeimyninio gyvenimo dėka.

Jeigu tuštzybė būtų išplėsta iki tiek, kad aprėptų pasipuikavimą, ambiciją, ir garbę, tada mes galėtume pamatyti ne tik tai, kaip šitos tendencijos prisideda prie žmogiškųjų susivienijimų formavimo, bet ir tai, kaip jos žmones išlaiko drauge, kadangi tokios emocijos nebetenka prasmės be auditorijos, kuriai būtų demonstruojamos. Greitai tuštzybė susijungė su kitais jausmais

[766]▼

ir impulsais, kuriems buvo reikalinga visuomeninė arena, kad save galėtų pademonstruoti ir patenkinti. Šita emocijų grupė suteikė ankstyvąją pradžią visam menui, ritualams, ir visų formų sporto žaidynėms ir konkursams.

Tuštzybė įnešė milžinišką indėlį į tai, jog visuomenė atsirastų, bet šitų apreiškimų metu, iš tiesos kelio iškrypę tuščiagarbės kartos siekiai grasina paskandinti ir nugramzdinti dideliu laipsniu specializuotos civilizacijos visą sudėtingą statinį. Malonumų poreikis seniai pakeitė alkio numalšinimo poreikį; teisėti visuomenės savęs išlaikymo tikslai sparčiai virsta į savęs patenkinimo žemas ir grėsmingas formas. Savęs išlaikymas sukuria visuomenę; nežabotas savęs patenkinimas visuomenę neišvengiamai sunaikina.

3. VĖLIŲ BAIMĖS VISUOMENINANTIS POVEIKIS

Primityvūs troškimai sukūrė pirminę visuomenę, bet vėlių baimė ją išlaikė draugėje ir jos egzistavimui suteikė tokį aspektą, kuris buvo už žmogiškojo spektro ribų. Įprasta baimė savo kilme buvo fiziologinė: fizinio skausmo baimė, baimė, jog bus nenumalšintas alkis, arba baimė, jog įvyks kažkokia žemiška nelaimė; bet vėlių baimė buvo nauja ir išaukštinta siaubo rūšis.

Galbūt pats didžiausias atskiras faktorius žmogiškosios visuomenės evoliucijoje buvo sapnai, kuriuose buvo vėlės. Nors primityviam protui didžioji dauguma sapnų sukeldavo didžiulį nerimą, bet vėlių sapnai ankstyviesiems žmonėms iš tikrųjų keldavo siaubą; stumdami šituos prietaringus sapnuotojus į vienas kito glėbį, į savanorišką ir nuoširdų susivienijimą tam, kad drauge apsisaugotų nuo neaiškių ir nematomų įsivaizduojamų dvasinio pasaulio pavojų. Vėlių sapnai buvo vienas iš anksčiausiai atsirandančių skirtumų tarp gyvulinio proto ir žmogiškojo proto. Gyvuliai neįsivaizduoja išlikimo po mirties.

Išskyrus šitą vėlių faktorių, visa visuomenė buvo sukurta remiantis fundamentaliais poreikiais ir baziniais biologiniais akstiniais. Bet vėlių baimė civilizacijoje įvedė naują faktorių, tokią baimę, kuri toli nutolsta nuo individo elementarių poreikių, ir kuri iškyla net ir daug aukščiau virš tų siekių, kurie išlaiko grupę. Baimė atsiskyrusių mirusiojo vėlių į šviesą ištraukė naują ir stebinančią baimės formą, pasibaisėtiną ir galingą siaubą, kuris prisidėjo prie to,

jog ankstyvųjų amžių palaidas visuomenines kategorijas kaip su bizūnu paverstu drausmingesnėmis ir geriau kontroliuojamomis senųjų laikų primitivišiomis grupėmis. Šitas beprasmiškas prietaringumas, kurio šioji tokia dalis dar ir dabar tebeegzistuoja, žmonių protus parengė tam, jog einant per prietaringą baimę tam, kas yra nerealu ir viršgamtiška, vėliau atrastų "Baimę Viešpačiui, kas yra išminties pradžia." Evoliucijos nepagrįstos baimės yra sumanytos tam, kad būtų pakeistos Dievybei reiškiamą gilumine pagarba, kurią įkvepia apreiškimas. Ankstyvas vėlių baimės kultas tapo stipriu visuomeniniu ryšiu, ir visą laiką nuo tos tolimos dienos žmonija daugiau ar mažiau dėjo pastangas siekti dvasingumo.

Alkis ir meilė subūrė žmones draugėn, tuštybė ir vėlių baimė juos laikė drauge. Bet šitos emocijos atskirai, be ramybės skatinančių apreiškimų įtakos, negali atsispirti žmogiškųjų tarpusavio susivienijimų įtarumo ir susierzinimų įtampai. Be viršžmogiškųjų šaltinių paramos visuomenės įtampa, pasiekusi tam tikrą ribą, sprogs, ir tie patys visuomeninio sutelkimo motyvai – alkis, meilė, tuštybė, ir baimė – sukurs sėkmę tam, jog žmoniją įstumtų į karą ir kraujo praliejimą.

Žmogiškosios rasės polinkis į ramybę nėra natūralus apdovanojimas; jis kyla iš apreikštos religijos mokymų, iš žengiančių į priekį rasių sukaupto patyrimo, bet ypatingai iš Jėzaus, Ramybės Princo, mokymų.

[767]▼

4. PAPHOČIŲ EVOLIUCIJA

Visos šiuolaikinės visuomeninės institucijos kyla iš jūsių laukinių protėvių primitivių papročių evoliucijos; šiandieninė nusistovėjusi tvarka yra modifikuoti ir išplėsti vakarykščiai papročiai. Kuo įprotis yra individui, tuo paprotys yra grupei, o grupės papročiai išsivysto į liaudies ar genties tradicijas – masinius papročius. Iš šių ankstyvųjų ištakų savo nepastebimą kilmę gauna visos šiandieninės žmogiškosios visuomenės institucijos.

Reikia turėti omeny, jog papročiai susidarė stengiantis grupės gyvenimą suderinti su masės egzistavimo sąlygomis; papročiai buvo žmogaus pirmoji visuomeninė institucija. Ir visos šitokios gentinės reakcijos kilo dėl to, kad buvo siekiama išvengti skausmo ir pažeminimo, nors tuo pačiu metu buvo stengiamasi patirti malonumą ir valdžią. Liaudiškų papročių kilmė, kaip ir kalbų kilmė, visada yra nesąmoninga ir nenumatyta, ir dėl to visada yra apgaubta paslapties.

Vėlių baimė primitivių žmonių skatino įsivaizduoti tai, kas yra viršgamtiška, ir tokiu būdu tvirtai paklojo pagrindus etikos ir religijos tiems galingiems visuomeniniams poveikiams, kurie savo ruožtu iš kartos į kartą išsaugojo nepažeistas visuomenės apeigas ir papročius. Tas vienintelis dalykas, kuris anksti sukūrė ir kristalizavo papročius, buvo tikėjimas, kad mirusieji pavydi tų papročių, kurių jie laikėsi būdami gyvi ir mirdami; dėl to jie siaubingai baudžia tuos gyvus mirtinguosius, kurie išdrįso atsainiai paniekinti tas gyvenimo taisykles, kurias jie gerbė, kada gyveno materialiam kūnei. Visa tai geriausiai iliustruoja šiandieninės geltonosios rasės nuolankumas savo protėviams. Vėliau,

besivystanti primityvi religija, smarkiai sustiprino vėlių baimę, stabilizuodama papročius, bet besivystanti civilizacija žmoniją vis labiau išlaisvindavo iš baimės gniaužtų ir prietarų vergovės.

Iki Dalamatijos mokytojų išlaisvinančių ir liberalizuojančių mokymų, senovinis žmogus buvo papročių ir ritualų bejėgė auka; primityvųjį laukinį supo begaliniai ritualai. Viską, ką jis darė nuo to laiko, kada atsibudavo ryte, iki to momento, kai naktį užmigdavo urve, buvo privaloma šitaip daryti – sutinkamai su genties liaudiškais papročiais. Jis buvo papročių tironijos vergas; jo gyvenime nebuvo nieko laisvo, spontaniško, arba originalaus. Nebuvo natūralaus žengimo į priekį link aukštesnės intelektualios, moralinės, ar visuomeninės egzistencijos.

Ankstyvąjį žmogų papročiai sugriebę laikė labai tvirtai; laukinis buvo tikras papročių vergas; bet laikas nuo laiko iškildavo tokie žmonės, kurie išdrįsdavo pasiūlyti naujų mąstymo būdų ir geresnių gyvenimo metodų. Nepaisant šito, primityvaus žmogaus inercija yra biologinis avarinis stabdys tam, kad jis perdaug staigiai neįpultų į perdaug greitai besivystančios civilizacijos griauančią neteisingą prisitaikymą.

Bet šitie papročiai nėra absoliutus blogis; jų evoliucija turėtų tęstis. Imtis juos iš viso modifikuoti radiklios revoliucijos būdu civilizacijos egzistavimui yra beveik pražūtinga. Paprotys buvo ta tęstinumo gija, kuri civilizaciją išsaugojo. Žmogiškosios istorijos kelias yra nuklotas atmestų papročių ir pasenusių visuomeninių įpročių liekanomis, bet neišliko nė viena civilizacija, kuri savo papročių atsisakė, išskyrus tada, kada ji pasiėmė geresnius ir tinkamesnius papročius.

Visuomenės išlikimas iš esmės priklauso nuo jos papročių pažangios evoliucijos. Papročių evoliucijos procesas atsiranda iš troškimo

[768]▼

eksperimentuoti; pateikiamos naujos idėjos – prasideda konkurencija. Besivystanti civilizacija turi pažangią idėją ir toliau egzistuoja; laikas ir aplinkybės galiausiai atsirenka tai, kad išliktų tinkamiausia grupė. Bet tai nereiškia, jog kiekvienas atskiras ir izoliuotas pasikeitimas žmogiškosios visuomenės sudėtyje buvo į gera. Ne! tikrai ne! Nes Urantijos civilizacijos ilgoje kovoje už pažangą buvo daug daug atsitraukimų atgal.

5. ŽEMĖS PANAUDOJIMO METODAI – PRAGYVENIMO PRIEMONĖS

Žemė yra visuomenės scena, žmonės yra aktoriai. Ir visą laiką žmogus savo veiksmus privalo derinti taip, kad jie atitiktų situaciją žemėje. Papročių evoliucija visada priklauso nuo žemės-žmogaus proporcijos. Tai yra tiesa, kad ir kaip tą būtų sunku suvokti. Žmogaus žemės panaudojimo metodai, arba išgyvenimo priemonės, plius jo gyvenimo lygis, prilygsta liaudiškų įpročių, papročių, bendrai sumai. O žmogaus prisiderinimo prie gyvenimo reikmių suma prilygsta jo kultūrinei civilizacijai.

Ankstyvosios žmogiškosios kultūros iškilo palei Rytų pusrutulio upes, o civilizacijos žengime į priekį buvo keturi didžiuliai etapai. Jie buvo tokie:

1. *Subūrimo etapas*. Priverstinis maisto poreikis, alkis, atvedė prie pirmosios gamybinės organizacijos formos, prie primityvių maisto rinkimo grandinių. Kartais tokia maisto paieškos grandinė, kada išeidavo rinkti maisto genama alkio, būdavo dešimties mylių ilgio. Tai buvo kultūros primityvus nomadinis etapas, ir dabar tokio gyvenimo būdo laikosi Afrikos bušmenai.

2. *Medžioklės etapas*. Ginklinių įrankių išradimas įgalino žmogų tapti medžiotoju ir tokiu būdu žymiai išsilaivinti iš maisto vergovės. Mąstantis Andonitas, kuris aršiamė mūšyje smarkiai susižeidė savo kumštį, iš naujo atrado idėją, kaip ilgą lazda panaudoti vietoje rankos, ir kaip vietoje kumščio panaudoti prie jos galo sausgyslėmis pririštą gabalėlį kieto titnago. Daug genčių prie šitos rūšies atradimo priėjo savarankiškai, ir šitos įvairios plaktukų formos žmonijos civilizacijoje išreiškė vieną iš didžiųjų žingsnių pirmyn. Šiandien kai kurie Australijos čiabuviai nedaug tepažengė į priekį už šitos pakopos.

Mėlynieji žmonės tapo puikiais medžiotojais ir spąstų spendėjais; užtvėrdami upes jie sugaudavo gausybę žuvų, perteklių sudžiovindavo žiemos atsargoms. Daug paprastų žabangų ir spąstų buvo naudojami laukinių paukščių ir gyvūnų gaudymui, bet primityvesnės rasės didesnių gyvūnų nemedžiodavo.

3. *Ganyklinis etapas*. Šita civilizacijos fazė tapo įmanoma gyvūnų prisijaukinimo dėka. Arabai ir Afrikos čiabuviai yra tarp tų tautų, kurios ne taip seniai pradėjo verstis gyvulių ganymu.

Piemenų gyvenimas dar labiau išvadavo iš maisto vergovės; žmogus išmoko gyventi iš savo kapitalo procentų, iš kaimenės padidinimo; o tai suteikė daugiau laisvalaikio kultūrai ir vystymuisi.

Iki piemenų buvusi visuomenė buvo lyčių bendradarbiavimo visuomenė, bet gyvulininkystės paplitimas moterį nustumė į visuomeninės vergovės dugną. Ankstesniaisiais laikais būtent vyro pareiga buvo užtikrinti gyvulinio maisto, moterų rūpestis buvo parūpinti augalinio maisto. Todėl, kada žmogus įžengė į savo egzistencijos ganyklinę erą, tada moters orumas labai smuko. Ji vis tiek turi sunkiai dirbti, kad parūpintų augalinio maisto, tuo tarpu vyrui užtenka nueiti prie savo bandų, kad gausiai aprūpintų gyvuliniu maistu. Tokiu būdu vyras tapo sąlyginai nepriklausomu nuo moters; per visą ganyklinį amžių moters statusas nuolat smuko. Baigiantis šitai

[769]▼

erai ji buvo labai mažai kuo daugiau už žmogiškąjį gyvulį, privalantį dirbti ir gimdyti žmogiškuosius palikuonis, didele dalimi taip, kaip iš gyvulių bandos buvo tikimasi, kad jie dirbs ir atsives jauniklių. Ganyklinių amžių vyrai jautė didžiulę meilę savo galvijams; tuo labiau gaila, kad jie nepajėgė išvystyti gilesnės meilės savo žmonoms.

4. *Žemdirbystės etapas*. Šita era prasidėjo sukultūrinius augalus, ir ji išreiškia materialios civilizacijos aukščiausiąjį tipą. Tiek Kaligastija, tiek Adomas

atkakliai stengėsi išmokyti sodininkystės ir augalininkystės. Adomas ir Ieva buvo sodininkai, ne piemenys, ir tomis dienomis sodininkavimas buvo išvystyta kultūra. Augalų auginimas spinduliuoja kilninantį poveikį visoms žmonijos rasėms.

Žemdirbystė daugiau negu keturgubai padidino žemės-žmogaus proporciją pasaulyje. Ji gali derintis su ankstesniojo kultūrinio etapo piemenų užsiėmimu. Kada šitie trys etapai vienas kitą užkloja, tada vyrai medžioja, o moterys dirba žemę.

Visada buvo trintis tarp gyvulių auginusiųjų ir žemdirbių. Medžiotojas ir kerdžius buvo karingi, pasirengę kariauti; žemdirbys yra labiau taiką mylintis tipas. Bendravimas su gyvuliais numato kovą ir jėgą; bendravimas su augalais palaipsniui ugdo kantrybę, ramybę, ir taiką. Žemės ūkis ir pramonės gamyba yra veiklos formos taikos sąlygomis. Bet jų abiejų, kaip pasaulio visuomeninės veiklos formų, silpnoji pusė yra ta, kad joms stinga sujaudinimo ir nuotykių.

Žmogiškoji visuomenė vystėsi iš medžioklės pakopos per gyvulių augintojų pakopą į žemdirbystės teritorinę pakopą. Ir šitos besivystančios civilizacijos kiekviename etape vis mažiau ir mažiau buvo klajokliškos gyvensenos, žmogus vis daugiau ir daugiau ėmė gyventi namuose.

Ir dabar pramonė iš tikrųjų papildo žemės ūkį, ir dėl to atsiranda didesnė urbanizacija ir gyventojų klasių nežemdirbių grupių pagausėjimas. Bet industrinė era negali tikėtis to, jog išliks, jeigu jos vadovai nesuvoks, kad net ir patys aukščiausi visuomeniniai laimėjimai visada turi remtis į tvirtą žemės ūkio pagrindą.

6. KULTŪROS EVOLIUCIJA

Žmogus yra žemės tvarinys, gamtos vaikas; nesvarbu, kiek atkakliai jis bemėgintų išsivaduoti nuo žemės, galų gale jam šito padaryti tikrai nepasiseks. "Dulkė esi, į dulkę ir pavirsi" tiesiogine prasme yra teisinga kalbant apie visą žmoniją. Pagrindinė žmogaus kova buvo, ir yra, ir visada tikrai bus, dėl žemės. Primityvių žmogiškųjų būtybių pirmieji visuomeniniai susivienijimai buvo tuo tikslu, jog laimėtų šituos mūšius dėl žemės. Žemės-žmogaus proporcija sudaro visos visuomeninės civilizacijos pagrindą.

Žmogaus intelektas, amatų ir mokslo pagalba, padidino žemės derlių; tuo pačiu metu natūralus palikuonių pagausėjimas kažkuria prasme buvo pradėtas kontroliuoti, ir tokiu būdu buvo parūpintos priemonės ir laisvalaikis tam, kad būtų sukurta kultūringa civilizacija.

Žmogiškąją visuomenę valdo toks dėsnis, kuris numato, kad gyventojų skaičius kinta tiesiog proporcingai žemės panaudojimo metodams ir atvirkščiai proporcingai konkrečiam gyvenimo lygiui. Per visus šituos ankstyvuosius amžius, net labiau negu šiandien, pasiūlos ir paklausos dėsnis, kas susiję su žmonėmis ir žeme, nulėmė ir vieno, ir kito apskaičiuotą vertę. Per tuos laikus, kada žemės būdavo perteklius – neužimtos teritorijos – žmonių poreikis būdavo didžiulis, ir dėl to žmogiškosios gyvybės vertė būdavo dideliu laipsniu padidinta; dėl to gyvybės praradimas būdavo didesnė nelaimė. Per tuos periodus, kada žemės trūkdavo, o susivienijusių

gyventojų skaičius būdavo per didelis, tada žmogaus gyvybė būdavo santykinai nupiginta taip, kad karas, badas, ir mirtinos infekcinės ligos keldavo mažesni nerimą.

Kada žemės derlius sumažėja, arba gyventojų skaičius padidėja, tada neišvengiamai kova vėl atsinaujina; į paviršių iškyla žmogiškosios prigimties pačios blogiausios savybės. Gausėnis žemės derlius, amatų išsivystymas, ir gyventojų skaičiaus sumažėjimas visa tai turi polinkį puoselėti žmogiškosios prigimties geresnėsios pusės vystymą.

Visuomenė, gyvenanti pakraščiuose, vysto žmonijos nekvalifikuotąją pusę; vaizduojamieji menai ir mokslinė pažanga, kartu su dvasine kultūra, geriausiai klestėjo didesniuose gyvenamuosiuose centruose, kada visa tai paremdavo žemės ūkio ir pramonės gyventojai, kuriuos šiek tiek veikė žmogaus-žemės santykis. Miestai visada padidina savo gyventojų sugebėjimus linkstančius į gerį arba į blogį.

Šeimos dydžiui visada turėjo įtakos pragyvenimo lygis. Kuo aukštesnis lygis, tuo mažesnė šeima, iki pasiekiamas nusistovėjusio statuso arba palaipsnio išnykimo taškas.

Per visus amžius pragyvenimo lygis lėmė išliekančiųjų gyventojų kokybę, kaip kontrastą vien tik kiekybei. Vietinės klasės pragyvenimo lygis pagimdė naujas visuomenines kastas, naujus papročius. Kada pragyvenimo lygis tapdavo per daug sudėtingu arba per daug prabangiu, tada jis greitai tapdavo pražūtingu. Kasta yra aštrios konkurencijos, kurią sukuria visuomeninis spaudimas dėl didelio gyventojų tankio, tiesioginė pasekmė.

Ankstyvosios rasės dažnai griėbdavosi metodo, numatančio gyventojų skaičių apriboti; visos primityvios gentys nužudydavo išsigimusius ir paliegiusius vaikus. Kūdikėlės mergaitės dažnai būdavo nužudomos, kol buvo pradėta žmonas pirkti. Kartais tik gimusius vaikelius pasmaugdavo, bet dažniausia išmesdavo. Paprastai dvynių tėvas reikalaudavo, kad vienas iš jų būtų nužudytas, nes, buvo tikima, jog kelių vaikų gimimas yra arba dėl magijos arba dėl neištikimybės. Tačiau, kaip taisyklė, tos pačios lyties dvynių pasigailėdavo. Nors šitokie tabu dvyniams kažkada buvo beveik visuotiniai, bet niekada jie nebuvo Andonitų papročių dalis; šitos tautos dvynius laikė geros sėkmės ženklais.

Daug rasių išmoko aborto metodo, ir šita praktika labai paplito po to, kai buvo įvestas tabu vaikų gimimui tarp nevedusiųjų. Ilgai vyravo paprotys, pagal kurį mergina savo palikuonį privalėjo užmušti, bet tarp labiau civilizuotų grupių šitie nesantuokiniai vaikai tapdavo merginos motinos globotiniais. Laikantis tiek abortų, tiek kūdikių nužudymo praktikos daug primityvių klanų iš esmės buvo išnaikinta. Bet nežiūrint papročių diktato, labai mažai vaikų buvo išnaikinta po to, kada jie vieną kartą buvo pamaitinti krūtimi – motinos meilė yra per daug stipri.

Net dvidešimtajame amžiuje yra išlikusios šitos primityvios gyventojų skaičiaus kontrolės liekanos. Australijoje yra gentis, kurioje motinos atsisako auginti daugiau negu du ar tris vaikus. Dar neseniai viena kanibalistinė gentis

suvalgydavo kas penktą gimusį vaiką. Madagaskare kai kurios gentys vis dar naikina visus vaikus, gimusius tam tikromis nelaimingomis dienomis, kas sudaro maždaug dvidešimt penkis procentus visų gimusių kūdikių.

Pasaulio požiūriu, per didelis gyventojų skaičius niekada nebuvo rimta problema praeityje, bet jeigu karų sumažėja, o mokslas vis daugiau valdo žmonių ligas, tai gali tapti rimta problema artimoje ateityje. Tokiu metu pasaulio vadovybei tai taps didžiuliu išminties išbandymu. Ar Urantijos valdovai turės įžvalgos ir drąsos tam, kad skatintų vidutinės

[771]▼

arba stabilizuotos žmogiškosios būtybės dauginimąsi vietoje tų kraštutinių, kada vystosi viršnormalūs žmonės ir kada milžinišku laipsniu auga grupės, kuriose yra menkesni už normalius žmonės? Turėtų būti puoselėjamas normalus žmogus; jis yra civilizacijos stuburas ir mutuojančių rasės genijų šaltinis. Menkesnį už normalų žmogų visuomenė turėtų kontroliuoti; jų neturėtų būti gimdoma daugiau negu reikalinga administruoti žemesnius pramonės lygius, tas užduotis, kurioms atlikti yra reikalingas aukštesnio už gyvulio lygį intelektas, tačiau kurios pateikia tokius žemo lygio reikalavimus, kad žmonių aukštesniesiems tipams jos atrodytų tikra vergovė ir baudžiava.

[Pateikta Melkizedeko, kažkada dislokuoto Urantijoje.]

[772]▼

69 DOKUMENTAS

PRIMITYVIOSIOS ŽMOGIŠKOSIOS INSTITUCIJOS

EMOCINIU požiūriu, savo gyvulinius protėvius žmogus pranoksta savo sugebėjimu suvokti humorą, meną, ir religiją. Visuomeniniu požiūriu, savo aukštesnį lygį jis demonstruoja tuo, kad pasigamina įrankį, sugeba bendrauti, ir kuria institucijas.

Kada žmogiškosios būtybės ilgai išlaiko visuomenines grupes, tada tokios sancaupos visada sukuria tam tikras veiklos kryptis, kurios aukščiausiąją tašką pasiekia institucijų sukūrimu. Kaip parodė patirtis, didžioji dauguma žmogaus institucijų darbą palengvino, nors tuo pačiu įnešė tam tikrą indėlį į grupės saugumo padidinimą.

Civilizuotas žmogus labai didžiuojasi savo įkurtų institucijų pobūdžiu, stabilumu, ir tęstinumu, bet visos žmogiškosios institucijos yra tiesiog sukaupti praeities tokie papročiai, kokius juos išsaugojo tabu ir kuriems iškilumo suteikė religija. Toks palikimas tampa tradicijomis, o tradicijos galiausiai pavirsta įprastiniais susitarimais.

1. PAGRINDINĖS ŽMOGIŠKOSIOS INSTITUCIJOS

Visos žmogiškosios institucijos tarnauja tam tikram visuomeniniam poreikiui, praeities ar dabarties, nepaisant to, kad per didelis jų išvystymas

neišvengiamai sumažina individo vertę tuo, kad asmenybė yra užgožiama ir iniciatyva yra sumažinama. Žmogus savo institucijas turėtų valdyti vietoje to, kad leistųsi būti valdomas šitų besivystančios civilizacijos kūrinį.

Žmogiškosios institucijos sudaro tris bendras klases:

1. *Savojo aš aprūpinimo institucijos*. Šitos institucijos apima tokias veiklos rūšis, kurios kyla dėl alkio maistui ir su tuo susijusiais savojo aš išsaugojimo instinktais. Jos apima pramonę, nuosavybę, grobikišką karą, ir visus visuomenę reguliuojančius mechanizmus. Anksčiau ar vėliau baimės instinktas padeda tam, jog šitos išlikimo institucijos būtų sukurtos tabu, susitarimų, ir religinių sankcijų dėka. Bet baimė, nemokšiškumas, ir prietaringumas suvaidino žymų vaidmenį visų žmogiškųjų institucijų pradinio atsiradimo ir vėlesniojo vystymosi metu.

2. *Savojo aš pratęsimo institucijos*. Tai yra visuomenės institucijos, atsirandančios dėl rasių lytinio poreikio, motinystės instinkto, ir labiau išvystytų švelnių jausmų. Jos sudaro namų ir mokyklos, šeimos gyvenimo, švietimo, etikos, ir religijos visuomeninę apsaugą. Jos apima vedybinius papročius, gynybinius karus, ir namų statybą.

3. *Savojo aš patenkinimo institucijos*. Tai yra tokie papročiai, kurie kyla iš polinkio į tuštybę ir iš pasipuikavimo jausmų; ir jie sudaro drabužių ir asmeninio pasipuošimo papročius, visuomeninius papročius, karus dėl šlovės, šokių, pasilinksminimus, žaidimus, ir kitas jutiminio patenkinimo fazes. Bet civilizacija niekada neišvystė atskirų savojo aš patenkinimo institucijų.

[773]▼

Šitos trys visuomeninės veiklos grupės tarpusavyje yra glaudžiai susijusios ir tiksliai priklausančios viena nuo kitos. Urantijoje jos išreiškia sudėtingą organizaciją, kuri veikia kaip atskiras visuomeninis mechanizmas.

2. GAMYBOS AUŠRA

Primityvi gamyba augo lėtai kaip apsidraudimas nuo bado baisių. Žmogus savo egzistencijoje anksti pradėjo mokytis iš kai kurių gyvūnų, kurie tada, kada būdavo gausus derlius, maisto atsargų atsidėdavo toms dienoms, kada maisto stigs.

Prieš pirmąjį taupumo ir primityviųjų amatų aušrą vidutinės genties dalia buvo nepriteklūs ir tikra kančia. Ankstyvasis žmogus dėl maisto turėjo rungtis su visu gyvūnų pasauliu. Konkurencijos gravitacija visada žmogų traukia žemyn į žvėries lygį; skurdas yra jo natūrali ir tironiška būseną. Turtas nėra natūrali dovana; jis atsiranda darbo, žinių, ir organizacijos dėka.

Primityvusis žmogus greitai suvokė susivienijimo privalumus. Susivienijimas atvedė į organizaciją, o pirmoji organizacijos pasekmė buvo darbo pasidalijimas, kuris betarpiškai taupė laiką ir medžiagas. Šitas darbo specializavimas atsirado dėl to, jog buvo prisitaikoma prie spaudimo – einant mažiausio pasipriešinimo keliu. Primityvieji laukiniai niekada nedirbo jokio

tikro darbo linksmai ir noriai. Jiems prisiderinimas buvo dėl priverstinio būtinumo.

Primityvusis žmogus nemėgo sunkaus darbo, ir jis neskubėdavo, nebent būtų susidūręs su rimtu pavojumi. Laiko elementas darbe, mintis atlikti konkrečią užduotį per tam tikrą laiko limitą, yra išimtinai šiuolaikinė samprata. Senovės žmonės niekada neskubėdavo. Būtent įtemptos kovos už egzistavimą ir nuolat besivystančio pragyvenimo lygio šie dvigubi reikalavimai ankstyvojo žmogaus neaktyvias rases natūraliai stūmė į pramonės kelią.

Fizinis darbas, kūrybinės pastangos, žmogų atskiria nuo žvėries, kurio pastangos daugiausia yra instinktyvios. Būtinybė dirbti yra žmogaus didžiausia palaima. Princo personalo visi nariai dirbo; jie padarė daug, kad fizinį darbą Urantijoje sutaurintų. Adomas buvo sodininkas; hebrajų Dievas dirbo – jis buvo visų daiktų kūrėjas ir parėmėjas. Hebrajai buvo pirmoji gentis, kuri aukščiausiu laipsniu vertino darbštumą; jie buvo pirmoji tauta, išleidusi dekretą, jog "Kas nedirba, tas nevalgo." Bet daugelis pasaulio religijų sugrįžo prie ankstesniojo nieko neveikimo idealo. Jupiteris buvo pramogautojas, o Buda tapo nedirbančiu pasišventusiu apmąstymams.

Sangikų gentys buvo pakankamai darbščios, kada gyveno ne tropikuose. Bet tarp tinginių, atsidavusių magijai, ir darbo apaštalų – tų, kurie naudojosi įžvalga – vyko ilga ilga kova.

Pirmasis žmogiškasis įžvalgumas buvo nukreiptas į ugnies, vandens, ir maisto išsaugojimą. Bet primityvusis žmogus buvo natūraliai gimęs azartinis lošikas; jis visada norėjo ką nors gauti veltui; ir tais ankstyvaisiais laikais toji sėkmė, kuri kildavo dėl kantrios veiklos, per daug dažnai būdavo priskiriama kerams. Magija labai lėtai užleido vietą įžvalgumui, atsisakymui savojo aš, ir darbštumui.

3. DARBO PASIDALIJIMAS

Primityvioje visuomenėje darbo pasidalijimą nulėmė iš pradžių natūralios, o tada visuomeninės, aplinkybės. Pirminė darbo pasidalijimo tvarka buvo tokia:

[774]▼

1. *Pasidalijimas, grindžiamas lytimi.* Moters darbą nulėmė pasirinktinis vaikų buvimas; moterys natūraliai kūdikius myli labiau negu juos myli vyrai. Tokiu būdu moterys ėmė dirbti kasdienius darbus, tuo tarpu vyras tapo medžiotoju ir kovotoju, turėdamas aiškiai atskirtus darbo ir poilsio laikotarpius.

Per amžius visą laiką veikė tabu, kurie moterį laikė griežtai savosios veiklos sferoje. Vyras su kuo didžiausiu egoizmu pasirinko priimtinesnį darbą, o kasdienius sunkius ir nuobodžius darbus paliko moteriai. Vyrui visada buvo gėda dirbti moters darbą, bet moteris niekada neparodė jokio nenoro atlikti vyro darbą. Bet kaip keistai beatrodytų, tiek vyrai, tiek moterys visada dirbdavo kartu statydami ir įrengdami namus.

2. *Modifikavimas pagal amžių ir ligas.* Šitie skirtumai nulėmė kitą darbo paskirstymo lygį: seni žmonės ir luošiai buvo anksti nukreipiami gaminti įrankius ir ginklus. Vėliau jie buvo paskirti atlikti drėkinimo darbus.

3. *Diferencijavimas, pagrįstas religija.* Šamanai buvo pirmosios būtybės, kurios buvo išlaisvintos nuo sunkaus fizinio darbo, jie buvo pirmoji profesionalų klasė. Kalviai sudarė mažą grupę, kuri konkuravo su šamanais kaip magais. Jų sugebėjimai dirbant su metalais vertė žmones jų bijoti. "Baltieji kalviai" ir "juodieji kalviai" pagimdė ankstyvuosius tikėjimus baltąja ir juodąja magija. O vėliau šis tikėjimas buvo įtrauktas į gerų ir blogų vėlių, gerų ir blogų dvasių prietarus.

Kalviai buvo pirmoji nereliginė grupė, turėjusi ypatingų privilegijų. Karo metu jie buvo laikomi neutraliais, ir šitas papildomas laisvalaikis juos išvystė iki to, kad jie tapo, kaip klasė, primityviosios visuomenės politikais. Bet dėl didžiulio piktnaudžiavimo šitomis privilegijomis kalvių ėmė neapkęsti visuotinai, ir šamanai negaišo laiko, kad šią neapykantą savo konkurentams paremtų. Šitose pirmosiose mokslo ir religijos varžybose, nugalėjo religija (prietarai). Kada kalviai buvo išstumti iš kaimų, tada jie atidarė pirmąsias užkeigas, viešbutinio tipo namus, gyvenviečių pakraščiuose.

4. *Šeimininkas ir vergas.* Naujas darbo pasidalijimas iškilo dėl nugalėtojo ryšio su nugalėtuoju, ir tai reiškė žmogiškosios vergijos pradžią.

5. *Diferencijavimas, pagrįstas skirtingais fiziniais ir protiniais gabumais.* Tolimesnį darbo pasidalijimą skatino įgimti žmonių skirtumai; visos žmogiškosios būtybės negimsta lygios.

Pirmieji pramonės specialistai buvo titnago gabaliukų atskelėjai ir akmens mūrininkai; po jų ėjo kalviai. Vėliau išsivystė grupinė specializacija; ištisos šeimos ir klanai atsidavė kokios nors rūšies darbui. Viena iš seniausiųjų kastų, be genties šamanų, žynių kasta, kilo dėl to, jog buvo prietaringai išaukštinta tokia šeima, kurios nariai meistriškai gamino kardus.

Pirmieji grupiniai specialistai pramonėje buvo akmens druskos eksportuotojai ir puodžiai. Moterys gamindavo paprastus molio indus, o vyrai ornamentuotus dirbinius. Kai kuriose gentyse siūdavo ir ausdavo moterys, kitose gentyse tą darydavo vyrai.

Pirmieji prekiautojai buvo moterys; jos buvo panaudojamos kaip šnipės, kurioms komercija buvo šalutinė sritis. Netrukus prekyba išsiplėtė, moterys dirbo tarpininkėmis – pagal vienetinį apmokėjimą. Tada ėjo pirklių klasė, kuri už savo paslaugas gaudavo komisinius, pelną. Grupinio barterio augimas išsivystė į komerciją; ir po keitimosi prekėmis atsirado keitimasis kvalifikuota darbo jėga.

4. PREKYBOS PRADŽIA

Lygiai taip, kaip vedybos pagal kontraktą ėjo po prievartinių vedybų, taip prekyba mainais ėjo po grobikiškų užpuolimų. Bet tarp tylių mainų ir vėlesniosios prekybos šiuolaikiniais biržos metodais įsiterpė ilgas piratavimo laikotarpis.

Pirmuosius mainus vykdė ginkluoti prekyautojai, kurie savo prekes palikdavo neutralioje vietoje. Moterys organizavo pirmuosius turgus; jos buvo seniausi prekyautojai, ir tai buvo dėl to, kad jos buvo nešulių nešikės; vyrai buvo kariūnai. Labai anksti buvo sukurtas prekystalis, tokia siena, kuri buvo pakankamai plati, kad prekiaujantiems neleistų vienam kito pasiekti su ginklu.

Fetišas buvo panaudojamas tam, kad saugotų paprastųjų mainų prekių partijas. Tokios turgaus vietos būdavo apsaugotos nuo vagystės; nebūdavo paimama nieko kaip nors kitaip, kaip tik mainais arba nusiperkant; saugant fetišui, prekes laikyti visada būdavo saugu. Ankstyvieji prekyautojai būdavo skrupulingai sąžiningi savo pačių genties viduje, bet manė, jog visiškai tinka apgaulinėti tolimus atvykėlius. Net ir ankstyvieji hebrajai pripažino atskirą etikos kodeksą bendraudami su pagonimis.

Per amžius tęsėsi paprastieji mainai, kol vyrai ėmė susitikinėti, neginkluoti, šventoje turgaus vietoje. Šitos pačios turgaus aikštės tapo pirmosiomis prieglaudos vietomis, ir kai kuriose šalyse vėliau buvo žinomos kaip "prieglobsčio miestai." Bet koks bėglys, pasiekęs turgaus vietą, būdavo saugus ir apsaugotas nuo bet kokio užpuolimo.

Pirmieji svorio vienetai buvo kviečių ir kitokių javų grūdai. Pirmoji atsiskaitymo priemonė buvo žuvis arba ožka. Vėliau mainų vienetu tapo karvė.

Šiuolaikinis raštas atsirado iš ankstyvųjų prekybinių užrašų; pirmoji žmogaus literatūra buvo skatinęs prekybą dokumentas, druskos reklama. Didelė dalis iš ankstyvesniųjų karų buvo kariaujami dėl gamtinių telkinių, tokių, kaip titnago, druskos, ir metalų. Pirmoji oficiali tarpgentinė sutartis buvo dėl druskos klogo priklausymo kelioms gentims. Šitos vietos, dėl kurių buvo sudarytos sutartys, suteikė galimybę draugiškai ir taikiai pasikeisti idėjomis ir bendrauti įvairioms gentims.

Raštas vystėsi eidamas per tokius etapus, kaip "pranešimo lazdelė," sumazgytos virvės, užrašymas piešiniu, hieroglifai, ir vampumų diržai, iki ankstyvosios simbolių abėcėlės. Pranešimo pasiuntimas išsivystė nuo primityvaus dūmų signalo per bėgikus, jojikus ant gyvūnų iki geležinkelių ir lėktuvų, o taip pat telegrafo, telefono, ir radijo ryšio.

Naujas idėjas ir geresnius metodus senovės prekybininkai išnešiodavo po visą apgyvendintą pasaulį. Komercija, susijusi su kelionėmis, vedė į tyrinėjimus ir atradimus. Ir visa tai atvedė į transporto sukūrimą. Komercija buvo didžiulė civilizuotoja, skatindama kryžminį kultūrų vystymąsi.

5. KAPITALO PRADŽIA

Kapitalas yra darbas, kuris yra panaudojamas kaip atsisakymas nuo dabarties vardan ateities. Taupymas išreiškia palaikymo formą ir išlikimo apsidraudimą. Maisto atsargų kaupimas ir saugojimas išvystė savikontrolę ir sukūrė pirmąsias kapitalo ir darbo problemas. Tas žmogus, kuris turėjo maisto, su sąlyga, kad jis galėjo jį apsaugoti nuo plėšikų, turėjo ryškų pranašumą prieš tą žmogų, kuris maisto neturėjo.

Ankstyvasis bankininkas buvo genties drąsuolis. Jis laikė grupės turtus kaip įnašą, tuo tarpu visas klanas gindavo jo būstą užpuolimo

[776]▼

atveju. Tokiu būdu individo kapitalo ir grupės turto sukaupimas tuoj pat atvedė į karinę organizaciją. Iš pradžių tokios atsargumo priemonės buvo sumanytos tam, jog apgintų nuosavybę nuo svetimų užpuolikų, bet vėliau tapo papročiu karinę organizaciją laikyti tam, kad būtų panaudota antpuoliams prieš kaimyninių genčių nuosavybę ir turtą.

Pagrindiniai akstinai, kurie atvedė į kapitalo kaupimą, buvo:

1. *Alkis – susietas su išvalgumu.* Maisto taupymas ir išsaugojimas reiškė galią ir patogumą tiems, kurie turėjo užtektinai išvalgumo apsirūpinti tokiu būdu, jog būtų patenkinti poreikiai ateityje. Maisto atsargos buvo adekvatus apsidraudimas nuo bado ir nelaimių. Ir visa primityviųjų papročių sanauja buvo iš tikrųjų sumanyta tam, jog žmogui padėtų dabartį pajungti ateičiai.

2. *Meilė šeimai* – troškimas pasirūpinti jos narių poreikiais. Kapitalas reiškia nuosavybės taupymą nežiūrint šios dienos poreikių spaudimo, kad būtų apsidrausta, jeigu kiltų poreikiai ateityje. Šitoji ateities poreikių dalis gali būti susijusi su palikuonimis.

3. *Tuštystė* – noras pademonstruoti savo sukaupą nuosavybę. Papildomi drabužiai buvo vienas pirmųjų išsiskyrimo ženklų. Nuo seno žmogus puikavosi kolekcionavimo tuštyste.

4. *Padėtis* – troškimas nusipirkti visuomeninį ir politinį prestižą. Anksti atsirado komercializuoti kilmingieji, į kuriuos priėmimas priklausė nuo kokios nors ypatingos tarnystės atlikimo valdovams arba būdavo suteikiamas atvirai už mokestį pinigais.

5. *Valdžia* – siekimas būti šeimnininku. Turto skolinimas buvo naudojamas kaip pavergimo priemonė, tais senaisiais laikais paskolos metinės palūkanos būdavo šimtas procentų. Pinigų skoliniojai pavertė save karaliais, sukurdami nuolatinę skolininkų armiją. Vergai tapo viena iš seniausiujų turto kaupimo formų, o senovės dienomis skolos vergovė išsiplėtė iki kūno valdymo net ir po mirties.

6. *Mirusiųjų vėlių baimė* – užmokestis žyniui už apsaugą. Žmonės anksti pradėjo duoti mirties dovanas žyniams, turėdami omenyje, kad jų turima nuosavybė būtų panaudota tam, jog palengvintų jų žengimą pirmyn kitame gyvenime. Tokiu būdu žyniai tapo labai turtingais; jie buvo pagrindiniai senovės kapitalistai.

7. *Lytinis potraukis* – troškimas nusipirkti vieną arba daugiau žmonių. Žmogaus pirmoji prekybos forma buvo atsiskaitymas moterimis; tai buvo likus daug laiko iki prekybos arkliais. Tačiau niekada mainai lyties vergais tikrai visuomenės nevystė; tokia veikla buvo ir yra rasinė gėda, nes vienu ir tuo pačiu metu ji trukdė šeimyninio gyvenimo vystymuisi ir teršė labiau išsivysčiusių tautų gerą biologinę būklę.

8. *Daugybė savojo aš patenkinimo formų*. Kai kurie siekė turtų, nes jie suteikė valdžią; kiti sunkiai dirbo dėl nuosavybės, nes ji reiškė patogumus. Ankstyvasis žmogus (ir kai kurie vėlesniųjų laikų žmonės) buvo linkęs savo resursus išleisti prabangai. Primityviausias rases domino apsvaiginančios ir narkotinės medžiagos.

Civilizacijai vystantis, žmonės įgavo naujų paskatų taupyti; prie pirminio alkio maistui greitai prisidėjo ir nauji poreikiai. Skurdas tapo tokiu pasibjaurėtinu, jog buvo manoma, kad tik tai turtingieji po mirties patekdavo tiesiai į dangų. Nuosavybė tapo tiek aukštai vertinama, jog buvo laikoma, kad pakanka surengti pretenzingą pokylį tam, jog nuo žmogaus vardo būtų nuplauta nešlovė.

[777]▼

Turto sukaupimas anksti tapo visuomeninio išskirtinumo ženklu. Kai kuriose gentyse individai kaupdavo nuosavybę metų metais tam, kad padarytų išpūdį jį sudegindami kokios nors šventės metu arba veltui išdalindami savo gentainiams. Tas juos padarydavo didžiais vyrais. Net ir šiuolaikinės tautos jaučia pasitenkinimą dalindamos dideliais kiekiais Kalėdų dovanas, tuo tarpu turtingieji finansuoja milžiniškas filantropines ir švietimo institucijas. Žmogaus metodai keičiasi, bet jo polinkis išlieka visai nepakitęs.

Bet būtų visiškai teisinga pastebėti, jog ne vienas senovės turtingas žmogus daug savo turto išdalino iš baimės, kad jį gali užmušti tie, kurie jo turtą troško neteisėtai. Turtingi vyrai neretai paaukodavo dešimtis vergų tam, jog turtui parodytų panieką.

Nors kapitalas ir turėjo polinkį žmogų išlaisvinti, bet visuomeninę ir industrinę organizaciją jis labai sukomplikavo. Nedorų kapitalistų piktnaudžiavimas kapitalu nepanaikina to fakto, kad jis yra šiuolaikinės industrinės visuomenės pagrindas. Kapitalo ir išradimų dėka šiuolaikinė karta naudoja didesniu laisvės laipsniu palyginus su visomis kitomis kartomis, kurios kada nors iki tol gyveno žemėje. Štai yra pateikiama kaip faktas, o ne kaip nemąstančių ir savanaudiškų kapitalo saugotojų daugelio piktnaudžiavimo atvejų pateisinimas.

6. UGNIS CIVILIZACIJOS ATŽVILGIU

Primityvioji visuomenė su savo keturiais skyriais – gamybiniu, reguliuojančiu, religiniu, ir kariniu – formavosi per ugnies, gyvulių, vergų, ir nuosavybės pakopas.

Ugnies uždegimas, iš karto vieninteliu šuoliu, amžiams atskyrė žmogų nuo gyvulio; tai yra pagrindinis žmogaus išradimas arba atradimas. Ugnis įgalino žmogų pasilikti nakčiai ant žemės, nes visi gyvūnai jos bijo. Ugnis skatino vakaro visuomeninius santykius; ji ne tik saugojo nuo šalčio ir žvėrių, bet taip pat buvo naudojama kaip apsauga nuo vėlių. Iš pradžių ji buvo naudojama daugiau dėl šviesos, o ne dėl šilumos; daug atsilikusių genčių atsisako miegoti, jeigu liepsna nedega visą naktį.

Ugnis buvo didžiulė civilizuotoja, suteikdama žmogui pirmąją priemonę, kad jis būtų altruistas be praradimų, įgalindama jį atiduoti rusenančias anglis kaimynui nenusiskriaudžiant savęs. Namų ugnis, kuria rūpinosi motina arba vyriausioji duktė, buvo pirmasis lavintojas, kuriam buvo reikalinga priežiūra ir patikimumas. Ankstyvieji namai nebuvo pastatas, bet šeima susirinkdavo aplink ugnį, šeimos židinį. Kada sūnus sukdavo naujus namus, tada iš šeimos židinio jis parsinešdavo nuodėgulių.

Nors Andonas, ugnies atradėjas, vengė ją laikyti garbinimo objektu, bet daugelis jo palikuonių ugnį laikė fetišu arba dvasia. Jiems nepavyko pasinaudoti ugnies sanitarine nauda, nes jie nedegindavo šiukšlių. Primityvieji žmonės ugnies bijojo ir visada stengėsi laikyti ją pagarboje, iš čia smilkalų ir pelenų barstymo atsiradimas. Jokiomis aplinkybėmis senovės žmonės nespjau davo į ugnį, taip pat jie niekada nepraeidavo tarp žmogaus ir degančios ugnies. Net geležies pirus ir titnago gabaliukus, naudojamus įskelti ugnį, ankstyvoji žmonija laikė šventais.

Buvo nuodėmė užgesinti liepsną; jeigu pirklė užsidegdavo, todėl jai buvo netrukdoma sudegti. Šventovių ir šventyklų ugnys buvo šventos, ir joms niekada nebuvo leidžiama užgesti, išskyrus tuomet, kai kasmet būdavo įkuriama nauja ugnis, kaip buvo toks paprotys, arba po kokios nors nelaimės. Moterys buvo renkamos žynėmis, nes jos buvo namų ugnies saugotojos.

[778]▼

Ankstyvieji mitai apie tai, kaip ugnis atėjo žemyn nuo dievų, kilo iš stebėjimų, kaip ugnį sukelia žaibas. Šitos viršgamtinės kilmės mintys atvedė tiesiai į ugnies garbinimą, o ugnies garbinimas atvedė prie "perėjimo per ugnį" papročio, kuris buvo praktikuojamas iki pat Mozės laikų. Ir dabar tebėra išlikusi samprata apie perėjimą per ugnį po mirties. Ugnies mitas buvo didžiulis suvaržymas ankstyvaisiais laikais, ir dabar dar tebeegzistuoja parsų simbolizme.

Ugnis atvedė į maisto gaminimą verdant, ir "žaliaėdžiai" tapo paniekos terminu. O virimas sumažino gyvybinės energijos, reikalingos maisto virškinimui, sunaudojimą, ir tokiu būdu ankstyvajam žmogui paliko kažkiek jėgų visuomenei kultūrai, tuo tarpu gyvulininkystė, sumažindama pastangas, būtinas tam, jog būtų apsirūpinta maistu, suteikė laiko visuomenei veiklai.

Vertėtų prisiminti, jog ugnis atvėrė duris metalo darbams, o vėliau atvedė į garo energijos atradimą ir į šiandieninį elektros panaudojimą.

7. GYVŪNŲ PANAUDOJIMAS

Pradžiai reikia pasakyti, kad visas gyvūnų pasaulis buvo žmogaus priešas; žmogiškosios būtybės buvo priverstos išmokti apsisaugoti nuo žvėrių. Iš pradžių žmogus valgė gyvūnus, bet vėliau išmoko juos prisijaukinti ir priversti juos tarnauti jam.

Gyvūnų prijaukinimas įvyko atsitiktinai. Laukiniai bandas medžiojo panašiai, kaip Amerikos indėnai medžiojo bizonus. Apsupę bandą jie galėjo gyvulius kontroliuoti, tokiu būdu galėjo juos paskersti tada, kada buvo reikalingas maistas. Vėliau buvo padaryti aptvarai, ir būdavo pagaunamos ištisos bandos.

Kai kuriuos gyvūnus buvo lengva prijaukinti, bet kaip ir dramblys, didelė jų dalis nelaisvėje nesidaugino. Dar vėliau buvo sužinota, jog kai kurios gyvūnų rūšys pasiduoda žmogui ir nelaisvėje dauginasi. Tokiu būdu prijaukinimas buvo vystomas selekcinio auginimo dėka, tokios veiklos, kuri nuo Dalamatijos laikų padarė didžiulę pažangą, dėka.

Šuo buvo pirmasis prijaukintas gyvūnas, o sunkus prijaukinimo patyrimas prasidėjo tada, kada vienas šuo, po to, kai visą dieną sekiojo paskui medžiotoją, iš esmės su medžiotoju nuėjo į jo namus. Per amžius šunys buvo naudojami maistui, medžioklėje, transportavimui, ir bendravimui. Iš pradžių šunys tikrai kaukė, bet vėliau jie išmoko loti. Šuns aštri uoslė atvedė prie tokios sampratos, kad jie gali matyti dvasias, ir tokiu būdu kilo šuns fetišo kultas. Sargybinių šunų panaudojimas pirmą kartą leido visam klanui miegoti naktį. Tada atsirado paprotys sargybinius šunis panaudoti tam, jog saugotų namus nuo dvasių, o taip pat ir nuo materialių priešų. Kada šuo lodavo, tada artindavosi žmogus arba žvėris, tačiau kada šuo staugdavo, tada netoli būdavo dvasios. Net ir dabar daugelis tebetiki, kad šuns staugimas naktį pranašauja mirtį.

Kada vyras buvo medžiotojas, tada jis buvo pakankamai malonus moteriai, bet po gyvūnų prisijaukinimo, kartu su Kaligastijos supainiojimu, daugelis genčių su savo moterimis elgėsi gėdingai. Jos su moterimis elgėsi labai jau panašiai, kaip elgėsi ir su savo gyvuliais. Vyro brutalus elgesys su moterimi sudaro vieną tamsiausių skirsnų žmonijos istorijoje.

8. VERGOVĖ KAIP CIVILIZACIJOS FAKTORIUS

Primityvusis žmogus niekada nedvejojo dėl to, kad savo bičiulius pavergtų. Moteris buvo pirmoji vergė, šeimos vergė. Vyras piemu moterį pavergė kaip savo menkesnį lytinį partnerį.

[779]▼

Tokios rūšies lytinė vergovė tiesiogiai kilo dėl vyro sumažėjusios priklausomybės nuo moters.

Ne taip seniai pavergimas buvo likimas tų karo belaisvių, kurie atsisakydavo priimti nugalėtojo religiją. Ankstyvaisiais laikais belaisviai būdavo arba suvalgomi, nukankinami iki mirties, verčiami kautis vienas prieš kitą, paaukojami dvasioms, arba pavergiami. Vergovė buvo didžiulė pažanga, palyginus su masiniu išžudymu arba kanibalizmu.

Pavergimas buvo žingsnis į priekį su karo belaisviais pasielgiant gailestingai. Ajos pasala, kada buvo išžudyti visi vyrai, moterys, ir vaikai, pasigailėjus tikrai karaliaus, kad būtų patenkinta nugalėtojo tuštybė, yra tikrasis barbariškų žudynių, kurias praktikuoja net ir tariamai civilizuotos tautos, vaizdas. Ogo, Bašano karaliaus, užpuolimas buvo lygiai tiek pat brutalus ir nuniokojantis. Hebrajai savo priešus "visiškai sunaikindavo," visą jų nuosavybę paimdavo kaip karo grobį. Jie visiems miestams uždėdavo skausmo duoklę "išnaikindami visus vyrus." Bet daugelis šiuolaikinių genčių, kurios turėjo mažiau gentinio egoizmo, jau seniai praktikavo geresniųjų belaisvių priėmimą į gentį.

Medžiotojas, toks, kaip Amerikos raudonasis žmogus, į vergovę neimdavo. Jis belaisvius arba priimdavo į savo gentį, arba nužudydavo. Vergovė nebuvo paplitusi tarp ganyklinių tautų, nes joms reikėjo mažai darbininkų. Kare kerdžiai paprastai išžudydavo visus vyrus belaisvius, o į vergovę paimdavo tikrai moteris ir vaikus. Mozės kodekse buvo konkretūs nurodymai, kaip šitas moteris belaisves padaryti žmonomis. Jeigu jos nepatenkindavo, tai jas buvo galima išvaryti, bet hebrajams tokių atstumtų žmonių nebuvo leidžiama parduoti kaip vergių – civilizacijoje tai buvo bent jau vienas žingsnis į priekį. Nors hebrajų visuomeniniai standartai buvo primityvūs, bet jie buvo nepalyginamai aukštesni už kaimyninių genčių visuomeninius standartus.

Bandų augintojai buvo pirmieji kapitalistai; jų bandos reiškė kapitalą, ir jie gyveno iš procentų – natūralaus prieaugio. Ir šito turto jie nebuvo linkę patikėti nei vergams, nei moterims. Bet vėliau jie ėmė belaisviais vyrus ir vertė juos dirbti žemę. Tokia yra baudžiavos – žmogaus, pritvirtinto prie žemės – ankstyvoji kilmė. Afrikiečius galima buvo lengvai išmokyti dirbti žemę; dėl to jie tapo didžiąja vergų rase.

Vergovė buvo būtina grandis žmogiškosios civilizacijos grandinėje. Tai buvo tiltas, kuriuo visuomenė perėjo nuo chaoso ir veltėdystės prie tvarkos ir civilizuotos veiklos; ji privertė atsilikusias ir tingias tautas dirbti, ir tokiu būdu suteikti turtą ir laisvalaikį labiau pažengusių į priekį šeiminių visuomeniniam vystymuisi.

Vergovės institucija žmogų privertė išrasti reguliuojantį primityvios visuomenės mechanizmą; tai suteikė pradžią valdymui. Vergovei reikalingas stiprus reguliavimas, ir per Europos Viduriniuosius Amžius ji praktiškai išnyko, nes feodalai kontroliuoti vergų nepajėgė. Senovės atsilikusios gentys, kaip ir šiandieniniai Australijos vietiniai gyventojai, vergų niekada neturėjo.

Tas tiesa, vergovė buvo engianti, bet būtent priespaudos mokyklose žmogus mokėsi darbštumo. Galiausiai vergai ėmė naudotis labiau išsivysčiusios visuomenės vaisiais, kuriuos jie taip nenoriai buvo padėję sukurti. Vergovė sukuria kultūrinio ir visuomeninio pasiekimo organizaciją, bet greitai visuomenę ji klastingai užpuola iš vidaus kaip rimčiausia iš visų naikinančių visuomeninių ligų.

Šiuolaikiniai mechaniniai išradimai vergovę pavertė atgyvenusia. Vergovė, lygiai taip, kaip ir poligamija, praeina, nes ji nenaudinga. Bet visada buvo pragaištinga išlaisvinti didžiulį vergų kiekį staiga; vargo kyla mažiau, kada jie emancipuojami palaipsniui.

Šiandien žmonės nėra visuomeniniai vergai, bet tūkstančiai leidžiasi, kad juos kaip skola pavergtų ambicijos. Nesavanoriška vergovė užleido vietą naujai ir pagerintai modifikuotos pramoninės priklausomybės formai.

Nors visuomenės idealas yra visuotinė laisvė, bet dykinėjimas niekada neturėtų būti toleruojamas. Visi darbingi asmenys turėtų būti verčiami atlikti bent tokį darbo kiekį, kuris yra reikalingas savęs išlaikymui.

Šiuolaikinė visuomenė suka atgal. Vergovė beveik išnyko; prijaukintais gyvūnais naudojamasi vis mažiau. Civilizacija, ieškodama stiprybės, grįžta prie ugnies – neorganinio pasaulio. Žmogus iš laukinių stadijos ištrūko ugnies, gyvulių, ir vergovės dėka; šiandien jis grįžta atgal, atsisakydamas vergų darbo ir gyvulių pagalbos, tuo tarpu siekdamas išplėsti naujas paslaptis ir turto ir valdžios šaltinius iš gamtos jėgų saugyklos.

9. PRIVATI NUOSAVYBĖ

Nors primityvioji visuomenė iš esmės buvo bendruomeninė, bet primityvusis žmogus nesilaikė šiuolaikinių komunizmo doktrinų. Šitų ankstyvųjų laikų komunizmas buvo ne tiesiog teorija ar visuomeninė doktrina; tai buvo paprastas ir praktinis automatiškas prisiderinimas. Komunizmas užkirto kelią skurdui ir nepritekliams; šitos senovės gentys beveik nežinojo, kas yra išmaldos prašymas ir prostitucija.

Primityvusis komunizmas ypatingai nevienodino žmonių, kad jie būtų neturtingi, taip pat jis neaukštino ir vidutinybės, bet jis iš tikrųjų skatino pasyvumą ir veltėdystę; ir iš tikrųjų jis pažabojo darbštumą ir sunaikino ambicingumą. Komunizmas buvo pastoliai be kurių negalėjo apsieiti primityvios visuomenės augimas, bet jis užleido vietą aukštesnės visuomeninės tvarkos evoliucijai, nes jis prieštaravo keturiems stipriems žmogiškiesiems polinkiams:

1. *Šeimai*. Žmogus ne vien tik tai siekia kaupti nuosavybę; jis trokšta, kad jo kapitalą paveldėtų palikuonys. Bet pirmą kartą bendruomeninėje visuomenėje žmogaus kapitalas, jam mirus, būdavo arba tuoj pat sunaudojamas, arba paskirstomas tarp grupės narių. Nebuvo nuosavybės paveldėjimo – paveldėjimo mokestis buvo vienas šimtas procentų. Vėlesnieji kapitalo kaupimo ir nuosavybės paveldėjimo papročiai buvo ryškus visuomeninis žingsnis į priekį. Ir tai yra tiesa, nepaisant vėlesniųjų didžiulių piktnaudžiavimų, kurie lydėjo netinkamą kapitalo panaudojimą.

2. *Religinės tendencijos*. Primityvusis žmogus taip pat norėjo taupyti nuosavybę tam, jog sukauptų pradinį pagrindą, su kuriuo pradėtų gyvenimą kitoje egzistencijoje. Šitas motyvas paaiškina, kodėl taip ilgai klestėjo paprotys su žmogumi palaidoti ir jam priklausančius asmeninius daiktus. Senovės žmonės tikėjo, kad tik tai turtingi išlieka po mirties nedelsiant pajusdami kokią nors malonumą ir orumą. Apreikštosios religijos mokytojai, ypač krikščionybės mokytojai, buvo pirmieji, kurie skelbė, kad vargšai gali patirti išgelbėjimą vienodai su turtingaisiais.

3. *Laisvės ir poilsio troškimui.* Ankstyvesnėmis visuomeninės evoliucijos dienomis individo uždarbio proporcingas paskirstymas tarp grupės narių iš tiesų buvo tam tikra vergijos forma; darbininkas buvo paverstas tinginio vergu. Tai buvo savižudiška komunizmo silpnybė: Nedarbantieji nuolat gyveno darbščiųjų sąskaita. Net ir dabartiniais laikais nedarbantieji priklauso nuo valstybės (taupijų mokesčių mokėtojų), kad ji pasirūpintų jais. Tie, kurie kapitalo neturi, vis dar tikisi, kad juos maitins tie, kurie kapitalo turi.

4. *Saugumo ir valdžios akstinui.* Komunizmą galiausiai sunaikino progresyvių ir sėkmę patyrusių individų apgaulinga veikla, kurie griebėsi

[781]▼

įvairių gudrybių, stengdamiesi išsivaduoti iš savo genčių vangių veltėdžių pavergimo. Bet iš pradžių visas kaupimas buvo slaptas; elementarus nesaugumas užkirto kelią išoriniam kapitalo kaupimui. Ir net vėlesniaisiais laikais buvo labai pavojinga sukaupti per daug turto; karalius tikrai sufabrikuodavo kokį nors kaltinimą, jog turtingo žmogaus nuosavybę konfiskuotų, o kada turtingas žmogus mirdavo, tai laidotuvės nevykdavo tol, kol šeima didžiulę sumą paaukodavo visuomenės gerovei arba karaliui, paveldėjimo mokestį.

Ankstyviausiais amžiais moterys buvo bendruomenės nuosavybė, o motina vadovavo šeimai. Ankstyvieji vadai savo nuosavybėje turėjo visą žemę ir buvo visų moterų savininkai; vedyboms buvo reikalingas genties valdovo sutikimas. Komunizmui nykstant, moteris imta laikyti asmeniškai, ir palaipsniui namuose ėmė valdyti tėvas. Tokiu būdu atsirado namai, o vyraujančius poligامينius papročius palaipsniui keitė monogaminiai. (Poligamija yra moters vergovės išlikęs elementas santuokoje. Monogamija yra laisvas nuo vergovės idealas neprilygstamoje sąjungoje tarp vieno vyro ir vienos moters šeimos sukūrimo, palikuonių auginimo, abipusės kultūros, ir savojo asmeninio tobulinimo nuostabioje institucijoje.)

Iš pradžių, visa nuosavybė, įskaitant įrankius ir ginklus, priklausė apskritai visai genčiai. Privatią nuosavybę iš pradžių sudarė tie daiktai, kurie būdavo paliečiami asmeniškai. Jeigu atvykėlis atsigerdavo iš puoduko, tai nuo tol puodukas būdavo jo. Po šito, bet kokia vieta, kur būdavo praliejamas kraujas, tapdavo sužeistojo asmens arba grupės nuosavybe.

Tokiu būdu privati nuosavybė iš pat pradžių buvo gerbiama, nes buvo manoma, kad ji turi savyje dalį savininko asmenybės. Tokio pobūdžio prietarai buvo saugi garantija, jog į nuosavybę bus žiūrima sąžiningai; nereikėjo jokios policijos tam, jog būtų saugomi asmeniniai daiktai. Nebuvo vagysčių grupės viduje, nors žmonės nedvejodami pasisavindavo kitų genčių daiktus. Nuosavybės ryšiai nesibaigdavo mirtimi; pradžioje, asmeniniai daiktai būdavo sudeginami, vėliau, laidojami su mirusiuoju, o dar vėliau, juos paveldėdavo likusi šeima arba gentis.

Pirmieji asmeniniai papuošalai atsirado iš talismanų nešiojimo. Tuštybė, priedo vėlių baimė, vedė pirmąjį žmogų į tai, kad jis pasipriešintų bet kokiam

mėginimui atimti iš jo mėgstamus talismanus, tokia nuosavybė buvo vertinama labiau negu pirmojo būtinumo daiktai.

Vieta miegui buvo viena iš ankstyviausių žmogaus nuosavybės rūšių. Vėliau vietas pasiūrėms paskirdavo genties vadai, kurie valdė visą grupės patikėtą nekilnojamąjį turtą. Netrukus laužo vieta suteikdavo teisę į nuosavybę; o dar vėliau šulinys sudarė nuosavybės teisę į greta esančią žemę.

Vandens duobės ir šuliniai buvo tarp pirmųjų privačios nuosavybės daiktų. Ištisa fetišų praktika buvo panaudota vandens duobių, šulinių, medžių, javų, ir medaus apsaugai. Po to, kada išnyko tikėjimas fetišais, buvo sukurti įstatymai tam, jog apsaugotų asmeninius daiktus. Bet įstatymai dėl medžiojamų žvėrių ir paukščių, teisė medžioti, buvo daug anksčiau negu atsirado žemės įstatymai. Amerikos raudonasis žmogus niekada nesuprato privačios žemės nuosavybės; jis negalėjo suvokti baltojo žmogaus požiūrio.

Privačią nuosavybę anksti imta žymėti šeimos ženklais, ir tai yra šeimos herbo ankstyvoji kilmė. Nekilnojamąjį turtą buvo galima atiduoti dvasių apsaugai. Žyniai "pašventindavo" žemės plotą, ir tuomet jis būdavo saugomas magiškųjų tabu, kurie būdavo pastatomi tame plote. Buvo sakoma, kad jo savininkai turi "žynio suteiktą teisę." Hebrajai labai gerbė tokius šeimyninius žemės žymenis: "Tebus prakeiktas tas, kuris paims savo artimo žemės žymenį." Ant šitų akmens žymeklių buvo žynio inicialai. Net ir medžiai, kada būdavo pasodinami, tapdavo privačia nuosavybe.

[782]▼

Ankstyvosiomis dienomis privatus būdavo tikrai derlius; bet vėlesnieji derliai suteikdavo nuosavybės teisę į žemę; tokiu būdu žemdirbystė buvo privačios žemės nuosavybės pradžia. Individams iš pradžių būdavo suteikiama nuosavybės teisė iki mirties, jam mirus, žemė vėl sugrįždavo į genties priklausomybę. Pati pirmoji teisė į žemę, kurią gentis suteikė individams, buvo kapai – šeimyninė laidojimo vieta. Vėlesniaisiais laikais žemė priklausė tiems, kurie ją aptverdavo. Bet miestai visada pasilikdavo tam tikrą žemės rezervą viešosioms ganykloms ir apgulties atvejams; šitokia "bendruomeninė žemė" buvo ankstesniosios kolektyvinės nuosavybės formos išsilaikymas.

Galiausiai valstybė ėmė skirti nuosavybę individui, pasilikdama sau teisę ją apmokestinti. Užsitikrinę savo teises į nuosavybę, žemvaldžiai galėjo rinkti rentą, ir žemė tapo pajamų šaltiniu – kapitalu. Pagaliau žemė tikrai tapo perdavimo kitam objektu, ją parduodant, atiduodant, įkeičiant, ir prarandant teisę į ją.

Privati nuosavybė atnešė didesnę laisvę ir padidintą stabilumą; bet privačiai žemės nuosavybei visuomeninė sankcija būdavo suteikiama tikrai po to, kada bendruomenės kontrolė ir valdymas sužlugdavo, ir tuoj po to viena paskui kitą atsirado vergų, baudžiauninkų, ir bežemių klasės. Bet mašinų tobulinimas palaipsniui žmones išvaduoja iš vergiškai sunkaus darbo.

Teisė į nuosavybę nėra absoliuti; tai grynai visuomeninė teisė. Bet visas valdymas, įstatymai, tvarka, pilietinės teisės, visuomeninės laisvės, susitarimai, ramybė, ir laimė, kaip visa tai turi šiuolaikinės tautos, susiformavo privačios

nuosavybės pagrindu.

Dabartinė visuomeninė tvarka nebūtinai yra teisinga – dieviška arba šventa – bet žmonija pasielgs teisingai pakeitimus darydama palaipsniui. Tai, ką jūs turite, yra nepalyginamai geriau už bet kurią sistemą, kuri buvo žinoma jūsų protėviams. Keisdami visuomeninę tvarką įsitikinkite, kad ją keičiate į geresniąją. Nesiduokite įtikinami eksperimentuoti su savo protėvių atvestomis formulėmis. Eikite į priekį, o ne atgal! Tegul evoliucija tęsiasi! Neženkite žingsnio atgal.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[783]▼

70 DOKUMENTAS

ŽMOGIŠKOJO VALDYMO EVOLIUCIJA

VOS SPĖJO žmogus iš dalies išspręsti savo pragyvenimo problemas, kada jis susidūrė su užduotimi, kaip sureguliuoti žmogiškuosius santykius. Gamybiniam vystymui reikėjo įstatymų, tvarkos, ir visuomeninio prisitaikymo; privati nuosavybė atvedė į valdymo būtinybę.

Evoliuciniame pasaulyje antagonizmai yra natūralūs; taiką užtikrina tik tai tam tikros rūšies visuomeninė reguliuojanti sistema. Visuomeninis reguliavimas yra neatskiriamas nuo visuomeninės organizacijos; susivienijimas numato kokią nors kontroliuojančią valdžią. Valdymas priverčia derinti genčių, klanų, šeimų, ir individų prieštaravimus.

Valdymas išsivysto nesąmoningai; jis vystosi bandymų ir klaidų būdu. Jis iš tikrųjų turi išliekamąją vertę; todėl tampa tradiciniu. Anarchija vargą didino; dėl to valdymas, santykinis įstatymas ir tvarka, formavosi arba tebesiformuoja lėtai. Kovos už egzistenciją prievartiniai reikalavimai tiesiogine prasme žmogiškąją rasę vedė pažangos keliu į civilizaciją.

1. KARO GENEZĖ

Karas yra besivystančio žmogaus natūrali būseną ir paveldėjimas; taika yra visuomeninis matuoklis, matuojantis civilizacijos išsivystymą. Iki to meto, kada besivystančios rasės buvo iš dalies suvisuomenintos, žmogus buvo nepaprastai didelis individualistas, ypatingai įtarus, ir neįtikėtinai linkęs konfliktuoti. Prievarta yra gamtos dėsnis, gamtos vaikui priešiškusmas yra automatiška reakcija, tuo tarpu karas yra ne kas kita, kaip tokie patys veiksmai, atliekami kolektyviai. Ir kur tik, ir kada tik civilizacijos sudėtinės dalys įsitempia dėl visuomenės vystymosi komplikacijų, tuomet nedelsiant ir pragaištingai sugrįžtama prie šitų ankstyvųjų žmogiškųjų metodų, kada susierzinimai tarp žmogiškųjų susivienijimų būdavo reguliuojami prievartos keliu.

Karas yra gyvulinė reakcija į nesusipratimus ir susierzinimus; taika lydi visų tokių problemų ir sunkumų civilizuotą sprendimą. Sangikų rasės, kartu su vėlesniaisiais degradavusiais Adomitais ir noditais, buvo visos agresyvios. Andonitai buvo anksti išmokyti auksinės taisyklės, ir, net šiandien, jų palikuonys eskimai gyvena didele dalimi remdamiesi šituo kodeksu; jie labai laikosi papročių, ir jie beveik visiškai neturi prieštaravimų, kuriuos reikėtų

spřesti prievarta.

Andonas savo vaikus mokę nesutarimus spřesti kiekvienam muřant medį su lazda, tuo pačiu metu, keikiant tą medį; kurio lazda suluř pirmiausia, tas ir bus nugalętojas. Vęlesnieji Andonitai ginęus spřęsdavo surengę vieřą pasirodymą, kurio metu nesutariantieji vienas iš kito juokdavosi ir řaipydavosi, tuo tarpu řiūrovai nuspręsdavo plovimais, kuris iš jų yra nugalętojas.

Tačiau negalęjo būti tokio reiřkinio, kaip karas, tol, kol visuomenę nebuvo išsivysęiusi pakankamai toli, kad būtų praktiřkai patyrusi taikos periodų ir būtų pritarusi karinei praktinei veiklai. Pati karo samprata reikalauja tam tikro laipsnio organizacijos.

[784]▼

Atsiradus visuomeninėms grupęms, individualus susierzinimas ėmę grimzti grupiniuose jausmuose, o řitai skatino taiką genties viduje, bet tarpgentinės taikos sąskaita. Tokiu būdu iš pradžių taika prasidęjo grupės viduje, arba gentyje, kuri visada nemęgo ir nekętę kitų grupių, svetimųjų. Ankstyvasis řmogus pralieti svetimą kraują laikę garbe.

Bet net ir řito iš pradžių pasiekti nepavyko. Kada senovės vadai mėgindavo nesusipratimus pašalinti, tada dařnai pamatydavo, jog būtina, bent jau vieną kartą per metus, leisti gentines kovas akmenimis. Klanas pasidalindavo į dvi grupes ir įsitraukdavo į visą dieną trunkantį mūřį. Ir tai buvo daroma ne dėl to, jog tam buvo kokia nors prieřastis, o tiesiog dėl pramogos; jiems iš tikrųjų patiko kovoti.

Karo veiksmai išlieka, kadangi řmogus yra řmogiřkas, išsivystęs iš gyvūno, o visi gyvūnai yra linkę kautis. Tarp pirmųjų karo prieřasčių buvo tokios:

1. *Alkis*, kuris atvedę į antpuolius dėl maisto. Řemės trūkumas visada sukeldavo karą, o řitų kovų metu ankstyvosios taikios gentys praktiřkai būdavo išnaikinamos.

2. *Moterų trūkumas* – mėginimas palengvinti namų pagalbos stygių. Moterų vogimas visada sukeldavo karą.

3. *Tuřtybė* – trořkimas pademonstruoti gentinį narumą. Labiau išsivysęiosios grupės kovodavo tam, kad savo gyvenimo būdą primestų menkesnėms tautoms.

4. *Vergai* – rekrūtų poreikis didesnėms darbo jęgos gretoms.

5. *Kerřtas* būdavo karo prieřastis tada, kada viena gentis manydavo, jog dėl gentainio mirties yra kalta kaimyninė gentis. Gedulas tęsdavosi tol, kol namo būdavo parneřama galva. Kerřto karas buvo pagarboje dar santykinai visiřkai nesenais laikais.

6. *Pramoga* – tų ankstyvųjų laikų jauni vyrai į karą řiūręjo kaip į pramogą. Jeigu nekildavo rimto ir pakankamo preteksto karui, kada taika imdavo varginti,

tada kaimyninės gentys būdavo įpratusios išeiti į pusiau draugišką mūšį, įsitraukti į greitą mūšį kaip į šventę, pasimėgauti netikra kova.

7. *Religija* – noras priversti kitus atsiversti į jų kultą. Visos primityviosios religijos karui pritardavo. Tikrai pastaraisiais laikais religija ėmė karui nebepritarti. Deja, pirmieji šventikai paprastai būdavo susivieniję su karine valdžia. Vienas iš visų amžių didžiųjų žingsnių link taikos buvo mėginimas atskirti bažnyčią ir valstybę.

Visada šitos senovės gentys sukeldavo karą savo dievų paliepimu, savo vadų ar šamanų nurodymu. Hebrajai tikėjo tokiu "mūšių Dievu"; ir jų pasakojimas apie antpuolį prieš midianitus yra tipiškas pasakojimas apie senovės genčių karų nuožmų žiaurumą; šitas antpuolis, kada buvo išžudyti visi vyrai, o vėliau visi vyriškosios lyties vaikai ir visos moterys, praradusios nekaltybę, būtų padaręs garbę genties vado papročiams prieš du šimtus tūkstančių metų. Ir visa tai buvo padaryta "Viešpaties Izraelio Dievo" vardu.

Tai yra pasakojimas apie visuomenės evoliuciją – natūralų rasių problemų sprendimą – kada žmogus pats kuria savo likimą žemėje. Dievybė tokių žiaurumų nekursto, nežiūrint to, jog žmogus turi polinkį atsakomybę perkelti savo dievams.

Karinis gailestingumas žmoniją pasiekė palaipsniui. Net ir tada, kada hebrajus valdė moteris, Debora, toks pat žiaurumas tebebuvo išlikęs plačiu mastu. Jos generolas,

[785]▼

pasiekė pergalę prieš pagonis, kai "visa kariuomenė žuvo nuo kardo; nebuvo palikta nė vieno."

Labai anksti rasės istorijoje buvo panaudoti užnuodyti ginklai. Buvo praktikuojami įvairaus pobūdžio suluošinimai. Saulius nedvejodamas pareikalavo vieno šimto filistiniečių apyvarpių kraičio, kurį Dovydas turėjo užmokėti už savo dukterį Mikalą.

Ankstyvieji karai būdavo kariaujami tarp genčių kaip tarp visumos, bet vėlesniaisiais laikais, kada du individai iš skirtingų genčių sukeldavo ginčą, tada vietoje to, kad kautųsi abi gentys, dvikovoje kovodavo tiedu nesutariantys. Taip pat tapo papročiu dviem armijoms viską nulemti pagal dviejų atstovų, parinktų iš kiekvienos pusės, kovos baigtį, kaip, pavyzdžiui, tarp Dovydo ir Galijoto.

Pirmasis karo padailinimas buvo belaisvių ėmimas. Kitas žingsnis į priekį buvo tai, jog kariniai veiksmai nebuvo vykdomi prieš moteris, o po šito ėjo kare nedalyvaujančiųjų pripažinimas. Greitai atsirado karinės kastos ir reguliariosios armijos tam, kad žengtų koją kojon su augančiu mūšio sudėtingumu. Tokiems kareiviams anksti buvo uždrausta bendrauti su moterimis, o moterys jau seniai buvo nustojusios kariauti, nors jos visada maitino ir slaugė kareivius ir juos ragino eiti į mūšį.

Karo paskelbimo praktika reiškė didžiulę pažangą. Tokios ketinimų kariauti deklaracijos rodė sąžiningumo jausmo atsiradimą, o po šito ėjo palaipsniui "civilizuotų" karo veiksmų taisyklių vystymasis. Labai anksti tapo papročiu nekariauti arti religinių vietų, o dar vėliau, nekariauti tam tikromis šventomis

dienomis. Kitas žingsnis buvo teisės į prieglobstį bendras pripažinimas; politiniai bėgliai gaudavo apsaugą.

Tokiu būdu iš tiesų karo veiksmai palaipsniui išsivystė nuo primityviojo žmogaus medžiojimo iki vėlesniųjų laikų „civilizuotų“ nacijų kažkuria prasme daugiau tvarkingos sistemos. Bet visuomeninis taikingas požiūris priešiško požiūrio keičia iš tikrųjų tikslai .palaipsniui.

2. VISUOMENINĖ KARO VERTĖ

Praeities amžiais karas sukeldavo visuomeninius pasikeitimus ir palengvindavo pritarimą naujoms idėjoms, ko natūraliai nebūtų įvykę per dešimt tūkstančių metų. Toji siaubinga kaina, kuri buvo sumokėta už šituos tam tikrus karo privalumus, buvo tai, jog visuomenė laikinai buvo nusviesta atgal į laukinių statusą; civilizuotas mąstymas turėjo atsitraukti. Karas yra stiprus vaistas, labai brangūs ir patys pavojingiausi; nors dažnai išgydantys kai kuriuos visuomeninius sutrikimus, bet kartais jie sunaikina ir patį pacientą, sugriauna visuomenę.

Dėl nuolatinės nacionalinės gynybos būtinybės atsiranda naujų ir išsivysčiusių visuomeninių pasikeitimų. Šiandien, visuomenė naudojasi gausybe naudingų išradimų, kurie iš pradžių buvo grynai kariniai, ir ji net yra įsiskolinusi karui už šokį, kurio viena iš ankstyvųjų formų buvo tai, kas buvo karinis pratimas.

Karas turėjo visuomeninės vertės praeities civilizacijoms, nes jis:

1. Įvedė discipliną, privertė bendradarbiauti.
2. Suteikė atlygį už tvirtumą ir drąsą.
3. Ugdė ir sutvirtino nacionalizmą.
4. Išnaikino silpnas ir netinkamas tautas.
5. Išsklaidė primityvios lygybės ir selektyviai susluoksniuotos visuomenės iliuziją.

Karas turėjo tam tikros evoliucinės ir selektyvios vertės, bet panašiai, kaip ir vergovės, kada nors reikės jo atsisakyti, kada civilizacija palaipsniui vystysis į priekį. Senieji karai skatino keliavimą ir kultūrinius ryšius; dabar šituos poreikius geriau patenkina

[786]▼

šiuolaikiniai transporto ir ryšių metodai. Senovės karai nacijas stiprino, bet šiuolaikinės kovos civilizuotą kultūrą griauja. Senovės karo veiksmai baigdavosi menkesniųjų tautų išnaikinimu; šiuolaikinio konflikto galutinė pasekmė yra rinktinis geriausių žmoniškųjų palikuonių sunaikinimas. Ankstyvieji karai skatino organizaciją ir sumanumą, bet dabar šitie dalykai yra tapę šiuolaikinės pramonės tikslais. Praeities amžiais karas buvo visuomeninis fermentas, kuris civilizaciją stūmė pirmyn; dabar šitą rezultatą galima geriau pasiekti užsispyrimo ir išradimų būdu. Senovės karo veiksmai rėmė mūsų Dievo idėją, bet šiandieniniam žmogui yra pasakyta, jog Dievas yra meilė.

Praeityje karas pasitarnavo daugeliui vertingų tikslų, jis buvo tie pastoliai, be kurių nebuvo galima apsieiti kuriant civilizaciją, bet greitai kultūros požiūriu jis bankrutuoja – nesugebėdamas atnešti dividendų, kurie visuomenei būtų tokie naudingi, kad juos būtų galima lyginti su tais siaubingais nuostoliais, kurie būna tada, kada griebiamasi karo.

Kažkada daktarai tikėjo, jog kraujo nuleidimas gydo nuo daugelio ligų, bet nuo to laiko jie atrado geresnių vaistų nuo didžiosios dalies tokių ligų. Ir todėl karo tarptautinis kraujo nuleidimas turi iš tiesų užleisti vietą atrandamiems geresniems metodams, kaip gydyti nacių negalavimus.

Urantijos nacijos jau pradėjo gigantišką kovą tarp nacionalistinio militarizmo ir industrializmo, ir daugeliu atvejų šitas konfliktas yra analogiškas amžius trukusiai kovai tarp kerdžiaus-medžiotojo ir žemdirbio. Bet jeigu industrializmas triumfuos prieš militarizmą, tai jis turi vengti jį tykančių pavojų. Besiskleidžiančiai Urantijos pramonei yra pražūtingi tokie pavojai:

1. Stiprus polinkis į militarizmą, dvasinis aklumas.
2. Turto-valdžios garbinimas, vertybių iškreipimas.
3. Prabangos ydos, kultūrinis nesubrendimas.
4. Didėjantys veltėdystės pavojai, abejingumas tarnystei.
5. Nepageidautinas rasinio minkštumo augimas, biologinis menkėjimas.
6. Sustandartinė industrinė vergovė, asmenybės stagnacijos, pavojus.

Darbas yra kilninant, bet nuobodus, monotoniškas darbas yra atbukinantis.

Militarizmas yra autokratinis ir žiaurus – laukinis. Jis skatina visuomeninę organizaciją tarp nugalėtojų, bet suskaldo nugalėtuosius. Industrializmas yra civilizuotesnis, ir toks jis turėtų būti vystomas ir toliau, kad būtų skatinama iniciatyva ir padrąšinamas individualumas. Visuomenė visais įmanomais būdais turėtų puoselėti originalumą.

Nepadarykite tokios klaidos, jog imtumėte karą šlovinti; vietoje šito suvokite, ką jis visuomenei yra atnešęs, kad tiksliau įsivaizduotumėte, ką turi pateikti jo pakaitalai tam, kad civilizacija vystytųsi toliau. Ir jeigu tokių adekvačių pakaitalų nėra pateikiama, tada galite būti tikri, jog karams pabaigos dar ilgai nebus.

Žmogus niekada nepriims taikos kaip normalaus gyvenimo būdo iki to laiko, kada jis giliai ir daug kartų įsitikins, kad jo materialiai gerovei geriausia yra taika, ir kada visuomenė išmintingai parūpins taikingų pakaitalų tam, kad patenkintų šią įgimtą polinkį periodiškai duoti laisvę kolektyviniam impulsui, kuris yra sumanytas tam, jog išlaisvintų tas nuolat besikaupiančias emocijas ir energijas, kurios priklauso žmogiškųjų rūšių savisaugos reakcijoms.

Bet nors prabėgomis, karą reikėtų gerbti kaip patyrimo mokyklą, kuri privertė įžūlių individualistų rasę paklusti labai koncentruotai valdžiai – vyriausiajam vadui. Senamadiškas karas iš tikrųjų atrinko iš prigimties didžius vyrus, kad jie būtų vadai, bet šiuolaikinis karas šito daugiau nebedaro. Tam, kad visuomenė atrastų lyderius, dabar ji turi atsigręžti į taikos užkariavimus: pramonę, mokslą, ir visuomeninius pasiekimus.

3. ANKSTYVIEJI ŽMOGIŠKIEJI SUSIVIENIJIMAI

Pačioje primityviausioje visuomenėje orda yra viskas; net ir vaikai yra jos bendra nuosavybė. Besivystanti šeima pakeitė ordą vaikų auginimo sferoje, tuo tarpu atsirandantys klanai ir gentys jos vietą užėmė kaip visuomeninis vienetas.

Lytinis alkis ir motinos meilė sukuria šeimą. Bet tikrojo valdymo nebūna tol, kol ima formotis superšeimų grupės. Ordoje, iki to meto, kada ėmė formotis šeimos, vadais būdavo neformaliai išrinkti individai. Afrikos bušmenai niekada neišsivystė toliau už šitą primityvią stadiją; ordoje jie vadų neturi.

Šeimos kraujo ryšiais susijungė į klanus, giminaičių sankaupas; o vėliau šitie išsivystė į gentis, teritorines bendruomenes. Karo veiksmai ir išorinis spaudimas privertė gentis organizuotis pagal giminiškus klanus, tačiau būtent komercija ir prekyba šitas ankstyvasias ir primityvias grupes išlaikė draugėje esant tam tikram vidinės taikos laipsniui.

Urantijoje tarptautinės prekybos organizacijos taiką skatins nepalyginamai daugiau negu įsivaizduojamo taikos planavimo visokie sentimentalūs išvedžiojimai. Prekybos ryšius palengvino kalbos vystymasis ir pagerinti komunikavimo metodai, o taip pat geresnis transportas.

Bendros kalbos nebuvimas visada trukdė taikingų grupių augimui, bet pinigai tapo šiuolaikinės prekybos visuotine kalba. Šiuolaikinę visuomenę didele dalimi draugėje išlaiko pramoninė rinka. Naudos motyvas yra stiprus civilizatorius, kada jį padidina troškimas tarnauti.

Ankstyvaisiais amžiais kiekvieną gentį supo didėjančios baimės ir įtarumo koncentriniai apskritimai; todėl kažkada buvo paprotys užmušti visus svetimus, vėliau, juos pavergti. Senoji draugystės idėja reiškė priėmimą į klaną; ir buvo tikima, jog klando narystė išlieka po mirties – viena iš ankstyviausiųjų sampratų apie amžinąjį gyvenimą.

Priėmimo į gentį ritualas buvo toks, jog reikėdavo gerti vienam kito kraują. Kai kuriose grupėse vietoje kraujo gėrimo būdavo pasikeičiama seilėmis, ir tokia yra draugiško bučinio papročio senovinė prigimtis. Ir visos susivienijimo ceremonijos, nesvarbu, ar tai būtų buvusios vedybos ar priėmimas į klaną, visada baigdavosi vaišėmis.

Vėlesniaisiais laikais, būdavo naudojamas kraujas, atskiestas raudonu vynu, ir galiausiai būdavo geriamas vien tik vynas tam, kad būtų užbaigiama priėmimo į klaną ceremonija, kurią pažymėdavo susilietimas vyno taurėmis ir užbaigdavo gėrimo išgėrimas. Hebrajai naudojo šito priėmimo ritualo modifikuotą formą. Jų arabų protėviai naudojo priesaiką, kurią kandidatas duodavo laikydamas savo ranką uždėtą ant vietinio gentainio lyties organo. Hebrajai su priimtais svetimaisiais elgdavosi nuoširdžiai ir draugiškai. "Tas svetimasis, kuris gyvena su jumis, bus toks pat, kaip ir gimęs tarp jūsų, ir jūs mylėsite jį kaip save."

"Draugystė svečiui" buvo laikino svetingumo ryšys. Kada atvykę svečiai ruošdavosi išvykti, tada lėkštė būdavo perlaužiama pusiau, viena pusė būdavo atiduodama išvykstančiam draugui, taip, kad ji pasitarnautų kaip tinkama

rekomendacija trečiajai pusei, kuri galėtų apsilankyti vėliau. Buvo įprasta, jog svečiai savo ruožtu atsilygintų papasakodami apie keliones ir nuotykius. Senųjų laikų istorijų pasakotojai tapo tokiais populiariais, kad galiausiai papročiai jiems uždraudė veikti per medžioklės ar derliaus nuėmimo sezonus.

[788]▼

Pirmosios taikos sutartys buvo "kraujo ryšiai." Dviejų kariaujančių genčių taikos ambasadoriai susitikdavo, pareikšdavo savo pagarbą, ir tada įdurdavo į odą, kol imdavo kraujuoti, o po šito jie čiulpdavo vienas kito kraują ir paskelbdavo taiką.

Ankstyviausias taikos misijas sudarė vyrų delegacijos, kurios atsivesdavo parinktas merginas savo buvusių priešų lytiniam patenkinimui, lytinis potraukis būdavo panaudojamas tam, kad būtų pažabotas potraukis kariauti. Šitai pagerbta gentis atvykdavo su atsakomuoju vizitu, pasiūlydama savo merginų; po šito nusistovėdavo tvirta taika. Ir greitai buvo leistos vedybos tarp genčių vadų šeimos narių.

4. KLANAI IR GENTYS

Pirmoji taikos grupė buvo šeima, vėliau klanas, gentis, o dar vėliau nacija, kuri galiausiai tapo šiuolaikine teritorine valstybe. Tas faktas, jog šiandieninės taingos grupės jau seniai pranoksta kraujo ryšius ir sudaro nacijas, suteikia daug vilties, nepaisant to fakto, kad Urantijos nacijos vis dar išleidžia didžiules pinigų sumas pasiruošimams karui.

Klanai buvo kraujo ryšio grupės genties viduje, ir jie egzistavo dėl tam tikrų bendrų interesų, tokių, kaip:

1. Kilmė iš bendro protėvio praeityje.
2. Ištikimybė bendram religiniam totemui.
3. Šnekėjimas ta pačia tarme.
4. Bendra gyvenamoji vieta.
5. Tų pačių priešų baimė.
6. Bendras karinis patyrimas.

Klanų vadai visada buvo pavaldūs genties vadui, ankstyvasis gentinis valdymas buvo laisva klanų konfederacija. Vietiniai Australijos gyventojai niekada neišvystė gentinės formos valdymo.

Klanų taikos vadai paprastai būdavo iš motinos linijos; gentiniai karo vadai įkūrė tėvo liniją. Gentinių vadų ir pirmųjų karalių teismus sudarė klanų vadai, kuriuos būdavo įprasta keletą kartų per metus pakviesti pas karalių. Tai ji įgalino geriau juos stebėti ir užsitikrinti geresnį jų bendradarbiavimą. Klanai

labai naudingai pasitarnavo vietinėje savivaldoje, bet jie labai smarkiai uždelsė didelių ir stiprių nacijų augimą.

5. VALDYMO IŠTAKOS

Kiekviena žmogiškoji institucija turėjo pradžią, ir civilinis valdymas yra besivystančios evoliucijos produktas, lygiai taip, kaip vedybos, pramonė, ir religija. Nuo ankstyvųjų klanų ir primityviųjų genčių palaipsniui vystėsi žmogiškojo valdymo vienas kitą keičiantys tipai, kurie atsirasdavo ir išnykdavo iki pat tokių visuomeninio ir pilietinio reguliavimo formų, kurios apibūdina dvidešimtojo amžiaus antrąją trečdalį.

Palaipsniui atsirandant šeimos vienetams, valdymo pagrindai buvo sukurti klanų organizacijoje, šeimų iš tų pačių protėvių grupuotėse. Pirmasis tikras valdymo organas buvo senolių taryba. Šią reguliuojančiąją grupę sudarė seni vyrai, kurie buvo pasižymėję koku nors sumaniu būdu. Išmintį ir patyrimą ėmė anksti vertinti net ir

[789]▼

barbariškas žmogus, ir prasidėjo ilgas senolių viešpatavimo amžius. Šitas amžiaus oligarchijos valdymas palaipsniui peraugo į patriarchalinę idėją.

Ankstyvoji senolių taryba turėjo visų valdymo funkcijų: vykdomosios, įstatymdavystės, ir teisminės, potencialą. Kada taryba aiškindavo tuometinius papročius, tada ji būdavo teismas; kada nustatinėdavo naujus visuomeninių papročių metodus, tada ji būdavo įstatymdavė; tiek, kiek ji siekė, kad tokie dekretai ir aktai būtų įgyvendinami, tada ji būdavo vykdytysis organas. Tarybos pirmininkas buvo vienas iš vėliau atsiradusio genties vado pirmtakų.

Kai kurios gentys turėjo moterų tarybas, o kartas nuo karto moterys valdė daugelyje genčių. Kai kurios raudonojo žmogaus gentys išsaugojo Onamonalontono mokymą pakludamos vieningam "septynių tarybos" valdymui.

Žmonijai buvo sunku išmokti to, kad nei taikos, nei karo problemų negali išspręsti besivaidijanti visuomenė. Primityvieji "tauškalai" retai kada būdavo naudingi. Rasė anksti sužinojo, kad bet kokia armija, kuriai vadovauja klanų vadų grupė, neturėjo jokių vilčių pasipriešinti stipriai vieno žmogaus vadovaujamai armijai. Karas visada buvo karalių kūrėjas.

Iš pradžių karo vadai būdavo parenkami tikrai karinei tarnybai, ir taikos laikotarpiais dalies savo valdžios jie atsisakydavo, kada jų pareigos būdavo daugiau visuomeninio pobūdžio. Bet palaipsniui jie ėmė brautis ir į taikos periodus, turėdami polinkį ir toliau valdyti nuo vieno karo iki kito karo. Jie dažnai pasistengdavo, kad po vieno karo neužilgo prasidėtų kitas. Šitie pirmieji karo vadai taikos nemėgo.

Vėlesniaisiais laikais kai kurie vadai būdavo parenkami ne karinei, o kitokiai tarnybai, parenkami dėl nepaprastų fizinių duomenų arba nuostabių asmeninių sugebėjimų. Raudonieji žmonės dažnai turėdavo vadų poras – genties, arba

taikos vadus, ir paveldinčius postą karo vadus. Taikos sąlygomis valdovai taip pat buvo teisėjai ir mokytojai.

Kai kurioms ankstyvosioms bendruomenėms vadovavo šamanai, kurie dažnai atlikdavo ir vadų funkcijas. Vienas žmogus veikdavo kaip žynys, daktaras, ir vyriausiasis vykdytojas. Gana dažnai ankstyvieji karališkieji ženklai buvo kilę iš žynių drabužių simbolių ir emblemų.

Ir būtent einant tokiais žingsniais, palaipsniui atsirado valdymo vykdomoji atšaka. Klano ir genčių tarybos tebeveikė kaip patarėjai ir kaip vėliau atsiradusių įstatymdavystės ir teisminės atsakų pirmtakai. Šiandien įvairiose gentyse Afrikoje visos šitos primityvios valdymo formos tebeegzistuoja.

6. MONARCHINIS VALDYMAS

Efektyvus valstybės valdymas atsirado tikrai tada, kada pasirodė vadas, turintis visišką vykdomąją valdžią. Žmogus suvokė, jog veiksmingas valdymas gali būti tikrai tada, kada valdžia yra suteikiama asmenybei, o ne tada, kada pasiūloma idėja.

Valdymo sistema išaugo iš sampratos apie šeimos valdžią arba turtą. Kada patriarchalinis karaliukas tapdavo tikru karaliumi, tada jis kartais būdavo vadinamas "savo tautos tėvu." Vėliau buvo manoma, jog karaliai yra kilę iš didvyrių. O dar vėliau vado valdymas tapo paveldimu dėl tikėjimo dieviškąja karalių kilme.

Paveldimas karaliaus rangas apsaugojo nuo anarchijos, kuri anksčiau sukeldavo tokią sumaištį laikotarpiu tarp karaliaus mirties ir jo perėmėjo išrinkimo. Šeima turėjo biologinį vadovą; klanas turėjo parinktą natūralų lyderį; gentis, o vėliau valstybė neturėjo natūralaus lyderio, ir tai buvo papildoma priežastis, kad vadų-karalių valdymas

[790]▼

būtų padarytas paveldimu. Karališkųjų šeimų ir aristokratijos idėja taip pat rėmėsi "vardo nuosavybės" papročiais klanuose.

Galiausiai į karalių tęstinumą buvo žiūrima kaip į viršgamtinį, buvo manoma, kad karališkasis kraujas nusitęsia iki tų praeities laikų, kada buvo materializuotas Princo Kaligastijos personalas. Tokiu būdu karaliai tapo fetišinėmis asmenybėmis, ir jų buvo nepaprastai bijomasi, ėmė atsirasti karaliaus dvaro ypatinga kalbos forma. Net ir neseniais laikais buvo tikima, jog karaliaus palietimas išgydo ligą, o kai kurios Urantijos tautos vis dar mano, kad jų valdovai turi dieviškąją kilmę.

Ankstyvasis fetišas karalius labai dažnai būdavo laikomas atskirtas; buvo manoma, kad jis yra per daug šventas, jog būtų galima jį pamatyti, išskyrus švenčių dienas ir šventas dienas. Paprastai būdavo parenkamas jį įasmeninantis atstovas, ir tokia yra ministrų pirmininkų kilmė. Pirmasis kabineto pareigūnas buvo maisto administratorius; greitai atsirado ir kiti. Valdovai neužilgo ėmė skirti atstovus, atsakingus už komerciją ir religiją; ir kabineto vystymasis buvo tiesioginis žingsnis į vykdomosios valdžios nuasmeninimą. Šitie ankstyvųjų karalių pagalbininkai tapo pripažintais kilmingaisiais, o karaliaus žmona palaipsniui pakilo iki karalienės garbės lygio, kada moteris imta laikyti

aukštesnėje pagarboje.

Neskrupulingi valdovai įgavo didžiulę valdžią atradus nuodus. Ankstyvoji karaliaus dvaro magija buvo labai žiauri; karaliaus priešai mirdavo greitai. Bet net ir pats despotiškiausias tironas turėdavo paklusti kai kuriems apribojimams; bent jau jį varžė nuolatinė baimė, kad ir jį gali nužudyti. Šamanai, magai, ir žyniai visada buvo stipri kontrolė karaliams. Vėliau, suvaržančios įtakos turėjo žemvaldžiai, aristokratija. Ir kartas nuo karto klanai ir gentys tiesiog sukildavo ir savo despotus ir tironus nuversdavo. Nuverstieji valdovai, kada būdavo nuteisiami mirti, dažnai gaudavo galimybę pasirinkti savižudybę, kas davė pradžią senovės visuomeniniam papročiu nusižudyti susidarius tam tikroms aplinkybėms.

7. PRIMITIVEJŲ KLUBAI IR SLAPTOSIOS DRAUGIJOS

Kraujo giminystė nulėmė pirmąsias visuomenines grupes; susivienijimas plėtė giminą klaną. Tarpgentinės vedybos buvo kitas žingsnis, išplečiantis grupę, o dėl šito atsiradusi sudėtinė gentis buvo pirmasis tikras politinis organas. Kitas visuomeninio vystymosi žingsnis buvo religinių kultų ir politinių klubų evoliucija. Pirmiausia jie atsirado kaip slaptosios draugijos ir iš pradžių buvo visiškai religiniai; vėliau jie tapo reguliuojančiais. Pradžioje jie buvo vyrų klubai; vėliau atsirado moterų grupės. Netrukus jie pasidalino į dvi klases: visuomeninius-politinius ir religinius-mistinius.

Šių draugijų slaptumui buvo daug priežasčių, tokių kaip:

1. Baimė užsitraukti valdovų nepasitenkinimą dėl kai kurių tabu pažeidimo.
2. Tam, jog būtų atliekami mažumos religiniai ritualai.
3. Turint tikslą, išsaugoti vertingas "dvasines" arba prekybos paslaptis.
4. Tam, jog būtų patiriami kažkokie ypatingi kerai ar magija.

Jau pats šitų draugijų paslaptینگumas visiems nariams suteikdavo prieš likusius genties narius tą galią, kurią duoda paslaptis. Paslaptینگumas taip pat patenkina tuštybę; naujai priimti nariai buvo tų dienų visuomenės aristokratija. Po priėmimo berniukai medžiodavo su

[791]▼

vyrų; tuo tarpu iki to jie rinkdavo daržoves su moterimis. Ir būdavo didžiausias pažeminimas, genties gėda, kada nepavykdavo išlaikyti lyties brandos išbandymų, ir tokiu būdu priverstinai likti už vyrų draugijos ribų, kartu su moterimis ir vaikais, ir būti laikomu moterišku. Be to, tiems, kurių nepriimdavo, būdavo neleidžiama vesti.

Primitivevieji žmonės labai anksti pradėjo mokyti paauglišką jaunimą lytinio susilaikymo. Tapo papročiu berniukus atskirti nuo tėvų laikotarpiui nuo lytinės brandos iki vedybų, jų lavinimas ir parengimas buvo patikimas vyrų slaptosioms draugijoms. Ir viena iš pagrindinių šitų klubų funkcijų buvo kontroliuoti

paauglius jaunos vyrus, tokiu būdu užkertant kelią nesantuokiniams vaikams.

Komercinė prostitucija prasidėjo tada, kada šitie vyrų klubai ėmė mokėti pinigus už pasinaudojimą moterimis iš kitų genčių. Bet ankstesnės grupės visiškai neturėjo jokio lytinio palaidumo.

Priėmimo į lytinę brandą ceremonija paprastai išsitęsavo per penkerių metų laikotarpį. Savęs kankinimas ir skausmingas pjaustymas sudarė didelę šitų ritualų dalį. Apipjaustymas iš pradžių buvo praktikuojamas kaip ritualas priimant į vieną iš šitų slaptųjų brolių. Genties ženklai ant kūno buvo išpjaustomi kaip priėmimo į lytinę brandą dalis; tatuiruotė atsirado kaip tokios narystės ženklas. Toks kankinimas, kartu su didele dalimi nepriteklių, buvo sumanytas tam, kad šituos jaunuolius užgrūdintų, kad jiems perteiktų gyvenimo tikrovę ir neišvengiamus jo sunkumus. Vėliau šitą tikslą geriau įgyvendino atsiradusios atletinės žaidynės ir fizinės varžybos.

Bet slaptosios draugijos iš tikrųjų turėjo tikslą pagerinti jaunuolių moralę: lytinės brandos ritualų vienas iš pagrindinių tikslų buvo perteikti berniukui nuostatą, kad jis neturi liesti kitų vyrų žmonių.

Po šitų griežtos drausmės ir mokymo metų ir tiesiog prieš pat vedybas, jauni vyrai paprastai būdavo paleidžiami trumpam laisvalaikio ir laisvės periodui, po kurio jie sugrįždavo tam, kad vestų ir visą gyvenimą paklustų gentiniams tabu. Ir šitas senovinis paprotys išliko iki šiandieninių laikų kaip kvaila "išsidūkimo" samprata.

Daugelis vėlesniųjų genčių leido formotis moterų slaptiesiems klubams, kurie turėjo tikslą paaugles mergaites parengti moterystei ir motinystei. Po priėmimo merginos galėjo tuoktis ir joms būdavo leidžiama dalyvauti "nuotakų žvalgytuvėse," kas tais laikais prilygo pasirodymui visuomenėje. Anksti ėmė egzistuoti moterų, davusių įžadus nesituokti, ordinai.

Netrukus atsirado vieši klubai, kada grupės nevedusių vyrų ir grupės nepriskirtų moterų suformavo savo atskiras organizacijas. Šitie susivienijimai buvo iš tikrųjų pirmosios mokyklos. Ir nors vyrų ir moterų klubai dažnai turėjo polinkį persekioti vieni kitus, bet kai kurios išsivysčiusios gentys, po bendravimo su Dalamatijos mokytojais, eksperimentavo su bendru mokymu, turėdami mokyklas internatus abiem lytims.

Slaptosios draugijos prie visuomenės kastų sukūrimo prisidėjo iš esmės tuo, kad priėmimo į jas pobūdis buvo paslaptingas. Pradžioje šitų draugijų nariai nešiojo kaukes, kad smalsuolius atbaidytų nuo savųjų gedulo apeigų – protėvių garbinimo. Vėliau šitas ritualas išsivystė į pseudo seansą, kurio metu, buvo manoma, jog pasirodydavo vėlės. Senovinės "naujojo gimimo" draugijos naudojos ženklais ir vartojo specialią slaptą kalbą; jos taip pat atsižadėdavo tam tikro maisto ir gėrimų. Jos veikė kaip naktinė policija ir kitokiais būdais dalyvavo plačioje visuomeninės veiklos sferoje.

[792]▼

Visi slaptieji susivienijimai vertė prisiekti, reikalavo konfidencialumo, ir mokė laikyti paslaptį. Šitie ordinai kėlė baimingą pagarbą ir valdė masę, jie taip pat veikė kaip budrumo draugijos, tuo pačiu praktikuodamos linčo teismą. Jie

buvo pirmieji šnipai, kada gentys kariaudavo, ir pirmoji slaptoji policija taikos metais. Jie geriausiai priversdavo neskrupulingus karalius jaudintis dėl savo vietos. Tam, kad juos neutralizuotų, karaliai globojo savo pačių slaptąją policiją.

Šitos draugijos pagimdė pirmąsias politines partijas. Pirmasis valdymas partijos pagrindu buvo "stiprieji" prieš "silpnuosius." Senovės laikais administracijos pakeitimas įvykdavo tikrai po pilietinio karo, įtikinamo įrodymo, jog silpnieji tapo stipriaisiais.

Šituos klubus pirkkliai nusamdydavo tam, jog surinktų skolas, o valdovai samdydavo tam, kad surinktų mokesčius. Ilgą laiką vyko kova prieš mokesčius, viena seniausių formų buvo dešimtinė, viena dešimtoji medžioklės arba grobio dalis. Mokesčiai iš pradžių buvo renkami karaliaus namų išlaikymui, bet buvo pastebėta, kad juos lengviau surinkti tada, kada jie būna užmaskuoti kaip aukojimas šventyklos reikmėms.

Ateityje šitie slaptieji susivienijimai peraugo į pirmąsias labdaros organizacijas, o vėliau išsivystė į ankstyvąsias religines draugijas – bažnyčių pirmtakus. Galiausiai kai kurios iš šitų draugijų tapo tarpgentinėmis, pirmosiomis tarptautinėmis brolijomis.

8. VISUOMENINĖS KLASĖS

Žmogiškųjų būtybių protinė ir fizinė nelygybė garantuoja, jog atsiras visuomeninės klasės. Vieninteliai pasauliai be visuomeninių sluoksnių yra patys primityviausieji pasauliai ir labiausiai išsivystę pasauliai. Beauštanti civilizacija dar nebuvo pradėjusi visuomeninių lygių diferencijavimo, tuo tarpu pasaulis, įsitvirtinęs šviesoje ir gyvenime, šituos žmonijos skyrius, kurie yra taip būdingi visiems tarpiniams evoliuciniams etapams, didele dalimi panaikino.

Kada visuomenė iš laukinio etapo perėjo į barbariškąjį, tada jos žmogiškieji komponentai turėjo polinkį grupotis į klases dėl tokių bendrų priežasčių:

1. *Natūralių* – ryšys, giminystė, ir vedybos; pirmieji visuomeniniai skirtumai buvo pagrįsti lytimi, amžiumi, ir krauju – giminyste su vadu.

2. *Asmeninių* – sugebėjimo, ištvermės, sumanumo, ir atkaklumo pripažinimas; iš karto po šito ėjo kalbos meistriškumo, žinių, ir bendro protingumo pripažinimas.

3. *Atsitiktinių* – dėl karo ir emigracijos žmonių grupės buvo išskiriamos. Klasinei evoliucijai labai didžiulės įtakos turėjo užkariavimai, nugalėtojo santykis su nugalėtoju, tuo tarpu vergovė pradėjo pirmą bendrą visuomenės susiskirstymą į laisvus ir pavergtus.

4. *Ekonominių* – turtingų ir vargšų. Turtas ir vergų turėjimas buvo genetinis pagrindas vienai visuomenės klasei.

5. *Geografinių* – klasės atsirado dėl miestų ar gyvenviečių susiformavimo. Miestas ir kaimas atitinkamai įnešė savo indėlį į tai, kad atsiskirtų kerdžius-žemdirbys ir prekyautojas-pramoninkas su savo skirtingais požiūriais ir reakcijomis.

6. *Visuomeninių* – klasės palaipsniui formavosi pagal žmonių suteiktą skirtingų grupių visuomeninės reikšmės įvertinimą. Tarp tokios rūšies anksčiausių padalinių buvo nubrėžtos ribos tarp žynių-mokytojų, valdovų-karžygių, kapitalistų-

[793]▼

prekiautojų, paprastų darbininkų, ir vergų. Vergas niekada negalėjo tapti kapitalistu, nors kartais samdomas dirbantysis į kapitalistų gretas patekti galėjo.

7. *Profesinių* – profesijoms plečiantis, atsirado polinkis įkurti kastą ir gildijas. Dirbantieji susiskirstė į tris grupes: profesionalias klases, įskaitant šamanus, tada kvalifikuotus dirbančiuosius, o po šitų nekvalifikuotus fizinius darbininkus.

8. *Religinių* – ankstyvieji kulto klubai klanų ir genčių viduje sukūrė savo pačių klases, o žynių religingumas ir misticizmas jau seniai juos buvo išskyrę į visuomenės atskirą grupę.

9. *Rasinių* – dviejų arba daugiau rasių buvimas vienoje konkrečioje nacijoje arba teritoriniame vienetą paprastai sukuria spalvotąsias kastas. Pirminė Indijos kastų sistema buvo pagrįsta spalva, kaip ir senovės Egipte.

10. *Amžiaus* – jaunimo ir brandos. Gentyje berniuką prižiūrėdavo jo tėvas tol, kol tėvas būdavo gyvas, tuo tarpu mergaitė būdavo paliekama motinos globai iki ištekdavo.

Be lanksčių ir besikeičiančių visuomeninių klasių besivystanti civilizacija apsieiti negali, bet, kada klasė tampa kasta, kada visuomeniniai lygiai sustabarėja, tada visuomenės stabilumo padidinimą užtikrina asmeninės iniciatyvos sumažinimas. Visuomenės kasta išsprendžia problemą, kur kiekvienam surasti vietą visuomeninėje gamyboje, bet ji taip pat labai smarkiai stabdo individualų vystymąsi ir praktiškai užkerta kelią visuomeniniam bendradarbiavimui.

Klasės visuomenėje, natūraliai susiformavusios, išliks tol, kol žmogus palaipsniui pasieks, kad jos evoliuciškai išnyktų, protingai manipuliuojant į priekį žengiančios civilizacijos biologinius, intelektualius, ir dvasinius resursus, tokius, kaip:

1. Biologinį rasinių palikuonių atnaujinimą – menkaverčių žmogiškųjų palikuonių selekcinį išnaikinimą. Tai padės panaikinti didelę dalį mirtingųjų nelygybės formų.

2. Padidintos smegenų galios, kuri atsiras dėl tokio biologinio pagerinimo, šviečiamąjį mokymą.

3. Religinį mirtingojo giminystės ir brolystės jausmų paspartinimą.

Bet tokios priemonės savo tikruosius vaisius galės duoti tikrai tolimaisiais ateities tūkstantmečiais, nors dėl šitų kultūrinės pažangos paspartintų faktorių protingo, išmintingo, ir kantraus valdymo reikšmingas visuomenės pagerinimas bus pasiektas nedelsiant. Religija yra galingas svertas, išvedantis civilizaciją iš chaoso, bet ji yra bejėgė be sveiko ir normalaus proto pagrindo, kuris tvirtai remiasi į sveiką ir normalų paveldėjimą.

9. ŽMOGIŠKOSIOS TEISĖS

Gamta žmogui nesuteikia jokių teisių, duoda tikrai gyvenimą ir pasaulį, kuriame jį reikia nugyventi; gamta nesuteikia net ir teisės gyventi, kaip būtų galima suvokti, įsivaizduojant, kas akivaizdžiai atsitiktų, jeigu beginklis žmogus pirmą kartą miške susidurtų akis į akį su alkanu tigras. Visuomenės didžiausia dovana žmogui yra saugumas.

Palaipsniui visuomenė įtvirtino savo teises, ir, šiuo metu, jos yra tokios:

1. Tikrumas dėl aprūpinimo maistu.
2. Karinė gynyba – saugumas, grindžiamas pasirengimu.
3. Vidinės taikos išsaugojimas – kelio užkirtimas asmeninei prievartai ir visuomeninei netvarkai.

[794]▼

4. Lytinė kontrolė – vedybos, šeimos institucija.
5. Nuosavybė – teisė turėti.
6. Varžymosi skatinimas tarp individų ir grupių.
7. Pasirūpinimas jaunimo lavinimu ir mokymu.
8. Prekybos ir komercijos skatinimas – pramonės vystymas.
9. Darbo sąlygų ir atlygio pagerinimas.
10. Religinio išpažinimo laisvės garantija, turinti tikslą, kad visuomenės visos kitos veiklos formos galėtų būti išaukštintos dvasinės motyvacijos dėka.

Kada teisės yra tokios senos, kad nebėra žinių apie jų kilmę, tada jos dažnai yra vadinamos *prigimtinėmis teisėmis*. Bet žmogaus teisės iš tikrųjų nėra prigimtinių; jos yra visiškai visuomeninės. Jos yra santykinės ir visą laiką kintančios, būdamos ne daugiau kaip žaidimo taisyklės – pripažinti suderinimai tokių ryšių, kurie valdo visą laiką kintančius žmogiškosios konkurencijos reiškinius.

Kas viename amžiuje gali būti laikoma tinkama, tai kitame amžiuje šitaip

gali būti ir nemanoma. Tai, jog egzistuoja išlikęs didžiulis skaičius defektyvių ir degeneruotų žmonių, yra ne dėl to, kad jie turi kokią nors prigimtinę teisę tokiu būdu varginti dvidešimtojo amžiaus visuomenę, bet paprasčiausiai dėl to, kad šio amžiaus visuomenė, papročiai, šitaip liepia.

Nedaug žmogaus teisių buvo pripažįstama Europos Viduriniais Amžiais; tada kiekvienas žmogus priklausė kažkam kitam, o teisėmis buvo tikrai privilegijos arba palankumas, suteiktas valstybės arba bažnyčios. Ir maištavimas prieš tokį suklydimą buvo lygiai tiek pat klaidingas dėl to, kad vedė į tikėjimą, jog visi žmonės gimsta lygūs.

Silpnieji ir menkesnieji visada kovodavo dėl lygių teisių; jie visada reikalaudavo, kad valstybė priverstų stipriuosius ir aukštesnius patenkinti jų reikmes ir kitokiais būdais kompensuoti tuos nepriteklus, kurie labai dažnai yra jų pačių abejingumo ir veltėdžiavimo natūrali pasekmė.

Bet šitas lygybės idealas yra civilizacijos kūdikis; gamtoje jis nesutinkamas. Net ir pati kultūra įtikinamai pademonstruoja žmonių įgimtą nelygybę savo pačių labai nevienodais sugebėjimais kultūrą suvokti. Staigus ir neevoliucinis tariamai prigimtinės lygybės įgyvendinimas civilizuotą žmogų greitai nusviestų atgal į primityviųjų amžių primityvius papročius. Visuomenė nesugeba pasiūlyti lygių teisių visiems, bet ji gali pažadėti kiekvieno skirtingas teises administruoti sąžiningai ir vienodai. Būtent tai yra visuomenės reikalas ir pareiga gamtos vaikui suteikti sąžiningą ir taikingą galimybę užsiimti savęs išlaikymu, dalyvauti giminės pradžioje, tuo pačiu metu tam tikru laipsniu patenkinti savąjį, ir visų trijų suma sudaro žmogiškąją laimę.

10. TEISINGUMO EVOLIUCIJA

Natūralus teisingumas yra žmogaus sukurta teorija; tai nėra tikrovė. Gamtoje, teisingumas yra grynai teorinis, visiška fikcija. Gamta suteikia tikrai vienos rūšies teisingumą – neišvengiamą pasekmių ir priežasčių atitikimą.

Teisingumas, kaip jį suvokia žmogus, reiškia gauti savo teises, ir, dėl to, tai buvo progresinės evoliucijos reikalas. Teisingumo samprata gali būti svarbiausia dviasia apdovanotam protui, bet erdvės pasaulyuose ji neatsiranda tokia, kad būtų visiškai išsivysčiusi.

Primityvūs žmogus visus reiškinius priskyrė asmeniui. Mirties atveju, laukinis klausdavo ne nuo ko žuvo, bet kas nužudė? Dėl to netyčinė žmogžudystė nebuvo suvokiama, ir, baudžiant už nusikaltimą, visiškai nebuvo atsižvelgiama į nusikaltėlio

[795]▼

motyvą, nuosprendis būdavo priimamas sutinkamai su padarytu sužalojimu.

Ankstyviausioje primityvioje visuomenėje viešojo nuomonė veikė tiesiogiai; įstatymų sergėtojai buvo nereikalingi. Primityviame gyvenime nebuvo privatumo. Žmogaus kaimynai buvo atsakingi už jo elgesį; todėl jie turėjo teisę kišti nosį į jo asmeninius reikalus. Visuomenė buvo reguliuojama remiantis teorija, jog grupės nariai turėtų domėtis kiekvieno individo elgesiu ir tam tikru laipsniu turėtų jį kontroliuoti.

Labai nuo seno buvo tikima, jog vėlės administruoja teisingumą per šamanus

ir žynius; taip šitos kategorijos tapo pirmaisiais kriminaliniais tardytojais ir teisės pareigūnais. Jų ankstyvuosius metodus, išaiškinant nusikaltimą, sudarė išmėginimų nuodais, ugnimi, ir skausmu panaudojimas. Šitie žiaurūs išbandymai buvo ne daugiau kaip primityvūs teisminiai metodai; nebūtinai jie ginčą išspręsdavo teisingai. Pavyzdžiui: Kada būdavo panaudojami nuodai, jeigu kaltinamasis vemdavo, tuomet jis būdavo nekaltas.

Senasis Testamentas aprašo vieną iš tokių sunkių išmėginimų, santuokinės kaltės patikrinimą: jeigu vyras įtardavo savo žmoną neištikimybe jam, tai jis nuvesdavo ją pas žynį ir pareikšdavo savo įtarinėjimus, po šito žynys paruošdavo mišinį iš švento vandens ir sąšlavų nuo šventyklos grindų. Po atitinkamos ceremonijos, įskaitant gąsdinančius užkeikimus, apkaltintoji žmona būdavo priverčiama išgerti tą šlykštų tariamai magišką gėrimą. Jeigu ji būdavo kalta, "tas vanduo, kuris užtraukia prakeikimą, įsilies į ją ir taps karčiu, o jos pilvas ištins, ir jos šlaunys supus, ir ta moteris bus prakeikta savo tautoje." Jeigu, kaip nors atsitiktinai, kuri nors moteris galėdavo išgerti šitą purvino gėrimo porciją ir neparodyti fizinės negalios požymių, tai ji būdavo išteisinama dėl kaltinimų, kuriuos buvo pareiškęs jos vyras.

Šituos nusikaltimo išaiškinimo žiaurūs būdus vienu ar kitu metu praktikavo beveik visos besivystančios gentys. Dvikova yra šiuolaikinė liekana iš to, kas buvo kaltės nustatymas sunkaus išbandymo dėka.

Nėra nieko keisto, jog prieš tris tūkstančius metų hebrajai ir kitos pusiau civilizuotos gentys praktikavo teisingumo įgyvendinimo tokius primityvius būdus, bet labiausiai stebina tai, jog mąstantys žmonės tokį barbarizmo relikatą vėliau palikdavo šventųjų raštų rinkinio puslapiuose. Analizuojantis mąstymas turėtų paaiškinti, kad nė viena dieviškoji būtybė mirtingajam žmogui niekada nebuvo suteikusi tokių neteisingų mokymų, susijusių su įtariamos santuokinės neištikimybės išaiškinimu ir nuosprendžio paskelbimu.

Visuomenė anksti ėmė naudoti keršto požiūrį: akis už akį, gyvybė už gyvybę. Visos besivystančios gentys pripažino šitą kraujo keršto teisę. Kerštas tapo primityvaus gyvenimo tikslu, bet religija nuo tų laikų šituos senuosius gentinius papročius labai smarkiai pakeitė. Apreikštų religijų mokytojai visuomet skelbė: "'Kerštas yra mano,' sako Viešpats." Nužudymai iš keršto ankstyvaisiais laikais iš viso mažai kuo skyrėsi nuo šiandieninių žmogžudysčių nerašyto įstatymo pretekstu.

Savižudybė buvo įprastas keršto būdas. Jeigu kas nors būdavo nepajėgus atkeršyti pats būdamas gyvas, tai jis mirdavo turėdamas tokį tikėjimą, jog būdamas vėle, jis galės sugrįžti ir išlieti įniršį savo priešui. Ir kadangi šis tikėjimas buvo labai paplitęs, tai pagrasinimo žmogžudyste prie priešo durų paprastai užtekdamo tam, kad jį priverstų paklusti. Primityvusis žmogus savo gyvybės nevertino labai brangiai; savižudybė dėl smulkmenų buvo įprasta, bet dalamatijiečių mokymai šitą įprotį smarkiai sumažino, tuo tarpu ne tokiais tolimesiais laikais laisvalaikis, patogumai, religija, ir filosofija susivienijo tam, kad gyvenimą paverstų

saldesniu ir labiau trokštamu. Tačiau, bado streikai yra šito senųjų laikų keršijimo metodo šiuolaikinis analogas.

Vienas iš ankstyviausių išsivysčiusios gentinės teisės formulavimų buvo susijęs su tuo, jog kraujo konfliktus imta laikyti genties reikalu. Bet keista, jog net ir tada vyras savo žmoną galėjo užmušti ir likti nenubaustas, su sąlyga, jeigu už ją jis buvo iki galo užmokėjęs. Tačiau, šiandieniniai eskimai vis dar laikosi papročio, jog bausmę už nusikaltimą, net už žmogžudystę, paskelbia ir įvykdo nukentėjusioji šeima.

Kitas žingsnis į priekį buvo baudų įvedimas už tabu sulaužymą, bausmių sąlyga. Šitos baudos sudarė pirmąsias visuomenines pajamas. Praktika, užmokant "kraujo pinigus," taip pat tapo madinga kaip pakaitalas kraujo kerštui. Už tokią žalą paprastai būdavo užmokama moterimis arba galvijais; dar buvo toli iki tikrųjų baudų, piniginės kompensacijos, mokesčio kaip bausmės už nusikaltimą. Ir kadangi bausmės idėja iš esmės buvo kompensacija, tai viskam, įskaitant ir žmogaus gyvybę, galiausiai buvo nustatyta kaina, kurią buvo galima sumokėti už padarytą žalą. Hebrajai buvo pirmieji, kurie panaikino paprotį mokėti kraujo pinigus. Mozė mokė, kad jie neturėtų "jausti pasitenkinimo dėl žmogžudžio gyvybės, kuris kaltas dėl mirties; jis tikrai turi būti nubaustas mirtimi."

Teisingumą tokiu būdu iš pradžių atseikėdavo šeima, tada klanas, o vėliau gentis. Tikrojo teisingumo taikymas prasideda tada, kada kerštas iš privačių ir giminiškų grupių atimamas ir atiduodamas į visuomeninės grupės, valstybės, rankas.

Kažkada bausmė sudeginti gyvą buvo įprasta praktika. Ją pripažino dauguma senųjų valdovų, įskaitant Hamurabį ir Mozę, pastarasis nurodė, kad už daugelį nusikaltimų, ypač už sunkius lytinio pobūdžio nusikaltimus, turėtų būti baudžiama sudeginant ant laužo. Jeigu "šventiko dukra" ar kito žymaus piliečio dukra imdavosi viešos prostitucijos, tai hebrajai laikėsi papročio "sudeginti ją ant laužo."

Išdavystė – savo gentainių "pardavimas" arba išdavimas – buvo pirmasis nusikaltimas, už kurį baudavo mirtimi. Už galvijų vogimą būdavo visuotinai baudžiama mirties bausme be teismo ir nagrinėjimo, ir dar neseniai už arklių vogimą būdavo baudžiama panašiai. Bet laikui bėgant, žmonės suvokė, kad užkertant kelią nusikaltimams bausmės griežtumas nėra tiek veiksmingas, kiek yra veiksminga ta nuostata, jog bausmė tikrai bus ir greitai.

Kada visuomenė nebesugeba nubausti už nusikaltimus, tada grupinis pasipiktinimas paprastai pasireiškia linčo teismu; neliečiamos vietos suteikimas buvo ta priemonė, kaip išvengti šito staigaus grupinio pykčio. Linčas ir dvikova išreiškia individo nenorą sprendimą dėl asmeninės žalos atlyginimo perduoti valstybei.

11. ĮSTATYMAI IR TEISMAI

Nustatyti ribas tarp papročių ir įstatymų yra tiek pat sunku, kaip ir tiksliai pažymėti, kada, auštant, naktį pakeičia diena. Papročiai yra atsirandantys įstatymai ir priežiūros taisyklės. Kada neapibrėžti papročiai yra seniai įsitvirtinę,

tada jie turi polinkį išsikristalizuoti į tikslus įstatymus, konkrečias taisykles, ir aiškiai apibrėžtus visuomeninius susitarimus.

Įstatymas iš pradžių visada yra negatyvus ir draudžiantis; besivystančiose civilizacijose jis vis daugiau tampa pozityviu ir nukreipiančiu. Ankstyvoji visuomenė veikė negatyviai, suteikdama individui teisę gyventi, visiems pateikdama įsakymą, "nežudyk." Teisių arba laisvių suteikimas kiekvienam individui sudaro laisvių apribojimą visiems kitiems; ir tas įgyvendinama tabu, primityvaus įstatymo, pagalba. Pati tabu idėja yra savaime negatyvi, kadangi primityvioji

[797]▼

visuomenė savo organizacija iš viso buvo negatyvi, o pirminį teisingumo administravimą sudarė šitų tabu įgyvendinimas. Bet iš pradžių šitie įstatymai buvo taikomi tikrai saviems gentainiams, kaip tą rodo vėlesniųjų laikų hebrajai, kurie turėjo kitokią etikos kodeksą bendraudami su pagonimis.

Priesaika atsirado Dalamatijos dienomis stengiantis užtikrinti, kad liudijimai būtų teisingesni. Tokias priesaikas sudarė prakeikimo sau pačiam ištartimas. Anksčiau nė vienas individas neliudydavo prieš savo gimtąją grupę.

Gentinių papročių įžeidimas buvo nusikaltimas, tą tabu, kuriuos sankcionavo vėlės, pažeidimas buvo nuodėmė, ir ilgą laiką vyravo susipainiojimas dėl nesugebėjimo atskirti nusikaltimo nuo nuodėmės.

Savojo aš interesas nustatė tabu nužudymo atžvilgiu, visuomenė šį tabu sankcionavo kaip tradicinius papročius, tuo tarpu religija šį paprotį pašventino kaip moralinį įstatymą, ir tokiu būdu iš tikrųjų visų trijų susivienijimas žmogaus gyvybei suteikė daugiau saugumo ir šventumo. Ankstyvaisiais laikais visuomenė nebūtų išsilaikiusi draugėje, jeigu teisių nebūtų sankcionavusi religija; prietariai buvo moralinė ir visuomeninė sergstinti jėga per ilgus evoliucinius amžius. Visi senovės žmonės tvirtindavo, kad jų senuosius įstatymus, tabu, jų protėviams buvo suteikę dievai.

Įstatymas yra ilgo žmogiškojo patyrimo susistemintas užrašymas, iškristalizuota ir legalizuota visuomeninė nuomonė. Papročiai buvo sukaupto patyrimo žaliava, iš kurios vėliau valdantieji protai suformulavo rašytinius įstatymus. Senovės teisėjas neturėjo įstatymų. Kada jis skelbdavo nuosprendį, tada jis tiesiog pasakydavo "Toks yra paprotys."

Nuoroda į precedentą teismo sprendimuose išreiškia teisėjų pastangas rašytinius įstatymus pritaikyti prie besikeičiančių visuomenės sąlygų. Tai užtikrina vis didėjančią prisitaikymą prie kintančių visuomeninių sąlygų, kartu sudarant tradicinio testinumo įspūdį.

Ginčai dėl nuosavybės būdavo sprendžiami įvairiais būdais, tokiais kaip:

1. Sunaikinant nuosavybę, dėl kurios ginčijamasi.
2. Jėga – pretendentai ją išsikovodavo.
3. Trečiųjų sprendimu – nusprendavo trečioji pusė.
4. Kreipiantis į senolius – vėliau į teismus.

Pirmieji teismai buvo reguliuojami kumštiniai susirėmimai; teisėjai buvo tikrai stebintys ginčo sprendėjai arba arbitrai. Jie stebėdavo, kad kova vyktų

pagal patvirtintas taisykles. Pradedant teismo kovą, kiekviena pusė teisėjui įteikdavo įnašą, kuris padengdavo išlaidas ir baudą po to, kai viena pusė nugalėdavo kitą. "Kas stiprus, tas teisybės." Vėliau, fizinius smūgius pakeitė žodiniai argumentai.

Visa primityvaus teisingumo idėja buvo ne tiek teisinga, kiek kontroliuojanti ginčą, ir tokiu būdu užkertanti kelią viešai netvarkai ir asmeninei prievartai. Bet primityvusis žmogus ne tiek daug išiseisdavo dėl to, kas dabar būtų laikoma neteisingumu; buvo savaime suprantama, kad tie, kurie turi valdžią, ją gali panaudoti savanaudiškai. Nepaisant šito, bet kokios civilizacijos statusą labai tiksliai apsprendžia teismų skrupulingumas ir nešališkumas ir teisėjų sąžiningumas.

12. PILIETINĖS VALDŽIOS PASKYRIMAS

Valdymo evoliucijoje didžiulė kova vyko dėl valdžios koncentracijos. Iš patirties visatos administratoriai žino, kad evoliucines tautas apgyvendintuose pasauliuose geriausiai reguliuoja atstovaujamojo

[798]▼

tipo pilietinis valdymas, kada yra išlaikomas tinkamas valdžios balansas tarp gerai koordinuotų vykdomosios, įstatymų leidžiamosios, ir teisminės atšakų.

Nors primityvioji valdžia buvo grindžiama stiprumu, fizine galia, bet idealus valdymas yra atstovaujamoji sistema, kurioje vadovavimas remiasi sugebėjimu, bet barbariškumo dienomis visur buvo per daug karų, kad atstovaujamajam valdymui būtų leista funkcionuoti veiksmingai. Ilgoje kovoje tarp valdžios padalinimo ir valdymo vienybės, nugalėjo diktatorius. Senolių primityvios tarybos ankstyvoji ir nekonkreči valdžia palaipsniui buvo koncentruojama absoliutaus monarcho asmenyje. Atsiradus tikriesiems karaliams, senolių grupės išliko kaip pusiau įstatymdavystės, pusiau juridiniai patariantieji organai; vėliau, atsirado lygiaverčio statuso įstatymdavystės organai, ir galiausiai atskirai nuo įstatymus leidžiančiųjų organų buvo sukurti priimančios nuosprendžius aukščiausieji teismai.

Karalius buvo papročių, pirmųjų arba nerašytų įstatymų, įgyvendintojas. Vėliau jis versdavo vykdyti įstatyminius aktus, viešosios nuomonės kristalizavimą. Liaudies asamblėja kaip visuomenės nuomonės reiškėja, nors ir lėtai beatsirandanti, reiškė didžiulį visuomenės žingsnį į priekį.

Ankstyvuosius karalius labai smarkiai varžė papročiai – tradicija arba visuomeninė nuomonė. Pastaraisiais laikais kai kurios Urantijos nacijos šituos papročius susistemino į valdymo dokumentinę bazę.

Urantijos mirtingieji turi teisę į laisvę; jie turėtų sukurti savo valdymo sistemas; jie turėtų priimti savo konstitucijas ar kitokias pilietinės valdžios ir administracinės procedūros chartijas. Ir šitą padarę, pagrindiniais vykdytojais jie turėtų parinkti savo pačius kompetentingiausius ir vertingiausius asmenis. Į įstatymdavystės organus jie turėtų išrinkti tikrai tokius atstovus, kurie intelektualiai ir moraliai yra tinkami tam, jog įgyvendintų tokias šventas

pareigas. Aukštųjų ir aukščiausiųjų tribunolų teisėjais turėtų būti parenkami tiksliai tokie asmenys, kurie yra apdovanoti įgimtais sugebėjimais ir kurie sukaupė išmintį didžiulio patyrimo dėka.

Jeigu žmonės nori išlaikyti savo laisvę, tai jie privalo po to, kada yra pasirinkę savo laisvės chartiją, užtikrinti jos išmintingą, protingą, ir bebaimi interpretavimą tokiu būdu, kad būtų užkirstas kelias:

1. Vykdomosios arba įstatymdavystės atšakų neteisėtam valdžios uzurpavimui.

2. Nemokšų ir prietaringų kurstytojų machinacijoms.

3. Mokslinės pažangos trukdymui.

4. Aklavietei, kada viešpatauja vidutinybė.

5. Piktybiškų mažumų viešpatavimui.

6. Ambicingų ir gudrių potencialių diktatorių kontrolei.

7. Pražūtingam žlugdymui, kuri sukelia paniką.

8. Išnaudojimui, kurį vykdo nesąžiningieji.

9. Piliečių pavergimui valstybės mokesčiais.

10. Nesugebėjimui užtikrinti visuomeninį ir ekonominį teisingumą.

11. Bažnyčios ir valstybės sąjungai.

12. Asmeninės laisvės praradimui.

Tai yra konstitucinių organų, vadovaujančių atstovaujamosios valdžios mechanizmui, tikslai ir siekiai evoliuciniame pasaulyje.

[799]▼

Žmonijos kova dėl to, jog būtų patobulintas valdymas Urantijoje, yra susijusi su administravimo kanalų tobulinimu, su jų pritaikymu prie nuolat besikeičiančių laikmečio poreikių, su valdymo sferoje valdžios padalinimo gerinimu, o tada su parinkimu tokių vadovų, kurie yra iš tikrųjų išmintingi. Nors yra dieviškoji ir ideali valdymo forma, tokios apreikšti negalima, bet ją vyrams ir moterims privalu atrasti palaipsnio ir įtempto darbo dėka kiekvienoje planetoje visose laiko ir erdvės visatose.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[800]▼

71 DOKUMENTAS

VALSTYBĖS IŠSIVYSTYMAS

VALSTYBĖ yra civilizacijos naudinga evoliucija; ji išreiškia visuomenės grynąjį pelną, kuris lieka, atskaičius karo nuniokojimus ir kančias. Net ir valstybės valdymo menas yra paprasčiausiai sankaupinis metodas, nukreiptas į tai, kad būtų sureguliuota jėgos priešprieša tarp kovojančių genčių ir nacių.

Šiuolaikinė valstybė yra toji institucija, kuri išliko po ilgos kovos dėl valdžios grupėje. Galiausiai galingesnioji jėga įsiviešpatavo, ir ji sukūrė realų tvarinį – valstybę – kartu su moraliniu mitu, jog piliečiai absoliučiai įsipareigoja

gyventi ir mirti už valstybę. Bet valstybės kilmė nėra dieviška; ji net nebuvo sukurta valiniu išmintingu žmogiškuoju veiksmu; ji yra grynai evoliucinė institucija, ir savo kilme buvo visiškai automatinė.

1. EMBRIONINĖ VALSTYBĖ

Valstybė yra teritorinė visuomeninė reguliuojanti organizacija, ir stipriausią, efektyviausią, ir ilgalaikę valstybę sudaro viena nacija, kurios žmonės turi bendrą kalbą, papročius, ir institucijas.

Ankstyvosios valstybės buvo mažos, ir visos atsirado dėl užkariavimų. Jos neatsirado savanoriškuose susivienijimuose. Daug jų įkūrė užkariautojai nomadai, kurie netikėtai užpuldavo taikius gyvulių augintojus ar sėslius žemdirbius, kad juos nugalėtų ir pavergtų. Tokios valstybės, atsiradusios kaip užkariavimų pasekmė, nori nenori, susiskirstė į sluoksnius: klasės buvo neišvengiamos, o klasiniai mūšiai visą laiką buvo selekcinio pobūdžio.

Amerikos raudonųjų žmonių šiaurinės gentys niekada nebuvo pasiekusios tikrojo valstybingumo. Jos niekada nebuvo pažengusios toliau negu laisva genčių konfederacija, labai primityvi valstybės forma. Arčiausiai prie jos buvo irokėzų federacija, bet šita šešių nacijų grupė niekada neveikė kaip tikra valstybė ir nesugebėjo išlikti, kadangi neturėjo kai kurių esminių dalykų, būdingų šiuolaikiniam nacionaliniam gyvenimui, tokių, kaip:

1. Privačios nuosavybės įgijimo ir paveldėjimo.
2. Miestų plius žemės ūkio ir pramonės.
3. Naudingų naminių gyvūnų.
4. Praktiškos šeimos organizacijos. Šitie raudonieji žmonės laikėsi matriarchato, o palikimas priklausydavo sūnėnams.
5. Konkrečios teritorijos.
6. Stipraus vykdomosios valdžios vadovo.
7. Belaisvių pavergimo – jie arba juos priimdavo į gentį, arba nužudydavo.
8. Lemiamų užkariavimų.

Raudonieji žmonės buvo per daug demokratiški; jie turėjo gerą valdymą, bet jis žlugo. Galiausiai jie būtų išvystę valstybę, jeigu nebūtų per anksti

[801]▼

susidūrę su baltojo žmogaus labiau išsivysčiusia civilizacija, kuri naudojo graikų ir romėnų valdymo metodus.

Sėkminga romėnų valstybė rėmėsi:

1. Patriarchatu
2. Žemdirbyste ir gyvūnų prijaikinimu.
3. Gyventojų sutankinimu – miestais.
4. Privačia nuosavybe ir žeme.
5. Vergove – piliečių klasėmis.
6. Silpnų ir atsilikusių tautų nukariavimu ir reorganizavimu.
7. Konkrečia teritorija su keliais.
8. Asmeniniais ir stipriais valdovais.

Romėnų civilizacijos didžiulė silpnoji vieta ir vienas iš faktorių, galutinai sužlugdžiusių imperiją, buvo tariamai liberali ir pažangi nuostata, išvaduojanti iš tėvų globos jaunuolius, sulaukusius dvidešimt vienerių metų amžiaus, ir besąlygiškas mergaitės išlaisvinimas taip, kad ji turėjo laisvę ištekti už savo pasirinkto vyro arba palikti namus tam, jog taptų amoralia. Visuomenei žalos atnešė ne tiek pačios šitos reformos, kiek jų priėmimo staigus ir platus pobūdis. Romos žlugimas parodo, ko galima tikėtis, kada valstybė ima per daug greitai plėstis, o viduje patiria nuosmukį.

Embrioninė valstybė tapo įmanoma sumažėjus kraujo ryšiui ir padidėjus teritoriniam ryšiui, o tokias gentines federacijas paprastai tvirtai sucementuodavo užkariavimai. Nors suverenitetas, kuris iškyla virš visų nereikšmingų kovų ir grupinių skirtumų, yra būdingas tikrajai valstybei, bet, vis tik, daug klasių ir kastų išlieka vėlesnėse valstybės organizacijose kaip praeities dienų klanų ir genčių liekanos. Vėlesnės ir didesnės teritorinės valstybės ilgai ir žiauriai kovojo su šitomis mažesnėmis to paties kraujo klanų grupėmis, gentinis valdymas buvo būtina perėjimo forma nuo šeimos valdžios į valstybės valdžią. Vėlesniaisiais laikais daug klanų išaugo iš prekybinių ir kitokių pramoninių susivienijimų.

Jeigu valstybės suvienijimas žlunga, tai vėl nusiritama atgal į tokias sąlygas, kada buvo ikivalstybiniai valdymo metodai, kaip, pavyzdžiui, Europos viduramžių feodalizmas. Per šituos tamsiuosius amžius teritorinė valstybė sužlugo, ir vėl buvo sugrįžta prie smulkių feodalinių grupių, vėl atsirado klanų ir genčių etapų vystymasis. Panašios pusiau valstybės egzistuoja net ir dabar Azijoje ir Afrikoje, bet nevisos jos yra evoliucinis sugrįžimas atgal; didelė jų dalis yra ateities valstybių embrioniniai branduoliai.

2. ATSTOVAUJAMOJO VALDYMO EVOLIUCIJA

Demokratija, nors yra idealas, bet yra civilizacijos, ne evoliucijos produktas. Neskubėkite! rinkitės atsargiai! nes demokratijos pavojai yra:

1. Vidutinybės šlovinimas.
 2. Menkos moralės ir menkų principų ir nemokšų valdovų pasirinkimas.
 3. Nesugebėjimas suvokti visuomeninės evoliucijos fundamentalių faktų.
 4. Visuotinės balsavimo teisės pavojus neišsilavinusios ir tingios daugumos rankose.
 5. Vergavimas visuomenės nuomonei; dauguma nevisada yra teisi.
-

[802]▼

Visuomenės nuomonė, bendra nuomonė, visada stabdė visuomenės vystymąsi; nepaisant šito, ji yra vertinga, kadangi, nors ir sulėtindama visuomeninę evoliuciją, bet ji iš tiesų išsaugo civilizaciją. Visuomenės nuomonės švietimas yra vienintelis patikimas ir tikras būdas, kaip paspartinti civilizaciją; jėga yra naudinga tikrai laikinai, o kultūrinis augimas vis labiau spartės, kada kulkos užleis vietą balsavimui. Visuomenės nuomonė, papročiai, yra pagrindinė ir stichinė energija visuomenės evoliucijoje ir valstybės vystymesi, bet tam, kad taptų valstybinės svarbos, savo išraiška ji turi būti neprievartinė.

Visuomenės išsivystymo lygį tiesiogiai nulemia tas laipsnis, kuriuo visuomenės nuomonė išreiškia neprievartiniu būdu sugeba kontroliuoti asmeninį elgesį ir valstybės reguliavimą. Tikrai civilizuotas valdymas atsirado tada, kada visuomenės nuomonei buvo suteiktos asmeninės balsavimo teisės galios. Liaudies rinkimai nevisada gali išspręsti reikalus teisingai, bet jie išreiškia teisingą kelią net ir klaidingo pasirinkimo atveju. Evoliucija ne iš karto pasiekia aukščiausiojo laipsnio tobulumą, vietoje šito ji suteikia palyginamąjį ir besivystantį palaipsnį praktinį prisiderinimą.

Atstovaujamojo valdymo praktinės ir efektyvios formos evoliucijoje yra dešimt laiptelių, arba etapų, ir jie yra tokie:

1. *Asmens laisvė*. Vergovė, baudžiava, ir visos žmogiškojo pavergimo formos turi išnykti.
2. *Proto laisvė*. Kol laisva tauta nėra lavinama – mokoma galvoti protingai ir planuoti išmintingai – tol laisvė paprastai pridaro daugiau žalos negu atneša naudos.
3. *Įstatymo valdymas*. Laisvė gali egzistuoti tikrai tada, kada žmogiškųjų valdovų norus ir užgaidas pakeičia įstatymo įgyvendinimas pagal priimtą fundamentalų įstatymą.
4. *Žodžio laisvė*. Atstovaujamas valdymas neišivaizduojamas be žmogiškųjų siekių ir nuomonių išraiškos visų formų laisvės.

5. *Nuosavybės saugumas*. Joks valdymas negalės ilgai išsilaikyti, jeigu jis nepajėgs užtikrinti teisės tam tikra forma turėti asmeninę nuosavybę. Žmogus trokšta teisės panaudoti, valdyti, dovanoti, parduoti, išnuomoti, ir palikti kaip palikimą savo asmeninę nuosavybę.

6. *Teisė pateikti peticijas*. Atstovaujamas valdymas prisiima piliečių teisę, kad jie bus išgirsti. Teisė pateikti peticiją yra neatskiriama nuo laisvo piliečio.

7. *Teisė valdyti*. Neužtenka būti išgirstam; peticijos galia turi išsivystyti į realų poveikį vyriausybei.

8. *Visuotinė balsavimo teisė*. Atstovaujamas valdymas reiškia protingą, sumanų, ir visuotinį elektoratą. Tokio valdymo pobūdį visada nulems tų, kurie jį sudaro, charakteris ir kompetencija. Civilizacijai vystantis, balsavimo teisė, nors išlikdama visuotinė abiem lytims, bus efektyviai modifikuota, pergrupuota, ir kitaip diferencijuota.

9. *Visuomenės tarnų kontrolė*. Joks pilietinis valdymas nebus naudingas ir efektyvus, jeigu piliečiai neturės ir nepanaudos išmintingų būdų, kuriais reguliuotų ir kontroliuotų pareigūnus ir visuomenės tarnus.

10. *Išmintingi ir išlavinti atstovai*. Demokratijos išlikimas priklauso nuo sėkmingo atstovaujamojo valdymo; ir tą sąlygoja tokia praktika, kada į valstybinius postus renkami tikrai tokie asmenys, kurie yra profesionaliai parengti, intelektualiai kompetentingi, visuomeniškai ištikimi, ir moraliai tinkami. Tikrai esant tokioms sąlygoms tautos vyriausybė, išrinkta tautos, ir tautai gali išsilaikyti.

[803]▼

3. VALSTYBINGUMO IDEALAI

Valdymo politinė arba administracinė forma turi mažai reikšmės, su sąlyga, jeigu ji suteikia pilietinės pažangos pagrindinius dalykus – laisvę, saugumą, išsilavinimą, ir visuomeninį koordinavimą. Visuomeninės evoliucijos kursą nulemia ne tai, kokia yra valstybė, bet būtent tai, ką ji daro. Pagaliau nė viena valstybė negali pranokti savo pačios piliečių moralinių vertybių, kurių pavyzdys ir yra jų pasirinkti vadovai. Nemokšiškumas ir savanaudiškumas tikrai sužlugdys net ir aukščiausio tipo valdymą.

Kad ir kaip tai būtų apgailėtina, bet nacionalinis egoizmas buvo esminis visuomeniniam išlikimui. Iki pat šiuolaikinių laikų išrinktosios tautos doktrina buvo pagrindinis faktorius, sutvirtinantis gentį ir formuojantis naciją. Bet nė viena valstybė negali pasiekti idealių funkcionavimo lygių iki to meto, kol nėra įveiktos visos nepakantumo formos; jos visą laiką yra nepalankios žmogaus žengimui į priekį. Ir nepakantumą geriausia įveikti mokslo, prekybos, poilsio, ir religijos derinimu.

Ideali valstybė funkcionuoja, kada ją veikia trys galingi ir suderinti postūmiai:

1. Meilės ištikimybė, kilusi iš žmogiškosios brolystės suvokimo.
2. Protingas patriotizmas, grindžiamas išmintingais idealais.
3. Kosminė įžvalga, aiškinama planetinių faktų, poreikių, ir tikslų požiūriu.

Idealioje valstybėje įstatymų skaičius yra nedidelis, ir jie yra perėję iš negatyvaus tabu amžiaus į individualios laisvės pozityvų vystymąsi, atsirandanti dėl padidintos savikontrolės. Išaukštinta valstybė ne tik verčia savo piliečius dirbti, bet taip pat juos įtraukia į naudingą ir kilninantį vis augančio poilsio panaudojimą, kuris atsiranda dėl to, kad besivystantis mašinų amžius išlaisvina iš sunkaus darbo. Laisvalaikis turi sukurti, o taip pat ir suvartoti.

Nė viena visuomenė nebūna pažengusi toli į priekį, jeigu ji leidžia tinginiauti arba yra pakanti skurdui. Bet skurdo ir priklausomybės niekada nebus įmanoma pašalinti, jeigu defektyvūs ir degeneruoti palikuonys bus laisvai remiami ir jeigu jiems bus leidžiama daugintis be jokių apribojimų.

Morali visuomenė turėtų siekti tikslo išsaugoti savo piliečių savigarbą ir suteikti kiekvienam normaliam individui adekvačias galimybes saviraiškai. Toks visuomeninio pasiekimo planas sukurtų aukščiausios kategorijos kultūringą visuomenę. Visuomeninę evoliuciją turėtų skatinti tokia valdymo priežiūra, kuri reguliuojamąją kontrolę naudoja mažiausiu laipsniu. Ta valstybė yra geriausia, kuri koordinuoja daugiausia, o valdo mažiausia.

Valstybingumo idealai turi būti pasiekiami evoliuciniu būdu, palaipsniui pilietinės sąmonės augimu, pareigos ir privilegijos tarnauti visuomenei suvokimu. Iš pradžių žmonės valdymo našta prisiima kaip pareigą po to, kada pasibaigia politinių pasidavėlių administravimas, bet vėliau tokios tarnystės jie siekia kaip privilegijos, kaip didžiausios garbės. Bet kokio civilizacijos lygio statusą teisingai atspindi jos piliečių, kurie savo noru prisiima valstybės valdymo pareigas, kompetentingumo laipsnis.

Tikroje sandraugoje miestų ir provincijų valdymo reikalus tvarko ekspertai, ir jie yra tvarkomi lygiai taip, kaip yra tvarkomos ir visos kitos žmonių ekonominių ir komercinių susivienijimų formos.

Išsivysčiusiose valstybėse, politinė tarnystė yra gerbiama kaip aukščiausias piliečių atsidavimas. Išmintingiausių ir kilniausių piliečių didžiausias siekis yra

[804]▼

nusipelnyti pilietinio pripažinimo, būti išrinktam arba paskirtam į kokį nors atsakingą valdymo postą, ir tiems, kurie tarnauja valstybinėje ir visuomeninėje tarnystėje, tokios vyriausybės suteikia aukščiausio pripažinimo apdovanojimus. Po jų išvardinta tvarka apdovanojimai yra suteikiami filosofams, švietėjams, mokslininkams, pramonininkams, ir kariškiams. Tėvams deramai atlygina jų vaikų pasiekimai, o grynai religiniai vadovai, būdami dvasinės karalystės ambasadoriai, savo tikruosius apdovanojimus gauna kitame pasaulyje.

4. BESIVYSTANTI CIVILIZACIJA

Ekonomika, visuomenė, ir valdymas turi vystytis dėl to, kad išliktų. Statinė padėtis evoliuciniame pasaulyje rodo smukimą; išlieka tikrai tos institucijos, kurios juda pirmyn su evoliucine srove.

Pažangią besiplečiančios civilizacijos programą sudaro:

1. Individualių laisvių išsaugojimas.
2. Šeimos apsauga.
3. Ekonominio saugumo skatinimas.
4. Kelio užkirtimas ligoms.
5. Privalomas švietimas.
6. Privalomas įdarbinimas.
7. Naudingas laisvalaikio panaudojimas.
8. Rūpinimasis nelaimingaisiais.
9. Rasės pagerinimas.
10. Mokslo ir meno skatinimas.
11. Filosofijos – išminties – skatinimas.
12. Kosminės įžvalgos – dvasingumo – plėtimas.

Ir šita pažanga civilizacijos veiklos srityse tiesiogiai veda į mirtingojo pastangas įgyvendinti aukščiausius žmogiškuosius ir dieviškuosius tikslus – žmogaus brolystės visuomeninį pasiekimą ir Dievo-sąmonės asmeninį statusą, kuris atsiskleidžia kiekvieno individo aukščiausio laipsnio troškimu vykdyti Tėvo danguje valią.

Tikros brolystės atsiradimas pažymi, jog prasidėjo tokia visuomeninė tvarka, kurioje visi žmonės patiria palaimą nešdami vienas kito našta; jie iš tikrųjų trokšta gyventi laikydamiesi auksinės taisyklės. Bet tokia ideali visuomenė negali egzistuoti, kada arba silpnieji, arba nedorieji lūkuriuoja, kad neteisingai ir nedorai pasinaudotų tais, kurių pagrindinis stimulus yra pasišventimas tarnauti tiesai, grožiui, ir gėriui. Esant tokiai situacijai praktiškas yra tikrai vienas kelias: Gyvenantieji pagal "auksinę taisyklę" gali įkurti pažangią visuomenę, kurioje jie gyvens remdamiesi savo idealais, tuo pačiu metu deramai apsigindami nuo savo intelektualiai ir moraliai tamsių draugų, kurie gali stengtis arba pasinaudoti jų taikingais polinkiais, arba į priekį besiveržiančią jų civilizaciją sugriauti.

Idealizmas niekada negali išlikti besivystančioje planetoje, jeigu kiekvienoje kartoje šitie idealistai leidžiasi sunaikinami žmonijos žemesniosios kategorijos. Ir štai koks yra didysis idealizmo išmėginimas: Ar išsivysčiusi visuomenė gali

palaikyti tokį karinio parengimo laipsnį, kuris ją apsaugotų nuo bet kokio karingų kaimynų užpuolimo, nepasiduodama pagundai šita karine

[805]▼

jėga pasinaudoti puolamosiose operacijose prieš kitas tautas siekdama savanaudiškos naudos ar nacionalinio išaukštinimo tikslų? Nacionalinis išlikimas reikalauja parengties, o užkirsti kelią parengties ydingam peraugimui į agresiją gali tikrai vienintelis religinis idealizmas. Tikrai meilė, brolystė, sugeba užkirsti kelią tam, jog stiprusis neengtų silpnojo.

5. KONKURENCIJOS EVOLIUCIJA

Konkurencija yra esminė visuomenės pažangai, bet konkurencija, nereguluojama, pagimdo prievartą. Dabartinėje visuomenėje konkurencija palaipsniui išstumia karą tuo, kad ji nulemia individo vietą pramonėje, o taip pat apsprendžia ir pačių pramonės šakų išlikimą. (Žmogžudystė ir karas savo statusu skiriasi papročių požiūriu, žmogžudystė nuo savo ankstyvųjų dienų visuomenė draudė, tuo tarpu karo žmonija apskritai niekada nebuvo uždraudusi.)

Ideali valstybė apsiima visuomenės elgesį reguliuoti tikrai tiek, kad iš konkurencijos tarp individų būtų pašalinta prievarta ir kad būtų užkirstas kelias neteisingumui asmeninės iniciatyvos atžvilgiu. Štai kokia yra didžioji valstybingumo problema: Kaip jūs galite garantuoti taiką ir ramybę pramonėje, mokesčių sumokėjimą tam, kad būtų paremta valstybės galia, ir tuo pačiu metu užkirsti kelią tokiai mokesčių sistemai, kuri tampa kliūtimi pramonės vystymuisi, o valstybė virsta parazitais ir tironais?

Per bet kurio pasaulio ankstyvuosius amžius, besivystančiai civilizacijai konkurencija yra esminė. Žmogaus evoliucijai žengiant į priekį, bendradarbiavimas tampa vis efektyvesniu. Išsivysčiusiose civilizacijose bendradarbiavimas yra veiksmingesnis už konkurenciją. Ankstyvąjį žmogų konkurencija skatina. Ankstyvąją evoliuciją apibūdina tai, jog išlieka biologiškai tinkami, bet vėlesnės civilizacijos geriau vysto išmintingas bendradarbiavimas, supratingas draugiškumas, ir dvasinė brolystė.

Tas tiesa, konkurencija pramonėje reikalauja daug išlaidų ir yra labai neefektyvi, bet nereikėtų pritarti nė vienam mėginimui šitą ekonomiškai nuostolingą eigą pašalinti, jeigu tokie pertvarkymai nors ir mažiausiu laipsniu pažeidžia bet kurią iš pagrindinių individo laisvių.

6. PELNO AKSTINAS

Šiandieninė siekianti pelno ekonomika yra pasmerkta, jeigu pelno akstinų nepapildys tarnystės akstinai. Negailestinga konkurencija, pagrįsta siauro mąstymo savuoju interesu, galiausiai griauja net ir tai, ką mėgina išsaugoti. Išskirtinis ir tik sau tarnaujantis pelno akstinas yra nesuderinamas su krikščionybės idealais – tuo labiau nesuderinamas su Jėzaus mokymais.

Ekonomikoje, pelno motyvacija tarnystės motyvacijai yra tuo, kuo meilei yra baimė religijoje. Bet pelno motyvo nereikia sunaikinti arba pašalinti staiga; jis

verčia daugelį šiaip jau tingių mirtingųjų intensyviai dirbti. Tačiau, nebūtina, kad šitas visuomeninės energijos sužadintojas amžinai savo tikslais būtų savanaudiškas.

Ekonominės veiklos pelno motyvas iš viso yra žemas ir visiškai nevertas išsivysčiusios visuomenės kategorijos; nepaisant šito, jis yra nepakeičiamas faktorius visose ankstyvesnėse civilizacijos fazėse. Pelno motyvacijos nereikia iš žmonių atimti iki to laiko, kol jų tvirtai neužvaldė aukštesni nekomercinių motyvų tipai ekonominiuose siekiuose ir visuomeninėje tarnystėje – aukščiausios išminties, intriguojančios brolystės, ir dvasinio pasiekimo nuostabumo transcendentiniai akstinai.

[806]▼

7. ŠVIETIMAS

Tvirta valstybė remiasi kultūra, joje viešpatauja idealai, ir jos varomoji jėga yra tarnystė. Švietimo tikslas turėtų būti meistriškumo įgijimas, siekimas išminties, savojo aš suvokimas, ir dvasinių vertybių pasiekimas.

Idealoje valstybėje švietimas tęsiasi visą gyvenimą, ir kartais jos piliečių pagrindiniu siekiu tampa filosofija. Tokios sandraugos piliečiai siekia pagilinti išmintį kaip išvalgą į tai, kas yra žmogiškųjų santykių reikšmė, tikrovės prasmės, vertybių kilnumas, gyvenimo tikslai, ir kosminio likimo šlovė.

Urantijiečiai turėtų gauti naujos ir daug kultūringesnės visuomenės suvokimą. Švietimas tikrai pakils į naujos vertės lygius nykstant grynai pelnu motyvuotos ekonomikos sistemai. Švietimas per ilgai buvo vietinio pobūdžio, militaristinis, aukštinantis ego, ir siekiantis sėkmės; galiausiai jis privalo tapti pasauliniu, idealistiniu, suvokiančiu savąjį aš, ir turinčiu kosminį suvokimą.

Neseniai švietimas išsiveržė iš dvasininkijos kontrolės ir pateko į teisininkų ir verslininkų kontrolę. Galiausiai jis turi būti perduotas filosofams ir mokslininkams. Mokytojai turi būti laisvos būtybės, tikrieji lyderiai, kad pagaliau filosofija, išminties ieškojimas, galėtų tapti pagrindiniu švietimo siekiu.

Švietimas yra gyvenimo reikalas; jis turi tęstis per visą gyvenimą tam, kad žmonija galėtų palaipsniui patirti mirtingojo išminties kylančius lygius, kurie yra:

1. Žinios apie daiktus.
2. Prasmių suvokimas.
3. Vertybių supratimas.
4. Darbo kilnumas – pareiga.
5. Tikslų motyvacija – moralė.
6. Meilė tarnystei – charakteris.

7. Kosminė įžvalga – dvasinis įžvalgumas.

Ir tada, šitų pasiekimų dėka, daugelis pakils į mirtingojo proto pasiekimo galutinybę, Dievo-sąmonę.

8. VALSTYBINGUMO POBŪDIS

Bet kokio žmogiškojo valdymo vienintelis šventas bruožas yra valstybės instituto padalinimas į vykdomosios, įstatymdavystės, ir teisminės funkcijų tris sferas. Visata yra administruojama pagal funkcijų ir valdžios atskyrimo planą. Be šitos veiksmingo visuomeninio reguliavimo arba pilietinio valdymo dieviškosios sampratos, mažai ką reiškia, kokią valstybės formą tauta gali pasirinkti tam, jog piliečiams užtikrintų nuolatinį vystymąsi į padidintos savikontrolės ir didesnės visuomeninės tarnystės tikslą. Tautos intelektualų įžvalgumą, ekonominę išmintį, visuomeninį protingumą, ir moralinę ištvermę patikimai atspindi valstybės institutas.

Valstybingumo evoliucija nulemia vystymąsi iš vieno lygio į kitą, tokia tvarka:

1. Sukuriamas vykdomosios, įstatymų leidžiamosios, ir teisminės atšakų trigubas valdymas.

2. Visuomeninės, politinės, ir religinės veiklos laisvė.

[807]▼

3. Visų vergovės ir žmogiškojo pavergimo formų panaikinimas.

4. Piliečiams suteikiama galimybė kontroliuoti mokesčių lygį.

5. Visuotinės švietimo sistemos sukūrimas – mokymasis išsitiesia nuo lopšio iki kapo.

6. Tinkamas suderinimas tarp vietinės ir nacionalinės valdžios.

7. Mokslo skatinimas ir ligų nugalėjimas.

8. Deramas lyčių lygybės pripažinimas ir suderinta vyrų ir moterų veikla namuose, mokykloje, ir bažnyčioje, su moterų specializuota tarnyste pramonėje ir valdyme.

9. Sekinančios vergovės panaikinimas, išradus mašinas ir vėliau įsisavinus mašinų amžių.

10. Tarmių pašalinimas – visuotinės kalbos triumfas.

11. Karo pabaiga – nacionalinių ir rasinių skirtumų tarptautinis nagrinėjimas kontinentiniuose nacių teismuose, kuriems vadovauja aukščiausiasis planetinis tribunolas, kuris automatiškai pasipildo periodiškai pasitraukiančiais į atsargą kontinentinių teismų vadovais. Kontinentiniai teismai turi valdžios galią; pasaulinis teismas yra patariamasis – moralinis.

12. Pasaulinio masto noras siekti išminties – filosofijos išaukštinimas. Pasaulinės religijos išsivystymas, kas taps pranašaujančiu ženklu prieš tai, kada planeta įžengs į šviesos ir gyvenimo ankstyvasias fazes.

Tai yra pažangaus valdymo būtinos sąlygos ir idealaus valstybingumo skiriamieji požymiai. Urantijai toli iki šitų išaukštintų idealų įgyvendinimo, bet civilizuotos rasės pradžią padarė – žmonija žengia link aukštesniųjų evoliucinių tikslų.

[Parengta Nebadono Melkizedeko.]

[808]▼

72 DOKUMENTAS

KAIMYBINĖS PLANETOS VALDYMAS

LEIDUS Lanaforgui ir pritarus Edentijos Patiems Aukštiesiems, aš esu įgaliotas kai ką papasakoti apie labiausiai išsivysčiusios žmonijos rasės, gyvenančios netolimoje planetoje, priklausančioje Satanijos sistemai, visuomeninį, moralinį, ir politinį gyvenimą.

Iš visų Satanijos pasaulių, kurie buvo izoliuoti dėl dalyvavimo Liuciferio maište, šita planeta patyrė istoriją, labiausiai panašią į Urantijos. Šių dviejų sferų panašumas be abejonės paaiškina, kodėl buvo suteiktas leidimas pateikti šitą nepaprastą pasakojimą, kadangi labai neįprasta sistemos valdovams duoti sutikimą vienoje planetoje pasakoti apie kitos planetos reikalus.

Šita planeta, kaip ir Urantija, nuklydo dėl Planetos Princo neištikimybės, sąsajoje su Liuciferio maištu. Ji priėmė Materialųjį Sūnų neužilgo po to, kada Adomas atvyko į Urantiją, ir šitas Sūnus taip pat sužlugdė savo misiją, palikdamas sferą izoliuotą, kadangi jos mirtingosioms rasėms niekada nebuvo padovanotas Sūnus Arbitras.

1. KONTINENTINĖ NACIJA

Nepaisant visų šitų planetinių kliūčių, labai aukšta civilizacija vystosi izoliuotame kontinente, kurio dydis prilygsta Australijai. Šita nacija turi apie 140 milijonų žmonių. Jos tautą sudaro mišri rasė, daugiausia mėlynoji ir geltonoji, violetinės rasės turinti šiek tiek didesnę proporciją negu vadinamoji baltoji rasė Urantijoje. Šios skirtingos rasės dar nėra iki galo susimaišiusios, bet jos broliaujasi ir bendrauja labai glaudžiai. Šitame kontinente vidutinė gyvenimo trukmė dabar yra devyniasdešimt metų, penkiolika procentų ilgesnė už bet kurios kitos tautos šitoje planetoje vidutinę gyvenimo trukmę.

Šitos nacijos pramoninis mechanizmas turi tam tikrą didžiulį privalumą, kuris yra dėl kontinento unikalios topografijos. Aukšti kalnai, ant kurių smarkiai

lyja aštuonis mėnesius per metus, yra išsidėstę pačiame šalies centre. Šitokia gamtinė aplinka yra palanki hidroenergijos panaudojimui ir labai smarkiai palengvina kontinento vakarinio sausringesnio ketvirtadalio drėkinimą.

Šitie žmonės patys save išsilaiko, tai yra, jie gali neribotą laiką gyventi nieko neimportuodami iš aplinkinių nacijų. Jų gamtiniai ištekliai yra gausūs, o moksliniais metodais jie išmoko kompensuoti būtiniausių daiktų trūkumą. Jie gyvai prekiauja vietinėje rinkoje, bet užsienio prekyba yra nereikšminga dėl jų mažiau išsivysčiusių kaimynų visuotinio priešiško.

Šita kontinentinė nacija, apskritai, vystėsi pagal planetos evoliucinį kursą. Išsivystymas iš gentinės pakopos iki stiprių valdovų

[809]▼

ir karalių atsiradimo užtruko tūkstančius metų. Absoliučius monarchus keitė daug įvairių valdymo formų – nepavykusios respublikos, bendruomeninės valstybės, o diktatoriai keisdavo vienas kitą be pabaigos. Toks vystymasis tęsėsi tol, kol maždaug prieš penkis šimtus metų, politinio bruzdėjimo periodu, vienas iš nacijos galingųjų triumvirato diktatorių savo nuostatą pakeitė. Jis savo noru sutiko atsisakyti valdžios, su sąlyga, jog vienas iš likusių valdovų, nedoresnis iš tų dviejų, taip pat paliks savo diktatoriaus vietą. Šitaip kontinento aukščiausioji valdžia buvo atiduota į vieno valdovo rankas. Suvienyta valstybė, vadovaujant stipriai monarchinei valdžiai, vystėsi daugiau negu vieną šimtą metų, per kuriuos buvo sukurta nuostabi laisvės chartija.

Vėlesnis perėjimas iš monarchijos į atstovaujamojo valdymo formą buvo palaipsnis, karaliai, likę tiesiog kaip nominalūs vadovai, atliekantys visuomeninį arba sentimentalų vaidmenį, galiausiai išnyko, kada pasibaigė palikuonių vyriškoji linija. Dabartinė respublika egzistuoja tik du šimtus metų, per kuriuos vyko nuolatinis vystymasis link tų valdymo metodų, apie kuriuos bus pasakojama, naujausi pasiekimai pramonės ir politikos srityse buvo pasiekti per paskutinįjį dešimtmetį.

2. POLITINĖ ORGANIZACIJA

Šita kontinentinė nacija dabar turi atstovaujamąjį valdymą su centre išsidėsčiusia nacionaline sostine. Centrinį valdymą sudaro stipri federacija, kurioje yra vienas šimtas santykinai laisvų valstijų. Šitos valstijos savo gubernatorius ir įstatymų leidėjus išrenka dešimčiai metų, ir nė vienas iš jų negali būti perrinktas. Valstijų teisėjus visam gyvenimui skiria gubernatoriai, o juos patvirtina jų įstatymus leidžiantys organai, kuriuos sudaro po vieną atstovą nuo kiekvieno šimto tūkstančių gyventojų.

Priklausomai nuo miesto dydžio, egzistuoja penki skirtingi metropolinio valdymo tipai, bet nė vienam miestui neleidžiama turėti daugiau negu vieną milijoną gyventojų. Apskritai, šitos municipalinio valdymo schemos yra labai paprastos, tiesioginės, ir ekonomiškos. Aukščiausių tipų piliečiai aktyviai siekia dirbti miesto administravimo tame nedideliame skaičiuje kontorų.

Federalinis valdymas apima tris lygiavertes atšakas: vykdomąją, įstatymus leidžiamąją, ir teisminę. Federacijos vyriausiasis vykdytojas yra renkamas kas

šešeri metai visuotiniu balsavimu. Jis negali būti vėl perrinktas, išskyrus tada, kada prašymą pateikia bent jau septyniasdešimt penki įstatymus leidžiantieji valstijų organai, pritarus atitinkamų valstijų gubernatoriams, ir tada tikrai vienai kadencijai. Jam pataria superkabinetas, kurį sudaro visi gyvi buvusieji vyriausieji vykdytojai.

Įstatymų leidžiamąjį organą sudaro treji rūmai:

1. *Aukštesnieji rūmai* yra renkami pramonės, profesinių, žemės ūkio, ir kitų dirbančiųjų grupių, balsuojančių sutinkamai su savo ekonomine funkcija.

2. *Žemesnieji rūmai* yra renkami tam tikrų visuomenės organizacijų, apimančių visuomenines, politines, ir filosofines grupes, neįtrauktas į pramoninę ar profesinę veiklą. Visi padorios reputacijos piliečiai dalyvauja abiejų klasių atstovų rinkimuose, bet jie yra skirtingai sugrupuojami, priklausomai nuo to, ar rinkimai vyksta į aukštesnius, ar žemesnius rūmus.

3. *Tretieji rūmai* – senolių valstybės veikėjų – apima valstybinės tarnybos veteranus ir įtraukia didelę dalį pasižymėjusiųjų asmenų, kuriuos pasiūlo vyriausiasis vykdytojas,

[810]▼

regioniniai vykdytojai (pavaldūs federaliniam), aukščiausiojo teismo vadovas, ir įstatymdavystės kitų dviejų rūmų vadovai. Šitoje grupėje yra ne daugiau kaip vienas šimtas narių, ir juos paprasta balsų dauguma išrenka patys senoliai valstybės pareigūnai. Narystė yra iki gyvenimo pabaigos, o kada atsiranda laisva vieta, tada asmuo iš kandidatų sąrašo, gavęs didžiausią skaičių balsų, yra atitinkamai šitokiu būdu išrenkamas. Šito organo veiklos spektras yra grynai patariamasis, bet jis yra stiprus visuomenės nuomonės reguliatorius, ir turi didžiulės įtakos visoms valdymo šakoms.

Labai didelę federalinio administracinio darbo dalį atlieka dešimt regioninių valdžios skyrių (pavaldžių federalinei valdžiai), kiekvieną iš jų sudaro dešimties valstijų asociacija. Šitie regioniniai skyriai yra tikrai vykdomieji ir administraciniai, neturi nei įstatymų leidžiamosios, nei teisminės funkcijų. Šiuos dešimt regioninių vykdytojų vyriausiasis vykdytojas paskiria asmeniškai, ir jų tarnybos kadencija sutampa su jo kadencija – šešeri metai. Federalinis aukščiausiasis teismas tvirtina šių dešimties regioninių vykdytojų paskyrimą, ir nors jų gali iš naujo ir nebepaskirti, bet pasitraukiantis į atsargą vykdytojas automatiškai tampa savo perėmėjo partneriu ir patarėju. Šiaip jau, šitie regioniniai vadovai renka administracinių pareigūnų savo pačių kabinetus.

Šitoje nacijoje teisminių nagrinėjimą vykdo dvi pagrindinės teismų sistemos – pilietiniai teismai ir visuomeniniai-ekonominiai teismai. Pilietiniai teismai veikia tokiuose trijuose lygiuose:

1. *Žemosios instancijos teismai*, priklausantys municipalinei ir vietinei jurisdikcijai, kurių nuosprendžius galima apskųsti aukštesiems valstijų teismams.

2. *Valstijų aukščiausieji teismai*, kurių nuosprendžiai yra galutiniai visose bylose, kurios nėra susijusios su federaliniu valdymu arba pavojumi piliečių teisėms ir laisvėms. Regioniniai vykdytojai turi įgaliojimus bet kokią bylą iš karto perduoti federalinio aukščiausiojo teismo nagrinėjimui.

3. *Federalinis aukščiausiasis teismas* – aukštasis tribunolas, nagrinėjantis bendranacionalinius ginčus ir apeliacines bylas, kurias perduoda valstijų teismai. Šitą aukščiausiąjį teismą sudaro dvylika asmenų, kurių amžius yra tarp keturiasdešimties ir septyniasdešimt penkerių metų, kurie yra dirbę dvejus ar daugiau metų kokios nors valstijos teisme ir kuriuos į šitą aukštą postą paskyrė pagrindinis vykdytojas, pritarus daugumai superkabineto narių ir įstatymų leidimo asamblėjos tretiesiems rūmams. Šitas aukščiausiasis teisminis organas visus nuosprendžius priima bent jau dviem trečdaliais balsų.

Visuomeniniai-ekonominiai teismai veikia tokiose trijose kategorijose:

1. *Tėvų teismai*, susiję su šeimos ir visuomeninės sistemos įstatymų leidimo ir vykdymo skyriais.

2. *Švietimo teismai* – teisminiai organai, susiję su valstijų ir regioninių mokyklų sistemomis ir susieti su švietimo administracinio mechanizmo vykdomąja ir įstatymų leidžiamąja atšakomis.

3. *Gamybiniai teismai* – jurisdikciniai teismai, kuriems yra suteikti visi įgaliojimai spręsti visus ekonominius ginčus.

Federalinis aukščiausiasis teismas visuomeninių-ekonominių bylų nenagrinėja, išskyrus tuos atvejus, kada nacionalinio valdymo įstatymus leidžiančioji trečioji atšaka, senolių valstybės pareigūnų rūmai, pasisako už tai trimis ketvirtadaliais balsų. Kitais atvejais, tėvų, švietimo, ir gamybinių aukštųjų teismų visi nuosprendžiai yra galutiniai.

[811]▼

3. ŠEIMOS GYVENIMAS

Šitame kontinente dviems šeimoms gyventi po vienu stogu yra įstatymo pažeidimas. Ir kadangi grupinės gyvenamosios vietos yra uždraustos įstatymu, tai didžioji dauguma daugiabučių pastatų buvo nugriauta. Bet nevedusieji vis dar gyvena klubuose, viešbučiuose, ar kituose grupinio gyvenimo vietose. Mažiausias namų sklypas privalo turėti penkiasdešimt tūkstančių kvadratinį pėdų žemės. Visa žemė ir kita nuosavybė naudojama namų poreikiams yra neapmokestinama, kada namų sklypas yra didesnis už minimalų iki dešimties kartų.

Šitos tautos šeimos gyvenimas labai smarkiai pagerėjo per paskutinįjį amžių. Tėvai, tiek tėvas, tiek motina, privalo lankyti vaiko kultūros tėvų mokyklas. Net

ir žemdirbiai, kurie gyvena mažose kaimo gyvenvietėse, šitoje veikloje dalyvauja neakivaizdžiai, mokymams atvykdami į artimiausius centrus kartą per dešimt dienų – kas dvi savaites, nes jų savaitę sudaro penkios dienos.

Kiekvienoje šeimoje vidutinis vaikų skaičius yra penki, ir juos visiškai kontroliuoja tėvai arba, jeigu vienas iš tėvų arba abu miršta, globėjai, kuriuos paskiria tėvų teismai. Bet kuri šeima laiko didžiule garbe, kada jos globai yra patikimas visiškas našlaitis. Tėvai laiko konkursinius egzaminus, ir našlaitis yra atiduodamas tai šeimai, kuri pademonstruoja geriausius tėviškuosius sugebėjimus.

Šitie žmonės šeimą laiko savo civilizacijos pagrindiniu institutu. Tikimasi, jog vaiko švietimo ir charakterio ugdymo vertingiausią dalį turi užtikrinti tėvai ir šeima, o tėvas vaiko kultūrai skiria beveik tiek pat dėmesio, kiek ir motina.

Visą lytinį švietimą namuose suteikia tėvai arba teisėti globėjai. Moralinį mokymą suteikia mokytojai mokyklos dirbtuvėse per poilsio pertraukas, bet ne taip yra su religiniu auklėjimu, kuris, manoma, yra išimtinė tėvų teisė, į religiją žiūrima kaip į neatskiriamą šeimos gyvenimo dalį. Grynai religinis mokymas viešai suteikiamas tiktai filosofijos šventyklose, šita tauta neturi tokių išskirtinai religinių institucijų, kokios yra Urantijos bažnyčios. Jų filosofijoje, religija yra siekimas pažinti Dievą ir savo bičiuliams rodyti meilę jiems tarnaujant, bet tokia religinė padėtis kitoms nacijoms šitoje planetoje nėra būdinga. Religija tarp šitų žmonių yra toks išskirtinis šeimos reikalas, kad nėra viešų vietų, kurios būtų skirtos vien tik religiniams susibūrimams. Politiškai, bažnyčia ir valstybė, kaip urantijiečiai turi polinkį sakyti, yra visiškai atskirtos, bet yra keistas religijos ir filosofijos dalinis susilieėjimas.

Dar prieš dvidešimt metų dvasiniai mokytojai (palygintini su Urantijos pastoriais), kurie periodiškai aplankydavo kiekvieną šeimą tam, kad paegzaminuotų vaikus norėdami įsitikinti, ar tėvai juos moko tinkamai, buvo vyriausybės priežiūroje. Dabar šitiems dvasiniams patarėjams ir tikrintojams vadovauja naujai sukurtas Dvasinės Pažangos Fondas, institucija, kurią remia savanoriški paaukojimai. Galbūt šita institucija gali toliau ir nebesivystyti tol, kol atvyks Rojaus Sūnus Arbitras.

Įstatymiškai vaikai yra pavaldūs tėvams tol, kol sulaukia penkiolikos metų, kada jiems iškilmingai pirmą kartą yra suteikiamos pilietinės pareigos. Po šito, kas penkeri metai per penkis iš eilės einančius periodus šitoms amžiaus grupėms yra organizuojamos panašios viešos ceremonijos,

[812]▼

kurių metu jų išipareigojimai tėvams yra sumažinami, tuo tarpu prisiimamos naujos pilietinės ir visuomeninės pareigos valstybei. Balsavimo teisė yra suteikiama sulaukus dvidešimties metų, teisė vesti be tėvų sutikimo nesuteikiama iki dvidešimt penkerių metų, o vaikai, sulaukę trisdešimties metų, privalo namus palikti.

Vedybų ir skyrybų įstatymai yra vienodi visoje nacijoje. Vedybos iki dvidešimties metų – pilietinės balsavimo teisės suteikimo amžiaus –

neleidžiamos. Leidimas vedyboms yra suteikiamas tikrai praėjus vieneriems metams po išreikšto ketinimo ir po to, kai tiek nuotaka, tiek jaunikis pateikia pažymėjimus, įrodančius, jog tėvų mokyklose jie gavo tinkamą mokymą apie vedybinio gyvenimo pareigas.

Skyrybų procedūra yra gana paprasta, bet išsiskyrimo dekretų, kuriuos priima tėvų teismai, negalima gauti, kol nepraėjo vieneri metai po pareiškimo skyryboms įregistravimo, o šitoje planetoje metai yra žymiai ilgesni už Urantijos metus. Nepaisant jų liberalių skyrybų įstatymų, dabartinis skyrybų skaičius sudaro tikrai vieną dešimtadalį Urantijos civilizuotų rasių skyrybų skaičiaus.

4. ŠVIETIMO SISTEMA

Šitos nacijos švietimo sistema yra privaloma, ir abi lytys mokosi kartu ikikoledžinėse mokyklose, kurias moksleivis lanko nuo penkerių metų amžiaus iki aštuoniolikos. Šitos mokyklos labai skiriasi nuo Urantijos mokyklų. Nėra klasių kambarių, vienu ir tuo pačiu metu mokomasi tik vieno dalyko, o po pirmųjų trejų metų visi mokiniai tampa mokytojų padėjėjais, mokydami jaunesnius už save. Knygos yra panaudojamos tikrai tam, jog būtų gauta informacija, kuri padės spręsti problemas, kylančias mokyklos cechuose ir mokyklos fermose. Daugelis baldų, naudojamų kontinente ir didžioji dauguma mechaninių priemonių – dabar yra didysis išradimų ir mechanizacijos amžius – yra pagaminti šitose mokyklose. Prie kiekvieno cecho yra darbo biblioteka, kur moksleivis gali pasinaudoti reikalingomis informacinėmis knygomis. Per visą švietimo laikotarpį didžiulėse fermose, esančiose prie kiekvienos mokyklos, taip pat yra mokoma žemės ūkio ir sodininkystės.

Silpnapročiai yra mokomi tikrai žemės ūkio ir gyvulių auginimo darbo, ir visam gyvenimui yra apgyvendinami specialiose globos kolonijose, kur jie yra atskiriami pagal lytį, kad būtų užkertamas kelias susilaukti palikuonių, kuriuos turėti visiems silpnapročiams draudžiama. Šitos apribojančios priemonės galioja septyniasdešimt penkerius metus; nuosprendžius dėl patalpinimo į nepilnapročių kolonijas priima tėvų teismai.

Kasmet visi ima vieno mėnesio atostogas. Ikikoledžinės mokyklos dirba devynis mėnesius per metus, kuriuos sudaro dešimt mėnesių, atostogos yra praleidžiamos su tėvais ar draugais keliaujant. Šitas keliavimas yra suaugusiųjų lavinimo programos dalis ir tęsiasi visą gyvenimą, fondai, skirti padengti tokias išlaidas, yra kaupiami tokiais pat būdais, kaip kaupiamos lėšos, kurios yra naudojamos senatvės draudimui.

Vienas ketvirtadalis mokykloje praleidžiamo laiko yra skiriamas žaidimams – sportinėms varžyboms – šitose varžybose mokiniai dalyvauja progresine tvarka, pradėdami vietiniais, vėliau valstijos ir regioniniais, ir baigia nacionaliniais sugebėjimų ir meistriškumo išmėginimais. Lygiai taip, oratorystės ir muzikos konkursai, o taip pat mokslo ir filosofijos konkursai, patraukia studentų dėmesį nuo žemesnių visuomeninių pakopų iki pat varžytuvių dėl nacionalinių laurų.

Mokyklos valdymas yra nacionalinio valdymo kopija su savo trimis tarpusavyje susietomis atšakomis, mokytojų personalas veikia kaip trečioji arba patariamoji įstatymdavystės atšaka. Šitame kontinente pagrindinė švietimo užduotis yra paruošti kiekvieną mokinį save išlaikančiu piliečiu.

Kiekvienas vaikas, baigęs ikikoleidžinę mokyklą aštuoniolikos metų amžiaus, yra sumanus meistras. Tada pradedamas knygų studijavimas ir

[813]▼

siekimas specialių žinių suaugusiųjų mokyklose arba koledžuose. Kada puikus studentas savo programą užbaigia anksčiau numatyto laiko, tada jam yra suteikiama laiko ir priemonių dovana, kad jis galėtų įgyvendinti, kokį nors jam patinkantį savo sumanytą projektą. Visa švietimo sistema yra numatyta tokia, kad tinkamai parengtų individą.

5. PRAMONĖS ORGANIZACIJA

Šitos tautos pramonės padėtis yra toli nuo jos idealų; kapitalas ir darbas vis dar turi savų problemų, tačiau abu ima prisiderinti prie nuoširdaus bendradarbiavimo plano. Šitame unikaliame kontinente darbininkai vis daugiau tampa visų ekonomikos koncernų akcininkais; kiekvienas išmintingas dirbantysis palaipsniui tampa mažu kapitalistu.

Visuomeninis antagonizmas silpsta, o gera valia sparčiai auga. Neiškilo jokių rimtų ekonominių problemų dėl vergovės panaikinimo (daugiau negu prieš vieną šimtą metų), kadangi šitas suderinimas buvo įgyvendinamas palaipsniui, kasmet išlaisvinant po du procentus vergų. Tie vergai, kurie sėkmingai išlaikė intelektualius, moralinius, ir fizinius patikrinimus, gavo pilietybę; daugelis iš šitų labiau išsivysčiusių vergų buvo karo belaisviai arba šių belaisvių vaikai. Maždaug prieš penkiasdešimt metų jie deportavo paskutiniuosius iš savo menkesniųjų vergų, o visai neseniai jie ėmėsi uždavinio sumažinti savo degeneruotų ir ydingų klasių kiekį.

Šitie žmonės neseniai sukūrė naujus metodus gamybiniam ginčams sureguliuoti ir ekonominiams pažeidimams ištaisyti, ir jie yra daug tobulesni palyginus su anksčiau naudotais tokių problemų sprendimo būdais. Prievarta, kuria remiantis būtų galima sureguliuoti asmeninius ar gamybinius nesutarimus, yra uždrausta įstatymu. Darbo užmokestis, pelnas, ir kitos ekonominės problemos nėra griežtai reguliuojamos, bet apskritai tą kontroliuoja gamybinius įstatymus priimančias organas, tuo tarpu visi ginčai, kylantys gamyboje, yra sprendžiami gamybiniuose teismuose.

Gamybiniai teismai atsirado tik prieš trisdešimt metų, bet veikia labai sėkmingai. Naujausias pasiekimas šioje srityje numato, jog nuo šiol gamybiniai teismai pripažįsta teisėtą kompensaciją, kuri apima tris grupes:

1. Teisėtą palūkanų dydį investuojamam kapitalui.
2. Protingo dydžio darbo užmokestį už kvalifikaciją, panaudojamą gamybinėse operacijose.
3. Sąžiningą ir teisingą užmokestį už fizinį darbą.

Šitų tipų kompensacijos pirmiausia yra išmokamos pagal kontraktą, o uždarbiui smunkant, jos taip pat proporcingai yra palaipsniui mažinamos. Ir po

šito visos pajamos, viršijančios nustatytą užmokestį, yra laikomos dividendais ir yra paskirstomos į visas tris grupes: kapitalo, kvalifikuotų darbuotojų, ir nekvalifikuotų darbininkų.

Kas dešimt metų regioniniai vykdytojai suderina ir dekretu patvirtina kasdienio apmokamo darbo teisėtas valandas. Dabar pramonė dirba penkias dienas per savaitę, keturios darbo dienos ir viena poilsio diena. Šitie žmonės kiekvieną darbo dieną dirba po šešias valandas ir, kaip ir studentai, devynis mėnesius per metus, turinčius dešimt mėnesių. Atostogos paprastai praleidžiamos keliaujant, o transportavimo būdai pastaruoju metu tiek išsivystė, kad keliauja visa tauta. Klimatas kelionėms yra palankus maždaug aštuonis mėnesius per metus, ir jie šitomis galimybėmis naudojami tiek, kiek įmanoma.

Prieš du šimtus metų gamyboje absoliučiai viešpatavo pelno akstinas, bet šiandien jį sparčiai keičia kitos, aukštesnės varomosios jėgos. Konkurencija

[814]▼

šitame kontinente yra aštri, bet didele dalimi ji buvo perkelta iš gamybos į žaidimus, meistriškumą, mokslinius laimėjimus, ir intelektualius pasiekimus. Ji kuo aktyviausiai pasireiškia tarnystėje visuomenei ir ištikimybėje valstybei. Šitoje tautoje visuomeninė tarnystė sparčiai tampa pagrindiniu siekimo tikslu. Kontinento turtingiausias žmogus kasdien šešias valandas dirba savo mechaninių dirbtuvių kontoroje, ir po to skuba į valstybingumo mokyklos vietos skyrių, kur jis siekia įgyti kvalifikaciją, reikalingą visuomeninei tarnystei.

Šitame kontinente fizinį darbą pradedama vis labiau gerbti, ir visi darbingi piliečiai, vyresni negu aštuoniolikos metų amžiaus, dirba arba namuose ar fermose, ar kokioje nors pripažintoje gamybos šakoje, ar viešuosius darbus, kuriais būna užimami laikinai neturintieji darbo, arba dar priverstinio darbo korpuse šachtose.

Šitie žmonės taip pat pradeda remti naują visuomenės pasibjaurėjimo formą – pasibjaurėjimą tiek tinginyse, tiek ir nepelnytu turtu. Lėtai, bet užtikrintai jie įsisavina savo techniką. Kažkada jie taip kovojo dėl politinės laisvės, o vėliau taip siekė ir ekonominės laisvės. Dabar jie ima naudotis tiek viena, tiek ir kita laisve, tuo tarpu priedo jie pradeda vertinti sąžiningai uždirbtą laisvalaikį, kuris gali būti skirtas didesnei saviraiškai.

6. SENATVĖS DRAUDIMAS

Šita nacija imasi ryžtingų pastangų pakeisti savigarbą griauančią labdaros tipą oriomis valstybinio draudimo saugumo garantijomis senatvėje. Šita nacija garantuoja švietimą kiekvienam vaikui, ir darbą užtikrina kiekvienam žmogui; dėl to tokį draudimo planą, susijusį su sergančių ir senų žmonių apsauga, ji gali sėkmingai įgyvendinti.

Šitoje tautoje visi asmenys iš apmokamos veiklos turi pasitraukti sulaukę šešiasdešimt penkerių metų, nebent jie gauna leidimą iš valstijos įgaliotinio darbo klausimais, kuris leis jiems dirbti toliau, kol jie sulauks septyniasdešimties metų. Šitas amžiaus apribojimas nėra taikomas valstybės tarnautojams arba filosofams. Fiziškai suluošinti arba nuolatiniai invalidai į

išeinančiųjų į pensiją sąrašą gali būti įtraukiami bet kokio amžiaus teismo nutarimu, kurį kartu pasirašo ir regioninės valdžios įgaliotinis pensijų klausimais.

Senatvės pensijų fondai yra gaunami iš keturių šaltinių:

1. Kiekvieną mėnesį vienos dienos uždarbį federalinė valdžia rekvizuoja šitam tikslui, o šitoje šalyje dirba kiekvienas.
2. Palikimai – daug turtingų piliečių palieka lėšas šitam tikslui.
3. Priverstinio darbo valstybinėse kasyklose uždarbis. Po to, kada dirbantieji priverstinius darbus apsirūpina patys ir atideda įnašus savajai pensijai, tada jų užmokesčio už darbą visas likutis yra pervedamas į šitą pensijų fondą.
4. Pajamos iš gamtinių išteklių. Kontinente visus gamtos turtus kaip visuomenės patikėtą nuosavybę laiko federalinė vyriausybė, ir iš jo gaunamos pajamos yra naudojamos visuomeniniams tikslams, tokiems, kaip susirgimų profilaktikai, talentų švietimui, ir ypatingai perspektyvių individų išlaidoms padengti valstybingumo mokyklose. Pusė pajamų iš gamtinių resursų atitenka senatvės pensijų fondui.

Nors valstijos ir regioniniai draudimo fondai siūlo daugelį draudimo formų, bet senatvės pensijas visiškai tvarko federalinė valdžia per tuos dešimtį regioninių skyrių.

Šitie valstybiniai fondai jau ilgą laiką yra tvarkomi sąžiningai. Po išdavystės ir žmogžudystės, sunkiausios bausmės, kurias paskiria teismai, yra

[815]▼

už visuomenės pasitikėjimo išdavimą. Visuomeninė ir politinė neištikimybė dabar yra laikoma kaip baisiausia iš visų nusikaltimų.

7. MOKESČIAI

Federalinė valdžia yra paternalistinė tiktai administruodama senatvės pensijas ir skatindama talentą ir kūrybinį originalumą; valstijų vyriausybės truputį daugiau rūpinasi atskiru piliečiu, tuo tarpu labiau tėviškos arba socialistinės yra vietinės vyriausybės. Miestas (arba kai kurie jo struktūriniai padaliniai) rūpinasi tokiais reikalais, kaip sveikata, sanitarija, statybų reguliavimas, aplinkos tvarkymas, aprūpinimas vandeniu, apšvietimas, šildymas, poilsis, muzika, ir ryšiai.

Visose gamybos šakose pirmiausia dėmesys yra kreipiamas į sveikatą; kai kurios fizinės gerovės fazės yra laikomos pramonės ir bendruomenės išimtinėmis teisėmis, bet individo ir šeimos sveikatos problemos yra vien tiktai asmeninis rūpestis. Į mediciną, kaip ir į visus kitus grynai asmeninius reikalus, vyriausybė planuoja vis mažiau kištis.

Miestai neturi apmokestinimo galios, negali jie ir skolintis. Jie pašalpas kiekvienam gyventojui gauna iš valstybės išdo, ir tokias pajamas privalo papildyti iš uždarbių, gaunamų socialistinėse įmonėse ir iš licenzijų įvairiai komercinei veiklai.

Greito pervežimo priemonės, kurios iš esmės įgalina smarkiai išplėsti miesto ribas, kontroliuoja municipalitetas. Miesto gaisrines remia gaisrų prevencijos ir draudimo fondai, o visi pastatai mieste ar kaime yra atsparūs ugniai – tokie jie yra daugiau negu septyniasdešimt penkeri metai.

Municipaliteto skiriamų tvarkos prižiūrėtojų nėra; policijos pajėgas išlaiko valstijos vyriausybės. Į šitą skyrių priimami beveik vien tiktai nevedę vyrai tarp dvidešimt penkerių ir penkiasdešimties metų amžiaus. Didžioji dauguma valstijų yra nustačiusios gana didelius viengungių mokesčius, kurie yra pervedami visiems vyrams, įstojusiems į valstybės policiją. Vidutinėje valstijoje policijos pajėgos dabar sudaro vieną dešimtadalį to dydžio, kuris buvo prieš penkiasdešimt metų.

Vieno šimto santykinai laisvų suverenių valstijų apmokestinimo sistema yra mažai kuo panaši arba iš viso skirtinga, nes ekonominės ir kitos sąlygos labai skiriasi įvairiose kontinento dalyse. Kiekviena valstija turi dešimt pagrindinių konstitucinių nuostatų, kurių keisti negalima, išskyrus tuos atvejus, kada sutinka federalinis aukščiausiasis teismas, ir vienas iš šitų straipsnių draudžia bet kokią nuosavybę bet kuriais metais apmokestinti daugiau negu vienu procentu jos vertės, namų sklypai, nesvarbu mieste ar kaime, nuo šio mokesčio yra atleisti.

Federalinė vyriausybė negali skolintis, o bet kuriai valstijai, prieš imant paskolą, išskyrus karo tikslams, per referendumą reikia gauti tris ketvirtadalius balsų. Kadangi federalinė vyriausybė paskolų imti negali, tai karo atveju Nacionalinė Gynybos Taryba yra įgaliota nustatyti valstijoms piniginius įnašus, o taip pat ir tai, kiek būtų reikalinga žmonių ir medžiagų resursų. Bet jokios skolos gražinimo negalima ištekti ilgesniam negu dvidešimt penkerių metų laikotarpiui.

Pajamos, kurios išlaiko federalinę vyriausybę, yra gaunamos iš tokių penkių šaltinių:

1. *Importo mokesčių.* Visų rūšių importas yra apmokestinamas pagal tarifą, kuris yra numatytas tam, jog šiame kontinente palaikytų tokį pragyvenimo lygį, kuris yra daug aukštesnis už bet kurios kitos

[816]▼

nacijos pragyvenimo lygį planetoje. Šituos tarifus nustato aukščiausiasis gamybinis teismas po to, kada abeji pramonės kongreso rūmai ratifikuoja ekonomikos reikalų pagrindinio vykdytojo rekomendacijas, o jį paskiria abeji įstatymdavystės organai. Aukštesniusius pramonės rūmus renka dirbantieji, žemesniusius rūmus renka kapitalas.

2. *Autorinių honorarų.* Federalinė vyriausybė skatina išradimus ir originalią kūrybą dešimtyje regioninių laboratorijų, padėdama įvairių rūšių talentams –

menininkams, rašytojams, ir mokslininkams – ir saugodama jų patentus. Savo ruožtu vyriausybė ima pusę pelno, kuris yra gaunamas už visus tokius įgyvendintus išradimus ir kūrinius, ar jie būtų susiję su technika, knygomis, menu, augalais, ar gyvūnais.

3. *Paveldėjimo mokesčio.* Federalinė vyriausybė surenka paveldėjimo mokestį, svyruojantį nuo vieno iki penkiasdešimties procentų, priklausomai nuo turto, o taip pat ir nuo kitų sąlygų.

4. *Karinės įrangos.* Vyriausybė gauna dideles pajamas, nuomodama karinę ir karinio laivyno įrangą komerciniais ir poilsio tikslais.

5. *Gamtinių išteklių.* Pajamos iš gamtinių resursų, kada specifiniams tikslams, kuriems lėšas numato federalinės valstybės chartija, tiek lėšų nereikia, tada yra pervedamos į nacionalinį iždą.

Federalinius asignavimus, išskyrus karo fondus, kuriuos nustato Nacionalinės Gynybos Taryba, skiria aukštesnysis įstatymų leidžiamasis organas, jiems pritaria žemesnieji rūmai, patvirtina vyriausiasis vykdytojas, ir galiausiai įteisina federalinė biudžeto komisija, susidedanti iš vieno šimto narių. Šitos komisijos narius pasiūlo valstijų gubernatoriai, o išrenka valstijų įstatymdavystės organai dvidešimt ketverių metų laikotarpiui, vienas ketvirtadalis yra renkamas kas šešeri metai. Kas šešeri metai šitas organas trijų ketvirtadalių balsų dauguma savo vadovu išsirenka vieną iš narių, ir šitaip jis tampa federalinio izdo direktoriumi-kontrolieriumi.

8. SPECIALŪS KOLEDŽAI

Papildomai prie pagrindinės privalomosios švietimo programos, skirtos vaikams nuo penkerių iki aštuoniolikos metų, yra išlaikomos tokios specialios mokyklos:

1. *Valstybės valdymo mokyklos.* Šitos mokyklos yra trijų kategorijų: nacionalinės, regioninės, ir valstijų. Nacijos valstybinės įstaigos yra grupuojamos į keturis skyrius. Valstybinių aukštų postų pirmasis skyrius iš esmės yra susijęs su nacionaline administracija, ir visi šitos grupės įstaigose dirbantieji privalo būti baigę tiek regioninę, tiek nacionalinę valstybės valdymo mokyklą. Asmenys, užbaigę bet kurią iš dešimties regioninių valstybės valdymo mokyklų, gali gauti politinę, renkamąją, arba skiriamąją vietą antrojoje grupėje; jų postai yra susiję su pareigomis regioninėje administracijoje ir valstijų vyriausybėje. Trečiasis skyrius apima valstijos pareigas, ir iš tokių pareigūnų yra reikalaujama turėti tikrai valstybės valdymo valstijos laipsnį. Ketvirtojo ir paskutiniojo skyriaus įstaigų dirbantieji neprivalo turėti valstybės valdymo laipsnių: į šituos postus yra vien tikrai skiriama. Jiems priklauso antraeiliai padėjėjų, sekretorių, ir techninių darbuotojų postai, kuriuos užima įvairūs profesionalūs darbuotojai, dirbantys valstybinio administravimo grandyse.

Žemesniųjų ir valstijos teismų teisėjai turi valstijų valstybės valdymo mokyklų laipsnius. Tų teismų, kurie nagrinėja visuomeninius, švietimo,

[817]▼

ir gamybos reikalus, teisėjai turi laipsnius, suteiktus regioninių mokyklų. Federalinio aukščiausiojo teismo teisėjai privalo turėti visų šitų valstybės valdymo mokyklų laipsnius.

2. *Filosofijos mokyklos*. Šitos mokyklos veikia prie filosofijos šventyklų, ir su religija yra susietos daugiau ar mažiau kaip visuomeninė veikla.

3. *Mokslo institucijos*. Šitos techninės mokyklos yra daugiau susijusios su gamyba negu su švietimo sistema, ir yra suskirstytos į penkiolika skyrių.

4. *Profesinio mokymo mokyklos*. Šitos specialios institucijos techninį mokymą suteikia įvairioms mokslinėms profesijoms, jų yra dvylika.

5. *Karo ir karinio laivyno mokyklos*. Netoli nacionalinės būstinės ir dvidešimt penkiuose pajūrio kariniuose centruose yra išsidėsčiusios šitos institucijos, skirtos savanorių piliečių nuo aštuoniolikos iki trisdešimties metų amžiaus kariniam mokymui. Stojantiems į šias mokyklas jaunesniems negu dvidešimt penkerių metų amžiaus reikalingas tėvų sutikimas.

9. VISUOTINIO BALSAVIMO PLANAS

Nors kandidatais į visus valstybinius postus gali būti tik tie, kurie yra baigę valstijos, regionines, ar federalines valstybės valdymo mokyklas, bet pažangūs šitos nacijos vadovai pamatė rimtą silpną vietą savo plane, kuris numato visuotinę balsavimo teisę, ir maždaug prieš penkiasdešimt metų priėmė konstitucinę nuostatą dėl modifikuotos balsavimo schemos, kuriai būdingi tokie bruožai:

1. Kiekvienas vyras ir kiekviena moteris, sulaukę dvidešimties metų ir vyresni, turi po vieną balsą. Sulaukę šio amžiaus visi piliečiai turi tapti dviejų balsavimo grupių nariais: Pirmajai grupei jie priklauso pagal savo ekonominę veiklą – gamybine, profesinę, žemės ūkio, arba komercinę; į antrąją grupę jie patenka pagal savo politinius, filosofinius, ir visuomeninius polinkius. Tokiu būdu visi dirbantieji priklauso kokiai nors ekonominei balsavimo grupei, o šitos gildijos, kaip ir neekonominės asociacijos, yra reguliuojamos panašiai, kaip yra reguliuojamas nacionalinis valdymas su savo trimis valdžios atšakomis. Užsiregistravimo šitose grupėse negalima keisti dvylika metų.

2. Pasiūlius valstijų gubernatoriams arba regioniniams vykdytojams ir regioninių aukščiausiųjų tarybų mandatu, asmenims, kurie atnešė didžiulės naudos visuomenei arba kurie pademonstravo nepaprastą išmintį valstybinėje tarnyboje, gali būti suteikiami papildomi balsai ne dažniau kaip kas penkeri metai ir negali viršyti devynių tokių superbalsų. Tokiam daugiau balsų turinčiam rinkėjui maksimalus balsų skaičius yra dešimt. Mokslininkai, išradėjai, mokytojai, filosofai, ir dvasiniai vadovai taip pat yra tokiu būdu pripažįstami ir pagerbiami padidinta politine valdžia. Šitas išskirtines pilietines

privilegijas suteikia valstijų ir regioninės aukščiausiosios tarybos panašiai, kaip laipsnius suteikia specialūs koledžai, o gavusieji didžiuojasi, kad tokio pilietinio pripažinimo simboliais gali papildyti, kartu su kitais laipsniais, savo asmeninių pasiekimų sąrašą.

3. Visi asmenys, nuteisti priverstiniais darbams kasyklose, ir visi valstybės tarnautojai, kuriuos išlaiko mokesčių mokėtojai, tokios tarnybos laikotarpiu, balsavimo teisės neturi. Tai negalioja pagyvenusiems asmenims, kurie gali būti išję į pensiją, sulaukę šešiasdešimt penkerių metų amžiaus.

4. Yra penkios balsavimo teisės kategorijos, priklausomai nuo vidutinių kasmet sumokamų mokesčių už kiekvieną penkerių metų laikotarpį. Mokantiems didelius mokesčius leidžiama turėti papildomai iki

[818]▼

penkių balsų. Šitas apdovanojimas visiškai nepriklauso nuo kokio nors kito pripažinimo, bet jokių būdu nė vienas asmuo negali turėti daugiau kaip dešimt balsų.

5. Tuo metu, kada buvo priimtas šitas balsavimo teisės planas, teritorinis balsavimo metodas buvo pakeistas ekonominės arba funkcinės sistemos naudai. Dabar visi piliečiai balsuoja kaip gamybinės, visuomeninės, ar profesinės grupės nariai, nepriklausomai nuo savo gyvenamosios vietos. Tokiu būdu rinkėjus sudaro tvirtos, suvienytos, ir protingos grupės, kurios į valstybinius aukštus postus ir pareigas išrenka tikrai savo geriausius narius. Šitoje funkcinio arba grupinio balsavimo teisės schemoje yra tikrai viena išimtis: Federalinis vyriausiasis vykdytojas yra renkamas kas šešeri metai visos nacijos balsavimu, ir nė vienas pilietis neturi daugiau vieno balso.

Tokiu būdu, išskyrus pagrindinio vykdytojo rinkimus, balsavimas vyksta profesinėse, intelektualiose, ir visuomeninėse piliečių grupėse. Ideali valstybė yra organiška, ir kiekviena laisva ir protinga piliečių grupė išreiškia gyvybiškai svarbų ir veikiantį organą, kuris yra didesnio valstybinio organizmo viduje.

Valstybės valdymo mokykla turi įgaliojimus pradėti teismines procedūras valstijų teismuose dėl balsavimo teisės panaikinimo bet kokiam individui, kuris yra protiškai nesveikas, tinginiauja, yra abejingas, ar nusikaltėlis. Šitie žmonės suvokia, jog kada penkiasdešimt procentų visos nacijos yra menkaverčiai ar silpnapročiai ir turi balsavimo teisę, tada tokia nacija yra pasmerkta. Jie mano, kad vidutinybės viešpatavimas sukelia bet kokios valstybės žlugimą. Balsavimas yra privalomas, yra skiriamos didžiulės baudos tiems, kurie nebalsuoja.

10. KOVA PRIEŠ NUSIKALSTAMUMĄ

Šitos tautos kovos prieš nusikalstamumą, psichinius susirgimus, ir degeneravimą, metodai, nors kai kuriais atvejais yra patrauklūs, bet šiaip jau, be jokios abejonės, didžiąją daugumą urantijiečių šokiruos. Paprasti nusikaltėliai ir

nepilnapročiai yra patalpinami, pagal lytis, skirtingose žemės ūkio kolonijose, ir save daugiau negu išlaiko. Didesnius nusikaltėlius recidyvistus ir nepagydomus bepročius teismai nuteisia mirčiai nuodingųjų dujų kameroje. Be žmogžudysčių daug nusikaltimų, įskaitant ir aukšto valstybinio posto išdavystę, taip pat užtraukia mirties bausmę, o teisingumo bausmė yra patikima ir greita.

Šitie žmonės iš teisės neigiamos eros pereina į teigiamą. Neseniai jie nuėjo tiek toli, kad nusikaltimams kelią užkirsti mėgina tuo, jog tuos, kurie, manoma, kad yra potencialūs žmogžudžiai ir pavojingi nusikaltėliai, nuteisia įkalinimui kolonijose iki gyvos galvos. Jeigu tokie nuteistieji vėliau parodo, jog tapo normalesniais, tada jie gali būti paleidžiami lygtinai arba jie gali būti amnestuojami. Šitame kontinente žmogžudysčių skaičius, palyginus su jų skaičiumi kitose nacijose, sudaro tikrai vieną procentą.

Pastangų užkirsti kelią nusikaltėlių ir nepilnapročių augimui buvo imtasi daugiau negu prieš vieną šimtą metų, ir jau dabar jos davė vilties teikiančių rezultatų. Nepilnapročiams nėra jokių kalėjimų arba ligoninių. Dėl vienos priežasties, čia tokios grupės sudaro tikrai maždaug dešimt procentų tokių grupių skaičiaus, kuris yra Urantijoje.

11. KARINIS PASIRENGIMAS

Baugusieji federalines karines mokyklas gali būti Nacionalinės Gynybos Tarybos prezidento paskirti "civilizacijos sargybiniais" gaudami vieną iš septynių laispių, sutinkamai su sugebėjimais ir patyrimu. Šią tarybą sudaro dvidešimt

[819]▼

penki nariai, kuriuos paskiria aukščiausieji tėvų, švietimo, ir gamybiniai teismai, patvirtina federalinis aukščiausiasis teismas, o jai pagal pareigas vadovauja jungtinių karinių reikalų štabo vadas. Tokie nariai tarnauja tol, kol sulaukia septyniasdešimties metų amžiaus.

Tie kursai, kuriuose mokosi tokie jaunesnieji karininkai, trunka ketverius metus ir būtinai yra susiję su kokio nors verslo ar profesijos įsisavinimu. Karinis mokymas visada yra susiejamas su tokiu gamybiniu, moksliniu, arba profesiniu apmokymu. Kada karinis mokymas užbaigiamas, tada individas, per šituos ketverių metų kursus, būna gavęs pusę to išsilavinimo, kokį suteikia bet kuri speciali mokykla, kurioje mokslas taip pat trunka ketverius metus. Tokiu būdu yra išvengiama profesionalios karinės klasės sukūrimo, kada didžiulis skaičius vyrų gauna šią galimybę save išlaikyti, tuo pačiu metu užsitikrindamas pirmąją pusę techninio arba profesinio parengimo.

Karinė tarnyba taikos metu yra visiškai savanoriška, ir visų rūšių tarnyba trunka ketverius metus, kurios metu papildomai prie karinės taktikos įsisavinimo kiekvienas vyras studijuoja kokią nors specialią sritį. Muzikinis parengimas yra vienas iš pagrindinių dalykų centrinėje karo mokykloje ir tose dvidešimt penkiose mokymo stovyklose, išdėstytose palei kontinento periferiją. Gamybos nuosmukio laikotarpiais daugelis tūkstančių bedarbių automatiškai yra panaudojami stiprinant kontinento karinę gynybą sausumoje, jūroje, ir ore.

Nors šitie žmonės turi galingą karo instituciją kaip gynybą nuo aplinkinių priešišku tautų įsiveržimo, bet jų garbei reikėtų pažymėti, kad jie daugiau negu per vieną šimtą metų šitų karinių resursų nepanaudojo gynybiniame kare. Jie tapo civilizuoti iki tokio lygio, kad sugeba aktyviai apginti civilizaciją nepasiduodami pagundai savo karines galias panaudoti agresijos metu. Nekilo jokių pilietinių karų nuo pat suvienytos kontinento valstybės sukūrimo, bet per paskutiniuosius du amžius šitie žmonės buvo priversti kariauti devyniuose žiauriuose gynybiniuose konfliktuose, trys iš jų buvo prieš galingas pasaulinių jėgų konfederacijas. Nors šitoji nacija palaiko deramą gynybinį lygį, kad atremtų priešišku kaimynų užpuolimus, bet ji daug daugiau dėmesio skiria tam, kad būtų ruošiami valstybės veikėjai, mokslininkai, ir filosofai.

Taikos su kitomis valstybėmis laikotarpiu, visi judantys gynybiniai mechanizmai yra labai aktyviai panaudojami prekybai, komercijai, ir poilsiui. Kada paskelbiamas karas, tada yra mobilizuojama visa nacija. Karo veiksmų laikmečiu visose pramonės šakose įvedami kariniai atskaitymai, o visų karinių departamentų vadai tampa vyriausiojo vykdytojo kabineto nariais.

12. KITOS NACIJOS

Nors šitos unikalios tautos visuomenė ir valdymas daugeliu atžvilgių yra labiau išsivystę už Urantijos nacių visuomenę ir valdymą, bet vertėtų pareikšti, kad kituose kontinentuose (planetoje jų yra vienuolika) valdymas yra aiškiai menkesnis už labiau išsivysčiusių Urantijos nacių.

Kaip tik dabar šita labiau išsivysčiusi vyriausybė planuoja užmegzti ryšius ambasadoriaus lygiu su menkesnėmis tautomis, ir pirmą kartą iškilo didis religinis lyderis, kuris pasisako už misionierių pasiuntimą į šitas aplinkines nacijas. Mes bijome, kad jie netrukus gali padaryti tokią klaidą, kurią padarė tiek daug kitų, kada stengėsi savo aukštesnę kultūrą ir religiją primesti

[820]▼

kitoms rasėms. Kokį nuostabų dalyką būtų galima padaryti šitame pasaulyje, jeigu tikrai šitoji išvystytos kultūros kontinentinė nacija geriausius žmones iš kaimyninių tautų pasikviestų pas save, o po to, juos išlavinusi, pasiųstų atgal kaip kultūros emisarus pas savo tamsius sielos brolius! Aišku, jeigu kartais Sūnus Arbitras netrukus pasirodytų šitoje išsivysčiusioje nacijoje, tuomet šitame pasaulyje greitai galėtų įvykti didingų dalykų.

Šitas pasakojimas apie kaimyninės planetos reikalus yra parengtas gavus specialų leidimą siekiant tikslo vystyti civilizaciją ir spartinti valdymo evoliuciją Urantijoje. Apie daug ką būtų galima papasakoti daugiau, kas be jokios abejonės sudomintų ir suintriguotų urantijiečius, bet šitas pasakojimas išnaudojo mums leistino mandato ribas.

Tačiau, urantijiečiai turėtų įsidėmėti tai, kad jų seseriška sfera Satanijos šeimoje nėra gavusi tos naudos, kurią suteikia Rojaus Sūnų arbitrinė arba savęs padovanojimo misijos. Urantijos įvairių tautų vienos nuo kitos taip pat neskiria tokie kultūros skirtumai, kokie skiria kontinentinę naciją nuo kitų nacių

planetoje.

Tiesos Dvasios išliejimas suteikia dvasinį pagrindą didžiųjų pasiekimų įgyvendinimui pasaulio, kuriame įvyko savęs padovanojimo misija, žmogiškosios rasės labui. Dėl to Urantija yra nepalyginamai geriau parengta daug greitesniam planetinio valdymo įgyvendinimui su savo įstatymais, mechanizmais, simboliais, susitarimais, ir kalba – visa tai turėtų taip smarkiai prisidėti prie to, kad visame pasaulyje įsivyratų taika, paremta įstatymu, ir galėtų vesti į kada nors išaušiantį dvasinio siekimo realų amžių, ir toks amžius yra planetinis slenkstis į utopinius šviesos ir gyvenimo amžius.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[821] ▼

73 DOKUMENTAS

EDENO SODAS

KULTŪRINIS nuosmukis ir dvasinis skurdas, kilę dėl Kaligastijos išdavystės, ir kaip pasekmė dėl to atsiradęs visuomeninis susipainiojimas, turėjo nedidelį poveikį Urantijos tautų fizinei ar biologinei būklei. Organinė evoliucija sparčiai žengė į priekį visiškai nepriklausomai nuo kultūrinio ir moralinio smukimo, kuris taip greitai prasidėjo po Kaligastijos ir Daligastijos neištikimybės. Ir planetinėje istorijoje atėjo toks laikas, maždaug prieš keturiasdešimt tūkstančių metų, kada budintys Gyvybės Nešėjai pastebėjo, jog, grynai biologiniu požiūriu, Urantijos rasių besivystantis žengimas į priekį artėjo prie savo aukščiausiojo taško. Globėjai Melkizedekai, šitai nuomonei pritare, iš karto sutiko paremti Gyvybės Nešėjų peticiją Edentijos Patiems Aukštiesiems, prašančios, kad Urantija būtų patikrinta tuo tikslu, jog būtų duotas leidimas išsiųsti biologinius pagerintojus, Materialųjį Sūnų ir Dukrą.

Šitas prašymas buvo adresuotas Edentijos Patiems Aukštiesiems, nes jie tiesiogiai vadovavo daugeliui Urantijos reikalų nuo pat Kaligastijos nuopuolio ir laikino valdžios panaikinimo Jeruseme.

Tabamantija, dešimtainių arba eksperimentinių pasaulių aukščiausiasis prižiūrėtojas, atvyko patikrinti planetos, ir susipažinęs su rasine pažanga, kaip ir dera rekomendavo, kad Urantijai būtų suteikti Materialieji Sūnūs. Po šito patikrinimo praėjus šiek tiek mažiau negu vienam šimtui metų, Adomas ir Ieva, vietinės sistemos Materialusis Sūnus ir Dukra, atvyko ir pradėjo tą sunkią užduotį, mėgindami supainiotus reikalus išpainioti tokioje planetoje, kurios vystymasis dėl maišto buvo uždelstas ir kuri buvo dvasiškai izoliuota.

1. NODITAI IR AMADONITAI

Normalioje planetoje Materialiojo Sūnaus atvykimas paprastai paskelbtų išradimų, materialios pažangos, ir intelektualaus švietimo didžiojo amžiaus priartėjimą. Era, atvykus Adomui, yra didžiosios daugumos pasaulių didysis mokslinis amžius, bet ne taip yra Urantijoje. Nors planetoje gyveno fiziškai tinkamos rasės, bet tos gentys buvo giliai nugrimzdusios į barbariškumą ir moralinį sąstingį.

Po maišto praėjus dešimčiai tūkstančių metų, iš esmės visi Princo

administracijos laimėjimai buvo išnykę; pasaulio rasių būklė buvo vos šiek tiek geresnė už tą padėtį, jeigu šitas suklaidintas Sūnus iš viso niekada nebūtų atvykęs į Urantiją. Tikrai tarp noditų ir amadonitų buvo išlikusios Dalamatijos ir Planetos Princo kultūros tradicijos.

Noditai buvo Princo personalo maištininkų narių palikuonys, jų vardas kilo nuo jų pirmojo vadovo, Nodo, kažkada buvusio Dalamatijos pramonės ir prekybos komisijos pirmininku, vardo. Amadonitai buvo palikuonys tų Andonitų, kurie liko ištikimi Vanui ir Amadonui.

[822]▼

"Amadonitas" yra daugiau kultūrinės ir religinės, o ne rasinės paskirties terminas, rasiniu požiūriu amadonitai iš esmės buvo *Andonitai*. "Noditas" yra tiek kultūrinis, tiek ir rasinis terminas, nes patys noditai sudarė Urantijos aštuntąją rasę.

Tarp noditų ir amadonitų egzistavo tradicinis priešiškusas. Šitie vaidai nuolat iškildavo į paviršių, kada tik šitų dviejų grupių palikuonys mėgindavo imtis kokio nors bendro reikalo. Net ir vėliau, Edeno reikaluose, jiems buvo nepaprastai sunku dirbti drauge taikiai.

Tuoju po Dalamatijos sugriovimo Nodo pasekėjai suskilo į tris pagrindines grupes. Centrinė grupė liko betarpiškai toje vietovėje, kur buvo jų tikrieji namai netoli tos vietos, kur vandenys sukaupia Persų įlanka. Rytinė grupė migravo į Elamo aukštumų rajonus kaip tik į rytus nuo Eufrato slėnio. Vakarinė grupė apsisusto Viduržemio jūros Sirijos šiaurės rytų pakrantėse ir gretimose teritorijose.

Šitie noditai laisvai poravosi su sangikų rasėmis ir paliko gabių palikuonių. Ir kai kurie maištininkų dalamatijiečių palikuonys vėliau prisijungė prie Vano ir jam ištikimų pasekėjų tuose kraštuose, kurie buvo į šiaurę nuo Mesopotamijos. Čia, Vano ežero apylinkėse ir pietiniame Kaspijos jūros regione, noditai bendravo ir susimaišė su amadonitais, ir jie buvo įtraukti tarp "senovės galingųjų žmonių."

Iki atvykstant Adomui ir Ievai, šitos grupės – noditai ir amadonitai – buvo labiausiai išsivysčiusios ir kultūringiausios rasės žemėje.

2. SODO PLANAVIMAS

Iki Tabamantijos inspekcijos atvykimo likus maždaug vienam šimtui metų, Vanas ir jo pagalbininkai iš aukštumose buvusios pasaulinės etikos ir kultūros būstinės skelbė pažadėtojo Dievo Sūnaus, rasinio pagerintojo, tiesos mokytojo, ir po išdaviko Kaligastijos verto perėmėjo atėjimą. Nors didžioji dauguma ano meto pasaulio gyventojų mažai domėjosi arba iš viso nesidomėjo tokia pranašyste, bet tie, kurie betarpiškai bendravo su Vanu ir Amadonu, į tokius mokymus žiūrėjo rimtai ir pradėjo rengtis pažadėtojo Sūnaus realiam priėmimui.

Vanas savo artimiausiems pagalbininkams papasakojo apie Materialiuosius Sūnus Jeruseme; ką apie juos buvo sužinojęs iki to meto, kai kažkada atvyko į Urantiją. Jis gerai žinojo, kad šitie Adominiai Sūnūs visada gyvena paprastose, bet nuostabiose sodo buveinėse, ir pasiūlė, prieš aštuoniasdešimt trejus metus iki

Adomo ir Ievos atvykimo, kad visi pasišvęstų tam, jog skelbtų jų atėjimą ir parengtų sodo buveines jų priėmimui.

Iš savosios būstinės aukštumose ir iš šešiasdešimt vienos toli viena nuo kitos išsimėčiusios gyvenvietės, Vanas ir Amadonas surinko daugiau negu trijų tūkstančių norinčių ir entuziastingų darbininkų korpusą, kurie, iškilmingame susibūrimo, pasišventė šitai misijai, kad pasiruoštų pažadėtojo – bent jau laukiamo – Sūnaus priėmimui.

Vanas savo savanorius suskirstė į vieną šimtą kuopų, kiekviena turėjo savo kapitoną ir padėjėją, kuris jo asmeniniame personale buvo ryšių pareigūnas, o Amadoną pasiliko savo pavaduotoju. Šitos visos komisijos pradėjo kruopštų parengiamąjį darbą, o komitetas, atsakingas už Sodo vietovę, išvyko ieškoti idealios vietos.

Nors iš Kaligastijos ir Daligastijos buvo atimta didelė dalis jų galių daryti blogį, bet jie darė viską, kas tik įmanoma, kad sužlugdytų

[823]▼

Sodo parengimo darbą ir kad šiam darbui trukdytų. Bet jų blogio užmačias didžiule dalimi atrėmė ištikima veikla beveik dešimties tūkstančių tarpinių būtybių, kurios nenuilstamai dirbo tam, jog šitas sumanymas vystytųsi į priekį.

3. SODO VIETA

Komitetas, atsakingas už vietos parinkimą, buvo išvykęs maždaug trejus metus. Jis rekomendavo tris įmanomas vietas: Pirmoji vieta buvo sala Persų įlankoje, antroji vieta buvo vietovė tarp upių, vėliau panaudota antrajam Sodui, trečioji vieta buvo ilgas siauras pusiasalis – beveik sala – nusidriekusi į vakarus iš Viduržemio jūros rytinės pakrantės.

Komitetas beveik vienbalsiai pasisakė už trečiąjį variantą. Buvo pasirinkta šita vieta, ir prireikė dvejų metų tam, jog pasaulio kultūros būstinė, įskaitant ir gyvybės medį, būtų perkelta į šią Viduržemio jūros pusiasalį. Kada atvyko Vanas ir jo kuopa, tada visos pusiasalio gyventojų grupės, išskyrus vieną, paliko jį taikiai.

Šito Viduržemio jūros pusiasalio klimatas buvo sveikas, o temperatūra buvo pastovi; šitoks pastovus oras buvo dėl supančių kalnų ir dėl to, kad šita vietovė buvo iš tiesų sala sausumos jūroje. Nors aplink esančiose aukštumose lydavo gausiai, bet tikrajame Edene lydavo retai. Tačiau kiekvieną naktį, iš plataus tinklo dirbtinių drėkinimo kanalų "pakildavo rūkas," kad atgaivintų Sodo augmeniją.

Šito sausumos masyvo pakrantės ruožas buvo gerokai iškilęs, o sąsmauka, sujungianti su žemynu, siauriausioje vietoje tebuvo dvidešimt septynių mylių pločio. Didžioji upė, drėkinusi Sodą, leidosi žemyn iš pusiasalio aukštesniųjų žemių ir tekėjo į rytus per pusiasalio neriją į žemumą, o iš ten per Mesopotamijos žemumas į jūrą, esančią už jų. Upę maitino keturi intakai, kurių pradžia buvo Edeno pusiasalio pakrantės kalvose, ir būtent jos yra tos upės, kuri "ištekojo iš Edeno," tos "keturios ištakos" ir kurias vėliau supainiojo su tų upių,

kurios juosė antrąjį sodą, atšakomis.

Kalnuose, kurie supo Sodą, buvo gausu brangakmenių ir brangiųjų metalų, nors į juos buvo labai mažai kreipiama dėmesio. Dominuojančia idėja turėjo būti sodininkystės šlovinimas ir žemdirbystės išaukštinimas.

Sodui parinkta vieta buvo galbūt gražiausias tokio pobūdžio kampelis visame pasaulyje, o klimatas tada buvo idealus. Niekur kitur nebuvo tokios vietos, kuri būtų galėjusi lygiai taip tobulai tapti tokiu botaninės išraiškos rojumi. Šitoje susitikimų vietoje ėmė rinktis Urantijos civilizacijos grietinėlė. Už jo ribų, pasaulį supo tamsa, nemokšiškumas, ir laukiniškumas. Edenas buvo vienintelis šviesus lopinėlis Urantijoje; jis savaime buvo žavumo sapnas, ir netrukus jis tapo nuostabaus ir ištobulinto kraštovaizdžio šlovės poema.

4. SODO ĮRENGIMAS

Kada Materialieji Sūnūs, biologiniai gerintojai, pradeda savo gyvenimą evoliuciniame pasaulyje, tada jų gyvenamoji vieta dažnai yra vadinama Edeno Sodu, kadangi jai yra būdingas Edentijos, žvaigždyno sostinės, floros grožis ir botaninis nuostabumas. Vanas gerai žinojo šituos papročius ir atitinkamai pasirūpino tuo, jog visas pusiasalis būtų perduotas Sodui. Buvo numatyta taip, jog ganyklos ir gyvulių auginimas bus gretimoje žemyninėje žemėje. Iš gyvūnų pasaulio, šitame

[824]▼

parke turėjo būti tiktai paukščiai ir įvairios prijaukintos rūšys. Vanas mokė, jog Edenas turi būti sodas, ir tiktai sodas. Jo teritorijoje jokie gyvūnai niekada neturi būti skerdžiami. Visą mėsa, kurią valgė Sodo įrengėjai per visus jo įrenginėjimo metus, atgabendavo iš laikomų bandų, kurios buvo saugomos žemyninėje teritorijoje.

Pirmoji užduotis buvo pastatyti plytų sieną skersai pusiasalio sąsmaukos. Kada ji bus užbaigta, tada tikrajam peizažo gražinimo ir namų statybos darbui niekas netrukdytų.

Buvo sukurtas zoologijos sodas pastačius žemesnę sieną tiesiog išorėje už pagrindinės sienos; įsiterpanti erdvė, kurią užėmė įvairiausių rūšių laukiniai žvėrys, pasitarnavo kaip papildoma apsauga nuo priešiškų antpuolių. Šitas žvėrynas buvo padalintas į dvyliką didžiulių skyrių, o tarp šitų grupių sienomis aptverti takai vedė prie dvylikos Sodo vartų, upė ir greta jos esančios ganyklos užėmė centrinę teritoriją.

Įrengiant Sodą buvo pasinaudota tiktai savanoriais darbininkais; niekada nebuvo pasinaudota samdiniais. Jie rengė Sodą ir ganė bandas, skirtas savo maitinimuisi; maistą taip pat gaudavo ir iš netoli gyvenusių tikinčiųjų. Ir šitas didis planas buvo įgyvendintas iki galo nežiūrint tų sunkumų, kurie tais neramiais laikais lydėjo pasimetusio statuso pasaulį.

Bet atsirado priežastis didžiuliui nusivylimui, kada Vanas, nežinodamas, kaip greitai gali atvykti laukiami Sūnus ir Dukra, pasiūlė, kad taip pat ir jaunoji karta turėtų būti išmokyta to darbo, jog galėtų šitą reikalą tęsti tuo atveju, jeigu jų atvykimas būtų uždelstas. Iš Vano pusės tai atrodė kaip įtikėjimo stokos pripažinimas ir tai pridarė nemažai rūpesčių, nes daugelis dezertyravo; bet

Vanas toliau tęsė savo pasirengimo planą; tuo tarpu vietoje dezertyrų priėmė jaunesnių savanorių.

5. SODO NAMAI

Edeno pusiasalio centre buvo nuostabi Visuotinio Tėvo akmeninė šventovė, Sodo šventoji šventykla. Į šiaurę buvo įkurta administracinė būstinė; į pietus buvo pastatyti namai darbininkams ir jų šeimoms; į vakarus buvo paruoštas žemės sklypas laukiamo Sūnaus švietimo sistemos siūlomoms mokykloms; tuo tarpu į "rytus nuo Edeno" buvo pastatyti gyvenamieji namai, skirti pažadėtajam Sūnui ir jo tiesioginiams palikuonims. Architektūriniai planai Edenui numatė namų ir daug žemės vienam milijonui žmoniškųjų būtybių.

Adomo atvykimo metu, nors Sodus buvo užbaigtas tikrai vienu ketvirtadaliu, bet jis turėjo tūkstančius mylių drėkinimo griovių ir daugiau negu dvylika tūkstančių mylių grįstų takų ir kelių. Įvairiuose sektoriuose buvo šiek tiek daugiau negu penki tūkstančiai pastatų iš plytų, o medžių ir gėlių buvo beveik be skaičiaus. Didžiausias namų skaičius, sudarantis grupę parke, buvo septyni. Ir nors Sodo pastatai buvo paprasti, bet jie buvo labai meniški. Keliai ir takeliai buvo gerai įrengti, o aplinka buvo nuostabi.

Sodo sanitarinės sąlygos nepalyginamai pranoko viską, ką Urantijoje šitoje srityje buvo mėginta daryti anksčiau. Edeno geriamojo vandens sveikosios savybės buvo išsaugomos laikantis griežtų sanitarijos taisyklių, numatytų jo grynumui apsaugoti. Iš pradžių dėl šitų taisyklių ignoravimo

[825]▼

kildavo daug nemalonumų, bet palaipsniui Vanas savo pagalbininkams įdiegė tai, kaip svarbu neleisti jokiame daiktui įkristi į Sodo vandens atsargas.

Iki to laiko, kada vėliau buvo įrengta nutekamųjų vandenų pašalinimo sistema, visokias atliekas ir pūvančias medžiagas edenitai rūpestingai užkasdavo. Amadono inspektoriai kiekvieną dieną tikrindavo ieškodami priežasčių, galinčių sukelti ligas. Urantijiečiai žmoniškųjų ligų profilaktikos svarbą suvokė vėl tik devynioliktojo ir dvidešimtojo amžių vėlyvaisiais laikais. Iki Adominio valdymo žlugimo buvo iš plytų pastatyta dengta kanalizacijos sistema, kuri ėjo po sienomis ir viską ištuštindavo į Edeno upę beveik už vienos mylios nuo išorinės arba mažesniosios Sodo sienos.

Iki Adomo atvykimo Edene augo dauguma tos pasaulio dalies augalų. Jau buvo žymiai pagerinta didžioji dalis vaisių, javų, ir riešutų. Dauguma šiuolaikinių daržovių ir javų pirmiausia buvo auginama čia, bet maistinių augalų dešimtys rūšių vėliau buvo pasauliui prarastos.

Maždaug penki procentai Sodo teritorijos buvo įdirbama intensyviai, penkiolika procentų buvo kultivuojama iš dalies, likusi teritorija buvo palikta daugiau ar mažiau natūralios būklės laukiant pasirodančio Adomo, buvo manoma, jog geriausia užbaigti parką sutinkamai su jo idėjomis.

Ir tokiu būdu Edeno Sodus buvo iš tikrųjų parengtas tam, jog priimtų pažadėtąjį Adomą ir jo žmoną. Ir šitas Sodus būtų padaręs garbę išstobulintu administravimu ir normalia kontrole valdomam pasauliui. Adomas ir Ieva buvo labai patenkinti bendru Edeno planu, nors savo pačių asmeninės gyvenamosios

buveinės interjerą jie žymiu mastu pakeitė.

Nors išpuošimo darbas nebuvo iki galo užbaigtas iki Adomo atvykimo meto, bet šita vieta jau buvo biologinio grožio perlas; ir jo gyvenimo Edene pirmosiomis dienomis visas Sodas įgavo naują formą ir naujas grožio ir nuostabumo proporcijas. Niekada iki šito meto, o taip pat ir po to Urantijoje nebuvo tokio gražaus ir sodraus sodininkystės ir žemdirbystės pademonstravimo.

6. GYVYBĖS MEDIS

Sodo šventovės centre Vanas pasodino ilgai saugotą gyvybės medį, kurio lapai buvo skirti "nacijų gydymui," ir kurio vaisius taip ilgai jį išlaikė gyvą žemėje. Vanas gerai žinojo, kad Adomas ir Ieva taip pat bus priklausomi nuo šitos Edentijos dovanos, kad palaikytų savo gyvybę po to, kada kartą Urantijoje pasirodys materialios formos pavidalu.

Sistemų sostinėse Materialiesiems Sūnums gyvybės palaikymui gyvybės medžio nereikia. Tikrai tada, kada jie iš naujo būna įsmeninami planetoje, tada jie priklauso nuo šito fizinio nemirtingumo priedo.

"Gėrio ir blogio pažinimo medis" gali būti vaizdinė kalbos dalis, simbolinis pavadinimas, apimantis gausybę žmoniškųjų patyrimų, bet "gyvybės medis" nebuvo mitas; jis buvo realus, ir Urantijoje buvo ilgą laiką. Kada Edentijos Patys Aukštieji patvirtino Kaligastijos paskyrimą Urantijos Planetos Princu ir tą vieną šimtą Jerusemo piliečių jo administraciniu personalu, tada į planetą jie pasiuntė, su Melkizedekų pagalba, Edentijos krūmelį, ir Urantijoje šitas augalas išaugo į gyvybės medį. Šita neprotingos gyvybės forma yra vietinė žvaigždyno būstinių sferoms, ji taip pat yra sutinkama vietinių visatų ir supervisatų būstinių pasauliuose, o taip pat ir Havonos sferose, bet nesutinkama sistemų sostinėse.

[826]▼

Šitas superaugalas kaupė ir laikė tam tikras erdvės energijas, kurios buvo priešnuodis gyvūnų egzistencijos senėjimą sukeliantiems elementams. Gyvybės medžio vaisius buvo kaip supercheminis akumulatorius, paslaptinai išlaisvinantis gyvybės pratęsimo visatos jėgą jį suvalgius. Šitoji gyvybės palaikymo forma buvo visiškai bevertė įprastoms evoliucinėms būtybėms Urantijoje, bet ji buvo skirta išimtinai Kaligastijos personalo vienam šimtui materializuotų narių ir tam vienam šimtui modifikuotų Andonitų, kurie savo gyvybės plazmą buvo suteikę Princo personalui, o jiems, savo ruožtu, buvo suteiktas tas gyvybės papildinys, kuris įgalino juos naudotis gyvybės medžio vaisiumi tam, kad jų priešingu atveju mirtingoji egzistencija būtų tęsiama neribotą laiką.

Princo valdymo dienomis medis augo iš žemės Tėvo šventovės centriniame apskritimo formos kieme. Prasidėjus maištui, Vanas ir jo pagalbininkai savo laikinojoje stovykloje jį vėl iš naujo išaugino iš pačios jo šerdies. Šitą Edentijos krūmą vėliau jie pernešė į savo slaptavietę aukštumose, kur tiek Vanui, tiek Amadonui jis tarnavo daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų.

Kada Vanas ir jo pagalbininkai ruošė Sodą Adomui ir Ievai, tada Edentijos

medį jie persodino Edeno Sode, kur, dar kartą, jis augo kitos šventovės, skirtos Tėvui, centriniame apvaliame kieme. Ir Adomas su Ieva periodiškai valgė jo vaisius tam, kad palaikytų savo fizinės gyvybės dualią formą.

Kada Materialiojo Sūnaus planai sužlugo, tada Adomui ir jo šeimai medžio šerdies iš Sodo nebuvo leista pasiimti. Kada noditai įsiveržė į Edeną, tada jiems buvo pasakyta, kad jie taps kaip "dievai, jeigu valgys šio medžio vaisių." Dideliam savo nustebimui, jie rado jį nesaugomą. Jie metų metais laisvai valgė šį vaisių, bet jis nieko nepadėjo; jie visi buvo sferų materialūs mirtingieji; jie neturėjo tos dovanos, kuri veikė kaip papildinys šio medžio vaisiui. Jie niršo dėl savo nesugebėjimo gauti naudos iš gyvybės medžio, ir kilus vienam iš tarpusavio karų tiek šventovę, tiek medį sunaikino gaisras; tiktai akmeninė siena tebestovėjo tol, kol vėliau Sodas nuskendo. Taip buvo sunaikinta antroji Tėvo šventovė.

Ir dabar visi materialūs kūnai Urantijoje privalo eiti natūraliu gyvybės ir mirties keliu. Adomas ir Ieva, jų vaikai, ir jų vaikų vaikai, kartu su savo pagalbininkais, visi mirė laiko tėkmėje, tokiu būdu tapdami pavaldžiais vietinės visatos kilimo planui, pagal kurį po materialios mirties ateina prisikėlimas gyvenamajame pasaulyje.

7. EDENO DALIA

Po to, kada Adomas paliko pirmąjį sodą, jį pakaitomis buvo užėmę noditai, kutitai, ir suntitai. Vėliau jis tapo šiaurinių noditų gyvenamąja vieta, kurie priešinosi bendradarbiavimui su Adomitais. Beveik keturis tūkstančius metų po to, kai Adomas paliko Sodą, pusiasalyje buvo išplitę šitie žemesniosios kategorijos noditai, kada, dėl to, kad aktyviai veikė aplinkiniai ugnikalniai ir dėl to, kad nuskendo Sicilijos sausumos tiltas į Afriką, Viduržemio jūros rytinis dugnas nugrimzdo, nusinešdamas po vandeniu ir visą Edeno pusiasalį. Kartu su šituo didžiuliu nugrimzdimu labai smarkiai buvo iškelta Viduržemio jūros rytinė pakrantė. Ir tai

[827]▼

buvo paties gražiausio natūralaus kūrinio, kurį kada nors buvo turėjusi Urantija, pabaiga. Nugrimzdimas nebuvo staigus, praėjo keli šimtai metų, kol visas pusiasalis nuskendo galutinai.

Mes negalime šito Sodo išnykimo sieti su tuo, jog tai koku nors būdu yra dieviškųjų planų neįvykdymo pasekmė arba Adomo ir Ievos klaidų pasekmė. Mes Edeno nuskendimo nelaikome niekuo kitu, kaip tik natūraliu atsitikimu, bet mums iš tikrųjų atrodo, jog Sodo nuskendimo laikas buvo priderintas prie to meto, kada violetinės rasės rezervai buvo sukaupti tam, kad imtųsi pasaulio tautų atgaivinimo darbo.

Melkizedekai Adomui patarė rasinio pagerinimo ir sumaišymo programos nepradėti tol, kol jo paties šeima neturės pusės milijono narių. Niekada nebuvo planuojama, jog Sodas turėtų būti Adomitų nuolatiniai namai. Jie turėjo tapti naujojo gyvenimo emisarais visam pasauliui, jie turėjo būti susitelkę nesavanaudiškam savęs padovanojimui vargstančioms žemės rasėms.

Melkizedekų instrukcijos Adomui numatė, kad jis turėjo įkurti rasines, kontinentines, ir regionines būstines, kurioms būtų vadovavę jo tiesioginiai sūnūs ir dukros, tuo tarpu jis ir Ieva turėjo savo laiką paskirstyti taip, kad lankytųsi šitose įvairiose pasaulio sostinėse kaip apėmusios visą pasaulį biologinio pagerinimo, intelektualaus vystymo, ir moralinio atgaivinimo tarnystės patarėjai ir koordinatoriai.

[Pateikta Solonijos, serafinio "Balso Sode."]

[828] ▼

74 DOKUMENTAS

ADOMAS IR IEVA

ADOMAS IR IEVA į Urantiją atvyko prieš 37.848 metus, skaičiuojant nuo 1934 m. po Kr. gim. Jie atvyko kaip tik per patį sezono vidurį, kada Sodas žydėjo labiausiai. Pusiaudienį ir niekam nepranešus, du serafiniai transportuotojai, lydimi Jerusemo personalo, kuriems buvo patikėta biologinių pagerintojų transportavimas į Urantiją, lėtai nusileido ant besisukančios planetos paviršiaus netoli Visuotinio Tėvo šventovės. Adomo ir Ievos materialių kūnų atkūrimo darbas buvo atliekamas prie šitos naujai sukurtos šventyklos esančioje aptvortoje teritorijoje. Ir nuo jų atvykimo laiko praėjo dešimt dienų, kol jie vėl buvo atkurti dualistinės žmogiškosios formos pavidalu, kad būtų pristatyti pasaulio naujaisiais valdovais. Sąmonę jie atgavo vieną ir tą pačią akimirką. Materialieji Sūnūs ir Dukros visada tarnauja drauge. Jų tarnystės esmė yra ta, jog visais laikais visose vietose niekada neatsiskirti. Jie yra sukurti dirbti poromis; retai kada jie veikia po vieną.

1. ADOMAS IR IEVA JERUSEME

Urantijos Planetos Adomas ir Ieva buvo Jerusemo Materialiųjų Sūnų vyresniojo korpuso nariai, turėdami bendrą numerį 14.311. Jie priklausė trečiajai fizinei serijai, ir buvo šiek tiek aukštesni nei aštuonių pėdų.

Tuo metu, kada Adomas buvo parinktas vykti į Urantiją, jis su savo partnere dirbo Jerusemo bandymų ir išmėginimų fizinėje laboratorijoje. Daugiau negu penkiolika tūkstančių metų jie vadovavo eksperimentinės energijos skyriui, tiriančiam, kaip ji yra taikoma modifikuojant gyvas formas. Dar daug anksčiau, jie dirbo mokytojais pilietybės mokyklose, skirtose naujai atvykusiems į Jerusimą. Ir visa tai reikia prisiminti, sąsajoje su pasakojimu apie jų vėlesnį elgesį Urantijoje.

Kada buvo paskelbtas kvietimas, raginantis savanorius su Adominės užduoties misija vykti į Urantiją, tada savanoriais pasisiūlė visas vyresnysis Materialiųjų Sūnų ir Dukrų korpusas. Melkizedekai egzaminuotojai, pritarus Lanaforgui ir Edentijos Patiems Aukštiesiems, galiausiai pasirinko Adomą ir Ievą, kurie vėliau atvyko tam, jog atliktų Urantijos biologinių pagerintojų funkciją.

Liuciferio maišto metu Adomas ir Ieva liko Mykolui ištikimi; nepaisant šito, ši pora buvo pakviesta prieš Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą ir jo visą kabinetą patikrinimui ir instruktažui. Su Urantijos reikalais jie buvo supažindinti smulkiai

iki niuansų; jiems buvo duoti išsamūs nurodymai, kokių planų turi būti prisilaikoma prisiimant valdymo atsakomybę tokiaame konfliktų draskomame pasaulyje. Jie kartu davė ištikimybės priesaiką Edentijos Patiems Aukštiesiems ir Salvingtono Mykolui. Ir jiems buvo kaip pridera patarta laikyti save pavaldžiais

[829]▼

globėjų Melkizedekų Urantijos korpusui tol, kol šitas valdantis organas pamatys, kad jiems patikėtame pasaulyje valdymo dera atsisakyti.

Šita Jerusemo pora Satanijos sostinėje ir kitur paliko vieną šimtą palikuonių – penkiasdešimt sūnų ir penkiasdešimt dukrų – nuostabių tvarinių, kurie išvengė progresavimo nuosmukių ir kurie visi ištikimai vykdė įvairias atsakingas užduotis visatoje tuo metu, kada jų tėvai išvyko į Urantiją. Ir jie visi buvo susirinkę į gražią Materialiųjų Sūnų šventovę ir dalyvavo atsisveikinimo renginyje, kuris buvo susijęs su savęs padovanojimo priėmimo paskutinėmis ceremonijomis. Šitie vaikai tėvus palydėjo į jų kategorijos dematerializavimo būstinę ir buvo paskutiniai, kurie atsisveikino ir palinkėjo jiems dieviškojo greičio, kada šie užmigo asmenybės sąmonės praradimo miegu, kuris būna prieš parengimą serafiniam transportavimui. Šeimos susitikime vaikai kažkiek laiko praleido drauge, džiaugdamiesi, kad jų tėvai greitai turi tapti 606-sios planetos Satanijos sistemoje matomais vadovais, tikrovėje vieninteliais valdovais.

Ir tokiu būdu iš tikrųjų Adomas ir Ieva paliko Jerusimą, jo piliečiams audringai pritariant ir linkint sėkmės. Jie išvyko į savo naujas pareigas tinkamai parengti ir iki galo instruktuoti dėl kiekvieno poelgio ir pavojaus, su kuriuo reikės susidurti Urantijoje.

2. ADOMO IR IEVOS ATVYKIMAS

Adomas ir Ieva užmigo Jeruseme, o kada jie atsibudo Tėvo šventovėje Urantijoje prieš milžinišką minią, susirinkusią jų pasveikinti, tada tiesiai prieš juos stovėjo dvi būtybės, apie kurias jie buvo daug girdėję, Vanas ir jo ištikimasis padėjėjas Amadonas. Šitie du Kaligastijos maišto didvyriai buvo pirmieji, kurie juos pasveikino jų naujuose namuose.

Edeno kalba buvo Andoninė tarmė, kuria šnekėjo Amadonas. Vanas ir Amadonas šitą kalbą buvo žymiai patobulinę, sukurdami naują dvidešimt keturių raidžių abėcėlę, ir jie vylėsi pamatyti, kaip ji tampa Urantijos kalba, kada Edeno kultūra išplis po visą pasaulį. Adomas ir Ieva buvo visiškai įsisavinę šitą žmogiškąją tarmę prieš išvykdami iš Jerusemo, taip, kad šitas Andono sūnus išgirdo, kaip išaukštintas jo pasaulio valdovas į jį kreipėsi jo paties kalba.

Ir tą dieną buvo didžiulis susijaudinimas ir džiaugsmas visame Edene, kada bėgikai išlėkė, kiek kojos neša, į pašto karvelių, surinktų iš arti ir toli, karvelides, šaukdami: "Paleiskite paukščius; tegul jie nuneša žinią, jog pažadėtasis Sūnus atvyko." Šimtai tikinčiųjų gyvenviečių ištikimai, metų metais, laikė šitų namuose išaugintų karvelių atsargas tiktai šitai progai.

Kada žinia apie Adomo atvykimą pasklido po kitus kraštus, tada tūkstančiai netolimų gentainių priėmė Vano ir Amadono mokymus, tuo tarpu mėnesių mėnesiais piligrimai tebeplūdo į Edeną, kad pasveikintų Adomą ir Ievą ir išreikštų pagarbą savo nematomam Tėvui.

Netrukus po jų atsibudimo, Adomas ir Ieva buvo palydėti į oficialaus sutikimo vietą ant didžiojo piliakalnio į šiaurę nuo šventovės. Šita natūrali kalva buvo padidinta ir parengta tam, jog pasaulio naujieji valdovai iškilmingai pradėtų eiti savo pareigas. Čia, pusiaudienį, Urantijos sutikimo komitetas pasveikino Satanijos sistemos Sūnų ir Dukrą. Šito komiteto pirmininkas buvo Amadonas, o jį sudarė

[830]▼

dvylika narių, po vieną atstovą iš kiekvienos iš šešių Sangikų rasių; laikinai einantis tarpinių būtybių vadovo pareigas; Anana, ištikima dukra ir noditų atstovė; Nojus, Sodo architekto sūnus ir statytojas ir velionio tėvo planų vykdytojas; ir tie du reziduojantys Gyvybės Nešėjai.

Kitas veiksmas, kurį atliko vyresnysis Melkizedekas, Urantijos globėjų tarybos vadovas, buvo atsakomybės dėl planetinės globos perdavimas Adomui ir Ievai. Materialusis Sūnus ir Dukra prisiekė ištikimybę Norlatiadeko Patiems Aukštiesiems ir Nebadono Mykolui, ir Vanas juos paskelbė Urantijos valdovais, ir šituo jis pats atsisakė nominalios valdžios, kurią turėjo daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų globėjų Melkizedekų veiksmų dėka.

Ir šita proga, jų oficialaus priėmimo į pasaulio valdovus metu, Adomas ir Ieva buvo aprengti karališkais drabužiais. Nevisas Dalamatijos veiklos sritis pasaulis buvo praradęs; Edeno laikais vis dar buvo audžiama.

Tada buvo išklaudyta archangelo deklaracija, ir programoje Gabrielio balsas paskelbė nutarimą dėl šaukimo pagal sąrašą antrojo nuosprendžio Urantijai ir dėl malonės ir gailėstingumo antrosios dieviškosios tvarkos miegančiųjų išlikusiųjų prisikėlimo Satanijos 606-ojoje planetoje. Princo dieviškoji tvarka baigėsi, Adomo amžius, trečioji planetinė epocha, atsiveria tarp paprasto grožio scenų; ir naujieji Urantijos valdovai savo valdymą pradeda esant regis palankioms sąlygoms nežiūrint pasaulinio masto pasimetimo, kurį sukėlė jų pirmtako planetos valdžioje bendradarbiavimo stoka.

3. ADOMAS IR IEVA SUSIPAŽĮSTA SU PLANETA

Ir dabar, savo pareigas jiems pradėjus eiti oficialiai, Adomas ir Ieva skausmingai pajuto savo planetos izoliaciją. Nesigirdėjo įprastų programų, taip pat nebuvo ir jokių užplanetinio ryšio grandinių. Jų bičiuliai iš Jerusemo buvo išvykę į tokius pasaulius, kurie vystėsi sklandžiai su gerai įsitvirtinusi Planetos Princo ir patyrusiu personalu, kurie buvo pasirengę juos sutikti ir su jais kompetentingai bendradarbiauti jų pirminio patyrimo tokiuose pasauliuose metu. Bet Urantijoje maištas buvo pakeitęs viską. Čia Planetos Princo buvimas buvo labai jaučiamas, ir nors iš jo buvo atimta didžioji dalis galių, kad jis negalėtų daryti blogio, bet jis vis dar buvo pajėgus tam, jog Adomo ir Ievos užduotį padarytų sunkią ir tam tikru laipsniu pavojingą. Būtent rimti ir nusivylę

Sūnus ir Dukra iš Jerusemo vaikščiojo po Sodą naktį, šviečiant mėnulio pilnačiai, aptarinėdami planus kitai dienai.

Taip baigėsi pirmoji Adomo ir Ievos diena Urantijoje, Kaligastijos išdavystės supainiojoje planetoje, ir jie vaikštinėjo ir šnekėjosi iki gilios nakties, savo pirmosios nakties žemėje – ir jie buvo tokie vieniši.

Adomo antroji diena žemėje praėjo besitarian su planetos globėjais ir konsultacine taryba. Iš Melkizedekų, ir jų padėjėjų, Adomas ir Ieva sužinojo daugiau smulkmenų apie Kaligastijos sukilimą ir to maišto pasekmes pasaulio pažangai. Ir, apskritai, tai buvo nuliūdinanti istorija, šitas ilgas pasakojimas apie klaidingą pasaulio reikalų tvarkymą. Jie sužinojo visus faktus apie Kaligastijos visuomeninės evoliucijos proceso paspartinimo plano visišką žlugimą. Jie taip pat iki galo suvokė tą kvailystę, kada mėginama siekti planetinės pažangos nepriklausomai

[831]▼

nuo dieviškojo vystymosi plano. Ir taip pasibaigė liūdna, bet apšviečianti diena – antroji diena Urantijoje.

Trečioji diena buvo paskirta Sodo apžiūrai. Nuo didžiulių keleivinių paukščių – fendorų – Adomas ir Ieva žvalgėsi žemyn į Sodo didžiules platybes, kada paukščiai juos oru nešė virš šitos, gražiausios vietos žemėje. Šita apžiūros diena baigėsi milžinišku banketu, pagerbiant visus tuos, kurie dirbo tam, jog sukurtų šitą Edeninio grožio ir nuostabumo sodą. Ir vėl, savo trečiosios dienos vėlyvą naktį, Sūnus ir jo partnerė vaikštinėjo po sodą ir šnekėjosi apie savo problemų didumą.

Ketvirtąją dieną Adomas ir Ieva kreipėsi į Sodo susirinkimą. Nuo inauguracinio piliakalnio jie aiškino žmonėms savo planus, kaip reabilituoti pasaulį, ir apžvelgė tuos būdus, kurių pagalba jie mėgins sugrąžinti Urantijos visuomeninę kultūrą iš žemų lygių, į kuriuos ji buvo nusmukusi dėl nuodėmės ir maišto. Tai buvo didi diena, ir ji baigėsi vaisėmis vyrų ir moterų tarybai, kurie buvo atrinkti, kad imtųsi pareigų pasaulio reikalų naujojoje administracijoje. Atkreipkite dėmesį! su vyrais šitoje grupėje taip pat buvo ir moterys, ir toks dalykas žemėje buvo pirmą kartą nuo Dalamatijos laikų. Tai buvo nuostabi naujovė matyti Ievą, moterį, besidalijančią su vyru pasaulio reikalų garbe ir atsakomybe. Ir šitaip pasibaigė ketvirtoji diena žemėje.

Penktoji diena buvo užimta laikinosios vyriausybės sudarymu, administracijos, kuri turėjo veikti tol, kol globėjai Melkizedekai išvyks iš Urantijos.

Šeštoji diena buvo skirta žmonių ir gyvūnų didelio skaičiaus rūšių apžiūrai. Edene išilgai sienų rytų kryptimi, Adomas ir Ieva ištisą dieną su palyda, apžiūrinėjo planetos gyvūnų pasaulį ir ėmė geriau suprasti, ką privalu daryti, kad iš pakrikimo atsirastų tvarka tokiaame pasaulyje, kuriame gyvena tokia įvairovė gyvų tvarinių.

Tie, kurie šitos kelionės metu lydėjo Adomą, buvo labai nustebinti, matydami, jog taip giliai jis suprato jam rodomų tūkstančių gyvūnų prigimtį ir elgesį. Tą patį akimirksnį, kai tik pažvelgdavo į gyvūną, jis apibūdindavo jo prigimtį ir elgseną. Adomas galėjo pasakyti vardus, atskleidžiančius visų materialių matomų tvarinių kilmę, prigimtį, ir funkciją. Tie, kurie jį vedžiojo šitoje apžiūros kelionėje, nežinojo, jog naujasis pasaulio valdovas buvo vienas labiausiai patyrusių anatomų visoje Satanijoje; ir Ieva buvo lygiai tiek pat profesionali. Adomas savo pagalbininkus nustebino ir tuo, jog apibūdindavo gausybę gyvų būtybių, kurios buvo per daug mažos, kad jas pamatytų žmogaus akis.

Kada jų gyvenimo žemėje šeštoji diena baigėsi, tada Adomas ir Ieva pirmą kartą ilsėjosi savo naujuosiuose namuose "Edeno rytuose." Pirmosios šešios jaudinančio patyrimo Urantijoje dienos buvo labai užimtos, ir jie su dideliu malonumu laukė ištisos dienos laisvės nuo bet kokios veiklos.

Bet aplinkybės padiktavo kitaip. Ką tik praėjusios dienos patyrimas, kada Adomas taip protingai ir taip išsamiai aptarinėjo Urantijos gyvulinę gyvybę, o taip pat jo puikus inauguracinis kreipimasis ir jo nuostabi elgsena, taip buvo pavergę Sodo gyventojų širdis ir užvaldę jų protus, kad jie ne tik visa širdimi linko pripažinti naujai atvykusius Jerusemo Sūnų ir Dukrą savo valdovais, bet didžioji dauguma buvo pasiruošusi pulti ant žemės ir garbinti juos kaip dievus.

[832]▼

4. PIRMOJI SUIRUTĖ

Tą naktį, naktį po šeštosios dienos, tuo metu, kada Adomas ir Ieva miegojo, centriniame Edeno sektoriuje šalia Tėvo šventovės vystėsi keisti dalykai. Ten, nušviesti mėnulio švelnių spindulių, šimtai pagautų entuziazmo ir susijaudinusių vyrų ir moterų ištisomis valandomis klausėsi savo vadovų aistringų argumentų. Jų ketinimai buvo geri, bet jie tiesiog nesugebėjo suprasti savo naujųjų valdovų broliškos ir demokratiškos elgsenos paprastumo. Ir dar likus daug laiko iki aušros, pasaulio reikalų naujieji ir laikinieji tvarkytojai priėjo praktiškai vieningos nuomonės, jog Adomas ir jo partnerė iš viso buvo per daug kuklūs ir nepretenzingi. Jie nusprendė, jog į žemę kūno formos pavidalu nusileido Dieviškumas, jog Adomas ir Ieva tikrovėje yra dievai ar bent jau taip netoli tokio statuso, kad yra verti nuolankaus garbinimo.

Tų stebinančių įvykių, kurie atsitiko per Adomo ir Ievos pirmąsias šešias dienas žemėje, buvo iš tiesų per daug net ir pasaulio geriausių žmonių neparuoštiems protams; jų galvos svaigo, juos tiesiog užvaldė pasiūlymas per patį pusiaudienį atnešti šią kilnią porą į Tėvo šventovę tam, kad kiekvienas galėtų žemai nusilenkti, pagarbiai garbindamas, ir parkristi ant žemės, nusižeminančiai atsiduodamas. Ir Sodo gyventojų ketinimai iš tikrųjų buvo nuoširdūs.

Vanas protestavo. Amadono nebuvo, jis vadovavo garbės sargybai, kuri liko su Adomu ir Ieva visą naktį. Bet Vano protestas buvo ryžtingai atmestas. Jam buvo pasakyta, kad jis taip pat yra per daug kuklus, per daug be pretenzijų, kad jis pats yra netoli tokio dievo, priešingu atveju, kaip gi jam būtų pavykę tiek

ilgai išgyventi žemėje ir kaip gi jam būtų pasisekę sukelti tokį didį įvykį, kaip Adomo atėjimą? Ir kada susijaudinę edenitai buvo bepačiumpą jį ir benešą ant piliakalnio garbinimui, tada Vanas prasibrovė pro minią, ir, galėdamas bendrauti su tarpinėmis būtybėmis, labai greitai pasiuntė jų vadovą pas Adomą.

Buvo beauštanti jų septintoji diena žemėje, kada Adomas ir Ieva išgirdo pritrenkiančią žinią apie šitų gero norinčių, bet suklaidintų mirtingųjų pasiūlymą; ir tada, nors keleiviniai paukščiai greitai moja sparnais nešdami juos į šventovę, bet tarpinės būtybės, sugebėdamos atlikti tokius dalykus, nugabeno Adomą ir Ievą į Tėvo šventovę. Buvo šitos septintosios dienos ankstyvas rytas, kada nuo piliakalnio, kur juos neseniai sutiko, Adomas ėmė aiškinti dieviškosios sūnystės kategorijas, ir šitiems žemiškiems protams paaiškino, jog garbinti galima tiktai Tėvą ir tuos, kuriuos jis nurodo. Adomas labai aiškiai pareiškė, kad jis priims bet kokią garbę ir pritaris visokiai pagarbai, bet garbinimo nepriims niekada!

Tai buvo svarbi diena, ir tiesiog prieš pat pusiaudienį, maždaug tuo laiku, kai atvyko serafinis žinianešys, atnešdamas Jerusemo patvirtinimą, jog pasaulio valdovai pradėjo eiti pareigas, Adomas ir Ieva, pasitraukdami nuo minios, parodė į Tėvo šventovę ir tarė: "Dabar jūs eikite prie Tėvo nematomo buvimo materialios emblemos ir žemai nusilenkite, garbindami tą, kuris sutvėrė mus visus ir kuris palaiko mus gyvus. Ir tebūnie šitas veiksmas nuoširdus pažadas, kad jums niekada vėl nekils pagundos garbinti nieko kito, tiktai Dievą." Jie visi pasielgė taip, kaip nurodė Adomas. Materialusis Sūnus ir Dukra stovėjo, nulenkę galvas, ant piliakalnio vieni, tuo tarpu žmonės parkrito ant žemės aplink šventovę.

Ir tai buvo Sabato dienos tradicijos atsiradimas. Edene visada septintoji diena buvo skiriama vidurdienio susirinkimui prie šventovės; ilgą laiką laikėsi paprotys šitą dieną pašvęsti savojo aš kultūrai. Laikas nuo ryto iki pusiaudienio buvo skiriamas fiziniam pagerinimui, pusiaudienis buvo skiriamas dvasiniam garbinimui, popietė buvo skiriama proto kultūrai,

[833]▼

tuo tarpu vakaras buvo praleidžiamas visuomeniškai linksminantis. Edene tai niekuomet nebuvo įstatymas, bet buvo paprotys tol, kol žemėje valdė Adominė administracija.

5. ADOMO ADMINISTRACIJA

Po Adomo atvykimo globėjai Melkizedekai savo pareigas ėjo toliau beveik septynerius metus, bet pagaliau atėjo tas laikas, kada pasaulio reikalų administravimą jie perdavė Adomui ir sugrįžo į Jerusumą.

Atsisveikinimas su globėjais užtruko ištisą dieną, o vakare atskirai po vieną Melkizedekai davė Adomui ir Ievai atsisveikinimo patarimų ir linkėjo sėkmės. Adomas keletą kartų savo patarėjų buvo prašęs pasilikti žemėje kartu su juo, bet šitie prašymai buvo atmesti. Atėjo laikas, kada Materialieji Sūnūs turi prisiimti visišką atsakomybę už pasaulio reikalų tvarkymą. Ir tokiu būdu, vidurnaktį, Satanijos serafiniai transportuotojai paliko planetą su keturiolika būtybių ir išvyko į Jerusumą. Vano ir Amadono pervedimas įvyko tuo pačiu metu, kai

išvyko tie dvylika Melkizedekų.

Kažkurį laiką Urantijoje viskas klojosi visiškai gerai, ir atrodė, jog Adomas galiausiai sugebės sukurti tam tikrą planą, kaip palaipsniui skatinti Edeninės civilizacijos išplėtimą. Naudodamasis Melkizedekų patarimais, jis ėmė puoselėti amatus norėdamas vėliau išvystyti prekybinius ryšius su išoriniu pasauliu. Kada Edenas buvo sugriautas, tada ten buvo daugiau negu vienas šimtas primityvios gamybos veikiančių įmonių, ir platūs prekybiniai ryšiai buvo užmegzti su netoli gyvenusiomis gentimis.

Per amžių amžius Adomas ir Ieva buvo mokomi pasaulio pagerinimo metodų, kad pasirengtų savo specializuotam indėliui į evoliucinės civilizacijos vystymą; bet dabar jie betarpiškai susidūrė su rimtomis problemomis, tokiomis, kaip taikos ir tvarkos sukūrimas laukinių, barbarų, ir pusiau civilizuotų žmogiškųjų būtybių pasaulyje. Be žemės gyventojų geriausiųjų atstovų, surinktų Sode, tik keletas grupių, išsimėčiusių tai šen, tai ten, buvo iš viso bent kiek pasiruošusios priimti Adominę kultūrą.

Adomas ėmėsi didvyriškų ir ryžtingų pastangų, kad sukurtų pasaulio valdymą, bet kiekviename žingsnyje jis susidurdavo su užsispyrusiu pasipriešinimu. Adomas jau buvo įgyvendinęs grupinio valdymo sistemą visame Edene ir visas šitas grupes buvo suvienijęs į Edeno lygą. Bet nemalonumai, rimti nemalonumai, prasidėjo tada, kada jis išėjo už Sodo ribų ir pamėgino šitas idėjas pritaikyti ten pasklidusiose gentyse. Nuo pat tos akimirkos, kada Adomo partneriai pradėjo dirbti už Sodo ribų, jie susidūrė su Kaligastijos ir Daligastijos tiesioginiu ir gerai suplanuotu pasipriešinimu. Puolęs Princas buvo nušalintas nuo savo pareigų kaip pasaulio valdovas, bet iš planetos nebuvo pašalintas. Jis vis dar tebebuvo planetoje ir galėjo, bent jau iki tam tikro laipsnio, priešintis visiems Adomo planams atgaivinti žmogiškąją visuomenę. Adomas mėgino rases įspėti dėl Kaligastijos, bet užduotį labai apsunkino tai, kad jo pagrindinis priešas mirtingojo akiai buvo nematomas.

Net ir tarp edenitų buvo tokių supainiotų protų, kurie linko į Kaligastijos mokymą apie nežabotą asmeninę laisvę; ir Adomui jie sukeldavo be galo daug rūpesčių; visada jie sužlugdydavo geriausiai parengtus planus dėl tvarkingo žengimo į priekį ir esminio vystymosi. Galiausiai jis buvo priverstas savo programos, numatančios greitą visuomeninimą, atsisakyti; jis sugrįžo prie Vano organizacijos metodo, padalindamas edenitus į kuopas, turinčias po vieną šimtą narių, kurioms vadovavo kapitonai, o jų padėjėjai vadovavo grupėms, susidedančioms iš dešimties narių.

[834]▼

Adomas ir Ieva atvyko tam, jog kurtų atstovaujamąjį valdymą vietoje monarchinio, bet visoje žemėje jie nesurado nieko, ką būtų buvę galima pavadinti valdymu. Laikiniai Adomas atsisakė visų pastangų įkurti atstovaujamąjį valdymą, ir iki Edeno režimo žlugimo, jam pavyko įkurti beveik vieną šimtą toli pasklidusių prekybinių ir visuomeninių centrų, kur jo vardu valdė stiprūs individai. Šitų centrų didžiąją daugumą buvo anksčiau organizavę Vanas ir Amadonas.

Ambasadorių pasiuntimas iš vienos genties į kitą ateina iš Adomo laikų. Valdymo evoliucijoje tai buvo didžiulis žingsnis į priekį.

6. ADOMO IR IEVOS ŠEIMOS GYVENIMAS

Adominės šeimos sklypą sudarė šiek tiek daugiau negu penkios kvadratinės mylios. Betarpiškai už šito šeimyninio sklypo, buvo pasirūpinta vieta, kur turėtų gyventi daugiau negu trys šimtai tūkstančių gryniosios linijos palikuonių. Bet buvo pastatyta tikrai pirmoji projektuojamų pastatų serija. Adominei šeimai šitų anksčiau parengtų vietų nepraaugus, visas Edeno planas buvo sužlugdytas, ir Sodas buvo apleistas.

Adomsonas buvo violetinės rasės pirmagimis Urantijoje, po to gimė jo sesuo ir Ievasonas, antrasis Adomo ir Ievos sūnus. Iki to laiko, kada išvyko Melkizedekai, Ieva buvo penkių vaikų motina – trijų sūnų ir dviejų dukterų. Kiti du buvo dvyniai. Ji pagimdė šešiasdešimt tris vaikus, trisdešimt dvi dukras ir trisdešimt vieną sūnų, prieš nuopuolį. Kada Adomas ir Ieva paliko Sodą, tada jų šeimą sudarė keturios kartos, turinčios 1.647 gryniosios linijos palikuonis. Po to, kada paliko Sodą, jie susilaukė keturiasdešimt dviejų vaikų, be dviejų palikuonių iš bendros tėvystės su žemės mirtingųjų gimine. Į šitą skaičių nėra įtraukta Adominė tėvystė noditams ir evoliucinėms rasėms.

Adominiai vaikai negėrė pieno iš gyvūnų, kada nustodavo žįsti motinos krūtį sulaukę vienerių metų amžiaus. Ieva galėjo panaudoti didžiulės riešutų įvairovės pieną ir daugelio vaisių sultis, ir gerai žinodama šitokio maisto rūšių chemiją ir energiją, ji tinkamai jas derino, maitindama savo vaikus, kol jiems išdygdavo dantys.

Nors Edene tiesiogiai už Adominio sektoriaus ribų maistas buvo verdamas visuotinai, bet Adomo namuose nebuvo verdama. Jie sau maistą – vaisius, riešutus, ir javus – susirasdavo visiškai paruoštą, kada jis sunokdavo. Jie valgė vieną kartą per dieną, tuoj po pusiaudienio. Adomas ir Ieva taip pat įsisavindavo "šviesą ir energiją" tiesiogiai iš tam tikrų kosminių spinduliavimų, tam panaudodami gyvybės medžio veikimą.

Adomo ir Ievos kūnai skleidė šviesos tviskėjimą, bet jie visada vilkėjo drabužius, sutinkamai su savo pagalbininkų papročiu. Nors dienos metu jie dėvėjo labai nedaug drabužių, bet, atėjus vakarui, jie apsisiausdavo nakties drabužiu. Tradicinė aureolė, apjuosianti tariamai religingų ir šventųjų žmonių galvas, yra kilusi iš Adomo ir Ievos laikų. Kadangi jų kūnų skleidžiamą šviesą visiškai uždengė drabužiai, tai buvo matomas tikrai iš jų galvų spinduliuojantis švytėjimas. Adomsono palikuonys visada šitokiu būdu išreiškėdavo savo sampratą apie individus, kurie, buvo manoma, yra nepaprasti savo dvasiniu išsivystymu.

Adomas ir Ieva galėjo vienas su kitu ir su savo tiesioginiais palikuonimis bendrauti maždaug per penkiasdešimties mylių atstumą. Šitas pasikeitimas mintimis buvo įgyvendinamas jautrių dujinių ertmių dėka, kurios buvo išdėstytos prie pat jų smegenų

[835]▼

struktūrų. Šito mechanizmo dėka jie galėjo pasiųsti ir priimti minties vibracijas. Bet šitoji galia buvo sustabdyta tą pačią akimirką, vos tik protas pasidavė blogio

disonansui ir griovimui.

Adomo vaikai lankė savo pačių mokyklas, kol jiems sueidavo šešiolika metų, jaunesnius vaikus mokė vyresnieji. Mažesnieji veiklos pobūdį keisdavo kas trisdešimt minučių, vyresnieji jį keisdavo kas valandą. Ir tai aiškiai buvo naujas reginys Urantijoje šituos Adomo ir Ievos vaikus stebėti, kada jie žaisdavo, linksmus ir trykštančius aktyvumu vien tik iš smagumo. Šiandieninių rasių žaidimas ir humoras yra didele dalimi kilę iš Adominės giminės. Visi Adomitai buvo nuostabiai muzikalūs, o taip pat turėjo subtilų humoro jausmą.

Vidutinis susižadėjusiųjų amžius buvo aštuoniolika metų, ir šitie jaunuoliai tuomet pradėdavo dvejų metų mokymosi kursus besiruošdami priimti santuokines pareigas. Vesti jie galėjo sulaukę dvidešimties metų amžiaus; ir po vedybų jie pradėdavo savo gyvenimo darbą arba pradėdavo specialų pasiruošimą jam.

Kai kurių vėlesniųjų nacijų praktika leisti karališkomis šeimoms, tariamai kilusioms iš dievų, apvesdinti brolių su seserimi, kyla iš Adominių palikuonių tradicijų – vesti, kaip jiems buvo būtina, vienam kitą. Sodo pirmosios ir antrosios kartų vedybinius ritualus visada atlikdavo Adomas ir Ieva.

7. GYVENIMAS SODE

Adomo vaikai, išskyrus ketverius metus, kada jie lankydavo mokyklas vakarinėje dalyje, gyveno ir dirbo "Edeno rytuose." Jie buvo lavinami intelektualiai, kol jiems sueidavo šešiolika metų, pagal Jerusemo mokyklų metodiką. Nuo šešiolikos iki dvidešimties jie buvo mokomi Urantijos mokyklose kitoje Sodo pusėje, čia taip pat tarnaudami mokytojais žemesnėse klasėse.

Sodo vakarų mokyklinės sistemos pagrindinis tikslas buvo *visuomeninimas*. Pertraukos iki pusiaudienio būdavo skiriamos praktinei sodininkystei ir žemdirbystei, pusiaudienio pertraukos būdavo skiriamos žaidybiniam rungtyniavimui. Vakaraus vykdavo visuomeninis bendravimas ir asmeninės draugystės vystymas. Religinis ir lytinis lavinimas buvo laikomi šeimos sritimis, tėvų pareiga.

Mokymas šiose mokyklose apėmė aiškinimą, susijusį su:

1. Sveikata ir kūno priežiūra.
2. Aukštesniais taisyklėmis, visuomeninių santykių standartu.
3. Individo teisių sąsaja su grupės teisėmis ir įsipareigojimais bendruomenei.
4. Įvairių žemės rasių istorija ir kultūra.
5. Metodais, vystančiais ir gerinančiais pasaulinę prekybą.
6. Prieštaringų pareigų ir emocijų derinimu.
7. Žaidimų, humoro, ir rungtyniavimo, pakeičiančių fizinę kovą, kultivavimu.

Šios mokyklos, iš esmės bet kokia Sodo veikla, visada buvo atviros lankytojams. Neginkluoti stebėtojai buvo laisvai įleidžiami į Edeną trumpiems apsilankymams. Norėdamas gyventi Sode, urantijietis privalėjo būti "įsūnytas." Jam paaiškino Adomo įsikūnijimo planą ir tikslą, tada jis pareiškė savo ketinimą dalyvauti

šitoje misijoje, ir tuomet deklaruodavo savo ištikimybę Adomo visuomeniniam valdymui ir dvasinei aukščiausiai Visuotinio Tėvo valdžiai.

Sodo įstatymai rėmėsi Dalamatijos senesniaisiais kodeksais ir buvo paskelbti septyniuose skyriuose:

1. Sveikatos ir sanitarijos įstatymai.
2. Sodo visuomeninės taisyklės.
3. Prekybos ir komercijos kodeksas.
4. Sąžiningo žaidimo ir rungtyniavimo įstatymai.
5. Namų gyvenimo įstatymai.
6. Aukšinės taisyklės pilietiniai kodeksai.
7. Aukščiausiojo moralinio valdymo septyni įsakymai.

Edeno moralinis įstatymas mažai kuo skyrėsi nuo Dalamatijos septynių įsakymų. Bet Adomai mokė daugelio papildomų priežasčių šiems įsakymams; pavyzdžiui, kas susiję su įsakymu, nukreiptu prieš žmogžudystę, tai Minties Derintojo gyvenimas viduje buvo pateikiamas kaip papildoma priežastis tam, kad žmogaus gyvybė nebūtų sunaikinama. Jie mokė, jog "kas tik pralies žmogaus kraują, tas ir pats žus nuo žmogaus, nes Dievas žmogų sutvėrė pagal savo atvaizdą."

Vieša garbinimo valanda Edene buvo pusiaudienis; saulėlydis buvo garbinimo valanda šeimoje. Adomas darė viską, kas tik įmanoma, kad atpratintų edenitus nuo sustabarėjusių maldų naudojimo, mokydamas, jog veiksminga malda turi būti visiškai individuali, kad ji būtų "sielos troškimas"; bet edenitai ir toliau naudojo maldas ir formas, perteiktas iš Dalamatijos laikų. Adomas taip pat dėjo daug pastangų tam, kad religinių ritualų metu žemės vaisius būtų aukojamas vietoje kraujo aukų, bet iki Sodo žlugimo jam pavyko pasiekti tik nedidelės pažangos.

Adomas stengėsi rases išmokyti lyčių lygybės. Tai, kad Ieva dirbo greta savo vyro, visiems gyventojams Sode padarė gilų įspūdį. Adomas visiškai aiškiai juos mokė, jog moteris, lygiai su vyru, suteikia tuos gyvybės faktorius, kurie susijungia, kad suformuotų naują būtybę. Iki to laiko, visa žmonija manė, kad visas palikuonių sukūrimas buvo "tėvo kirkšnyje." Į motiną jie žiūrėjo tiesiog kaip į priemonę išnešioti negimusį ir prižiūrėti naujagimį.

Adomas savo amžininkus mokė visko, ką jie galėjo suvokti, bet tokių dalykų buvo palyginti nedaug. Nepaisant šito, protingesnės žemės rasės su didžiuliu užsidegimu laukė to laiko, kada joms bus leista tuoktis su violetinės rasės aukštesniojo lygio vaikais. Ir koks skirtingas būtų tapęs Urantijos pasaulis, jeigu šitas didis rasių pagerinimo planas būtų buvęs įgyvendintas! Net ir tokiu atveju, koks buvo, tas mažytis kraujo kiekis, kurį iš atgabentos rasės atsitiktinai gavo evoliucinės tautos, joms vis tiek atnešė milžiniškos naudos.

Ir šitaip Adomas iš tikrųjų dirbo pasaulio, kuriame gyveno, gerovei ir pagerinimui. Bet tai buvo sunki užduotis vesti šitas maišytas ir negrynakraujes tautas geresniu keliu.

8. LEGENDA APIE SUKŪRIMĄ

Urantijos sukūrimo per šešias dienas istorija buvo paremta pasakojimu, jog Adomas ir Ieva kaip tik šešias dienas praleido pirmą kartą susipažindami su Sodu. Šita aplinkybė suteikė beveik šventą sankciją savaitės laiko periodui,

[837]▼

kuri iš pradžių buvo įvedę dalamatijiečiai. Tai, kad Adomas šešias dienas praleido tyrinėdamas Sodą ir sudarydamas preliminarinius planus jo organizavimui, nebuvo parengta iš anksto; tas buvo ruošiamas diena po dienos. Septintosios dienos pasirinkimas garbinimui buvo visiškai atsitiktinis dėl tų faktų, kurie čia yra pateikti.

Legenda apie pasaulio sutvėrimą per šešias dienas atsirado vėliau, tiksliau, praėjus daugiau negu trisdešimčiai tūkstančių metų po šito. Viena pasakojimo aplinkybė, staigus saulės ir mėnulio pasirodymas, galėjo kilti iš pasakojimų apie kažkada staigų pasaulio atsiradimą, staiga išnirus iš tankaus erdvės debesies, kuri sudarė miniatiūrinių dalelių materija, kuri buvo ilgam užgožusi tiek saulę, tiek mėnulį.

Istorija apie Ievos sukūrimą iš Adomo šonkaulio yra supainiota santrauka apie Adominį atvykimą ir dangiškąją chirurginę operaciją, kada buvo keičiamos gyvos medžiagos, ryšium su Planetos Princo materialaus personalo atvykimu daugiau kaip prieš keturis šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų iki to laiko.

Didžiajai daugumai pasaulio tautų turėjo įtakos tas pasakojimas, jog Adomas ir Ieva turėjo fizines formas, kurios jiems buvo sukurtos po jų atvykimo į Urantiją. Tikėjimas, jog žmogus buvo sukurtas iš molio, buvo beveik visuotinis Rytų Pusrutulyje; šitą pasakojimą galima atsekti nuo Filipinų salų aplink pasaulį iki Afrikos. Ir daugelis grupių priėmė šitą pasakojimą apie žmogaus atsiradimą iš molio kažkokia specialaus sutvėrimo forma vietoje ankstesnio tikėjimo į palaipsnį sukūrimą – evoliuciją.

Toli nuo Dalamatijos ir Edeno įtakos žmonija linko į tikėjimą, kad žmogaus rasė vystėsi palaipsniui. Evoliucijos faktas nėra šiuolaikinis atradimas; senovės žmonės suprato žmogaus vystymosi palaipsnį ir evoliucinį pobūdį. Senovės graikai tą suvokė aiškiai, nežiūrint jų artumo Mesopotamijai. Nors įvairios žemės rasės savo sampratose apie evoliuciją apgailėtinais susipainiojo, nepaisant šito, daugelis primityviųjų genčių tikėjo ir mokė, kad jos yra įvairių gyvūnų palikuonys. Primityviosios tautos savo "totemais" pasirinkdavo tuos gyvūnus, kurie tariamai buvo jų protėviai. Kai kurios Šiaurės Amerikos indėnų gentys tikėjo, kad jie yra kilę iš bebrų ir kojotų. Kai kurios Afrikos gentys moko, kad jos yra kilusios iš hienos, viena malajų gentis mano, jog kilo iš lemūrų, viena grupė Naujojoje Gvinėjoje mano, kad atsirado iš papūgos.

Babiloniečiai, dėl tiesioginio ryšio su Adomitų civilizacijos liekanomis, išplėtė ir pagražino žmogaus sukūrimo istoriją; jie mokė, kad jis yra kilęs tiesiogiai iš dievų. Jie laikėsi rasės aristokratinės kilmės požiūrio, kuris buvo nesuderinamas net ir su sukūrimo iš molio doktrina.

Senajame Testamente pasaulio sukūrimo paaiškinimas atsirado praėjus daug laiko po Mozės; jis niekada hebrajų nemokė tokios iškraipytos istorijos. Bet izraelitams jis tikrai pateikė paprastą ir glaustą pasakojimą apie pasaulio sukūrimą, tikėdamasis tuo sustiprinti savo raginimą garbinti Kūrėją, Visuotinį Tėvą, kurį jis vadino Viešpačiu Izraelio Dievu.

Savo ankstyvuosiuose mokymuose Mozė labai išmintingai nemėgino sugrįžti į Adomo laikus, ir kadangi Mozė buvo hebrajų aukščiausiasis mokytojas, tai pasakojimai apie Adomą glaudžiai persipynė su pasakojimais apie sukūrimą. Tai, kad ankstyvesnieji pasakojimai pripažino civilizaciją iki Adomo, aiškiai parodo tas faktas, jog vėlesnieji redaktoriai, norėdami ištrinti visas užuominas apie žmogiškuosius reikalus iki Adomo laikų, išleido iš akiračio ir neištrynė pasakojimo nuorodos, jog Kainas išvyko į "Nodo žemę," kur susirado sau žmoną.

[838]▼

Daug laiko po to, kada hebrajai buvo pasiekę Palestiną, jie neturėjo rašytinės kalbos bendram naudojimui. Kaip panaudoti abėcėlę jie išmoko iš kaimyninių filistiniečių, kurie buvo politiniai pabėgėliai iš labiau išsivysčiusios Kretos civilizacijos. Hebrajai rašė mažai maždaug iki 900 m. pr. Kr., ir neturėdami rašytinės kalbos iki tokio vėlyvo meto, jie turėjo keletą skirtingų paplitusių pasakojimų apie pasaulio sukūrimą, bet po babiloniečių nelaisvės, jie labiau linko į tai, kad priimtų modifikuotą Mesopotamijos versiją.

Žydų pasakojimas susiformavo apie Mozę, ir kadangi jis stengėsi Abraomo giminės liniją atsekti iki Adomo, tai žydai laikėsi nuostatos, jog Adomas buvo pirmasis žmogus iš visos žmonijos. Jahvė buvo kūrėjas, o kadangi Adomas turėjo būti pirmasis žmogus, dėl to jis turėjo pasaulį sukurti prieš tai, kada sutvėrė Adomą. Ir tada į istoriją buvo įaustas pasakojimas apie šešias Adomo dienas, ir šito pasekmė buvo tokia, jog praėjus maždaug tūkstančiui metų po Mozės gyvenimo žemėje pasakojimas apie pasaulio sukūrimą per šešias dienas buvo užrašytas, o vėliau jam buvo priskirta ir autorystė.

Kada žydų žyniai sugrįžo į Jeruzalę, tada jie buvo jau visiškai užbaigę savojo pasakojimo apie daiktų pradžią užrašymą. Netrukus jie pareiškė, kad šitas pasakojimas yra neseniai atrasta istorija apie pasaulio sukūrimą, užrašyta Mozės. Bet tuometiniai hebrajai maždaug apie 500 m. pr. Kr. šitų užrašymų nelaikė dieviškaisiais apreiškimais; jie į šituos užrašymus žiūrėjo panašiai, kaip vėlesnės tautos žiūrėjo į mitologinius pasakojimus.

Šitas netikras dokumentas, kuris buvo laikomas Mozės mokymais, buvo pateiktas Ptolomėjaus, Egipto graiko karaliaus, dėmesiui, kuris pasirūpino, kad septyniasdešimties mokslininkų komisija jį išverstų į graikų kalbą jo naujamai bibliotekai Aleksandrijoje. Ir tokiu būdu šitas paaiškinimas atsirado tarp tų rašinių, kurie vėliau tapo hebrajų ir krikščioniškų religijų "šventųjų raštų" vėlesniųjų rinkinių dalimi. Ir susitapatindamos su šitomis teologinėmis sistemomis, tokios sampratos ilgą laiką turėjo giluminės įtakos daugelio Vakarų tautų filosofijai.

Krikščionybės mokytojai apsaugojo nuo išnykimo tikėjimą, jog žmogiškoji rasė yra sukurta pagal aukščiausiosios valdžios dekretą; ir visa tai tiesiogiai vedė į hipotezės susiformavimą apie kažkada buvusį utopinės palaimos aukso

amžių ir teoriją apie žmogaus arba superžmogaus nuopuolį, kas leido paaiškinti tokią neutopinę visuomenės padėtį. Tokie požiūriai į gyvybę ir žmogaus vietą visatoje geriausiu atveju buvo nuviliantys, kadangi jie rėmėsi tikėjimu į regresą, o ne tikėjimu į žengimą pirmyn, o taip pat omenyje turėjo kerštaujančią Dievybę, kuri įnirši išliejo ant žmogiškosios rasės kaip atpildą už suklydimus, kuriuos kažkada yra padarę kai kurie planetos administratoriai.

"Aukso amžius" yra mitas, bet Edenas buvo iš tikrųjų, ir Sodo civilizacija buvo tikrai sugriauta. Adomas ir Ieva Sode tvarkėsi vieną šimtą septyniolika metų, kada, dėl Ievos nekantrumo ir Adomo sprendimų klaidų, jie išdrįso nusisukti nuo nustatyto kelio, labai greitai užsitraukdami nelaimę sau ir žlugdantį uždelsimą visos Urantijos besivystančiam žengimui į priekį.

[Perteikė Solonija, serafinis "balsas Sode."]

[839]▼

75 DOKUMENTAS

ADOMO IR IEVOS PRAŽANGA

PO daugiau kaip vieną šimtą metų trukusių pastangų Urantijoje, Adomas už Sodo ribų galėjo matyti labai nedaug pažangos; neatrodė, jog visas pasaulis didele dalimi vystytųsi į priekį. Rasės pagerinimo įgyvendinimas atrodė, jog yra tolimoje ateityje, ir padėtis atrodė tokia beviltiška, jog situacijos palengvinimui reikėjo kažko tokio, ko nebuvo numatyta pirminiuose planuose. Bent jau tokia mintis dažnai dingtelėdavo Adomui, ir apie tai jis daug kartų kalbėjosi su Ieva. Adomas ir jo partnerė buvo ištikimi, bet jie buvo izoliuoti nuo saviškių, o jų pasaulio apgailėtina padėtis juos prislėgė labai skaudžiai.

1. URANTIJOS PROBLEMA

Adomo misija eksperimentinėje, maišto draskomoje, ir izoliuotoje Urantijoje buvo sunkiai įveikiama užduotis. Ir Materialusis Sūnus ir Dukra greitai suvokė savo planetinės užduoties sunkumą ir sudėtingumą. Nepaisant šito, jie drąsiai ėmėsi užduoties spręsti daugybę savo problemų. Bet, kada jie ėmėsi visų svarbiausio darbo, kad defektyvius ir degeneratus pašalintų iš žmogiškosios giminės, tada jie visiškai prarado drąsą. Jie nematė jokios išeities iš šios dilemos ir negalėjo pasitarti su savo vyresnybe nei iš Jerusemo, nei iš Edentijos. Čia jie buvo izoliuoti, ir diena po dienos susidurdavo su kokiomis nors naujomis ir komplikuotomis painiavomis, su kokiomis nors problemomis, kurios atrodė, jog yra neišsprendžiamos.

Esant normalioms sąlygoms Planetos Adomo ir Ievos pirmasis darbas būtų rasių suderinimas ir sumaišymas. Bet Urantijoje toks projektas atrodė beveik beviltiškas, nes tos rasės, nors biologiškai ir buvo tinkamos, bet niekada nebuvo išlaisvintos nuo savo protiškai atsilikusių ir defektyvių palikuonių.

Adomas ir Ieva atsidūrė tokioje sferoje, kuri buvo visiškai nepasiruošusi žmogiškosios brolystės paskelbimui, tokiam pasaulyje, kuris grabaliojosi apgailėtinoje dvasinėje tamsybėje ir kuris buvo prakeiktas pasimetimu, kurį dar daugiau supainiojo ankstesnės administracijos misijos sužlugdymas. Protas ir

moralė buvo žemo lygio, ir vietoje to, kad pradėtų įgyvendinti religinės vienybės užduotį, jie turi visą darbą pradėti iš naujo, atversdami gyventojus į pačias paprasčiausias religinio tikėjimo formas. Vietoje vienos kalbos, kurią būtų galima vartoti visiems, jie surado pasaulinę painiavą, kurią sudarė šimtų šimtai vietinių tarmių. Nė vienas planetinės tarnystės Adomas niekada nebuvo atgabentas į sunkesnę pasaulį; atrodė, jog šitos kliūtys tvariniui yra neįveikiamos, o problemos yra neišsprendžiamos.

Jie buvo izoliuoti, ir tas milžiniškas vienišumo jausmas, kuris juos slėgė, dar labiau padidėjo, kada neužilgo globėjai Melkizedekai išvyko. Tikrai netiesiogiai, angeliškųjų kategorijų dėka, jie galėjo bendrauti

[840]▼

su bet kuria būtybe už planetos ribų. Palaipsniui jų drąsa blėso, jų nuotaika prastėjo, ir kartais jų įtikėjimas beveik susvyruodavo.

Ir tai yra tikrasis vaizdas, parodantis šitų dviejų kilnių sielų siaubą, kada jos aptarinėjo tas užduotis, su kuriomis susidūrė. Jos abi aiškiai suprato tas milžiniškas problemas, kurias turi spręsti vykdydamos savo užduotį planetoje.

Galbūt nė vienas Nebadono Materialusis Sūnus niekada nebuvo susidūręs su tokia sunkia ir tariamai beviltiška užduotimi, su kokia susidūrė Adomas ir Ieva Urantijos apgailėtinoje padėtyje. Bet jiems būtų kada nors pasisekę, jeigu jie būtų buvę toliaregiškesni ir kantresni. Jie abu, ypač Ieva, buvo iš viso nekantrūs; jie nenorėjo imtis ilgo ilgo sunkaus kantrybės išmėginimo. Jie norėjo pamatyti kokius nors rezultatus nedelsiant, ir jie pamatė, bet tokiu būdu pasiekti rezultatai buvo katastrofiški tiek jiems patiems, tiek ir jų pasauliui.

2. KALIGASTIJOS SĄMOKSLAS

Kaligastija dažnai lankydavosi Sode ir daug kartų diskutavo su Adomu ir Ieva, bet jie tvirtai atsilaikė prieš visas jo kompromisines ir trumpiausio kelio avantiūristines užmačias. Prieš save jie matė pakankamai daug maišto pasekmių, kurios sukūrė veiksmingą imunitetą nuo visų tokių įžeidžiančių pasiūlymų. Daligastijos pasiūlymai nepaveikė net ir jaunųjų Adomo palikuonių. Ir, žinoma, nei Kaligastija, nei jo padėjėjas neturėjo galios tam, kad paveiktų kurį nors individą prieš jo valią, tuo labiau, kad įtikintų Adomo vaikus pasielgti blogai.

Būtina prisiminti, jog Kaligastija vis dar buvo formalus Urantijos Planetos Princas, nuklydęs, bet, nepaisant šito, vietinės visatos aukštasis Sūnus. Jis nebuvo galutinai nušalintas iki Kristaus Mykolo laikų Urantijoje.

Bet puolęs Princas buvo atkaklus ir ryžtingas. Netrukus jis atsisakė minties paveikti Adomą ir nusprendė pamėginti apgaulingą flanginį puolimą prieš Ievą. Tas nelabasis priėjo išvados, jog vienintelė viltis pasiekti sėkmę yra gudriai panaudoti tinkamus asmenis, priklausančius noditų grupės aukščiausiam sluoksniui, kažkada buvusių jo materialaus personalo padėjėjų palikuonis. Ir atitinkamai buvo parengti planai violetinės rasės motiną pagauti į spąstus.

Ievai nebuvo kilusi net ir mažiausia mintis, kada nors padaryti ką nors, kas būtų priešiška Adomo planams arba kas sukeltų pavojų jų planetinės pareigos

įvykdymui. Žinodami moters polinkį siekti greitų rezultatų, vietoje to, kad išvalgiai būtų numatomos pasekmės daug tolimesnėje ateityje, Melkizedekai, prieš išvykdami, ypač išpėjo Ievą dėl ypatingų pavojų, kurie kyla dėl jų izoliuotos padėties planetoje, ir ją ypač perspėjo niekada neatsiskirti nuo savo vyro, tai yra, nesiimti jokių asmeninių arba slaptų būdų tam, kad palengvintų jų bendrą užduotį. Ieva šitų nurodymų kuo rūpestingiausiai laikėsi daugiau negu vieną šimtą metų, ir jai nebuvo ir minties, jog galėtų kilti koks nors pavojus dėl vis labiau tampančių asmeniniais ir slaptais vieno noditų vado, vardu Serapatatija, apsilankymų. Visa pažintis vystėsi taip palaipsniui ir natūraliai, kad ji buvo užklupta visiškai netikėtai.

Sodo gyventojai palaikė ryšius su noditais nuo pat pirmųjų Edeno dienų. Iš šitų Kaligastijos personalo suklupusių narių maišytų palikuonių jie sulaukė daug naudingos paramos ir bendradarbiavimo, ir dėl jų Edeno režimas dabar turėjo patirti savo visišką sugriovimą ir galutinį sunaikinimą.

[841]▼

3. IEVOS VILIOJIMAS

Adomas ką tik buvo užbaigęs savo pirmąjį šimtą metų žemėje, kada Serapatatija, mirus tėvui, ėmė vadovauti Noditų genčių vakarinei, arba Sirijos, konfederacijai. Serapatatija buvo rudaodis vyras, kažkada buvusio Dalamatijos sveikatos komisijos vadovo ir tų senovės dienų mėlynosios rasės vienos nuostabaus proto moters puikus palikuonis. Per visus tuos amžius šita giminės linija buvo išlaikiusi valdžią ir turėjo didžiulės įtakos vakarinių noditų gentyse.

Serapatatija keletą kartų viešėjo Sode, ir jam Adomo reikalo teisumas padarė gilų įspūdį. Ir netrukus po to, kada ėmė vadovauti Sirijos noditams, jis paskelbė savo ketinimą prisijungti prie to darbo, kurį Adomas ir Ieva atlieka Sode. Didžioji dauguma jo žmonių šitoje programoje prisijungė prie jo, ir Adomą nudžiugino toji žinia, kad pati stipriausia ir pati protingiausia iš visų kaimyninių genčių beveik visa parėmė pasaulio pagerinimo programą; iš tikrųjų tai aiškiai teikė vilties. Ir netrukus po šio reikšmingo įvykio, Serapatatiją ir jo naująjį personalą savo pačių namuose priėmė Adomas ir Ieva.

Serapatatija tapo vienu iš pačių gabiausių ir sumaniausių tarp visų Adomo padėjėjų. Visuose savo veiksmuose jis buvo visiškai sąžiningas ir be galo nuoširdus; jis niekada nesuvokė, net ir vėliau, jog tomis aplinkybėmis jis buvo panaudotas kaip klatingojo Kaligastijos įrankis.

Netrukus, Serapatatija tapo Edeno komisijos ryšiams su gentimis pirmininko pavaduotoju, ir daug planų buvo pradėta įgyvendinti ryžtingiau, kad į Sodo reikalo pusę būtų patrauktos tolimosios gentys.

Jis daug diskutavo su Adomu ir Ieva – ypač su Ieva – ir jie aptarė daugybę planų, kaip savo metodus pagerinti. Vieną dieną, šnekantis su Ieva, Serapatatijai kilo mintis, jog būtų labai naudinga, jeigu tuo metu, kada yra laukiama didelio kiekio violetinės rasės papildymo, būtų galima ką nors padaryti nedelsiant tam, kad gentys, kurioms taip reikalinga pagalba, būtų vystomos. Serapatatija tvirtino, kad, jeigu noditai, kaip pažangiausia ir daugiausia bendradarbiaujanti

rasė, galėtų turėti vadą, jiems pagimdytą ir turintį dalinę kilmę iš violetinės giminės, tai būtų galingas ryšys, kuris šitas tautas su Sodu susietų daug glaudžiau. Ir visa tai buvo svarstoma rimtai ir nuoširdžiai, jog tai būtų pasaulio gerovės labui, kadangi šitas vaikas, kuris būtų išaugintas ir išlavintas Sode, turėtų didžiulės įtakos savojo tėvo tautai visam laikui.

Vėl reikėtų pabrėžti, jog visi Serapatatijos pasiūlymai iš viso buvo sąžiningi ir visiškai nuoširdūs. Jis nė karto niekada neįtarė, kad juo naudojasi Kaligastija ir Daligastija. Serapatatija buvo visiškai ištikimas tam planui, kad būtų sukurtas stiprus violetinės rasės rezervas iki to laiko, kada bus mėginama pagerinti pasimetusias Urantijos tautas viso pasaulio mastu. Bet tam prireiktų šimtmečių, kol tai būtų užbaigta, o jis buvo nekantrus; norėjo pamatyti kokius nors rezultatus tuoj pat – kažką dar savo paties gyvenimo metu. Jis paaiškino Ievai, kad Adomas dažnai būna nusivylęs ta maža dalele, kuri buvo padaryta pasaulio pagerinimo kryptimi.

Daugiau negu penkerius metus šitie planai buvo brandinami slaptomis. Pagaliau jie buvo pasiekę tokį tašką, kada Ieva nusileido tam, jog paslapčia susitiknę su

[842]▼

Kanu, draugiškųjų noditų kaimyninės kolonijos šviesiausiu protu ir aktyviausiu vadovu. Kanas jautė didžiulį prielankumą Adomo valdymui; iš tikrųjų, jis buvo nuoširdus dvasinis vadovas tų kaimyninių noditų, kurie pritarė draugiškiems ryšiams su Sodu.

Lemtingas susitikimas įvyko rudens vakaro metu po saulėlydžio, netoli Adomo namų. Ieva iki to laiko niekada nebuvo susitikusi su gražiuoju ir entuziastinguoju Kanu – o jis buvo Princo personalo tolimųjų palikuonių aukštesnio fizinio išsivystymo ir nuostabaus intelekto išlikęs žavingas pavyzdys. Ir Kanas taip pat giliai tikėjo Serapatatijos projekto teisumu. (Už Sodo ribų buvo įprastas dalykas turėti daug lytinių partnerių.)

Paveikta meiliekavimo, entuziazmo, ir didžiulio asmeninio įtikinėjimo, Ieva iš karto sutiko padaryti tai, apie ką buvo daug diskutuota, savo pačios mažą pasaulio gelbėjimo planą pridėti prie didesnio ir daug toliau siekiančio dieviškojo plano. Prieš tai, kada ji iki galo suvokė, kas čia vyksta, lemtingas žingsnis jau buvo žengtas. Tas buvo padaryta.

4. PRAŽANGOS SUVOKIMAS

Planetos dangiškoji gyvybė buvo susijaudinusi. Adomas suprato, jog kažkas yra ne taip, ir jis paprašė Ievos kartu su juo nueiti į Sodą nuošaliau. Ir dabar, pirmą kartą, Adomas išgirdo visą pasakojimą apie ilgai puoselėtą planą dėl pagreitinto pasaulio pagerinimo, tuo pačiu metu veikiant dviem kryptimis: dieviškąjį planą vykdant kartu su Serapatatijos sumanymu.

Ir kada šitaip Materialusis Sūnus ir Dukra šnekėjosi mėnulio apšviestame Sode, tada "balsas Sode" jiems papriekaištavo dėl nepaklusnumo. Ir tas balsas

buvo ne kieno nors kito, o mano paties paskelbimas Edeno porai, kad jie sulaužė Sodo susitarimą; kad jie nepakluso Melkizedekų instrukcijoms; kad jie pažeidė pasitikėjimo priesaiką, kurią buvo davę visatos valdovui.

Ieva sutiko dalyvauti gėrio ir blogio praktikoje. Gėris yra dieviškųjų planų įgyvendinimas; nuodėmė yra sąmoningas dieviškosios valios pažeidimas; blogis yra netinkamas planų pritaikymas ir blogas metodų suderinimas, kas sukelia visatos disharmoniją ir planetos pasimetimą.

Kiekvieną kartą, kai tik Sodo pora valgydavo gyvybės medžio vaisių, jie būdavo perspėjami archangelo sargo, jog susilaikytų ir nepasiduotų Kaligastijos pasiūlymams sujungti gėrį ir blogį. Tokiu būdu jie būdavo išpėjami: "Tą dieną, kada sumaišysite gėrį ir blogį, jūs tikrai tapsite tokiais, kaip ir šios sferos mirtingieji; jūs tikrai mirsite."

Ieva apie šitą dažnai kartojamą perspėjimą papasakojo Kanui jų slapto susitikimo metu ta lemtinga proga, bet Kanas, nežinodamas tokių išpėjimų svarbos arba reikšmės, ją nuramino, kad vyrai ir moterys, turintys gerų motyvų ir teisingų ketinimų, negali padaryti jokio blogio; kad ji ne tik nemirs, bet dar ir gyvens iš naujo jų palikuonio asmenyje, kuris išaugs, kad pasaulį palaimintų ir stabilizuotų.

Nors šitas projektas, keičiantis dieviškąjį planą, buvo suvoktas ir įvykdytas visiškai nuoširdžiai ir turint tikrai aukščiausius motyvus, susijusius su pasaulio gerove, bet jis buvo blogis, nes buvo klaidingas būdas siekiant teisingo tikslo, nes jis nukrypo nuo teisingo kelio, to dieviškojo plano.

[843]▼

Tas tiesa, Ievai patiko Kano išvaizda, ir ji suvokė viską, ką siūlė jos suvedžiotojas žadėdamas "naujų ir padidintų žinių apie žmogiškuosius reikalus ir pagreitintą žmogiškosios prigimties supratimą kaip Adominės prigimties suvokimo papildinį."

Aš kalbėjau su violetinės rasės tėvu ir motina tą naktį Sode, nes tai buvo mano pareiga tomis liūdnomis aplinkybėmis. Aš iki galo išklausiau pasakojimą apie visa tai, kas atvedė į Motinos Ievos pražangą, ir abiem daviau patarimų ir rekomendacijų, susijusių su dabartine padėtimi. Kai kuriais patarimais jie pasinaudojo; kai kuriuos patarimus jie ignoravo. Šitas pasikalbėjimas jūsų dokumentuose yra užrašytas taip, "Viešpats Dievas kreipėsi į Adomą ir Ievą Sode ir paklausė, 'Kur jūs?'" Būtent vėlesniosios kartos laikėsi praktikos viską, kas neįprasta ir nepaprasta, ar tai būtų gamtiška ar dvasiška, tiesiogiai priskirti Dievų asmeniui įsikišimui.

5. PRAŽANGOS PASEKMĖS

Ievos nusivylimas tikrai buvo vertas užuojautos. Adomas suvokė visą pavojingą padėtį ir, nors buvo giliai sukrėstas ir prislėgtos nuotaikos, bet savo klystančiai partnerei jautė tikrai gailestį ir užuojautą.

Būtent iš nevilties, kada suvokė nesėkmę, Adomas, praėjus dienai po Ievos klaidingo žingsnio, susirado Laotą, nuostabią noditų moterį, kuri vadovavo mokykloms Sodo vakarinėje dalyje, ir Ievos beprotystę pakartojo sąmoningai. Bet nesupraskite klaidingai; Adomas nebuvo apgautas; jis tiksliai žinojo, ką

dar; jis sąmoningai pasirinko tokį patį, kaip Ievos likimą. Jis savo partnerę mylėjo viršmirtingojo meile, ir ta mintis, kad jam gali tekti likti Urantijoje vienam, be jos, buvo daugiau negu jis galėjo išverti.

Kada Sodo gyventojai sužinojo, kas atsitiko Ievai, tada įniršę tapo nebevaldomi; jie paskelbė karą greta esančiai noditų gyvenvietai. Jie išlėkė per Edeno vartus ir nusileido žemyn prieš tuos nepasirengusius žmones, visus juos išžudė – nė vieno vyro, moters, ar vaiko nebuvo pasigailėta. Ir Kanas, dar negimusio Kaino tėvas, taip pat žuvo.

Suvokęs, kas atsitiko, Serapatatija buvo apimtas pasibaisėjimo ir praradęs nuovoką iš baimės ir sąžinės graužaties. Kitą dieną jis nusiskandino didžiojoje upėje.

Adomo vaikai einančią iš proto savo motiną mėgino guosti tuo metu, kada jų tėvas atsiskyręs vienatvėje klajojo trisdešimt dienų. Šito laikotarpio pabaigoje sugrįžo racionalus mąstymas, ir Adomas sugrįžo į namus ir ėmė planuoti ateities veiksmus.

Suklaidintų tėvų beprotystės pasekmes taip dažnai patiria jų nekalti vaikai. Adomo ir Ievos sąžiningus ir kilnius sūnus ir dukras užvaldė nepaaiškinamas liūdesys dėl neįtikėtinos tragedijos, kuri juos užgriuvo taip netikėtai ir taip negailestingai. Net ir po penkiasdešimties metų vyresnieji vaikai tikrai neatsigavo iš tų tragiškų dienų sielvarto ir liūdesio, ypatingai iš to trisdešimties dienų periodo siaubo, kada jų tėvo nebuvo namuose, tuo tarpu iš proto einanti jų motina visiškai nieko nežinojo apie jo buvimo vietą ar likimą.

Ir tos pačios trisdešimt dienų Ievai buvo kaip ilgi sielvarto ir kančių metai. Niekada iš tikrųjų šita kilni siela neatsigavo iš tų pasekmių, kurias sukėlė protinės kančios ir tas kankinantis dvasinio sielvarto laikotarpis. Jokie kiti jų vėlesni nepritekliai ir materialūs sunkumai niekuomet negalėjo Ievos atmintyje prilygti

[844]▼

toms vienišumo ir nepakenčiamos nežinios baisioms dienoms ir siaubingoms naktims. Ji sužinojo apie Serapatatijos beprotišką poelgį ir nežinojo, ar jos sutuoktinis iš sielvarto nusižudė ar buvo pašalintas iš šio pasaulio nubaudžiant už jos klaidingą žingsnį. Ir kada Adomas sugrįžo, tada Ieva patyrė džiaugsmo ir dėkingumo pasitenkinimą, kurio niekada neištrynė jų sunkios tarnystės ilgas ir sunkus bendras gyvenimas.

Laikas ėjo, bet Adomas nebuvo tikras dėl jų pažeidimo pobūdžio iki to meto, kada, praėjus septyniasdešimčiai dienų po Ievos pražangos, į Urantiją sugrįžo globėjai Melkizedekai ir pasaulio reikalų tvarkymą paėmė į savo jurisdikciją. Ir tada jis suvokė, kad jų misija sužlugo.

Tačiau brendo dar ir kiti nemalonumai: Žinia apie netoli Edeno buvusios noditų gyvenvietės išžudymą netruko pasiekti Serapatatijos gimtąsias gentis šiaurėje, ir netrukus gausybė karių ėmė rinktis, kad žygiuotų prieš Sodą. Ir tai buvo ilgo ir žiauraus karo tarp Adomitų ir noditų pradžia, nes šitie karo veiksmai tęsėsi dar ilgai po to, kada Adomas ir jo pasekėjai emigravo į antrąjį

sodą Euftrato slėnyje. Buvo didžiulė ir ilgalaikė "neapykanta tarp to vyro ir šios moters, tarp jo sėklos ir jos sėklos."

6. ADOMAS IR IEVA PALIEKA SODĄ

Kada Adomas sužinojo, jog noditai žygiuoja, tada patarimo kreipėsi į Melkizedekus, bet jie atsisakė jam patarti, tik pasakė, jog darytų taip, kaip jam atrodo tinkamiausia ir pažadėjo savo draugišką bendradarbiavimą tiek, kiek įmanoma, nesvarbu, kokią sprendimą jis bepriimtų. Melkizedekams buvo uždrausta kištis į asmeninius Adomo ir Ievos planus.

Adomas žinojo, kad jį ir Ievą ištiko nesėkmė; tą jam sakė globėjų Melkizedekų buvimas, nors jis vis dar nieko nežinojo apie jų abiejų asmeninį statusą arba likimą ateityje. Jis visą naktį tarėsi su maždaug vienu tūkstančiu dviem šimtais ištikimų pasekėjų, kurie pasižadėjo būti su savo vadu, ir kitos dienos pusiaudienį šitie piligrimai išėjo iš Edeno ieškoti naujų namų. Adomas nenorėjo kariauti ir dėl to nusprendė pirmąjį sodą noditams atiduoti be pasipriešinimo.

Edeno karavaną trečiąją dieną po išvykimo iš Sodo sustabdė serafinio transporto atvykimas iš Jerusemo. Ir pirmą kartą Adomui ir Ievai buvo pasakyta, kas atsitiks jų vaikams. Tuo metu, kada transportuotojai stovėjo greta, tiems vaikams, kurie buvo pasiekę pasirinkimo amžių (dvidešimt metų) buvo leista rinktis pasilikti Urantijoje su savo tėvais arba tapti Norlatiadeko Pačių Aukštųjų globotiniais. Du trečdaliai pasirinko išvykimą į Edentiją; maždaug trečdalis nusprendė likti su savo tėvais. Visi vaikai, kurie buvo jaunesni už pasirinkimo amžių, buvo nugabenti į Edentiją. Niekas nebūtų galėjęs stebėti Materialiojo Sūnaus ir Dukros skausmingo išsiskyrimo su savo vaikais ir nesuvokti, kad nusidėjėlio kelias yra sunkus. Šitie Adomo ir Ievos palikuonys dabar yra Edentijoje; mes nežinome, kaip jie bus panaudojami.

Karavanas, kuris ruošėsi judėti tolyn, buvo liūdnas liūdnas. Ar galėjo kas nors būti tragiščiau! Atvykti į pasaulį su tokiomis didelėmis viltimis, taip palankiai būti sutiktiems, ir po to nešlovėje bėgti iš Edeno, tiktai tam, kad būtų prarasta daugiau negu trys ketvirtadaliai savo vaikų, dar net ir nesuradus naujos gyvenamosios vietos!

[845]▼

7. ADOMO IR IEVOS DEGRADAVIMAS

Kada Edeno karavanas buvo sustabdytas, būtent tada Adomui buvo pranešta apie jų nuodėmės pobūdį ir suteikta informacija, susijusi su jų likimu. Gabrielis pasirodė tam, kad paskelbtų nuosprendį. Ir nuosprendis buvo šitoks: Urantijos Planetos Adomas ir Ieva yra pripažįstami nesugebėję įvykdyti misijos; jie sulaužė susitarimą dėl globos kaip šito apgyvendinto pasaulio valdovai.

Nors prislėgti kaltės jausmo, Adomas ir Ieva labai nudžiugo dėl šio pranešimo, kad jų teisėjai Salvingtone panaikino jiems visus kaltinimus, kurie įvardijami kaip "visatos vyriausybės paniekinimas." Jie nebuvo laikomi kaltais

dėl maišto.

Edeno pora buvo informuota, kad ji pati save degradavo į šios sferos mirtingųjų statusą; kad nuo šiol jie turi elgtis kaip Urantijos vyras ir moteris, pasaulio rasių ateitį laikydami savo pačių ateitimi.

Likus daug laiko iki Adomo ir Ievos išvykimo iš Jerusemo, jų instruktoriai jiems buvo iki galo išaiškinę bet kokio esminio nukrypimo nuo dieviškųjų planų pasekmes. Aš asmeniškai ir daug kartų buvau juos išpėjęs, tiek prieš jiems atvykstant į Urantiją, tiek atvykus, jog pažeminimas į mirtingojo materialaus kūno statusą bus tikrai garantuota pasekmė, tikrai įvyksianti bausmė, kuri neišvengiamai lydės pražangą jiems vykdant savo planetinę misiją. Bet reikia iš esmės suvokti sūnystės materialios kategorijos nemirtingumo statusą tam, jog būtų aiškiai suprantamos tos pasekmės, kurios lydėjo Adomo ir Ievos pražangą.

1. Adomas ir Ieva, kaip ir jų bičiuliai Jeruseme, nemirtingą statusą palaikė dėka intelektualaus susivienijimo su Dvasios protinės gravitacijos grandine. Kada šitas gyvybiškai svarbus palaikymas yra nutraukiamas dėl protinio atsiskyrimo, tada, nepriklausomai nuo tvarinio egzistencijos dvasinio lygio, nemirtingumo statusas yra prarandamas. Mirtingojo statusas, po kurio eina fizinis suirimas, buvo neišvengiama Adomo ir Ievos intelektualios pražangos pasekmė.

2. Urantijos Materialusis Sūnus ir Dukra, taip pat būdami įsmeninti šito pasaulio mirtingųjų materialių kūnų pavidalu, toliau priklausė nuo dvigubos cirkuliuojančios sistemos palaikymo, viena sistema buvo kilusi iš jų fizinės prigimties, kita sistema buvo kilusi iš superenergijos, saugomos gyvybės medžio vaisiuje. Archangelas sargas Adomą ir Ievą visada iš tikrųjų išpėdavo, kad pasitikėjimą pamynus statusas bus pažemintas, ir po jų pražangos jiems nebebuvo leista naudotis šituo energijos šaltiniu.

Kaligastijai iš tikrųjų pavyko Adomą ir Ievą pagauti į spąstus, bet jis neįgyvendino savo tikslo iki galo, kad įtrauktų juos į atvirą maištą prieš visatos vyriausybę. Tai, ką jie padarė, iš tikrųjų buvo blogis, bet jie niekada nebuvo kalti dėl tiesos paniekinimo, taip pat jie ir sąmoningai neįsitraukė į maištą prieš Visuotinio Tėvo ir jo Sūnaus Kūrėjo teisų valdymą.

8. VADINAMASIS ŽMOGAUS NUOPUOLIS

Adomas ir Ieva iš materialiosios sūnystės aukšto statuso iš tiesų nupuolė žemyn į mirtingojo žmogaus žemą statusą. Bet tai nebuvo žmogaus nuopuolis. Nepaisant Adominės pražangos tiesioginių pasekmių, žmogiškoji rasė buvo pagerinta. Nors dieviškasis planas, numatęs Urantijos tautoms suteikti violetinę rasę, sužlugo, bet mirtingosios rasės turėjo milžiniškos naudos ir iš to riboto indėlio, kurį Adomas ir jo palikuonys įnešė į Urantijos rases.

[846]▼

Nebuvo jokio "žmogaus nuopuolio." Žmogiškosios rasės istorija yra progresuojančios evoliucijos istorija, ir tas Adomo savęs padovanojimas pasaulio tautas labai smarkiai pagerino, palyginus su jų ankstesniąja biologine

būsena. Dabar Urantijos labiausiai išsivystę palikuonys turi savyje paveldėjimo faktorių net iš keturių atskirų šaltinių: Andonitų, sangikų, noditų, ir Adomitų.

Adomas neturėtų būti laikomas žmogiškosios rasės prakeikimo priežastimi. Nors jis iš tikrųjų ir neišvykdė dieviškojo plano, nors iš tikrųjų ir sulaužė savo sutartį su Dievybe, nors jis ir jo partnerė iš tikrųjų ir buvo pažeminti tvarinių statuse, nepaisant viso šito, jų indėlis į žmogiškosios rasės civilizacijos išvystymą Urantijoje iš tiesų yra didelis.

Vertinant Adominės misijos rezultatus jūsų pasaulyje, teisingumas reikalauja, jog būtų atsižvelgta į planetos padėtį. Adomas susidūrė beveik su beviltiška užduotimi, kada, kartu su savo gražiąja partnere, jis buvo atgabentas iš Jerusemo į šitą tamsią ir pasimetusią planetą. Bet jeigu jie būtų pasinaudoję Melkizedekų ir jų padėjėjų patarimu, ir *jeigu jie būtų buvę kantresni*, tai jiems galų gale būtų pasisekė. Bet Ieva klausėsi gudrios propagandos apie asmeninę laisvę ir planetinę veiksmo laisvę. Ji leidosi įtraukiama į eksperimentavimą su materialiosios sūnystės kategorijos gyvybės plazma tuo, kad jai patikėtą gyvybės plazmą ji sutiko per anksti sumaišyti su Gyvybės Nešėjų pirminio projekto tuometinės susimaišiusios kategorijos gyvybės plazma, kuri anksčiau buvo sujungta su reprodukuojančių būtybių, kažkada priskirtų Planetos Princo personalui, gyvybės plazma.

Niekada, per visą savo kilimą į Rojų, jūs nelaimėsite nieko, mėgindami nekantriai apgauti nustatytą ir dieviškąjį planą nedideliais sutrumpinimais, asmeniniais išradimais, ar kitomis gerinimo priemonėmis tobulumo kelyje, tobulumo keliui, ir amžinojo tobulumo kelio labui.

Apskritai, tikriausiai nebuvo širdį labiau draskančio išminties žlugimo nė vienoje kitoje Nebadono planetoje. Bet nėra nieko stebėtino, kad padaromos tokios klaidos evoliucinių visatų reikaluose. Mes esame gigantiško kūrinio dalis, ir todėl nėra nieko keisto, kad viskas, kas vyksta, nėra tobula; mūsų visata nebuvo sukurta tobula. Tobulumas yra mūsų amžinasis tikslas, o ne mūsų kilmė.

Jeigu tai būtų mechaninė visata, jeigu Pirmasis Didysis Šaltinis ir Centras būtų tikrai jėga, ir nebūtų taip pat ir asmenybė, jeigu visa kūrinija būtų fizinės materijos milžiniška sanakaupa, kurią valdytų tikslūs dėsniai, kuriuos apibūdina nekintantys energijos veiksmas, tada tobulumas galėtų rasti, net ir nepaisant visatos statuso neužbaigtumo. Nebūtų jokių nesutarimų; nebūtų jokios trinties. Bet mūsų santykinio tobulumo ir netobulumo besivystančioje visatoje mes džiūgaujame, kad yra įmanomas nesutarimas ir nesusipratimas, nes šituo yra paliudijamas asmenybės faktas ir veiksmas visatoje. Ir jeigu mūsų kūrinija yra tokia egzistencija, kurioje valdo asmenybė, tuomet jūs galite būti tikri, jog yra galimybės asmenybei išlikti, vystytis, ir pasiekti; mes galime būti tikri dėl asmenybės augimo, patyrimo, ir jaudinančios užduoties. Kokia yra šlovinga visata, tuo, kad ji yra asmeninė ir besivystanti, o ne tiesiog mechaninė arba net pasyviai tobula!

Pateikta Solonijos, serafinio "balso Sode."]

76 DOKUMENTAS

ANTRASIS SODAS

KADA Adomas nusprendė pirmąjį sodą palikti noditams be pasipriešinimo, tada jis ir jo pasekėjai negalėjo eiti į vakarus, nes edenitai neturėjo valčių, tinkamų tokiai jūrinei kelionei. Jie negalėjo eiti į šiaurę; šiauriniai noditai jau žygiavo prieš Edeną. Jie bijojo eiti į pietus; to regiono kalvose knibždėte knibždėjo priešišku genčių. Vienintelis atviras kelias buvo į rytus, ir taip jie keliavo į rytus link tuometinių palankių regionų tarp Tigrio ir Eufrato upių. Ir didelė dalis iš tų, kurie pasiliko, vėliau iškeliavo į rytus, kad prisijungtų prie Adomitų jų naujuosiuose slėnio namuose.

Kainas ir Sansa abu gimė prieš tai, kada Adominis karavanas pasiekė tikslą tarp šių upių Mesopotamijoje. Laota, Sansos motina, mirė gimdydama savo dukrą; Ieva kankinosi daug, bet išliko gyva dėl stipresnės sveikatos. Ieva priglaudė Sansą, Laotos vaiką, prie savo krūtinės, ir ji buvo auginama kartu su Kainu. Kada Sansa suaugo, ji buvo didžiulių gabumų moteris. Ji tapo Sargano, šiaurės mėlynųjų rasių vado, žmona, ir įnešė savo indėlį į tų laikų mėlynųjų žmonių vystymąsi.

1. EDENITAI ĮŽENGIA Į MESOPOTAMIJĄ

Adomo karavanui prireikė beveik ištisų metų tam, kad pasiektų Eufrato upę. Ji buvo patvinusi, dėl to stovykloje lygumose į vakarus nuo upės jie išbuvo beveik šešias savaites prieš persikeldami per upę į žemę tarp tų upių, turėjusią tapti antruoju sodu.

Kada antrojo sodo žemėje gyvenusius žmones pasiekė žinia, jog Edeno Sodo karalius ir aukštasis šventikas žygiuoja prieš juos, tada jie paskubomis pabėgo į rytinius kalnus. Kada Adomas atvyko, tai visą pageidaujamą teritoriją rado tuščią. Ir čia, šitoje naujojoje vietoje, Adomas ir jo pagalbininkai ėmėsi darbo statyti naujus namus ir kurti naują kultūros ir religijos centrą.

Šita vieta Adomui buvo žinoma kaip vienas iš trijų pirminių variantų, kuriuos buvo parinkęs Vano ir Amadono pasiūlytas komitetas, atsakingas už Sodo vietų parinkimą. Tais laikais pačios tos abi upės buvo gera gamtinė gynyba, o netoli į šiaurę nuo antrojo sodo Eufratas ir Tigris vienas prie kito priartėjo taip, kad gynybinė siena, nusitęsianti penkiasdešimt šešias mylias galėjo būti pastatyta tam, kad apsaugotų teritoriją į pietus ir tarp šių upių.

Įsikūrus naujajame Edene, reikėjo prisitaikyti prie primityvaus gyvenimo būdo; atrodė, kad ta žemė iš tikrųjų yra prakeikta. Gamta dar kartą diktavo savo sąlygas. Dabar Adomitai buvo priversti,

tam, kad išgyventų, sunkiai plušėti neparengtoje žemėje ir susidoroti su gyvenimo realybėmis gamtos priešiško ir mirtingojo egzistencijos nesuderinamumo sąlygomis. Pirmąją sodą jie surado iš dalies parengtą, bet antrąją sodą turėjo susikurti savo pačių rankų darbu ir "nuo veido žliaugiant prakaitui."

2. KAINAS IR ABELIS

Po Kaino gimimo praėjus mažiau negu dvejiems metams, gimė Abelis, pirmasis Adomo ir Ievos vaikas, gimęs antrajame sode. Kada Abelis sulaukė dvylikos metų, tada jis nusprendė tapti kerdžiumi; Kainas buvo pasirinkęs žemdirbystę.

Tais laikais buvo paprotys šventikams aukoti daiktus, esančius šalia. Piemenys atgindavo savo kaimenes, fermeriai atnešdavo laukų vaisių; ir sutinkamai su šituo papročiu, Kainas ir Abelis lygiai taip periodiškai aukodavo šventikams. Abu berniukai daug kartų buvo susiginčiję dėl to, kurio užsiėmimas yra santykinai vertingesnis, ir Abelis netruko pastebėti, jog pirmenybė buvo teikiama jo aukojamiems gyvuliams. Iš tiesų Kainas bergždžiai apeliavo į pirmojo Edeno tradicijas, į tai, kad anksčiau pirmenybė būdavo teikiama laukų vaisiams. Bet Abelis šito nepripažindavo, ir jis tyčiodavosi iš savo vyresniojo brolio, kai tas suglumdavo.

Pirmojo Edeno dienomis Adomas iš tikrųjų mėgino atpratinti nuo gyvūnų aukojimo, taip, kad Kainas turėjo pateisinamą precedentą savo tvirtinimams. Bet antrojo Edeno religinį gyvenimą organizuoti buvo sunku. Adomą užgriuvo tūkstančiai problemų, susijusių su statybos darbais, gynyba, ir žemės ūkiu. Būdamas smarkiai prislėgtas dvasiškai, jis garbinimo ir švietimo organizaciją patikėjo tiems noditų kilmės atstovams, kurie šiose pareigose tarnavo ir pirmajame sode; net ir per tokį trumpą laiką atliekantys apeigas noditai šventikai sugrįžo prie standartų ir taisyklių, kurios vyravo iki Adomo.

Abu berniukai niekada gerai nesutarė, o šitas aukojimų reikalas dar daugiau prisidėjo prie tarp jų augančios neapykantos. Abelis žinojo, kad jis yra tiek Adomo, tiek Ievos sūnus, ir niekada nepraleisdavo progos priminti Kainui, jog Adomas nėra jo tėvas. Kainas nebuvo grynai violetinis, nes jo tėvas buvo iš noditų rasės, vėliau susimaišiusios su mėlynuoju žmogumi ir su raudonuoju žmogumi ir su Andonitų aborigenų palikuonimis. Ir visa tai, drauge su Kaino paveldėtu natūraliu agresyvumu, vertė jį brandinti vis labiau augančią neapykantą savo jaunesniajam broliui.

Berniukai buvo atitinkamai aštuoniolikos ir dvidešimties metų amžiaus, kada įtampa tarp jų buvo galutinai pašalinta, vieną dieną, kada Abelio patyčios jo karingajam broliui sukėlė tokį įniršį, jog Kainas puolė jį įsiutęs ir nužudė.

Stebint Abelio elgesį galima pastebėti, kokią reikšmę turi aplinka ir lavinimas kaip charakterio ugdymo faktoriai. Abelis turėjo idealų paveldėjimą, o paveldėjimas sudaro bet kokio charakterio pagrindą; bet menkesnės aplinkos poveikis visiškai neutralizavo šitą nuostabų paveldėjimą. Abelį, ypač kada jis buvo jaunesnis, labai smarkiai paveikė nepalanki aplinka. Jis būtų tapęs visiškai kitokiu asmeniu, jeigu būtų gyvenęs iki dvidešimt penkerių ar trisdešimties

metų; tada būtų pasireiškęs jo nuostabus paveldėjimas. Tuo metu, kada gera aplinka negali daug kuo prisidėti prie to, jog iš tikrųjų būtų įveikti charakterio blogo paveldėjimo trūkumai, tai bloga aplinka gali labai veiksmingai sugadinti nuostabų paveldėjimą, bent jau jaunystės metais. Gera visuomeninė aplinka ir tinkamas švietimas yra nepakeičiama dirva ir atmosfera tam, kad iš gero paveldėjimo būtų gauta kuo daugiau.

[849]▼

Apie Abelio mirtį tėvai sužinojo, kada jo šuo kaimenes parginė be savojo šeimininko. Adomui ir Ievai, Kainas netrukus ėmė tapti savo pačių beprotystės niūriu priminėju, ir jie pritarė jo sprendimui Edeną palikti.

Kaino gyvenimas Mesopotamijoje nebuvo per daug laimingas, kadangi jis tapo tokiu neįprastu pražangos simboliu. Nebuvo taip, kad jo draugai jam būtų buvę nedraugiški, bet nebuvo ir taip, kad jis nežinotų, jog pasąmonėje dėl jo buvimo jie jautė apmaudą. Bet Kainas suvokė, kadangi jis neturi genties ženklo, tai jį užmuštų pirmasis atsitiktinai sutiktas kaimyninės genties narys. Baimė, ir šioks toks sąžinės graužimas, jį atvedė į atgailą. Kaino viduje niekada nebuvo apsigyvenęs Derintojas, jis visada priešinosi šeimos drausmei ir savo tėvo religiją niekino. Bet dabar jis atėjo pas Ievą, savo motiną, ir paprašė jos dvasinės pagalbos ir patarimo, ir kada jis nuoširdžiai ieškojo dieviškosios paramos, tada jo viduje apsigyveno Derintojas. Ir šitas Derintojas, gyvenantis viduje ir žvelgiantis į išorę, Kainui suteikė ryškų pranašumo privalumą, dėl kurio jis atsidūrė vienoje gretoje su Adomo gentimi, kurios taip smarkiai buvo bijomasi.

Ir taip Kainas išvyko į Nodo žemę, į rytus nuo senojo Edeno. Jis tapo savo tėvo tautos vienos grupės didžiu vadu, ir iš tikrųjų, tam tikru laipsniu, įgyvendino Serapatatijos pranašavimus, nes jis iš tiesų per visą savo gyvenimą skatino taiką tarp noditų šitos dalies ir Adomitų. Kainas vedė Remoną, savo tolimąją pusseserę, o jų pirmasis sūnus, Enochas, tapo elamitų noditų vadu. Ir šimtus metų elamitai ir Adomitai gyveno taikiai.

3. GYVENIMAS MESOPOTAMIJOJE

Laikui einant antrajame sode, pražangos pasekmės tapo vis akivaizdesnėmis, Adomas ir Ieva labai ilgėjosi savo buvusių grožio ir ramybės namų, o taip pat ir savo vaikų, kurie buvo išgabenti į Edentiją. Iš tikrųjų buvo skaudu stebėti šitą nuostabią porą, pažemintą iki šios sferos įprasto materialaus kūno statuso; bet savo pažemintame statuse jie elgėsi kilniai ir tvirtai.

Adomas išmintingai daugiausia laiko praleisdavo mokydamas savo vaikus ir jų draugus pilietinio administravimo, švietimo metodų, ir religinio atsidavimo. Jeigu ne šita toli siekianti išvalga, tai po jo mirties būtų prasidėjęs chaosas. Iš tikrųjų, Adomo mirtis jo tautos gyvenime mažai ką pakeitė. Bet likus daug laiko iki Adomo ir Ievos mirties, jie pastebėjo, kad jų vaikai ir pasekėjai palaipsniui išmoko užmiršti savo šlovės dienas Edene. Ir didžiajai daugumai jų pasekėjų buvo daug geriau, kad Edeno žavesį jie iš tikrųjų užmiršo; šitaip nebuvo panašu, kad jiems teks patirti per didelį nepasitenkinimą dėl savo mažiau palankios aplinkos.

Adomitų pilietiniai valdovai pagal giminystės liniją buvo kilę iš pirmojo sodo sūnų. Adomo pirmasis sūnus, Adomsonas (Adomas iš Adomo), įkūrė violetinės rasės antrinį centrą į šiaurę nuo antrojo Edeno. Adomo antrasis sūnus, Ievasonas, tapo puikiu lyderiu ir administratoriumi; jis buvo savo tėvo didysis pagalbininkas. Ievasonas gyveno ne tiek ilgai, kiek Adomas, o jo vyriausiasis sūnus, Jansadas, tapo Adomo perėmėju kaip Adomitų genčių vadas.

Religiniai valdovai, arba dvasininkija, prasideda nuo Seto, vyriausiojo iš išlikusių gyvų Adomo ir Ievos sūnų, gimusių antrajame sode. Jis gimė praėjus vienam šimtui

[850]▼

dvidešimt devyneriems metams po Adomo atvykimo į Urantiją. Setas visiškai pasinėrė į tokį darbą, kad keltų savo tėvo pasekėjų dvasinį statusą, tapo naujojo šventikų sluoksnio vadovu antrajame sode. Jo sūnus, Enosas, sukūrė naują garbinimo formą, o jo anūkas, Kenanas, sukūrė užsienio misionierių tarnybą aplinkinėms gentims, artimoms ir tolimoms.

Setitų dvasininkija buvo tripusės pakraipos, apėmusi religiją, sveikatą, ir švietimą. Šitos kategorijos dvasininkai buvo mokomi atlikti religines apeigas, tarnauti gydytojais ir sanitarijos inspektoriais, ir būti mokytojais sodo mokyklose.

Adomo karavanas iš pirmojo sodo į šią žemę tarp upių buvo atsivežęs šimtų augalų ir javų rūšių sėklų ir svogūnėlių; jie taip pat buvo atginę didžiules kaimenes ir po nedidelį skaičių gyvūnų iš visų prijaukintų rūšių. Dėl šito jie turėjo didžiulį pranašumą prieš aplinkines gentis. Jie naudojos didele dalimi privalumų iš aukštesniosios pirminio Sodo kultūros.

Iki pat išvykimo iš pirmojo sodo, Adomas ir jo šeima visą laiką maitinosi vaisiais, grūdais, ir riešutais. Pakeliui į Mesopotamiją jie pirmą kartą valgė maistingų žolių ir daržovių. Antrajame sode neužilgo buvo pradėta valgyti mėsą, bet mėsa niekada netapo Adomo ir Ievos reguliarios mitybos dalimi. Taip pat nei Adomsonas, nei Ievasonas, nei kiti pirmojo sodo pirmosios kartos vaikai mėsos valgyti nepradėjo.

Adomitai aplinkines tautas labai smarkiai pralenkė savo kultūriniais pasiekimais ir intelektualiu išsivystymu. Jie sukūrė trečiąją abėcėlę ir kitokiais būdais klojo pamatus didelei daliai to, kas buvo meno, mokslo, ir literatūros pirmtakas. Čia, žemėse tarp Tigrio ir Eufrato, jie išlaikė rašymo, metalo apdirbimo, keramikos, ir audimo menus ir sukūrė tokį architektūros tipą, kuris nebuvo pranoktas per tūkstančius metų.

Violetinių tautų šeimos gyvenimas, pagal tuos laikus, buvo idealus. Vaikai turėjo lankyti mokymo kursus žemdirbystės, amatų, ir gyvulių auginimo srityse arba kitokiu atveju buvo lavinami tam, kad atliktų trigubą setitų pareigą: būti dvasininku, gydytoju, ir mokytoju.

Ir kada galvojate apie setitų dvasininkiją, nepainiokite šitų didžiadvasių ir kilnių sveikatos ir religijos mokytojų, tų tikrųjų švietėjų, su vėlesniųjų genčių ir

aplinkinių nacijų žemagariais ir komerciniais šventikų sluoksniais. Jų religinės sampratos apie Dievybę ir visatą buvo išvystytos ir daugiau ar mažiau tikslios, jų sveikatos nuostatos, jų laikmečiui, buvo nuostabios, ir jų švietimo metodų nuo to laiko niekas niekada nepranoko.

4. VIOLETINĖ RASĖ

Adomas ir Ieva buvo violetinės žmonių rasės, devintosios žmogiškosios rasės, pasirodžiusios Urantijoje, sukūrėjai. Adomas ir jo palikuonys buvo mėlynų akių, ir violetinės tautos turėjo šviesią odą ir šviesių atspalvių plaukus – geltonus, rausvus, ir rudus.

Ieva gimdydama skausmo nejausdavo; jo nejausdavo ir ankstyvosios evoliucinės rasės. Tikrai susimaišiusios rasės, kilusios iš evoliucinio žmogaus sąjungos su noditais, o vėliau su Adomitais, kentėjo aštrius gimdymo skausmus.

[851]▼

Adomas ir Ieva, kaip ir jų sielos broliai Jeruseme, energiją gaudavo iš dvigubo maitinimo, gyvybę palaikė tiek maistas, tiek šviesa, papildyta tam tikromis viršfizinėmis energijomis, kurios Urantijoje nėra atskleistos. Jų palikuonys Urantijoje savo tėvų energijos paėmimo ir šviesos apytakos dovanos nepaveldėjo. Jie turėjo vienintelę apytaką, žmogui būdingą kraujo apytaką. Savo prigimtimi jie aiškiai buvo mirtingieji, kad ir ilgaamžiai, nors su kiekviena nauja karta gyvenimo trukmė kryo link žmogiškosios normos.

Adomas ir Ieva ir jų pirmosios kartos vaikai maistui nenaudojo gyvūnų mėsos. Jie maitinosi vien tik "medžių vaisiais." Po pirmosios kartos, visi Adomo palikuonys pradėjo valgyti pieno produktus, bet daugelis iš jų tebesilaikė nemėsinių dietos. Didelė dalis pietinių genčių, su kuriomis jie vėliau susijungė, mėsos taip pat nevalgė. Vėliau dauguma šitų vegetariškų genčių migravo į rytus ir išliko iki dabar, susiliejusios su Indijos tautomis.

Adomo ir Ievos tiek fizinis, tiek dvasinis regėjimas buvo nepalyginamai labiau išsivystęs už šiandieninių tautų. Jų specialūs jutimo organai buvo daug aštresni, ir jie galėjo matyti tarpines būtybes ir angelų gausybes, Melkizedekus, ir puolusį Prinčą Kaligastiją, kuris keletą kartų buvo atvykęs į diskusijas su savo kilniu perėmėju. Jų sugebėjimas matyti šitas dangiškas būtybes išsilaikė daugiau negu vieną šimtą metų po jų prasižengimo. Jų vaikuose šitie ypatingi jutimo organai nebuvo taip ryškiai išreikšti, ir jie turėjo polinkį silpnėti su kiekviena kita karta.

Adominių vaikų viduje paprastai apsigyvendavo Derintojai, kadangi jie visi turėjo neabejotiną išlikimo potencialą. Šitų labiau išsivysčiusių palikuonių baimė neveikė taip, kaip ji veikė evoliucijos vaikus. Šiandieninės Urantijos rasės tebeturi tiek daug baimės, kadangi jūsų protėviai gavo tiek mažai Adomo gyvybės plazmos, nes taip anksti sužlugo planas dėl rasių fizinio pagerinimo.

Materialiųjų Sūnų ir jų palikuonių kūno ląstelės yra nepalyginamai atsparesnės ligoms, palyginus su tos planetos vietinių evoliucinių būtybių ląstelėmis. Vietinių rasių kūno ląstelės yra panašios į šios sferos gyvus ligas sukeliančius mikroskopinius ir ultramikroskopinius organizmus. Šitie faktai

paiškina, kodėl Urantijos tautos turi tiek daug stengtis, kad mokslinių pastangų būdu užkirstų kelią tokiai daugybei fizinių sutrikimų. Jūs būtumėte nepalyginamai atsparesni ligoms, jeigu jūsų rasės turėtų daugiau Adominės gyvybės plazmos.

Įsikūrus antrajame sode prie Eufrato, Adomas nusprendė po savęs palikti kiek įmanoma daugiau savo gyvybės plazmos, kad po jo mirties atneštų pasauliui naudos. Todėl, Ieva buvo paskirta vadovauti rasių pagerinimo komisijai iš dvylikos narių, ir prieš tai, kai numirė Adomas, šita komisija buvo parinkusi aukščiausiojo tipo Urantijoje 1.682 moteris, ir šios moterys buvo apvaisintos Adomine gyvybės plazma. Jų visi vaikai, išskyrus 112, išaugo iki brandos, taip, kad pasaulis šitokiu būdu turėjo naudos, pasipildydamas 1.570 labiau išsivysčiusių vyrų ir moterų. Nors šitos kandidatės į motinas buvo parinktos iš visų aplinkinių genčių ir atstovavo daugumai rasių žemėje, bet didžioji dauguma buvo parinktos iš noditų aukštesniųjų palikuonių, ir davė ankstyvąją pradžią galingai anditų rasei. Šitie vaikai gimė ir buvo auginami savo motinų genčių aplinkoje.

5. ADOMO IR IEVOS MIRTIS

Nedaug laiko praėjus po antrojo Edeno įkūrimo, Adomas ir Ieva buvo deramu būdu informuoti, kad jų atgaila buvo priimta, ir, nors jie buvo

[852]▼

pasmerkti kentėti savojo pasaulio mirtingųjų dalį, bet jie tikrai turėtų būti priimti į Urantijos miegančiųjų išlikusiųjų gretas. Jie visiškai tikėjo šita prisikėlimo ir atgimimo evangelija, kurią Melkizedekai taip jaudinančiai jiems paskelbė. Jų nusižengimas buvo sprendimo klaida, o ne sąmoningo ir tyčinio maišto nuodėmė.

Adomas ir Ieva, kaip Jerusemo piliečiai, Minties Derintojų neturėjo, taip pat Derintojai nebuvo apsigyvenę jų viduje, kada jie veikė Urantijoje pirmajame sode. Bet tuoj po to, kada jie buvo pažeminti į mirtingųjų statusą, jie pajuto, kad jų viduje yra naujas buvimas, ir suvokė, kad žmogiškasis statusas, kartu su nuoširdžia atgaila, padarė įmanomu tai, jog Derintojai apsigyventų jų viduje. Būtent šitas supratimas, kad juose apsigyveno Derintojai, labai stiprino Adomą ir Ievą per visą likusį jų gyvenimą; jie žinojo, jog kaip Sataniškos Materialieji Sūnūs jie buvo žlugę, bet taip pat jie žinojo, kad Rojaus karjera vis dar buvo jiems atvira kaip visatos kylantiesiems sūnums.

Adomas žinojo apie prisikėlimą, paskelbus naują dieviškąją tvarką, kuris įvyko tuo pačiu metu, kada jis atvyko į planetą, ir jis tikėjo, kad jį ir jo partnerę iš naujo įsamenins galbūt ryšium su sūnystės kitos kategorijos atėjimu. Jis nežinojo, kad Mykolas, šitos visatos valdovas, turi taip greitai pasirodyti Urantijoje; jis tikėjosi, jog kitas Sūnus, kuris turės atvykti, bus Avonalo kategorijos. Net ir šitokiu atveju, Adomui ir Ievai visada buvo paguoda mąstyti apie vienintelį pranešimą, kurį jie kada nors buvo gavę iš Mykolo, taip pat jis buvo ir tai, ką jiems buvo sunku suprasti. Šitame pranešime, tarp kitų draugystės ir paguodos išsireiškimų, buvo pasakyta: "Aš atsižvelgiau į jūsų pražangos

aplinkybes, aš prisiminiau jūsų širdžių troškimą visą laiką būti ištikimiems manojų Tėvo valiai, ir jūs tikrai būsite pašaukti iš mirtingojo miego glėbio, kada aš atvyksiu į Urantiją, jeigu pavaldūs manosios sferos Sūnūs nepasiųs pakviesti jūsų iki to laiko."

Ir Adomui ir Ievai tai buvo didžiulė paslaptis. Šitame pranešime jie galėjo suprasti užmaskuotą pažadą dėl galimo specialaus prisikėlimo, ir tokia galimybė juos labai džiugino, bet jie negalėjo suvokti užuominos prasmės, kad jie galėtų ilsėtis iki prisikėlimo laiko, susijusio su Mykolo asmeniniu pasirodymu Urantijoje. Ir tokiu būdu Edeno pora visada skelbė, jog kada nors ateis Dievo Sūnus, ir savo mylimiesiems jie perdavė šitą tikėjimą, bent jau trokštamą viltį, kad jų suklydimų ir sielvarto pasaulis gali būti toji sfera, kurioje šitos visatos valdovas nuspręs veikti kaip save padovanojantis Rojaus Sūnus. Atrodė, jog tai nerealų, bet Adomas laikėsi tos minties, jog konfliktų draskoma Urantija, galų gale, gali būti pats laimingiausias pasaulis visoje Satanijos sistemoje, tokia planeta, kuriai pavydės visas Nebadonas.

Adomas gyveno 530 metų; jis mirė nuo to, ką būtų galima pavadinti senatve. Jo fizinis mechanizmas paprasčiausiai susidėvėjo; irimo procesas palaipsniui aplenkdamas atstatymo procesą, ir atėjo neišvengiama pabaiga. Ieva buvo mirusi prieš devyniolika metų dėl nusilpusios širdies. Jie abu buvo palaidoti dieviškosios tarnystės šventovės, kuri pagal jų planus buvo pastatyta tuoj po to, kada buvo užbaigta kolonijos siena, centre. Ir taip gimė tradicija pasižymėjusius ir religingus vyrus ir moteris laidoti po garbinimo vietų grindimis.

Urantijos viršmaterialus valdymas, vadovaujant Melkizedekams, tęsėsi, bet tiesioginis fizinis ryšys su evoliucinėmis rasėmis

[853]▼

buvo nutrauktas. Nuo tolimes praeties laikų, kada atvyko Planetos Princo materialusis personalas, einant artyn, per Vano ir Amadono laikus iki Adomo ir Ievos atvykimo, planetoje gyveno visatos vyriausybės fiziniai atstovai. Bet su Adomo pražanga šitoks režimas, užtrukęs daugiau negu keturis šimtus penkiasdešimt tūkstančių metų, pasibaigė. Dvasinėse sferose, angeliškieji pagalbininkai ir toliau kovoja drauge su Minties Derintojais, abi grupės didvyriškai dirba individo išgelbėjimo labui; bet žemės mirtingiesiems nebuvo paskelbtas nė vienas išsamus planas dėl toli siekiančios pasaulio gerovės iki Makiventos Melkizedeko atvykimo, Abraomo laikais, kuris su Dievo Sūnaus galia, kantrybe, ir valdžia iš tikrųjų paklojo pamatus nelaimingos Urantijos tolimesniam vystymuisi ir dvasiniam atgimimui.

Tačiau, nelaimė nebuvo vienintelė Urantijos dalia; šitai planetai taip pat ir labiausiai pasisekė visoje Nebadono vietinėje visatoje. Urantijiečiai visa tai turėtų laikyti laimėjimu, jeigu jų protėvių suklydimai ir jų ankstyvųjų pasaulio valdovų klaidos taip nugramzdino šią planetą į tokią beviltišką pasimetimo būseną, dar daugiau sukėlė netvarkos blogiu ir nuodėme, jog visas šitas tamsos fonas taip patiko Nebadono Mykolui, kad jis pasirinko šitą pasaulį taja arena, kurioje apreikštų Tėvo danguje mylinčią asmenybę. Būtent ne Urantijai buvo reikalingas Sūnus Kūrėjas tam, jog supainioti reikalai būtų tvarkingai išspręsti;

bet vietoje šito būtent blogis ir nuodėmė Urantijoje Sūnui Kūrėjui suteikė daug kontrastingesnį foną, kuriame jis galėjo apreikšti Rojaus Tėvo beribę meilę, gailestingumą, ir kantrybę.

6. ADOMO IR IEVOS IŠLIKIMAS

Adomas ir Ieva atgulė mirtingojo poilsio, turėdami stiprų tikėjimą tais pažadais, kuriuos jiems davė Melkizedekai, kad jie kada nors atsikels iš mirties miego tam, jog atnaujintų gyvenimą gyvenamuosiuose pasauliuose, pasauliuose, kur jiems viskas taip pažįstama iš tų dienų, kai nebuvo išvykę į savo misiją Urantijoje violetinės rasės materialaus kūno pavidalu.

Jie neilgai ilsėjosi šios sferos mirtingųjų nesąmoningo miego užmarštyje. Trečiąją dieną po Adomo mirties, antrąją po jo pagarbaus palaidojimo, Lanaforgo įsakymai, kuriuos parėmė laikinai veikiantis Edentijos Pats Aukštasis ir patvirtino, Mykolo vardu, Dienų Sąjunga Salvingtone, buvo įteikti į Gabrielio rankas, nurodantys pagal sąrašą atlikti specialų prisikėlimą pasižymėjusių išlikusiųjų po Adominės pražangos Urantijoje. Ir sutinkamai su šituo specialaus prisikėlimo mandatu, Urantijos serijos dvidešimt šeštuoju numeriu, Adomas ir Ieva buvo vėl įasmeninti ir vėl surinkti Satanijos gyvenamųjų pasaulių prisikėlimo salėse kartu su 1.316 savo bičiulių iš pirmojo sodo patyrimo. Daug kitų išteklių sielų jau buvo pervestos Adomo atvykimo metu, kuri lydėjo naujos dieviškosios tvarkos nuosprendžio paskelbimas tiek miegantiesiems išlikusiems, tiek ir gyviems tinkamiems kylantiems.

Adomas ir Ieva greitai perėjo per besivystančio kilimo pasaulius, kol jie pasiekė Jerusemo pilietybę, dar kartą tapdami savo gimtosios planetos gyventojais, bet šitą kartą kaip visatos asmenybių skirtingos kategorijos nariai. Jie paliko Jerusimą, būdami nuolatiniais piliečiais – Dievo sūnumis; jie sugrįžo kylančiais piliečiais – žmogaus sūnumis. Jie buvo nedelsiant paskirti į Urantijos tarnybą sistemos sostinėje, vėliau buvo priimti tarp

[854]▼

keturių ir dvidešimties patarėjų, kurie sudaro dabartinį Urantijos patariamąjį-kontroliuojantį organą.

Ir tokiu būdu baigiasi pasakojimas apie Urantijos Planetos Adomą ir Ievą, pasakojimas apie išbandymą, tragediją, ir triumfą, bent jau asmeninį triumfą gero norintiems, bet apgautiems jūsų Materialiesiems Sūnui ir Dukrai ir be jokios abejonės, galiausiai, pasakojimas apie galutinį triumfą jų pasauliui ir maišto iškankintiems ir blogio išsekintiems jo gyventojams. Visą susumavus, Adomas ir Ieva įnešė didžiulį įnašą į spartų civilizacijos vystymą ir žmogiškosios rasės pagreitintą biologinę pažangą. Žemėje jie paliko didžią kultūrą, bet buvo neįmanoma, jog tokia išsivysčiusi civilizacija išliktų, kada Adominis palikimas anksti nusilpo ir galiausiai išnyko. Būtent tauta sukuria civilizaciją; civilizacija tautos nesukuria.

[Pateikta Solonijos, serafinio "balso Sode."]

77 DOKUMENTAS

TARPINIAI TVARINIAI

DIDŽIOJI dalis Nebadono apgyvendintų pasaulių turi vieną arba daugiau grupių būtybių, egzistuojančių gyvybės veikimo lygyje maždaug pusiaukelėje tarp tų sferų mirtingųjų ir angeliškųjų kategorijų; dėl to jos yra vadinamos *tarpiniais* tvariniais. Jos atrodo, kad yra laiko atsitiktinumas, bet jos yra taip plačiai išplitusios ir yra tokios vertingos padėjėjos, kad nuo to laiko mes į jas visada žiūrime kaip į vieną pagrindinių kategorijų mūsų bendroje planetinėje tarnystėje.

Urantijoje veikia dvi skirtingos tarpinių būtybių kategorijos: pirminių arba vyresniųjų korpusas, kuris atsirado dar Dalamatijos dienomis, ir antrinių, arba jaunesniųjų grupė, kuri kilo Adomo laikais.

1. PIRMINĖS TARPINĖS BŪTYBĖS

Pirminės tarpinės būtybės kilo iš unikalaus susivienijimo tarp to, kas yra dvasinis ir materialus Urantijoje. Mes žinome apie panašių tvarinių egzistavimą kituose pasauliuose ir kitose sistemose, bet jie atsirado skirtingu būdu.

Visada tinka prisiminti, kad besivystančioje planetoje vienas po kito einantys Dievo Sūnų savęs padovanojimai sukelia žymius pakeitimus sferų dvasinėje srityje ir kartais taip modifikuoja dvasinių ir materialų agentūrų tarpusavio sąjungą planetoje, jog sukuria tokias situacijas, kurias iš tikrųjų sunku suprasti. Princo Kaligastijos personalo vieno šimto materialų narių statusas iliustruoja kaip tik tokį unikalų tarpusavio susivienijimą: Kaip kylantieji Jerusemo morontiniai piliečiai jie buvo viršmaterialūs tvariniai be reprodukuojančiųjų savybių. Kaip nusileidę planetiniai tarnai Urantijoje jie buvo turintys lytį materialūs tvariniai, galintys turėti materialų palikuonių (kaip kai kurie iš jų vėliau ir turėjo). Ko mes negalime pakankamai gerai paaiškinti yra tai, kaip šitoji šimtinė galėjo atlikti tėvų vaidmenį viršmaterialiu lygiu, bet būtent kaip tik taip ir atsitiko. Dėl viršmaterialaus (nelytinio) ryšio tarp fizinio personalo vyro ir moters atsirado pirminių tarpinių būtybių pirmagimis.

Tuo pat buvo pastebėta, jog šitos kategorijos tvarinys, tarpinis tarp mirtingųjų ir angeliškųjų lygių, bus labai naudingas, įgyvendinant Princo būstinės reikalus, ir materialaus personalo kiekvienai porai buvo atitinkamai duotas leidimas sukurti po vieną panašią būtybę. Tokių pastangų dėka atsirado penkiasdešimtys tarpinių būtybių pirmoji grupė.

Po šitos unikalios grupės darbo metus trukusių stebėjimų, Planetos Princas suteikė leidimą tarpinių būtybių reprodukavimui be apribojimo. Šitas planas buvo įgyvendinamas tol, kol tebebuvo galia kurti, ir dėl to buvo sukurtas 50.000 būtybių pirminis korpusas.

Pusės metų laikotarpis įsiterpdavo tarp kiekvieno tarpinio tvarinio sukūrimo, ir kada po vieną tūkstantį tokių būtybių gimė kiekvienai porai, tada jų daugiau nebegimė niekada. Ir nėra paaiškinimo, kuris būtų pateiktas, kodėl šita galia buvo išseikvota pasirodžius tūkstantajam palikuoniui. Kad ir kiek kartų būdavo eksperimentuojama toliau, vis tiek visada būdavo patiriama tiktai nesėkmė.

Šitie tvariniai sudarė Princo administracijos informacijos rinkimo korpusą. Jie skraidydavo visur, studijuodami ir stebėdami pasaulio rases ir suteikdami kitokias neįkainojamas paslaugas Princui ir jo personalui jų darbe įtakojant žmogiškąją visuomenę, kuri buvo toli nuo planetinės būstinės.

Šitas režimas tęsėsi iki tų tragiškųjų dienų, kada prasidėjo planetinis maištas, kuris įtraukė į spąstus šiek tiek daugiau negu keturis penktadalius pirminių tarpinių būtybių. Išstikimas korpusas pradėjo tarnauti globėjams Melkizedekams, iki Adomo dienų veikdamas formaliai vadovaujant Vanui.

2. NODITŲ RASĖ

Nors tai yra pasakojimas apie Urantijos tarpinių tvarinių kilmę, prigimtį, ir veikimą, bet bendra giminystė tarp šitų dviejų kategorijų – pirminių ir antrinių – būtinai verčia nutraukti pasakojimą apie pirmines tarpines būtybes ties šita vieta tam, kad būtų atsektą kilmės linija, siekianti Princo Kaligastijos fizinio personalo maištininkus narius nuo planetinio maišto dienų iki Adomo laikų. Būtent šita paveldėjimo linija antrojo sodo ankstyvosiomis dienomis suteikė pusę protėvių tarpinių būtybių antrinei kategorijai.

Princo personalo fiziniai nariai buvo sukurti lyties tvariniais tuo tikslu, kad dalyvautų tokių palikuonių sukūrimo plane, kurie įkūnytų jų ypatingos kategorijos apjungtas savybes, suvienytas su Andono genčių atrinktų palikuonių savybėmis, ir visa tai buvo daroma tikintis, jog vėliau pasirodys Adomas. Gyvybės Nešėjai buvo suplanavę naują mirtingojo tipą, apimantį bendrą Princo palikuonių sąjungą su Adomo ir Ievos palikuonimis iš pirmosios kartos. Tokiu būdu jie buvo parengę planą, numatantį planetinių tvarinių naują kategoriją, kuri, jie tikėjosi, taps žmogiškosios visuomenės mokytojais-valdovais. Tokios būtybės buvo sumanytos visuomeninės, o ne pilietinės aukščiausiosios valdžios labui. Bet kadangi šitas projektas beveik visiškai sužlugo, tai mes niekada nesužinosime, kokios kilniaširdiškos vadovybės aristokratijos ir neprilygstamos kultūros tokiu būdu neteko Urantija. Nes kada fizinis personalas vėliau dauginosi, tai tas vyko prasidėjus maištui, ir po to, kada jie neteko savo ryšio su sistemos gyvybės srovėmis.

Era, kuri buvo prasidėjus maištui, Urantijoje tapo liudininke daugelio neįprastų atsitikimų. Didinga civilizacija – Dalamatijos kultūra – dužo į šukes. "Tomis dienomis žemėje gyveno nefilimai (noditai), ir kada šitie dievų sūnūs į žmonas ėmė žmonių dukras, o jos gimdė jiems, tai jų vaikai buvo 'senovės galingieji vyrai,' 'garsūs vyrai.'" Nors vargu ar jie buvo "dievų sūnūs," bet personalą ir jų ankstyvuosius palikuonis tokiais laikė tų tolimųjų dienų evoliuciniai mirtingieji; legendose net ir jų ūgis būdavo padidinamas. Tokia,

tuomet, yra beveik visuotinės liaudies pasakos apie dievus, nusileidusius į žemę ir čia su žmonių dukromis pradėjusius senąją didvyrių rasę, kilmę. O visos šitos legendos buvo dar labiau supainiotos dėl vėliau atsiradusių Adomitų rasės susimaišymų antrajame sode.

[857]▼

Kadangi Princo personalo tas vienas šimtas fizinių narių turėjo Andonitų žmogiškųjų palikuonių gyvybės plazmos, tai natūraliai buvo tikimasi, kad, jeigu jie pradės lytinę reprodukciją, tai jų palikuonys bus visiškai panašūs į palikuonis iš kitų Andonitų tėvų. Bet, kada tie šešiasdešimt personalo maištininkų, Nodo pasekėjų, iš tikrųjų pradėjo lytinę reprodukciją, tai jų vaikai pasirodė, jog yra nepalyginamai labiau išsivystę beveik visais atžvilgiais tiek už Andonitų, tiek ir už sangikų tautas. Šitas nelauktas nuostabumas apibūdino ne tik fizines ir intelektualias savybes, bet taip pat ir dvasinį pajėgumą.

Šitie mutantiniai bruožai, atsiradę noditų pirmojoje kartoje, buvo dėl to, jog Andoninės gyvybės plazmos paveldėjimo faktorių konfigūracija ir cheminiai sudedamieji elementai buvo pasikeitę. Šituos pasikeitimus sukėlė tai, jog personalo narių kūnuose buvo Satanijos sistemos galingos gyvybės palaikymo grandinės. Šitos gyvybės grandinės specializuoto Urantijos modelio chromosomas privertė reorganizuotis daugiau pagal nustatyto Nebadono gyvybės pasireišimo sustandartintus Satanijos specializacijos modelius. Šitos gyvybės plazmos metamorfozės metodas veikiant sistemos gyvybės srovėms turi panašumo į tuos procesus, kurių dėka Urantijos mokslininkai keičia augalų ir gyvūnų gemalo plazmą panaudodami rentgeno spindulius.

Tokiu būdu iš tiesų noditų kilmė yra susijusi su tam tikromis ypatingomis ir netikėtomis modifikacijomis, atsirandančiomis gyvybės plazmoje, kurią Avalono chirurgai iš kūnus suteikusių Andonitų perkėlė į fizinio personalo narių kūnus.

Reikėtų prisiminti, jog tam vienam šimtui Andonitų gyvybės plazmos suteikėjų savo ruožtu buvo įdiegtas gyvybės medžio organinis papildinys, taip, kad Satanijos gyvybės srovės tokiu pat būdu apgaubė ir jų kūnus. Tie keturiasdešimt keturi modifikuoti Andonitai, kurie kartu su personalu įsitraukė į maištą, taip pat lytiškai bendravo tarpusavyje ir labai daug prisidėjo prie noditų tautos geresniųjų giminės palikuonių.

Šitos dvi grupės, apėmusios 104 individus, kurie turėjo modifikuotą Andonitų gyvybės plazmą, sudaro noditų aštuntosios rasės, kuri turėjo atsirasti Urantijoje, protėvius. Ir šitas naujas žmogiškosios gyvybės bruožas Urantijoje išreiškia kitą fazę to, kaip veikia pirminis planas, pagal kurį šita planeta yra panaudojama kaip gyvybės modifikavimo pasaulis, išskyrus tai, jog tai buvo vienas iš nenumatytų įvykių.

Šie grynosios linijos noditai buvo nuostabi rasė, bet palaipsniui jie susimaišė su žemės evoliucinėmis tautomis, ir jau seniai labai sumenkėjo. Praėjus dešimčiai tūkstančių metų nuo maišto pradžios, jie smuko iki tokio lygio, kad jų vidutinė gyvenimo trukmė buvo nedaug ką ilgesnė už evoliucinių rasių vidutinę gyvenimo trukmę.

Kada archeologai iškasa noditų palikuonių vėlesniųjų šumerų įrašus molinėse lentelėse, tada jie suranda šumerų karalių sąrašus, apimančius kelis tūkstančius metų; ir kuo šie įrašai senesni, tuo atskirų karalių valdymo trukmė ilgėja nuo maždaug dvidešimt penkerių ar trisdešimties metų iki šimto penkiasdešimties ir daugiau metų. Šitų senesniųjų karalių toks valdymo trukmės ilgėjimas pažymi, jog kai kurie iš ankstyvųjų noditų valdovų (tiesioginiai Princo personalo palikuonys) iš tiesų gyveno ilgiau negu jų vėlesnieji perėmėjai ir taip pat parodo pastangas tas dinastijas atsekti iki Dalamatijos laikų.

Tokie įrašai apie ilgaamžius individus taip pat yra dėl mėnesių ir metų kaip laiko periodų supainiojimo. Tą galima taip pat pastebėti biblinėje Abraomo genealogijoje ir ankstyvuosiuose kiniečių įrašuose. Dvidešimt

[858]▼

aštuonių dienų mėnesio, arba laikotarpio, supainiojimas su vėliau įvestais daugiau negu trijų šimtų penkiasdešimties dienų metais yra toji priežastis, dėl kurios atsirado pasakojimai apie tokią ilgą žmogaus gyvenimo trukmę. Yra įrašų apie tokį žmogų, kuris gyveno daugiau negu devynis šimtus "metų." Šitas laikotarpis išreiškia nepilnus septyniasdešimt metų, o per amžius tokia trukmė buvo laikoma labai ilga, vėliau toks gyvenimo tarpsnis būdavo apibūdinamas kaip "trys dvidešimtys metų ir dešimt."

Laiko skaičiavimas remiantis dvidešimt aštuonių dienų mėnesiu išsilaikė ilgą laiką po Adomo dienų. Tačiau, kada egiptiečiai ėmėsi reformuoti kalendorių, maždaug prieš septynis tūkstančius metų, tada jie tą atliko su didžiuliu tikslumu, įvesdami 365 dienų metus.

3. BABELIO BOKŠTAS

Po Dalamatijos nuskendimo noditai pasitraukė į šiaurę ir į rytus, neužilgo įkūrė savosios rasės ir kultūros būstinę naują Dilmuno miestą. Ir praėjus maždaug penkiasdešimčiai tūkstančių metų po Nodo mirties, kada Princo personalo palikuonys pasiekė per didelį skaičių, kad galėtų išsimaitinti tose žemėse, kurios betarpiškai supo jų naująjį Dilmuno miestą, ir po to, kada jie ėmė tuoktis su Andonitų ir sangikų gentimis, besiribojančiomis su jų teritorijomis, tada jų vadovams kilo mintis, jog reikia kažką daryti, kad būtų išsaugota jų rasinė vienybė. Todėl buvo sukviesta genčių taryba, ir po ilgų svarstymų buvo priimtas Babloto, Nodo palikuonio, planas.

Bablota pasiūlė pastatyti rasio pašlovinimo pretenzingą šventovę tuometinės jų užimamos teritorijos centre. Šita šventovė privalėjo turėti tokį bokštą, kokio pasaulis dar nebuvo matęs. Jis turėjo būti monumentinis memorialas jų nykstančiai didybei. Buvo daug tokių, kurie norėjo, jog toks monumentas būtų pastatytas Dilmune, bet kiti tvirtino, kad toks didingas statinys turėtų stovėti saugiamoje nuotolyje nuo jūros pavojų, prisimindami pasakojimus apie savo pirmosios sostinės, Dalamatijos, apsėmimą.

Bablota planavo, kad naujieji pastatai turėtų tapti noditų kultūros ir civilizacijos ateities centro branduoliu. Jo nuomonė galiausiai įsivyravo, ir statyba buvo pradėta pagal jo planus. Naujasis miestas turėjo būti pavadintas *Bablota*, bokšto architekto ir statytojo vardu. Šita vietovė vėliau tapo žinoma

kaip Bablodus ir galiausiai kaip Babelis.

Bet noditų nuomonė dėl šitos užduoties ir tikslų vis dar buvo kažkuria prasme susiskaidžiusi. Taip pat ir jų vadovai iki galo nebuvo sutarę nei dėl statybos planų, nei dėl pastatų panaudojimo po to, kada bus pastatyti. Po ketverių su puse darbo metų kilo didžiulės diskusijos dėl bokšto statymo tikslo ir motyvų. Prieštaravimai tiek paaštrėjo, kad visas darbas buvo nutrauktas. Maisto gabentojai išnešiojo žinias apie nesutarimus, ir didžiulis skaičius genčių ėmė rinktis į statybos vietą. Buvo pasiūlyti trys skirtingi požiūriai dėl bokšto statybos tikslo.

1. Gausiausia grupė, beveik pusė, troško pamatyti bokštą, pastatytą kaip noditų istorijos ir rasinio pranašumo memorialą. Jie manė, kad jis turėtų būti didingas ir įspūdingas statinys, kuris kels tikrą susižavėjimą visoms ateities kartoms.

2. Antroji gausumu frakcija norėjo, kad bokštas būtų pastatytas tam, jog įamžintų Dilmuno kultūrą. Jie numatė, kad Bablotas taps didingu komercijos, meno, ir gamybos centru.

[859]▼

3. Mažiausioji grupė manė, jog bokšto pastatymas suteikia galimybę atlikti atgailą už savo protėvių beprotystę, kad dalyvavo Kaligastijos maište. Jie laikėsi nuomonės, jog bokštas būtų skirtas visų Tėvo garbinimui, kad iš viso naujojo miesto tikslas turėtų būti toks: užimti Dalamatijos vietą – tapti kultūros ir religijos centru aplinkiniams barbarams.

Greitai buvo balsuota prieš religinę grupę. Dauguma atmetė tą mokymą, kad jų protėviai buvo kalti dėl maišto; jie išsėdė dėl tokios rasinės stigmos. Atmetė vieną iš trijų požiūrių ginče ir nepavykus susitarti dėl kitų dviejų diskusijų būdu, jie pradėjo kovoti. Religininkai, nelinkę kautis, pabėgo į namus pietuose, tuo tarpu jų bičiuliai kovėsi tol, kol beveik vieni kitus išnaikino.

Maždaug prieš dvyliką tūkstančių metų buvo pamėginta antrą kartą pastatyti Babelio bokštą. Anditų (noditų ir Adomitų) mišrios rasės ėmėsi užduoties pastatyti naują šventovę ant pirmojo statinio griuvėsių, bet šitas statinys neturėjo pakankamos atramos; jis nugriuvo nuo savo paties pretenzingo svorio. Šitas regionas ilgą laiką buvo žinomas kaip Babelio žemė.

4. NODITŲ CIVILIZACIJOS CENTRAI

Noditų pasklidimas buvo mirtino konflikto dėl Babelio bokšto tiesioginė pasekmė. Šitas vidaus karas labai išretino grynesniųjų noditų skaičių, ir daugeliu atvejų jis buvo kaltas dėl to, kad jie nesukūrė didžios ikiadominės civilizacijos. Nuo šio laiko noditų kultūros nuosmukis tęsėsi ilgiau negu vieną šimtą dvidešimt tūkstančių metų, kol ją pagerino Adominis įliejimas. Bet net ir Adomo laikais noditai vis dar tebebuvo gabi tauta. Didelė dalis jų maišytų palikuonių buvo tarp tų, kurie statė Sodą, ir Vano kelių grupių vadovai buvo

noditai. Kai kurie iš pačių gabiausių protų, tarnavusių Adomo personalo nariais, buvo šitos rasės atstovai.

Trys didieji centrai iš tokių keturių buvo įkurti tuoj pat po Babloto konflikto:

1. *Vakarų arba Sirijos noditai*. Nacionalistinių arba rasinių memorialistų likučiai nukeliavo į šiaurę, susijungė su Andonitais tam, kad įkurtų vėlesnius noditų centrus į šiaurės vakarus nuo Mesopotamijos. Tai buvo didžiausia pasklidusių noditų grupė, ir jie įnešė didžiulį indėlį į tai, kad vėliau atsirastų asirų palikuonys.

2. *Rytų arba elamitai noditai*. Kultūros ir komercijos gynėjai dideliais kiekiais migravo rytų kryptimi į Elamą ir ten susijungė su mišriomis sangikų gentimis. Elamitai maždaug prieš trisdešimt-keturiasdešimt tūkstančių metų didele dalimi buvo įgavę sangikų prigimties, nors jie ir toliau išlaikė aukštesnę civilizaciją palyginus su aplinkinių barbarų civilizacija.

Po antrojo sodo įkūrimo buvo įprasta šią netoli esančią noditų gyvenvietę vadinti "Nodo žeme"; ir per santykinės taikos tarp šitos noditų grupės ir Adomitų ilgą laikotarpį, abi rasės labai smarkiai susimaišė, kadangi ėmė vis labiau įsigalėti paprotys Dievo Sūnums (Adomitams) tuoktis su žmonių (noditų) dukromis.

[860]▼

3. *Centriniai arba noditai iki šumerų*. Nedidelė grupė prie Tigrio ir Eufrato upių žiočių savo rasinį vientisumą išlaikė didesne dalimi. Jie išliko tūkstančius metų ir galiausiai iš jų kilo tie noditai protėviai, kurie, susilieję su Adomitais, sukūrė istorinių laikų šumerų tautas.

Ir visa tai paaiškina, kaip veiksmo arenoje Mesopotamijoje taip netikėtai ir paslaptinai atsirado šumerai. Tyrinėtojai niekada nesugebės išsiaiškinti šitų genčių atsiradimo ir atsekti jų iki šumerų pradžios, kurie kilo prieš du šimtus tūkstančių metų po Dalamatijos paskendimo. Be jokio savosios kilmės pėdsako kokioje nors pasaulio vietoje, šitos senovinės gentys staiga iškyla civilizacijos horizonte su visiškai susiformavusia ir aukštesne kultūra, turinčia šventyklas, metalo apdirbimą, žemės ūkį, gyvulius, keramiką, audimą, komercinę teisę, civilinius kodeksus, religines ceremonijas, ir senąją rašymo sistemą. Jie jau seniai buvo praradę Dalamatijos abėcėlę, ir šios istorinės eros pradžioje jie pritaikė ypatingą rašymo sistemą, sukurtą Dilmune. Šumerų kalba, nors praktiškai prarasta pasauliui, buvo ne semitų; ji turėjo daug bendro su vadinamosiomis arijų kalbomis.

Šumerų palikti išsamūs įrašai apibūdina nuostabią gyvenvietę, kuri buvo išsidėsčiusi Persų įlankoje netoli ankstesniojo Dilmuno miesto. Egiptiečiai šią senovinės šlovės miestą vadino Dilmatu, tuo tarpu vėlesnieji Adomizuoti šumerai tiek pirmąjį, tiek antrąjį noditų miestą painiojo su Dalamatija, ir visus tris vadino Dilmunu. Ir archeologai jau surado šitas senovines šumerų molio lenteles, kurios pasakoja apie šią žemiškąją roją, "kur Dievai pirmą kartą palaimino žmoniją civilizuoto ir kultūringo gyvenimo pavyzdžiu." Ir šitos

lentelės, apibūdinančios Dilmuną, žmonių ir Dievo rojų, dabar ramiai guli ant daugelio muziejų dulkėtų lentynų.

Šumerai gerai žinojo apie pirmąjį ir antrąjį Edeną, bet, nepaisant didžiulio skaičiaus vedybų su Adomitais, nuo jų į šiaurę gyvenusius sodo gyventojus ir toliau laikė svetima rase. Šumerų didžiavimasis senesne noditų kultūra atvedė juos prie to, kad jie ignoravo šias vėlesnės šlovės perspektyvas pirmenybę suteikdami Dilmuno miesto grožiui ir rojiškoms tradicijoms.

4. *Šiaurės noditai ir Adomitai – vanitai.* Šita grupė iškilo iki Babloto konflikto. Šie patys šiauriausi noditai buvo palikuonys tų, kurie apleido Nodo vadovaujamus pasekėjus ir prisijungė prie Vano ir Amadono.

Kai kurie ankstyvieji Vano pagalbininkai vėliau įsikūrė prie ežero, kuris tebevadinamas jo vardu, ir jų tradicijos susiformavo šitoje vietovėje. Araratas tapo jų šventuoju kalnu, vėlesniesiems vanitams jis turėjo didelę dalimi panašią prasmę, kokią hebrajams turėjo Sinajaus kalnas. Prieš dešimt tūkstančių metų asirų protėviai vanitai mokė, kad jų septynių įsakymų moralinį įstatymą Dievai perteikė Vanui ant Ararato kalno. Jie tvirtai tikėjo, kad Vanas ir jo pagalbininkas Amadonas buvo gyvi paimti iš planetos tuo metu, kada jie ant šio kalno buvo įsitraukę į garbinimą.

Ararato kalnas buvo šiaurinės Mesopotamijos šventasis kalnas, ir kadangi didelė dalis jūsų legendų apie šituos laikus yra susijusi su babiloniečių padavimu apie potvynį, todėl nieko nuostabaus, kad Ararato kalnas ir regionas aplink jį buvo įpinti į vėlesnį žydų padavimą apie Nojų ir visuotinį tvaną.

Maždaug 35.000 m. pr. Kr. Adomsonas atvyko į vieną iš senųjų vanitų gyvenviečių, buvusių toliausiai rytuose, kad įkurtų savo civilizacijos centrą.

[861]▼

5. ADOMSONAS IR RATA

Pavaizdavę antrinių tarpinių būtybių protėvių pirmtakus noditus, šitame pasakojime dabar aptarsime jų protėvių Adominę pusę, nes antriniai tarpiniai tvariniai taip pat yra Adomsono, violetinės rasės Urantijoje pirmagimio, anūkai.

Adomsonas buvo toje Adomo ir Ievos vaikų grupėje, kuri nusprendė pasilikti žemėje su savo tėvu ir motina. Šitas vyriausiasis Adomo sūnus iš Vano ir Amadono buvo dažnai girdėjęs pasakojimą apie jų namus aukštumose šiaurėje, ir kažkiek laiko praėjus po antrojo sodo įkūrimo, jis pasiryžo surasti šitą savo jaunystės svajonių žemę.

Šiuo metu Adomsonui buvo 120 metų, ir jis buvo pirmojo sodo grynosios linijos trisdešimt dviejų vaikų tėvas. Jis norėjo pasilikti su savo tėvais ir padėti jiems įkurti antrąjį sodą, bet jį labai smarkiai nuliūdino tai, kad jis prarado savo partnerę ir jų vaikus, kurie visi nusprendė vykti į Edentiją kartu su kitais Adominiais vaikais, kurie visi apsisprendė tapti Pačių Aukštųjų globotiniais.

Adomsonas nenorėjo apleisti savo tėvų Urantijoje, jis nebuvo linkęs bėgti nuo sunkumų arba pavojų, bet bendravimas antrajame sode toli gražu jo nepatenkino. Jis įnešė didžiulį indėlį į pradinės gynybinės ir statybinės veiklos

išvystymą, bet nusprendė išvykti į šiaurę, kada tik pasitaikys pirmoji proga. Ir nors jo atsisveikinimas buvo iš esmės malonus, bet Adomas ir Ieva labai sielojosi netekdami savo vyriausiojo sūnaus, kuris vyko į svetimą ir priešišką pasaulį, ir jie baiminosi, kad jis niekada nebesugrįš.

Dvidešimt septynių pasekėjų būrys kartu su Adomsonu išvyko į šiaurę ieškoti šitų žmonių iš jo vaikystės fantazijų. Šiek tiek daugiau negu po trejų metų Adomsono komanda iš tikrųjų surado savo kelionės objektą, o tarp šitų žmonių jis surado nuostabią ir gražią moterį, dvidešimties metų amžiaus, kuri tvirtino esanti Princo personalo paskutinioji gryniosios linijos palikuonė. Šita moteris, Rata, sakė, kad jos visi protėviai buvo Princo puolusio personalo dviejų narių palikuonys. Ji buvo paskutinioji iš savo rasės neturinti gyvų brolių ar seserų. Ji buvo beveik nusprendusi nesituokti, buvo beveik apsisprendusi numirti be palikuonių, bet savo širdį atidavė didingajam Adomsonui. Ir kada ji išgirdo pasakojimą apie Edeną, kaip iš tikrųjų išsipildė Vano ir Amadono pranašavimai, ir kada ji klausėsi pasakojimo apie Sodo pražangą, tada ją apėmė vienintelė mintis – ištekti už Adomo šito sūnaus ir paveldėtojo. Ir netrukus šita pati mintis kilo ir Adomsonui. Šiek tiek daugiau kaip po trijų mėnesių jie susituokė.

Adomsonas ir Rata turėjo šeimą iš šešiasdešimt septynių vaikų. Jie suteikė kilmę pasaulio vadovybės didžiajai linijai, bet jie padarė kažką ir daugiau. Vertėtų prisiminti, jog šitos abi būtybės iš tikrųjų buvo viršžmogiškos. Kas ketvirtas jiems gimęs vaikas buvo unikalios kategorijos. Dažnai ji buvo nematoma. Tokio dalyko niekada nėra buvę pasaulio istorijoje. Rata buvo smarkiai sunerimusi – net prietaringa – bet Adomsonas gerai žinojo apie pirminių tarpinių būtybių egzistavimą, ir jis priėjo išvados, jog kažkas panašaus vystosi ir jo akivaizdoje. Kada gimė antrasis keistai besielgiantis palikuonis, tada jis nusprendė juos suporuoti, kadangi vienas iš jų buvo vyriškosios lyties, kitas moteriškosios lyties, ir tai yra antrinės kategorijos tarpinių būtybių kilmė. Per vieno šimto metų laikotarpį, prieš pasibaigiant šitam reiškiniui, jų gimė beveik du tūkstančiai.

[862]▼

Adomsonas gyveno 396 metus. Daug kartų jis sugrįždavo aplankyti tėvo ir motinos. Kas septyneri metai jis ir Rata vykdavo į pietus, į antrąjį sodą, ir tuo metu tarpinės būtybės informuodavo jį apie jo tautos gyvenimą. Adomsono gyvenimo metu jie atliko didžiulę tarnystę kurdami naują ir nepriklausomą pasaulio centrą tiesai ir teisumui.

Tokiu būdu Adomsonas ir Rata savo dispozicijoje turėjo šitą nuostabią pagalbininkų korpusą, kuris su jais dirbo per visą jų ilgą gyvenimą padėdami jiems propaguoti išvystytą tiesą ir skleisti dvasinio, intelektualaus, ir fizinio gyvenimo aukštesnius standartus. Ir šių pastangų pasekmių stengiantis pagerinti pasaulį niekada iki galo neužtemdė vėlesnis regresas.

Adomsonitai aukštą kultūrą išlaikė beveik septynis tūkstančius metų nuo Adomsono ir Ratos laikų. Vėliau jie susimaišė su kaimyniniais noditais ir Andonitais ir taip pat buvo įtraukti tarp "galingųjų senovės žmonių." Ir kai kurie

to amžiaus pasiekimai išliko, kad taptų nematoma dalimi to kultūros potencialo, kuris vėliau pražydo Europos civilizacijoje.

Šitas civilizacijos centras buvo išsidėstęs regione į rytus nuo Kaspijos jūros pietinės dalies, arti Kopetdago. Netoli į šiaurę Turkestano kalnų papėdėje yra liekanų to, kas kažkada buvo violetinės rasės adomsonitų būstinė. Šitose aukštumų vietovėse, išsidėsčiusiose siauroje ir senovinėje derlingoje juostoje, esančioje Kopeto kalnų virtinės žemesnėse papėdėse, įvairiais periodais pakaitomis iškilo keturios skirtingos kultūros, kurias atitinkamai puoselėjo Adomsono palikuonių keturios skirtingos grupės. Antroji iš šitų grupių migravo į vakarus, į Graikiją ir į Viduržemio jūros salas. Adomsono palikuonių likučiai migravo į šiaurę ir į vakarus, kad įeitų į Europą su paskutiniosios anditų bangos susimaišiusiais palikuonimis, atėjusiais iš Mesopotamijos, ir jie taip pat yra įvardijami tarp anditų arijų įsiveržėlių į Indiją.

6. ANTRINĖS TARPINĖS BŪTYBĖS

Tuo metu, kai pirminiai tarpiniai tvariniai buvo beveik viršžmogiškosios kilmės, tai antrinė kategorija yra palikuonys iš gryniosios Adominės giminės, kuri susijungė su sužmogintu palikuonimi iš tokių protėvių, kurie buvo tėvai vyresniajam korpusui.

Tarp Adomsono vaikų buvo tik šešiolika tokių ypatingų antrinių tarpinių būtybių protėvių. Šitie unikalūs vaikai buvo pasiskirstę pagal lytį po lygiai, ir kiekviena pora kas septyniasdešimt dienų lytinių ir nelytinių santykių apjungto metodo dėka galėjo sukurti vieną tarpinę būtybę. Ir žemėje tokio reiškinio niekada negalėjo būti anksčiau, o taip pat jo niekada nebebuvo ir nuo to laiko vėliau.

Šitie šešiolika vaikų gyveno ir numirė (nežiūrint savo asmeninių savybių) kaip šios sferos mirtingieji, bet jų elektriškai energizuoti palikuonys gyvena ir toliau, ir jų neveikia mirtingojo materialaus kūno apribojimai.

Kiekviena iš aštuonių porų galiausiai sukūrė po 248 tarpinės būtybes, ir tokiu būdu iš tikrųjų pradėjo egzistuoti pirmasis antrinių tarpinių būtybių korpusas – turėjęs 1.984 narius. Antrinių tarpinių būtybių yra aštuoni pogrupiai. Jie yra įvardijami kaip A-B-C pirmasis, antrasis, trečiasis, ir taip toliau. Ir tada yra D-E-F pirmasis, antrasis, ir taip toliau.

Po Adomo pražangos pirminiai tarpiniai tvariniai sugrįžo į globėjų Melkizedekų tarnystę, tuo tarpu antrinė grupė buvo priskirta prie Adomsono centro iki jo mirties. Trisdešimt trys iš šitų antrinių tarpinių būtybių,

[863]▼

savosios organizacijos vadovai Adomsono mirties metu, stengėsi visą kategoriją perduoti į Melkizedekų tarnystę, tokiu būdu susijungdami su pirminiu korpusu. Bet nepavykus šito įgyvendinti, jie savo kompanionus paliko ir visi drauge perėjo į planetinių globėjų tarnystę.

Po Adomsono mirties antrinių tarpinių būtybių liekanos tapo keista, neorganizuota, ir niekam nepriskirta jėga Urantijoje. Nuo to laiko iki Makiventos Melkizedeko dienų jie egzistavo netvarkingai ir neorganizuotai. Šitas Melkizedekas pradėjo juos iš dalies valdyti, bet jie vis dar pridarydavo

daug nemalonumų iki Kristaus Mykolo laikų. Ir jo gyvenimo žemėje metu jie visi galutinai apsisprendė dėl savo ateities likimo, tada ištikima dauguma perėjo į pirminių tarpinių būtybių pavaldumą.

7. TARPINIAI TVARINIAI MAIŠTININKAI

Pirminių tarpinių tvarinių didžioji dalis nuklydo į nuodėmę Liuciferio maišto metu. Kada planetinio maišto nuostoliai buvo suskaičiuoti, tada tarp kitų praradimų buvo nustatyta, jog iš 50.000 pirminių tarpinių tvarinių, 40.119 prisijungė prie Kaligastijos atsiskyrimo.

Antrinių tarpinių būtybių pirminis skaičius buvo 1.984, ir iš šito skaičiaus 873 nepanoro paklusti Mykolo valdymui ir buvo deramai internuotos ryšium su Urantijos planetinio nuosprendžio paskelbimu Pentakosto dieną. Niekas negali prognozuoti šitų puolusių tvarinių ateities.

Abi tarpinių būtybių grupės dabar yra suimtos ir laukia, kol bus priimtas galutinis nuosprendis dėl sistemos maišto reikalų. Bet žemėje jie padarė daug keistų dalykų iki dabartinės planetinės dieviškosios tvarkos pradžios.

Šitie neištikimi tarpiniai tvariniai tam tikromis aplinkybėmis galėjo tapti matomais mirtingiesiems, ir ypač tai pasakytina apie Belzebubo, atskalūniškųjų antrinių tarpinių tvarinių vadovo, partnerius. Bet šitų unikalių tvarinių nereikėtų painioti su kai kuriais maištininkais cherubimais ir serafimais, kurie taip pat buvo žemėje iki pat Kristaus mirties ir prisikėlimo momento. Kai kurie senesnieji raštininkai šituos maištininkus tarpinius tvarinius vadino blogosiomis dvasiomis ir demonais, o neištikimus serafimus vadino blogaisiais angelais.

Nė viename pasaulyje blogosios dvasios negali apsėsti nė vieno mirtingojo proto po Rojaus Sūnaus savęs padovanojimo gyvenimo. Bet iki Kristaus Mykolo dienų Urantijoje – prieš visuotinį Minties Derintojų atvykimą ir Mokytojo dvasios išliejimą visiems materialiams kūnams – šitie maištininkai tarpiniai tvariniai sugebėdavo realiai paveikti kai kurių menkesniųjų mirtingųjų protą, ir tam tikra prasme valdyti jų veiksmus. Tai buvo pasiekama labai panašiu būdu, kaip veikia ir ištikimi tarpiniai tvariniai, kada jie tarnauja kaip sumanūs sargybiniai, užmezgantys ryšį su likimo Urantijos rezervinio korpuso žmogiškuoju protu tais periodais, kada Derintojas, tiesą sakant, yra palikęs asmenybę tuomet, kada jis bendrauja su viršžmogiškosiomis asmenybėmis.

Tai yra ne vien tik vaizdinė kalbos priemonė, kada dokumentas teigia: "Ir jie atvedė prie Jo visokiausių paliegėlių, tokių, kurie buvo velnių apsėsti, ir tokių, kurie buvo lunatikai." Jėzus žinojo ir atpažindavo tą skirtumą tarp pamišimo ir demoniško apsėdimo, nors tų žmonių prote, kurie gyveno jo laikais ir jo kartoje, šitos būsenos buvo smarkiai supainiotos.

Net ir iki Pentakosto dienos nė viena maištininkė dvasia negalėjo valdyti normalaus žmogiškojo proto, o po šitos dienos nebėra galimybės paveikti net ir menkesniųjų

[864]▼

mirtingųjų proto. Tariamasis velnių išvaymas po Tiesos Dvasios atvykimo buvo tikėjimo į demoniškąjį apsėdimą supainiojimas su isterija, pamišimu, ir silpnaprotiškumu. Bet vien tik dėl to, kad Mykolo savęs padovanojimas visus

žmonių protus Urantijoje amžiams išlaisvino iš demoniškojo apsėdimo galimybės, nemanykite, jog toks dalykas nebuvo realybė ankstesniaisiais amžiais.

Šiuo metu visa maištininkų tarpinių būtybių grupė yra laikoma suimta Edentijos Pačių Aukštųjų įsakymu. Daugiau jie nebeklajoja šitame nelaimės prislėgtame pasaulyje. Nepriklausomai nuo Minties Derintojų buvimo, Tiesos Dvasios išliejimas ant visų materialijų kūnų amžiams užkirto kelią bet kokios rūšies arba bet kokio tipo neištikimoms dvasioms vėl kada nors įsiskverbti net ir į pačius silpniausius žmogiškuosius protus. Nuo Pentakosto dienos niekada nebegali vėl būti tokio dalyko, kaip demoniškas apsėdimas.

8. SUVIENYTI TARPINIAI TVARINIAI

Paskutinį kartą skelbiant nuosprendį šitam pasauliui, kada Mykolas pasiėmė miegančiuosius laiko išlikusiuosius, tada tarpinės būtybės buvo paliktos čia, paliktos tam, jog padėtų dirbti dvasinį ir pusiau dvasinį darbą planetoje. Dabar jos veikia kaip vieningas korpusas, kuriame yra abi kategorijas ir kuris turi 10.992 narius. *Urantijos Suvienytoms Tarpinėms Būtybėms* šiuo metu pakaitomis vadovauja kiekvienos kategorijos vyresnysis narys. Toks valdymas buvo įdiegtas nuo jų susivienijimo į vieną grupę tuoj po Pentakosto.

Vyresnės arba pirminės kategorijos nariai apskritai yra žinomi pagal numerius; jiems dažnai yra suteikiami vardai, tokie, kaip 1-2-3 pirmasis, 4-5-6 pirmasis, ir taip toliau. Urantijoje Adominiai tarpiniai tvariniai yra pavadinami pagal abėcėlę tam, kad būtų atskirti nuo skaičiais pavadintų pirminių tarpinių būtybių.

Abi kategorijos yra nematerialios būtybės, kas susiję su maitinimusi ir energetiniu pasikrovimu, bet jos turi daug žmogiškųjų bruožų ir gali mėgautis jūsų humoru ir suprasti jį, o taip pat ir jūsų garbinimą. Kada jos būna priskirtos prie mirtingųjų, tada jas užvaldo žmogiškojo darbo, poilsio, ir pramogavimo dvasia. Bet tarpinės būtybės nemiega, taip pat jos neturi ir reproduktivumo galių. Tam tikra prasme antrinė grupė skiriasi pagal vyriškumo ir moteriškumo bruožus, ir dažnai apie jas kalbama, kaip apie "jį" ir "ją". Jos dažnai dirba tokiomis poromis.

Tarpinės būtybės nėra žmonės, taip pat jos nėra ir angelai, bet antrinės tarpinės būtybės, prigimtimi, yra arčiau žmogaus negu angelo; jos, tam tikra prasme, yra iš jūsų rasių ir, dėl to, yra labai supratingos ir užjaučiančios savo ryšiuose su žmogiškosiomis būtybėmis; jos yra neįkainojamos serafimams, dirbantiems įvairioms žmonijos rasėms ir su įvairiomis žmonijos rasėmis, ir be abiejų kategorijų neapsieina tie serafimai, kurie mirtingiesiems tarnauja asmeniniais sargais.

Urantijos Suvienytos Tarpinės Būtybės tarnystei su planetiniais serafimais yra organizuotos sutinkamai su savo įgimtais sugebėjimais ir įgytais įgūdžiais, į tokias grupes:

1. *Tarpinės būtybės žinianešiai*. Šitos grupės nariai turi vardus; jie sudaro mažą korpusą, ir evoliuciniame pasaulyje labai padeda greito ir patikimo asmeninio ryšio tarnystėje.

2. *Planetos sargybiniai*. Tarpiniai tvariniai yra erdvės pasaulių saugotojai, sargybiniai. Jie atlieka svarbias stebėtojų pareigas, stebėdami visus gausius reiškinius ir komunikavimo tipus, kurie yra svarbūs

[865]▼

viršgamtinėms būtybėms. Jie patrulinuoja planetos nematomose erdvės valdose.

3. *Kontaktuojančios asmenybės*. Ryšiuose, kurie užmezgami su materialių pasaulių mirtingosiomis būtybėmis, tokiuose, kaip ir su šiuo subjektu, per kurį buvo perduoti šitie pranešimai, visada yra panaudojami tarpiniai tvariniai. Jie yra esminis faktorius tokiaame ryšyje tarp dvasinio ir materialaus lygių.

4. *Pažangos pagalbininkai*. Jie iš tarpinių būtybių yra daugiau dvasiniai, ir jie būna paskirstomi kaip pagalbininkai įvairioms serafimų kategorijoms, kurios veikia planetoje specialiose grupėse.

Tarpinės būtybės savo sugebėjimais užmegzti ryšius su serafimais viršuje ir su savo žmogiškaisiais pusbroliais apačioje labai skiriasi. Pavyzdžiui, pirminėms tarpinėms būtybėms yra labai sunku tiesiogiai kontaktuoti su materialiomis jėgomis. Jos yra daug arčiau angeliškojo tipo būtybių, ir dėl to paprastai būna paskiriamos dirbti su dvasinėmis jėgomis, gyvenančiomis planetoje, ir tarnauti dvasinėms jėgoms, gyvenančioms planetoje. Jie veikia kaip kompanionai ir vadovai dangiškiesiems lankytojams ir gyvenantiems studentams, tuo tarpu antriniai tvariniai beveik išimtinai yra paskirti į šios sferos materialių būtybių tarnystę.

Tie 1.111 ištikimų antrinių tarpinių tvarinių atlieka svarbias misijas žemėje. Palyginus su savo pirminiais partneriais, jie aiškiai yra materialūs. Jie egzistuoja tik šiek tiek už mirtingojo matymo ribų ir turi pakankamą prisitaikymo diapazoną, kad, jiems panorėjus, užmegztų fizinį ryšį su tuo, ką žmonės vadina "materialiais daiktais." Šitie unikalūs tvariniai turi tam tikrų konkrečių galių laiko ir erdvės daiktams, taip pat ir šios sferos gyvūnams.

Didelę dalį labiau matomų reiškinių, priskirtų angelams, įgyvendino antriniai tarpiniai tvariniai. Kada Jėzaus evangelijos ankstyvuosius mokytojus to meto neišmanėliai religiniai lyderiai įmetė į kalėjimą, tada tikras "Viešpaties angelas" "naktį atidarė kalėjimo duris ir iš ten juos išvedė." Bet Petro išlaisvinimo atveju, po to, kada Erodo įsakymu buvo nužudytas Jokūbas, būtent antrinė tarpinė būtybė padarė tą darbą, kuris buvo priskirtas angelui.

Šiandien jų pagrindinis darbas yra tas nesuvokiamas asmeninis ryšys su tais vyrais ir moterimis, kurie sudaro likimo planetinį rezervą korpusą. Būtent tai ir buvo šitos antrinės grupės, kuriai sumaniai padėjo kai kurie pirminio korpuso nariai, darbas, kuris suderino asmenybes ir aplinkybes Urantijoje, kas galiausiai privertė planetos dangiškuosius prižiūrėtojus kreiptis su šiais prašymais, dėl ko ir buvo suteikti leidimai serijai apreiškimų, kurių vieną dalį sudaro ir šitas perteikimas. Bet reikėtų aiškiai pasakyti, jog tarpiniai tvariniai nedalyvauja bjauriuose spektakliuose, kurie turi bendrą "spiritizmo" pavadinimą. Šiuo metu Urantijoje tarpinės būtybės, kurios visos turi garbingą reputaciją, nėra susijusios

su vadinamaisiais "mediumo" reiškiniais; ir jos, paprastai, neleidžia mirtingiesiems pamatyti savo kartais būtinos fizinės veiklos ar kitokių ryšių su materialiuoju pasauliu taip, kaip tą jaučia žmogiškieji jutimo organai.

9. URANTIJOS NUOLATINIAI PILIEČIAI

Tarpinės būtybės galima laikyti nuolatinį gyventojų pirmąją grupę, kuri sutinkama įvairių kategorijų pasaulyuose per visas visatas, kaip kontrastą evoliuciniams kylantiesiems,

[866]▼

tokiems, kaip mirtingieji tvariniai ir angeliškosios gausybės. Tokie nuolatiniai piliečiai yra sutinkami įvairiuose etapuose kylant į Rojų.

Ne taip, kaip dangiškųjų būtybių įvairios kategorijos, kurios yra paskiriamos *tarnauti* planetoje, tarpinės būtybės gyvena apgyvendintame pasaulyje. Serafimai atvyksta ir išvyksta, bet tarpiniai tvariniai pasilieka ir pasilieka, nors jie, būdami tos planetos vietiniai gyventojai, vis vien yra tarnai, ir jie užtikrina tai, jog tęstųsi tas režimas, kuris harmonizuoja ir sujungia serafinių gausybių besikeičiančias administracijas.

Kaip tikrieji Urantijos gyventojai, tarpinės būtybės turi giminingą susidomėjimą šitos sferos likimu. Jie yra ryžtingas susivienijimas, atkakliai dirbantis savo gimtosios planetos pažangos labui. Jų ryžtą išreiškia jų kategorijos devizas: "Ko imasi Suvienyti Tarpiniai Tvariniai, tą Suvienyti Tvariniai ir padaro."

Nors jų sugebėjimas keliauti energijos grandinėmis kiekvieną tarpinę būtybę įgalina iškelti iš planetos, bet kiekviena iš jų yra pasižadėjusi iš planetos neišvykti iki to laiko, kada jas visatos valdžia kada nors atleis nuo pareigų vykdymo. Tarpiniai tvariniai yra priskirti prie planetos iki to laiko, kada būna pasiekiami šviesos ir gyvenimo amžiai. Išskyrus 1-2-3 pirmąjį, nė vienas ištikimas tarpinis tvarinys niekada nebuvo išvykęs iš Urantijos.

1-2-3 pirmasis, vyriausiasis iš pirminės kategorijos, buvo atleistas nuo tiesioginių planetinių pareigų tuoj po Pentakosto. Šitas kilnusis tarpinis tvarinys tvirtai laikėsi su Vanu ir Amadonu per planetos maišto tragiškas dienas, ir jo bebaimis vadovavimas prisidėjo prie šitos kategorijos aukų skaičiaus sumažinimo. Dabar jis tarnauja Jeruseme kaip dvidešimt keturių patarėjų narys, vieną kartą po Pentakosto jau veikęs kaip Urantijos generalinis valdytojas.

Tarpinės būtybės yra susietos su planeta, bet panašiai, kaip mirtingieji šnekasi su keliauninkais iš toli, ir tokiu būdu sužino apie tolimes vietas planetoje, taip ir tarpinės būtybės kalbasi su dangiškaisiais keliauninkais tam, kad sužinotų apie tolimes vietas visatoje. Taip jie iš tikrųjų susipažįsta su šita sistema ir visata, net su Orvontonu ir kitais seseriškais kūriniais, ir taip jie iš tiesų parengia save tvarinio egzistencijos aukštesniųjų lygių pilietybei.

Nors tarpiniai tvariniai buvo sukurti iki galo išvystytais – nepatyrė jokio augimo ar vystymosi iš nebrandos stadijos – bet jie nenustoja augę išmintimi ir patyrimu. Kaip ir mirtingieji, jie yra evoliuciniai tvariniai, ir jie turi kultūrą, kuri yra bona fide evoliucinis pasiekimas. Urantijos tarpinių būtybių korpuse yra

daug didžių protų ir stiprių dvasių.

Platesniu aspektu Urantijos civilizacija yra Urantijos mirtingųjų ir Urantijos tarpinių būtybių bendras produktas, ir tai yra tiesa, nepaisant to, jog dabar tarp šitų dviejų kultūros lygių yra skirtumas, kuris nebus kompensuotas iki šviesos ir gyvenimo amžių.

Tarpinių būtybių kultūra, būdama nemirtingų planetos piliečių produktas, yra santykinai atspari tiems laikiniams vingiams, kurie užgriūna žmogiškąją civilizaciją. Žmonių kartos užmiršta; tarpinių būtybių korpusas prisimena, ir toji atmintis yra jūsų apgyvendinto pasaulio tradicijų lobynas. Tokiu būdu planetos kultūra toje planetoje iš tikrųjų išlieka per amžius, ir tinkamomis aplinkybėmis tokie brangūs praeities įvykių prisiminimai yra panaudojami, net kaip ir pasakojimas apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus Urantijos tarpinių būtybių buvo pateiktas savo materialiesiems pusbroliams.

[867]▼

Tarpiniai tvariniai yra sumanūs tarnai, kurie kompensuoja tą bedugnę tarp tų materialių ir dvasinių Urantijos reikalų, kurie atsirado mirus Adomui ir Ievai. Jie yra jūsų vyresnieji sielos broliai, draugai toje ilgoje kovoje, kad Urantijoje būtų pasiektas nusistovėjęs šviesos ir gyvenimo statusas. Suvienytos Tarpinės Būtybės yra maištu išmėgintas korpusas, ir jos ištikimai vaidins savo rolę planetos evoliucijoje iki to meto, kada šitas pasaulis pasieks amžių tikslą, iki tos tolimosios dienos, kada iš tikrųjų žemėje įsivyras taika, ir tikrovėje žmonių širdis užvaldys geroji valia.

Dėl šito vertingo darbo, kurį atlieka šitie tarpiniai tvariniai, mes priėjome išvados, kad jie iš tikrųjų yra esminė dalis šios sferos dvasinėje srityje. O tose planetose, kur reikalų nesugadino maištas, ten serafimams jie suteikia dar didesnę pagalbą.

Visa aukštųjų dvasių, angeliškųjų gausybių, ir tarpinių būtybių organizacija yra entuziastingai pasišventusi tam, kad įgyvendintų Rojaus planą dėl evoliucinių mirtingųjų progresinio kilimo ir tobulumo pasiekimo, vieną iš visatos dangiškųjų veiklos sričių – nuostabų išlikimo planą, atnešantį Dievą žemyn žmogui ir tada, dangiškosios rūšies partnerystės dėka, nunešantį žmogų į viršų pas Dievą ir tolyn į tarnystės amžinybę ir dieviškumo pasiekimą – vienodą mirtingajam ir tarpinei būtybei.

[Pateikta Nebadono Archangelo.]

[868]▼

78 DOKUMENTAS

VIOLETINĖ RASĖ LAIKMEČIU PO ADOMO

ANTRASIS Edenas buvo civilizacijos lopšys beveik trisdešimt tūkstančių metų. Čia, Mesopotamijoje, Adominės tautos pamokslavo, savo palikuonis siuntė į žemės pakraščius, ir vėliau, kada susivienijo su noditų ir sangikų

gentimis, tapo žinomomis anditų vardu. Iš šito regiono išėjo tie vyrai ir moterys, kurie pradėjo istorinių laikų įvykius ir kurie tokiu milžinišku greičiu paspartino kultūros vystymąsi Urantijoje.

Šitas dokumentas vaizduoja violetinės rasės planetinę istoriją, nuo to laiko, kuris buvo tuoj po Adomo pražangos, maždaug 35.000 m. pr. Kr., ir nusidriekiančią artyn per jos susijungimą su noditų ir sangikų rasėmis, maždaug 15.000 m. pr. Kr., tam, jog būtų suformuotos anditų tautos, ir iki jos galutinio išnykimo savo gimtojoje Mesopotamijoje, maždaug prieš 2.000 m. pr. Kr.

1. RASINIS IR KULTŪRINIS PASISKIRSTYMAS

Nors rasių protas ir moralė buvo žemo lygio tuo metu, kada atvyko Adomas, bet fizinės evoliucijos visiškai nepaveikė kritiška padėtis dėl Kaligastijos maišto. Adomo indėlis į rasių biologinį išsivystymą, nepaisant to, jog užduotis iš dalies sužlugo, Urantijos žmonėms atnešė milžiniškos naudos.

Adomas ir Ieva taip pat didele dalimi prisidėjo ir prie to, kas turėjo vertės žmonijos visuomeniniam, moraliniam, ir intelektualiam žengimui į priekį, jų palikuonių buvimas civilizacijos vystymąsi paspartino milžinišku laipsniu. Bet prieš trisdešimt penkis tūkstančius metų pasaulis iš viso turėjo mažai kultūros. Šiokie tokie civilizacijos centrai egzistavo tai čia, tai ten, bet didžioji Urantijos dalis buvo nugrimzdusi į laukiniškumą. Rasinis ir kultūrinis pasiskirstymas buvo toks:

1. *Violetinė rasė – Adomitai ir adomsonitai.* Pagrindinis Adomitų kultūros centras buvo antrasis sodas, išsidėstęs Tigrio ir Eufrato upių trikampyje; tai iš tikrųjų buvo Vakarų ir Indijos civilizacijos lopšys. Violetinės rasės antrinis arba šiaurinis centras buvo adomsonitų būstinė, įsikūrusi į rytus nuo Kaspijos jūros pietinės pakrantės netoli Kopetdago kalnų. Iš šitų dviejų centrų į aplinkines žemes pasklido kultūra ir gyvybės plazma, kuri tuoj pat paspartino visų rasių vystymąsi.

2. *Noditai iki šumerų ir kiti noditai.* Mesopotamijoje, netoli šių upių žiočių, taip pat buvo Dalamatijos laikų senosios kultūros likučiai. Einant tūkstantmečiams, šitoji grupė visiškai susimaišė su Adomitais iš šiaurės, bet ji niekada neprarado savo noditinių tradicijų. Įvairias kitas noditų grupes, kurios buvo apsistojusios Levante, apskritai, asimiliavo vėliau išsiplėtusi violetinė rasė.

[869]▼

3. *Andonitai* turėjo penkias ar šešias gana tipiškas gyvenvietes į šiaurę ir į rytus nuo Adomsono būstinės. Taip pat jie buvo išsibarstę ir po visą Turkestaną, tuo tarpu jų atskiros kolonijos išsilaikė visoje Euroazijoje, ypač kalnų regionuose. Šitie aborigenai vis dar buvo išlaikę Euroazijos kontinento šiaurinės žemes, kartu su Islandija ir Grenlandija, bet mėlynasis žmogus juos jau seniai buvo išstūmęs iš Europos žemumų, o besiplečianti geltonoji rasė juos buvo išvijusi iš tolimesnės Azijos upių slėnių.

4. *Raudonasis žmogus* užėmė Amerikas, kai pats buvo išvytas iš Azijos likus daugiau negu penkiasdešimčiai tūkstančių metų iki Adomo atvykimo.

5. *Geltonoji rasė*. Kiniečių tautos buvo gerai įsitvirtinę rytinės Azijos valdovai. Jų labiausiai išvystytos gyvenvietės buvo įkurtos į šiaurės vakarus nuo šiuolaikinės Kinijos, regionuose, besiribojančiuose su Tibetu.

6. *Mėlynoji rasė*. Mėlynieji žmonės buvo pasklidę po visą Europą, bet jų kultūros geresnieji centrai buvo išsidėstę tuometiniuose derlinguose Viduržemio jūros baseino slėniuose ir šiaurės vakarų Europoje. Neandertaliečių absorbavimas buvo labai smarkiai uždelsęs mėlynojo žmogaus kultūros vystymąsi, bet kitais atžvilgiais jis buvo agresyviausias, labiausiai linkęs rizikuoti, ir smalsiausias iš visų Euroazijos evoliucinių tautų.

7. *Ikidravidinė Indija*. Sudėtingas rasių mišinys Indijoje – turintis kiekvieną žemės rasę, bet ypač žaliają, oranžinę, ir juodąją – išlaikė tokią kultūrą, kuri buvo šiek tiek labiau išvystyta už gretimų regionų kultūrą.

8. *Sacharos civilizacija*. Labiau išsivystę indigo rasės atstovai savo pažangiausias gyvenvietes turėjo ten, kur dabar yra didžioji Sacharos dykuma. Šita indigo-juodoji grupė turėjo daug giminingų požymių iš išnykusių oranžinės ir žaliosios rasių.

9. *Viduržemio jūros baseinas*. Labiausiai susimaišiusi rasė už Indijos ribų užėmė tą vietovę, kuri dabar yra Viduržemio jūros baseinas. Čia mėlynieji žmonės iš šiaurės ir sachariečiai iš pietų susitiko ir susimaišė su noditais ir Adomitais iš rytų.

Toks buvo pasaulio vaizdas iki violetinės rasės didžiosios ekspansijos pradžios, maždaug prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų. Ateities civilizacijos viltis buvo susieta su antruoju sodu tarp tų Mesopotamijos upių. Čia Azijos pietvakariuose egzistavo didžios civilizacijos potencialas, galimybė pasauliui paskleisti idėjas ir idealus, kurie buvo išlikę dar nuo Dalamatijos dienų ir Edeno laikų.

Adomas ir Ieva paliko nedidelį kiekį, bet pajėgių palikuonių, ir dangiškieji stebėtojai Urantijoje laukė su nerimu, kad išsiaiškintų, kaip elgsis šitie suklydusio Materialiojo Sūnaus ir Dukros palikuonys.

2.ADOMITAI ANTRAJAME SODE

Tūkstančius metų Adomo sūnūs plūšėjo palei Mesopotamijos upes, spręsdami drėkinimo ir potvynių kontrolės problemas pietinėje pusėje, tobulindami gynybą šiaurinėje dalyje, ir mėgindami išsaugoti savo tradicijas iš pirmojo Edeno šlovės.

Didvyriškumas, vadovaujant antrajam sodui, sudaro vieną iš labiausiai stebinančių ir įkvepiančių Urantijos istorijos epų. Šitos puikios sielos niekada iki galo neprarado iš akiračio Adominės misijos tikslo, todėl jos drąsiai ir priešinosi aplinkinių ir menkesnių genčių poveikiui,

nors jos nuolat noriai siųsdavo savo geriausius sūnus ir dukras emisarais į žemės rases. Kartais tokia ekspansija išsekindavo jų pačių kultūrą, bet visada šitos aukštesnės tautos savąjį lygį susigražindavo.

Adomitų civilizacija, visuomenė, ir kultūrinis statusas buvo nepalyginamai aukštesnio lygio už Urantijos evoliucinių rasių bendrą lygį. Su ja galima buvo palyginti tiksliai tą civilizaciją, kuri buvo senosiose Vano ir Amadono ir adomsonitų gyvenvietėse. Bet antrojo Edeno civilizacija buvo dirbtinė struktūra – *ji nebuvo išvystyta* – ir dėl to buvo pasmerkta smukti tol, kol pasiekė natūralų evoliucinį lygį.

Adomas po savęs paliko didžią intelektualią ir dvasinę kultūrą, bet ji nebuvo išvystyta mechaninių priemonių srityje, kadangi kiekvieną civilizaciją riboja prieinami natūralūs ištekliai, įgimti talentai, ir pakankamas kiekis laisvalaikio tam, kad būtų užtikrintas išradingumo gerų rezultatų pasiekimas. Violetinės rasės civilizacija rėmėsi Adomo buvimu ir pirmojo Edeno tradicijomis. Po Adomo mirties ir kada einant tūkstantmečiams šitos tradicijos blėso, tada Adomitų kultūros lygis visą laiką smuko tol, kol aplinkinių tautų ir natūraliai besivystantys violetinės rasės kultūriniai sugebėjimai pasiekė abipusio poveikio pusiausvyros būseną.

Bet Adomitai maždaug 19.000 m. pr. Kr. buvo tikra nacija, turėjusi keturis su puse milijono žmonių, o milijonai jos palikuonių jau buvo įsilieję į aplinkines tautas.

3. ADOMITŲ ANKSTYVOSIOS EKSPANSIJOS

Violetinė rasė Edeno taikingumo tradicijas išsaugojo per daugelį tūkstantmečių, ir tai paaiškina, kodėl jie ilgai dėsė užkariauti teritorijas. Kada jie kentėjo nuo per didelio gyventojų skaičiaus, vietoje to, kad sukeltų karą tam, jog užgrobūt didesnę teritoriją, jie savo gyventojų perteklių siuntė į kitas rases mokytojais. Šitų ankstyvųjų migravimų kultūrinis poveikis nebuvo ilgalaikis, bet Adomitų mokytojų, prekybininkų, ir tyrinėtojų asimiliavimas aplinkines tautas sustiprino biologiškai.

Kai kurie Adomitai anksti nukeliavo į vakarus į Nilo slėnį; kiti įsiskverbė į rytus į Aziją, bet šitų buvo mažuma. Masinis judėjimas vėlesnėmis dienomis labai išplito į šiaurę, o iš ten į vakarus. Didžiąja dalimi, tai buvo palaipsnis, bet nenutrūkstamas stūmimasis į šiaurę, didesnis skaičius vykdavo į šiaurę, o tada sukdamo į vakarus, aplink Kaspijos jūrą, ir į Europą.

Maždaug prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų didelė dalis iš grynakraujų Adomitų į šiaurę jau buvo nužengusi toli. Ir kada jie skverbėsi į šiaurę, tada jie vis mažiau ir mažiau beturėjo Adominio kraujo, kol iki to laiko, kai užėmė Turkestaną, jie buvo visiškai susimaišę su kitomis rasėmis, ypač su noditais. Labai nedidelė dalis iš violetinių tautų gryniosios linijos kada nors buvo įsiveržusi giliai į Europą ar Aziją.

Maždaug nuo 30.000 m. pr. Kr. iki 10.000 m. pr. Kr. epochinės svarbos rasiniai susimaišymai vyko visoje pietvakarinėje Azijoje. Turkestano kalnų gyventojai buvo fiziškai tvirti ir energingi žmonės. Į šiaurės vakarus nuo Indijos išliko didelė dalis Vano dienų kultūros. Dar šiauriau nuo šitų gyvenviečių išliko

geriausieji iš ankstyvųjų anditų. Ir savo kultūra ir charakteriu šitas abi labiau išsivysčiusias rases asimiliavo į šiaurę judantys Adomitai. Šitas

[871]▼

susivienijimas atvedė į tai, jog buvo priimta daug naujų idėjų; jis palengvino civilizacijos žengimą į priekį ir labai smarkiai išvystė meno, mokslo, ir visuomeninės kultūros visas fazes.

Kada ankstyvosios Adominės migracijos periodas pasibaigė, maždaug 15.000 m. pr. Kr., tada Adomo palikuonių Europoje ir centrinėje Azijoje jau buvo daugiau negu bet kur kitur pasaulyje, net ir Mesopotamijoje. Europos mėlynosios rasės buvo didelė dalimi infiltruotos. Žemes, dabar vadinamas Rusija ir Turkestanu, per visą jų pietinį nusidriekimą užėmė didžiuliai kiekiai Adomitų, susimaišiusių su noditais, Andonitais, ir raudonaisiais ir geltonaisiais sangikais. Pietų Europą ir Viduržemio jūros pakrantę užėmė mišrios rasės iš Andonitų ir sangikų tautų – oranžinės, žaliosios, ir indigo – su mažu kiekiu įlietų Adomitų palikuonių. Mažąją Aziją ir centrinės-rytinės Europos žemes turėjo gentys, kuriose dominavo Andonitai.

Susimaišiusi spalvotoji rasė, apie šitą laiką smarkiai sustiprinta atvykėlių iš Mesopotamijos, įsitvirtino Egipte ir ruošėsi perimti Eufrato slėnio nykstančią kultūrą. Juodosios tautos judėjo tolyn į pietus į Afriką ir, kaip ir raudonoji rasė, iš esmės buvo izoliuotos.

Sacharos civilizaciją sunaikino sausra, o Viduržemio jūros baseino kultūrą sunaikino potvynis. Mėlynosios rasės aukštos kultūros, dar, neišvystė. Andonitai vis dar buvo išsibarstę po visą Arktiką ir po centrinės Azijos regionus. Žalioji ir oranžinė rasės iki to laiko kaip rasės buvo išnaikintos. Indigo rasė judėjo į pietus Afrikoje, kad ten pradėtų savo lėtą ir ilgalaikį rasinį degradavimą.

Indijos tautos buvo inertiškos, jų civilizacija nesivystė; geltonasis žmogus savo valdas sujungė centrinėje Azijoje; rudasis žmogus dar nebuvo pradėjęs kurti savosios civilizacijos netoli esančiose Ramiojo vandenyno salose.

Šitie rasiniai pasiskirstymai, susiję su didžiuliais klimatiniais pasikeitimais, parengė pasaulio sceną Urantijos civilizacijos anditų eros pradžiai. Šitie ankstyvieji migravimai išsitęsė per dešimties tūkstančių metų laikotarpį nuo 25.000 iki 15.000 m. pr. Kr. Vėlesnieji arba anditų migravimai tęsėsi maždaug nuo 15.000 iki 6.000 m. pr. Kr.

Ankstyvesnėms Adomitų bangoms pereiti per Euroaziją prireikė tiek daug laiko, kad jų kultūra didelė dalimi buvo prarasta to perėjimo metu. Tikrai vėlesnieji anditai migravo pakankamu greičiu, jog Edeno kultūrą išsaugotų, kad ir koks būtų buvęs didžiulis atstumas nuo Mesopotamijos.

4. ANDITAI

Anditų rasės buvo grynosios linijos violetinės rasės ir noditų plius evoliucinių tautų pirminiai susimaišymai. Apskritai, apie anditus reikėtų galvoti kaip apie tokius, kurie turi nepalyginamai didesnę procentą Adominio kraujo

negu šiuolaikinės rasės. Iš esmės, anditų terminas yra vartojamas pavadinti tas tautas, kurių rasinis paveldėjimas nuo vienos aštuntosios iki vienos šeštosios buvo violetinis. Šiuolaikiniai urantijiečiai, net ir šiaurinės baltosios rasės, turi daug mažesnį Adomo kraujo procentą.

Ankstyviausios anditų tautos kilo gretimuose su Mesopotamija regionuose daugiau negu prieš dvidešimt penkis tūkstančius metų, ir susidėjo iš Adomitų ir noditų mišinio. Antrąjį sodą supo koncentriniai žiedai, turėję vis mažiau violetinio kraujo, ir būtent ties šito rasio susimaišymo katilo periferija ir gimė anditų rasė. Vėliau, kada migruojantys Adomitai

[872]▼

ir noditai įžengė į tuometinius derlingus Turkestano regionus, neužilgo jie susimaišė su labiau išsivysčiusiais vietiniais gyventojais, o iš to atsiradęs rasinis mišinys anditų tipą išplėtė šiaurės kryptimi.

Anditai buvo geriausi iš visų susimaišusių žmoniškųjų palikuonių, kurie Urantijoje atsirado nuo grynosios linijos violetinių tautų laikų. Jie iš išsilaikiusių Adomitų ir noditų rasių likučių apjungė didžiąją dalį geriausiųjų tipų ir, vėliau, kai kuriuos geltonųjų, mėlynųjų, ir žaliųjų žmonių geriausiuosius palikuonis.

Šitie ankstyvieji anditai nebuvo arijai, jie buvo anksčiau už arijus. Jie nebuvo baltieji, jie buvo anksčiau už baltuosius. Jie nebuvo nei vakarietiška, nei rytietiška tauta. Tačiau būtent anditų palikimas vadinamųjų baltųjų rasių daugiakalbiui mišiniui suteikė tą apibendrintą vienaarūšiškumą, kuris buvo pavadintas kaukazoidiniu.

Violetinės rasės grynesnieji palikuonys buvo išlaikę Adominę tradiciją siekti taikos, tai paaiškina, kodėl ankstyvesnieji rasiniai judėjimai savo pobūdžiu buvo taikingesni migravimai. Tačiau, kada Adomitai susijungė su noditų palikuonimis, kurie iki to laiko buvo tapę karinga rase, tada jų palikuonys anditai tapo, savo laikmečio, pačiais sumaniausiais ir įžvalgiausiais kariais, kokie tik kada nors buvo gyvenę Urantijoje. Nuo to laiko mesopotamijiečių judėjimai savo pobūdžiu tapo vis karingesniais ir panašėjo į tikrus užkariavimus.

Šitie anditai mėgo pavojus ir riziką; jie turėjo klajokliškų polinkių. Didesnis kiekis sangikų ar Adomitų giminės kraujo jiems turėjo stabilizuojančio poveikio. Bet net ir šitokiu atveju, vėlesnieji jų palikuonys niekada nesustojo tol, kol nebuvo apkeliavę aplink planetą ir nebuvo atradę paskutiniojo tolumo kontinento.

5. ANDITŲ MIGRAVIMAI

Dvidešimt tūkstančių metų laikėsi antrojo sodo kultūra, bet ji nuolat smuko maždaug iki 15.000 m. pr. Kr., kada setitų dvasininkijos atgimimas ir Amosado vadovavimas atvėrė nuostabią erą. Civilizacijos masinės bangos, kurios vėliau išplito po visą Euroaziją, ėjo tuoj pat po Sodo didžiojo renesanso, kuris buvo dėl Adomitų didžiulio susiliejo su aplinkiniais mišriais noditais tam, jog suformuotų anditus.

Šitie anditai pradėjo naują žengimą per visą Euroaziją ir Šiaurės Afriką. Anditų kultūra viešpatavo nuo Mesopotamijos iki Sinkiang, o nuolatinį migravimą link Europos visą laiką subalansuodavo nauji atvykėliai iš Mesopotamijos. Bet vargu ar teisinga kalbėti apie anditus, kaip apie rasę pačioje Mesopotamijoje iki to meto, kada beveik prasidėjo Adomo mišrių palikuonių baigiamieji migravimai. Iki šito laiko net ir antrajame sode rasės susimaišė tiek, kad jų daugiau nebebuvo galima laikyti Adomitais.

Turkestano civilizaciją nuolat atgaivindavo ir atšviežindavo nauji atvykėliai iš Mesopotamijos, ypač vėlesnieji anditai raiteliai. Vadinamoji indoeuropiečių kalba formavosi Turkestano aukštumose; tai buvo to regiono Andoninės tarmės ir adomsonitų ir vėlesniųjų anditų kalbos mišinys. Daug šiuolaikinių kalbų kilo iš šitos ankstyvosios kalbos, kuria šnekėjo šitos centrinės Azijos gentys, kurios užkariavo Europą, Indiją, ir Mesopotamijos žemumų šiaurines vietas. Šita senovinė kalba vakarų kalboms suteikė visą tą panašumą, kuris yra vadinamas indoeuropietišku.

Iki 12.000 m. pr. Kr. trys ketvirtadaliai viso pasaulio anditų palikuonių gyveno šiaurės ir rytų Europoje, ir kada vyko vėlesnis ir paskutinis išvykimas iš

[873]▼

Mesopotamijos, tada iš šitų paskutiniųjų emigracijos bangų Europą pasiekė šešiasdešimt penki procentai.

Anditai migravo ne tik į Europą, bet ir į šiaurinę Kiniją ir Indiją, tuo tarpu daug grupių įsikverbė į tolimiausius žemės kraštus kaip misionieriai, mokytojai, ir prekybininkai. Jie įnešė reikšmingą indėlį į Sacharos sangikų tautų šiaurines grupes. Bet tik nedidelė dalis mokytojų ir prekybininkų Afrikoje įsikverbė į pietus toliau už Nilo aukštupį. Vėliau, susimaišę anditai ir egiptiečiai judėjo palei rytines ir vakarines Afrikos pakrantes gerokai žemiau ekvatoriaus, bet Madagaskaro jie nepasiekė.

Šitie anditai buvo vadinamieji dravidai, o vėliau tai buvo arijai, kurie užkariavo Indiją; ir jų buvimas centrinėje Azijoje smarkiai pagerino Uralo-Altajaus genčių protėvius. Daugelis iš šitos rasės nukeliavo į Kiniją abiem keliais per Sinkiangą ir Tibetą ir teigiamomis savybėmis papildė vėlesnius kiniečių palikuonis. Kartas nuo karto mažos grupelės pasiekdavo Japoniją, Formosą, Malaiziją, ir pietinę Kiniją, nors labai mažai pateko į pietinę Kiniją sausumos keliu.

Vienas šimtas trisdešimt du žmonės iš šitos rasės, plaukdami nedideliais laiveliais iš Japonijos galiausiai pasiekė Pietų Ameriką ir vedybą su Andų vietiniais gyventojais dėka davė pradžią vėlesniųjų inkų valdovų protėviams. Jie perplaukė Ramųjį vandenyną nedideliais etapais, apsistodami daugelyje salų, kurios jiems pasitaikydavo pakeliui. Polinezijos salų grupėje tuo metu salų buvo daugiau ir jos buvo didesnės negu dabar, ir šitie anditai jūrininkai, kartu su tais, kurie plaukė drauge, keliaudami biologiškai modifikavo vietines grupes. Dėl anditų įsikverbimo daug klestinčių civilizacijos centrų išaugo tose dabar paskendusiose žemėse. Vėlykų sala ilgą laiką buvo vienos iš šitų išnykusių grupių religinis ir administracinis centras. Bet iš tų anditų, kurie plaukė per

Ramųjį vandenyną labai seniai, niekas kitas, išskyrus tuos vieną šimtą trisdešimt du, niekada nepasiekė Amerikų žemynų žemių.

Anditų migraciniai užkariavimai tęsėsi iki pat jų galutiniojo pasklidimo, nuo 8.000 m. pr. Kr. iki 6.000 m. pr. Kr. Kada jie pasklisdavo iš Mesopotamijos, tada nuolat eikvodavo savo gimtųjų kraštų biologinius rezervus, nors žymiai sustiprindavo aplinkines tautas. Ir kiekvienai nacijai, į kurią jie nukeliaudavo, atnešdavo humorą, meną, polinkį rizikuoti, muziką, ir gamybą. Jie sumaniai prisijaukindavo gyvūnus ir puikiai išmanė žemdirbystę. Laikiniai, bent jau, jų buvimas paprastai pagerindavo senesniųjų rasių religinius tikėjimus ir moralines nuostatas. Ir tokiu būdu Mesopotamijos kultūra tyliai pasklido po Europą, Indiją, Kiniją, šiaurės Afriką, ir Ramiojo vandenyno salas.

6. PASKUTINIEJI ANDITŲ PASKLIDIMAI

Paskutinės trys anditų bangos išsiliejo iš Mesopotamijos laikotarpiu tarp 8.000 ir 6.000 m. pr. Kr. Šitas tris didžiules kultūrines bangas Mesopotamijoje sukėlė aukštikalnių genčių spaudimas iš rytų ir žemumose gyvenusių žmonių grasinimai iš vakarų. Eufrato slėnio ir gretimos teritorijos gyventojai savo paskutiniojo migravimo metu išvyko keliomis kryptimis:

Šešiasdešimt penki procentai pateko į Europą Kaspijos jūra, kad užkariautų ir susivienytų su naujai atsirandančia baltąja rase – mėlynųjų žmonių ir ankstesniųjų anditų mišiniu.

Dešimt procentų, įskaitant ir didžiulę setitų šventikų grupę, judėjo į rytus per elamitų aukštumas į Irano plokščiakalnį ir į Turkestaną. Daugelis

[874]▼

jų palikuonių vėliau buvo išstumti į Indiją su savo sielos broliais arijais iš šiaurinių regionų.

Dešimt procentų Mesopotamijos gyventojų, migruodami į šiaurę pasuko į rytus, įėjo į Sinkiangą, kur jie susimaišė su anditais-geltonaisiais gyventojais. Šitos rasinės sąjungos didžioji dalis darbingų palikuonių vėliau įžengė į Kiniją ir daug prisidėjo prie to, jog būtų nedelsiant pagerinta geltonosios rasės šiaurinė atšaka.

Dešimt procentų iš šitų bėgančių anditų perėjo per Arabiją ir įžengė į Egiptą.

Penki procentai anditų, pati ta labiausiai išvystyta kultūra, kuri buvo pakrančių regione palei Tigrio ir Eufrato žiotis, kurie nesituokė su menkesnių kaimyninių genčių nariais, atsisakė palikti savo namus. Šitoje grupėje buvo didelė dalis išlikusių labiau išsivysčiusių noditų ir Adomitų palikuonių.

Anditai buvo beveik visiškai palikę šitą regioną iki 6.000 m. pr. Kr., nors jų palikuonys, didžiąja dalimi susimaišę su aplinkinėmis sangikų rasėmis ir Andonitais iš Mažosios Azijos, buvo ten, kad daug vėliau kautųsi mūšiuose su šiauriniais ir rytiniais įsiveržėliais.

Antrojo sodo kultūros amžių užbaigė vis didėjanti aplinkinių menkesniųjų

palikuonių infiltracija. Civilizacija persikėlė į vakarus prie Nilo ir į Viduržemio jūros salas, kur ji ir toliau klestėjo ir vystėsi dar ilgai po to, kai jos šaltinis Mesopotamijoje buvo sumenkęs. Ir šitas nekontroliuojamas menkesniųjų tautų išsilejimas parengė kelią tam, jog vėliau visą Mesopotamiją užkariautų šiauriniai barbarai, kurie išvijo gabius palikuonių likučius. Net ir vėlesniaisiais metais kultūringuosius likučius vis dar piktino šitų nemokšų ir nerangių įsibrovėlių buvimas.

7. POTVYNIAI MESOPOTAMIJOJE

Upių gyventojai buvo įpratę prie to, jog tam tikru laiku upės užliedavo savo krantus; šitie periodiški potvyniai būdavo jų gyvenimo kasmetiniai įvykiai. Bet dėl vis augančių geologinių pakitimų šiaurinėje dalyje, Mesopotamijos slėniui ėmė grėsti nauji pavojai.

Per tūkstantmečius po pirmojo Edeno nuskendimo kalnai ties Viduržemio jūros rytine pakrante ir kalnai Mesopotamijos šiaurės vakaruose ir šiaurės rytuose tebekilo. Šitas aukštumų kilimas labai smarkiai paspartėjo apie 5.000 m. pr. Kr., ir tai, drauge su labai smarkiai išaugusiu sniego iškritimu šiauriniuose kalnuose, kiekvieną pavasarį sukeldavo neregėtus potvynius visame Eufrato slėnyje. Šitie pavasariniai potvyniai vis labiau plėtėsi taip, kad galiausiai upės regiono gyventojai buvo išvaryti į rytuose buvusias aukštumas. Beveik tūkstantį metų dešimtys miestų iš esmės buvo ištuštėję dėl šitų didžiulių potvynių.

Beveik po penkių tūkstančių metų, kada hebrajų šventikai babiloniečių nelaisvėje mėgino atsekti žydų tautos pėdsakus iki Adomo, tada jiems pasirodė labai sunku iš atskirų dalių sudėlioti istoriją į vieną vietą; ir vienam iš jų kilo mintis tokias pastangas nutraukti, leisti visam pasauliui nuskęsti savo blogyje Nojaus tvano metu, ir tokiu būdu būti geresnėje padėtyje tam, jog Abraomo pėdsakus atsektų tiesiai iki vieno iš trijų išlikusių Nojaus sūnų.

[875]▼

Pasakojimai apie tokį laiką, kada vanduo apsėmė visą žemės paviršių, yra visuotiniai. Daugelis rasių turi pasakojimą apie pasaulio tvaną koku nors praeities amžių laiku. Biblinis pasakojimas apie Nojų, arką, ir tvaną yra hebrajų šventikų išsigalvojimas, kada jie buvo babiloniečių nelaisvėje. Niekada nebuvo visuotinio potvynio nuo to laiko, kada gyvybė buvo įkurta Urantijoje. Vienintelį kartą vanduo buvo apsėmęs visą žemės paviršių archeozojiniame amžiuje anksčiau negu ėmė atsirasti sausuma.

Bet Nojus iš tikrųjų gyveno; jis buvo vyndarys iš Aramo, tai buvo gyvenvietė prie upės netoli Jericho. Metų metais jis registruodavo raštu tas dienas, kada kildavo upės vanduo. Iš jo labai šaipėsi, kada jis vykdavo aukštyn ir žemyn upės slėniu, ragindamas, kad visi namai būtų iš medžio, plaukiantys kaip valtys, ir kad šeimos gyvuliai būtų įvedami kiekvieną naktį, kada artindavosi potvynio sezonas. Jis kasmet nueidavo į prie upės buvusias kaimynines gyvenvietes ir perspėdavo jas, kad po tiek dienų bus potvynis. Galiausiai užėjo tokie metai, kada kasmetinius potvynius labai smarkiai sustiprino neįprastai gausios liūtys

taip, kad vandenys nuplovė ištisą kaimą; tiktai Nojus ir jo šeima išsigelbėjo savo name-laive.

Šitie potvyniai užbaigė anditų civilizacijos žlugimą. Pasibaigus šitam potvynių periodui, antrojo sodo daugiau nebeliko. Tiktai pietuose ir tarp šumerų iš tikrųjų išliko kai kurių ankstesnės šlovės pėdsakų.

Šitų, vienos iš seniausių civilizacijų, liekanų galima surasti šituose Mesopotamijos regionuose ir į šiaurės rytus ir šiaurės vakarus. Bet dar senesnės Dalamatijos dienų liekanos egzistuoja po Persų įlankos vandenimis, o pirmasis Edenas guli nuskendęs po Viduržemio jūros rytine dalimi.

8. ŠUMERAI – PASKUTINIEJI IŠ ANDITŲ

Kada paskutinysis anditų pasklidimas sulaužė Mesopotamijos civilizacijos biologinį stuburą, tada šitos labiau išsivysčiusios rasės nedidelė mažuma išliko savo gimtojoje žemėje netoli šių upių žiočių. Tai buvo šumerai, ir iki 6.000 m. pr. Kr. jie savo kilme didžiąja dalimi buvo tapę anditais, nors jų kultūra savo pobūdžiu labiau buvo vien tik noditų, ir jie laikėsi Dalamatijos senųjų tradicijų. Nepaisant šito, šitie pakrančių regionų šumerai buvo paskutinieji iš anditų Mesopotamijoje. Bet iki šito vėlyvo laiko Mesopotamijos rasės buvo jau labai smarkiai susimaišiusios, kaip tą liudija kaukolių tipai surandami tos eros kapuose.

Būtent potvynių laikais taip smarkiai suklestėjo Šuša. Pirmasis ir žemutinis miestas buvo apsemtas taip, kad antrasis arba aukštutinis miestas pakeitė žemutinį kaip centras to meto būdingiems amatams. Vėliau potvyniams mažėjant keramikos pramonės centru tapo Uras. Maždaug prieš septynis tūkstančius metų Uras buvo Persų įlankoje, nuo to laiko upės nuosėdos suformavo sausumą iki dabartinių ribų. Šitos gyvenvietės nuo potvynių kentėjo mažiau dėl geriau atliekamų kontrolės darbų ir išsiplečiančių upių žiočių.

Eufrato ir Tigrio slėnių taikius javų augintojus jau seniai gąsdino Turkestano ir Irano plokščiakalnių barbarų antpuoliai. Bet dabar bendrą įsiveržimą į Eufrato slėnį sukėlė tai, jog kalnų ganyklose sausros vis didėjo. Ir šitas įsiveržimas buvo dar

[876]▼

rimtesnis, nes šitie aplinkiniai kerdžiai ir medžiotojai turėjo daug prijaukintų arklių. Būtent tai, kad jie turėjo arklių, ir suteikė jiems milžinišką karinį pranašumą prieš savo turtingus kaimynus pietuose. Po trumpo laiko jie užėmė visą Mesopotamiją, išstumdami paskutiniąsias kultūros bangas, kurios nusirito per visą Europą, vakarų Aziją, ir šiaurės Afriką.

Šitų Mesopotamijos užkariautojų gretose buvo didelė dalis geresniųjų anditų palikuonių iš Turkestano susimaišiusių šiaurinių rasių, įskaitant ir kai kuriuos šiaurinius Adomsono palikuonis. Šitos mažiau išsivysčiusios, bet energingesnės gentys iš šiaurės greitai ir noriai asimiliavo Mesopotamijos civilizacijos liekanas ir netrukus išsivystė į tas mišrias tautas, kurios buvo surastos Eufrato slėnyje

istorinių analų pradžioje. Jos greitai atgaivino Mesopotamijos nykstančios civilizacijos daugelį aspektų, pasiimdamos slėnio genčių amatus ir didelę dalį šumerų kultūros. Jos net mėgino statyti trečiąjį Babelio bokštą, o vėliau ši terminą pasiėmė savo nacijos pavadinimu.

Kada šitie barbarai raiteliai iš šiaurės rytų išplito po visą Eufrato slėnį, tada jie neužkariavo tų anditų liekanų, kurios gyveno ties upės žiotimis Persų įlankoje. Šie šumerai sugebėjo apsiginti turėdami aukštesnį intelektą, geresnius ginklus, ir platų tinklą karinių kanalų, kurie buvo tarpusavyje sujungtų tvenkinių drėkinimo schemos papildanti dalis. Jie buvo vieninga tauta, nes turėjo vienodą grupinę religiją. Tokiu būdu jie galėjo išlaikyti savo rasinį ir nacionalinį vientisumą praėjus daug laiko po to, kada jų kaimynai šiaurės vakaruose buvo suskaidyti į izoliuotus miestus-valstybes. Nė viena iš šitų miestų grupių vieningų šumerų nugalėti nesugebėjo.

Ir įsiveržėliai iš šiaurės greitai išmoko pasitikėti ir įvertinti šituos taikius šumerus kaip gabius mokytojus ir administratorius. Juos labai gerbė ir jų ieškojo kaip meno ir amatų mokytojų, kaip prekybos reguliuotojų, ir kaip pilietinių valdovų visos tautos, gyvenusios į šiaurę ir nuo Egipto vakaruose iki Indijos rytuose.

Ankstyvajai šumerų konfederacijai suirus, vėlesnius miestus-valstybes valdė setitų šventikų atsimetėliai palikuonys. Tik tai tada, kada šitie žyniai užkariavo kaimyninius miestus, jie iš tiesų pasivadino karaliais. Vėlesnieji miestų karaliai dėl pavydo dievybei nesugebėjo suformuoti stiprių konfederacijų iki Sargono dienų. Kiekvienas miestas tikėjo, kad jų municipalinis dievas yra aukštesnis už visus kitus dievus, ir dėl to jie atsisakydavo paklusti vienam valdovui.

Šitą miesto žynių silpno valdymo ilgą laikotarpį nutraukė Sargonas, žynys iš Kišo, kuris pasiskelbė karaliumi ir pradėjo visos Mesopotamijos ir gretimų žemių užkariavimą. Ir kuriam laikui, miestai-valstybės nustojo egzistuoti, miestai-valstybės, kurias valdė žyniai ir kurios priklausė nuo žynių, kiekvienas iš šių miestų turėjo savo vietinį dievą ir savo paties ritualus.

Šitai Kišo konfederacijai suirus, tarp šitų slėnio miestų prasidėjo ilgas laikotarpis nuolatinių karų dėl aukščiausiosios valdžios. Ir valdžia įvairiai pereinavo iš vieno rankų į kitas tarp Šumero, Akado, Kišo, Jerecho, Uro, ir Šušos.

Maždaug 2.500 m. pr. Kr. šumerai patyrė didžiulį pralaimėjimą nuo šiaurinių suitų ir guitų. Lagašas, šumerų sostinė, pastatyta ant potvynių suneštų pylimų, krito. Erechas išsilaukė trisdešimt metų po Akado žlugimo. Iki to meto, kada ėmė valdyti Hamurabis, šumerus asimiliavo šiaurės semitų gretos, ir Mesopotamijos anditai iš istorijos puslapių išnyko.

[877]▼

Nuo 2.500 iki 2.000 m. pr. Kr. nuo Atlanto vandenyno iki Ramiojo vandenyno veržėsi klajokliai. Neritai buvo Andonitų ir anditų susimaišiusių rasių Mesopotamijos palikuonių Kaspijos grupės baigiamasis protrūkis. Ko nepadarė barbarai, kad būtų sugriauta Mesopotamija, tą pavyko užbaigti vėlesniems klimato pasikeitimams.

Štai tokia yra laikmečiu po Adomo violetinės rasės ir jų gimtosios žemės tarp Tigrio ir Eufrato istorija. Senovės civilizacija galiausiai žlugo dėl labiau išsivysčiusių tautų emigracijos ir jų menkesniųjų kaimynų imigracijos. Bet dar likus daug laiko iki to meto, kada barbarų raiteliai užkariavo slėnį, didelė dalis Sodo kultūros buvo pasklidusi į Aziją, Afriką, ir Europą tam, kad ten sukurtų tuos fermentus, kurių dėka atsirado dvidešimtojo amžiaus Urantijos civilizacija.

[Pateikta Neadono Archangelo.]

[878]▼

79 DOKUMENTAS

ANDITŲ EKSPANSIJA RYTUOSE

AZIJA yra žmogiškosios rasės gimtinė. Būtent šito kontinento pietiniame pusiasalyje gimė Andonas ir Fonta; kalnuose, kur dabar yra Afganistanas, jų palikuonis Badonanas įkūrė primityvų kultūros centrą, kuris išsilaikė daugiau negu pusę milijono metų. Čia žmogiškosios rasės šitame rytiniame telkinyje sangikų tautos atsiskyrė nuo Andoninių palikuonių, ir Azija tapo jų pirmaisiais namais, jų pirmąją medžioklės teritoriją, jų pirmuoju mūšio lauku. Pietvakarių Azija matė viena kitą keitusias dalamatijiečių, noditų, Adomitų, ir anditų civilizacijas, ir iš šitų regionų šiuolaikinės civilizacijos potencialai pasklido po pasaulį.

1. TURKESTANO ANDITAI

Daugiau negu dvidešimt penkis tūkstančius metų, artyn beveik iki 2.000 m. pr. Kr., Euroazijos širdyje daugiausia, nors ir vis mažiau, gyveno anditai. Turkestano žemumose anditai pasuko vakarų link, apeidami aplink vidinius ežerus, į Europą, tuo tarpu iš šito regiono kalnų jie išmigravo į rytus. Rytų Turkestanas (Sinkiangas) ir, mažesniu laipsniu, Tibetas buvo senovės vartai, per kuriuos pereidavo Mesopotamijos tautos persikeldamos per kalnus ir patekdavo į geltonųjų žmonių šiaurines žemes. Anditų skverbimasis į Indiją vyko iš Turkestano aukštumų į Pendžabą, ir iš Irano ganyklų per Beludžistaną. Šitie ankstyvieji migravimai jokių būdu nebuvo užkariavimai; jie daugiau buvo tebesitęsiantis anditų dreifas į vakarų Indiją ir Kiniją.

Maždaug penkiolika tūkstančių metų mišrios anditų kultūros centrai išsilaikė Tarimo upės baseine Sinkiange ir į pietus Tibeto kalnų regionuose, kur anditai ir Andonitai buvo plačiai susimaišę. Tarimo slėnis buvo tikrosios anditų kultūros vieta labiausiai nutolusi į rytus. Čia jie statė savo gyvenvietes ir užmezgė prekybinius ryšius su pažangiais kiniečiais rytuose ir su Andonitais šiaurėje. Tomis dienomis Tarimo regionas buvo derlinga žemė; lietaus buvo daug. Rytuose Gobė buvo atvira žolė apaugusi žemė, kur piemenys palaipsniui ėmė verstis žemdirbyste. Šita civilizacija išnyko, kada lietaus vėjai pasislinko į pietryčius, bet tomis dienomis ji varžėsi su pačia Mesopotamija.

Iki 8.000 m. pr. Kr. centrinės Azijos kalnų regionų palaipsniui augantis sausringumas anditus ėmė stumti prie upių žemupių ir jūros pakrančių. Šitas sausras didėjimas ne tik išstūmė juos į Nilo, Eufrato, Indo, ir Geltonosios upių slėnius, bet anditų civilizacijoje sukūrė naują dalyką. Ėmė gausiai atsirasti nauja žmonių klasė, prekyautojai.

[879]▼

Kada klimato sąlygos migruojantiems anditams medžioklę padarė nebenaudinga, tada jie nenuėjo senesniųjų rasių evoliuciniu keliu, kad taptų kerdžiais. Atsirado komercija ir miestai. Iš Egipto per Mesopotamiją ir Turkestaną prie Kinijos ir Indijos upių labiau civilizuotos gentys pradėjo rinktis miestuose, skirtuose gamybai ir prekybai. Andonija tapo centrinės Azijos komerciniu metropoliu, buvusiu netoli šiandieninio Ašhabado miesto. Prekyba akmenimis, metalais, medžiu, ir keramika vystėsi tiek sausumoje, tiek vandenyje.

Bet dėl nuolat augančios sausras palaipsniui prasidėjo didysis anditų kraustymasis iš tų žemių, kurios buvo į pietus ir į rytus nuo Kaspijos jūros. Migracijos banga ėmė keisti kryptį iš šiaurės į pietus, ir babiloniečiai raiteliai ėmė veržtis į Mesopotamiją.

Didėjantis sausringumas centrinėje Azijoje toliau įtakojo gyventojų skaičiaus mažėjimą ir darė šituos žmones mažiau karingais; ir kada mažėjantys lietaus krituliai šiaurėje privertė klajoklius Andonitus išsikraustyti į pietus, tada buvo milžiniškas anditų išėjimas iš Turkestano. Tai yra baigiamasis vadinamųjų arijų judėjimas į Levantą ir Indiją. Jis pabaigė Adomo sumaišytų palikuonių ilgalaikį pasklidimą, kurio metu kiekvieną Azijos tautą ir didžiąją dalį Ramiojo vandenyno salose gyvenusiųjų tautų šitos labiau išsivysčiusios rasės tam tikru laipsniu pagerino.

Tokiu būdu, tuo metu, kada jie pasklido rytų pusrutulyje, anditai prarado savo gimtuosius namus Mesopotamijoje ir Turkestane, nes būtent šitas milžiniškas Andonitų judėjimas į pietus praskiedė anditus centrinėje Azijoje beveik iki išnykimo ribos.

Bet net ir dvidešimtajame amžiuje po Kristaus tebėra anditų kraujo pėdsakų turaniečių ir tibetiečių tautose, kaip tą paliudija šituose regionuose kartais sutinkami blondinų tipai. Ankstyvieji kiniečių analai yra užregistravę klajoklių, turėjusių rausvus plaukus, buvimą į šiaurę nuo taikių gyvenviečių prie Geltonosios upės, ir tebėra išlikusių paveikslų, kurie neklystamai rodo, jog labai seniai tiek anditų tipo blondinai, tiek mongoliškojo tipo brunetai gyveno Tarimo baseine.

Centrinės Azijos anditų išnykusio karinio genijaus paskutinis didysis pasireiškimas buvo 1.200 m. po Kr. gim., kada mongolai, vadovaujami Čengis Chano, pradėjo Azijos žemyno didesniosios dalies užkariavimą. Ir panašiai, kaip senovės anditai, šitie karžygiai skelbė "vieno Dievo danguje" egzistavimą. Jų imperijos ankstyvas žlugimas ilgam uždelsė kultūrinius ryšius tarp Vakarų ir Rytų ir smarkiai apsunkino monoteistinės sampratos augimą Azijoje.

2. ANDITAI UŽKARIAUJA INDIJĄ

Indija yra vienintelė vietovė, kur susimaišė visos Urantijos rasės, anditų įsiveržimas pridėjo paskutiniuosius palikuonis. Kalnuose į šiaurės vakarus nuo Indijos gimė sangikų rasės, ir be išimties kiekvienos iš šitų rasių nariai įsiskverbė į Indijos subkontinentą savo ankstyvosiomis dienomis, po savęs palikdami patį įvairiausiškiausią rasių mišinį, koks tik kada nors egzistavo Urantijoje. Migruojančioms rasėms Senovės Indija buvo kaip sulaikantis baseinas. Anksčiau pusiasalio pagrindas buvo šiek tiek siauresnis negu yra dabar, didžioji dalis Gango ir Indo deltos yra suformuota per paskutiniuosius penkiasdešimt tūkstančių metų.

Ankstyviausieji rasiniai mišiniai Indijoje buvo migruojančių raudonosios ir geltonosios rasių susiliejimas su aborigenais Andonitais. Šita grupė vėliau susilpnėjo

[880]▼

absorbavus didžiąją dalį išnykusių rytinių žaliųjų tautų, o taip pat ir oranžinės rasės didžiulius kiekius, ją šiek tiek pagerino ribotas susiliejimas su mėlynuoju žmogumi, bet ji labai smarkiai nukentėjo dėl to, jog asimiliavo didžiulį kiekį indigo rasės. Tačiau vadinamieji Indijos vietiniai gyventojai vargu ar atstovauja šitiems ankstyviesiems žmonėms; jie daugiau sudaro patį menkiausią pietinį ir rytinį pakraštį, kurio niekada iki galo neabsorbavo nei ankstyvieji anditai, nei vėliau pasirodę jų pusbroliai arijai.

Iki 20.000 m. pr. Kr. vakarų Indijos gyventojai jau buvo gavę Adominio kraujo, ir niekada Urantijos istorijoje nė viena kita tauta nebuvo apjungusi tiek daug skirtingų rasių. Bet gaila tikrai to, jog vyravo antriniai sangikų palikuonys, ir tikra nelaimė buvo tai, kad šitame senajame rasiniame lydinyje didele dalimi nebuvo nei mėlynojo, nei raudonojo žmogaus; didesnė pirminių sangikų palikuonių dalis būtų įnešusi labai didelį indėlį pagerinant tai, kas galėjo būti net ir didingesnė civilizacija. Viskas vystėsi taip, jog raudonasis žmogus naikino pats save Amerikose, mėlynasis žmogus ieškojo nuotykių Europoje, o ankstyvieji Adomo palikuonys (ir didžioji dalis vėlesniųjų) rodė nedidelį norą susilieti su tamsesnėmis spalvotosiomis tautomis, nesvarbu ar tai būtų buvę Indijoje, Afrikoje, ar kur kitur.

Maždaug 15.000 m. pr. Kr. dėl augančio gyventojų skaičiaus spaudimo visame Turkestane ir Irane prasidėjo pirmasis iš tikrųjų masinis anditų migravimas link Indijos. Daugiau kaip penkiolika amžių šitos labiau išsivysčiusios tautos vykdavo per Beludžistano kalnus, išplisdamos po Indo ir Gango slėnius ir pamažu judėdamos pietų link į Dekano plokščiakalnį. Šitas anditų spaudimas iš šiaurės vakarų daug menkesnes gentis pietuose ir rytuose išstūmė į Birmą ir į pietų Kiniją, bet nepakankamai, kad įsiveržėlius apsaugotų nuo rasinio išnykimo.

Tai, kad Indija nepasiekė hegemonijos Euroazijoje, didele dalimi buvo dėl topografijos; gyventojų skaičiaus spaudimas iš šiaurės tikrai privertė didžiąją dalį žmonių slinkti į pietus į Dekano plokščiakalnį, iš visų pusių apsuptą jūros, kur gyventojų vis gausėjo. Jeigu ten būtų buvusios gretimos žemės emigracijai, tuomet menkesnes gentis būtų išstūmę visomis kryptimis, ir labiau išsivysčiusi

rasė būtų pasiekusi aukštesnę civilizaciją.

Kaip ten bebūtų, bet šitie ankstyvieji anditai užkariautojai iš visų jėgų mėgino išsaugoti savo tapatumą ir sustabdyti tą bangą, kuri galėjo paskandinti rasę, sukurdami griežtus apribojimus dėl vedybų su kitų genčių atstovais. Nepaisant šito, anksčiau negu 10.000 m. pr. Kr. šitie anditai buvo asimiliuoti, bet dėl šito asimiliavimo buvo labai smarkiai pagerinta didžiulė masė žmonių.

Rasinis mišinys visada yra pranašesnis tuo, kad jis yra palankus kultūros įvairiapusiškumui ir prisideda prie civilizacijos vystymo, bet, jeigu viešpatauja rasinių palikuonių menkaverčiai elementai, tuomet tokie pasiekimai bus trumpalaikiai. Poliglotinė kultūra gali būti išsaugota tikrai tada, jeigu labiau išsivysčiusių palikuonių gimsta pakankamai daugiau negu menkaverčių. Menkaverčių palikuonių neribotas dauginimasis, mažėjant labiau išsivysčiusių palikuonių reprodukcijai, kultūringai civilizacijai neišvengiamai yra pražūtingas.

Jeigu anditų užkariautojų būtų buvę tris kartus daugiau negu jų buvo iš tikrųjų, arba jeigu jie būtų išstūmę ar išnaikinę bent jau menkiausiai tinkamą vieną trečdalį mišrių oranžinių-žaliųjų-indigo gyventojų, tada Indija tikrai būtų tapusi vienu iš kultūringos civilizacijos pirmaujančių centrų ir be abejonės būtų pritraukusi daugiau mesopotamijiečių vėlesniųjų bangų, kurios nutekėjo į Turkestaną, o iš ten šiaurės kryptimi į Europą.

[881]▼

3. DRAVIDŲ INDIJA

Indijos užkariautojų anditų susimaišymas su vietinėmis rūšimis galiausiai pasibaigė tuo, jog atsirado mišri tauta, kuri buvo vadinama dravidais. Ankstesnieji ir grynesnieji dravidai turėjo didžiulį potencialą kultūriniam pasiekimui, kuris nuolat silpo, kada vis labiau mažėjo jų paveldėjimas iš anditų. Ir būtent tai pasmerkė besiskleidžiančią Indijos civilizaciją beveik prieš dvylika tūkstančių metų. Bet net ir šitas nedidelis Adomo kraujo kiekio įliejimas žymiai pagreitino visuomeninį vystymąsi. Šitie maišyti palikuonys tuoj pat sukūrė pačią įvairiapusiškiausią civilizaciją, kokia tik tuo metu egzistavo žemėje.

Neužilgo po Indijos užkariavimo, dravidai anditai prarado savo rasinį ir kultūrinį ryšį su Mesopotamija, bet vėlesnis jūrinių kelių ir karavanų maršrutų atsivėrimas atkūrė šituos ryšius; ir niekada per paskutiniuosius dešimt tūkstančių metų Indija nebuvo iki galo praradusi sąsajų su Mesopotamija vakaruose ir Kinija rytuose, nors dėl kalnų barjerų buvo palanku palaikyti ryšius su vakarais.

Indijos tautų aukštesnė kultūra ir religiniai polinkiai siekia ankstyvųjų dravidų viešpatavimo laikus ir, iš dalies, yra dėl to, kad į Indiją atvyko tiek daug setitų dvasininkų, ir su ankstyvaisiais anditų, ir su vėlesniaisiais arijų įsiveržimais. Monoteizmo gija, einanti per Indijos religinę istoriją, tokiu būdu kyla iš Adomitų mokymų antrajame sode.

Dar 16.000 m. pr. Kr. vieno šimto setitų dvasininkų grupė atvyko į Indiją ir

beveik pasiekė tos daugiakalbės tautos vakarinės dalies religinį užkariavimą. Bet jų religija neišsilaikė. Per penkis tūkstančius metų jų mokymai apie Rojaus Trejybę degradavo į ugnies dievo trivienį simbolį.

Bet daugiau negu septynis tūkstančius metų, iki pat anditų migravimų pabaigos, Indijos gyventojų religinis statusas buvo nepalyginamai aukštesnis už bendrą pasaulio religinį statusą. Tais laikais Indija teikė vilčių tam, jog sukurtų pirmaujančią pasaulyje kultūros, religijos, filosofijos, ir prekybos civilizaciją. Ir jeigu anditų nebūtų visiškai asimiliavusios tautos iš pietų, tai šitas tikslas tikriausiai būtų įgyvendintas.

Dravidų kultūros centrai buvo išdėstyti upių slėniuose, daugiausia Indo ir Gango slėniuose, ir Dekano plokščiakalnyje palei tris didžiąsias upes, tekančias per rytinius Gatus į jūrą. Gyvenvietės palei vakarinių Gatų jūros pakrantę dėl savo pranašumo turi būti dėkingos jūriniam ryšiams su Šumeru.

Dravidai buvo tarp ankstyviausiųjų tautų, kurios statė miestus ir įsitraukė į platų eksporto ir importo verslą tiek sausuma, tiek jūra. Iki 7.000 m. pr. Kr. kupranugarių vilkstinės reguliariai vykdavo į tolimąją Mesopotamiją; Dravidų jūrinė prekyba stūmėsi palei pakrantę per Arabijos jūrą į šumerų miestus Persų įlankoje, o prekiavusieji Bengalijos įlankoje pasiekdavo net ir Malaiziją. Šitie jūrininkai ir pirkliai iš Šumeru pasiėmė abėcėlę, drauge su rašymo menu.

Šitie komerciniai ryšiai smarkiai prisidėjo prie tolimesnės kosmopolitinės kultūros įvairovės, kuri pagimdė didelę dalį miesto gyvenimo subtilybių ir net prabangą. Kada vėliau atsiradę arijai

[882]▼

įsiveržė į Indiją, tada tarp dravidų jie neatpažino savo pusbrolių anditų, kuriuos buvo asimiliavusios sangikų rasės, bet jie iš tiesų surado gerai išvystytą civilizaciją. Nepaisant biologinių apribojimų, šitie dravidai įkūrė aukštesnę civilizaciją. Ji pasklido per visą Indiją ir išsilaikė iki modernių laikų Dekano plokščiakalnyje.

4. ARIJŲ ĮSIVERŽIMAS Į INDIJĄ

Antrasis anditų įsiveržimas į Indiją buvo arijų veržimasis beveik penkių šimtų metų laikotarpiu trečiojo tūkstantmečio prieš Kristų viduryje. Šita migracija pažymėjo anditų galutinį išvykimą iš savosios gimtinės Turkestane.

Ankstyvieji arijų centrai buvo išsibarstę po Indijos šiaurinę dalį, daugiausia šiaurės vakaruose. Šitie įsiveržėliai niekada šalies neužkariavo iki galo, ir vėliau šitas atsainumas jiems tapo pražūtingu, kadangi dėl jų mažesnio kiekio juos absorbavo pietų dravidai, kurie vėliau išplito po visą pusiasalį, išskyrus Himalajų provincijas.

Arijai padarė mažą rasinį poveikį Indijai, išskyrus šiaurines provincijas. Dekano plokščiakalnyje jų įtaka buvo daugiau kultūrinė ir religinė negu rasinė. Vadinamųjų arijų didesnis kraujo išsilaikymas šiaurinėje Indijoje yra ne tik dėl

jų didesnio skaičiaus šituose regionuose, bet taip pat ir dėl to, kad juos sustiprino vėlesnieji užkariautojai, prekybininkai, ir misionieriai. Iki pat pirmojo amžiaus prieš Kristų buvo nuolatinis arijų kraujo įliejimas į Pendžabą, paskutinysis įtekėjimas buvo tuomet, kada vyko helenistinių tautų kampanijos.

Gango lygumoje arijai ir dravidai galiausiai susimaišė tam, kad sukurtų aukštai išvystytą kultūrą, ir šitą centrą vėliau sustiprino atvykėliai iš šiaurės rytų, atsikraustę iš Kinijos.

Laikas nuo laiko Indijoje klestėjo daug tipų visuomeninių organizacijų, pradedant pusiau demokratinėmis arijų sistemomis ir baigiant despotiškomis ir monarchinėmis valdymo formomis. Bet pats būdingiausias visuomenės bruožas buvo stambių visuomenės kastų, kurias įvedė arijai, mėgindami įamžinti rasinę tapatybę, išsilaikymas. Šita išvystyta kastų sistema buvo išsaugota iki šiandieninių laikų.

Iš keturių didžiųjų kastų visos, išskyrus pirmąją, buvo sukurtos bergždžiai stengiantis užkirsti kelią užkariautojų arijų rasiniam susivienijimui su menkesniais jų užkariautais pavaldiniais. Bet pirmoji kasta, mokytojai-šventikai, gauna pradžią iš setitų; dvidešimtojo amžiaus po Kristaus brahmanai yra antrojo sodo šventikų tiesioginiai kultūros palikuonys, nors jų mokymai smarkiai skiriasi nuo jų žymiųjų pirmtakų mokymų.

Kada arijai įžengė į Indiją, tada jie kartu atnešė savo sampratas apie Dievybę, kokios jos buvo išsaugotos ilgalaikėse antrojo sodo religijos tradicijose. Bet brahmanai šventikai niekada nepajėgė pasipriešinti pagoniškam judėjimui, kuris atsirado dėl staigaus sąlyčio su Dekano menkesnėmis religijomis po arijų rasinio išnykimo. Tokiu būdu milžinišką gyventojų daugumą supančiojo menkesnių religijų pavergiantys prietarai, ir būtent dėl šito Indija nepajėgė sukurti aukštos civilizacijos, kuri buvo pranašauta ankstesniaisiais laikais.

Šeštojo amžiaus prieš Kristų dvasinis pakilimas Indijoje neišsilaikė, jis išnyko dar net prieš mohamedonų įsiveržimą. Tačiau kurią nors dieną

[883]▼

didingesnis Gautama galės iškilti tam, kad vestų Indiją ieškoti gyvojo Dievo, ir tada pasaulis pamatys, kaip yra realizuojamas kultūrinis potencialas tokios įvairiapusės tautos, kuri dėl nesivystančios dvasinės vizijos atbukinančios įtakos taip ilgai buvo komos būsenoje.

Kultūra iš tiesų remiasi į biologinį pagrindą, bet vien tik kasta negalėjo išlaikyti arijų kultūros, nes religija, tikroji religija, yra tos aukštesnės energijos, kuri traukia žmones sukurti aukštesnę civilizaciją, grindžiamą žmogaus brolyste, nepakeičiamas šaltinis.

5. RAUDONASIS ŽMOGUS IR GELTONASIS ŽMOGUS

Tuo metu, kada Indijos istorija yra anditų užkariavimo ir galiausiai asimiliavimosi senesnėse evoliucinėse tautose istorija, tai pasakojimas apie rytinę Aziją yra labiau susijęs su pasakojimu apie pirminius sangikus, ypač apie raudonąjį žmogų ir geltonąjį žmogų. Šitos dvi rasės didele dalimi išvengė to susiliejo su menkaverčiais neandertaliečių palikuonimis, kuris taip smarkiai

sutrukdė mėlynojo žmogaus vystymuisi Europoje, tokiu būdu išsaugodamos pirminio sangikų tipo aukštesnį potencialą.

Nors ankstyvieji neandertaliečiai buvo išplitę per visą Euroazijos plotį, bet rytinį sparną dar daugiau užkrėtė nepilnaverčiai gyvuliniai palikuonys. Šituos subžmogiškuosius tipus penktasis ledynas išstūmė į pietus, tas pats ledo užklotas, kuris taip ilgai blokavo sangikų migraciją į rytinę Aziją. Ir kada raudonasis žmogus migravo į šiaurės rytus, apeidamas Indijos kalnų regionus, tada jis atrado šiaurės rytų Aziją be šitų subžmogiškųjų tipų. Raudonosios rasės gentinę organizaciją suformavo anksčiau už bet kurias kitas tautas, ir jos buvo pirmosios, išmigravusios iš sangikų susitelkimo vietos centrinėje Azijoje. Menkesniuosius neandertaliečių palikuonis išnaikino arba išstūmė iš žemyninės dalies vėliau migravusios geltonųjų gentys. Bet raudonasis žmogus buvo aukščiausiasis valdovas rytinėje Azijoje beveik vieną šimtą tūkstančių metų, kol pasirodė geltonosios gentys.

Daugiau negu prieš tris šimtus tūkstančių metų geltonosios rasės pagrindinė masė įėjo į Kiniją iš pietų kaip pakrančių migrantai. Kiekvieną tūkstantmetį jie vis toliau ir toliau skverbėsi į sausumą, bet su savo migruojančiais Tibeto sielos broliais ryšius užmezgė tikrai santykinai neseniai laikais.

Augantis gyventojų skaičius privertė į šiaurę migruojančią geltonąją rasę pradėti skverbtis į raudonojo žmogaus medžioklės teritorijas. Šitas įsiveržimas, kartu su natūraliu rasiniu antagonizmu, pasiekė kulminaciją augančiais karo veiksmais, ir tokiu būdu prasidėjo lemiamą kovą už tolimesniosios Azijos derlingas žemes.

Pasakojimas apie šitą amžių trukusią kovą tarp raudonosios ir geltonosios rasių yra Urantijos istorijos epas. Daugiau kaip du šimtus tūkstančių metų šitos dvi labiau išsivysčiusios rasės kariavo žiaurų ir nenutrūkstamą karą. Pirmųjų kovų metu raudoniesiems žmonėms apskritai sekėsi, jų vykdomi antpuoliai geltonųjų gyvenvietėse paskleisdavo sumaištį. Bet geltonasis žmogus buvo sumanus mokinyš karo veiksmų srityje, ir jis anksti pademonstravo ženklų sugebėjimą gyventi taikiai su savo tėvynainiais; kiniečiai buvo pirmieji, kurie suprato, kad stiprybė yra sąjungoje. Raudonosios gentys tebetęsė tarpusavio konfliktus, ir netrukus jos ėmė patirti nuolatinius pralaimėjimus nuo negailestingų ir agresyvių kiniečių, kurie toliau tęsė savo nesustabdomą žygį į šiaurę.

Prieš vieną šimtą tūkstančių metų smarkiai išnaikintos raudonosios rasės gentys besikaudamos traukėsi, kada joms už nugaros slinko paskutiniojo ledyno besitraukiantis ledas, ir kada perėjimas sausuma į rytus, per Beringo sąsmauką, tapo įmanomas, tada šitos gentys

[884]▼

nedelsė, kad apleistų nesvetingus Azijos kontinento krantus. Praėjo aštuoniasdešimt penki tūkstančiai metų nuo tada, kada paskutiniai iš grynųjų raudonųjų žmonių paliko Aziją, bet ilgalaikė kova savo genetinę žymę paliko geltonajai rasei nugalėtojai. Šiaurės Kinijos tautos, kartu su Sibiro Andonitais, asimiliavo didelę dalį raudonųjų palikuonių, ir tuo didele dalimi turėjo naudos

sau.

Savo gimtuosius Azijos kraštus apleidę likus maždaug penkiasdešimčiai tūkstančių metų iki Adomo atvykimo, Šiaurės Amerikos indėnai niekada neturėjo ryšių net ir su Adomo ir Ievos palikuonimis anditais. Anditų migravimo amžiuje raudonųjų rasės grynėji palikuonys plito po visą Šiaurės Ameriką kaip klajoklių gentys, kaip medžiotojai, kurie nedideliu laipsniu užsiėmė žemės ūkiu. Šitos rasės ir kultūrinės grupės išliko beveik visiškai izoliuotos nuo likusios pasaulio dalies nuo pat savo atvykimo į Amerikas iki pirmojo krikščioniškosios eros tūkstantmečio pabaigos, kada jas atrado Europos baltosios rasės. Iki to laiko artimiausi baltiesiems žmonėms, kuriuos raudonųjų žmonių šiaurinės gentys buvo kada nors mačiusios, buvo eskimai.

Raudonoji ir geltonoji rasės yra vieninteliai žmogiškieji palikuonys, kurie aukštą civilizacijos lygį pasiekė be anditų įtakos. Seniausia Amerikos indėnų kultūra buvo Onamonalontono centras Kalifornijoje, bet jis buvo seniai išnykęs iki 35.000 m. pr. Kr. Vėlesnes ir ilgiau išsilaikiusias civilizacijas Meksikoje, Centrinėje Amerikoje, ir Pietų Amerikos kalnuose įkūrė tokia rasė, kurioje vyravo raudonieji, bet joje buvo žymi priemaiša geltonųjų, oranžinių, ir mėlynųjų palikuonių.

Šitos civilizacijos buvo sangikų evoliuciniai produktai, nepaisant to, jog anditų kraujo pėdsakai pasiekė Peru. Išskyrus eskimus Šiaurės Amerikoje ir nedidelį skaičių Polinezijos anditų Pietų Amerikoje, vakarų pusrutulio tautos neturėjo ryšių su likusio pasaulio dalimi iki pirmojo tūkstantmečio po Kristaus pabaigos. Pagal Melkizedekų pirminį planą dėl Urantijos rasių pagerinimo buvo numatyta, jog vienas milijonas Adomo gryniosios linijos palikuonių turėtų vykti tam, kad pagerintų Amerikų raudonuosius žmones.

6. KINIEČIŲ CIVILIZACIJOS AUŠRA

Po kurio laiko išvijus raudonąjį žmogų į Šiaurės Ameriką, besiplečiantys kiniečiai Andonitus iš rytinės Azijos upių slėnių išstūmė į šiaurę į Sibirą ir į vakarus į Turkestaną, kur jie greitai turėjo susitikti su labiau išsivysčiusia anditų kultūra.

Birmoje ir Indokinijos pusiasalyje Indijos ir Kinijos kultūros susimaišė ir susiliejo, sukurdamos tų regionų viena po kitos einančias civilizacijas. Čia išnykusi žaliaji rasė išsilaikė didesne proporcija negu bet kur kitur pasaulyje.

Daug skirtingų rasių užėmė Ramiojo vandenyno salas. Apskritai, pietinės ir tuomet daug didesnes salas užėmė tautos, kurios turėjo didžiulį procentą žaliosios ir indigo rasių kraujo. Šiaurinėse salose buvo Andonitai ir, vėliau, tokios rasės, kuriose buvo didelės proporcijos geltonųjų ir raudonųjų palikuonių kraujo. Japonų tautos protėviai nebuvo išstumti iš žemyno iki 12.000 m. pr. Kr., kada juos išvarė šiaurės kiniečių genčių galingas puolimas palei pietinę pakrantę. Jų paskutinis išvykimas buvo ne tiek dėl gyventojų skaičiaus spaudimo, kiek dėl genties vado, kurį jie ėmė laikyti dieviškuoju asmeniu, iniciatyvos.

Kaip Indijos ir Levanto tautos, taip ir geltonojo žmogaus gentys nugalėtojos savo ankstyviausius centrus įkūrė palei pakrantę ir išilgai upių. Vėlesniaisiais metais pakrančių gyvenvietėms atėjo sunkūs laikai, nes dėl didėjančių potvynių ir besikeičiančių upių vagų žemumų miestuose nebebuvo galima gyventi.

Prieš dvidešimt tūkstančių metų kiniečių protėviai buvo pastatę primityvios kultūros ir švietimo tuziną stiprių centrų, ypač palei Geltonąją ir Jangdzės upes. Ir dabar šituos centrus ėmė stiprinti labiau išsivysčiusių mišrių tautų iš Sinkiangio ir Tibeto nuolatinės srovės atvykimas. Migracija iš Tibeto į Jangdzės slėnį nebuvo tokia masinė, kokia buvo šiaurėje, nebuvo ir Tibeto centrai tokie išvystyti, kaip jie buvo išvystyti Tarimo baseine. Bet abu judėjimai tam tikrą kiekį anditų kraujo nunešė rytų kryptimi į gyvenvietes prie upių.

Senovinės geltonosios rasės aukštesnis lygis buvo dėl keturių faktorių:

1. *Genetinio*. Ne taip, kaip jų mėlynieji pusbroliai Europoje, tiek raudonoji, tiek geltonoji rasė didžiąja dalimi išvengė susimaišymo su menkaverčiais žmonių palikuonimis. Šiauriniams kiniečiams, kuriuos jau sustiprino nedideli kiekiai labiau išsivysčiusių raudonųjų ir Andoninių palikuonių, netrukus naudos turėjo atnešti žymi dalis anditų kraujo įliejimo. Pietiniams kiniečiams šiuo požiūriu ne taip gerai sekėsi, ir jie ilgą laiką kentėjo nuo to, jog buvo absorbavę žaliąją rasę, nors vėliau jie turėjo būti dar labiau susilpninti infiltravus gausybę menkesniųjų tautų, kurias iš Indijos išstūmė dravidų-anditų įsiveržimas. Ir šiandien Kinijoje yra aiškus skirtumas tarp šiaurinių ir pietinių rasių.

2. *Visuomeninio*. Geltonoji rasė anksti suvokė tarpusavio taikos vertę. Jų vidinis taikingumas tiek prisidėjo prie gyventojų skaičiaus padidėjimo, kad užtikrino jų civilizacijos išplitimą tarp daugelio milijonų žmonių. Nuo 25.000 iki 5.000 m. pr. Kr. labiausiai išvystyta masinė civilizacija Urantijoje buvo centrinėje ir šiaurinėje Kinijoje. Geltonasis žmogus buvo pirmasis, kuris pasiekė rasinį solidarumą – pirmasis, kuris pasiekė plataus masto kultūrinę, visuomeninę, ir politinę civilizaciją.

Kiniečiai, gyvenę 15.000 m. pr. Kr., buvo agresyvūs militaristai; jų nebuvo susilpninusi per didelė pagarba praeičiai, ir turėdami mažiau negu dvylika milijonų gyventojų, jie suformavo kompaktinį organizmą, kuris kalbėjo bendra kalba. Per šitą amžių jie sukūrė tikrą naciją, daug vieningesnę ir homogeniškesnę negu jų politinės sąjungos istoriniais laikais.

3. *Dvasinio*. Per anditų migravimų amžių kiniečiai buvo tarp dvasingesniųjų žemės tautų. Dėl to, jog ilgai laikėsi Vienos Tiesos garbinimo, kurį paskelbė Singlangtonas, jie buvo pranokę didžiąją dalį kitų rasių. Pažangios ir išvystytos religijos stimulus dažnai būna lemiamas faktorius vystant kultūrą; taip, kaip Indija merdėjo, taip Kiniją energingai ir greitai į priekį vedė religijos, kurioje tiesa buvo sudievinta kaip aukščiausioji Dievybė, gyvybingas akstinas.

Šitas tiesos garbinimas skatino gamtos dėsnių ir žmonijos potencialų nagrinėjimą ir bebaimei tyrinėjimą. Kiniečiai dar prieš šešis tūkstančius metų vis dar troško žinių ir energingai siekė tiesos.

4. *Geografinio*. Kiniją rytuose saugo kalnai, o vakaruose saugo Ramusis vandenynas. Tikrai šiaurėje yra atviras kelias užpuolimui, o nuo raudonojo žmogaus dienų iki Andonitų vėlesniųjų palikuonių atėjimo, šiaurėje negyveno nė viena agresyvi rasė.

[886]▼

Ir jeigu ne kalnų kliūtys ir vėlesnis dvasinės kultūros nuosmukis, tai be abejonės geltonoji rasė būtų prie savęs pritraukusi didesnę dalį migracijos iš Turkestano ir tikrai būtų greitai ėmusi viešpatauti pasaulio civilizacijoje.

7. ANDITAI ĮŽENGIA Į KINIJĄ

Maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų anditai didžiuliais kiekiais ėjo Ti Tao tarpekliu ir pasklido Kansiu provincijos kiniečių gyvenvietėse Geltonosios upės aukštupio slėnyje. Netrukus jie įsiskverbė į rytus, į Honaną, kur buvo išsidėsčiusios pačios pažangiausios gyvenvietės. Šią infiltraciją iš vakarų maždaug per pusę sudarė Andonitai ir anditai.

Šiauriniai kultūros centrai palei Geltonąją upę visada buvo pažangesni už pietines gyvenvietes prie Jangdzės upės. Per keletą tūkstančių metų po šitų labiau išsivysčiusių mirtingųjų atvykimo net ir mažais kiekiais, gyvenvietės palei Geltonąją upę smarkiai vystėsi į priekį, pralenkdamos kaimus prie Jangdzės upės, ir pasiekė pirmaujančią padėtį prieš savo sielos brolius iš pietų, ir nuo to momento šią padėtį išlaikė visą laiką.

Daug visapusiškesnė rasė buvo sukurta ne dėl to, kad buvo tiek daug anditų, ir ne dėl to, kad jų kultūra buvo aukštesnė, bet dėl to, kad jie su jais susivienijo. Šiauriniai kiniečiai gavo kaip tik užtektinai anditų palikuonių kraujo tam, kad galėtų lengvai skatinti savo iš prigimties gabius protus, bet nepakankamai tam, jog uždegtų juos nerimstančiu, tyrinėjančiu smalsumu, kuris yra toks būdingas šiaurinėms baltosioms rasėms. Šitas labiau apribotas anditų palikimo įliejimas mažiau trikdė sangikų tipo įgimtą stabilumą.

Vėlesnės anditų bangos atsinešė kai kuriuos Mesopotamijos kultūros pasiekimus; ypatingai tą tinka pasakyti apie migracijos paskutiniąsias bangas iš vakarų. Jos labai smarkiai pagerino šiaurinių kiniečių ekonominius ir švietimo metodus; ir nors jų įtaka geltonosios rasės religinei kultūrai buvo trumpalaikė, bet jų vėlesnieji palikuonys daug prisidėjo prie vėlesniojo dvasinio žadinimo. Bet anditų pasakojimai apie Edeno ir Dalamatijos grožį tikrai turėjo įtakos kiniečių pasakojimams; ankstyvosios kiniečių legendos įvardija "dievų žemę" vakaruose.

Kiniečių tauta nepradėjo statyti miestų ir neįsitraukė į gamybą iki 10.000 m. pr. Kr., po to, kada pasikeitė klimatas Turkestane ir kada atvyko vėlesnieji migrantai anditai. Šito naujo kraujo įliejimas ne tiek įnešė indėlį į geltonojo žmogaus civilizacijos vystymą, kiek jis paskatino labiau išsivysčiusių kiniečių rūšių paslėptų tendencijų tolimesnį ir greitą vystymąsi. Nuo Honano iki Šensi išsivysčiusios civilizacijos potencialai ėmė virsti tikrove. Metalų apdirbimas ir visos amatų rūšys kilo iš tų laikų.

Panašumai tarp kiniečių ir Mesopotamijos kai kurių ankstyvųjų laiko skaičiavimo, astronomijos, ir valdymo administravimo metodų buvo dėl komercinių ryšių tarp šitų dviejų vienas nuo kito toli esančių centrų. Kiniečių pirkliai sausumos maršrutais keliaudavo per Turkestaną į Mesopotamiją net šumerų laikais. Nebuvo šitas pasikeitimas iš tikrųjų tik vienpusis – žymios naudos iš jo turėjo ir Eufrato slėnis, kaip ir Gango lygumoje gyvenusios tautos. Bet klimato pasikeitimai ir klajoklių įsiveržimai trečiajame tūkstantmetyje prieš Kristų smarkiai sumažino prekybą, vykusią centrinės Azijos karavanų keliuose.

[887]▼

8. VĖLESNĖ KINIEČIŲ CIVILIZACIJA

Nors raudonasis žmogus kentėjo nuo per daug dažnų karų, bet galima visiškai tvirtai pasakyti, jog valstybingumo vystymasis tarp kiniečių buvo uždelstas dėl to, kad jie plačiai užkariavo Aziją. Jie turėjo didžiulį rasinio solidarumo potencialą, bet jis tinkamai neišsivystė, nes nebuvo nuolatinio varomojo akstino, kurį sukelia išorinės agresijos nuolatinė grėsmė.

Užbaigus rytinės Azijos užkariavimą, senoji karinė valstybė palaipsniui suiro – praeities karai buvo užmiršti. Iš tos epinės kovos su raudonąja rase išliko tiktai neryškūs pasakojimai apie senovės varžytuves su lankininkų tautomis. Kiniečiai anksti atsigręžė į žemdirbystę, kuri toliau vystė jų polinkį į taikingumą, tuo tarpu toks gyventojų skaičius, kuriam buvo pakankamai žemės tam, kad užsiimtų žemės ūkiu, dar daugiau prisidėjo prie augančio šalies taikingumo.

Sąmoningas praeities pasiekimų (kažkiek sumažėjusių dabartiniu metu) suvokimas, tokios tautos, kuri daugiausia užsiima žemdirbyste, konservatyvumas, ir gerai išvystytas šeimos gyvenimas prilygo giluminės pagarbos reiškimo protėviams atsiradimui, kuris aukščiausią tašką pasiekė virsdamas papročiu žmonėms iš praeities reikšti tokią gilią pagarbą, jog šita pagarba buvo ties garbinimo riba. Labai panašus požiūris vyravo tarp baltųjų rasių Europoje maždaug penkis šimtus metų po graikų-romėnų civilizacijos suirimo.

Tikėjimas "Viena Tiesa," ir jos garbinimas, kaip to mokė Singlangtonas, niekada iki galo neišnyko; bet, laikui bėgant, naujos ir aukštesnės tiesos ieškojimą užgožė augantis polinkis giliai gerbti tai, kas jau buvo nusistovėję. Pamažu geltonosios rasės genijus vietoje to, kad siektų to, kas yra nežinoma, buvo nukreiptas į tai, jog išsaugotų tai, kas yra žinoma. Ir būtent dėl šitos priežasties sustabarėjo tai, kas buvo pasaulio sparčiausiai besivystanti civilizacija.

Tarp 4.000 ir 500 m. pr. Kr. buvo užbaigtas geltonosios rasės politinis suvienijimas iš naujo, bet Jangdzės ir Geltonosios upės kultūrinė sąjunga jau buvo įgyvendinta. Šitas politinis vėlesniųjų gentinių grupių susivienijimas iš naujo nebuvo be konflikto, bet visuomenės nuomonė apie karą išliko prasta; protėvių garbinimas, augančios tarmės, ir per tūkstančių tūkstančius metų jokio raginimo imtis karinių akcijų šitą tautą buvo pavertę ultrataikia.

Nepaisant to, jog žlugo viltys anksti sukurti išsivysčiusį valstybingumą, bet geltonoji rasa iš tiesų besivystydama judėjo į priekį civilizacijos pasiekimo

srityse, ypač žemdirbystės ir sodininkystės sferose. Tam, kad būtų sprendžiamos hidrotechninės problemos, su kuriomis susidūrė Šensi ir Honano žemdirbiai, buvo reikalingas grupinis bendradarbiavimas. Tokie drėkinimo ir dirvos apsaugos sunkumai nemaža dalimi prisidėjo prie to, jog buvo vystoma tarpusavio priklausomybė, o tai skatino taiką tarp žemę dirbančiųjų grupių.

Netrukus rašto išvystymas, kartu su mokyklų įkūrimu, prisidėjo prie žinių platinimo tokiu mastu, kuriam iki tol niekas neprilygo. Bet ideografinio rašto sistemos sudėtingas pobūdis apribojo išsimokiusiųjų klasių skaičių, nepaisant to, jog anksti atsirado spausdinimas. Ir pirmiausia, sparčiai tęsėsi visuomeninio standartavimo ir religinio-filosofinio dogmatavimo procesas. Protėvių garbinimo religinį vystymąsi dar labiau komplikavo gamtos garbinimą sudarančių prietarų potvynis, bet realios sampratos apie Dievą ilgalaikės liekanos išsaugojo didingą Šang-ti garbinimą.

[888]▼

Protėvių garbinimo didžiausia silpnoji vieta yra ta, kad jis skatina tokią filosofiją, kuri žvelgia į praeitį. Kad ir kaip būtų išmintinga kaupti išmintį iš praeities, bet kvailystė manyti, jog praeitis yra išskirtinis tiesos šaltinis. Tiesa yra santykinė ir besiplečianti; ji visada gyvena dabartyje, pasiekdama naują išraišką kiekvienoje žmonių kartoje – net ir kiekvieno žmogaus gyvenime.

Didžioji stiprybė garbinant protėvius yra ta vertybė, kad toks požiūris yra suteikiamas šeimai. Stebinantis kiniečių kultūros stabilumas ir gyvybingumas yra dėl tos nepaprastai svarbios padėties, kuri yra suteikiama šeimai, nes civilizacija tiesiogiai priklauso nuo efektyvaus šeimos veikimo; o Kinijoje šeima pasiekė visuomeninio svarbumo, net religinio reikšmingumo, lygį, prie kurio priartėjo nedaugelis kitų tautų.

Augantis protėvių garbinimo kultas, kuris reikalavo sūnaus atsidavimo ir ištikimybės šeimai, užtikrino, kad būtų suformuoti aukštesnio lygio šeimos santykiai ir tvirtos šeimyninės grupės, ir visa tai skatino civilizacijos išsaugojimo tokius faktorius:

1. Nuosavybės ir turto apsaugą.
2. Didesnį negu vienos kartos patyrimo sukaupimą.
3. Sumanų vaikų švietimą praeities menų ir mokslų srityse.
4. Stipraus pareigos jausmo, moralės padidavimo, ir etinio jautrumo padidavimo išvystymą.

Kiniečių civilizacijos formavimosi periodas, pradedant anditų atvykimu, tęsiasi iki didžiojo etinio, moralinio, ir pusiau religinio pabudimo šeštajame amžiuje prieš Kristų. Ir kiniečių pasakojimai išsaugo miglotus padavimus apie evoliucinę praeitį; perėjimą iš matriarchalinės šeimos į patriarchalinę šeimą, žemdirbystės sukūrimą, architektūros išsivystymą, pramonės pradžią – apie visa tai pasakojama paeiliui. Ir šitas pasakojimas, daug tiksliau negu bet koks kitas panašus paaiškinimas, pateikia tą vaizdą, kaip iš barbariškumo lygių nuostabiai iškilo labiau išsivysčiusi tauta. Per tą laiką ji vystėsi nuo primityvios žemdirbių visuomenės į aukštesnę visuomeninę organizaciją, apimančią miestus, amatus, metalo apdirbimą, prekybą, valdymą, raštą, matematiką, meną, mokslą, ir knygu

spausdinimą.

Ir tokiu būdu geltonosios rasės senovės civilizacija išsilaikė per amžius. Beveik keturiasdešimt tūkstančių metų praėjo nuo to laiko, kada kiniečių kultūroje buvo žengti pirmieji svarbūs žingsniai, ir nors buvo daug atsitraukimų, bet Hano sūnų civilizacija arčiausiai iš visų kitų priartėjo prie to, kad pateiktų vientisą tęstinio vystymosi į priekį vaizdą iki pat dvidešimtojo amžiaus laikų. Baltųjų rasių mechaniniai ir religiniai pasiekimai buvo aukštesnės kategorijos, bet jie kiniečių niekada nepralenkė ištikimybės šeimai, grupinės etikos, ar asmeninės moralės sferose.

Šita senovės kultūra daug prisidėjo prie žmogiškosios laimės; milijonai žmogiškųjų būtybių gyveno ir mirė, palaiminti jos pasiekimų. Per amžius šita didi civilizacija rėmėsi praeities laurais, bet net ir dabar ji iš naujo bunda, kad pažvelgtų į mirtingojo egzistencijos transcendentinius tikslus, kad dar kartą ištrauktų į nepertraukiamą kovą už niekada nesibaigiančią pažangą.

[Pateikta Neadono Archangelo.]

[889]▼

80 DOKUMENTAS

ANDITŲ EKSPANSIJA VAKARUOSE

NORS Europos mėlynasis žmogus pats nepasiekė didžiosios kultūrinės civilizacijos, bet jis iš tikrųjų suteikė tą biologinį pagrindą, kuris, kada jo Adomizuoti palikuonys susiliejo su vėlesniaisiais įsiveržėliais anditais, sukūrė vieną iš pajėgiausių rūšių aktyvios civilizacijos pasiekimui, kuri kada nors buvo pasirodžiusi Urantijoje nuo violetinės rasės ir jos perėmėjų anditų laikų.

Šiuolaikinės baltosios tautos turi Adominės rasės, kuri susimaišė su sangikų rasėmis, šiek tiek su raudonąja ir geltonąja, bet ypač su mėlynąja, išlikusių bruožų. Visos baltosios rasės turi žymų procentą pirminių Andonitų palikuonių kraujo ir dar didesnę procentą ankstyvųjų noditų palikuonių kraujo.

1. ADOMITAI ĮŽENGIA Į EUROPA

Prieš tai, kada paskutiniai anditai buvo išstumti iš Eufrato slėnio, didelė dalis jų sielos brolių buvo įžengusi į Europą kaip keliauninkai, mokytojai, prekybininkai, ir karžygiai. Ankstyvosiomis violetinės rasės dienomis Viduržemio jūros įdubą saugojo Gibraltaro sąsmauka ir Sicilijos sausumos tiltas. Kažkokia dalis žmogaus pačios ankstyvosios jūrinės prekybos buvo sukurta šituose vidiniuose ežeruose, kur mėlynieji žmonės iš šiaurės ir sachariečiai iš pietų susitiko su noditais ir Adomitais iš rytų.

Viduržemio jūros rytinėje dauboje noditai buvo įkūrę savo plačios kultūros vieną iš židinių, ir iš šitų centrų įsiveržė kažkiek į pietinę Europą, bet ypač į šiaurės Afriką. Plačiaveidžiai noditai-Andonitai siriečiai labai anksti įdiegė keramiką ir žemdirbystę, apsistoję savo gyvenvietėse lėtai kylančioje Nilo deltoje. Jie taip pat atsigabeno avių, ožkų, galvijų, ir kitų prijaukintų gyvulių, ir įdiegė labai pagerintus metalo apdirbimo metodus, tuo metu Sirija tapo šitos pramonės centru.

Daugiau negu trisdešimt tūkstančių metų į Egiptą nenutrūkstamai migravo

mesopotamijiečiai, kurie tuo pačiu atsinešė savo meną ir kultūrą, kad praturtintų Nilo slėnio meną ir kultūrą. Bet Sacharos tautų masinis atvykimas labai smarkiai sumenkino ankstyvąją civilizaciją palei Nilą, taip, kad maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų Egipto kultūra nusmuko iki savo žemiausio lygio.

Bet ankstesniaisiais laikais beveik niekas netrukdė Adomitų migravimui į vakarus. Sachara buvo atvira, žole apaugusi ganykla, kurioje gyveno daug kerdžių ir žemdirbių. Šitie sachariečiai niekada neužsiėmė gamyba, nestatė jie ir miestų. Jie buvo indigo-juodoji grupė, kuri labai daug turėjo išnykusių žaliosios ir oranžinės rasių palikuonių kraujo. Bet jie gavo labai ribotą kiekį violetinės rasės palikimo prieš tai, kada sausumos iškilimas ir vandens pritvinkę besikeičiantys vėjai išsklaidė šitos klestinčios ir taikios civilizacijos likučius.

[890]▼

Adomo kraujo teko didžiajai daugumai žmoniškųjų rasių, bet vienos jo gavo daugiau negu kitos. Indijos sumaišytos rasės ir tamsesnės Afrikos tautos Adomitams nebuvo patrauklios. Jie būtų laisvai susimaišę su raudonuoju žmogumi, jeigu jis nebūtų buvęs tokioje tolumoje Amerikoje, ir jie turėjo nuoširdų polinkį į geltonąjį žmogų, bet prie jo lygiai taip buvo sunku priartėti tolumoje Azijoje. Todėl, kada juos skatino veikti rizikinga drąsa arba altruizmas arba kada jie buvo išvyti iš Eufrato slėnio, tada jie labai natūraliai rinkosi sąjungą su Europos mėlynosiomis rasėmis.

Mėlynieji žmonės, tuo metu viešpatavę Europoje, neturėjo jokių religinių papročių, kurie būtų buvę atstumiantys ankstyviesiems migruojantiems Adomitams, ir tarp violetinės ir mėlynosios rasių buvo didžiulė lytinė trauka. Geriausiai mėlynieji vyrai manė, jog tai yra didžiulė garbė, kad jiems leistų vesti Adomitų atstoves. Kiekvienas mėlynasis vyras puoselėjo troškimą tapti tokiu sumaniu ir artistišku, kad užkariautų kurios nors Adomitės moters meilę, o labiau išsivysčiusios mėlynosios moters aukščiausiu siekiu buvo sulaukti palankumo iš Adomito vyro.

Palaipsniui šitie migruojantys Edeno sūnūs susijungė su mėlynosios rasės labiausiai išsivysčiusiais tipais, jų kultūrą pagyvindami, tuo pačiu negailestingai išnaikindami užsilikusius neandertaliečių palikuonių likučius. Šitas rasių suliejimo metodas, apjungtas su menkesniųjų palikuonių išnaikinimu, sukūrė labiau išsivysčiusių mėlynųjų žmonių tuziną ar daugiau gyvybingesnių ir pažangesnių grupių, iš kurių vieną jūs pavadinate kromanjoniečiais.

Dėl šitų ir dėl kitų priežasčių, iš kurių ne pati menkiausia buvo palankesni migracijos keliai, Mesopotamijos kultūros ankstyvosios bangos sau kelią skynėsi beveik išimtinai į Europą. Ir būtent šitos sąlygos nulėmė šiuolaikinės europietiškos civilizacijos pirmtakus.

2. KLIMATINIAI IR GEOLOGINIAI PASIKEITIMAI

Ankstyvąją violetinės rasės ekspansiją į Europą nutraukė kai kurie netikėti klimato ir geologiniai pasikeitimai. Kartu su šiaurinių ledo laukų atsitraukimu vandens vėjai iš vakarų pasislinko į šiaurę Sacharos didžiuosius atvirų ganyklų regionus palaipsniui paversdami į nederlingą dykumą. Šitoji sausra žemaūgius brunetus, tamsių akių, bet pailgo veido didžiojo Sacharos plokščiakalnio

gyventojus išsklaidė.

Grynesnieji indigo rasės atstovai migravo pietų kryptimi į centrinės Afrikos miškus, kur nuo tol ir pasiliko visam laikui. Labiau sumaišytos grupės pasklido trimis kryptimis: labiau išsivysčiusios vakarinės gentys migravo į Ispaniją, ir iš ten į gretimus Europos kraštus, suformuodamos vėlesniųjų Viduržemio jūros pailgaveidžių brunetų rasių branduolį. Mažiausiai išsivysčiusi dalis į rytus nuo Sacharos plokščiakalnio išsikraustė į Arabiją, ir iš ten per šiaurinę Mesopotamiją ir Indiją į tolimąjį Ceiloną. Centrinė grupė judėjo į šiaurę ir rytus, į Nilo slėnį ir Palestiną.

Būtent šitas antrinis sangikų pagrindas suteikia tam tikro laipsnio giminingumą tarp šiandieninių tautų, išsibarsčiusių nuo Dekano plokščiakalnio per Iraną, Mesopotamiją, ir palei abu Viduržemio jūros krantus.

Maždaug tuo metu, kada Afrikoje vyko šitie klimatiniai pasikeitimai, tada Anglija atsiskyrė nuo kontinento, o Danija iškilo iš jūros, tuo tarpu Gibraltaro sąsmauka, sauganti Viduržemio jūros vakarinį baseiną, išnyko dėl žemės drebėjimo, greitai iškeldama šitą vidinį ežerą iki Atlanto vandenyno lygio.

[891 ▼

Netrukus Sicilijos sausumos tiltas nugrimzdo, sukurdamas vieną Viduržemio jūrą ir sujungdamas ją su Atlanto vandenynu. Šitas gamtos kataklizmas užtvindė dešimtis žmonių gyvenviečių ir pareikalavo didžiausio gyvybių skaičiaus, kokį tik kada nors pasaulio istorijoje buvo nusinešęs potvynis.

Šitas Viduržemio baseino užliejimas tuoj pat sustabdė Adomitų veržimąsi į vakarus, tuo tarpu didžiulis sachariečių antplūdis dėl vis didėjančio jų kiekio vertė juos ieškoti išejimo į šiaurę ir rytus nuo Edeno. Kada Adomo palikuonys keliavo iš Tigrio ir Eufrato slėnių į šiaurę, tada jie sutiko kalnų barjerus ir tuomet išsiplėtusią Kaspijos jūrą. Ir per daugelį kartų Adomitai medžiojo, augino gyvulius, ir dirbo žemę aplink savo gyvenvietes, pabirusias po visą Turkestaną. Po truputį šita nuostabi tauta savo teritoriją plėtė į Europą. Bet dabar Adomitai į Europą įžengia iš rytų ir suranda mėlynojo žmogaus kultūrą tūkstančius metų atsilikusią nuo Azijos kultūros, nes šitas regionas beveik visiškai neturėjo ryšių su Mesopotamija.

3. KROMANJONIETIS MĖLYNASIS ŽMOGUS

Mėlynojo žmogaus senosios kultūros centrai buvo išsidėstę palei visas Europos upes, bet tikrai Soma tebeteka ta pačia vaga, kuria ji tekėjo ir iki ledynmečio.

Nors apie mėlynąjį žmogų mes kalbame kaip apie tokį, kuris įsiskverbė į Europos žemyną, bet ten buvo dešimtys rasinių tipų. Net ir prieš trisdešimt penkis tūkstančius metų Europos mėlynosios rasės jau buvo smarkiai susimaišiusi tauta, turinti tiek raudonojo, tiek geltonojo žmogaus kraujo, tuo tarpu Atlanto vandenyno pakrantėse ir šiandieninės Rusijos regionuose jos absorbavo žymų kiekį Andonitų kraujo, o pietuose jos turėjo ryšių su Sacharos tautomis. Bet tai būtų beviltiška mėginti išvardinti tą daugybę rasinių grupių.

Šito ankstyvojo poadominio periodo Europos civilizacija buvo mėlynųjų

žmonių gyvybingumo ir meistriškumo unikalus suliejimas su Adomitų kūrybine vaizduote. Mėlynieji žmonės buvo nepaprastai energinga rasė, bet jie milžinišku laipsniu nusmukdė Adomitų kultūrinį ir dvasinį statusą. Pastariesiems buvo labai sunku savo religiją perduoti kromanjoniečiams dėl to, kad tiek daug jų buvo linke apgaudinėti ir ištvirkauti su panelėmis. Dešimt tūkstančių metų religija Europoje buvo žemame lygyje palyginus su Indijos ir Egipto pasiekimais.

Mėlynieji žmonės buvo tobulai sąžiningi visuose savo reikaluose ir visiškai neturėjo sumaišytų Adomitų seksualinių ydų. Jie gerbė merginos padėtį, ir poligamijos laikėsi tikrai tada, kada dėl karų kildavo vyrų trūkumas.

Šitos kromanjoniečių tautos buvo bebaimė ir išvalgi rasė. Jos turėjo veiksmingą vaiko auklėjimo sistemą. Šitoje veikloje dalyvaudavo abu tėvai, ir dideliu laipsniu būdavo panaudojama vyresniųjų vaikų pagalba. Kiekvienas vaikas būdavo rūpestingai mokomas, kaip prižiūrėti urvą, meno, ir kaip apdirbti titnagą. Jaunos moterys buvo gerai pasirengusios namų darbams ir primityviai žemdirbystei, tuo tarpu vyrai buvo sumanūs medžiotojai ir bebaimiai kariai.

Mėlynieji žmonės buvo medžiotojai, žvejai, ir maisto rinkėjai; jie buvo puikūs valčių gamintojai. Jie pasidarydavo akmens kirvius, kirsdavo medžius, rėsdavo pirkeles iš rąstų, iš dalies žemiau žemės paviršiaus, o stogą uždengdavo gyvūnų odomis. Ir dabai dar tebėra tokių tautų, kurios vis dar stato panašias pirkeles Sibire. Apskritai pietiniai kromanjoniečiai gyvena urvuose ir grotose.

[892]▼

Neretai atšiaurią žiemą jų sargybiniai, stovėdami naktinėje sargyboje prie įėjimo į urvą, mirtinai sušaldavo. Jie buvo drąsūs, bet pirmiausia jie buvo menininkai; Adominis mišinys staiga paspartino kūrybinę vaizduotę. Mėlynojo žmogaus meno viršūnė buvo maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų, iki to laiko, kada į šiaurę iš Afrikos per Ispaniją atvyko tamsiaodės rasės.

Maždaug prieš penkiolika tūkstančių metų Alpių miškai plito labai plačiu mastu. Europos medžiotojus į upių slėnius ir jūros pakrantes stūmė tos pačios klimatinės jėgos, kurios turtingas pasaulio medžioklės teritorijas buvo pavertusios į sausas ir nederlingas dykumas. Kada lietaus vėjai persikėlė į šiaurę, tada didžiulės atviros Europos žemės, kuriose buvo ganyklos, pavirto miškais. Šitie didžiuliai ir palyginti staigūs klimato pasikeitimai privertė Europos rases iš medžiotojų atviroje erdvėje tapti kerdžiais, ir tam tikru laipsniu žvejais ir žemdirbiais.

Šitie pasikeitimai, nors ir skatino kultūros vystymąsi, bet sukėlė tam tikrą biologinę degradaciją. Per ankstesniąją medžioklės erą labiau išsivysčiusių genčių nariai vesdavo karo belaisvių labiau išsivysčiusių tipų atstovus ir būtinai sunaikindavo tuos, kurie, jų manymu, buvo menkesni. Tačiau, kada jie pradėjo įkurti gyvenvietes ir užsiiminėti žemdirbyste ir prekyba, tada daug vidutinių belaisvių jie ėmė palikti gyvus kaip vergus. Ir būtent šitų vergų palikuonys vėliau taip smarkiai pablogino visą kromanjoniečių tipą. Šitas kultūros nuosmukis tęsėsi tol, kol ji gavo gaivų impulsą iš rytų, kada per Europą nusirito paskutinis ir masinis mesopotamijiečių įsiveržimas, sparčiai absorbuodamas kromanjoniečių tipą ir kultūrą ir pradėdamas baltųjų rasių civilizaciją.

4. ANDITŲ ĮSIVERŽIMAI Į EUROPA

Nors anditai į Europą liejosi nuolatine srove, bet buvo septyni pagrindiniai įsiveržimai, paskutiniai atvykimai buvo ant arklių trimis didžiulėmis bangomis. Kai kurie iš jų įžengė į Europą per Egėjo jūros salas ir Dunojaus slėnį, bet didžioji dalis ankstesniųjų ir grynesniųjų palikuonių migravo į šiaurės vakarų Europą šiauriniu maršrutu per Volgos ir Dono pakrančių ganyklas.

Tarp trečiojo ir ketvirtojo įsiveržimų Andonitų orda įžengė į Europą iš šiaurės, atkeliavusi iš Sibiro Rusijos upėmis ir Baltijos jūra. Juos tuoj pat asimiliavo šiaurinių anditų gentys.

Grynesniosios violetinės rasės ankstesnės ekspansijos buvo nepalyginamai taikingesnės negu jų vėlesniųjų pusiau kariškų ir mėgstančių užkariavimus palikuonių anditų ekspansijos. Adomitai buvo taikūs; noditai buvo karingi. Šitų rasių sąjunga, kada vėliau susimaišė su sangikų rasėmis, sukūrė gabius, agresyvius anditus, kurie vykdė tikruosius karinius užkariavimus.

Bet arklys buvo tas evoliucinis faktorius, kuris nulėmė anditų viešpatavimą vakaruose. Arklys pasklindantiems anditams suteikė iki tol neegzistavusį judrumo pranašumą ir įgalino raitelių anditų paskutiniąsias grupes greitai žengti į priekį aplink Kaspijos jūrą, kad išplistų po visą Europą. Visos ankstesnės anditų bangos judėjo taip lėtai, jog turėjo polinkį sunykti bet kurioje vietoje toli nukeliavus nuo Mesopotamijos. Bet šitos vėlesniosios bangos judėjo taip greitai, kad Europą jos pasiekė vientisomis grupėmis, tam tikru laipsniu vis dar tebeišlaikydamos aukštesnę kultūrą.

[893]▼

Visas apgyvendintas pasaulis, už Kinijos ir Eufrato regiono ribų, buvo pasiekęs labai ribotos kultūrinės pažangos per dešimt tūkstančių metų, kada ant arklio tvirtai sėdintys anditų raiteliai pasirodė šeštajame ir septintajame tūkstantmečiuose prieš Kristų. Kada jie migravo į vakarus per Rusijos lygumas, absorbuodami geriausius mėlynųjų žmogaus palikuonis ir išnaikindami prasčiausius, tada jie susiliejo į vieną tautą. Tai buvo vadinamųjų šiaurinių rasių protėviai, skandinavų, vokiečių, ir anglo-saksų tautų protėviai.

Prireikė nedaug laiko tam, jog anditai visiškai absorbuotų labiau išsivysčiusias mėlynųjų palikuonių rūšis per visą šiaurinę Europą. Tikrai Laplandijoje (ir tam tikru laipsniu Bretanėje) senesnieji anditai iš tiesų išsaugojo bent jau tapatumo panašumą.

5. ANDITAI UŽKARIAUJA ŠIAURĖS EUROPA

Šiaurinės Europos gentis nuolat pastiprindavo ir pagerindavo nuolatine migrantų srove iš Mesopotamijos per Turkestano-pietinės Rusijos regionus, ir kada anditų raitelių paskutinės bangos nusirito per Europą, tada žmonių, turinčių anditų kraujo, tame regione jau buvo daugiau negu jų buvo galima surasti visame likusiame pasaulyje.

Tris tūkstančius metų šiaurės anditų karinė būstinė buvo Danijoje. Iš šito

centrinio taško viena po kitos kildavo užkariavimų bangos, kurios vis mažiau turėjo anditų ir vis daugiau baltųjų, kadangi praeinantys amžiai paliudijo užkariautojų iš Mesopotamijos galutinį susiliejamą su nukariautomis tautomis.

Nors mėlynąjį žmogų buvo absorbavę šiaurėje ir galiausiai jis nusileido baltiesiems raiteliams, kurie įsiskverbė į pietus, bet maišytos baltosios rasės besiveržiančios gentys susidūrė su kromanjoniečių atkakliu ir ilgalaikiu pasipriešinimu, vis tik aukštesnis intelektas ir visą laiką augantys biologiniai rezervai įgalino juos išnaikinti senesniąją rasę.

Lemiamos kovos tarp baltojo žmogaus ir mėlynojo žmogaus vyko Somos upės slėnyje. Čia mėlynosios rasės geriausias žiedas aršiai priešinosi į pietus judantiems anditams, ir daugiau negu penkis šimtus metų šitie kromanjoniečiai savo teritorijas gynė sėkmingai, kol nusileido baltųjų įsiveržėlių labiau išvystytai karinei strategijai. Toras, šiaurinių armijų vadas, pasiekęs pergalę baigiamajame mūšyje prie Somos upės, tapo šiaurinių baltųjų genčių didvyriu, o vėliau kai kurios iš jų garbino jį kaip kažkokį dievą.

Mėlynojo žmogaus stipriausi atramos taškai, kurie išsilaikė ilgiausia, buvo pietinėje Prancūzijoje, bet paskutinis didžiulis karinis pasipriešinimas buvo nuslopintas palei Somos upę. Vėlesnis užkariavimas tęsėsi skverbiantis prekybai, gyventojų skaičiaus išplitimu palei upes, ir nuolatinėmis vedybomis su labiau išsivysčiusiais atstovais, kartu negailestingai naikinant menkesniuosius.

Kada anditų genties senolių taryba priimdavo nuosprendį, sakantį, kad menkesnis belaisvis yra netinkamas, tada iškilmingo ritualo metu jį atiduodavo šamanams žyniams, kurie jį palydėdavo iki upės ir atlikdavo ritualą, įvedantį į "laimingą pomirtinį gyvenimą" – paskandindavo. Šitoku būdu baltieji įsiveržėliai į Europą išnaikino visas sutiktas tautas, kurių negalėjo greitai asimiliuoti į savąsias gretas, ir šitoku būdu iš tikrųjų mėlynasis žmogus priėjo prie pabaigos – ir greitai.

Kromanjonietis mėlynasis žmogus biologinį pagrindą suteikė šiuolaikinėms Europos rasėms, bet jis išliko tikrai toks, kaip jį asimiliavo jo gimtųjų žemių

[894]▼

vėlesni ir energingesni užkariautojai. Mėlynieji palikuonys suteikė daug sveikų bruožų ir daug fizinio gyvybingumo Europos baltosioms rasėms, bet mišrių Europos tautų humoras ir vaizduotė kilo iš anditų. Šita anditų-mėlynųjų sąjunga, iš kurios atsirado šiaurinės baltosios rasės, nedelsiant sukėlė anditų civilizacijos nuosmukį, laikino pobūdžio uždelsimą. Galų gale, šitų šiaurinių barbarų paslėptas pranašumas pasireiškė ir aukščiausią tašką pasiekė šiandieninėje Europos civilizacijoje.

Iki 5.000 m. pr. Kr. besivystančios baltosios rasės viešpatavo visoje šiaurės Europoje, įskaitant šiaurinę Vokietiją, šiaurinę Prancūziją, ir Britų salas. Centrinę Europą kažkurį laiką valdė mėlynasis žmogus ir apskritaveidžiai Andonitai. Pastarieji daugiausia gyveno Dunojaus slėnyje ir anditai jų niekada iki galo neištūmė.

6. ANDITAI PALEI NILĄ

Nuo paskutiniojo anditų migravimo laikų, kultūra smuko Eufrato slėnyje, ir pagrindinis civilizacijos centras persikėlė į Nilo slėnį. Egiptas tapo Mesopotamijos perėmėju kaip labiausiai išsivysčiusios grupės žemėje būstinė.

Nilo slėnis ėmė kentėti nuo potvynių neužilgo iki to, kada su jais susidūrė Mesopotamijos slėnys, bet nepatirdamas tokių nuostolių. Šią ankstyvą kliūtį daugiau negu kompensavo migrantų anditų nuolatinė srovė, taip, kad Egipto kultūra, nors iš tikrųjų kilusi iš Eufrato regiono, atrodė, jog išsiveržia į priekį. Bet 5.000 m. pr. Kr. per potvynių periodą Mesopotamijoje, Egipte buvo septynios skirtingos žmoniškųjų būtybių grupės; jos visos, išskyrus vieną, atėjo iš Mesopotamijos.

Kada vyko paskutinis masinis migravimas iš Eufrato slėnio, tada Egiptui pasisekė tuo, kad jis tiek daug gavo pačių talentingiausių menininkų ir amatininkų. Šitie amatininkai anditai atsidūrė visiškai įprastoje aplinkoje, nes jie buvo labai gerai susipažinę su upės gyvenimu, jos potvyniais, drėkinimo darbais, ir sausros sezonais. Jiems patiko Nilo slėnio apsaugota padėtis; čia prieš juos buvo vykdoma daug mažiau antpuolių ir puldinėjimų palyginus su tais laikais, kada jie gyveno palei Eufratą. Ir jie daug kuo praturtino egiptiečių meistriskumą apdirbant metalą. Čia jie naudojo geležies rūdą, atgabenamą iš Sinajaus kalno, o ne iš regionų prie Juodosios jūros.

Egiptiečiai savo miesto dievybes labai anksti surinko į sudėtingą nacionalinę dievų sistemą. Jie išvystė plačią teologiją ir taip pat turėjo toki patį platų, bet slegiantį žynių sluoksnį. Keletas skirtingų vadų mėgino atgaivinti setitų ankstyvųjų religinių mokymų liekanas, bet šitos pastangos buvo trumpalaikės. Anditai pastatė Egipte pirmuosius statinius iš akmens. Pirmąją ir pačią gražiausią piramidę iš akmenų pastatė anditų architektūros genijus Imhotepas, kada jis buvo ministras pirmininkas. Ankstesnieji pastatai buvo pastatyti iš plytų, ir nors iki tol įvairiose pasaulio dalyse buvo pastatyta daug statinių iš akmens, bet Egipte tai buvo pirmasis. Tačiau statybos menas nuo šito didžiojo architekto laikų nuolat smuko.

Šią nuostabią kultūros erą nutraukė tarpusavio karas palei Nilą, ir šalyje greitai išplito, kaip anksčiau Mesopotamijoje, menkesnės gentys iš nesvetingos Arabijos ir juodųjų gentys iš pietų. Ir dėl to visuomenės pažanga nuolat menkėjo daugiau negu penkis šimtus metų.

[895]▼

7. VIDURŽEMIO JŪROS SALŲ ANDITAI

Per kultūros nuosmukį Mesopotamijoje kažkurį laiką aukštesnė civilizacija išsilaikė rytinės Viduržemio jūros salose.

Maždaug 12.000 m. pr. Kr. anditų nuostabi gentis migravo į Kretą. Tai buvo vienintelė sala, kurioje taip anksti įsikūrė tokia labiau išsivysčiusi grupė, ir tai buvo maždaug prieš du tūkstančius metų iki to laiko, kada šitų jūrininkų palikuonys pasklido po kaimynines salas. Šią grupę sudarė siauraveidžiai,

mažesnio ūgio anditai, kurie praeityje vedė vanitų atšakos šiaurinius noditus. Visi jie buvo žemesnio negu šešių pėdų ūgio, ir juos tiesiogine prasme iš žemyno išstūmė jų didesni ir menkesni bičiuliai. Šitie emigrantai, išvykę į Kretą, buvo labai sumanūs dirbdami tekstilės, metalų, keramikos, vandentiekio, ir akmens kaip statybinės medžiagos panaudojimo srityse. Jie ėmė rašyti ir gyveno kaip kerdžiai ir žemdirbiai.

Praėjus maždaug dviems tūkstančiams metų po Kretos gyvenvietės sukūrimo Adomsono aukštaūgių palikuonių grupė per šiaurines salas pasiekė Graikiją, atvykusi beveik tiesiai iš savo gimtųjų vietų kalnuose į šiaurę nuo Mesopotamijos. Šituos graikų protėvius į vakarus atvedė Satas, Adomsono ir Ratos tiesioginis palikuonis.

Tą grupę, kuri galiausiai įsikūrė Graikijoje, sudarė trys šimtai septyniasdešimt penki atrinkti ir labiau išsivystę žmonės, kurie ir buvo adomsonitų antrosios civilizacijos pabaiga. Šitie vėlesnieji Adomsono sūnūs tuomet turėjo patį vertingiausią atsirandančių baltųjų rasių paveldėjimą. Jie buvo aukštos intelektualios kategorijos ir, fiziniu požiūriu, patys gražiausi žmonės nuo pirmojo Edeno dienų.

Netrukus Graikija ir Egėjo jūros salų regionas tapo prekybos, meno, ir kultūros centru Vakaruose vietoje Mesopotamijos ir Egipto. Bet kaip buvo ir Egipte, taip ir vėl iš esmės visas Egėjo pasaulio menas ir mokslas buvo kilę iš Mesopotamijos, išskyrus graikų pirmtakų adomsonitų kultūrą. Šitų pastarųjų žmonių visas menas ir gabumai yra tiesioginis paveldėjimas iš Adomsono, pirmojo Adomo ir Ievos sūnaus, ir jo nepaprastos antrosios žmonos, kilusios iš Princo Kaligastijos personalo nepertrauktos linijos grynųjų noditų, palikuonių. Nieko nuostabaus, jog graikai turėjo mitologinių pasakojimų apie tai, kad jie yra tiesiogiai kilę iš dievų ir viršžmogiškųjų būtybių.

Egėjo regionas perėjo per penkis skirtingus kultūros etapus. Kiekvienas iš jų buvo vis mažiau dvasingas už ankstesnįjį, ir greitai paskutinioji šlovinga meno era išnyko dėl sparčiai besidauginančių Dunojaus vergų, kuriuos atsivežė vėlesnės graikų kartos, vidutinybės palikuonių svorio.

Būtent šitame amžiuje Kretoje Kaino palikuonių motinos kultas pasiekė didžiausią populiarumą. Šitas kultas šlovino Ievą garbindamas "didžiąją motiną." Ievos atvaizdų buvo visur. Visoje Kretoje ir Mažojoje Azijoje buvo pastatyta tūkstančiai viešų šventyklų. Ir šitas motinos kultas išsilaikė iki pat Kristaus laikų, vėliau buvo įtrauktas į ankstyvąją krikščionybę Jėzaus žemiškosios motinos Marijos išoriniu šlovinimu ir garbinimu.

Maždaug iki 6.500 m. pr. Kr. anditų dvasinis palikimas labai nusmuko. Adomo palikuonys buvo plačiai išsklaidyti ir juos iš tiesų asimiliavo senesnės ir kiekiu didesnės žmogiškosios rasės. Ir šitas anditų civilizacijos smukimas, drauge su jų

[896]▼

religinių standartų išnykimu, tas dvasiškai nuskurdintas rasės paliko apverktinoje padėtyje.

Iki 5.000 m. pr. Kr. Adomo palikuonių trys gryniausios giminės rūšys buvo Šumere, šiaurinėje Europoje, ir Graikijoje. Visą Mesopotamiją palaipsniui smukdė iš Arabijos atsikraustančių maišytų ir tamsesnių rasių srovė. Ir šitų menkesniųjų tautų atvykimas toliau prisidėjo prie to, kad anditų biologinės ir kultūrinės liekanos pasklido užsienyje. Iš visos pjautuvo formos derlingos žemės labiau linkusios rizikuoti tautos migravo vakarų pusėn į salas. Šitie migrantai augino tiek javus, tiek daržoves, ir kartu jie atsigabeno ir prijaukintų gyvūnų.

Apie 5.000 m. pr. Kr. didžiulė gausybė išsivysčiusių mesopotamijiečių išvyko iš Eufrato slėnio ir įsikūrė Kipro saloje; šitą civilizaciją maždaug po dviejų tūkstančių metų nušlavė barbarų ordos iš šiaurės.

Kita didžiulė kolonija įsikūrė prie Viduržemio jūros netoli tos vietos, kur vėliau įsikurs Kartagena. O iš šiaurės Afrikos didžiulis anditų skaičius įžengė į Ispaniją ir vėliau Šveicarijoje susimaišė su savo sielos broliais, kurie anksčiau buvo atkeliavę į Italiją iš Egėjo jūros salų.

Kada po Mesopotamijos kultūros smukimo, nusmuko ir Egipto kultūra, tada daugelis gabesnių ir labiau išsivysčiusių šeimų pabėgo į Kretą, tokiu būdu smarkiai pakeldamos šitą jau išsivysčiusią civilizaciją. Ir kada vėliau menkesniųjų grupių atvykimas iš Egipto Kretos civilizacijai sukėlė pavojų, tada kultūringesnės šeimos migravo toliau vakarų kryptimi į Graikiją.

Graikai buvo ne tik tie didieji mokytojai ir menininkai, bet jie taip pat buvo ir pasaulio didžiausi prekybininkai ir kolonizatoriai. Iki to meto, kada juos nustelbė menkavertiškumo antplūdis, kuris galiausiai apėmė jų meną ir prekybą, jie sugebėjo įsteigti tiek daug kultūros avanpostų vakaruose, jog didžiulis kiekis graikų ankstyvosios civilizacijos pasiekimų išsilaikė pietinės Europos vėlyvesnėse tautose, ir šitų adomsonitų daugelis mišrių palikuonių buvo įjungti į gretimų žemių gentis.

8. DUNOJAUS ANDONITAI

Eufrato slėnio anditų tautos migravo šiaurės kryptimi į Europą, kad susimaišytų su mėlynaisiais žmonėmis, ir vakarų kryptimi į Viduržemio jūros regionus, kad susimaišytų su mišrių sachariečių ir pietinių mėlynųjų žmonių likučiais. Ir šitas dvi baltosios rasės atšakas atskyrė, ir dabar atskiria, plačiaveidžiai kalniečiai, išlikę iš ankstesniųjų Andonitų genčių, kurios šituose centriniuose regionuose gyveno jau ilgą laiką.

Šitie Andono palikuonys buvo pasklidę didžiojoje dalyje kalnuotų regionų centrinėje ir pietrytinėje Europoje. Juos dažnai sustiprindavo atvykėliai iš Mažosios Azijos, kurios regioną jie buvo užėmę gana tvirtai. Senieji hetitai betarpiškai kilo iš Andonitų palikuonių; tai rasei buvo būdinga šviesi oda ir platus veidas. Šitas palikuonių kraujas tekėjo Abraomo protėviuose ir didele dalimi prisidėjo prie to, jog atsirastų tokia veido išvaizda, kokia buvo būdinga jo vėlesniesiems žydų palikuonims, kurių kultūra ir religija nors ir buvo kilusios iš anditų, bet jie kalbėjo visiškai skirtinga kalba. Jų kalba buvo aiškiai Andonitų.

Tos gentys, kurios gyveno namuose, pastatytuose ant polių ar rąstų atramų prie ežerų Italijoje, Šveicarijoje, ir pietinėje Europoje, buvo plečiantys savąsias ribas migrantai iš Afrikos, Egėjo jūros, ir, ypač, nuo Dunojaus upės.

Dunojiečiai buvo anditai, žemdirbiai ir kerdžiai, atvykę į Europą per Balkanų pusiasalį ir palaipsniui Dunojaus slėniu judantys į šiaurę. Jie gamino keramikos dirbinius ir dirbo žemę, beveldami gyventi slėniuose. Labiausia į šiaurę nutolusi dunojiečių gyvenvietė buvo ties Lježu Belgijoje. Šitos gentys greitai degradavo, kada jos tolo nuo savosios kultūros centro ir šaltinio. Geriausi keramikos gaminiai buvo pagaminti ankstyvesnėse gyvenvietėse.

Dėl misionierių iš Kretos veiklos dunojiečiai ėmė garbinti motiną. Vėliau šitos gentys susivienijo su Andonitų jūrininkų grupėmis, kurie laivais atplaukė nuo Mažosios Azijos krantų ir kurie taip pat buvo motinos garbintojai. Tokiu būdu didelėje dalyje centrinės Europos anksti įsikūrė šitie mišrūs baltųjų rasių plačiaveidžiai tipai, kurie praktikavo motinos garbinimą ir mirusiojo sudeginimo religinį ritualą, nes tai buvo moters kultą išpažįstančiųjų paprotys savo mirusiuosius sudeginti akmens pirkelėse.

9. TRYS BALTŲJŲ RASĖS

Europoje artėjant anditų migravimų pabaigai rasinių susimaišymą apibendrina tokios trys baltųjų rasės:

1. *Šiaurinė baltoji rasė*. Šią vadinamąją šiaurinę rasę daugiausia sudarė mėlynasis žmogus plius anditai, bet ji taip pat turėjo žymų kiekį ir Andonitų kraujo, kartu su mažesne dalimi sangikų raudonojo ir geltonojo kraujo. Tokiu būdu šiaurinė baltoji rasė apėmė šias keturias labiausiai pageidautinas žmogiškųjų palikuonių rūšis. Bet didžiausias paveldėjimas buvo iš mėlynojo žmogaus. Tipiškas ankstyvasis šiaurietis buvo pailgo veido, aukštas, ir blondinas. Bet jau seniai šita rasė labai smarkiai susimaišė su visomis kitomis baltųjų tautų atšakomis.

Europos primityvi kultūra, kurią rado įsiveržiantys šiauriečiai, buvo regresuojančių dunojiečių, susilieusių su mėlynuoju žmogumi, kultūra. Šiauriečių-danų ir dunojiečių-anditų kultūros susitiko ir susiliejo prie Reino upės, kaip tą paliudija dviejų rasinių grupių egzistavimas šiandien Vokietijoje.

Šiauriečiai toliau prekiavo gintaru nuo Baltijos krantų, užmezgę intensyvius prekybinius ryšius su Dunojaus slėnio plačiaveidžiais gyventojais per Brenerio tarpeklį. Dėl tokių išsiplėtusių ryšių su dunojiečiais šitie šiauriečiai ėmė garbinti motiną, ir keletą tūkstančių metų mirusiųjų deginimas buvo beveik visuotinis visoje Skandinavijoje. Tai paaiškina, kodėl ankstesniųjų baltųjų rasių, nors ir palaidotų po visą Europą, palaikų nesurandama – surandami tikrai jų pelenai akmens ir molio urnose. Šitie baltieji žmonės taip pat statė gyvenamuosius būstus; jie niekada negyveno urvuose. Ir tai vėl paaiškina, kodėl yra tiek mažai baltojo žmogaus ankstyvosios kultūros įrodymų, tuo tarpu anksčiau gyvenęs kromanjoniečių tipas gerai išsilaikė ten, kur jis buvo saugiai palaidotas urvuose ir grotose. Tarsi, vieną dieną šiaurinėje Europoje yra regresuojančių dunojiečių

ir mėlynojo žmogaus primityvi kultūra, o kitą dieną yra staiga atsirandančio ir daug pranašesnio baltojo žmogaus kultūra.

2. *Centrinė baltoji rasė*. Nors šitoje grupėje yra mėlynujų, geltonųjų, ir anditų palikuonių kraujo, bet joje vyrauja Andonitai. Šitie žmonės yra plačiaveidžiai, tamsios odos, ir kresno sudėjimo. Jie yra kaip tarp šiaurinių ir Viduržemio

[898]▼

jūros rasių varomas pleištas, su plačiu pagrindu Azijoje, o smaigaliu įsiskverbiantis į rytinę Prancūziją.

Anditai beveik dvidešimt tūkstančių metų Andonitus stūmė vis toliau ir toliau į šiaurę nuo centrinės Azijos. Iki 3.000 m. pr. Kr. didėjanti sausra šituos Andonitus varė atgal į Turkestaną. Šitas Andonitų stūmimas į pietus tęsėsi daugiau negu tūkstantį metų ir, suskilę prie Kaspijos ir Juodosios jūrų, jie įsiveržė į Europą tiek per Balkanus, tiek per Ukrainą. Šitame įsiveržime buvo Adomsono palikuonių likusios grupės, o per šio įsiveržimo laikotarpio antrąją pusę buvo žymus skaičius Irano anditų, o taip pat daug setitų šventikų palikuonių.

Iki 2.500 m. pr. Kr. Andonitų vakarinis dūris pasiekė Europą. Ir šitas Turkestano kalnų barbarų užplūdymas į Mesopotamiją, Mažąją Aziją, ir Dunojaus baseiną tapo rimčiausiu ir ilgiausiu iš visų iki to meto buvusių kultūros nuosmukių. Šitie įsiveržėliai iš tikrųjų andonizavo centrinės Europos rasių charakterį, kuris nuo tol visą laiką išliko tipiškai alpinis.

3. *Pietinė baltoji rasė*. Šią brunetų Viduržemio jūros rasę sudarė anditų ir mėlynojo žmogaus mišinys, su mažesne Andonitų kraujo dalimi negu šiaurėje. Šita grupė taip pat absorbavo žymią dalį antrinių sangikų kraujo per sachariečius. Vėlesniais laikais į šią pietinę baltosios rasės atšaką įsiliejo stiprūs anditų elementai iš rytinės Viduržemio jūros pakrantės.

Tačiau, Viduržemio jūros pakrantėse anditų nebuvo tiek daug iki klajoklių didžiųjų įsiveržimų laikų 2.500 m. pr. Kr. Sausumos kelionės ir prekyba buvo beveik nutrauktos per šituos amžius, kada klajokliai veržėsi į Viduržemio jūros rytinius rajonus. Šitas sausumos kelionių sutrikdymas sukėlė didžiulį jūrinių kelionių ir jūrinės prekybos vystymąsi; Viduržemio jūroje prekyba klestėjo maždaug prieš keturis su puse tūkstančio metų. Ir dėl tokio jūrinio kelio išsivystymo anditų palikuonys staiga išplito per visą Viduržemio jūros baseino pakrančių teritoriją.

Šitie rasiniai susimaišymai paklojo pagrindą pietinės Europos rasei, labiausiai sumaišytai iš visų. Ir nuo tų dienų šita rasė dar labiau susimaišė, daugiausia su Arabijos mėlynosiomis-geltonosiomis-anditų tautomis. Šita Viduržemio rasė, iš tiesų, yra taip laisvai susimaišiusi su aplinkinėmis tautomis, kad jos tikrai nebegalima išskirti kaip atskiros tipo, bet apskritai jos atstovai yra nedideli, pailgaveidžiai, ir brunetai.

Šiaurėje anditai karais ir vedybomis išnaikino mėlynuosius žmones, bet pietuose jų išliko didesnis skaičius. Baskai ir berberai atstovauja šitos rasės dviem išlikusioms atšakoms, bet net ir šitos tautos buvo smarkiai

susimaišiusios su sachariečiais.

Toks buvo rasių susimaišymo vaizdas centrinėje Europoje apie 3.000 m. pr. Kr. Nepaisant dalinės Adominės pražangos, aukštesnieji tipai tikrai susimaišė.

Tai buvo naujojo akmens amžiaus laikai, iš dalies persipinantys su ateinančiu bronzos amžiumi. Skandinavijoje tai buvo bronzos amžius, susietas su motinos garbinimu. Pietinėje Prancūzijoje ir Ispanijoje tai buvo naujasis akmens amžius, susijęs su saulės garbinimu. Tai buvo tas laikmetis, kada buvo statomos apskritimo formos ir be stogų saulės šventovės. Europos baltosios rasės buvo energingos statybininkės, su malonumu pastatančios didingus akmenis kaip garbinimo ženklus saulei, labai panašiai, kaip jų vėlesniųjų dienų palikuonys padarė prie Stounhendžo. Saulės garbinimo mada rodo, kad tai buvo didis žemdirbystės periodas pietinėje Europoje.

[899]▼

Šitos palyginti nesenos saulės garbinimo eros prietarai net ir dabar yra išlikę Bretanės liaudies papročiuose. Nors sukrėščioninti jau daugiau kaip tūkstantį penkis šimtus metų, šitie bretonai vis dar tebeturi naujojo akmens amžiaus kerų, apsaugančių nuo blogos akies. Jie tebelaiko perkūno akmenis kaminuose kaip apsaugą nuo žaibo. Bretonai niekada nesusimaišė su Skandinavijos šiauriečiais. Jie yra pirmųjų Andonitų gyventojų vakarinėje Europoje išlikusieji palikuonys, susimaišę su Viduržemio jūros pakrantės rūšių palikuonimis.

Bet tai yra klaidingas įsitikinimas baltąsias tautas klasifikuoti kaip šiaurines, alpines, ir Viduržemio jūros pakrantės. Iš viso buvo per daug susimaišymų, kad būtų galimas šitoks sugrupavimas. Vienu metu buvo visiškai gerai išreikštas baltosios rasės susiskirstymas į tokias klases, bet nuo to laiko įvyko plačiai paplitęs tarpusavio susimaišymas, ir daugiau šitų grupių nebeįmanoma identifikuoti su koku nors aiškumu. Net 3.000 m. pr. Kr. senovės visuomeninės grupės nebebuvo iš vienos rasės daugiau negu yra šiandieniniai Šiaurės Amerikos gyventojai.

Šita Europos kultūra penkis tūkstančius metų ir toliau vystėsi ir tam tikru laipsniu tarpusavyje maišėsi. Bet kalbos barjeras užkirto kelią įvairių Vakarų nacijų tarpusavio sąveikai iki galo. Per paskutinįjį amžių šita kultūra turėjo ir tebeturi geriausią galimybę susilieti tarp Šiaurės Amerikos kosmopolitinių gyventojų; ir šito kontinento ateitį nulems kokybė tų rasinių faktorių, kuriems bus leidžiama įsilieti į kontinento šiandieninius ir ateities gyventojus, o taip pat ir tas visuomeninės kultūros lygis, kuris yra palaikomas.

[Pateikta Neadono Archangelo.]

81 DOKUMENTAS

ŠIUOLAIKINĖS CIVILIZACIJOS VYSTYMASIS

NEPRIKLAUSOMAI nuo neįgyvendintų planų dėl pasaulio pagerinimo, numatytų Kaligastijos ir Adomo misijose, pakilimų ir nuosmukių, žmogiškųjų rūšių pagrindinė organinė evoliucija ir toliau rases nešė pirmyn žmogiškosios pažangos ir rasinio vystymosi skalėje. Evoliuciją galima uždelsti, bet jos negalima sustabdyti.

Violetinės rasės, nors kiekiu ir mažesnės negu buvo planuota, įtaka sukėlė tokį civilizacijos vystymąsi, kuris nuo Adomo dienų, nepalyginamai pranoko tą žmonijos pažangą, kuri buvo pasiekta per jos visą ankstesnę beveik milijono metų egzistenciją.

1. CIVILIZACIJOS LOPŠYS

Maždaug trisdešimt penkis tūkstančius metų laikmečiu po Adomo, civilizacijos lopšys buvo pietvakarių Azijoje, nusidriekęs nuo Nilo slėnio į rytus ir šiek tiek į šiaurę skersai šiaurinės Arabijos, per Mesopotamiją ir tolyn į Turkestaną. Ir toje teritorijoje civilizacijos sukūrimui lemiamas faktorius buvo *klimatas*.

Būtent didieji klimato ir geologiniai pasikeitimai šiaurės Afrikoje ir vakarų Azijoje ir užbaigė Adomitų ankstyvuosius migravimus, užtvėrdami jiems kelią į Europą išsiplėtusia Viduržemio jūra ir migracijos srovę nukreipdami šiaurės ir rytų kryptimis į Turkestaną. Iki to laiko, kada šitie sausumos iškilimai ir su tuo susiję klimato pasikeitimai baigėsi, maždaug 15.000 m. pr. Kr., civilizacija buvo patekusi į pasaulinio masto aklavietę, išskyrus anditų kultūrinį fermentavimąsi ir biologinius rezervus, kuriems kelią į rytus vis dar buvo užtvėrę kalnai Azijoje, o į vakarus judėti trukdė vis besiplečiantys miškai Europoje.

Klimato evoliucija dabar netrukus turi užbaigti tai, ko padaryti nepavyko visoms kitoms pastangoms, tai yra, priversti Euroazijos žmogų atsisakyti medžioklės dėl pažangesnių užsiėmimų gyvulininkyste ir žemdirbyste. Evoliucija gali būti lėta, bet ji yra nepaprastai efektyvi.

Kadangi ankstyvieji žemdirbiai taip visur panaudodavo vergus, tai į fermerį anksčiau iš aukšto žiūrėjo tiek medžiotojas, tiek piemuo. Per amžius buvo manoma, kad žemę dirbti yra žema; iš čia kilo ir toji mintis, kad žemę dirbti yra prakeikimas, tuo tarpu tai yra didingiausias iš visų palaiminimų. Net Kaino ir Abelio dienomis ganyklinės gyvybės aukos buvo vertinamos labiau už žemdirbystės aukas.

Žmogus paprastai iš medžiotojo išsivystydavo į žemdirbį, pereidamas per piemens erą, tas taip pat tiko ir anditams, bet dažniau klimatinės būtinybės evoliucinis spaudimas priversdavo ištisas gentis iš

medžiotojų pereiti tiesiai į sėkmingai dirbančius žemdirbius. Bet šitas tiesioginio perėjimo nuo medžioklės prie žemdirbystės reiškinys buvo tikrai tuose regionuose, kur buvo didžiulio laipsnio rasis susimaišymas su violetinės rasės palikuonimis.

Evoliucinės tautos (ypač kiniečiai) anksti išmoko sėti sėklas ir auginti javus, pastebėję, kaip dygsta sėklos, kada jos atsitiktinai sudrėkdavo, arba kurios būdavo padedamos į kapus kaip maistas mirusiesiems. Bet per visą pietvakarių Aziją, palei derlingų upių vagas ir greta esančias lygumas, anditai įgyvendino pagerintus žemdirbystės metodus, paveldėtus iš savo protėvių, kurie žemdirbystę ir sodininkystę buvo pavertę savo pagrindiniu užsiėmimu tarp antrojo sodo ribų.

Per tūkstančius metų Adomo palikuonys augino kviečius ir miežius, kaip jų auginimas buvo patobulintas Sode, visose kalnų vietovėse iki pat šiaurinės Mesopotamijos sienos. Čia Adomo ir Adomsono palikuonys susitikdavo, prekiaudavo, ir bendraudavo vieni su kitais.

Būtent dėl šitų priverstinių gyvenimo sąlygų pasikeitimų ir atsirado tokia didžiulė žmogiškosios rasės proporcija, kuri savo dietoje vartojo tiek augalinį, tiek gyvulinį maistą. O kviečių, ryžių, ir daržovių dietos suderinimas su ganomų gyvulių mėsa reiškė didžiulį žingsnį į priekį stiprinant šitų senųjų tautų sveikatą ir gyvybingumą.

2. CIVILIZACIJOS PRIEMONĖS

Kultūros augimas remiasi civilizacijos priemonių vystymu. Ir tos priemonės, kurias žmogus naudojo tam, kad pakiltų iš laukinio pakopos, buvo veiksmingos tikrai tokiu laipsniu, koku laipsniu jos žmogaus energiją išlaisvino tam, kad jis vykdytų aukštesnes užduotis.

Jūs tie, kurie dabar gyvenate pastarųjų dienų aplinkoje, kada ima skleistis kultūra ir kada prasideda pažanga visuomeniniuose reikaluose, kurie realiai turite šiek tiek laisvo laiko, kada galite *pagalvoti* apie visuomenę ir civilizaciją, tada turite neišleisti iš akiračio to fakto, kad jūsų ankstyvieji protėviai turėjo mažai arba neturėjo laisvalaikio, kuris galėtų būti paskirtas giliems apmąstymams ir samprotavimams apie visuomenę.

Žmogiškojoje civilizacijoje pirmieji keturi didieji žingsniai į priekį buvo:

1. Ugnies sutramdymas.
2. Gyvūnų prisijaukinimas.
3. Belaisvių pavertimas vergais.
4. Privati nuosavybė.

Nors ugnis, pirmasis didysis atradimas, galiausiai atrakino mokslo pasaulio duris, bet šiuo požiūriu primityviajam žmogui ji turėjo nedidelės vertės. Jis atsisakė įprastus reiškinius paaiškinti natūraliomis priežastimis.

Paklausus, iš kur atsirado ugnis, paprasta istorija apie Andoną ir titnagą greitai buvo pakeista legenda, kaip kažkoks Prometėjas ją pavogė iš dangaus. Senovės žmonės ieškojo viršgamtinio paaiškinimo visiems gamtos reiškiniams,

kurie pranoko jų asmeninio suvokimo ribas; ir daugelis šiuolaikinių žmonių daro tą patį iki šiol. Vadinamųjų gamtinių reiškinių nuasmeninimui prirėkė amžių, ir tai dar nėra užbaigta. Bet nuoširdus, sąžiningas, ir bebaimis tikrųjų priežasčių ieškojimas pagimdė šiuolaikinį mokslą: Jis astrologiją pavertė astronomija, alchemiją išvystė į chemiją, ir magiją padarė medicina.

Amžiuje iki mašinų vienintelis būdas, kuriuo žmogus galėjo padaryti darbą jo pats nedirbdamas buvo panaudojus gyvulį. Gyvulių prijaikinimas jam suteikė

[902]▼

gyvus instrumentus, kurių išmintingas panaudojimas parengė dirvą tiek žemdirbystei, tiek transportui. Ir be šitų gyvūnų žmogus nebūtų galėjęs iškilti iš primityvaus būvio iki vėlesnės civilizacijos lygių.

Didžioji dalis gyvūnų, geriausiai tinkamų prijaikinimui, buvo Azijoje, ypač centriniuose regionuose ir iki pietvakarinių regionų. Tai buvo viena priežastis, kodėl civilizacija toje vietovėje vystėsi greičiau negu kitose pasaulio dalyse. Didelė dalis šitų gyvūnų iki to meto buvo prijaikinti du kartus, ir anditų amžiuje jie buvo iš naujo prijaikinti dar kartą. Bet šuo buvo likęs su medžiotojais visą tą laiką nuo to momento prieš daug daug metų, kada jį priėmė mėlynasis žmogus.

Turkestano anditai buvo pirmosios tautos, kurios plačiai prijaikino arklius, ir tai yra antroji priežastis, kodėl jų kultūra taip ilgai buvo vyraujanti. Iki 5.000 m. pr. Kr. Mesopotamijos, Turkestano, ir Kinijos fermeriai buvo pradėję auginti avis, ožkas, karves, kupranugarius, arklius, vištas, ir dramblius. Nešuliams gabenti jie naudojo jaučius, kupranugarius, arklius, ir jakus. Vienu metu žmogus ir pats buvo nešulių gyvulys. Kažkada vienas mėlynosios rasės valdovas savo kolonijoje turėjo vieną šimtą tūkstančių vyrų nešulių nešikų.

Vergovės ir žemės privačios nuosavybės institutai atėjo drauge su žemdirbyste. Vergovė pakėlė šeimininko pragyvenimo lygį ir suteikė daugiau laisvalaikio visuomeninei kultūrai.

Laukinis yra gamtos vergas, bet mokslinė civilizacija žmonijai palaipsniui suteikia vis daugiau laisvės. Gyvulių, ugnies, vėjo, vandens, elektros, ir kitų neatrastų energijos šaltinių dėka žmogus išsilaivino, ir toliau laisvinsis, iš būtinybės nepalaujamai sunkiai dirbti. Nepriklausomai nuo praeinančių rūpesčių, kuriuos sukelia mašinų išradimų išplitimas, galutinė nauda, kuri turi būti gauta dėl tokių mechaninių išradimų, yra neįkainojama. Civilizacija niekada negali klestėti, tuo labiau jos negalima sukurti tol, kol žmogus neturi laisvalaikio tam, kad mąstyti, planuoti, ir įsivaizduoti naujus ir geresnius metodus, kaip nuveikti darbus.

Iš pradžių žmogus tiesiog įsitaisė sau pastogę, gyveno po išsikišusiomis uolomis arba apsistodavo urvuose. Vėliau jis pritaikė tokias natūralias medžiagas, kaip medį ir akmenį, tam, kad sukurtų šeimos pirkelę. Pagaliau jis įžengė į namų statybos kūrybinį etapą, išmoko pagaminti plytas ir kitokias statybines medžiagas.

Turkestano kalnų tautos buvo pirmosios iš labiau šiuolaikinių rasių, kurios statėsi namus iš medžio, namus, kurie buvo visiškai panašūs į Amerikos pionierių gyventojų pirmąsias iš rąstų suręstas pirkeles. Visur tose lygumose

žmogaus būstai buvo statomi iš plytų; vėliau, iš degtų plytų.

Senesnės paupių rasės savo trobeles statydavosi, įsmeigdamos aukštus polius į žemę apskritimu; tada viršūnes sujungdavo, padarydamos pirkelei karkaso rėmus, kurie skersai būdavo perpinami nendrėmis, visas kūrinys primindavo didžiulį apverstą krepšį. Tada šitą statinį iš išorės buvo galima apdrėbti moliu, ir, kada jis saulėje išdžiūdavo, tada tapdavo labai naudingu būstu, atspariu įvairiems orams.

Būtent iš šitų pirmųjų trobelių savarankiškai kilo vėlesnė mintis pinti įvairių rūšių krepšius. Vienoje grupėje mintis padaryti molinių indų kilo tada, kada buvo pastebėta, kokį rezultatą duoda drėgno molio užtepimas ant tokių polių karkaso. Molio dirbinių užgrūdinimo degimu galimybė buvo atrasta tada, kada viena iš tokių moliu dengtų primitivių trobelių atsitiktinai sudegė. Senovės dienų veiklos rūšys daug kartų kildavo iš atsitiktinių įvykių, kurie lydėdavo ankstyvųjų tautų kasdienį gyvenimą. Bent jau tai buvo beveik visiška tiesa, kalbant apie žmonijos evoliucinį vystymąsi iki Adomo atvykimo.

[903]▼

Nors keramiką pirmą kartą įvedė Princo personalas maždaug prieš pusę milijono metų, bet molinių indų gaminimas buvo nutrūkęs daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų. Tik tai Persijos įlankos pakrantės noditai, gyvenę iki šumerų, tebedirbo molinius indus. Keramiką buvo atgaivinta Adomo laikais. Šito meno platinimas buvo tuo pačiu metu, kada plėtėsi dykumų teritorijos Afrikoje, Arabijoje, ir centrinėje Azijoje, ir iš Mesopotamijos, viena po kitos einančiomis tobulėjančio metodo bangomis jis pasklido po rytų pusrutulį.

Šitas anditų amžiaus civilizacijas nevisada galima nustatyti pagal jų keramikos ar kitų menų etapus. Žmogiškosios evoliucijos sklandų kursą milžinišku laipsniu sukomplikavo tiek Dalamatijos, tiek Edeno režimai. Dažnai pasirodo, jog vėlesnės vazos ir namų apyvokos daiktai yra menkesni už grynesnius anditų tautų ankstesnius produktus.

3. MIESTAI, GAMYBA, IR PREKYBA

Dėl klimatinių sąlygų pasikeitimo Turkestano turtingų, atvirų žole apaugusių medžioklės ir ganyklų teritorijų sunaikinimas, prasidėjęs apie 12.000 m. pr. Kr., šitų regionų žmones privertė imtis naujų veiklos formų ir primitivios gamybos. Vieni ėmė auginti naminius gyvulius, kiti tapo žemdirbiais arba iš vandens gaunamo maisto surinkėjais, bet aukštesnio tipo anditų intelektai pasirinko prekybą ir gamybą. Tai net tapo ir papročiu ištisoms gentims pasišvesti vienos veiklos rūšies vystymui. Nuo Nilo slėnio iki Hindukušo kalnų grandinės ir nuo Gango iki Geltonosios upės pagrindiniu labiau išsivysčiusių tautų verslu tapo žemės dirbimas, su prekyba kaip šalutine veikla.

Prekybos padidėjimas ir išaugęs įvairių prekybinių prekių gaminimas iš žaliavų buvo tiesioginė įtaka tam, jog susikurtų tos ankstyvosios ir pusiau taikios bendruomenės, kurios buvo tokios įtakingos skleidžiant kultūrą ir civilizacijos pasiekimus. Iki intensyvios pasaulio prekybos eros, visuomeninės bendruomenės buvo gentinės – išsiplėtusios šeimyninės grupės. Prekyba

suartino skirtingas žmogiškųjų būtybių rūšis, tokiu būdu prisidedama prie greitesnio kultūros sukryžminimo.

Maždaug prieš dvylika tūkstančių metų aušo nepriklausomų miestų aušra. Ir šituos primityvios prekybos ir gamybos miestus visuomet supo žemdirbystės ir galvijų auginimo zonos. Nors tai yra tiesa, jog pramonę skatino pragyvenimo lygio kilimas, bet jūs neturėtumėte susidaryti klaidingos nuomonės apie ankstyvojo miestietiško gyvenimo įmantrumus. Ankstyvosios rasės nebuvo per daug tvarkingos ir švarios, ir vidutinė primityvi bendruomenė tiesiog dėl purvo ir šiukšlių sankaupų pakildavo nuo vienos iki dviejų pėdų kas dvidešimt penkerius metus. Kai kurie senieji miestai taip pat labai greitai kilo virš aplinkui buvusios žemės, nes juose stovėjusios nedegto purvo pirkelės buvo trumpalaikės, ir buvo paprotys naujus būstus statyti tiesiai ant senojo būsto griuvėsių.

Platus metalų panaudojimas buvo ankstyvųjų pramonės ir prekybos miestų eros bruožas. Jūs jau suradote bronzos kultūrą Turkestane, kuri buvo iki 9.000 m. pr. Kr., ir anditai taip pat anksti išmoko apdirbti geležį, auksą, ir varį. Bet sąlygos buvo visiškai skirtingos toli nuo labiau išsivysčiusių civilizacijos centrų. Nbuvo atskirų periodų, tokių, kaip akmens, bronzos, ir geležies amžių; visi trys egzistavo tuo pačiu metu skirtingose vietovėse.

[904]▼

Auksas buvo pirmasis metalas, kurio ieškojo žmogus; jį buvo lengva apdirbti, ir iš pradžių jis buvo naudojamas tiktai kaip papuošalas. Po to buvo imtas naudoti varis, bet pradėtas naudoti plačiai tiktai tada, kada buvo sumaišytas su alavu, kad sudarytų kietesnę bronzą. Vario sumaišymą su alavu, kad pasidarytų bronzą, atrado vienas iš Turkestano adomsonitų, kurių vario šachtos atsitiktinai buvo išsidėsčiusios išilgai alavo klodų.

Atsiradus primityviai gamybai ir pramonės pradmenims, prekyba greitai tapo pačiu galingiausiu poveikiu skleidžiant kultūrinę civilizaciją. Prekybinių kelių atsiradimas sausumoje ir jūroje smarkiai palengvino keliavimą ir kultūrų susimaišymą, o taip pat ir civilizacijų susiliejamą. Iki 5.000 m. pr. Kr. arklys buvo plačiai naudojamas visuose civilizuotuose ir pusiau civilizuotuose kraštuose. Šitos vėlesnės rasės turėjo ne tik prijaukintą arkli, bet taip pat ir įvairių rūšių vežimų ir dviejų ratų kinkinių. Per amžius iki to laiko, buvo naudojamas ratas, bet dabar taip sumontuoti vežimai buvo panaudojami visuotinai tiek prekyboje, tiek kare.

Keliaujantis prekybininkas ir klajojantis tyrinėtojas istorinės civilizacijos vystymuisi padarė daugiau negu visi kiti poveikiai kartu paimti. Kariniai užkariavimai, kolonizavimas, ir misionieriškos misijos, kurias puoselėjo vėlesniosios religijos, taip pat buvo kultūros skleidimo faktoriai; bet jie visi buvo antraeiliai palyginus su prekybiniais ryšiais, kuriuos visą laiką spartino greitai besivystančios veiklos taikomieji menai ir mokslai.

Adominių rūšių palikuonių įliejimas į žmogiškąsias rases ne tik pagreitino civilizacijos spartą, bet taip pat smarkiai skatino jų polinkį rizikuoti ir tyrinėti,

taip, kad didžiąją dalį Eurazijos ir šiaurinės Azijos greitai užėmė sparčiai gausėjantys anditų mišrūs palikuonys.

4. MIŠRIOS RASĖS

Pasiekus istorinių laikų aušrą, visoje Euroazijoje, šiaurinėje Afrikoje, ir Ramiojo vandenyno salose gyvena sumaišytos žmonijos rasės. Ir šiandieninės rasės yra kilusios iš Urantijos penkių pagrindinių žmogiškųjų rasių palikuonių daugiakarčio susimaišymo.

Kiekvienai iš Urantijos rasių buvo būdingos tam tikros išskiriančios fizinės savybės. Adomitai ir noditai buvo pailgaveidžiai; Andonitai buvo plačiaveidžiai. Sangikų rasės buvo apskritaveidės, geltonieji ir mėlynieji žmonės turėjo polinkį į plačiaveidiškumą. Mėlynosios rasės, kada susimaišė su Andonitų rūšimis, tapo aiškiai plačiaveidėmis. Antriniai sangikai buvo nuo apskritaveidžių iki pailgaveidžių.

Nors šitie kaukolės matmenys yra naudingi iššifruojant rasinę kilmę, bet griaučiai kaip visuma yra nepalyginamai patikimesni. Ankstyvajame Urantijos rasių vystymosi etape iš pradžių buvo penki skirtingi skeleto struktūros tipai.

1. Andoninis, Urantijos aborigenų.
2. Pirminių sangikų, raudonasis, geltonasis, ir mėlynasis.
3. Antrinių sangikų, oranžinis, žaliasis, ir indigo.
4. Noditų, dalamatijiečių palikuonys.
5. Adomitų, violetinė rasė.

Kada šitos penkios didžiosios rasinės grupės plačiai maišėsi, tada nuolatinis susimaišymas turėjo polinkį užtemdyti Andonitų tipą sangikų paveldėjimo dominavimu.

[905]▼

Laplandai ir eskimai yra Andonitų ir sangikų mėlynųjų rasių mišinys. Jų skeletai priartėja arčiausiai prie to, kas yra išsaugota iš aborigeninio andoninio tipo. Bet Adomitai ir noditai su kitomis rasėmis taip susimaišė, kad juos galima būtų nustatyti tik kaip apibendrintą kaukazoido kategoriją.

Todėl, apskritai, kada paskutiniųjų dvidešimties tūkstančių metų žmogiškosios liekanos bus iškasamos iš žemės, tada bus neįmanoma aiškiai atskirti tų penkių pirminių tipų. Tokių skeleto struktūrų studijavimas atskleis, jog žmonija dabar yra suskirstyta į apytiksliai tris klases:

1. *Kaukazoidinę* – noditų ir Adominių rasių palikuonių anditų mišinį, kurį toliau modifikavo pirminių ir (šiek tiek) antrinių sangikų priemaišos ir žymus andoninis hibridizavimas. Į šią grupę yra įtrauktos Vakarų baltosios rasės, drauge su kai kuriomis Indijos ir Uralo-Altajaus tautomis. Šitoje atšakoje vienijantis faktorius yra anditų palikimo didesnis ar mažesnis santykis.

2. *Mongoloidinę* – pirminių sangikų tipą, įskaitant pirmines raudonųjų, geltonųjų, ir mėlynųjų rases. Kiniečiai ir Amerindai priklauso šitai grupei.

Europoje mongoloido tipą modifikavo antrinių sangikų ir andoninis mišinys; dar daugiau modifikavo anditų įsiliejimas. Į šią klasifikaciją yra įtrauktos malajų ir kitos Indonezijos tautos, nors antrinių sangikų kraujo jos turi didesnę procentą.

3. *Negroidinė* – antrinių sangikų tipą, kuris iš pradžių apėmė oranžinę, žaliąją, ir indigo rases. Tai yra tas tipas, kurį geriausiai iliustruoja negrai, ir jis yra sutinkamas visoje Afrikoje, Indijoje, ir Indonezijoje, kur gyveno antrinių sangikų rasės.

Šiaurės Kinijoje yra tam tikras kaukazoido ir mongoloido tipų mišinys; Levante kaukazoidas ir negroidas susimaišė; Indijoje, kaip ir Pietų Amerikoje, yra visi trys tipai. Ir šitų trijų išlikusių tipų griaučių duomenys vis dar tebėra nepasikeitę ir padeda identifikuoti šiandieninių žmoniškųjų rasių protėvius.

5. KULTŪRINĖ VISUOMENĖ

Biologinė evoliucija ir kultūrinė civilizacija nebūtinai yra tarpusavyje susijusios; organinė evoliucija bet kuriame amžiuje gali netrukdomai vystytis į priekį per patį kultūros nuosmukį. Tačiau kada bus apžvelgiami žmogiškosios istorijos ilgi laikotarpiai, tada bus pastebima, kad galiausiai evoliucija ir kultūra yra susietos taip, kaip priežastis ir pasekmė. Evoliucija gali vystytis be kultūros, bet kultūrinė civilizacija neklesti be atitinkamo ankstesniojo rasinio išsivystymo pagrindo. Adomas ir Ieva neįvedė nė vieno civilizacijos atributo, kuris būtų buvęs svetimas žmogiškosios visuomenės vystymuisi, bet Adominis kraujas iš tikrųjų padidino rasių įgimtus sugebėjimus ir iš tikrųjų paspartino ekonominio vystymosi ir pramonės pažangos žingsnį. Adomo savęs padovanojimas pagerino rasių smegenų pajėgumą, tuo smarkiai paspartindamas natūralios evoliucijos procesus.

Žemdirbystės, gyvulių prijaikinimo, ir pagerintos architektūros dėka žmonija palaipsniui nugalėjo tai, kas buvo blogiausia nenutrūkstamoje kovoje gyventi, ir ėmė svarstyti, kuo pasaldinti gyvenimo procesą; ir tai buvo siekimo pradžia visą laiką turėti aukštesnį materialių patogumų standartą. Gamybės ir pramonės dėka žmogus palaipsniui padidina mirtingojo gyvenimo malonumų turinį.

[906]▼

Bet kultūrinė visuomenė nėra paveldėtos teisės didis ir geradariškas klubas, kuriame žmonės gimsta su laisva naryste ir visiška lygybe. Vietoje šito tai yra išaukštinta ir visą laiką besivystanti žemės darbininkų gildija, į savo gretas priimanti tikrai šių sunkiai dirbančiųjų kilminguosius, kurie stengiasi pasaulį paversti geresne vieta, kurioje jų vaikai ir jų vaikų vaikai galės gyventi ir vystytis vėlesniaisiais amžiais. Ir šita civilizacijos gildija reikalauja didžiulio stojamojo mokesčio, verčia laikytis griežtos ir rūsčios drausmės, skiria sunkias bausmes visiems sektantams ir neprisitaikėliams, tuo tarpu ji suteikia labai nedaug asmeninių teisių ar privilegijų, išskyrus tai, jog padidina saugumą nuo bendrų pavojų ir rasinės pražūties.

Visuomeninis susivienijimas yra išlikimo apsidraudimo forma, kurią

žmogiškosios būtybės suvokė kaip esančią naudingą; dėl to didžioji dauguma individų noriai sumoka savojo aš paaukojimo ir asmeninės laisvės suvaržymo kainą, kurios iš savo narių reikalauja visuomenė už šitą padidintą grupinę apsaugą. Trumpai sakant, šiandieninis visuomeninis mechanizmas yra mėginimų ir klaidų draudimo planas, sumanytas tam, jog suteiktų tam tikrą garantijos ir apsaugos laipsnį, kad nebūtų sugrįžta prie tų baisių ir ant visuomeninių sąlygų, kurios buvo būdingos žmogiškosios rasės ankstyviesiems patyrimams.

Tokiu būdu visuomenė tampa bendradarbiaujančiu organizmu tam, jog užtikrintų pilietinę laisvę institucijų dėka, ekonominę laisvę kapitalo ir išradimų dėka, visuomeninę laisvę kultūros dėka, ir laisvę nuo prievartos viešosios tvarkos palaikymo dėka.

Galia netampa teisumu, bet ji tikrai priverčia įgyvendinti kiekvienos vėlesniosios kartos bendrai pripažintas teises. Pirminė valdymo misija yra teisės apibrėžimas, klasinių skirtumų teisingas ir sąžiningas reguliavimas, ir galimybių lygybės įgyvendinimas sutinkamai su įstatymų taisyklėmis. Kiekviena žmogiškoji teisė yra susijusi su visuomenine pareiga; grupinė teisė yra draudimo mechanizmas, kuris neišvengiamai reikalauja, jog griežta įmoka už grupinę tarnystę būtų sumokėta iki galo. O grupinės teisės, taip pat ir individų teisės, turi būti saugomos, įskaitant ir lytinių polinkių reguliavimą.

Laisvė, pavaldi grupės reguliavimui, yra visuomeninės evoliucijos teisėtas tikslas. Laisvė be apribojimo yra tuščia ir užgaidi nepastovių ir maištingų žmogiškųjų protų svajonė.

6. CIVILIZACIJOS IŠSAUGOJIMAS

Nors biologinė evoliucija visą laiką vystėsi į viršų, bet didelė dalis kultūrinės evoliucijos iš Eufrato slėnio išėjo bangomis, kurios, laikui einant, viena po kitos silpnėjo, kol galiausiai visi grynosios linijos Adominiai palikuonys buvo pasklidę, kad praturtintų Azijos ir Europos civilizacijas. Rasės susimaišė ne iki galo, bet jų civilizacijos iš tiesų susimaišė žymiu laipsniu. Kultūra palaipsniui tikrai plito po visą pasaulį. Ir šitą civilizaciją privalu išlaikyti ir puoselėti, kadangi šiandien neegzistuoja jokių naujų kultūros šaltinių, nėra anditų, kad suteiktų gyvybingumą ir stimuliuotų civilizacijos evoliucijos lėtą pažangą.

Toji civilizacija, kuri dabar vystosi Urantijoje, iškilo iš tokių faktorių ir remiasi tokiais faktoriais, kaip:

1. *Gamtinės aplinkybės.* Materialios civilizacijos prigimtį ir laipsnį didele dalimi apsprendžia prieinami gamtiniai resursai. Klimatas, oras, ir daugybė fizinių sąlygų yra faktoriai kultūros evoliucijoje.

[907]▼

Prasidedant anditų erai, visame pasaulyje tebuvo tikrai dvi atviros didžiulės ir turtingos medžioklės teritorijos. Viena buvo Šiaurės Amerikoje, ir joje buvo išplitę Amerindai; kita buvo į šiaurę nuo Turkestano, ir ją iš dalies užėmė andoninė-geltonoji rasė. Rasė ir klimatas buvo lemiami faktoriai aukštesnės

kultūros evoliucijoje pietvakarių Azijoje. Anditai buvo didi tauta, bet lemiamas faktorius, nulėmęs jų civilizacijos kursą, buvo didėjantis sausringumas Irane, Turkestane, ir Sinkiange, kuris juos privertė išrasti ir priimti naujus ir išvystytus metodus, kaip išsimaitinti iš savo vis mažėjančio derlingumo žemių.

Žemynų konfigūracija ir kitos kraštų išsidėstymo padėtys turi didžiulės įtakos nulemiant taiką ar karą. Taip vystytis ilgą laiką ir netrukdomai labai mažai urantijiečių kada nors turėjo tokią palankią galimybę, kokią turėjo Šiaurės Amerikos tautos – iš esmės iš visų pusių apsaugotos milžiniškų vandenynų.

2. *Gamybos priemonės.* Kultūra niekada nevystoma skurdo sąlygomis; civilizacijos pažangai esminis yra poilsis. Individualų moralinės ir dvasinės vertės charakterį galima išugdyti ir neturint materialaus turto, bet kultūrinė civilizacija yra kilusi tikrai iš tų materialaus klestėjimo sąlygų, kurios skatina laisvalaikį, suderintą su ambicija.

Primityviaisiais laikais gyvenimas Urantijoje buvo rimtas ir svarbus dalykas. Ir būtent dėl to, kad būtų išvengta šios nenutrūkstančios kovos ir nesibaigiančio sunkaus darbo, žmonija nuolat turėjo polinkį judėti link palankaus tropikų klimato. Nors šitos šiltesnės gyvenamosios zonos kažkiek sušvelnino intensyvią kovą dėl egzistencijos, bet tos rasės ir gentys, kurios tokiu būdu ieškojo palengvinimo, retai kada savo neuždirbtą poilsį panaudodavo civilizacijos vystymui. Visuomeninė pažanga visada kildavo iš minčių ir planų tų rasių, kurios, savo išmintingu sunkiu darbu, išmoko, kaip iš žemės pragyventi mažesnių pastangų ir trumpesnės darbo dienos dėka, ir tokiu būdu galėjo naudotis dorai uždirbta ir naudinga poilsio atsarga.

3. *Mokslinės žinios.* Civilizacijos materialūs aspektai turi palaukti tol, kol bus sukaupiti moksliniai duomenys. Daug laiko praėjo po to, kada buvo išrastas lankas ir strėlė ir kada gyvulius imta naudoti jėgos tikslais, kol žmogus išmoko pažaboti vėją ir vandenį, o po jų ėmė naudoti garą ir elektrą. Bet palaipsniui civilizacijos priemonės tobulėjo. Po audimo, keramikos, gyvūnų prijaukinimo, ir metalo apdirbimo amžiaus atėjo rašto ir spausdinimo amžius.

Žinios yra jėga. Išradimai visada būna prieš kultūros vystymosi paspartėjimą pasauliniu mastu. Mokslas ir išradimai daugiausia naudos turėjo iš spausdinimo mašinos, o visos šitos kultūrinės ir išradimų veiklos tarpusavio veikimas milžiniškai paspartino kultūros vystymosi greitį.

Mokslas žmogų išmoko kalbėti nauja matematikos kalba, ir jo mintis lavina sutinkamai su griežtu tikslumu. Ir mokslas taip pat stabilizuoja filosofiją, panaikindamas klaidas, tuo tarpu jis išgrynina religiją, sunaikindamas prietarus.

4. *Žmogiškieji resursai.* Skleidžiant civilizaciją be žmogaus neįmanoma apsieiti. Kada visos sąlygos yra vienodos, tada didelė tauta nustelbs mažesniosios rasės civilizaciją. Todėl, jeigu gyventojų skaičius nepasiekia tam tikro lygio, tuomet yra užkertamas kelias nacionalinio tikslo įgyvendinimui iki galo, bet gyventojų skaičiui didėjant, pasiekiamas toks taškas, kada

tolimesnis augimas tampa pražūtingu. Gyventojų gausėjimas viršijantis normalaus žmogaus-žemės santykio optimalumą reiškia arba pragyvenimo lygio smukimą, arba tiesioginį teritorinių sienų išplėtimą taikiu įsiskverbimu arba kariniu užkariavimu, prievartine okupacija.

Kartais jus pritrenkia karo nuniokojimai, bet turėtumėte suvokti, jog yra būtina sukurti didžiulį kiekį mirtingųjų tam, kad būtų suteiktos plačios galimybės visuomeniniam ir moraliniam vystymuisi; su tokiu gimstamumu planetoje greitai iškyla per didelio gyventojų skaičiaus rimta problema. Didžioji dauguma apgyvendintų pasaulių yra maži. Urantija yra vidutinė, gal truputėlį mažesnė už vidutinę. Nacionalinio gyventojų skaičiaus optimalus stabilizavimas kelia kultūrą ir užkerta kelią karui. Ir tokia nacija, kuri žino, kada jai nustoti augus, yra išmintinga.

Bet tas žemynas, kuris turi turtingiausius gamtinius išteklius ir labiausiai išvystytą mechaninę įrangą, nepasieks didelės pažangos, jeigu jo tautos intelektas smuks. Žinias galima įgyti išsilavinimu, bet išmintį, be kurios negali apsieiti tikroji kultūra, gali užtikrinti tikrai patyrimas ir tie vyrai ir moterys, kurie yra protingi iš prigimties. Tokios tautos žmonės sugeba mokytis iš patyrimo, jie gali tapti iš tiesų išmintingais.

5. *Materialių resursų efektyvumas.* Daug kas priklauso nuo išminties, kaip panaudoti gamtinius išteklius, mokslines žinias, gamybos priemones, ir žmogiškuosius sugebėjimus.

Ankstyvojoje civilizacijoje pagrindinis faktorius buvo ta jėga, kurią demonstravo išmintingi visuomenės valdovai; primityviajam žmogui civilizaciją tiesiogine prasme užkrovė jo labiau išsivystę amžininkai. Šitą pasaulį didele dalimi valdė gerai organizuotos ir labiau išsivysčiusios mažumos.

Jėga netampa teisumu, bet jėga padaro tą, kas yra ir kas buvo istorijoje. Tikrai neseniai Urantija pasiekė tokį lygį, kada visuomenė yra pasirengusi apsvarstyti jėgos ir teisės etiką.

6. *Kalbos efektyvumas.* Civilizacijos pasklidimas neįmanomas be kalbos. Gyvos ir besivystančios kalbos užtikrina civilizuoto mąstymo ir planavimo plitimą. Ankstyvaisiais amžiais svarbūs laimėjimai buvo pasiekti kalbos evoliucijoje. Šiandien, yra tolimesnio lingvistinio vystymosi didžiulis poreikis tam, kad būtų palengvinta besivystančios minties išraiška.

Kalba išsivystė iš grupinių susivienijimų, kiekviena vietinė grupė išvystė savo pačios keitimosi žodžiais sistemą. Kalba išaugo iš gestų, ženklų, šūksnių, imituojančių garsų, intonacijos, ir vėlesnių abėcėlių balsių sustiprinto ištartimo. Kalba yra žmogaus didingiausia ir naudingiausia mąstymo priemonė, bet ji niekada neklestėjo iki to meto, kol visuomeninės grupės neturėjo laisvalaikio. Polinkis žaisti su kalba vysto naujus žodžius – žargoną. Jeigu žargoną ima vartoti dauguma, tada jo vartojimas sudaro kalbą. Tarmių atsiradimą iliustruoja mėgavimasis "kūdikio šneka" šeimyninėje grupėje.

Skirtingos kalbos visą laiką buvo didžiulė kliūtis taikos užtikrinimui. Tarmių įveikimas turi eiti anksčiau už kultūros išplitimą visoje rasėje, visame žemyne, arba visame pasaulyje. Visuotinė kalba skatina taiką, užtikrina kultūrą, ir

padidina laimę. Net ir tada, kada pasaulio kalbų skaičius sumažėja iki kelių, tai, kad jas įsisavina pagrindinės kultūringos tautos, turi galingos įtakos tam, jog būtų pasiekta taika ir suklestėjimas pasauliniu mastu.

Nors Urantijoje tarptautinės kalbos sukūrimo kryptimi buvo pasiekta labai nedidelė pažanga, bet buvo daug padaryta kuriant tarptautinę prekybą. Ir visus šituos tarptautinius ryšius reikėtų

[909]▼

puoselėti, ar jie būtų susiję su kalba, prekyba, menu, mokslu, varžybotomis, ar religija.

7. *Mechaninių prietaisų veiksmingumas.* Civilizacijos vystymasis yra tiesiogiai susijęs su instrumentų, mašinų, ir paskirstymo kanalų sukūrimu ir turėjimu. Patobulinti įrankiai, išmoningos ir efektyvios mašinos nulemia besivaržančių grupių išlikimą besivystančios civilizacijos arenoje.

Ankstyvosiomis dienomis vienintelė energija, taikoma žemės apdirbimui, buvo žmogaus jėga. Vyko ilgas pasipriešinimas, kol žmogų pakeitė jaučiai, nes dėl šito žmonės neteko darbo. Pastaruoju metu, mašinos pradėjo pakeisti žmones, ir kiekvienas toks žingsnis į priekį tiesiogiai prisideda prie visuomenės pažangos, nes jis išlaisvina žmogaus energiją vertingesnių užduočių įgyvendinimui.

Mokslas, vadovaujant išminčiai, gali tapti žmogaus didžiuoju visuomeniniu išvaduotoju. Mechaninis amžius gali tapti katastrofišku tikrai tokiai nacijai, kurios intelektualus lygis yra per daug žemas tam, jog atrastų tuos išmintingus būdus ir racionalius metodus, kad sėkmingai prisitaikytų prie laikinų sunkumų, kylančių dėl to, jog dėl per daug greito našių mašinų naujų tipų išradimo staiga darbą praranda didžiulis skaičius žmonių.

8. *Deglo nešėjų charakteris.* Visuomeninis paveldėjimas įgalina žmogų atsiremti į visus savo pirmtakus, kurie, kuo tik galima, prisidėjo prie kultūros ir žinių visumos. Šitame darbe, perduodant kultūros deglą kitai kartai, šeima visada bus pagrindinė institucija. Po to eina laisvalaikis ir visuomeninis gyvenimas, o mokykla eina paskutinioji, bet be kurios lygiai taip neįmanoma apsieiti sudėtingoje ir aukštu laipsniu organizuotoje visuomenėje.

Vabzdžiai gimsta visiškai išlavinti ir parengti gyvenimui – iš tikrųjų, labai siaura ir visiškai instinktyvi egzistencija. Žmogiškasis kūnas gimsta be išsilavinimo; dėl to žmogus turi tą galią, kada, valdydamas jaunesniosios kartos šviečiamąjį lavinimą, gali smarkiai modifikuoti civilizacijos evoliucinį kursą.

Didžiausi dvidešimtojo amžiaus poveikiai, prisidedantys prie civilizacijos puoselėjimo ir kultūros vystymo, yra žymus kelionių po pasaulį išplitimas ir neprilygstami patobulinimai ryšio priemonių srityje. Bet švietimo tobulinimas atsiliko nuo besiplečiančios visuomeninės struktūros; taip pat ir šiuolaikinis etikos suvokimas nesivystė taip, kaip visuomenė vystėsi grynesne intelektualia ir mokslinė kryptimi. Ir šiuolaikinė civilizacija visiškai nesivysto dvasiškai ir šeimos institucijos išsaugojimo srityje.

9. *Rasiniai idealai.* Vienos kartos idealai parengia likimo kelius tiesioginiams palikuonims. Visuomeninių deglių nešėjų kokybė nulems, ar civilizacija žengs į priekį ar atgal. Vienos kartos šeimos, bažnyčios, ir mokyklos institutai iš anksto apsprendžia vėliau einančios kitos kartos charakterio pakraipą. Rasės arba nacijos moralinis ir dvasinis pagreitis didele dalimi nulemia tos civilizacijos kultūros greitį.

Idealai iškelia visuomeninės srovės šaltinį. Ir nė viena srovė nė truputėlio neiškils aukščiau už savo šaltinį, nesvarbu, koks gali būti naudojamas spaudimo metodas ar direktyvinė kontrolė. Kultūrinės civilizacijos net ir pačių materialiausių aspektų varomąją jėgą sudaro mažiausiai materialūs visuomenės pasiekimai. Intelktas civilizacijos mechanizmą gali valdyti, išmintis jį gali reguliuoti,

[910]▼

bet dvasinis idealizmas yra toji energija, kuri iš tikrųjų kelia ir vysto žmogiškąją kultūrą nuo vieno pasiekimo lygio į kitą.

Iš pradžių gyvenimas buvo kova dėl egzistencijos; dabar jis yra kova dėl pragyvenimo standarto; vėliau jis bus kova dėl mąstymo kokybės, artėjantis žmogiškosios egzistencijos žemiškasis tikslas.

10. *Specialistų koordinavimas.* Civilizaciją milžinišku laipsniu išvystė ankstyvas darbo pasidalijimas ir dėl to vėliau atsiradusi specializacija. Dabar civilizacija priklauso nuo efektyvaus specialistų koordinavimo. Visuomenei vystantis, privalu surasti tam tikrus metodus, kaip įvairūs specialistai turėtų sąveikauti tarpusavyje.

Visuomenės, meno, technikos, ir pramonės specialistai ir toliau kels ir plės savo meistriškumą ir sumanumą. Ir šitas sugebėjimų skirtumas ir darbo nepanašumas galiausiai susilpnins ir suardys žmogiškąją visuomenę, jeigu nebus sukurtos efektyvios koordinavimo ir bendradarbiavimo priemonės. Bet tas intelektas, kuris sugeba pasiekti tokio kūrybingumo ir tokios specializacijos, turėtų būti visiškai pajėgus išrasti adekvatus kontrolės ir suderinimo metodus visoms problemoms, kylančioms dėl spartaus išradimų augimo ir pagreitinto kultūros plitimo tempo.

11. *Įdarbinimo vietų suradimas.* Kitas visuomeninio vystymosi amžius įkūnys geresnį ir efektyvesnį visą laiką augančios ir besiplečiančios specializacijos kooperavimą ir bendradarbiavimą. Ir kada darbas tampa vis įvairesniu, tada turi būti surastas kažkoks būdas, kurio pagalba individas būtų nukreipiamas į tinkamą įdarbinimą. Mašinos nėra vienintelė Urantijos civilizuotų tautų nedarbo priežastis. Ekonomikos sudėtingumas ir nuolatinis pramonės ir profesinis specializavimo augimas sukuria papildomas įdarbinimo problemas.

Nepakanka išmokyti žmones dirbti; sudėtingoje visuomenėje taip pat turi būti pasirūpinama efektyviais įdarbinimo metodais. Prieš išmokant gyventojus labai specializuotą pragyvenimą suteikiančių metodų, juos reikėtų išmokyti vieno ar daugiau bendro pobūdžio darbų, profesijų, ar užsiėmimų, kuriais jie galėtų pasinaudoti, kada būna laikinai atleisti iš savo specializuoto darbo. Nė

viena civilizacija negali išlikti ilgą laiką išlaikydama didžiules klases nedirbančiųjų. Su laiku, net ir patys geriausi gyventojai bus suluošinti ir demoralizuoti, priimdami paramą iš visuomenės išdo. Net ir privati labdara tampa pražūtinga, kada ilgą laiką suteikiama darbingiems gyventojams.

Tokia labai smarkiai specializuota visuomenė nebeorės sugrįžti prie senovės tautų senovinės bendruomeninės ir feodalinės gyvensenos. Tas yra tiesa, didelė dalis bendros tarnystės gali būti tinkamai ir naudingai suvisuomeninta, bet labai išsilavinusias ir ultraspecializuotas žmogiškąsias būtybes geriausia valdyti koku nors išmintingo bendradarbiavimo būdu. Modernizuotas koordinavimas ir broliškas reguliavimas sukurs ilgalaikiškesnį bendradarbiavimą už senesnių ir primityvesnių komunizmo arba diktatoriškai reguliuojamų institucijų, grindžiamų jėga, sukuriama bendradarbiavimą.

12. *Noras bendradarbiauti.* Viena didžiausių kliūčių žmogiškosios visuomenės pažangai yra konfliktas tarp didesnių, labiau suvisuomenintų žmogiškųjų grupių interesų ir gerovės ir mažesnių, priešingai mąstančių žmonijos asocialių susivienijimų interesų ir gerovės, nekalbant jau apie antvisuomeniškai mąstančius atskirus individus.

Nė viena nacionalinė civilizacija neišsilaikys ilgai, jeigu jos švietimo metodai ir religijos idealai neįkvėps aukšto tipo išmintingo patriotizmo ir nacionalinio atsidavimo.

[911]▼

Be tokio tipo išmintingo patriotizmo ir kultūrinio solidarumo visos nacijos turi tendenciją suirti dėl provincialaus pavydo ir vietinių egoistinių interesų.

Pasaulinio masto civilizacijos išsaugojimas priklauso nuo to, kaip žmogiškosios būtybės išmoksta taikiai ir draugiškai sugyventi kartu. Be efektyvaus koordinavimo, industrinei civilizacijai iškyla grėsmė dėl ultraspecializacijos pavojų: monotonijos, siaurumo, ir polinkio sukelti nepasitikėjimą ir pavydą.

13. *Efektvyvus ir išmintingas vadovavimas.* Civilizacijoje daug kas, labai daug kas priklauso nuo įkvepiančios ir efektyvios kolektyviškumo dvasios. Keliant didžiulį krovinį, dešimt žmonių turi tik šiek tiek daugiau naudos už vieną žmogų, jeigu jo jie nekelia drauge – visi vienu metu. Ir toks komandinis darbas – visuomeninis bendradarbiavimas – priklauso nuo vadovavimo. Praeitie ir dabarties kultūrinės civilizacijos rėmėsi piliečių protingu bendradarbiavimu su išmintingais ir pažangiais vadovais; ir tol, kol žmogus neišsivystys į aukštesnius lygius, tol civilizacija ir toliau priklausys nuo išmintingo ir energingo vadovavimo.

Aukštai išvystytos civilizacijos gimsta išmintingai tarpusavyje susiejant materialų turtą, intelektualų didingumą, moralines vertybes, visuomeninį protingumą, ir kosminę išvalgą.

14. *Visuomeninės permainos.* Visuomenė nėra dieviška institucija; ji yra besivystančios evoliucijos reiškinys; ir visuomenės vystymasis visada yra uždelsiamas, kada jos vadovai visuomeninėje organizacijoje neskuba įvykdyti

tokių permainų, kurios yra esminės, žengiant koją kojon su to amžiaus moksliniais pasiekimais. Nepaisant viso šito, nereikia niekinti to, kas yra sena, vien tik dėl to, kad tai yra sena, lygiai taip pat nevertėtų be išlygų pritarti minčiai vien tik dėl to, kad ji yra naujoviška ir nauja.

Žmogus turėtų nebijoti eksperimentuoti su visuomenės mechanizmais. Bet šitos rizikingas žingsnius kultūriniame prisiderinime visada turėtų kontroliuoti tie, kurie yra iki galo susipažinę su visuomeninės evoliucijos istorija; ir visada tokiems novatoriams turėtų patarti išmintis tų, kurie turėjo praktinio patyrimo svarstomo visuomeninio ar ekonominio eksperimento srityje. *Nė vienos didžiulės visuomeninės ar ekonominės permainos negalima imtis staiga.* Laikas yra esminis faktorius visų rūšių žmogiškiems prisiderinimams – fiziniams, visuomeniniams, ar ekonominiams. Tikrai moraliniai ir dvasiniai suderinimai gali įvykti staiga, ir net ir jiems reikia kažkiek laiko, kad iki galo pasireikštų jų materialios ir visuomeninės pasekmės. Rasės idealai yra pagrindinė atrama ir garantija kritiniais laikotarpiais, kada civilizacija pereina iš vieno lygio į kitą.

15. *Kelio užkirtimas žlugimui pereinamuoju laikotarpiu.* Visuomenė yra per amžius truncančių bandymų ir suklydimų palikuonis; ji yra tai, kas išliko po selektyvių prisiderinimų ir po to vėl naujų prisiderinimų, žmonijai per amžius kylant iš planetinio gyvulinio lygio į žmogiškuosius lygius per vieną po kito einančius etapus. Didžiulis pavojus bet kokiai civilizacijai – bet kokių momentų – yra žlugimo pavojus tada, kada yra pereinama nuo nusistovėjusių praeities metodų prie naujų ir geresnių, bet neišmėgintų ateities procedūrų.

Vadovavimas yra gyvybiškai svarbus pažangai. Be išminties, išvalgos, ir numatymo į priekį neapsieina nacių ilgalaikiškumas. Civilizacijai niekada iš tikrųjų nekyla grėsmės tol, kol nepradedą nykti gabus vadovavimas. O tokių išmintingų vadovų skaičius niekada neviršijo vieno procento visų gyventojų skaičiaus.

[912]▼

Ir būtent šiais evoliucinių kopėčių laipteliais civilizacija užlipo iki tos vietos, kur galėjo inicijuoti šitos galingos poveikis, kurių kulminaciniu tašku tapo sparčiai plintanti dvidešimtojo amžiaus kultūra. Ir tikrai laikydamasis šitų esminių principų žmogus gali tikėtis išsaugoti šiandienines civilizacijas, tuo pačiu pasirūpindamas jų tolimesniu vystymu ir garantuotu išlikimu.

Tai yra pasakojimo esmė apie ilgą ilgą žemės tautų kovą dėl to, jog būtų sukurta civilizacija nuo Adomo laikų. Šiandieninė kultūra yra šitos įtemptos evoliucijos galutinė pasekmė. Iki spausdinto žodžio atradimo, vystymasis buvo santykinai lėtas, kadangi nauja karta negalėjo taip greitai pasinaudoti savo pirmtakų pasiekimais. Bet dabar žmogiškoji visuomenė neria į priekį, veikiamą visų amžių, per kuriuos civilizacija sau kelią prasiskynė kovodama, sukaupto pagreičio jėgos.

[Parengta Nebadono Archangelo.]

82 DOKUMENTAS

SANTUOKOS EVOLIUCIJA

SANTUOKA – poravimasis – kyla iš dvilytiškumo. Santuoka yra žmogaus reaguojantis prisiderinimas prie tokio dvilytiškumo, tuo tarpu šeimyninis gyvenimas yra visuminė pasekmė, kylanti iš visų tokių evoliucinių ir prisitaikančių prisiderinimų. Vedybos yra ilgalaikės; jos nėra neatskiriamos nuo biologinės evoliucijos, bet jos yra visos visuomeninės evoliucijos pagrindas, ir dėl šito jos yra garantuotos, jog kokia nors forma egzistuos ir toliau. Santuoka suteikė šeimos židinį, o šeimos židiny yra visos ilgos ir atkaklios evoliucinės kovos vainikuojanti šlovė.

Nors religinės, visuomeninės, ir švietimo institucijos visos yra esminės kultūrinės civilizacijos išlikimui, bet *pagrindinis civilizuotojas yra šeima*. Vaikas didžiosios dalies gyvenimo pagrindinių dalykų išmoka iš savo šeimos ir artimųjų.

Senųjų laikų žmonės neturėjo labai turtingos visuomeninės civilizacijos, bet ir tokią, kokią turėjo, jie patikimai ir veiksmingai perduodavo kitai kartai. Ir jūs turėtumėte suvokti tai, kad didžioji dalis praeities civilizacijų vystėsi toliau, patirdamos patį minimumą kitų institucijų įtakos, nes savo funkciją veiksmingai atlikdavo šeima. Šiandien žmogiškosios rasės turi turtingą visuomeninį ir kultūrinį palikimą, ir jį reikėtų išmintingai ir veiksmingai perduoti ateinančioms kartoms. Šeimą privalu išlaikyti kaip lavinimo instituciją.

1. PORAVIMOSI INSTINKTAS

Nepaisant asmenybės prarajos tarp vyrų ir moterų, lytinio potraukio užtenka tam, kad būtų užtikrintas jų suartėjimas rūšių reprodukcijai. Šitas instinktas veiksmingai veikė daug anksčiau negu žmonės patyrė didelę dalį to, kas vėliau buvo pavadinta meile, atsidavimu, ir vedybine ištikimybe. Poravimasis yra įgimtas polinkis, o vedybos yra jo evoliucinė visuomeninė pasekmė.

Lytinis susidomėjimas ir troškimas nebuvo viešpataujančios aistros primityviose tautose; jos šitą laiką tiesiog savaimė suprantamu dalyku. Visas reprodukcinis patyrimas neturėjo jokių vaizduotės pagražinimų. Daug labiau civilizuotų tautų viską įtraukianti lytinė aistra iš esmės yra dėl rasinių susimaišymų, ypač ten, kur evoliucinę prigimtį skatino noditų ir Adomitų asociatyvus įsivaizdavimas ir grožio suvokimas. Bet šitą anditų palikimą evoliucinės rasės asimiliavo tokiais ribotais kiekiais, kad jie neužtikrino pakankamos savikontrolės gyvulinėms aistroms, kurias tokiu būdu sužadino ir sustiprino aštresnės lytinės sąmonės ir stipresnių poravimosi akstinių padovanojimas. Iš evoliucinių rasių, raudonasis žmogus turėjo aukščiausią lytinį kodeksą.

Lytinis reguliavimas, sąsajoje su vedybomis, pažymi:

1. Civilizacijos santykinę pažangą. Civilizacija vis daugiau reikalavo, kad lytinis potraukis būtų patenkinamas naudinga pakraipa ir sutinkamai su papročiais.

2. Anditų rasio palikimo kiekį bet kurioje tautoje. Tokiose grupėse lytinis potraukis ėmė išreikšti tiek tai, kas yra aukščiausia, tiek ir tai, kas yra žemiausia, tiek fizinėje, tiek emocinėje prigimtyje.

Sangikų rasės turėjo normalią gyvulinę aistrą, bet jų įsivaizdavimas arba priešingos lyties grožio ir fizinio patrauklumo suvokimas buvo menkas. To, kas yra vadinama lytiniu potraukiu, praktiškai neturi net ir šiandieninės primityvios rasės; šitos nesusimaišiusios tautos turi aiškų poravimosi instinktą, bet nepakankamą lytinį potraukį tam, kad sukeltų rimtų problemų, kurioms reikėtų visuomeninės kontrolės.

Poravimosi instinktas yra žmogiškųjų būtybių viena iš pagrindinių varomųjų jėgų; tai yra vienintelis jausmas, kuris, prisidengęs individualaus pasitenkinimo forma, savanaudį žmogų veiksmingai apgauna, kad jis rasės gerovę ir giminės pratęsimą iškeltų daug aukščiau virš individo komforto ir virš asmeninės laisvės nuo atsakomybės.

Kaip institutas, vedybos, nuo pat savo pradžios iki šiandieninių laikų, pavaizduoja savojo aš pratęsimo biologinės tendencijos visuomeninę evoliuciją. Besivystančių žmonių rūšių pratęsimą garantuoja šito rasio poravimosi instinkto buvimas, toks akstinas, kuris yra netiksliai vadinamas lytiniu potraukiu. Šitas didysis biologinis akstinas tampa impulsų centru su juo susijusiems visų rūšių instinktams, jausmams, ir papročiams – fiziniams, intelektualiesiems, moraliniams, ir visuomeniniams.

Laukiniams, apsirūpinimas maistu buvo priverstinis motyvas, bet, kada civilizacija užtikrina užtektinai maisto, tada lytinis akstinas dažnai tampa vyraujančiu impulsu, ir dėl to visada turi būti visuomeniškai reguliuojamas. Gyvūnuose, instinktinis periodiškumas polinkį poruotis kontroliuoja, bet kadangi žmogus tokia didele dalimi yra pati save kontroliuojanti būtybė, tai lytinis troškimas iš viso nėra periodiškas, dėl to iš tikrųjų visuomenė individui turi įvesti savikontrolę.

Nė vienas žmogiškasis jausmas ar impulsas, kada nepažabojamas arba į kurį per daug pasineriama, negali pridaryti tiek daug žalos ir sukelti tiek daug vargo, kiek tą gali padaryti šitas galingas lytinis potraukis. Šito impulso išmintingas patikėjimas visuomenės reguliavimui yra pats aukščiausias bet kokios civilizacijos realumo išmėginimas. Savikontrolė, vis didesnis ir didesnis savikontrolės laipsnis, yra nuolat augantis besivystančios žmonijos poreikis. Slaptumas, nenuoširdumas, ir apgaudinėjimas lytines problemas gali užgožti, bet visa tai nepateikia sprendimų, taip pat tai nevysto ir etikos.

2. RIBOJANTYS TABU

Santuokos istorija yra tiesiog lytinės kontrolės istorija, taikant visuomeninių, religinių, ir pilietinių suvaržymų spaudimą. Gamta vargu ar pripažįsta individus, ji nežino vadinamosios moralės; ji vien tikrai ir išskirtinai yra suinteresuota rūšių reprodukcija. Gamta priverstinai reikalauja reprodukcijos, bet dėl pasekmių kylančias problemas abejingai palieka spręsti visuomenei, šitaip sukurdamą visą laiką esančią ir pagrindinę problemą evoliucinei žmonijai. Šita

visuomeninį konfliktą sudaro nesibaigiantis karas tarp pagrindinių instinktų ir besivystančios etikos.

Ankstyvosios rasės turėjo nedidelį lytinių santykių reguliavimą arba jo iš viso neturėjo. Dėl šitokios lytinės laisvės neegzistavo jokios prostitucijos. Šiandien, pigmėjai ir kitos atsilikusios grupės santuokos institucijos neturi; šitų tautų tyrinėjimai atskleidžia tuos paprastus poravimosi papročius, kurių laikėsi primityvios rasės. Bet visas senovines tautas visada reikėtų tyrinėti ir vertinti jų pačių laikais egzistavusių papročių moralinių standartų šviesoje.

[915]▼

Tačiau, laisva meilė niekada neturėjo gero vertinimo aukštesniame negu laukinių lygyje. Nuo to momento, kada ėmė formuotis visuomeninės grupės, pradėjo vystytis vedybų kodeksai ir vedybiniai suvaržymai. Tokiu būdu poravimasis vystėsi pereinamas per gausybę laikinųjų formų, pradedant beveik visiška lytine laisve ir baigiant dvidešimtojo amžiaus santykinai visiško lytinio suvaržymo standartais.

Per gentinio vystymosi ankstyviausius etapus papročiai ir suvaržantys tabu buvo labai primityvūs, bet jie iš tiesų lytis išlaikė atskirtas – tai prisidėjo prie ramybės, tvarkos, ir darbštumo – ir ilga santuokos ir šeimos evoliucija buvo prasidėjusi. Lyčių papročiai rengtis, puoštis, ir laikytis religinių ritualų kilo iš šitų ankstyvųjų tabu, kurie apibrėžė lyties laisvių spektrą, ir tokiu būdu galiausiai sukūrė sampratą apie ydą, nusikaltimą, ir nuodėmę. Bet ilgą laiką vyravo toks paprotys, kad jokių lytinių suvaržymų buvo nesilaikoma didžiųjų švenčių dienomis, ypač Gegužės Pirmąją.

Moterims visada būdavo taikomi griežtesni tabu negu vyrams. Ankstyvieji papročiai netekėjusiai moteriai suteikdavo tokį patį lytinės laisvės laipsnį, kaip ir vyrams, bet iš žmonių visada būdavo reikalaujama, kad savo vyrams jos būtų ištikimos. Primityviosios vedybos nedaug kuo apribodavo vyro lytinės laisvės, bet jos iš tikrųjų uždėdavo tolimesnį lytinės laisvės tabu žmonai. Ištekęsios moterys visuomet turėdavo kokį nors ženklą, kuris jas išskirdavo kaip atskirą klasę, kaip antai, šukuoseną, drabužius, vualį, nuošalumą, papuošalus, ir žiedus.

3. ANKSTYVIEJI VEDYBINIAI PAPROČIAI

Santuoka yra visuomeninio organizmo institucinis reagavimas į vyro nenutrūkstamo potraukio į reprodukciją – savojo aš propagavimo – visą laiką esančią biologinę įtampą. Poravimasis yra visuotinai natūralus, ir visuomenei išsivysčius iš paprastos į sudėtingą, taip pat vyko ir atitinkama poravimosi papročių evoliucija, vedybinio instituto genezė. Kur tik visuomeninė evoliucija išsivystė iki tokios pakopos, kurioje sukuriama papročiai, ten santuoka bus sutinkama kaip besivystantis institutas.

Visada buvo ir bus vedybų dvi sferos: papročiai, tie įstatymai, kurie reguliuoja poravimosi išorinius aspektus, ir iš kitos pusės vyrų ir moterų slapti ir asmeniniai santykiai. Visada individas maištavo prieš lytinius suvaržymus,

kuriuos jam primesdavo visuomenė; ir būtent dėl šitos priežasties yra šita amžius trunkanti lytinė problema: Savęs aprūpinimas yra individualus, bet jį įgyvendina grupė; giminės pratęsimas yra visuomeninis, bet jį užtikrina individualus impulsas.

Papročiai, kada jie yra gerbiami, turi didžiulės galios tam, jog apribotų ir kontroliuotų lytinį potraukį, kaip tą patvirtina visos rasės. Vedybų standartai visada buvo papročių galios ir pilietinio valdymo funkcinio vientisumo tikrasis indikatorius. Bet ankstyvieji lytiniai ir poravimosi papročiai buvo nenuoseklių ir primityvių suvaržymų masė. Tėvai, vaikai, giminaičiai, ir visuomenė – jie visi turėjo prieštaringų interesų vedybinėse taisyklėse. Bet nepaisant viso šito, tos rasės, kurios santuokai teikė didžiulės svarbos ir ją praktikavo, natūraliai išsivystė į aukštesnius lygius ir išliko didesniais kiekiais.

Primityviaisiais laikais vedybos buvo toji kaina už visuomeninę padėtį; žmonos turėjimas buvo išskirtinumo ženklas. Laukinis savo vedybų dieną laikė pažyminčia jo įžengimą į atsakomybę ir brandą. Viename amžiuje, į santuoką buvo žiūrima kaip į visuomeninę pareigą; kitame amžiuje, kaip į religinę įsipareigojimą, o dar kitame, kaip į politinį reikalavimą valstybę aprūpinti piliečiais.

[916]▼

Daug ankstyvųjų genčių reikalaudavo įžūlaus svetimo turto pagrobimo tam, jog būtų įrodytas pasirengimas vedyboms; vėliau tautos tokius grobiamuosius antpuolius pakeitė atletikos rungtynėmis ir varžybiniais žaidimais. Tokių varžybų nugalėtojai būdavo apdovanojami pirmuoju prizu – sezono nuotakų pasirinkimu. Galvų medžiotojas jaunuolis negalėdavo vesti tol, kol jis neturėdavo bent jau vienos galvos, nors kartais tokias kaukoles buvo galima ir nusipirkti. Kada žmonių pirkimas mažėjo, tada jas laimėdavo mėslių konkursuose, toks paprotys vis dar tebeegzistuoja daugelyje juodojo žmogaus grupių.

Civilizacijai vystantis, kai kurios gentys žiaurios vyrų ištvermės išbandymus, susijusius su santuoka, atidavė į moterų rankas; tokiu būdu jos galėjo pasirinkti patinkančius vyrus. Šitie vedybiniai išmėginimai apėmė sumanumą medžioklėje, kovoje, ir sugebėjimą aprūpinti šeimą. Ilgą laiką iš jaunikio buvo reikalaujama ateiti į jaunosios šeimą bent jau vieneriems metams, čia gyventi ir dirbti ir įrodyti, kad jis yra vertas tos žmonos, kurios ir siekia.

Žmonos kvalifikacija buvo jos sugebėjimas nudirbti sunkų darbą ir gimdyti vaikus. Iš jos buvo reikalaujama atlikti tam tikrą žemės ūkio darbą per tam tikrą laiką. Ir jeigu ji vaiką pagimdėdavo iki vedybų, tuomet ji būdavo vertinama dar daugiau; šitaip būdavo patvirtinamas jos vaisingumas.

Tas faktas, kad senosios tautos manė, jog būti nevedusiu yra nešlovė, netgi nuodėmė, tai paaiškina vedybų tarp vaikų kilmę; kadangi kiekvienas turėjo būti vedęs, tai kuo anksčiau, tuo geriau. Taip pat buvo bendras tikėjimas, jog nevedę asmenys negali įeiti į dvasios žemę, ir tai buvo tolesnis vaikų vedybų skatinimas, netgi gimimo metu, o kartais ir prieš gimimą, priklausomai nuo lyties. Senovės žmonės tikėjo, kad net ir mirusieji turi būti vedę. Pirmieji piršliai būdavo samdomi tam, kad derėtųsi dėl vedybų su mirusiais individais. Vienas iš

tėvų pasirūpindavo tais tarpininkais, kad jie mirusį sūnų sutuoktų su kitos šeimos mirusia dukra.

Vėlesnėse tautose, įprastu amžiumi vedyboms būdavo lytinė branda, bet tas vystėsi tiesiog proporcingai civilizacijos pažangai. Visuomeninėje evoliucijoje anksti atsirado tiek vyrų, tiek moterų ypatingos ir susilaikančios nuo lytinio santykiavimo kategorijos. Jas pirmieji sukūrė ir palaikė tokie individai, kurie daugiau ar mažiau neturėjo normalaus lytinio potraukio.

Daugelis genčių valdančiosios grupės nariams leido lytiškai santykiauti su nuotaka prieš pat ją perduodant savo vyrui. Kiekvienas iš šitų vyrų tai merginai padovanodavo dovaną, ir taip atsirado vedybinių dovanų dovanojimo paprotys. Kai kuriose grupėse būdavo tikimasi, kad jauna moteris užsidirbs sau kraitį, kurį sudarydavo tos dovanos, kurias ji gaudavo kaip atlygį už savo lytines paslaugas nuotakos demonstravimo vietoje.

Kai kurios gentys apvedindavo jaunus vyrus su našlėmis arba su vyresnėmis moterimis, o kada jie vėliau likdavo našliai, tada jiems leisdavo vesti jaunas mergaites, tokiu būdu būdavo užtikrinama, kaip jie tą aiškindavo, jog abu tėvai nebus kvailiai, kaip tą jie suvokdavo, jog taip atsitiks, jeigu bus leidžiama turėti vedybinių santykių dviems jaunuoliams. Kitos gentys apribodavo vedybinius santykius tarp to paties amžiaus grupių. Būtent vedybų apribojimas tam tikro amžiaus grupėse pirmą kartą pagimdė mintis apie kraujomaišą. (Indijoje net ir dabar nėra amžiaus apribojimų vedyboms.)

Esant tam tikriems papročiams, moterys labai bijodavo našlystės, našles arba užmušdavo, arba joms leisdavo nusižudyti prie savo vyro kapo, nes buvo manoma, kad jos su savo sutuoktiniu turi vykti į dvasios žemę. Likusi gyva žmona būdavo beveik neišvengiamai apkaltinama dėl savo vyro mirties. Kai kurios gentys jas sudegindavo gyvas. Jeigu našlė toliau gyvendavo, tai jos gyvenimas būdavo nuolatinis gedulas ir nepakenčiamas visuomeninis suvaržymas, kadangi naujai santuokai būdavo apskritai nepritariama.

[917]▼

Senovėje daugelis veiksmų, kurie dabar yra laikomi amoraliais, būdavo skatinami. Primityviosios žmonos neretai labai didžiudavosi savo vyrų santykiais su kitomis moterimis. Mergaičių skaistybė būdavo didžiulė kliūtis vedyboms; vaiko pagimdytas iki vedybų labai smarkiai padidindavo troškimą turėti tą merginą žmona, nes vyras būdavo tikras, jog turės vaisingą partnerę.

Daugelis primityviųjų genčių leisdavo bandomąsias vedybas tol, kol moteris pastodavo, tada įvykdavo įprastų vedybų ceremoniją; kitose grupėse vedybos būdavo nešvenčiamos tol, kol negimdavo pirmasis vaikas. Jeigu žmona būdavo nevaisinga, tada ją turėdavo išsipirkti jos tėvai, ir santuoka būdavo anuliuojama. Papročiai reikalavo, jog kiekviena pora turėtų vaikų.

Šitos primityvios bandomosios vedybos buvo visiškai nepanašios į palaidumą; jos buvo tiesiog nuoširdus vaisingumo patikrinimas. Susitariantys individai vesdavo visam laikui, kai tiktai būdavo patvirtintas vaisingumas. Kada veda šiuolaikinės poros, mintyje turėdamos palankių skyrybų galimybę, jeigu jos nebus visiškai patenkintos savo vedybiniu gyvenimu, tai tikrovėje jos susitaria dėl tam tikros bandomųjų vedybų formos, ir tokios formos, kurios

statusas yra nepalyginamai žemesnis už jų mažiau civilizuotų protėvių nuoširdžiai rizikingų veiksmų statusą.

4. VEDYBOS, ESANT NUOSAVYBĖS PAPROČIAMS

Vedybos visada buvo glaudžiai susijusios tiek su nuosavybe, tiek su religija. Nuosavybė buvo vedybų stabilizatorius; religija, moralizuotojas.

Primityviosios vedybos buvo investicija, ekonominė spekuliacija; tai buvo daugiau verslo dalykas negu flirto romanas. Senovės žmonės vesdavo dėl grupės naudos ir gerovės; todėl jų vedybas planuodavo ir organizuodavo grupė, jų tėvai ir senoliai. O tai, kad nuosavybės papročiai buvo veiksmingi stabilizuojant santuokos institutą, rodo tas faktas, jog vedybos buvo ilgalaikiškesnės ankstyvosiose gentyse negu jos yra daugelyje šiuolaikinių tautų.

Civilizacijai vystantis ir papročiams toliau pripažįstant privačią nuosavybę, vagystė tapo dideliu nusikaltimu. Neištikimybė buvo pripažįstama viena iš vagystės formų, vyro nuosavybės teisių pažeidimu; dėl to ji nėra konkrečiai paminima ankstyvuosiuose įsakymuose ir papročiuose. Iš pradžių moteris buvo savo tėvo nuosavybė, kuris savo teises perdavė jos vyrui, ir visi teisėti lytiniai santykiai kilo iš šitų iki to meto egzistavusių nuosavybės teisių. Senasis Testamentas su moterimis elgiasi kaip su nuosavybės forma; Koranas moko apie jų menkesnį lygį. Vyras turėjo teisę savo žmoną paskolinti draugui ar svečiui, ir šitas paprotys kai kuriose šalyse dar tebeegzistuoja.

Šiuolaikinis lytinis pavydas nėra įgimtas; tai yra besivystančių papročių produktas. Primityvusis vyras savo žmonos nepavydėjo; jis tikrai saugojo savo nuosavybę. Ta priežastis, dėl kurios žmona turėjo griežčiau negu jos vyras atsiskaityti už savo lytinį elgesį buvo dėl to, kad jos vedybinė neištikimybė siejosi su palikuonimi ir įpėdinyste. Labai anksti, civilizacijai žengiant pirmyn, nesantuokinis vaikas pateko į nepagarbą. Iš pradžių už neištikimybę būdavo baudžiama tikrai moteris; vėliau, papročiai taip pat reikalavo kūno bausmės ir jos partneriui, ir per ilgus amžius ižestas vyras arba saugotojas tėvas turėjo visišką teisę užmušti vyriškosios lyties pažeidėją. Šiuolaikinės tautos išsaugojo tuos papročius, kurie leidžia vadinamuosius garbės nusikaltimus remiantis nerašytais įstatymais.

Kadangi skaistybės tabu kilo kaip nuosavybės papročių aspektas, tai iš pradžių jis buvo taikomas išteikėjusioms moterims, bet ne netekėjusioms mergaitėms. Vėlesniaisiais metais,

[918]▼

skaistybės daugiau reikalavo tėvas, o ne siekiantysis merginos rankos; nekalta mergina būdavo komercinis turtas tėvui – galima būdavo prašyti didesnės kainos. Kada skaistybės poreikis vis augo, tada atsirado paprotys tėvui sumokėti nuotakos mokesčių pripažįstant tarnystę tinkamai išauklėjus skaisčią nuotaką būsimajam vyrui. Kada vieną kartą prasidėjusi, šita moteriškosios pusės skaistybės idėja tiek užvaldė rases, jog tapo įprasta mergaites tiesiogine prasme uždaryti, tikrovėje jas įkalinti metų metais tam, kad būtų užtikrinta jų nekaltybė. Ir šitokiu būdu ne tokių senų laikų standartai ir nekaltybės patikrinimai

automatiškai pagimdė profesionalių prostitučių klases; jomis buvo tos atstumtos nuotakos, tos moterys, kurias jaunikių motinos pripažindavo, jog nebėra nekaltos.

5. ENDOGAMIJA IR EKSOGAMIJA

Labai anksti laukiniai pastebėjo, kad rasių susimaišymas palikuonių kokybę pagerina. Tai nebuvo dėl to, jog palikuonys iš tos pačios genties tėvų visada būdavo blogi, bet dėl to, jog palikuonys iš skirtingų genčių tėvų visada būdavo santykinai geresni; todėl papročiai turėjo polinkį kristalizuotis į lytinių santykių tarp artimų giminių suvaržymą. Buvo pripažinta, jog palikuonys iš skirtingų genčių tėvų labai smarkiai padidina selekcinę galimybę evoliuciniam įvairavimui ir vystymuisi. Individai, gimę iš skirtingų genčių tėvų, būdavo įvairiapusiškesni ir turėjo didesnę sugebėjimą išlikti priešiška pasaulyje; palikuonys iš tos pačios genties tėvų, drauge su savo papročiais, palaipsniui išnyko. Visa tai vystėsi palaipsniui; sąmoningai tokių problemų laukiniai nesuvokė. Bet vėlesnės ir labiau išsivysčiusios tautos tą suprato, ir jos taip pat pastebėjo, kad bendras nusilpimas kartais būdavo dėl didžiulio poravimosi genčių viduje.

Nors gerų palikuonių tarpusavio poravimasis kartais pagerindavo stiprias gentis, bet labai akivaizdūs blogų pasekmių atvejai, kada palikuonių sulaukdavo vienos giminės silpnapročiai, žmogaus protą didesniu laipsniu paveikė priverstinai, ir šito pasekmės buvo tokios, jog besivystantys papročiai vis daugiau suformuluodavo tabu prieš visas vedybas tarp artimų giminių.

Religija ilgą laiką buvo veiksmingas barjeras prieš vedybas su kitų genčių gentainiais; daugelis religinių mokymų draudė vedybas už tikėjimo ribų. Moteris paprastai linko į vedybas genties viduje; vyrai linko į vedybas už genties ribų. Nuosavybė visada darė įtaką santuokai, ir kartais, mėginant apsaugoti nuosavybę klando viduje, atsirasdavo papročiai, verčiantys moteris rinktis vyrus iš savo tėvo genties. Tokio pobūdžio reikalavimai atvedė prie to, jog labai išplito pusbrolių ir pusseserių vedybos. Vidinis poravimasis taip pat buvo praktikuojamas ir dėl to, kad būtų išsaugotos amato paslaptys; sumanūs darbininkai savo amato žinias stengdavosi išlaikyti šeimos viduje.

Labiau išsivysčiusios grupės, kada būdavo izoliuotos, visada sugrįždavo prie santuokos tarp artimų giminių. Noditai daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt tūkstančių metų buvo viena iš didžiųjų grupių, kuriose vedybos buvo tarp savosios grupės narių. Vėlesniųjų dienų vidinių vedybų papročius milžinišku laipsniu paveikė violetinės rasės tradicijos, kurioje iš pradžių buvo, būtinai, vedybos tarp brolio ir sesers. O brolio ir sesers santuoka buvo įprasta senovės Egipte, Sirijoje, Mesopotamijoje, ir visose žemėse, kurias kažkada buvo užėmę anditai. Egiptiečiai ilgą laiką praktikavo brolio ir sesers vedybas, mėgindami išlaikyti karališkąją kraują gryną, tas paprotys net ir ilgiau išsilaikė Persijoje. Tarp mesopotamijiečių, iki Abraomo laikų, vedybos tarp pusbrolių ir pusseserių buvo privalomos; pusbroliai ir pusseserės turėjo pirmumo teisę vesti pusseseres ir pusbrolius. Pats Abraomas vedė savo pusseserę, bet vėlesnieji žydų papročiai tokias sąjungas uždraudė.

Pirmasis atsitraukimas nuo brolio ir sesers vedybų įvyko maždaug tada, kada atsirado daugiapatystės papročiai, nes sesuo-žmona įžūliai valdydavo kitą žmoną ar žmonas. Kai kurių genčių papročiai draudė santuoką su mirusio brolio našle, bet reikalavo, kad gyvas brolis turėtų vaikų vietoje savo mirusio brolio. Nėra jokio biologinio instinkto prieš vedybas tarp bet kokio laipsnio giminių; tokie suvaržymai yra vien tiktai tabu reikalas.

Vedybos tarp kitų genčių narių galiausiai ėmė dominuoti, nes šitam pirmenybę teikė vyras; gauti žmoną iš svetur reiškė didesnę laisvę nuo žmonos giminaičių. Kuo geriau pažįsti, tuo mažiau gerbi; taigi, kada poruojantis ėmė viešpatauti individualaus pasirinkimo elementas, tada tapo papročiu partnerius pasirinkti už genties ribų.

Galiosiausiai daugelis genčių santuoką klando viduje uždraudė, kitos gentys vedybas apribojo tam tikrose kastose. Tabu prieš santuoką su savo paties totemo moterimi suteikė akstiną papročiu moteris vogti iš kaimyninių genčių. Vėliau, santuoka būdavo labiau reguliuojama pagal gyvenamąją vietovę negu pagal giminystę. Santuokos tarp tos pačios genties narių evoliucijoje buvo daug žingsnių, kol buvo pereita į šiuolaikines vedybas ne su giminaičiais. Net ir vėliau, kada paprastiesiems žmonėms santuoką tarp giminaičių tabu uždraudė, tai vadams ir karaliams artimus giminaičius vesti buvo leidžiama dėl to, jog karališkasis kraujas išliktų sukoncentruotas ir grynas. Papročiai valdovams paprastai suteikdavo tam tikrą laisvių lytinių santykių srityje.

Vėlesniųjų anditų tautų buvimas daug prisidėjo prie to, jog sangikų rasės jautė vis didesnę norą tuoktis už savo genčių ribų. Bet vedybos tarp narių iš kitų genčių įsivyravo tiktai tada, kada kaimyninės grupės išmoko gyventi drauge santykinai taikiai.

Pačios vedybos tarp narių iš kitų genčių taiką skatino; vedybos tarp genčių mažino priešišumą. Tarpgentinės santuokos vedė į genčių koordinavimą ir į karines sąjungas; jos ėmė dominuoti, nes suteikė padidintą jėgą; jos buvo nacijos kūrėjos. Tarpgentinės vedybas taip pat labai smarkiai skatino ir besivystantys prekybiniai ryšiai; kelionės ir tyrinėjimai prisidėjo prie vedybinių ryšių išplėtimo ir smarkiai palengvino rasinių kultūrų susikryžminimą.

Šiaip jau rasinių vedybinių papročių nepaaiškinami nenuoseklumai didele dalimi yra dėl šito tarpgentinių vedybų papročio, kurį lydėjo žmonių vogimas ir jų pirkimas iš svetimų genčių, ir visa tai baigėsi atskirų gentinių papročių apjungimu. Tai, kad šitie tabu, susiję su santuoka genties viduje, buvo visuomeniniai, ne biologiniai, gerai parodo tabu vedyboms tarp giminių, apėmusių daugelį žmonos arba vyro giminaičių, kurie visiškai neturėjo jokio kraujo ryšio.

6. RASINIAI MIŠINIAI

Šiandien pasaulyje grynųjų rasių nėra. Ankstyvosios ir pirmosios spalvotosios evoliucinės rasės turi tiktai dvi atstovaujamas rases, išlikusias pasaulyje: geltonąją žmogų ir juodąją žmogų; ir net šitos dvi rasės yra labai daug susimaišiusios su išnykusiomis spalvotosiomis tautomis. Nors vadinamoji baltoji rasė didžiąja dalimi yra kilusi iš senovės mėlynojo žmogaus, bet daugiau

ar mažiau ją papildė visos kitos rasės, panašiai, kaip ir Amerikų raudonąjį žmogų.

Iš šešių spalvotųjų sangikų rasių, trys buvo pirminės ir trys buvo antrinės. Nors pirminės rasės – mėlynoji, raudonoji, ir geltonoji – daugeliu atžvilgių buvo pranašesnės už tris antrines rasės, bet reikėtų prisiminti, kad šitos antrinės rasės turėjo daug pageidautinų bruožų, kurie būtų žymiai pagerinę pirmines tautas, jeigu būtų buvę asimiliuoti jų geresnieji palikuonys.

[920]▼

Dabartiniai prietariai prieš "metisus," "hibridus," ir "mišrūnus" yra dėl to, kad šiuolaikinis rasinis susikryžminimas yra, didžiąja dalimi, tarp atitinkamų rasių smarkiai sumenkusių palikuonių. Jūs taip pat sulaukiate menkaverčių palikuonių, kada tuokiasi tos pačios rasės degeneruotos rūšys.

Jeigu šiandienines Urantijos rases būtų galima išlaisvinti nuo degraduotų, antivisuomeninių, silpnapročių, ir netinkamų egzempliorių žemiausiųjų sluoksnių naštos, tada būtų mažai prieštaraimų dėl riboto rasių susivienijimo. Ir jeigu tokie rasiniai susimaišymai įvyktų tarp kelių rasių labiausiai išsivysčiusių tipų, tai dėl to būtų prieštaraujama dar mažiau.

Labiau išsivysčiusių ir nepanašių palikuonių hibridizavimas yra naujų ir gyvybingesnių palikuonių sukūrimo paslaptis. Ir tą galima taikyti augalams, gyvūnams, ir žmogaus rūšims. Hibridizavimas išplečia fizinę ir protinę jėgą ir padidina vaisingumą. Įvairių tautų vidutinių ar labiau išsivysčiusių sluoksnių rasinis susimaišymas smarkiai padidina kūrybinį potencialą, ką rodo dabartiniai Šiaurės Amerikos Jungtinių Valstijų gyventojai. Kada vedybiniai ryšiai būna tarp žemesniųjų ar menkesniųjų sluoksnių, tada kūrybingumas yra sumažinamas, kaip tą rodo pietinės Indijos dabartinės tautos.

Rasių suliejimas labai daug prisideda prie to, jog staiga atsiranda nauji požymiai, ir jeigu toks hibridizavimas yra sąjunga tarp labiau išsivysčiusių palikuonių, tuomet šitie naujieji požymiai taip pat bus labiau išsivystę bruožai.

Tol, kol dabartinės rasės bus taip perkrautos menkesniais ir degeneruotais palikuonimis, tol rasių susimaišymas dideliu mastu būtų kuo labiausiai pražūtingas, bet prieštaraimai dėl tokių eksperimentų daugiausia remiasi visuomeniniais ir kultūriniais prietaisais, o ne biologiniais svarstymais. Net ir tarp menkesniųjų rūšių palikuonių, hibridai dažnai yra geresni už savo protėvius. Hibridizavimas rūšis pagerina dominuojančių genų dėka. Tarprasinis susimaišymas didina tikimybę, jog hibridas turės didesnę skaičių pageidaujamų *dominantų*.

Per praėjusį šimtą metų rasinio hibridizavimo Urantijoje buvo daugiau negu per tūkstantmečius. Didžiulės disharmonijos pavojus dėl žmogiškųjų rūšių sukryžminimo yra labai smarkiai perdėtas. Pagrindinės "metisų" problemos kyla dėl visuomeninių prietarų.

Pitkerno salų eksperimentas sumaišant baltąją rasę su polineziečių rase gerai pavyko, nes baltieji vyrai ir Polinezijos moterys buvo kilę iš gana gerų rasinių palikuonių. Baltosios, raudonosios, ir geltonosios rasių labiausiai išsivysčiusių tipų sukryžminimas tuoj pat sukurtų daug naujų ir biologiškai veiksmingų bruožų. Šitos trys tautos priklauso pirminėms sangikų rasėms. Baltosios ir

juodosios rasių sumaišymai tokių pageidautinų tiesioginių rezultatų neduoda, bet ir palikuonys mulatai nėra tokie nepageidaujami, kokiais juos stengėsi padaryti visuomeniniai ir rasiniai prietariai. Fiziniu požiūriu, tokie baltai-juodi hibridai yra nuostabūs žmonijos pavyzdžiai, nepaisant savo nežymaus nepilnavertiškumo kai kuriais kitais atžvilgiais.

Kada pirminė sangikų rasė susivienija su antrine sangikų rase, tada pastaroji yra žymiai pagerinama pirmosios sąskaita. Ir savo gerąsias savybes atiduodant nedideliu laipsniu – išsitiesiančiu per ilgus laiko periodus – gali kilti nedaug rimtų prieštaravimų dėl tokio pirminių rasių pasiaukojančio indėlio gerinant antrines grupes. Biologiniu požiūriu, antriniai sangikai tam tikrais atžvilgiais buvo labiau išsivystę už pirmines rases.

[921]▼

Galų gale, žmogiškosioms rūšims tikrąjį pavojų privalu išvelgti dėl to, kada be apribojimų dauginasi įvairių civilizuotų tautų menkesnieji ir degeneruoti palikuonys, o ne bet kokiame tariamame pavojuje dėl savo rasinio kryžminimosi.

[Pateikta Serafimų Vadovo, dislokuoto Urantijoje.]

[922]▼

83 DOKUMENTAS

SANTUOKOS INSTITUTAS

TAI yra pasakojimas apie santuokos instituto ankstyvąją pradžią. Jis nuo palaidų ir nevaržomų bandos poravimųsi per daugybę variacijų ir prisitaikymų nenukrypstamai vystėsi, net iki atsiradimo tokių vedybinių standartų, kurie galiausiai pasiekė aukščiausiąjį tašką įgyvendinant poros vedybinius ryšius, vieno vyro ir vienos moters sąjungą tam, kad būtų sukurta aukščiausiosios visuomeninės kategorijos šeima.

Santuoka daug kartų buvo pavojuje, o vedybiniai papročiai labai daug pasinaudojo tiek nuosavybės, tiek religijos parama; bet tikroji įtaka, kuri amžiams saugo santuoką ir iš jos atsiradusią šeimą, yra tas paprastas ir įgimtas biologinis faktas, jog vyrai ir moterys neabejotinai negyvens vienas be kito, nesvarbu, ar jie būtų patys primityviausi laukiniai, ar patys kultūringiausi mirtingieji.

Būtent dėl lytinio potraukio savanaudis žmogus yra sugundomas, jog taptų kažkuo daugiau negu gyvuliu. Lytinis ryšys, kuris yra grindžiamas savanaudiškumu ir savęs patenkinimu, turi ir tam tikrą savęs atsižadėjimo pasekmių ir užtikrina altruistinių pareigų ir daugelio rasei naudingų šeimyninių išipareigojimų prisiėmimą. Šituo lytinis gyvenimas buvo nepripažintas ir neįtartas laukinio civilizuotojas, nes šitas pats lytinis impulsas automatiškai ir neklystamai *verčia žmogų galvoti* ir galiausiai *veda jį į meilę*.

1. SANTUOKA KAIP VISUOMENINIS INSTITUTAS

Santuoka yra visuomenės mechanizmas, sumanytas tam, kad reguliuotų ir kontroliuotų tuos daugelį žmogiškųjų santykių, kurie atsiranda dėl fizinio dvilytiškumo fakto. Kaip toks institutas, santuoka veikia dviemis kryptimis:

1. Reguliuoja asmeninius lytinius santykius.
2. Reguliuoja palikuonis, paveldėjimą, testinumą, ir visuomeninę tvarką, kas yra jos senesnioji ir pirminė funkcija.

Šeima, kuri atsiranda iš santuokos, yra pati santuokos instituto stabilizuotoja, drauge su nuosavybės papročiais. Kiti potencialūs santuokos stabilumo faktoriai yra pasipuikavimas, tuštybė, riteriškumas, pareiga, ir religiniai įsitikinimai. Bet nors santuokai gali būti pritariama ar nepritariama danguje, bet vargu ar jos yra sudaromos danguje. Žmogiškoji šeima yra aiškiai žmogiškasis institutas, evoliucinis išsivystymas. Santuoka yra visuomeninis institutas, ne bažnyčios sritis. Tas tiesa, religija turėtų jas galingai veikti, bet neturėtų imtis jų kontroliuoti ir reguliuoti.

Primityvi santuoka pirmiausia buvo gamybinis institutas; net ir šiandieniniais laikais ji dažnai būna visuomeninis arba verslo reikalas. Dėl to poveikio, kuris atsirado, susimaišius su anditų palikuonimis, ir dėl besivystančios civilizacijos papročių, palaipsniui santuoka tampa abipuse, romantiška, tėviška, poetiška, kupina meilės, etinė, ir net idealistinė. Tačiau, pasirinkimas ir vadinamoji romantinė meilė

[923]▼

primityviuose vedybiniuose ryšiuose buvo minimalaus lygio. Ankstyviausiais laikais vyras ir žmona nebuvo ilgą laiką kartu; jie netgi dažnai drauge nevalgydavo. Bet tarp senovės žmonių asmeninis susižavėjimas nebuvo stipriai siejamas su lytiniu potraukiu; jie vienas kitą pamėgdavo didele dalimi dėl to, jog gyveno ir dirbo kartu.

2. ASISTAVIMAS IR SUŽADĖTUVĖS

Primityviasias vedybas visada suplanuodavo berniuko ir mergaitės tėvai. Pereinamąjį etapą tarp šito papročio ir laisvo pasirinkimo laikų užėmė vedybų tarpininkas arba profesionalus piršlys. Tokiais piršliais pirmiausia buvo kirpėjai, vėliau jais buvo šventikai. Iš pradžių santuoka buvo grupės reikalas; vėliau ji buvo šeimos dalykas; tikrai neseniai ji tapo asmeniniu jaudinančiu patyrimu.

Prievarta, ne potraukis, toks buvo požiūris į primityviasias vedybas. Ankstyvaisiais laikais moteris neturėjo lytinio šaltumo, tikrai lytinį nepilnavertiškumą, kokį įdiegdavo papročiai. Kaip antpuoliai buvo anksčiau už prekybą, taip vedybos, kada nuotaka būdavo pagrobiamą, buvo anksčiau už vedybas pagal kontraktą. Kai kurios moterys slapta pritardavo pagrobimui dėl to, jog išvengtų savosios genties vyresniųjų vyrų valdymo; jos bevelydavo pakliūti į savo bendraamžių vyrų iš kitos genties rankas. Šitas pseudo grobimas buvo pereinamasis etapas tarp grobimo prievarta ir vėlesniojo asistavimo

sužavint.

Ankstyvoji vedybinio ritualo rūšis buvo inscenizuotas pabėgimas, tam tikros rūšies pabėgimo, kuris kažkada buvo įprastas dalykas, repeticija. Vėliau, humoristinis pagrobimas tapo įprastų vestuvinių ritualų dalimi. Šiuolaikinės merginos apsimestinis priešinimasis "pagrobimui," susilaikymas nuo atvirų kalbų apie vedybas, visa tai yra senųjų papročių liekanos. Nuotakos pernešimas per slenkstį yra kilęs iš daugelio senųjų tradicijų, tarp jų, ir iš žmonių vogimo laikų.

Ilgą laiką vedybiniame gyvenime moteris visiškai laisvės neturėjo, bet išmintingesnės moterys šitą suvaržymą visada sugebėdavo apeiti gudriai pasinaudodamos savo nuovoka. Vyras paprastai būdavo aktyvioji pusė asistavimo laiku, bet nevisada. Kartais formaliai, o taip pat ir užmaskuotai, vedybas inicijuoja moteris. Ir civilizacijai vystantis, moterys ėmė vis daugiau reikštis visose asistavimo ir santuokos fazėse.

Pasaulio rasėms meilės, romantikos, ir asmeninio pasirinkimo didėjimas asistavimo iki vedybų metu yra anditų indėlis. Santykiai tarp lyčių vystosi palankiai; daugelis besivystančių tautų tuos senesnius naudos ir nuosavybės motyvus palaipsniui ėmė pakeisti kažkiek idealizuotomis lytinio potraukio sampratomis. Renkantis gyvenimo partnerius, lytinis impulsas ir meilės jausmai pradeda pakeisti šaltą išskaičiavimą.

Sužadėtuvių iš pradžių prilygo vedyboms; o ankstyvosiose tautose lytiniai santykiai per susižadėjimo laikotarpį buvo įprasti. Pastaraisiais laikais, religija nustatė lytinius tabu laikotarpiui nuo sužadėtuvių iki vedybų.

3. PIRKIMAS IR KRAITIS

Senovės žmonės nepasitikėjo meile ir pažadais; jie manė, jog ilgalaikės sąjungos turi garantuoti tam tikras apčiuopiamas užstatas, nuosavybę. Dėl šitos priežasties, žmonos pirkimo kaina, buvo manoma, yra bauda arba įnašas, kurį vyras buvo pasmerktas prarasti, jeigu įvyktų skyrybos arba jeigu ją paliktų jis. Kada tik nuotakos pirkimo kaina būdavo sumokama, tada daugelis genčių leisdavo ant jos kūno išdeginti vyro ženklą. Afrikiečiai savo žmonas dar tebeperka. Žmoną iš meilės, arba baltojo žmogaus žmoną, jie lygina su kate, nes ji nieko nekainuoja.

[924]▼

Nuotakų demonstravimai būdavo tos progos, kada aprėdytos ir išpuoštos dukros būdavo viešai parodomos stengiantis, kad jos gautų aukštesnę kainą kaip žmonos. Bet jos nebūdavo parduodamos kaip gyvuliai – vėlesnėse gentyse tokios žmonos perduoti kitiems nebuvo galima. Taip pat ir jos pirkimas niekada nebuvo tiesiog šaltakraujė piniginė transakcija; perkant žmoną paslauga atitikdavo užmokestį grynais. Jeigu kitais požiūriais pageidautinas vyras už savo žmoną sumokėti negalėdavo, tuomet merginos tėvas jį galėdavo išūnyti kaip sūnų, ir tada jis galėdavo vesti. O jeigu sau žmonos ieškodavo vargšas vyras ir godaus tėvo reikalaujamos kainos sumokėti negalėdavo, tuomet senoliai dažnai tą tėvą paspausdavo, ir toks veiksmas jo reikalavimus sumažindavo, nes priešingu atveju mergina su būsimuoju vyru galėdavo pabėgti.

Vystantis civilizacijai, tėvams nebepatiko atrodyti tokiais, jog savo dukras parduoda, ir šitokiu būdu, nors ir toliau imdavo nuotakos pirkimo užmokestį, bet jie ėmė laikytis tokio papročio, kada porai dovanodavo vertingų dovanų, kurios apytiksliai prilygdavo pirkimo sumai. Ir vėliau už nuotaką nustojus mokėti, šitos dovanos tapo nuotakos kraičiu.

Kraičio prasmė buvo sudaryti įspūdį, jog nuotaka yra nepriklausoma, suteikti mintį, kad toli pažengta nuo tų laikų, kada žmonos buvo vergės ir kada gyvenimo kompanionės buvo nuosavybė. Vyras negalėjo išsiskirti su turėjusia kraičio žmona nesugrąžinęs kraičio vertės iki galo. Kai kuriose gentyse tiek nuotakos, tiek ir jaunikio tėvai sumokėdavo abipusį įnašą, kurio netekdavo, jeigu vienas kuris iš vedusiųjų palikdavo kitą, tikrovėje tai buvo vedybinis užstatas. Tuo pereinamuoju laikotarpiu, kada buvo pereinama nuo pirkimo prie kraičio, jeigu žmona būdavo perkama, tai vaikai priklausydavo tėvui; jeigu ne, tada jie priklausydavo žmonos šeimai.

4. VEDYBŲ RITUALAS

Vedybų ritualas atsirado dėl to, kad vedybos iš pradžių buvo bendruomenės reikalas, ne vien tikrai dviejų individų apsisprendimo kulminacija. Vedybiniai ryšiai buvo grupės rūpestis, o taip pat ir asmeninė funkcija.

Magija, ritualai, ir ceremonijos senovės žmonės supo visą gyvenimą, ir vedybos nebuvo išimtis. Kada civilizacija vystėsi, kada į vedybas buvo pradėta žiūrėti rimčiau, tada vedybiniai ritualai tapdavo vis pretenzingesniais. Iš pradžių vedybos buvo nuosavybės interesus išreiškiantis faktorius, net kaip tas yra ir šiandien, ir dėl to buvo reikalingas juridinis ritualas, tuo tarpu kiek įmanoma platesnis viešumas buvo reikalingas dėl vėliau gimiančių vaikų. Primityvusis žmogus neturėjo dokumentų; todėl vedybinį ritualą turėjo matyti daug asmenų.

Iš pradžių vedybų ritualas buvo panašesnis į sužadėtuves ir jį sudarė tikrai viešas paskelbimas dėl ketinimo gyventi kartu; vėliau jį sudarė formalus pavalgymas drauge. Kai kuriose gentyse tėvai tiesiog nuvesdavo savo dukrą pas vyrą; kitais atvejais vienintelė ceremonija buvo oficialus pasikeitimas dovanomis, po kurio nuotakos tėvas ją perduodavo jauniui. O daugelyje Levanto tautų buvo paprotys apsieiti be visų tokių formalumų, ir vedybos prasidėdavo lytiniais santykiais. Raudonasis žmogus buvo pirmasis, kuris išvystė labiau pakylėtas vedybų ceremonijas.

Buvo labai bijomasi neturėti vaikų, o kadangi nevaisingumas buvo priskiriamas dvasių intrigoms, tai siekimas užtikrinti vaisingumą taip pat atvedė į vedybų susiejimą su tam tikrais magiškais ar religiniais ritualais. Ir šitose pastangose tam, kad būtų užtikrintos laimingos ir vaisingos vedybos, būdavo panaudojama daug kerų; net būdavo tariamasi su astrologais tam, kad būtų nustatytos susitariančiųjų šalių gimimo žvaigždės.

[925]▼

Vienu metu turtingų žmonių vedybose įprastas atributas buvo žmonių aukojimai.

Būdavo ieškoma laimingų dienų, palankiausiai būdavo vertinamas ketvirtadienis, o tos vedybos, kurios būdavo švenčiamos esant mėnulio

pilnačiai, buvo manoma, jog turi būti ypač sėkmingos. Daugelio Artimųjų Rytų tautų paprotys buvo mėtyti grūdus į jaunavedžius; tai buvo magiškas ritualas, kuris, buvo tikimasi, užtikrina vaisingumą. Kai kurios Rytų tautos šiam tikslui vartodavo ryžius.

Visada buvo manoma, jog priešinantis vėlėms ir blogoms dvasioms geriausios priemonės yra ugnis ir vanduo; todėl paprastai per vestuves būdavo altoriaus ugnis ir uždegtos žvakės, o taip pat buvo šlakstoma ir šventu krikšto vandeniu. Ilgą laiką buvo įprasta nustatyti klaidingą vestuvių dieną, o tada šitą įvykį netikėtai atidėti dėl to, kad vėlės ir dvasios būtų suklaidintos.

Jaunavedžių erzimas ir išdaigų krėtimas per medaus mėnesį visa tai yra reliktai iš tų tolimosios praeities laikų, kada buvo manoma, jog geriausia dvasių akivaizdoje atrodyti vargšu ir prislėgtu tam, kad nebūtų sukeltas jų pavydas. Nuotakos nuometas yra reliktas iš anų laikų, kada buvo manoma, jog būtina slėpti nuotaką taip, kad vėlės negalėtų jos atpažinti, o taip pat slėpti ir jos grožį nuo šiaip jau pavydžių dvasių žvilgsnio. Nuotakos kojos neturėjo paliesti žemės prieš pat ceremoniją. Net ir dvidešimtajame amžiuje tebėra įprasta pagal krikščioniškus papročius patiesti kilimus nuo vestuvinio ekipažo iki bažnyčios altoriaus.

Viena iš seniausių vedybinių ritualų formų buvo šventiko suteikiamas palaiminimas vestuviniam guoliui, kad būtų užtikrintas šios sąjungos vaisingumas; šitai buvo daroma likus daug laiko iki to, kada atsirado pirmosios oficialios vedybinės ceremonijos. Per šitą vedybinių papročių evoliucijos laikotarpį į vestuves atėję svečiai turėdavo naktį pereiti per tą vietą, kur buvo miegama, tokiu būdu tapdami teisėtais liudininkais, jog vedybos yra iki galo įvykusios.

Atsitiktinumo elementas, jog nežiūrint visų ikivedybinių išbandymų, kai kurios santuokos būdavo nenusisėkusios, primityvų žmogų vertė ieškoti garantijų, kurios jį apsaugotų nuo nepavykusių vedybų; jį atvedė į tai, kad jis ėmė ieškoti žynių ir magijos pagalbos. Ir šitoks judėjimas aukščiausiąją tašką pasiekė tada, kada buvo pradėta tuoktis betarpiškai dabartinėje bažnyčioje. Bet ilgą laiką santuoka apskritai buvo suvokiama kaip susitariančiųjų pusių tėvų – vėliau pačių porų – sprendimai; tuo tarpu per paskutiniuosius penkis šimtus metų bažnyčia ir valstybė pasiėmė sau teisę ir dabar drįsta be įgaliojimų priimti sprendimus dėl santuokos.

5. DAUGISKAITINĖS VEDYBOS

Ankstyvojoje vedybų istorijoje netekėjusios moterys priklausė genties vyrams. Vėliau, vienu ir tuo pačiu metu viena moteris turėjo tikrai vieną vyrą. Šita *vienu ir tuo pačiu metu vieno vyro* praktika buvo pirmasis žingsnis nuo palaidų bandos lytinių santykių. Tuo metu, kada moteriai buvo leidžiama turėti tikrai vieną vyrą, tai jos vyras panorėjęs galėjo tokius laikinus santykius nutraukti. Bet šitie laisvai reguliuojami susivienijimai buvo pirmasis žingsnis į gyvenimą poromis skirtingai nuo gyvenimo banda. Šitame vedybų vystymosi etape vaikai paprastai priklausydavo motinai.

Kitas žingsnis vedybinių santykių evoliucijoje buvo *gruvinės vedybos*. Šita bendruomeninė vedybų fazė turėjo įsiterpti į besiskleidžiantį šeimos gyvenimą, kadangi vedybiniai papročiai dar nebuvo pakankamai stiprūs, kad porų susivienijimai taptų pastoviais. Brolio ir sesers santuoka priklausė šitai grupei; vienos šeimos penki broliai vesdavo kitos šeimos penkias seseris. Visame

pasaulyje bendruomeninių vedybų laisvesnės formos palaipsniui išsivystė į įvairius grupinių vedybų tipus.

[926]▼

Ir šituos grupinius susivienijimus dideliu laipsniu reguliavo totemo papročiai. Palaipsniui ir užtikrintai vystėsi šeimyninis gyvenimas, nes lytinis ir vedybinis reguliavimas buvo palankus pačios genties išlikimui, užtikrindamas didesnį vaikų skaičiaus išlikimą.

Labiau išsivysčiusiose gentyse grupinės vedybos palaipsniui vietą užleido poligamijos – poliginijos ir poliandrijos – praktikai. Bet poliandrija niekada nebuvo apskritai paplitusi, paprastai apsiribodavo karalienėmis ir turtingomis moterimis; dar daugiau, tai paprastai būdavo šeimos reikalas, viena žmona keliems broliams. Kastos ir ekonominiai apribojimai kartais šitą paversdavo būtinybe, jog keli vyrai turėdavo pasitenkinti viena žmona. Net ir tada toji moteris ištekėdavo už vieno vyro, kiti būdavo laisvai toleruojami kaip bendrųjų palikuonių "dėdės."

Žydų paprotys, reikalaujantis, jog vyras vestų savo mirusio brolio našlę tam, kad "išaugintų sėklą vietoje brolio," buvo toks paprotys, kuris buvo išplitęs daugiau negu per pusę senovės pasaulio. Tai buvo liekana iš tų laikų, kada vedybos buvo daugiau šeimos reikalas, o ne asmeninis susivienijimas.

Poliginijos institutas skirtingais laikais pripažino keturias žmonių rūšis:

1. Ritualinės arba legalios žmonos.
2. Meilės ir sutikimo žmonos.
3. Sugyventinės, sutartinės žmonos.
4. Vergės žmonos.

Tikroji poliginija, kur visos žmonos turėtų lygų statusą ir visi vaikai būtų lygūs, pasitaikydavo retai. Paprastai, net ir daugiskaitinėse vedybose, namuose viešpataudavo pagrindinė žmona, partnerė pagal statusą. Ji yra vienintelė dalyvavusi ritualinėse vedybų ceremonijose, ir tikrai tokios pirktos arba kraičiu apmokėtos žmonos vaikai galėjo paveldėti turtą, nebent specialiai būtų kitaip susitarta su žmona pagal statusą.

Žmona pagal statusą nebūtinai būdavo mylima žmona; ankstyvaisiais laikais paprastai ji nebūdavo tokia. Meilės žmona, arba mylimoji, nepasirodė tol, kol rasės nebuvo žymiai daugiau išsivysčiusios, ypač po evoliucinių genčių susimaišymo su noditais ir Adomitais.

Tabu žmona – viena žmona pagal legalų statusą – sukūrė sugyventinių papročius. Pagal šituos papročius vyras galėjo turėti tikrai vieną žmoną, bet lytinių santykių jis galėjo turėti su neribotu skaičiumi sugyventinių. Sugyventinių turėjimas buvo pakopa į monogamiją, pirmasis žingsnis tolyn nuo atviros poliginijos. Žydų, romėnų, ir kiniečių sugyventinės labai dažnai būdavo žmonos tarnaitės. Vėliau, kaip tas buvo tarp žydų, į legalią žmoną buvo žiūrima kaip į motiną visiems vaikams, gimusiems nuo jos vyro.

Senieji tabu lytiniam santykiams su nėščia arba krūtimi maitinančia žmona turėjo didžiulį polinkį skatinti poliginiją. Primityviosios moterys susendavo labai anksti dėl dažnų gimdymų ir sunkaus darbo. (Tokios pervargusios žmonos įstengdavo egzistuoti vien tikrai dėl to, jog kiekvieną mėnesį jos būdavo savaitei

izolijuojamos, kada nesilaukdavo vaiko). Tokia žmona dažnai pavargdavo nuo vaikų gimdymo ir prašydavo savo vyrą pasiimti antrą ir jaunesnę žmoną, kuri sugebėtų padėti tiek gimdydama vaikus, tiek atlikdama namų darbus. Dėl to senesnės žmonos paprastai su džiaugsmu sutikdavo naująsias žmonas; nieko panašaus į lytinį pavydą neegzistavo.

Žmonių skaičių apribodavo tikrai vyro sugebėjimas jas aprūpinti. Turtingi ir gabūs vyrai norėdavo daug vaikų, o kadangi kūdikių mirtingumas buvo labai didelis, tai reikėjo turėti žmonių būrį tam, kad būtų sukurta didžiulė šeima. Didelė dalis šitų daugiskaitinių žmonių buvo tiesiog darbininkės, vergės žmonos.

[927]▼

Žmogiškieji papročiai vystosi, bet labai lėtai. Haremo tikslas buvo sukaupti stiprų ir iš daugelio narių organą, kurį sudarytų kraujo giminystė sosto paramai. Vienas vadas vieną kartą buvo įtikintas, kad jis neturėtų laikyti haremo, kad jis turėtų apsiriboti viena žmona; taigi jis iš karto paleido savo haremą. Nepatenkintos žmonos sugrįžo į savo namus, ir jų ižesti giminaičiai įniršę įpuolė pas vadą ir su juo iš karto susidorojo.

6. TIKROJI MONOGAMIJA – PORINĖS VEDYBOS

Monogamija yra monopolija; ji yra gera tiems, kurie pasiekia tokios pageidaujamos būsenos, bet ji turi tendenciją sudaryti biologinių sunkumų tiems, kuriems ne taip pasisekė. Bet visiškai nepriklausomai nuo poveikio individui, monogamija neabejotinai yra geriausia vaikams.

Ankstyviausioji monogamija buvo dėl aplinkybių poveikio, skurdo. Monogamija yra kultūrinė ir visuomeninė, dirbtinė ir nenatūrali, tai yra, nenatūrali evoliuciniam žmogui. Ji buvo visiškai natūrali grynesniems noditams ir Adomitams ir turėjo didžiulės kultūrinės vertės visoms išsivysčiusioms rasėms.

Kaldeno gentys pripažino žmonos teisę reikalauti iš savo sutuoktinio ikivedybinio pasižadėjimo neimti antrosios žmonos arba sugyventinės; tiek graikai, tiek romėnai pirmenybę teikė monogaminei santuokai. Protėvių garbinimas visada skatino monogamiją, kaip tą skatino ir krikščionių klaidingas požiūris santuoką laikyti sakramentu. Net ir pragyvenimo lygio kilimas nuolat bylojo prieš daugiskaitines žmonas. Iki Mykolo atėjimo į Urantiją iš esmės visas civilizuotas pasaulis buvo pasiekęs teorinės monogamijos lygį. Bet šita pasyvi monogamija nereikšė, jog žmonija tapo įpratinta praktikuoti porines vedybas.

Nors siekiant idealių porinių vedybų monogaminio tikslo, kuris, galiausiai, yra kažkas panašaus į monopolinį lytinį susivienijimą, visuomenė neturėtų iš akiračio išleisti nepavydėtinos padėties tų nelaimingų vyrų ir moterų, kuriems nepavyko surasti vietos šitoje naujoje ir pagerintoje visuomeninėje tvarkoje, net ir padarius viską, kas tik įmanoma, kad būtų laikomasi jos reikalavimų. Nepasisekimas surasti vedybinį partnerį konkurencinėje visuomeninėje arenoje gali būti dėl neįveikiamų sunkumų arba daugybės apribojimų, kuriuos primetė egzistuojantys papročiai. Tas tiesa, monogamija yra ideali tiems, kurie joje

gyvena, bet ji neišvengiamai turi sukelti didelių sunkumų tiems, kurie yra palikti už jos ribų vienatvės egzistavimo šaltyje.

Visada mažuma tų, kuriems nepavyko, turėjo kentėti dėl to, kad dauguma galėtų žengti į priekį remiantis besivystančios civilizacijos besivystančiais papročiais; bet visada toji dauguma, kuriai yra rodomas palankumas, turėtų nuoširdžiai ir rūpestingai žvelgti į savo bičiulius, kuriems ne taip pasisekė ir kurie turi sumokėti nesėkmės kainą, netapę tos idealios lytinės partnerystės gretų nariais, kuri leidžia patirti visų biologinių potraukių patenkinimą remiantis besivystančios visuomeninės evoliucijos aukščiausiųjų papročių leidimu.

Monogamija visada buvo, yra dabar, ir amžinai bus žmogiškosios lytinės evoliucijos idealistinis tikslas. Šitą tikrųjų porinių vedybų idealą sudaro savojo aš atsisakymas, ir dėl to jis taip dažnai žlunga, kadangi viena arba abi susitariančios pusės stokoja tos visų žmogiškųjų vertybių viršūnės, griežtos savikontrolės.

Monogamija yra tas matas, kuris matuoja visuomeninės civilizacijos vystymąsi, skirtingai nuo grynai biologinės evoliucijos. Monogamija nebūtinai yra biologinė arba natūrali, tačiau be jos negali apsieiti visuomeninės civilizacijos betarpiškas išsaugojimas ir

[928]▼

tolesnis vystymas. Ji įnešė savo indėlį į jausmų subtilumą, moralinio charakterio išgryninimą, ir dvasinį augimą, kurie visiškai neįmanomi poligamijoje. Moteris niekada negali tapti idealia motina, kada visą laiką yra priversta dalyvauti varžybose dėl savo vyro meilės jausmų.

Porinės vedybos teikia privalumą tam artimam supratimui ir veiksmingam bendradarbiavimui ir skatina tą artimą supratimą ir veiksmingą bendradarbiavimą, koks yra geriausias tėvų laimei, vaikų gerovei, ir visuomeniniam efektyvumui. Vedybos, kurios prasidėjo nuo grubios jėgos, palaipsniui vystosi į savojo aš kultūros, savikontrolės, saviraiškos, ir savojo aš pratęsimo nuostabų institutą.

7. VEDYBINIO RYŠIO NUTRAUKIMAS

Vedybinių papročių ankstyvojoje evoliucijoje santuoka buvo laisva sąjunga, kurią buvo galima nutraukti, pareiškus norą, o vaikai visada likdavo su motina; motinos-vaiko ryšys yra instinktyvus ir veikia nepaisant papročių išsivystymo pakopos.

Primityviose tautose tikrai apie pusę vedybų būdavo sėkmingos. Pati dažniausia išsiskyrimo priežastis būdavo nevaisingumas, dėl kurio visada būdavo kaltinama žmona; ir būdavo tikima, jog bevaikės žmonos dvasios pasaulyje tampa gyvatėmis. Esant primitiviesiems papročiams, skyrybas būdavo galima gauti vien tikrai vyrui nusprendus, ir kai kuriose tautose šitie standartai išsilaikė iki pat dvidešimtojo amžiaus.

Papročiams vystantis, kai kurios gentys išvystė dvi santuokos formas; įprastą, kuri leisdavo skirtis, ir šventikų vedybas, kurios neleisdavo skirtis. Žmonų pirkimo ir žmonių kraičio pradžia, įvedus nuosavybės baudą dėl

nepasisekusių vedybų, daug prisidėjo prie išsiskyrimų sumažinimo. Ir, iš tikrųjų, daugelį šiuolaikinių sąjungų stabilizuoja šitas senovinis nuosavybės faktorius.

Visuomeninis spaudimas dėl padėties bendruomenėje ir nuosavybės privilegijos visada buvo pajėgios tam, jog išlaikytų vedybinius tabu ir papročius. Per amžius santuoka padarė didžiulę pažangą ir šiuolaikiniame pasaulyje ji remiasi į išvystytą pagrindą, nepaisant to, kad plačiai išplitęs nepasitenkinimas ją grėsmingai užsipuola tose tautose, kur individualus pasirinkimas – naujoji laisvė – egzistuoja kuo plačiausiai. Nors tokie prisiderinimo sunkumai dėl staiga paspartėjusios visuomeninės evoliucijos iškyla labiau išsivysčiusiose rasėse, bet mažiau išsivysčiusiose tautose, veikiant senesniesiems papročiams, santuoka tebeklesti ir palaipsniui vystosi į priekį.

Santuokoje senesnio ir ilgai vyravusio nuosavybės motyvo naujas ir staigus pakeitimas idėlesniu, bet nepaprastai individualiu meilės motyvu, santuokos institutą neišvengiamai pavertė laikinai nestabiliu. Žmogaus santuokos motyvai visada toli pranokdavo tikrąją santuokos moralę, ir devynioliktajame ir dvidešimtajame amžiuose Vakarų vertybių idealas staiga nepalyginamai pranoko į savąjį aš sukoncentruotus ir tik iš dalies kontroliuojamus rasių lytinius impulsus. Bet kokioje visuomenėje didelis skaičius nevedusių žmonių rodo laikiną papročių nuosmukį arba keitimąsi.

Vedybų tikrasis išmėginimas, per visus amžius, buvo tas nuolatinis intymumas, kuris yra neišvengiamas visame šeimos gyvenime. Du išlepinti ir sugadinti jaunuoliai, išauklėti taip, jog visada tikėtusi nuolaidžiavimo ir tuštybės ir visiško ego patekinimo, vargu ar gali tikėtis didžiulės sėkmės santuokoje ir šeimos kūrime – savojo aš suvaržymo, kompromiso, pasišventimo, ir nesavanaudiško atsidavimo vaikų kultūrai visą gyvenimą trunkančioje partnerystėje.

[929]▼

Didžiulis laipsnis įsivaizdavimų ir išsigalvotos romantikos, kada pradedama meilintis, didele dalimi yra kaltas dėl augančios skyrybų tendencijos šiuolaikinėse Vakarų tautose, o viską dar labiau sukomplikuoja moters didesnė asmeninė laisvė ir išaugusi ekonominė nepriklausomybė. Lengvos skyrybos, kada jos būna dėl savikontrolės stokos arba dėl asmenybės nesugebėjimo normaliai prisiderinti, veda kaip tiktai tiesiai atgal į tuos primityvius visų visuomenės etapus, iš kurių žmogus taip neseniai išsivystė, ir kaip tiktai tokio didžiulio asmeninio vargo ir rasinio kentėjimo dėka.

Bet tol, kol visuomenė vaikų ir jaunimo deramai neauklės, tol, kol visuomeninė tvarka nesuteiks tinkamo ikivedybinio mokymo, ir tol, kol toks neišmintingas ir nesubrendęs jaunimo idealizmas bus tas teisėjas tuokiantis, lygiai tol vyraus skyrybos. Ir lygiai tiek, kiek visuomeninė grupė nesuteikia tinkamo vedybinio pasirengimo jaunimui, lygiai tokiu pačiu laipsniu skyrybos turi veikti kaip visuomeninės apsaugos vožtuvas, užkertantis kelią dar blogesnėms situacijoms besivystančių papročių greito augimo amžiais.

Senovės žmonės, atrodo, jog į vedybas žiūrėjo lygiai taip rimtai, kaip į jas rimtai žiūri kai kurie šiandieniniai žmonės. Ir neatrodo, kad dabartiniais laikais daugelis skubotų ir nesėkmingų vedybų yra didelis pagerinimas tos senovinės praktikos, kada jauni vyrai ir moterys buvo rengiami vedybiniais ryšiams.

Šiuolaikinės visuomenės didžiulis nenuoseklumas yra meilės išaukštinimas ir vedybų idealizavimas, nors nei vieno, nei kito kuo visapusiškiausiam patikrinimui nepritariama.

8. SANTUOKOS IDEALIZAVIMAS

Vedybos, kurios aukščiausią tašką pasiekia sukūrus šeimą, iš tikrųjų yra žmogaus labiausiai išaukštintas institutas, bet iš esmės jos yra žmogiškos; jos niekada neturėjo būti vadinamos sakramentu. Setitų šventikai pavertė vedybas religiniu ritualu; bet per tūkstančius metų po Edeno, vedybiniai ryšiai toliau buvo grynai visuomeninis ir pilietinis institutas.

Žmogiškųjų susivienijimų lyginimas su dieviškaisiais susivienijimais yra didžiausiu laipsniu nevykęs. Vyro ir žmonos sąjunga santuokos-šėimos ryšyje yra evoliucinių pasaulių mirtingųjų materialus veikimas. Tas tiesa, iš tikrųjų, vyro ir žmonos nuoširdžiomis žmogiškosiomis pastangomis, nukreiptomis link pažangos, galima pasiekti didžiulį dvasinį išsivystymą, bet tai nereiškia, kad santuoka būtinai yra šventa. Dvasinė pažanga lydi nuoširdų uolumą ir kitose žmogiškųjų pastangų srityse.

Santuokos iš tiesų negalima lyginti nei su Derintojo ryšiu su žmogumi, nei su Kristaus Mykolo ir jo žmogiškųjų sielos brolių brolyste. Vargu ar kokiam nors taške šitie ryšiai yra palygintini su vyro ir žmonos susivienijimu. Ir didžiausiu laipsniu apgailėtina yra tai, kad šitų ryšių klaidingas žmogiškasis supratimas sukėlė tiek daug painiavos dėl santuokos statuso.

Taip pat yra apgailėtina ir tai, jog kai kurios mirtingųjų grupės santuoką suvokė taip, kad ji yra įgyvendinama dieviškuoju veiksmu. Tokie tikėjimai tiesiogiai veda į tokią sampratą, jog vedybinis statusas yra nepanaikinas, nežiūrint kokios būtų aplinkybės arba kokie būtų susitariančiųjų pusių norai. Bet pats santuokos nutraukimo faktas rodo, jog Dievybė nėra susijusi su tokiomis sąjungomis. Jeigu Dievas kartą sujungė bet kokius du daiktus ar asmenis draugėn, tai jie išliks tokiu būdu sujungti iki tokio laiko, kada dieviškoji valia jiems suteiks leidimą išsiskirti. Bet, kas susiję su santuoka, kuri yra žmogiškasis institutas, tai kas gi išdrįs nuspręsti, pasakyti, kurios santuokos yra tokios sąjungos, kurioms pritarė visatos prižiūrėtojai, priešingai toms vedyboms, kurios savo prigimtimi ir kilme yra grynai žmogiškosios?

[930]▼

Nepaisant šito, sferose danguje santuokos idealas egzistuoja. Kiekvienos vietinės sistemos sostinėje Dievo Materialieji Sūnūs ir Dukros iš tiesų atskleidžia idealo viršūnę vyro ir žmonos sąjungos vedybiniuose ryšiuose ir turint tikslą gimdyti ir auklėti palikuonis. Galų gale, ideali mirtingųjų santuoka yra *žmogiškai* šventa.

Santuoka visada buvo ir tebėra žmogaus laikino idealumo aukščiausioji svajonė. Nors šita graži svajonė retai kada yra įgyvendinama iki galo, bet ji toliau egzistuoja kaip šlovingas idealas, besivystančią žmoniją visą laiką toliau viliodama link didesnių siekių žmogiškosios laimės labui. Bet jaunus vyrus ir moteris reikėtų kai ko mokyti apie vedybinę realybę iki to laiko, kada jie

pasineria į šeimyninio gyvenimo tarpusavio ryšių griežtus reikalavimus; jaunatvišką idealizmą reikėtų sumažinti ikivedybinio nusivylimo tam tikru laipsniu.

Tačiau, nereikia slopinti jaunimo idealizuojamos santuokos jausmo; tokios svajonės yra būsimio šeimyninio gyvenimo tikslo įsivaizdavimas. Šita nuostata yra tiek skatinanti, tiek naudinga, su sąlyga, jeigu ji netrukdo suvokti praktiškų ir kasdienių vedybinių reikalavimų ir vėlesnio šeimyninio gyvenimo.

Pastaraisiais laikais santuokos idealai pasiekė didžiulės pažangos; kai kuriose tautose moteris praktiškai turi lygias teises su savo sutuoktiniu. Iš principo, bent jau, šeima tampa ištikima partneryste, turinčia tikslą auginti palikuonis laikantis lytinės ištikimybės. Bet net ir šitoji naujesnė santuokos versija neturi išdrįsti siekti tiek toli, kad suteiktų visos asmenybės ir individualybės abipusę monopoliją. Vedybos nėra vien tiktai individualistinis idealas; tai yra vyro ir žmonos besivystanti visuomeninė partnerystė, egzistuojanti ir veikianti pagal nūdienos papročius, suvaržyta tabu, ir įgyvendinama visuomenės įstatymais ir taisyklėmis.

Dvidešimtojo amžiaus santuoka pasiekė aukštą lygį palyginus su praeities amžių santuoka, nepaisant to, kad šeimos institutą dabar rimtai išbando tos problemos, kurios taip netikėtai užgriuvo visuomeninę organizaciją dėl to, jog staiga buvo išplėstos žmonos laisvės, tos teisės, kurių ji taip ilgai neturėjo praeities kartų papročių uždelstos evoliucijos metu.

[Pateikta Serafimų Vadovo, dislokuoto Urantijoje.]

[931]▼

84 DOKUMENTAS

SANTUOKA IR ŠEIMYNINIS GYVENIMAS

MATERIALI būtinybė sukūrė santuoką, lytinis alkis ją papuošė, religija ją sankcionavo ir išaukštino, valstybė jos reikalavo ir ją reguliavo, tuo tarpu vėlesniaisiais laikais besivystanti meilė santuoką ima pateisinti ir šlovinti kaip civilizacijos naudingiausio ir drąsiausio instituto, šeimos, protėvį ir kūrėją. Ir šeimos sukūrimas turėtų būti visų švietimo pastangų centras ir esmė.

Lytinis susiporavimas yra grynai savojo aš įamžinimo aktas, susijęs su savojo aš patenkinimo besikeičiančiu laipsniu; vedybos, šeimos sukūrimas, didele dalimi yra savęs išsaugojimo dalykas ir jos pažymi visuomenės evoliuciją. Pati visuomenė yra šeimyninių vienetų bendras statinys. Individai yra labai laikini kaip planetiniai faktoriai – visuomenės evoliucijoje tiktai šeimos yra ilgalaikės agentūros. Šeima yra tas kanalas, per kurį kultūros ir žinių upė teka iš vienos kartos į kitą.

Šeima iš esmės yra sociologinis institutas. Santuoka išsivystė iš bendradarbiavimo savąjį aš aprūpinant ir iš partnerystės savąjį aš pratęsiant; savojo aš patenkinimo elementas didele dalimi buvo neesminis. Nepaisant šito, šeima iš tikrųjų apima visas tris esmines žmogiškosios egzistencijos funkcijas, tuo tarpu gyvenimo pratęsimas ją padaro fundamentaliu žmogiškuoju institutu, o lytiniai santykiai ją atskiria nuo visų kitų visuomeninės veiklos rūšių.

1. PRIMITIVEVŲ PORINIAI SUSIVIENIJIMAI

Vedybos nebuvo sukurtos remiantis lytiniais santykiais; jie buvo neesminiai. Vedybų nereikėjo primitiviam žmogui, kuris savo lytinį apetitą patenkindavo laisvai, neapsunkindamas savęs pareigomis, susijusiomis su žmona, vaikais, ir šeima.

Moteris, dėl fizinio ir emocinio prierašumo savo palikuoniui, yra priklausoma nuo bendradarbiavimo su vyru, ir tai ją stumia į vedybinės apsaugos prieglobstį. Bet nebuvo jokio tiesioginio biologinio akstino, kuris verstų vedybų siekti vyrą – tuo labiau, kuris jį išlaikytų vedusį. Vyru vedybos tapo patraukliomis ne dėl meilės, bet dėl alkio maistui, kuris laukinį vyrą iš pradžių pritraukė prie moters ir primitivios pastogės, kurioje buvo ir jos vaikai.

Vedybų priežastis nebuvo ir išipareigojimų, susijusių su lytiniais santykiais, sąmoningas suvokimas. Primitivus žmogus nesuvokė ryšio tarp lytinio pasitenkinimo ir vėliau gimstančio vaiko. Kažkada buvo visuotinai tikima, jog pastoti gali ir nekalta mergina. Laukiniai anksti suvokė tą mintį, jog kūdikiai yra sutveriami dvasios žemėje; buvo tikima, jog nėštumas yra dėl to, jog į moterį patenka dvasia, besivystanti vėlė. Taip pat buvo tikima, kad nekalto merginos arba netekėjusios moters nėštumą gali sukelti tiek dieta,

[932]▼

tiek bloga akis, tuo tarpu vėlesnieji tikėjimai gyvybės pradžią siejo su kvėpavimu ir saulės šviesa.

Daugelis ankstyvųjų tautų vėles siejo su jūra; dėl to nekaltoms merginoms buvo labai smarkiai ribojamas maudymasis; jaunos moterys maudytis jūros potvynio metu bijojo nepalyginamai labiau negu lytiškai santykiauti. Deformuoti arba pirmalaikiai kūdikiai, buvo manoma, kad yra gyvulių jaunikliai, kurie į moters kūną pateko dėl to, kad buvo nerūpestingai maudomasi arba dėl blogos dvasios veiklos. Laukiniai, žinoma, nieko negalvodami, tokius palikuonis ką tik jiems gimus pasmaugdavo.

Pirmasis žingsnis švietimo srityje buvo žengtas su tikėjimu, jog lytiniai santykiai atveria kelią tam, kad nėštumą sukelianti vėlė įeitų į moterį. Nuo to laiko žmogus suvokė, kad tėvas ir motina lygiomis dalimis paaukvoja gyvuosius paveldėjimo faktorius, kurie pradeda palikuonį. Bet net ir dvidešimtajame amžiuje daug tėvų vis dar stengiasi savo vaikus laikyti didesnėje ar mažesnėje nežinomybėje, kas susiję su žmogiškosios gyvybės kilme.

Tam tikros paprastos rūšies šeimą užtikrino tas faktas, kad reprodukuojanti funkcija būtinai apima motinos-vaiko ryšį. Motinos meilė yra instinktyvi; ji neatsirado dėl papročių, kaip atsirado vedybos. Visų žinduolių motinos meilė yra vietinės visatos pagalbinių proto dvasių neatskiriamas padovanojimas, ir savo stiprumu ir atsidavimu visada yra tiesiog proporcingas rūšių bejėgės kūdikystės trukmei.

Motinos ir vaiko ryšys yra natūralus, stiprus, ir instinktyvus, ir toks, kuris, dėl to, primitivias moteris vertė nusileisti daugeliui keistų sąlygų ir iškęsti neapsakomus sunkumus. Šita dėmesinga motinos meilė yra supančiojantis

jausmas, kuris moterį visada pastatydavo į tokią milžinišką laipsniu nepalankią padėtį jos visose kovose su vyru. Net ir šitokiu atveju, žmogiškųjų rūšių motiniškas instinktas nėra visagalis; jį gali nuslopinti ambicija, savanaudiškumas, ir religiniai įsitikinimai.

Nors motinos-vaiko susivienijimas nėra nei santuoka, nei šeima, bet jis buvo tas branduolys, iš kurio kilo ir santuoka, ir šeima. Buvo žengtas didžiulis žingsnis pirmyn vedybinių ryšių evoliucijoje tada, kada šita laikina partnerystė trukdavo pakankamai ilgai, kad būtų išauginti iš jos atsiradę palikuonys, nes tai ir buvo šeimos kūrimas.

Nepaisant šitų ankstyvųjų porų antagonizmų, nepaisant šito susivienijimo laisvumo, šita vyro-moters partnerystė labai smarkiai pagerino išlikimo galimybes. Vienas vyras ir viena moteris, bendradarbiaudami, net ir už šeimos ir palikuonių ribų, daugeliu atvejų yra daug pranašesni už du vyrus ir dvi moteris. Šitas lyčių suporavimas padidino išlikimą ir buvo žmogiškosios visuomenės pati pradžia. Darbo pasidalinimas tarp lyčių taip pat prisidėjo prie patogumo ir padidino laimę.

2. ANKSTYVOJI MATRIARCHALINĖ ŠEIMA

Moters periodišką kraujavimą ir tolesnį jos kraujo netekimą gimdymo metu anksti įdiegė mintį, jog kraujas yra vaiko kūrėjas (net dvasios buveinė), ir pagimdė sampratą apie žmogiškųjų santykių kraujo ryšį. Ankstyvaisiais laikais visa kilmė buvo nustatoma pagal moteriškąją liniją, nes tik apie šitą paveldėjimo pusę buvo galima spręsti kažkiek aiškiai.

Primityvioji šeima, atsirandanti iš instinktyvaus biologinio kraujo ryšio tarp motinos ir vaiko, neišvengiamai buvo motinos šeima; ir daugelis genčių tokios tvarkos laikėsi

[933]▼

ilgą laiką. Matriarchatas buvo vienintelis įmanomas perėjimas iš tos pakopos, kai grupinės vedybos vyko bandoje, į vėlesnę ir pagerintą poligaminę ir monogaminę patriarchalinę šeimos gyvenimą. Matriarchalinė šeima buvo natūrali ir biologinė; patriarchalinė šeima yra visuomeninė, ekonominė, ir politinė. Matriarchalinės šeimos išsilaikymas tarp Šiaurės Amerikos raudonųjų žmonių yra viena iš pagrindinių priežasčių, kodėl šiaip jau pažangūs irokezai niekada nesukūrė tikros valstybės.

Pagal matriarchalinės šeimos papročius žmonos motina namuose turėjo praktiškai aukščiausiąją valdžią; šeimos reikaluose net žmonos broliai ir jų sūnūs buvo aktyvesni negu jos vyras. Tėvui dažnai iš naujo suteikdavo savo paties vaikų vardus.

Ankstyviausios rasės tėvui teikė mažai svarbos, į vaiką žiūrėdavo kaip ateinantį vien tikrai iš motinos. Jie tikėjo, kad vaikai į tėvą buvo panašūs dėl artimo bendravimo, arba dėl to, kad jie šitaip buvo "pažymėti," nes jų motina troško, kad jie būtų panašūs į tėvą. Vėliau, kada įvyko posūkis nuo matriarchato į patriarchatą, tada visus nuopelnus dėl vaiko prisiėmė tėvas, ir didelė dalis tabu nėščiai moteriai vėliau buvo išplėsti, kad apimtų ir jos vyrą. Būsimasis tėvas nustodavo dirbęs, kada artėdavo gimdymo metas, o gimdymo metu jis guldavosi

į lovą, kartu su žmona, ir gulėdavo nuo trijų iki aštuonių dienų. Žmona galėdavo kitą dieną keltis ir įsitraukti į sunkų darbą, bet vyras likdavo lovoje, kad priiminėtų sveikinimus; visa tai buvo dalis ankstyvųjų papročių, sumanytų tam, kad įtvirtintų tėvo teisę į vaiką.

Iš pradžių, buvo įprasta, jog vyras eitų gyventi su savo žmonos giminaičiais, bet vėlesniaisiais laikais, kada vyras išmokėdavo arba atidirbdavo nuotakos kainą, tada jis galėjo savo žmoną ir vaikus pasiimti, ir parsivesti atgal pas savo giminaičius. Perėjimas nuo matriarchato prie patriarchato paaiškina šiaip jau beprasmius tam tikrų rūšių draudimus santuokai tarp pusbrolių ir pusseserių, nors tarp tokios pat giminystės kitų atstovų vedybos nebuvo draudžiamos.

Medžioklės papročiams nykstant, kada bandos laikymas žmogui suteikė apsirūpinimo maistu pagrindinio šaltinio kontrolę, tada matriarchatas labai greitai priartėjo prie savo pabaigos. Jis žlugo tiesiog dėl to, kad nebepajėgė sėkmingai varžytis su naujesne patriarchaline šeima. Valdžia, priklausiusi motinos giminaičių vyriškiams, nebegalėjo varžytis su valdžia, sukoncentruota vyro-tėvo rankose. Moteris nebuvo pajėgi suderinti vaikų gimdymo, nuolatinio valdžios panaudojimo, ir didėjančios galios namuose užduočių. Atsiradęs žmonos vogimas, o vėliau ir žmonos pirkimas paspartino matriarchalinės šeimos išnykimą.

Tas stulbinantis perėjimas iš matriarchato į patriarchatą yra vienas iš radikaliausių ir iki galo ratu apsisukusių prisiderinimų, kokius tik kada nors buvo įvykdžiusi žmogiškoji rasė. Šitas pasikeitimas iš karto atvedė į didesnę visuomeninį aktyvumą ir padidintą šeimos jaudinantį patyrimą.

3. ŠEIMA, VIEŠPATAUJANT TĖVUI

Galbūt motinystės instinktas atvedė moterį į santuoką, bet būtent didesnė vyro jėga, kartu su papročių įtaka, iš tikrųjų ją privertė likti santuokoje. Piemenų gyvenimas turėjo polinkį sukurti naują papročių sistemą, šeimyninio gyvenimo patriarchalinį tipą; ir esant piemenų ir ankstyvųjų žemdirbių papročiams šeimyninės vienybės pagrindas buvo neabejotina ir savavališka tėvo valdžia. Visa visuomenė, ar ji būtų nacionalinė, ar šeimyninė, perėjo per patriarchalinės tvarkos autokratinės valdžios etapą.

[934]▼

Ribotas dėmesys, rodomas moteriai Senojo Testamento eroje, yra tikrasis piemenų papročių atspindys. Hebrajų patriarchai visi buvo gyvulių augintojai, kaip tą liudija pasakymas, "Viešpats yra mano Ganytojas."

Bet praėjusiais amžiais vyras dėl savo prastos nuomonės apie moterį nebuvo kaltesnis už pačią moterį. Primityviaisiais laikais ji nepasiekė visuomeninio pripažinimo, nes ji neveikė ekstremaliomis sąlygomis; ji neatliko ryškių žygdarbių ir nebuvo krizinių situacijų didvyrė. Egzistencijos kovoje motinystė buvo aiški kliūtis; motinos meilė moterims sudarydavo kliūčių ginant gentį.

Taip pat primityviosios moterys nesąmoningai sukūrė savo priklausomybę nuo vyro, reikšdamos susižavėjimą jo karingumu ir jėga ir jam plodamos. Šitas kario išaukštinimas iškėlė vyriškąjį ego, tuo tarpu moteriškąjį ego jis lygiai tiek

pat prislėgė ir padarė ją labiau priklausoma; karinė uniforma vis dar sukelia stiprių moteriškų emocijų.

Labiau išsivysčiusiose rasėse, moterys nėra tokios stambios arba tokios stiprios, kaip vyrai. Moteris, būdama silpnesnė, dėl to tapo taktiškesnė; ji anksti išmoko pasinaudoti savosios lyties kerais. Ji tapo dėmesingesnė ir konservatyvesnė negu vyras, nors šiek tiek ne tokia gilia. Vyras pranoko moterį mūšio lauke ir medžioklėje, bet namuose moteris paprastai sumanumu pranokdavo bent jau pačius primityviausius vyrus.

Kerdžius savo gyvuliais rūpindavosi dėl maisto, bet per visus šituos piemenų amžius moteris vis tiek turėjo aprūpinti augaliniu maistu. Primityvusis žmogus nenorėjo dirbti žemės; iš viso žemė buvo per daug taiki, per daug nenuotykinga. Buvo taip pat senas prietaras, jog moterys gali išauginti geresnių derlių; jos buvo motinos. Daugelyje atsilikusių genčių šiandien vyrai verda mėsą, moterys verda daržoves, ir kada Australijos primityvios gentys būna kelionėje, tada moterys niekada neprisiliečia prie sumedžiotų paukščių ar žvėrių, tuo tarpu vyras nepasilenktų ir šaknies iškasti.

Moteris visada turėjo dirbti; bent jau iki pat šiandieninių laikų moteris buvo tikrasis gamintojas. Vyrai paprastai pasirinkdavo lengviausią kelią, ir šitoji nelygybė egzistavo per ištisą žmogiškosios rasės istoriją. Moteris visada buvo naštos nešėja, nešdama šeimos nuosavybę ir prižiūrėdama vaikus, šitaip palikdama vyro rankas laisvas kovoms arba medžioklei.

Moters pirmasis išlaisvinimas atėjo tada, kada vyras sutiko dirbti žemę, sutiko atlikti tai, kas iki tol, buvo manoma, yra moteriškas darbas. Buvo žengtas didžiulis žingsnis į priekį tada, kada daugiau nebebuvo žudomi vyrai belaisviai, kada jie buvo paverčiami vergais žemdirbiais. Tai atvedė į moters išlaisvinimą, taip, kad ji galėjo daugiau laiko paskirti namų židinio kūrimui ir vaiko kultūrai.

Mažų vaikų aprūpinimas pienu atvedė į tai, jog kūdikio maitinimas krūtimi būdavo nutraukiamas anksčiau, todėl motinos šitaip išlaisvintos iš savo kartais laikino nevaisingumo ėmė gimdyti daugiau vaikų, tuo tarpu karvės pieno ir ožkos pieno vartojimas labai smarkiai sumažino kūdikių mirtingumą. Prieš tai, kada visuomenė pasiekė bandų auginimo pakopą, motinos kūdikius maitindavo krūtimi tol, kol jie sulaukdavo ketverių ar penkerių metų amžiaus.

Mažėjant primityviems karams labai smarkiai sumažėjo nelygybė tarp darbo pasidalijimo, pagrįsto lytimi. Bet moterys vis dar turėjo dirbti tikrąjį darbą, tuo tarpu vyrai atliko sargybinio pareigą. Jokia stovykla, joks kaimas negalėjo būti paliktas nesaugomas dieną ar naktį, bet net ir šitą užduotį palengvino šuns prijaukinimas. Apskritai, žemdirbystės atsiradimas pakėlė moters prestižą ir visuomeninę padėtį, bent jau tai buvo tiesa iki to laiko, kada pats vyras tapo žemdirbiu. Ir kai tik vyras pats ėmėsi įdirbti žemę, iš karto prasidėjo didžiulis žemdirbystės metodų gerinimas, nusitęsęs tolyn, per vieną

[935]▼

po kitos einančias kartas. Medžioklėje ir kare vyras įsisavino organizacijos reikšmę, ir šituos būdus jis įdiegė į savo veiklą, o vėliau, kada perėmė didelę dalį moters darbo, tada smarkiai pagerino jos darbo neorganizuotus metodus.

4. MOTERS PADĖTIS ANKSTYVOJOJE VISUOMENĖJE

Apskritai kalbant, bet kokiam amžiuje moters padėtis yra santuokos kaip visuomeninio instituto evoliucinės pažangos teisingas kriterijus; tuo tarpu pačios santuokos pažanga yra protingai tikslus matas, registruojantis žmogiškosios civilizacijos išsivystymą.

Moters padėtis visada buvo visuomeninis paradoksas; ji visada buvo gudri vyrų valdytoja; ji visada vyro stipresnį lytinį potraukį panaudodavo savo interesams ir savo pačios vystymui. Subtiliai manipuliudama savo lyties kerais, ji dažnai sugebėdavo panaudoti savo galią, kuria valdydavo vyrą, net ir tada, kada jis laikė ją žeminančioje vergijoje.

Ankstyvoji moteris vyrui nebuvo draugė, mylimoji, meilužė, ir partnerė, bet vietoje šito ji buvo nuosavybės dalis, tarnaitė, ar vergė ir, vėliau, ekonominė partnerė, pramogų objektas, ir vaikų gimdytoja. Nežiūrint šito, esant tinkamiems ir patenkinamiems lytiniais santykiams visada buvo pasirinkimo ir bendradarbiavimo elementas iš moters pusės, o išmintingoms moterims tas visada suteikdavo galimybę žymia dalimi įtakoti savo tiesioginę ir asmeninę padėtį, nepriklausomai nuo savosios kaip lyties visuomeninės padėties. Bet vyro nepasitikėjimas ir įtarumas nesumažėjo dėl to fakto, jog moterys buvo visą laiką verčiamos griebtis gudrumo besistengdamos savo vergovę palengvinti.

Abiems lytims labai sunku buvo suprasti vienai kitą. Vyrui suprasti moterį buvo sunku, jis į ją žvelgė su neišmanėliško nepasitikėjimo ir baimingo susižavėjimo keistu mišiniu, jeigu ne su įtarumu ir panieka. Daug gentinių ir rasinių legendų dėl šito kaltino Ievą, Pandorą, ar kai kurias kitas moteriškosios lyties atstoves. Šitie pasakojimai visada būdavo iškreipiami taip, jog moterį priverstų atrodyti tokia, kuri vyrui atneša blogį; ir visa tai išreiškia kažkada buvusį visuotinį nepasitikėjimą moterimi. Tarp tų priežasčių, kurios būdavo pateikiamos paremti dvasininkijos celibatą, pagrindinė buvo moters menkesnis statusas. Tas faktas, jog dauguma tariamų raganų buvo moterys, šitos lyties senosios reputacijos nepataisė.

Ilgą laiką vyrai moteris laikė keistomis, net nenormaliomis. Jie net tikėjo, kad moterys sielų neturi; dėl to joms neduodavo vardų. Ankstyvaisiais laikais egzistavo didžiulė baimė dėl pirmojo lytinio santykiavimo su moterimi; dėl to atsirado toks paprotys, kad su nekalta mergina pirmasis lytiškai santykiaudavo šventikas. Buvo manoma, jog pavojingas yra net ir moters šešėlis.

Kažkada apskritai buvo manoma, jog vaiko gimdymas moterį padaro pavojinga ir nešvaria. Ir daugelio genčių papročiai reikalavo, jog po vaiko gimdymo motiną būtina apvalyti didžiulių ceremonijų pagalba. Išskyrus tas grupes, kuriose vyrai patys dalyvaudavo kartu gulėdami lovoje, būsimoji motina būdavo atstumama, paliekama viena. Senovės žmonės netgi vengė, kad vaikas gimtų namuose. Galų gale, padėti motinai gimdymo metu būdavo leidžiama senoms moterims, ir iš šitos praktikos kilo pribuvėjos profesija. Gimdymo metu, būdavo pasakojama ir daroma gausybė kvailų dalykų tam, kad gimdymas būtų palengvinamas. Buvo paprotys naujagimį apšlakstyti švęstu vandeniu tam, kad būtų užkirstas kelias vėlės įsiterpimui.

Tarp nesusimaišiusių genčių, vaiko gimdymas buvo palyginus lengvas, užtrunkantis tikrai dvi ar tris valandas; retai kada toks lengvas gimdymas būna tarp maišytų rasių. Jeigu moteris

mirdavo gimdymo metu, ypač gimdydama dvynius, tai buvo tikima, kad ji buvo kalta dėl neištikimybės su dvasia. Vėliau labiau išsivysčiusios gentys į mirtį gimdymo metu žiūrėdavo kaip į dangaus valią, tokios moterys, buvo manoma, jog mirė už kilnų reikalą.

Vadinamasis moterų kuklumas, susijęs su jų apranga ir asmens demonstravimu, atsirado iš mirtinos baimės būti pastebėti menstruacinio periodo metu. Šitaip būti pastebėti buvo laikoma didžiule nuodėme, tabu pažeidimu. Pagal senųjų laikų papročius, kiekviena moteris, nuo paauglystės iki vaikų gimdymo laikotarpio pabaigos, kiekvieną mėnesį privalėjo turėti vienos ištisos savaitės visišką šeimyninį ir visuomeninį karantiną. Viskas, ką ji galėtų paliesti, ant ko galėtų atsistoti, ar atsigulti, buvo laikoma "suteptu." Ilgą laiką egzistavo paprotys merginą žiauriai primušti po kiekvieno mėnesinių periodo, stengiantis iš jos kūno išvaryti blogąsias dvasias. Tačiau, kada moteris pasiekdavo tokį amžių, kad gimdyti nebegalėdavo, tada su ja paprastai būdavo elgiamasi dėmesingiau, suteikiant jai daugiau teisių ir privilegijų. Visa tai turint omeny, nėra nieko keisto, kad į moterį būdavo žiūrima iš viršaus. Net ir graikai laikėsi tokios nuomonės, kad menstruacijų metu moteris yra viena iš trijų didžiųjų teršimo priežasčių, kitos dvi priežastys buvo kiauliena ir česnakas.

Kad ir kokios kvailos buvo šitos senos sampratos, bet jos padarė ir šiek tiek gero, nes sunkiai persidirbančioms moterims, bent jau tol, kol buvo jaunos, kiekvieną mėnesį suteikdavo vieną savaitę pageidaujamam poilsiui ir naudingam pamąstymui. Tokiu būdu jos galėjo savo protą lavinti, kad galėtų bendrauti su savo partneriais vyrais likusį laiką. Šitas moterų karantinas vyrus taip pat apsaugojo nuo per didelio pasinėrimo į lytinius santykius, šituo netiesiogiai prisidedamas prie gyventojų skaičiaus apribojimo ir savikontrolės padidinimo.

Didžiulis žingsnis į priekį buvo žengtas tada, kada iš vyro buvo atimta teisė savo žmoną užmušti jam panorėjus. Lygiai taip pat, tai buvo žingsnis pirmyn, kada moteriai galėjo priklausyti vestuvinės dovanos. Vėliau ji gavo legalią teisę turėti, valdyti nuosavybę, ir net jos atsisakyti, bet ji ilgą laiką neturėjo teisės eiti pareigų nei bažnyčioje, nei valstybėje. Su moterimi visada buvo elgiamasi daugiau ar mažiau kaip su nuosavybe, iki pat dvidešimtojo amžiaus ir dvidešimtajame amžiuje po Kristaus. Ji dar nebuvo išsivadavusi iš vyro kontroliuojamo uždaro pasaulinio mastu. Net ir išsivysčiusiose tautose, vyro mėginimas moterį apsaugoti visada buvo nebylus savojo pranašumo deklavimas.

Bet primityviosios moterys nejautė sau gailesčio, kaip tas būdinga ne taip seniai išvaduotoms jų sesėms. Galų gale, jos buvo gana laimingos ir patenkintos; jos nedrįso įsivaizduoti geresnio arba kitokio egzistavimo būdo.

5. MOTERYS, BESIVYSTANČIŲ PAPROČIŲ LAIKOTARPIU

Giminės pradžioje moteris yra lygi vyrui, bet savęs aprūpinimo partnerystėje ji sunkiai dirba aiškiai prastesnėmis sąlygomis, ir už tą priverstinį motinystės suvaržymą jai gali atlyginti tikrai besivystančios civilizacijos apšviesti papročiai

ir vis didėjantis vyro įgyto teisingumo jausmas.

Visuomenei vystantis, moterys pasiekė aukštesnes lytinio bendravimo normas, nes jos daugiau kentėjo nuo pasekmių, kada lytiniam papročiams buvo nusižengiama. Vyro lytinio elgesio normos vystosi labai lėtai vien tiktai to teisingumo, kurio reikalauja civilizacija, jausmo dėka. Gamta nieko nežino apie teisingumą – gimdymo skausmus verčia kentėti vienas moteris.

Lyčių lygybės šiuolaikinė idėja yra graži ir verta besivystančios civilizacijos, bet gamtoje šito nėra. Kada yra kas stiprus, tas teisingas, tada vyras sėdi moteriai ant sprando; kada daugiau įsivyrėja teisingumo, taikingumo ir sąžiningumo, tada ji palaipsniui

[937]▼

išsilaisvina iš vergovės ir tamsos. Moters visuomeninė padėtis apskritai keičiasi atvirkščiai proporcingai militarizmo laipsniui bet kokioje nacijoje arba bet kokiame amžiuje.

Bet vyras ne sąmoningai ar tyčia atėmė moters teises ir tada palaipsniui ir nenoriai sugrąžino jas, visa tai buvo nesąmoningas ir neplanuotas visuomeninės evoliucijos epizodas. Kada iš tikrųjų atėjo laikas moteriai pasinaudoti naujomis teisėmis, tada jas ji gaudavo, ir gaudavo visas visiškai nepriklausomai nuo vyro sąmoningo požiūrio. Lėtai, bet tvirtai papročiai keičiasi taip, kad užtikrintų tuos visuomeninius pasikeitimus, kurie yra civilizacijos nuolatinės evoliucijos dalis. Besivystantys papročiai po truputį užtikrina vis geresnį elgesį su moterimis; tos gentys, kurios ir toliau su jomis elgėsi žiauriai, neišgyveno.

Adomitai ir noditai moterims rodė padidintą dėmesį, o tos grupės, kurioms įtakos turėjo migruojantys anditai, turėjo polinkį pasiduoti Edeno mokymams, kas susiję su moters vieta visuomenėje.

Ankstyvieji kiniečiai ir graikai su moterimis elgėsi geriau negu didžioji dauguma aplinkinių tautų. Bet hebrajai jomis labai nepasitikėjo. Vakaruose moters kilimas buvo sunkus esant Pauliaus doktrinoms, kurios buvo priskirtos krikščionybei, nors krikščionybė tikrai vystė papročius, primesdama griežtesnius lytinius įsipareigojimus vyrui. Moters padėtis yra tik truputėlį geresnė už beviltišką, kada ją ypatingai pažemina mohamedonizmas, o jos dalia yra dar blogesnė keletos kitų Rytų religijų mokymuose.

Mokslas, ne religija, moterį iš tikrųjų emancipavo; būtent šiuolaikinis fabrikas didžiąja dalimi ją išlaisvino iš namų įkalinimo. Vyro fiziniai sugebėjimai daugiau nebebuvo svarbiausias dalykas naujajame fizinio aprūpinimo mechanizme; mokslas tiek pakeitė gyvenimo sąlygas, kad vyro jėga daugiau nebebuvo tokia pranašesnė už moters jėgą.

Šitie pasikeitimai turėjo polinkį moterį išlaisvinti iš namų vergovės ir jos statusą tiek pakeitė, kad dabar ji turi asmeninės laisvės ir lytinio apsisprendimo tokį laipsnį, kuris iš esmės prilygsta vyro laipsniui. Kažkada moters vertę sudarė jos sugebėjimas pagaminti maistą, bet išradimai ir turtas ją įgalino sukurti naują pasaulį, kuriame reikia veikti – grakštumo ir kerų sferas. Tokiu būdu pramonė laimėjo nesąmoningą ir netyčinę kovą dėl moters visuomeninio ir ekonominio

išlaisvinimo. Ir vėl evoliucijai pavyko padaryti tą, ko net apreiškimui nepasisekė užbaigti.

Apšviestų tautų reakcija į neteisingus papročius, valdančius moters padėtį visuomenėje, iš tikrųjų buvo kaip švytuoklė savo kraštutinėje padėtyje. Industrializuotose rasėse ji gavo beveik visas teises ir yra atleista nuo daugelio pareigų, kaip, pavyzdžiui, karinės tarnybos. Kiekvienas kovos už egzistenciją palengvinimas turėjo įtakos moters išlaisvinimui, ir ji patyrė tiesioginės naudos iš kiekvieno žingsnio link monogamijos. Silpnesnieji visada gauna neproporcingai daugiau naudos iš kiekvieno papročių suderinimo palaipsniui besivystančioje visuomenės evoliucijoje.

Porinių vedybų idealuose, moteris pagaliau laimėjo pripažinimą, orumą, nepriklausomybę, lygybę, ir išsilavinimą; bet ar ji bus verta viso šito naujo ir beprecedentinio pasiekimo? Ar šiuolaikinė moteris atsakys į šitą didį visuomeninio išlaisvinimo pasiekimą tingumu, abejingumu, vaikų neturėjimu, ir neištikimybe? Šiandien, dvidešimtajame amžiuje, moteris patiria savo ilgos egzistencijos pasaulyje lemiamą išbandymą!

[938]▼

Rasės reprodukcijoje moteris yra lygi vyro partnerė, dėl to ji yra lygiai tiek pat svarbi rasinei evoliucijai vystantis į priekį; todėl evoliucija vis didesne dalimi veikė ta kryptimi, jog įgyvendintų moterų teises. Bet moterų teisės jokių būdu nėra vyrų teisės. Moteris negali kiek nors daugiau klestėti vyro teisių sąskaita, kaip ir vyras negali klestėti moters teisių sąskaita.

Kiekviena lytis turi savo pačios savitas egzistencijos sferas, drauge su savo pačios teisėmis tos sferos viduje. Jeigu moteris tiesiogine prasme stengiasi pasinaudoti visomis vyro teisėmis, tuomet, anksčiau ar vėliau, negailestinga ir bejausmė konkurencija be jokios abejonės pakeis tą riteriškumą ir ypatingą dėmesį, kuriuo dabar naudojasi daug moterų ir kuri jos taip neseniai išsikovojo iš vyrų.

Civilizacija niekada negali panaikinti tos elgesio bedugnės, kuri yra tarp skirtingų lyčių. Iš amžiaus į amžių papročiai keičiasi, bet instinktai nesikeičia niekada. Įgimta motiniška meilė niekada neleis emancipuotai moteriai tapti rimta konkurente vyrui pramonėje. Amžinai kiekviena lytis bus aukščiausia savo pačios sferoje, sferose, kurias nulėmė biologinis diferencijavimas ir protinis nepanašumas.

Kiekviena lytis visada turės savo pačios atskirą sferą, nors kartas nuo karto viena sfera įsiterps į kitą. Tikrai visuomeniniu požiūriu vyrai ir moterys tikrai varžysis lygiomis sąlygomis.

6. VYRO IR MOTERS PARTNERYSTĖ

Potraukis reprodukuotis neabejotinai suburia vyrus ir moteris draugėn giminės pratęsimui, bet, tik jis vienas, negarantuoja, kad jie pasiliks kartu tam, jog abipusiškai bendradarbiautų – sukurtų šeimą.

Kiekviename sėkmingame žmogiškajame institute yra asmeninio pobūdžio antagonizmas, kurie yra priderinti prie praktiškai veikiančios harmonijos, ir

šeimos kūrimas nėra išimtis. Vedybos, šeimos sukūrimo pagrindas, yra aukščiausias pasireiškimas to antagonistinio bendradarbiavimo, kuris dažnai apibūdina gamtos ir visuomenės ryšius. Konfliktas yra neišvengiamas. Poravimasis yra įgimtas; jis yra natūralus. Bet vedybos nėra biologinės; jos yra visuomeninės. Aistra užtikrina, kad vyras ir moteris sueis draugėn, bet draugėje juos išlaiko silpnėsnis tėviškas instinktas ir visuomeniniai papročiai.

Vyras ir moteris, praktiniu požiūriu, yra tos pačios rūšies du skirtingi porūšiai, kurie gyvena artimai ir intymiai bendraudami. Jų požiūriai ir visas kompleksas gyvenimiškų reakcijų yra iš principo skirtingi; jie yra visiškai nepajėgūs iki galo ir realiai suvokti vienas kito. Visiškas supratimas tarp lyčių yra nepasiekiamas.

Moterys atrodo, jog turi didesnę intuiciją negu vyrai, bet taip pat atrodo, kad jos yra kažkuria prasme mažiau logiškos. Tačiau, moteris visada buvo žmonijos moralinio standarto nešėja ir dvasinis vadovas. Ta ranka, kuri supa lopšį, vis dar bičiuliauja su likimu.

Prigimties, reagavimo, požiūrio, ir mąstymo skirtumai tarp vyrų ir moterų, ne tikrai, kad neturėtų kelti susirūpinimo, bet turėtų būti laikomi labai naudingi žmonijai, tiek individualiai, tiek kolektyviai. Daugelis visatos tvarinių kategorijų yra sukurtos asmenybės pasireiškimo dualiose fazėse. Tarp mirtingųjų, Materialiųjų Sūnų, ir midsonitų, šitą skirtumą apibūdina vyriškoji lytis ir moteriškoji lytis; tarp serafimų, cherubimų, ir Morontinių Kompanionų, jį pažymi pozityvus arba aktyvus ir negatyvus arba pasyvus. Tokie dualistiniai susivienijimai labai smarkiai padidina visapusiškumą ir nugali įgimtus apribojimus, net kaip tą daro ir kai kurie trivieniai susivienijimai Rojaus-Havonos sistemoje.

[939]▼

Vyrams ir moterims reikia vieniems kitų per savo morontinę ir dvasinę, o taip pat ir mirtingųjų karjerą. Požiūrio skirtumai tarp vyro ir moters išlieka net už pirmojo gyvenimo ribų ir per visą kilimą vietinėje visatoje ir supervisatoje. Ir net Havonoje, tie pilgrimai, kurie kažkada buvo vyrai ir moterys, ir toliau padės vieni kitiems kylant į Rojų. Niekada, net ir Užbaigtųjų Korpuse, tvarinys nepatirs tokių didžiulių metamorfozių, kurios ištrintų asmenybės tuos bruožus, kuriuos žmonės vadina vyriškąja lytimi ir moteriškąja lytimi; visada šitos dvi žmonijos pagrindinės variacijos tikrai ir toliau intriguos, stimuliuos, skatins, ir padės viena kitai; visada jos bus abipusiškai priklausomos nuo bendradarbiavimo sprendžiant sudėtingas visatos problemas ir įveikiant daugialypius kosminius sunkumus.

Nors abi lytys niekada negali tikėtis, jog viena kitą supras iki galo, bet jos veiksmingai viena kitą papildo, ir nors bendradarbiavimas dažnai yra daugiau ar mažiau asmeniškai antagonistinis, bet jis yra pajėgus visuomenę išsaugoti ir reprodukuoti. Santuoka yra toks institutas, kuris sumanytas tam, jog suderintų skirtumus tarp lyčių, tuo pačiu metu įgyvendindamas civilizacijos tęstinumą ir užtikrindamas rasės reprodukciją.

Santuoka yra visų žmogiškųjų institutų motina, nes ji tiesiogiai veda į šeimos sukūrimą ir šeimos išlaikymą, o tai yra visuomenės struktūrinis pagrindas. Šeima yra gyvybiškai susieta su savęs išsaugojimo mechanizmu; ji yra pagrindinė rasių pratešimo viltis veikiant civilizacijos papročiams, nors tuo pačiu metu ji kuo efektyviausiai suteikia tam tikras visiškai geras savęs patenkinimo formas. Šeima yra žmogaus didžiausias grynai žmogiškasis pasiekimas, sujungianti, kaip ji tą iš tiesų ir daro, vyro ir moters biologinių ryšių evoliuciją su vyro ir žmonos visuomeniniais ryšiais.

7. ŠEIMYBINIO GYVENIMO IDEALAI

Lytiniai santykiai yra instinktyvūs, vaikai yra natūrali pasekmė, ir šitokiu būdu automatiškai ima egzistuoti šeima. Kokias šeimas turi rasė ar nacija, tokia yra ir visuomenė. Jeigu šeimos yra geros, tai visuomenė lygiai taip pat yra gera. Žydų ir kiniečių tautų didžiulis kultūrinis stabilumas glūdi jų šeimyninių grupių stiprybėje.

Moters instinktas mylėti ir rūpintis vaikais padarė taip, kad ją pavertė ta suinteresuota puse, kuri skatina vedybas ir primityvų šeimyninį gyvenimą. Vėlesniųjų papročių ir visuomeninių susitarimų spaudimas vyrą privertė kurti šeimą; jis neskubėjo rodyti susidomėjimo vedybomis ir šeimos sukūrimu, kadangi lytinis aktas jam neužkrauna jokių biologinių pasekmių.

Lytinis susivienijimas yra natūralus, bet vedybos yra visuomeninės, ir visada jas reguliavo papročiai. Papročiai (religiniai, moraliniai, ir etiniai), kartu su nuosavybe, garbe, ir kilnumu, stabilizuoja santuokos ir šeimos institutus. Kada tik susvyruoja papročiai, tada susvyruoja ir šeimos-santuokos instituto stabilumas. Dabar santuoka pereina iš nuosavybės etapo į asmeninę erą. Anksčiau vyras moterį saugojo, nes ji buvo jo kilnojamas turtas, ir dėl tos pačios priežasties ji pakludavo jam. Nesvarbu, kokie bebūtų šitos sistemos nuopelnai, bet ji iš tiesų užtikrino stabilumą. Dabar, moteris daugiau nebelaikoma nuosavybe, ir atsiranda nauji papročiai tam, kad stabilizuotų santuokos-šeimos institutą:

1. Naujas religijos vaidmuo – tas mokymas, jog tėvų patyrimas yra esminis, idėja, kad gimdomi kosminiai piliečiai, praplėstas supratimas apie privilegiją gimdyti palikuonis – suteikti sūnūs Tėvui.

[940]▼

2. Naujas mokslo vaidmuo – vaikų gimdymas vis daugiau ir daugiau tampa savanorišku, pavaldžiu vyro kontrolei. Senovėje supratimo stoka užtikrino, jog vaikai atsirastų visiškai neturint jokio noro jų turėti.

3. Naujas malonumo pagundų veikimas – tai įveda naują faktorių į rasinį išlikimą; senovės žmogus leisdavo nepageidaujamiems vaikams numirti; šiuolaikiniai žmonės juos gimdyti atsisako.

4. Tėvų instinkto padidinimas. Dabar kiekviena karta yra linkusi iš rasės reprodukcinės srovės pašalinti tuos individus, kurie turi nepakankamai stiprų tėvų instinktą tam, kad gimdytų vaikus, būsimuosius kitos kartos tėvus.

Bet šeima kaip institutas, partnerystė tarp vieno vyro ir vienos moters, konkretesnius kontūrus įgauna Dalamatijos laikais, maždaug prieš pusę milijono metų, Andono ir jo tiesioginių palikuonių monogaminės praktikos buvo atsisakyta likus daug laiko iki to meto. Tačiau, šeimyninis gyvenimas iki noditų ir vėlesniųjų Adomitų laikų nebuvo toks, kuriuo būtų galima pasigirti. Adomas ir Ieva tvirtai paveikė visą žmoniją; pirmą kartą pasaulio istorijoje buvo galima matyti, kaip vyrai ir moterys dirbo vieni šalia kitų Sode. Edeno idealas, visa šeima sodininkų vaidmenyje, buvo nauja idėja Urantijoje.

Ankstyvoji šeima sudarė giminingą darbo grupę, įskaitant vergus, visus gyvenančius vienoje gyvenamojoje vietoje. Vedybinis ir šeimyninis gyvenimas nevisada buvo tapatus, bet neišvengiamai buvo glaudžiai susijęs. Moteris visada norėjo atskiros šeimos, ir galiausiai ji savo pasiekė.

Meilė palikuoniui yra beveik visuotinė ir aiškiai turi išlikimo vertės. Senovės žmonės visada motinos interesus aukodavo vaiko gerovės labui; eskimė motina net ir dabar vietoje to, kad savo kūdikį praustų, jį tebelaižo. Bet primityviosios motinos maitindavo ir rūpindavosi savo vaikais tikrai tol, kol jie buvo labai maži; kaip ir gyvuliai, jos atsiskirdavo nuo jų, vos tik jie užaugdavo. Ilgalaikiai ir nuolatiniai žmogiškieji susivienijimai niekada nebuvo kuriami vien tik biologinės meilės pagrindu. Gyvuliai myli savo vaikus; žmogus – civilizuotas žmogus – myli savo vaikų vaikus. Kuo aukštesnė civilizacija, tuo didesnis tėvų džiaugsmas dėl vaikų žengimo į priekį ir sėkmės; tokiu būdu ima egzistuoti naujas ir aukštesnis vardo garbės suvokimas.

Senosiose tautose didelės šeimos nebūtinai buvo meilės pagrindu. Buvo norima daug vaikų, nes:

1. Jie buvo vertingi darbininkai.
2. Jie buvo senatvės draudimas.
3. Dukros buvo parduodamos.
4. Šeimos garbė reikalavo vardo pratęsimo.
5. Sūnūs suteikdavo apsaugą ir gynybą.
6. Vėlių baimė sukėlė baimę būti vienam.
7. Kai kurios religijos reikalavo palikuonių.

Protėvių garbintojai manė, jog nesugebėjimas turėti sūnų yra aukščiausia nelaimė visam laikui ir per amžinybę. Jie daugiausia už viską troško turėti sūnų tam, kad atliktų pareigas pomirtinėse šventėse, kad pasiūlytų reikalaujamų aukų vėlės žengimui pirmyn per dvasių žemę.

Senovės laukiniai, labai anksti iš vaikų pradėdavo reikalauti drausmės; ir vaikas anksti suprato, jog nepaklusnumas reiškė nemalonumus arba net mirtį lygiai taip, kaip tas atsitikdavo gyvuliams. Būtent civilizacijos siekimas vaiką apsaugoti nuo kvailo elgesio natūralių pasekmių tokia didele dalimi yra šiuolaikinio nepaklusnumo priežastis.

Eskimų vaikai klesti, juos taip mažai drausminant ir pataisant, tiesiog dėl to, kad jie yra natūraliai paklusnūs mažičiai gyvūneliai; ir raudonojo, ir geltonojo žmogaus vaikai yra beveik tiek pat lengvai sukalbami. Bet rasėse, turinčiose anditų kraujo, vaikai nėra tokie ramūs; šitiems išradingesniems ir labiau rizikuojantiems vaikams reikia daugiau mokymo ir drausmės. Šiuolaikinės vaikų auklėjimo problemos yra sunkesnės dėl to, jog yra:

1. Didelis rasės susimaišymo laipsnis.
2. Dirbtinis ir paviršutiniškas švietimas.
3. Negalėjimas vaikui įgauti kultūros pamėgdžiojant tėvus – tokią didelę laiko dalį tėvų nebūna šeimyniniame portrete.

Šeimyninės drausmės senosios idėjos buvo biologinės, atsiradusios iš supratimo, kad tėvai yra vaiko būties kūrėjai. Besivystantys šeimyninio gyvenimo idealai veda į sampratą, jog vaiko pagimdydamas, vietoje to, jog suteiktų tam tikras tėviškas teises, užkrauna aukščiausią žmogiškosios egzistencijos atsakomybę.

Civilizacija į tėvus žiūri kaip į tuos, kurie prisiima visas pareigas, o į vaiką žvelgia kaip į tą, kuris turi visas teises. Vaiko pagarba savo tėvams kyla ne dėl žinojimo, jog vaikai turi įsipareigojimų savo tėvams, bet vystosi natūraliai jų rūpesčio, mokymo, ir meilės dėka, ir visa tai pasireiškia su meile, kada vaikui padedama laimėti gyvenimo mūšį. Tikrieji tėvai yra išitraukę į nuolatinę paslaugos tarnystę, kurią išmintingas vaikas ima suvokti ir įvertinti.

Šiandieninėje industrinėje ir miestų eroje vedybos vystosi sutinkamai su naujomis ekonominėmis tendencijomis. Šeimyninis gyvenimas ėmė vis labiau brangti, tuo tarpu vaikai, kurie buvo turtas, tapo ekonomine prievole. Bet pačios civilizacijos saugumas priklauso nuo vienos kartos augančio noro investuoti į kitos kartos ir ateities kartų gerovę. Ir bet koks mėginimas tėvų atsakomybę perkelti valstybei ar bažnyčiai bus savižudiškas civilizacijos gerovei ir vystymuisi.

Vedybos, su vaikais ir dėl to atsirandančiu šeimyniniu gyvenimu, žmogiškojoje prigimtyje skatina pačius aukščiausius potencialus ir tuo pačiu metu suteikia idealų kelią, kad būtų išreikštos mirtingojo asmenybės šitos sužadintos savybės. Šeima užtikrina žmogiškųjų rūšių biologinį pratęsimą. Šeima yra natūrali visuomeninė arena, kurioje kraujo brolystės etiką gali suvokti augantys vaikai. Šeima yra brolystės fundamentalus vienetas, kuriame tėvai ir vaikai išmoksta kantrybės, altruizmo, pakantumo, ir susilaikymo pamokų,

kurios yra tokios esminės tam, kad būtų įgyvendinta brolystė tarp visų žmonių.

Žmogiškoji visuomenė būtų labai smarkiai pagerinta, jeigu civilizuotos rasės didesniu mastu sugrįžtų prie anditų šeimyninės tarybos praktikos. Jie nesilaikė patriarchalinės ar autokratinės šeimos valdymo formos. Jie buvo labai broliški ir bendraujantys, laisvai ir atvirai svarstė šeimyninio pobūdžio kiekvieną pasiūlymą ir nurodymą. Jie buvo idealiai broliški savo visu šeimyniniu

[942]▼

valdymu. Idealoje šeimoje tiek vaikų, tiek ir tėvų meilę padidina broliškas atsidavimas.

Šeimyninis gyvenimas yra tikrosios moralės šaltinis, protėvis tokiai sąmonei, kuri yra ištikima pareigai. Šeimyninio gyvenimo primesti susivienijimai stabilizuoja asmenybę ir skatina jos augimą versdami būtinai prisiderinti prie kitų ir skirtingų asmenybių. Bet netgi ir dar daugiau, tikroji šeima – gera šeima – atskleidžia ją sukūrusiems tėvams Kūrėjo požiūrį į savo vaikus, tuo tarpu tuo pačiu metu tokie tikri tėvai savo vaikams pavaizduoja pirmąjį iš ilgos serijos vis augančių atskleidimų apie visų visatos vaikų Rojiškojo tėvo meilę.

8. SAVĖS PATENKINIMO PAVOJAI

Didžiulis pavojus šeimyniniam gyvenimui yra gąsdinanti savęs patenkinimo, šiuolaikinių malonumų manijos, kylanti banga. Pirminis akstinas vedyboms buvo ekonominis; lytinis potraukis buvo antrinis. Vedybos, pagrįstos savęs aprūpinimu, vedė į giminės pratęsimą ir tuo pačiu užtikrino vieną labiausiai trokštamų savęs patenkinimo formų. Jos yra vienintelis žmogiškosios visuomenės institutas, kuris apima visas tris iš didžiųjų paskatų gyventi.

Iš pradžių, nuosavybė buvo savęs aprūpinimo pagrindinis institutas, tuo tarpu vedybos veikė kaip unikalaus giminės pratęsimo institutas. Nors pasitenkinimas dėl maisto, poilsis, ir humoras, drauge su periodiškais lytiniais santykiais, buvo savęs patenkinimo priemonė, bet vis tiek reikia konstatuoti, jog besivystantys papročiai nesukūrė kokio nors atskiros savęs patenkinimo instituto. Ir būtent dėl to, kad nebuvo sukurta patiriamų malonumų specializuotų metodų, tai visi žmogiškieji institutai taip iki galo vaikosi šitų malonumų. Nuosavybės kaupimas tampa tokiu instrumentu, kuris didina visas savojo aš pasitenkinimo formas, tuo tarpu į santuoką labai dažnai žiūrima tik kaip į malonumų priemonę. Ir šitas per didelis susižavėjimas, šita plačiai išplitusi malonumų manija, dabar sudaro didžiausią pavojų, kuris kada nors buvo pakibęs virš visuomeninio šeimyninio gyvenimo evoliucinio instituto, virš namų.

Violetinė rasė į žmonijos patyrimą įtraukė naują ir tikrai netobulą suvoktą būdingą bruožą – instinktą žaidimams, apjungtą su humoro jausmu. Šiek tiek jo turėjo sangikai ir Andonitai, bet Adominiai palikuonys šitą primityvų polinkį iškėlė į malonumo potencialą, naują ir pašlovintą savęs patenkinimo formą. Pagrindinė savęs patenkinimo rūšis, be alkio numalšinimo, yra lytinis pasitenkinimas, ir šitą juslinio malonumo formą milžinišku laipsniu išaukštino sangikų ir anditų susimaišymas.

Iškyla tikras pavojus, kada susijungia poadominės rasės būdingas neramumas, smalsumas, nuotykių siekimas, ir malonumų neribojimas. Sielos

alkio negalima numalšinti fiziniais malonumais; meilės šeimai ir vaikams negalima padidinti neišmintingu malonumo siekimu. Net jeigu jūs ir naudojate meno, spalvos, garso, ritmo, muzikos, ir asmens papuošimo resursus, jūs negalite turėti vilties, kad šituo pakelsite sielą arba pamaitinsite dvasią. Tuštybė ir mada negali pasitarnauti šeimos kūrimui ir vaikų kultūrai; garbė ir varžymasis yra bejėgiai padidinti ateinančių kartų išlikimo savybes.

Besivystančios dangiškosios būtybės visos naudojasi poilsiu ir praeities vaizdo reguliuotojų tarnystė. Visos pastangos, nukreiptos į sveiką pramogą ir į poilsio pagerinimą, yra geros; gaivinantis miegas, poilsis, laisvalaikis, ir visos pasilinksminimo priemonės, kurios užkerta kelią monotonijos nuoboduliui, yra vertos dėmesio. Rungtyniavimo žaidimai, istorijų pasakojimai,

[943]▼

ir net gero maisto skonis gali būti savojo aš patenkinimo formos. (Kada druską vartojate tam, kad paskanintumėte maistą, tada pamąstykite apie tai, jog beveik milijoną metų žmogus sūrumą galėjo pasiekti tiktai padažydamas maistą į pelenus.)

Tegu žmogus džiaugiasi gyvenimu; tegu žmogiškoji rasė suranda malonumą tūkstančiais būdų; tegu evoliucinė žmonija tyrinėja visas teisėtas savęs patenkinimo formas, ilgos biologinės kovos žengiant į priekį vaisius. Žmogus tikrai nusipelnė kai kurių šiandieninių džiaugsmų ir malonumų. Bet tikrai neišleiskite iš akių likimo tikslo! Malonumai iš tikrųjų pražudo, jeigu jiems pavyksta sunaikinti nuosavybę, kuri yra tapusi savojo aš išsaugojimo institutu; ir savojo aš patenkinimas iš tikrųjų tampa pražūtingu, jeigu jis žlugdo santuoką, degradoja šeimyninį gyvenimą, ir griaua namus – žmogaus aukščiausią evoliucinį pasiekimą ir vienintelę civilizacijos išlikimo viltį.

[Pateikta Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovo.]

[944]▼

85 DOKUMENTAS

GARBINIMO KILMĖ

PRIMITYVIOJI religija turėjo biologinę kilmę, natūralų evoliucinį išsivystymą, šalia moralinių susivienijimų ir greta visų dvasinių poveikių. Aukštesnieji gyvūnai turi baimę, bet neturi iliuzijų, dėl to neturi religijos. Žmogus savo primityvias religijas sukuria iš baimės ir savo iliuzijų dėka.

Žmogiškųjų rūšių evoliucijoje, garbinimas savo primityviu pasireiškimu atsiranda dar likus daug laiko iki to meto, kada žmogaus protas būna pajėgus suformuluoti sudėtingesnes sampratas apie gyvenimą dabar ir po šio gyvenimo, ką būtų verta pavadinti religija. Ankstyvoji religija savo prigimtimi buvo visiškai intelektualiai ir visiškai rėmėsi asociatyvinėmis aplinkybėmis. Garbinimo objektai buvo visi sugestyvūs; juos sudarė gamtos objektai, kurie buvo šalia arba kurie įgaudavo labai grėsmingą pavidalą kasdieniame naivių primityvių

urantijiečių patyrimė.

Kada kartą religija išsivystė tiek, jog gamtos garbinimą pranoko, tada ji ėgavo dvasinės kilmės šaknis, bet nežiūrint šito ją visada sąlygojo visuomeninė aplinka. Vystantis gamtos garbinimui, žmogaus sampratos išivaizdavo darbo pasiskirstymą viršmirtingame pasaulyje: ten buvo gamtos dvasios ežerams, medžiams, krikliams, lietui, ir šimtams kitų įprastų žemiškųjų reiškinių.

Vienu ar kitu metu mirtingasis žmogus garbino viską, kas buvo ant žemės paviršiaus, įskaitant ir save patį. Jis taip pat garbino beveik viską, ką buvo galima išivaizduoti dangaus skliaute ir po žemės paviršiumi. Primityvusis žmogus bijojo visų jėgos pasireiškimų: jis garbino kiekvieną gamtos reiškinį, kurio nesuvokė. Galingų gamtinių jėgų, tokių, kaip audros, potvyniai, žemės drebėjimai, žemės nuošliaužos, ugnikalniai, ugnis, karštis, ir šaltis, stebėjimai darė didžiulį įspūdį besiplečiančiam žmogaus protui. Nepaaiškinami gyvenimo reiškiniai vis dar tebevadinami "Dievo veiksmais" ir "Apvaizdos paslaptingu veikimu."

1. AKMENŲ IR KALVŲ GARBINIMAS

Pirmasis objektas, kurį besivystantis žmogus ėmė garbinti, buvo akmuo. Kateri tauta Indijos pietuose tebegarbina akmenį, kaip ir daugelis kitų genčių šiaurės Indijoje. Jokūbas miegojo ant akmens, nes garbino jį; jis net jį patepė, kad taptų šventu. Rachelė slėpė daug šventų akmenų savo palapinėje.

Ankstyvajam žmogui įspūdį darė pirmiausia akmenys, nes buvo nepaprasti dėl to, kad taip netikėtai atsirasdavo įdirbamo lauko ar ganyklos paviršiuje. Žmonės nesugebėjo atsižvelgti nei į eroziją, nei į apverčiamos dirvos pasekmę. Ankstyvosioms tautoms akmenys taip pat darė stiprų įspūdį dėl jų dažno panašumo į gyvūnus. Civilizuoto žmogaus dėmesį patraukia daugybė akmeninių susiformavimų kalnuose, kurie tokie panašūs į gyvūnų snukius ir net į žmonių veidus. Bet patį giliausią poveikį turėjo meteoritų akmenys, kuriuos primityvieji žmonės pastebėdavo greitai neriančius atmosferoje liepsnojančio grožio pavidalu. Krentanti žvaigždė ankstyvajam žmogui kėlė didingą baimę, ir jis lengvai

[945]▼

patikėjo, kad tos degančios juostos žymėjo dvasios kelią jai einant į žemę. Nėra nieko keisto, kad žmonės ėmė garbinti tokius reiškinius, ypač, kada vėliau jie surasdavo meteoritus. Ir tai vedė į didesnę visų kitų akmenų garbinimą. Bengalijoje daugelis garbina meteorą, kuris nukrito į žemę 1880 metais po Kr. gim.

Visi senovės klanai ir gentys turėjo savo šventus akmenis, ir didžioji dauguma šiuolaikinių tautų išreiškia kokį nors garbinimo laipsnį tam tikroms akmenų rūšims – savo brangakmeniams. Indijoje buvo garbinama penkių akmenų grupė; Graikijoje tai buvo trisdešimties akmenų grupė, raudonieji žmonės paprastai garbindavo apskritimo pavidalo akmenis. Romėnai visada į orą mesdavo akmenį, kada kviesdavosi Jupiterį. Indijoje net ir šiomis dienomis akmuo gali būti panaudotas kaip liudininkas. Kai kuriuose regionuose akmuo gali būti naudojamas kaip įstatymo talismanas, ir jo prestižo dėka įstatymo

pažeidėjas gali būti atvedintas į teismą. Bet paprasti mirtingieji Dievybę nevisada tapatina su garbinimo ceremonijos objektu. Neretai tokie fetišai yra tiesiog realaus garbinamo objekto simboliai.

Senieji žmonės jautė ypatingą pagarbą skylėms akmenyse. Tokios poringos uolienos, buvo manoma, jog nepaprastai veiksmingai gydo ligas. Ausys nebūdavo perduriamos, kad galima būtų nešioti akmenis, bet akmenys būdavo įdedami į vidų taip, kad ausų skylės liktų atviros. Net ir dabartiniais laikais prietaringi žmonės monetose daro skylės. Afrikoje vietiniai gyventojai kelia daug triukšmo dėl savo akmenų fetišų. Iš tikrųjų, visose atsilikusiose gentyse ir tautose akmenys tebėra prietaringai garbinami. Akmens garbinimas yra net ir dabar paplitęs po visą pasaulį. Paminklinis akmuo yra išlikęs simbolis tų atvaizdų ir stabų, kurie būdavo ištašomi akmenyje dėl tikėjimo į mirusiųjų bičiulių vėles ir dvasias.

Po akmenų garbinimoėjo kalvų garbinimas, ir pirmosios kalvos, kurias buvo imta garbinti, buvo didžiulės akmenų formacijos. Netrukus atsirado paprotys tikėti, jog dievai gyvena kalnuose, taip, kad žemės aukšti iškilimai būdavo garbinami dėl šitos papildomos priežasties. Laikui einant, atskiri kalnai būdavo susiejami su atskirais dievais, ir dėl to tapo šventais. Neišmanantys ir prietaringi aborigenai tikėjo, kad urvai veda į požeminį pasaulį, su savo blogomis dvasiomis ir demonais, priešingai kalnams, kurie buvo tapatinami su vėlesnėmis sampratomis apie geras dvasias ir dievybes.

2. AUGALŲ IR MEDŽIŲ GARBINIMAS

Iš pradžių augalai kėlė baime, o vėliau juos imta garbinti dėl iš jų išgaunamų svaiginančiųjų sulčių. Primityvusis žmogus tikėjo, kad apsvaigimas žmogų padaro dievišku. Buvo manoma, jog visame šitame patyrimo yra kažkas neįprasta ir šventa. Net ir dabartiniais laikais alkoholis yra žinomas kaip "spiritas-dvasia."

Ankstyvasis žmogus į dygstančius grūdus žvelgė su baime ir prietaringa pagarpa. Apaštalas Paulius nebuvo pirmasis, kuris galias dvasines pamokas gavo iš dygstančio grūdo ir kuris religinius tikėjimus grindė dygstančiu grūdu.

Medžių garbinimo kultai priklauso prie seniausių religinių grupių. Visos ankstyvosios vedybos vykdavo po medžiais, ir kada moterys norėdavo vaikų, tada jas kartais būdavo galima užtikti miške, kada jos su meile būdavo apsikabinusios tvirtą ąžuolą. Daugelį augalų ir medžių garbindavo dėl jų tikrų ar išsigalvotų medicininių galių. Laukinis tikėjo, jog visi cheminiai reiškiniai buvo dėl tiesioginės viršgamtinių jėgų veiklos.

Idėjos apie medžių dvasias smarkiai skyrėsi skirtingose gentyse ir rasėse. Kai kuriuose medžiuose būdavo apsigyvenusios gerosios dvasios; kituose gyvendavo apgaulingos ir žiaurios dvasios. Suomiaitikėjo, kad didžiojoje daugumoje medžių gyvena gerosios dvasios. Šveicarai ilgai nepasitikėjo medžiais, tikėdami, kad juose yra suktos dvasios.

[946]▼

Indijos ir rytinės Rusijos gyventojai mano, kad medžių dvasios yra žiaurios. Petagoniečiai vis dar garbina medžius, kaip tą darė ir ankstyvieji semitai. Daug

laiko praėjus po to, kada hebrajai medžius garbinti nustojo, jie ir toliau garbino savo įvairias dievybes giriose. Išskyrus Kiniją, kažkada egzistavo visuotinis gyvybės medžio kultas.

Tikėjimas, jog vandenį arba brangiuosius metalus po žemės paviršiumi galima surasti medine skelta šakele yra senųjų medžių kultų reliktas. Gegužės medis, Kalėdų eglė, ir prietaringas įprotis pastuksenti į medį yra medžio garbinimo ir vėlesniųjų laikų medžio kultų kai kurių senųjų papročių įamžinimas.

Daugelis iš šitų ankstyviausių gamtos garbinimo formų susiliejo su vėliau atsiradusiais garbinimo būdais, bet ankstyviausieji garbinimo tipai, kuriuos sužadino pagalbinės proto dvasios, veikė daug laiko iki to meto, kada žmonijos atsibundanti nauja religinė prigimtis ėmė iki galo reaguoti į dvasinių poveikių akstinus.

3. GYVŪNŲ GARBINIMAS

Primityvusis žmogus turėjo ypatingą ir draugišką jausmą aukščiausiesiems gyvūnams. Jo protėviai su jais gyveno ir net su jais poravosi. Pietinėje Azijoje anksti buvo tikima, jog žmonių sielos sugrįžta į žemę gyvūnų forma. Šitas tikėjimas buvo dar anksčiau praktikuoto gyvūnų garbinimo liekana.

Ankstyvieji žmonės gerbė gyvūnus už jų jėgą ir gudrumą. Jie manė, jog kai kurių gyvūnų aštri uoslė ir toli matančios akys rodo, kad jiems vadovauja dvasia. Visi gyvūnai vienu ar kitu metu buvo garbinami vienos ar kitos rasės. Tarp tokių garbinimo objektų buvo tvariniai, kurie buvo laikomi pusiau žmonėmis ir pusiau gyvūnais, tokie, kaip kentaurai ir undinės.

Hebrajai garbino gyvates iki pat karaliaus Ezekijaus laikų, o indusai dar tebe Palaikio draugiškus ryšius su savo namų gyvatėmis. Kiniečių drakono garbinimas yra išlikęs iš gyvačių kulto. Gyvatės išmintis buvo graikų medicinos simbolis, ir ji kaip emblemą vis dar tebevartoja ir šiuolaikiniai gydytojai. Gyvačių kerėjimo menas buvo perteikiamas nuo pat *meilės gyvatei kulto* dienų, kada moterys šamanės, kurios dėl kasdienių gyvatės įkandimų įgaudavo imunitetą, tikrovėje, tapdavo tikromis gyvačių nuodų nuodomanėmis, ir prastai jausdavosi be šito nuodo.

Vabzdžių ir kitų gyvūnų garbinimą skatino vėliau klaidingai išaiškinta auksinė taisyklė – kitiems (kiekvienai gyvybės formai) daryk tą, ką norėtum, jog kiti darytų tau. Kažkada senovės žmonės tikėjo, kad visus vėjus sukelia paukščių sparnai, ir dėl to visų sparnuotų tvarinių ir bijojo, ir juos garbino. Senovės skandinavai manė, kad užtemimus sukelia vilkas, kuris praryja dalį saulės ar mėnulio. Indusai dažnai Višnu vaizduoja su arklio galva. Neretai gyvūno simbolis yra vietoje užmiršto dievo arba išnykusio kulto. Anksti evoliucinėje religijoje ėriukas tapo tipišku aukojamu gyvūnu, o balandis tapo taikos ir meilės simboliu.

Religijoje, simbolizmas gali būti arba geras, arba blogas tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu simbolis pakeičia arba nepakeičia pirminę garbinimo idėją. Ir simbolizmo nereikia painioti su tiesioginiu stabų garbinimu, kada tiesiogiai ir realiai yra garbinamas tas materialus objektas.

4. STICHIJŲ GARBINIMAS

Žmonija garbino žemę, orą, vandenį, ir ugnį. Primityviosios rasės giliai gerbė šaltinius ir garbino upes. Net ir dabar Mongolijoje klesti

[947]▼

įtakingas upės kultas. Krikštas tapo religiniu ritualu Babilone, o graikai praktikavo kasmetinį ritualinį maudymąsi. Senovės žmonėms buvo lengva įsivaizduoti, jog dvasios gyvena kunkuliuojančiuose šaltiniuose, trykštančiuose fontanuose, tekančiuose upėse, ir siautėjančiuose liūtyse. Šitiems naiviams protams judantys vandenys darė stiprų įspūdį, sukeldami tikėjimą, kad vanduo atgimsta dvasios ir viršgamtinės jėgos dėka. Kartais skęstančiam žmogui nebūdavo laiku suteikiama pagalba, pabijojus ižveisti kokį nors upės dievą.

Įvairiais amžiais įvairias tautas kaip religiniai akstinai veikė daugelis dalykų ir gausybė įvykių. Vaivorykštę dar tebegarbina daugelis Indijos kalnuose gyvenančių tautų. Tiek Indijoje, tiek Afrikoje manoma, jog vaivorykštė yra gigantiška dangiškoji gyvatė. Hebrajai ir krikščionys ją laiko "vilčių lanku." Lygiai taip, poveikiai, kurie yra laikomi gerais vienoje pasaulio dalyje, gali būti laikomi blogais kituose regionuose. Rytų vėjas yra dievas Pietų Amerikoje, nes jis atneša liūtį; Indijoje jis yra velnias, nes jis atneša dulkes ir sukelia sausrą. Senovės beduinai tikėjo, kad smėlio viesulus sukelia gamtos dvasia, ir net Mozės laikais tikėjimas į gamtos dvasias buvo pakankamai stiprus, kad hebrajų teologijoje užtikrintų jų išsilaikymą ugnies, vandens, ir oro angelais.

Debesų, lietaus, ir krušos bijodavo ir juos garbino daugybė genčių ir didelė dalis ankstyvųjų gamtos kultų. Audros su griaustiniu ir žaibu ankstyvajam žmogui keldavo milžinišką baimingą pagarbą. Šitie stichijos neramumai jį veikė tiek, kad griaustinį jis laikė supykusio dievo balsu. Ugnies garbinimas ir žaibo baimė buvo tarpusavyje susiję, ir buvo išplitę daugelyje ankstyvųjų grupių.

Baimės persmelktas primityviųjų mirtingųjų protas ugnį sumaišė su magija. Tas, kuris yra atsidavęs magijos valiai, savo magiškų formulių praktikoje ryškiai prisimins vieną teigiamą atsitiktinį rezultatą, tuo tarpu jis abejingai užmiršta dvi dešimtis neigiamų rezultatų, visiškų nesėkmių. Ugnies garbinimas aukščiausiąją viršūnę pasiekė Persijoje, kur jis išsilaikė ilgai. Kai kurios gentys ugnį garbino kaip pačią dievybę; kitos ją garbino kaip savo garbinamų dievybių išvalančios ir išgryninančios dvasios liepsnojančią simbolį. Nekaltos merginos buvo įpareigojamos stebėti šventą ugnį, ir dvidešimtajame amžiuje žvakės tebedega kaip daugelio religinių ritualų dalis.

5. DANGAUS KŪNŲ GARBINIMAS

Uolų, kalvų, medžių, ir gyvūnų garbinimas natūraliai vystėsi aukštyn per baimės kupiną stichijų garbinimą į saulės, mėnulio, ir žvaigždžių sudievinimą. Indijoje ir kitur žvaigždės buvo laikomos didžiųjų žmonių, kurie išėjo iš materialaus kūno gyvenimo, pašlovintomis sielomis. Žvaigždžių kultą išpažinę kaldeniečiai save laikė dangaus tėvo ir žemės motinos vaikais.

Mėnulio garbinimas ėjo anksčiau už saulės garbinimą. Mėnulio garbinimas aukščiausią tašką pasiekė medžioklės eroje, tuo tarpu saulės garbinimas

pagrindiniu religiniu ritualu tapo vėlesniaisiais žemdirbystės amžiais. Saulės garbinimas iš pradžių plačiai išplito Indijoje, ir ten jis išsilaikė ilgiausia. Persijoje saulės garbinimas sukėlė vėlesnio Mitros kulto atsiradimą. Daugelis tautų saulę laikė savo karalių protėviu. Kaldeniečiai saulę pastatė į "visatos septynių žiedų" centrą. Vėlesnės civilizacijos pagerbė saulę jos vardą suteikdamos pirmajai savaitės dienai.

Saulės dievas turėjo būti iš nekaltų merginų gimusių likimo sūnų, kurie kartas nuo karto, buvo manoma, turi būti padovanojami išrinktosioms rasėms kaip išgelbėtojai, mistinis tėvas. Šituos viršgamtinius kūdikius visada įdėdavo į kokią nors šventą upę, kad plauktų pasroviui tam,

[948]▼

jog koku nors nepaprastu būdu būtų išgelbėti, po šito jie išaugdavo, kad taptų stebuklingomis asmenybėmis ir savo tautų išlaisvintojais.

6. ŽMOGAUS GARBINIMAS

Išgarbinęs viską, kas yra žemės paviršiuje ir viršuje danguje, žmogus nedvejodamas tokią garbę suteikė sau pradėjęs garbinti save. Naiviai mąstantis laukinis nemato aiškaus skirtumo tarp žvėrių, žmonių, ir dievų.

Ankstyvasis žmogus visus neįprastus asmenis laikė viršžmogiškais, ir jis tokių būtybių taip bijojo, kad į jas žiūrėjo su kupina siaubo pagarba; tam tikru laipsniu jis tiesiogine prasme juos garbino. Net gimus dvyniams buvo manoma, jog tai yra didelė sėkmė arba didelė nelaimė. Lunatikus, epileptikus, ir silpnapročius dažnai garbindavo jų normalūs bičiuliai, kurie tikėjo, kad tokių nenormalių būtybių viduje gyvena dievai. Buvo garbinami žyniai, karaliai, ir pranašai; į senovės šventuosius buvo žiūrima kaip į dievybių įkvėptus.

Kada mirdavo genčių vadai, tada jie būdavo sudievinami. Vėliau, kada įžymios sielos išeidavo, tada jos būdavo paverčiamos šventomis. Be pagalbos evoliucija niekada nesukūrė aukštesnių dievų už pašlovintas, išaukštintas, ir išvystytas mirusiųjų žmonių dvasias. Ankstyvojoje evoliucijoje religija sukuria savo pačios dievus. Apreiškimo procese religiją formuoja Dievai. Evoliucinė religija savo dievus sukuria pagal mirtingojo žmogaus atvaizdą ir panašumą; apreiškiama religija stengiasi mirtingąjį žmogų vystyti ir transformuoti iki Dievo atvaizdo ir panašumo.

Vėles dievus, kurie yra tariamai žmogiškosios kilmės, reikėtų atskirti nuo gamtos dievų, nes gamtos garbinimas iš tiesų sukūrė panteoną – gamtos dvasias, iškeltas iki dievų padėties. Gamtos kultai ir toliau vystėsi kartu su vėliau atsirandančiais vėlių kultais, ir vieni kitus įtakojo. Daugelis religinių sistemų turėjo dvigubą dievybės sampratą, gamtos dievus ir vėles dievus; kai kurios teologijos šias sąvokas supainiojančiai perpynė, kaip tą iliustruoja Toras, vėlė herojus, kuris taip pat buvo ir žaibo šeimininkas.

Bet žmogaus garbinimas aukščiausiąją viršūnę pasiekė tada, kada žemiškieji valdovai iš savo pavaldinių tokio garbinimo reikalavo, ir kad pagrįstų tokius reikalavimus, jie tvirtino, jog yra kilę iš dievybių.

7. GARBINIMO IR IŠMINTIES PAGALBINĖS PROTO DVASIOS

Gamtos garbinimas gali atrodyti, jog primityvių vyrų ir moterų prote atsirado natūraliai ir spontaniškai, šitaip ir buvo; bet visą šitą laiką šituose pačiuose primityviuose protuose veikė šeštoji pagalbinė proto dvasia, kuri šitoms tautoms buvo padovanota kaip žmogiškosios evoliucijos šitos fazės reguliuojantis poveikis. Ir šita dvasia nuolat skatino žmogiškųjų rūšių potraukį garbinti, nesvarbu, kad ir koks primityvus būtų jo pirmasis pasireiškimas. Garbinimo dvasia suteikė aiškią pradžią žmogaus impulsui garbinti, nepaisant to, jog gyvūnų baimė motyvavo garbinimo išraišką, ir kad šito garbinimo ankstyvoji praktika koncentravosi ties gamtos objektais.

Jūs turite prisiminti, kad jausmas, o ne mąstymas buvo nukreipiantis ir kontroliuojantis poveikis per visą evoliucinį vystymąsi. Primityviam protui yra mažas skirtumas tarp bijojimo, saugojimosi, gerbimo, ir garbinimo.

Kada garbinimo potraukį išreiškia ir reguliuoja išmintis – meditacinis ir patirtinis mąstymas – tada jis pradeda išsivystyti į tikros religijos reiškinių. Kada septintoji pagalbinė proto dvasia, išminties dvasia, pasiekia efektyvų

[949]▼

veikimą, tada žmogus garbindamas ima nusigręžti nuo gamtos ir gamtinių objektų ir atsisukti į gamtos Dievą ir į amžinąjį visų gamtinių daiktų Kūrėją.

[Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

[950]▼

86 DOKUMENTAS

RELIGIJOS ANKSTYVOJI EVOLIUCIJA

RELIGIJOS evoliucija iš ankstesniojo ir primityvaus potraukio garbinti nepriklauso nuo apreiškimo. Tam, jog būtų užtikrintas toks vystymasis, visiškai pakanka normalaus žmogiškojo proto veikimo, kada yra visuotinės dvasinės dovanos šeštosios ir septintosios pagalbinių proto dvasių reguliuojantis poveikis.

Žmogaus ankstyviausioji ikireliginė gamtos jėgų baimė palaipsniui tapo religine, kada žmogiškoji sąmonė gamtą suasmeninino, sudvasino, ir galiausiai sudievinino. Dėl to primityvaus tipo religija buvo besivystančio gyvulinio proto psichologinės inercijos natūrali biologinė pasekmė po to, kada toks protas ėmė puoselėti sampratas apie tai, kas yra viršgamtiška.

1. ATSITIKTINUMAS: SĖKMĖ IR NESĖKMĖ

Šalia natūralaus potraukio garbinti, ankstyvosios evoliucinės religijos kilmės šaknys siekia žmogiškąjį atsitiktinumo patyrimą – vadinamąjį pasisėkimą, įprastus atsitikimus. Primityvusis žmogus, tam, kad išsimaitintų, medžiojo. Medžioklės rezultatai visą laiką turi skirtis, ir dėl to atsiranda toks patyrimas,

kurį žmogus aiškina kaip sėkmę ir nesėkmę. Nepasisekimas buvo galingas faktorius vyrų ir moterų gyvenime, kurie nuolat gyveno ties pavojingos ir kupinos rūpesčių egzistencijos bedugnės kraštu.

Laukinio ribotas intelektualus horizontas taip sutelkia dėmesį į atsitiktinumą, kad jo gyvenime nuolatiniu faktoriumi tampa atsitikimas. Primityvieji urantijiečiai kovojo dėl egzistavimo, o ne dėl pragyvenimo lygio; jie gyveno žūties gyvenimą, kuriame atsitiktinumas vaidino svarbų vaidmenį. Virš šitų laukinių nuolatinis siaubas dėl nežinomos ir nematomos nelaimės buvo pakibęs kaip nevilties debesis, kuris veiksmingai temdė kiekvieną malonumą; jie gyveno jausdami nuolatinę baimę, jog padarys kažką, kas atneš nelaimę. Prietaringi laukiniai visą laiką bijojo ilgalaikės sėkmės; jie į tokią gerą sėkmę žvelgė kaip į tam tikrą nelaimės šauklį.

Šita visą laiką esanti baimė, jog gali nepasisekti, buvo paralyžiuojanti. Kam įtemptai dirbti ir dėl to sulaukti nesėkmės – už kažką negauti nieko – kada galima plaukti pasroviui ir sulaukti sėkmės – gauti kažką už nieką? Nemažstantys žmonės sėkmę užmiršta – laiko ją savaime suprantama – bet jie skausmingai prisimena nesėkmę.

Ankstyvasis žmogus gyveno jausdamas neužtikrintumą ir nuolatinę baimę dėl atsitiktinumo–nesėkmės. Gyvenimas buvo jaudinantis atsitiktinumo žaidimas; egzistencija buvo azartinis lošimas. Nieko nuostabaus, kad iš dalies civilizuoti žmonės vis dar tebetiki atsitiktinumu ir aiškiai išreiškia polinkį į azartinius žaidimus. Primityvusis žmogus svyravo tarp dviejų galingų interesų: tarp aistros gauti kažką už nieką ir baimės nieko negauti už kažką. Ir šituo egzistencijos azartiniu žaidimu ankstyvojo laukinio protas buvo labai susidomėjęs ir aukščiausiu laipsniu susižavėjęs.

[951]▼

Vėliau piemenys laikėsi tokių pačių pažiūrų dėl atsitiktinumo ir atsitikimo, tuo tarpu dar vėliau žemdirbiai vis sąmoningiau ėmė suvokti, kad javams tiesioginės įtakos turi daugelis dalykų, kuriuos žmogus mažai kontroliuoja arba iš viso nekontroliuoja. Žemdirbys tapo sausros, potvynių, krušos, audrų, parazitų, ir augalų ligų, o taip pat ir karščio ir šalčio auka. Ir kadangi visi šitie natūralūs poveikiai turėjo įtakos individo klestėjimui, tai jie buvo laikomi sėkme arba nesėkme.

Šita atsitiktinumo ir pasisekimo samprata stipriai persmelkė visų senovės tautų filosofiją. Net ir nesenais laikais Saliamono Išmintimi buvo pasakyta: "Aš atsisukau ir pamačiau, jog lenktynes nevisada laimi greičiausias, o mūšyje nevisada nugalė stipriausias, ir duona nevisada atitenka išmintingam, ir turtai nevisada atitenka supratingiems žmonėms, o sumanus nevisada sulaukia palankumo; bet likimas ir atsitiktinumas yra skirtas jiems visiems. Nes žmogus nežino savo likimo; kaip žuvis pagauna blogio tinklas, ir kaip paukščius sugauna spąstai, taip ir žmonių sūnus sugauna blogio metas, kada juos užgriūna netikėtai."

2. ATSITIKTINUMO ĮASMENINIMAS

Laukinio protui nerimas buvo natūrali būseną. Kada vyrai ir moterys tampa didžiulio nerimo aukomis, tada jie tiesiog sugrįžta į savo tolimųjų protėvių natūralią būseną; o kada nerimas tampa iš tiesų skausmingu, tada jis trukdo veiklai ir neišvengiamai sukelia evoliucinius pakeitimus ir biologinius prisitaikymus. Žengiančiai į priekį evoliucijai skausmas ir kentėjimas yra esminiai dalykai.

Kova dėl egzistencijos yra tokia skausminga, jog kai kurios atsilikusios gentys dar ir dabar kaukia ir rauda dėl kiekvieno naujo saulėtekio. Primityvusis žmogus nuolat klausdavo "Kas mane kankina?" Nesurasdamas savo vargų materialaus šaltinio, jis apsistojo ties dvasiniu paaiškinimu. Ir taip gimė religija iš baimės tam, kas yra paslaptinga, iš baimingos pagarbos tam, kas yra nematoma, iš siaubo tam, kas yra nežinoma. Iš pradžių dėl atsitiktinumo, o vėliau dėl paslapties, šitokiu būdu gamtos baimė tapo vienu iš faktorių kovoje už egzistavimą.

Primityvusis protas buvo logiškas, bet turėjo nedaug idėjų, kad galėtų protingai nustatyti ryšius; laukinio protas buvo neapšviestas, visiškai neišprusęs. Jeigu vienas įvykis ėjo po kito, tai, laukinio supratimu, jie buvo priežastis ir pasekmė. Ką civilizuotas žmogus laiko prietaru, tas laukiniam buvo tiesiog visiškai nežinomas dalykas. Žmonija palaipsniui sužinojo, kad nebūtinai yra koks nors ryšys tarp tikslų ir pasekmių. Žmogiškosios būtybės tikrai pradeda suvokti, kad egzistencijos reakcijos atsiranda tarp veiksmų ir jų pasekmių. Laukinis stengiasi įsmeninti viską, kas yra neapčiuopiama ir abstraktu, ir tokiu būdu tiek gamta, tiek atsitiktinumas yra įsmeninami kaip vėlės – dvasios, o vėliau yra įsmeninami kaip dievai.

Žmogus natūraliai yra linkęs tikėti tuo, kas, jo nuomone, jam yra geriausia, tuo, kas jį tiesiogiai ar netiesiogiai domina; savo paties interesus didele dalimi užgožia logiką. Skirtumas tarp laukinio proto ir civilizuotų žmonių proto yra daugiau turinio, o ne prigimties skirtumas, daugiau laipsnio, o ne kokybės skirtumas.

Bet ir toliau tuos dalykus, kuriuos sunku suvokti, priskirti viršgamtinėms priežastims yra ne daugiau kaip tingumas ir patogus būdas vengti visų formų įtempto intelektualaus darbo. Pasisekimas yra tiesiog terminas, sukurtas tam, jog pažymėtų tai, kas yra nepaaiškinama bet kuriame žmogiškosios egzistencijos amžiuje; jis pavadina tuos reiškinius, kurių žmonės suvokti negali arba nenori. Atsitiktinumas yra toks žodis, kuris pažymi, kad žmogus yra per daug neišmanantis arba per daug tingus, kad apibrėžtų priežastis. Žmonės natūralų vyksmą laiko atsitiktinumu arba nesėkme tikrai tada, kada jie neturi smalsumo ir vaizduotės, kada rasems stinga iniciatyvos ir jaudinančio patyrimo. Gyvenimo reiškinių

[952]▼

tyrinėjimas anksčiau ar vėliau sugriauna žmogaus tikėjamą atsitiktinumu, pasisekimu, ir vadinamosiomis nesėkmėmis, visa tai pakeisdamas dėsniu ir

tvarkos visata, kurioje prieš kiekvieną pasekmę eina konkreti priežastis. Tokiu būdu egzistencijos baimę pakeičia gyvenimo džiaugsmas.

Laukinis į visą gamtą žiūrėjo kaip į gyvą, kaip priklausančią kažkam. Civilizuotas žmogus tebespardo ir tebekeikia tuos negyvus objektus, kurie pasitaiko jo kelyje ir už kurių jis užkliūna. Primityvusis žmogus niekada nieko nelaikė atsitiktiniu; visada viskas buvo iš anksto parengta. Primityviajam žmogui likimo sfera, atsitiktinumo pasireiškimas, dvasinis pasaulis, buvo lygiai tiek pat neorganizuotas ir netvarkingas, kokia neorganizuota ir netvarkinga buvo ir primityvioji visuomenė. Į sėkmę ir nesėkmę buvo žiūrima kaip į įnoringą ir impulsyvią dvasinio pasaulio reakciją, vėliau kaip į dievų užgaidą.

Bet ne visos religijos išsivystė iš animizmo. Kartu su animizmu egzistavo ir kitos sampratos apie viršgamtiskumą, ir šitie tikėjimai taip pat vedė į garbinimą. Natūralizmas nėra religija – jis yra religijos palikuonis.

3. MIRTIS – NESUPRANTAMOJI

Mirtis besivystančiam žmogui buvo didžiausias sukrėtimas, atsitiktinumo ir paslapties labiausiai gluminantis derinys. Ne gyvenimo šventumas, bet mirties sukrėtimas kėlė baimę ir šitaip veiksmingai skatino religiją. Laukinių tautose mirtis paprastai būdavo prievartinė, tokiu būdu neprievartinė mirtis tapo dar paslaptingesne. Kaip natūrali gyvenimo pabaiga ir kurios yra tikimasi mirtis nebuvo aiški primityviųjų žmonių sąmonei, ir žmogui prireikė ištisų amžių, kad jis suvoktų jos neišvengiamumą.

Ankstyvasis žmogus gyvenimą laikė savaime suprantamu dalyku, tuo tarpu į mirtį jis žiūrėjo kaip į tam tikros rūšies bausmę. Visos rasės turi legendų apie žmones, kurie nemiršta, likučius tų pasakojimų apie ankstyvąjį požiūrį į mirtį. Jau žmogiškasis protas turėjo miglotą sampratą apie neaiškų ir neorganizuotą dvasinį pasaulį, apie tokią sferą, iš kurios kilo viskas, ko negalima suprasti žmogiškajame gyvenime, ir šitą ilgą nepaaiškinamų reiškinių sąrašą papildė ir mirtis.

Visos žmonių ligos ir natūrali mirtis iš pradžių buvo tikima, jog yra dėl dvasios įtakos. Net ir šiandieniniais laikais kai kurios civilizuotos rasės mano, kad ligas sukelia "velnias" ir kad išgyjimas priklauso nuo religinių ritualų. Vėlesnės ir sudėtingesnės teologinės sistemos mirtį vis dar tebepriskiria dvasinio pasaulio veikimui, visa tai atvedė į tokias doktrinas, kaip pirmoji nuodėmė ir žmogaus nuopuolis.

Būtent savo bejėgiškumo prieš galingas gamtos jėgas suvokimas, kartu pripažįstant žmogiškąjį silpnumą mirties ir ligos akivaizdoje, laukinį privertė pagalbos kreiptis į viršmaterialų pasaulį, kurį jis miglotai įsivaizdavo kaip šitų paslaptinių gyvenimo vingių šaltinį.

4. IŠLIKIMO PO MIRTIES SAMPRATA

Samprata apie mirtingojo asmenybės viršmaterialią fazę gimė dėl nesąmoningos ir grynai atsitiktinės kasdienių gyvenimo įvykių asociacijos, plius dėl vėlių susapnavimo. Vienu metu mirusį vadą susapnavus keliems jo genties nariams atrodė, jog tai buvo įtikinamas įrodymas, kad senasis vadas kažkokia forma iš tikrųjų sugrįžo. Visa tai buvo labai realus dalykas laukiniam, kuris pabudavo iš tokių sapnų išmuštas prakaito, drebedamas, ir šaukdamas.

Tai, kad tikėjimas į pomirtinę egzistenciją yra kilęs iš sapnų, paaiškina polinkį nematomus dalykus visada įsivaizduoti matomais. Ir netrukus šita nauja samprata apie ateities gyvenimą dėl vėlės susapnavimo ėmė efektyviai veikti kaip vaistas nuo mirties baimės drauge su biologiniu savisaugos instinktu.

Ankstyvasis žmogus taip pat buvo susirūpinęs dėl savo kvėpavimo, ypač šaltame klimate, kada iškvėpiant jis atrodydavo kaip debesis. Gyvybės kvėpavimas buvo laikomas tuo reiškiniu, kuris skyrė gyvuosius nuo mirusiųjų. Jis žinojo, kad kvėpavimas gali palikti kūną, o jo sapnai apie įvairių keistų dalykų atlikimą tuo metu, kol jis miega, įtikino jį, kad su žmogiškąja būtybe yra susieta kažkas tokio, kas yra nematerialu. Pati primityviausioji idėja apie žmogiškąją sielą, vėlę, kilo iš idėjų sistemos apie kvėpavimą-sapną.

Galiausiai laukinis save suvokė kaip dvigubą – kūną ir kvėpavimą. Kvėpavimas be kūno priligo dvasiai, vėlei. Nors turėdamos labai aiškia žmogiškąją prigimtį, vėlės, arba dvasios, buvo laikomos viršžmogiškomis. Ir šitas tikėjimas, jog egzistuoja bekūnės dvasios atrodė, jog paaiškina, kodėl atsitinka tai, kas yra neįprasta, nepaprasta, reta, ir nepaaiškinama.

Primityvioji doktrina apie išlikimą po mirties nebūtinai buvo tikėjimas į nemirtingumą. Būtybės, kurios nesugebėdavo suskaičiuoti daugiau kaip iki dvidešimties, vargu ar galėjo suvokti begalybę ir amžinybę; vietoje šito jos galvojo apie vienas po kito einančius įsikūnijimus.

Oranžinė rasė buvo ypatingai linkusi tikėti į transmigraciją ir reinkarnaciją. Mintis apie naują įsikūnijimą atsirado stebint vaikų ir tėvų vidinių ir išorinių bruožų panašumą. Paprotys vaikams suteikti senelių ir kitų protėvių vardus buvo dėl tikėjimo į reinkarnaciją. Kai kurios vėlesnės rasės tikėjo, kad žmogus miršta nuo trijų iki septynių kartų. Šitą tikėjimą (likusį iš Adomo mokymų apie morontinius gyvenamuosius pasaulius), ir apreikštos religijos daug kitų liekanų, galima surasti kitais atžvilgiais absurdiškose dvidešimtojo amžiaus barbarų doktrinos.

Ankstyvasis žmogus neturėjo minčių apie pragarą ar bausmę ateityje. Laukiniai į ateities gyvenimą žiūrėjo lygiai taip, kaip į dabartinį, tik be visų nesėkmių. Vėliau, imta suvokti atskirą likimą geroms vėlėms ir blogoms vėlėms – rojų ir pragarą. Bet kadangi daug primityviųjų rasių tikėjo, kad žmogus į kitą gyvenimą patenka vos tik palieka šitą gyvenimą, tai jie nepuoselėjo minties apie senatvę ir pasiligojimą. Pasenę bevelijo, kad juos nužudytų iki to laiko, kada jie bus per daug nusilpę.

Beveik kiekviena grupė turėjo skirtingą supratimą apie vėlės sielos likimą. Graikai tikėjo, kad silpni žmonės turi turėti silpnas sielas, taigi jie sugalvojo Pragarą, vietą, kur tiko priimti tokias anemiškas sielas; taip pat buvo manoma, jog šitų neenergingų atstovų šešėliai buvo trumpesni. Ankstyvieji anditai manė, kad jų vėlės sugrįžta į gimtuosius protėvių kraštus. Kiniečiai ir egiptiečiai kažkada tikėjo, kad siela ir kūnas pasilieka drauge. Toks tikėjimas tarp egiptiečių pasireiškė rūpestingu kapaviečių įrengimu ir pastangomis konservuoti kūną. Net ir šiuolaikinės tautos stengiasi sustabdyti mirusiojo irimą. Hebrajai sugalvojo, kad individo vaiduokliška kopija nusileidžia žemyn į Šeolą; ji

nebegali sugrįžti į gyvųjų žemę. Jie iš tiesų žengė šitą svarbų žingsnį į priekį mokyme apie sielos evoliuciją.

5. SAMPRATA APIE VĖLĘ-SIELĄ

Nematerialioji žmogaus dalis buvo vadinama įvairiai: vėlė, dvasia, šešėlis, šmėkla, vaiduoklis, ir pastaruoju metu *siela*. Siela buvo ankstyvojo žmogaus vizijos antrininkas; ji buvo

[954]▼

visais atžvilgiais lygiai tokia pati, kaip ir pats mirtingasis, išskyrus tai, kad ji nereagavo į prisilietimą. Tikėjimas į vizijos antrininkus tiesiogiai vedė į tokią sampratą, jog visi daiktai, gyvi ir negyvi, turi sielą, taip pat ir žmonės. Šita samprata turėjo polinkį ilgą laiką išsilaikyti tikėjimuose į gamtos dvasias; eskimai dar ir dabar tebemano, jog gamtoje viskas turi dvasią.

Vėlės sielą buvo galima išgirsti ir pamatyti, bet ne paliesti. Palaipsniui rasės vizijų gyvenimas tiek išvystė ir išplėtė šito besivystančio dvasinio pasaulio veiklą, kad galiausiai į mirtį buvo žiūrima kaip į "vėlės atsiskyrimą." Visos primityviosios gentys, išskyrus tas, kurios buvo tik šiek tiek aukščiau už gyvulius, išvystė tam tikrą sampratą apie sielą. Besivystanti civilizacija šitą prietaringą sielos sampratą sunaikina, ir žmogaus nauja samprata apie sielą kaip Dievą pažįstančio mirtingojo proto ir jame gyvenančios dieviškosios dvasios, Minties Derintojo, bendrą kūrinį visiškai priklauso nuo apreiškimo ir asmeninio religinio patyrimo.

Ankstyvieji mirtingieji paprastai nesugebėdavo atskirti viduje gyvenančios dvasios ir evoliucinės prigimties sielos. Laukinis buvo labai susipainiojęs, nežinodamas, ar vėlės siela kūnui yra sava, ar ji yra išorinis veiksnys, turintis tą kūną. Kadangi susipainiojus nebuvo racionalios minties, tai laukinių požiūris į sielas, vėles, ir dvasias buvo labai nenuoseklus.

Buvo manoma, jog siela su kūnu yra susieta taip, kaip kvapas yra susietas su gėle. Senovės žmonės tikėjo, kad siela gali palikti kūną įvairiais būdais, kaip antai:

1. Įprastai ir trumpam apalpus.
2. Miego metu, natūraliai sapnuojant.
3. Komos ir nesąmonės būsenoje, susijusioje su ligomis ir nelaimingais atsitikimais.
4. Mirštant, išsiskyrimas visam laikui.

Laukiniai į čiaudėjimą žiūrėjo kaip į nesėkmingą sielos mėginimą išsiveržti iš kūno. Nemiegodamas ir budėdamas kūnas sugebėdavo sutrukdyti sielos mėginimui pabėgti. Vėliau, čiaudėjimą visada palydėdavo koks nors religinis išsireiškimas, toks, kaip "Telaimina tave Dievas!"

Anksti evoliucijoje buvo manoma, kad miegas įrodo, jog vėlės siela iš kūno gali būti išėjusi, ir buvo tikima, kad ją galima sugrąžinti ištarus ar sušukus miegančiojo vardą. Esant kitoms nesąmoningos būsenos formoms, buvo manoma, jog siela yra labiau nutolusi, galbūt mėgina ištrūkti visam laikui -

artindama mirtį. Į sapnus buvo žiūrima kaip į sielos patyrimus miego metu, kada ji trumpam yra palikusi kūną. Laukinis tiki, kad jo sapnai yra tiek pat realūs, kaip ir bet kuri kita jo patyrimo dalis tada, kada jis nemiega. Senovės žmonės miegančiuosius žadindavo palaipsniui, kad siela turėtų laiko sugrįžti į kūną.

Per visus amžius žmonės su baiminga pagarba žiūrėjo į nakties meto vaiduoklius, ir hebrajai nebuvo išimtis. Jie iš tikrųjų tikėjo, kad Dievas su jais kalbasi sapnuose, nepaisant Mozės perspėjimų, nukreiptų prieš tokią mintį. Ir Mozė buvo teisus, nes paprasti sapnai nėra tie metodai, kuriuos dvasinio pasaulio asmenybės panaudoja tada, kada jos stengiasi užmegzti ryšį su materialiomis būtybėmis.

Senovės žmonės tikėjo, kad sielos gali įeiti į gyvūnus ir net į negyvus objektus. Toks tikėjimas aukščiausią laipsnį pasiekė vilkolakio idėjose apie susitapatinimą su gyvūnais. Žmogus gali būti įstatymų besilaikantis gyventojas dienos metu, bet, kada jis užmiega, tada jo siela gali įeiti į vilką arba į kokią nors kitą gyvūną, šmižinėjantį ir naktį nusiaubiantį viską aplinkui.

[955]▼

Primityvieji žmonės manė, kad siela yra susijusi su kvėpavimu, ir kad jos savybės galima įdiegti arba perkelti kvėpavimu. Drąsuolis vadas kvėpuodavo naujagimiui, tuo jam perteikdamas drąsą. Ankstyvųjų krikščionių Šventosios Dvasios padovanojimo ritualo metu būdavo kvėpuojama į kandidatus. Psalmininkas sakė: "Viešpaties žodžiu buvo sukurti dangūs, o visa gausybė, esanti juose, buvo sutverta jo burnos kvėpavimu." Ilgą laiką buvo paprotys, kada vyriausiasis sūnus mėgindavo sugauti savo miršančiojo tėvo paskutinįjį iškvėpimą.

Vėliau, lygiai taip, kaip ir kvėpavimo, imta bijoti šešėlio ir žiūrėti į jį su gilia pagarba. Savo paties atvaizdas vandenyje kartais buvo laikomas įrodymu, jog egzistuoja antrininkas, o į veidrodžius buvo žiūrima su prietaringa baime. Net ir dabar daug civilizuotų žmonių mirties atveju veidrodį nusuka į sieną. Kai kurios atsilikusios gentys tebetiki, jog paveikslas, piešinys, modelis, ar atvaizdas pašalina iš kūno visą sielą arba jos dalį; dėl to jie yra draudžiami.

Apskritai buvo manoma, jog siela yra susitapatinusi su kvėpavimu, bet įvairios tautos laikėsi nuomonės, kad siela taip pat gyvena galvoje, plaukuose, širdyje, kepenyse, kraujyje, ir riebaluose. "Abelio kraujo šauksmas iš žemės" išreiškia vienu metu buvusį tikėjimą, kad vėlė būna kraujyje. Semitai mokė, jog siela gyvena kūno riebaluose, ir daugelyje tautų valgyti gyvūnų riebalus buvo tabu. Galvų, kaip ir skalpų, medžioklė buvo tas metodas, kurio pagalba buvo sugaunama priešoji siela. Pastaraisiais laikais akys buvo laikomos sielos langais.

Tie, kurie laikėsi trijų ar keturių sielų doktrinos, tikėjo, kad vienos sielos netekimas reiškė nepatogumą, dviejų sielų praradimas reiškė ligą, trijų sielų netekimas reiškė mirtį. Viena siela gyveno kvėpavime, viena siela gyveno galvoje, viena siela gyveno plaukuose, viena siela gyveno širdyje. Sergantiems būdavo patariama vaikščioti lauke, viliantis, kad juos palikusios sielos bus sugautos. Buvo manoma, jog pasiligojusio žmogaus sergančią sielą didieji šamanai gali pakeisti nauja siela, "nauju gimimu."

Badonano vaikai išvystė tikėjimą į dvi sielas, kvėpavimą ir šešėlį. Ankstyvosios noditų rasės manė, kad žmogų sudarė du asmenys, siela ir kūnas.

Šitą žmogaus egzistencijos filosofiją vėliau išreiškė graikų požiūris. Patys graikai tikėjo į tris sielas; augalinė siela gyveno skrandyje, gyvulinė siela gyveno širdyje, intelektualinė siela gyveno galvoje. Eskimai tiki, jog žmogus turi tris dalis: kūną, sielą, ir vardą.

6. VĖLIŲ-DVASIŲ APLINKA

Žmogus natūralią aplinką paveldėjo, visuomeninę aplinką įgavo, ir vėlių aplinką įsivaizdavo. Valstybė yra žmogaus reakcija į natūralią aplinką, šeima yra jo reagavimas į visuomeninę aplinką, bažnyčia yra jo reakcija į iliuzorinę vėlių aplinką.

Žmonijos istorijoje labai anksti buvo visuotinai patikėta vėlių ir dvasių įsivaizduojamo pasaulio realybėmis, ir šitas naujai įsivaizduojamas dvasių pasaulis primityvioje visuomenėje tapo jėga. Šito naujojo faktoriaus atsiradimas žmogaus mąstyme ir veikloje visos žmonijos protinį ir moralinį gyvenimą pakeitė visam laikui.

Į šitą pagrindinę iliuzijos ir neišmanymo prielaidą mirtingojo baimė sudėjo viską iš vėlesniųjų prietarų ir primityviųjų tautų religijos. Tai buvo žmogaus vienintelė religija iki pat apreiškimo laikų, ir šiandien daugelis pasaulio rasių turi tiksliai šitokią primityvią evoliucinę religiją.

Evoliucijai žengiant į priekį, sėkmė buvo siejama su geromis dvasiomis, o nesėkmė buvo asocijuojama su blogomis dvasiomis. Priverstinio prisitaikymo prie besikeičiančios

[956]▼

aplinkos sunkumas buvo laikomas nesėkme, dvasių vėlių nepasitenkinimu. Primityvusis žmogus iš savo įgimto potraukio garbinti ir klaidingos sampratos apie atsitiktinumą palaipsniui išvystė religiją. Tam, kad įveiktų šituos atsitiktinumų pasireiškimus, civilizuotas žmogus pasitelkia apsidraudimo schemas; šiuolaikinis mokslas vietoje netikrų dvasių ir įnoringų dievų siūlo registratorių su matematiniu apskaičiavimu.

Kiekviena nauja karta iš savo protėvių kvailų prietarų juokiasi, nors ji pati ir toliau laikosi tų minties ir garbinimo sofizmų, kurie kels šypseną apsišvietusiems palikuonims.

Bet pagaliau primityviojo žmogaus protą užvaldė tokios mintys, kurios pranoko visus jo įgimtus biologinius potraukius; pagaliau žmogus netrukus turėjo pradėti vystyti gyvenimo meną, paremtą kažkuo daugiau negu reakcija į materialius akstinus. Ėmė atsirasti primityvios filosofinės gyvenimo politikos pradmenys. Netrukus turėjo atsirasti viršgamtinis gyvenimo standartas, nes, jeigu dvasios vėlė yra supykusi, tai aplankys nesėkmė, jeigu ji yra patenkinta, tai aplankys sėkmė, tuomet ir žmogaus elgesys turi būti atitinkamai reguliuojamas. Pagaliau išsivystė samprata, kas yra gera ir kas yra bloga; ir visa tai buvo likus daug laiko iki bet kokio apreiškimo žemėje.

Atsiradus šioms sampratoms, buvo pradėta ilga ir laiką švaistanti kova, kaip įsiteikti amžinai nepatenkintoms dvasioms, evoliucinės religinės baimės vergiški pančiai, tas ilgalaikis žmogaus pastangų tuščias eikvojimas

paminklams, šventykloms, aukojimams, ir šventikams. Tai buvo siaubinga ir gąsdinanti kaina, kurią teko sumokėti, bet ji buvo viso šito verta, nes žmogus šito dėka pasiekė natūralų suvokimą, kas yra santykinis gėris ir blogis; gimė žmogiškoji etika!

7. PRIMITIVEVIOSIOS RELIGIJOS FUNKCIJA

Laukinis jautė poreikį apsidrausti, ir dėl to jis noriai mokėjo savo kankinantį užmokestį baime, prietarais, siaubu, ir dovanomis žyniui už tai, kad jį magiškai apdraustų nuo nesėkmės. Primityvioji religija buvo tiesiog apsidraudimo užmokestis nuo pavojų, tykančių miške; civilizuotas žmogus moka materialų draudimo įnašą nuo nelaimingų atsitikimų gamyboje ir šiuolaikinės gyvensenos kritinių situacijų atveju.

Šiuolaikinė visuomenė draudimo verslą perkelia iš šventikų ir religijos sferos į ekonomikos sritį. Religija vis daugiau rūpinasi gyvenimo apdraudimu po mirties. Šiuolaikiniai žmonės, bent jau tie, kurie mąsto, nebemoka tuščiai tam, kad valdytų sėkmę. Religija palaipsniui kyla į aukštesnį filosofinį lygį kaip kontrastas savo ankstesniajai apdraudimo nuo nesėkmės funkcijai.

Bet šitos senovės idėjos apie religiją užkirto kelią tam, jog žmonės taptų fatalistais ir beviltiškais pesimistais; jie tikėjo, kad jie gali bent jau kažką padaryti, jog paveiktų likimą. Vėlių baimės religija teigė žmonėms, kad jie turi *reguluoti savo elgesį*, kad yra viršmaterialus pasaulis, kuris valdo žmogaus likimą.

Šiuolaikinės civilizuotos rasės tik pradeda išsivaduoti iš vėlių baimės aiškindamos sėkmę ir egzistencijos įprastą nelygybę. Žmonija ima išsilaisvinti iš vėlės-dvasios pančių aiškinant nesėkmę. Bet nors žmonės ir atsisako klaidingos doktrinos apie gyvenimo vingių dvasines priežastis, vis tik jie demonstruoja stebinantį norą pasiduoti beveik lygiai tokiam pat klaidingam mokymui, kuris juos verčia visą žmonių nelygybę aiškinti politiniu piktnaudžiavimu, visuomeniniu neteisingumu, ir pramonės konkurencija. Bet nauji įstatymai, auganti

[957]▼

filantropija, ir tolimesnis pramonės reorganizavimas, kad ir kokie jie būtų geri, nepakeis įgimtų savybių ir gyvenimo atsitiktinumų. Tikrai faktų suvokimas ir išmintingas manipuliavimas gamtos dėsnių terpėje įgalins žmogų gauti tai, ko jis nori, ir išvengti to, ko jis nenori. Mokslinės žinios, vedančios į mokslinį veiksmą, yra vieninteliai vaistai nuo vadinamųjų atsitiktinių nesėkmių.

Pramoninė gamyba, karas, vergovė, ir pilietinis valdymas atsirado reaguojant į žmogaus visuomeninę evoliuciją jo natūralioje aplinkoje; panašiai atsirado ir religija kaip jo reakcija į išivaizduojamą vėlių pasaulio iliuzorinę aplinką. Religija buvo savęs palaikymo evoliucinis išsivystymas, ir jai tą padaryti pavyko, nepaisant to, kad iš pradžių ji buvo grindžiama klaidinga samprata ir buvo visiškai nelogiška.

Primityvioji religija žmogiškojo proto dirvą parengė, klaidingos baimės galinga ir pagarbą keliančia jėga, viršgamtinės kilmės bona fide dvasinės jėgos,

Minties Derintojo, padovanojimui. Ir dieviškieji Derintojai nuo to momento visą laiką dirba tam, kad Dievo baimę pakeistų į Dievo meilę. Evoliucija gali būti lėta, bet ji yra neklystančiai veiksminga.

[Pateikta Nebadono Vakaro Žvaigždės.]

[958]▼

87 DOKUMENTAS

VĖLIŲ KULTAI

VĖLIŲ kultas išsivystė kaip atsvara nesėkmės pavojams; jo primityvūs religiniai ritualai kilo iš nesėkmės baimės ir iš nepaprastos mirusiųjų baimės. Nė viena iš šitų ankstyvųjų religijų neturėjo nieko bendro su Dievybės pažinimu arba su garbinimu to, kas yra viršžmogiška; jų ritualai daugiausia buvo neigiami, sumanyti tam, jog išvengtų vėlių, išvytų jas, arba jas pažabotų. Vėlių kultas buvo nei daugiau, nei mažiau kaip apsidraudimas nuo nelaimės; jis neturėjo nieko bendro su tokiu investavimu, kada ateityje tikimasi didesnio pelno.

Žmogus ilgai ir žiauriai kovojo su vėlių kultu. Žmogiškojoje istorijoje nėra sukurta nieko kito, kas sukeltų didesnę apgailestavimą, kokį sukelia šitos apgailėtinos vėlių-dvasių baimės vergovės vaizdas. Būtent atsiradus šitai pačiai baimei prasidėjo žmonijos religinės evoliucijos žengimas aukštyn. Žmogiškoji vaizduotė, palikusi savojo aš krantus, inkaro nebeišmes tol, kol nepasieks sampratos apie tikrąją Dievybę, realųjį Dievą.

1. VĖLIŲ BAIMĖ

Mirties buvo bijomasi, nes mirtis reiškė kitos vėlės išlaisvinimą iš savo fizinio kūno. Senovės žmonės darė viską, kas įmanoma, jog užkirstų kelią mirčiai, jog išvengtų to vargo, kovojant su nauja vėle. Jie visada labai troško priversti vėlę palikti mirties areną, kad ji pradėtų kelionę į mirusiųjų žemę. Vėlės labiausiai buvo bijomasi tariamu perėjimo periodu nuo jos pasirodymo mirties metu iki jos vėlesnio išvykimo į vėlių gimtinę, kas buvo neaiški ir primityvi samprata apie pseudo dangų.

Nors laukinis vėlėms suteikė viršgamtines galias, bet vargu ar jis suvokė, kad jos turi viršgamtinį intelektą. Buvo panaudojama daug triukų ir apgaulių mėginant suklaidinti ir apgauti vėles; civilizuotas žmogus didelę dalį tikėjimo vis dar sieja su viltimi, jog išoriškas pamaldumo pasireiškimas tam tikru būdu apgaus visažinę Dievybę.

Primityvieji žmonės bijojo ligų, nes matė, jog dažnai jos buvo mirties pranašas. Jeigu genties šamanams sergančio gentainio išgydyti nepavykdavo, tai ligonį paprastai iškraustydavo iš šeimos pirkelės į mažesnę arba palikdavo po atviru dangumi, kad numirtų vienas. Namelis, kuriame kas nors numirdavo, paprastai būdavo sugriaunamas; o jeigu ne, tai jo visada vengdavo, ir šitoji baimė ankstyvajam žmogui užkirto kelią statyti tvirtus būstus. Ji taip pat neleido įkurti nuolatinių kaimų ir miestų.

Kada mirdavo klando narys, tada laukiniai sėdėdavo ir šnekėdavosi visą naktį; jie bijojo, kad taip pat numirs, jeigu užmigs netoli lavono. Užsikrėtimas nuo

lavono sustiprino baimę mirusiajam, ir visos tautos, vienu ar kitu metu, laikėsi sudėtingų apvalymo ritualų, numatytų tam, kad apvalytų individą po kontakto su mirusiuoju. Senovės žmonės tikėjo, kad lavonas turi

[959]▼

būti šviesoje; niekada nebuvo leidžiama mirusiojo kūno palikti tamsoje. Dvidešimtajame amžiuje, žvakės tebėra deginamos mirties patalpoje, ir žmonės vis dar nemiegodami sėdi prie mirusiojo. Vadinamasis civilizuotas žmogus iš savo gyvenimo filosofijos dar nevisiškai pašalina baimę mirusiųjų kūnams.

Bet nepaisant visos šitos baimės, žmonės vis tiek vėles stengėsi apgauti. Jeigu pirkelė, kurioje mirdavo žmogus, nebūdavo sunaikinama, tai lavoną iškeldavo per skylę sienoje, niekada neišnešdavo per duris. Šitų priemonių būdavo imamasi tam, kad vėlę supainiotų, kad neleistų jai čia laukti, ir, kad būtų apsidrausta nuo jos sugrįžimo. Po laidotuvių gedintieji taip pat sugrįždavo kitu keliu, kad vėlė neatsektų. Grįžimas atgal ir dešimtys kitų taktinių būdų būdavo panaudojami tam, jog būtų apsidrausta nuo vėlės sugrįžimo nuo kapo. Kad apgautų vėles skirtingų lyčių atstovai pasikeisdavo drabužiais. Buvo sukurti gedulo kostiumai tam, kad užmaskuotų išlikusius gyvuosius; vėliau, kad parodytų pagarbą mirusiajam ir tokiu būdu vėlėms įtikėtų.

2. VĖLIŲ NURAMINIMAS

Religijoje nuraminimo negatyvi programa buvo daug anksčiau už dvasios prievartinio pajungimo ir nuolankaus meldimo pozityvią programą. Žmogiškojo garbinimo pirmieji veiksmai buvo gynybos, o ne gilaus gerbimo reiškiniai. Šiuolaikinis žmogus mano, kad apsidrausti nuo gaisro yra išmintinga; taip ir laukiniam aukščiausioji išmintis buvo pasirūpinti apsidraudimu nuo vėlės atnešamų nesėkmių. Pastangos, kuriomis buvo užtikrinama šita apsauga, sudarė vėlių kulto metodus ir ritualus.

Kažkada buvo manoma, jog didžiausias vėlės troškimas yra tai, kad ji būtų greitai "nuraminta" tam, kad nekliudomai galėtų išeiti į pomirtinį pasaulį. Bet koks klaidingas veiksmas arba procedūros pažeidimas, kada gyvieji atlieka vėlės nuraminimo ritualą, garantuotai turėjo uždelsti jos išėjimą į vėlių šalį. Buvo tikima, jog vėlei tas nepatinka, o supykusi vėlė, buvo manoma, turėjo būti nelaimės, nepasisekimo, ar vargo šaltinis.

Laidojimo ceremonija kilo iš žmogaus pastangų priversti vėlės sielą išeiti į savo būsimuosius namus, o laidotuvių pamokslas iš pradžių buvo numatytas tam, jog naujai vėlei suteiktą informaciją, kaip ten patekti. Buvo paprotys aprūpinti vėlę maistu ir drabužiais kelionei, šitie daiktai būdavo įdedami į kapą arba paliekami šalia jo. Laukinis tikėjo, jog tam, kad "vėlė būtų nuraminta" – būtų priversta pasišalinti nuo kapo aplinkos – reikia nuo trijų dienų iki vienerių metų. Eskimai tebetiki, kad siela tris dienas lieka su kūnu.

Po mirties buvo laikomasi tylos arba gedulo tam, kad vėlė nebūtų vėl priviliota atgal į namus. Savęs kankinimas – žaizdos – buvo įprasta gedulo forma. Daugelis pažengusių į priekį mokytojų mėgino tą sustabdyti, bet jiems nepasisekė. Pasninkavimas ir kitos savojo aš atsižadėjimo formos, buvo manoma, jog patinka vėlėms, kurios mėgavosi gyvųjų diskomfortu, kada

slėpdavosi netoli tuo pareinamuoju laikotarpiu iki tikrai išvykdavo į mirusiųjų žemę.

Gedulo ilgi ir dažni neveiklos periodai buvo viena iš didžiausių kliūčių civilizacijos vystymuisi. Kiekvienais metais savaitės ir net mėnesiai tiesiogine prasme būdavo švaistomi veltui šitam neproduktyviam ir bereikšmiam gedėjimui. Tas faktas, kad laidotuvių proga būdavo samdomi profesionalūs gedėtojai, rodo, jog gedulas buvo ritualas, o ne liūdesio įrodymas. Šiuolaikiniai žmonės gali gedėti mirusiojo iš pagarbos ir iš skausmo, bet senovės žmonės tą darė iš baimės.

Mirusiųjų vardai niekada nebūdavo ištariami. Iš tikrųjų dažnai jie būdavo išmetami iš kalbos. Šitie vardai tapdavo tabu, ir šitokiu būdu kalbos

[960]▼

būdavo nuolat nuskurdinamos. Galiausiai tai sukėlė simbolinės kalbos ir netiesioginio išsireiškimo, tokio, kaip "vardas arba diena, kurios niekas niekada nemini," paplitimą.

Senovės gyventojai taip troško atsikratyti nuo vėlės, kad jai siūlė viską, ko tik buvo galima trokšti gyvenimo metu. Vėlės norėjo žmonių ir tarnų; pasiturintis laukinis tikėjosi, kad, jam mirus, būtų gyva palaidota bent jau viena vergė žmona. Vėliau tai tapo papročiu našlei nusižudyti prie savo vyro kapo. Kada mirdavo vaikas, tada motina, teta, ar senelė dažnai būdavo pasmaugiamos tam, kad suaugusi vėlė galėtų lydėti ir rūpintis vaiko vėle. Ir tie, kurie tokiu būdu atiduodavo savo gyvybę, paprastai tą darydavo noriai; iš tikrųjų, jeigu jie būtų gyvenę, pažeisdami paprotį, tai jų baimė dėl vėlės įniršio iš jų būtų atėmusi tą nedaugelį malonumų, kuriuos gyvenime patirdavo primityvūs žmonės.

Buvo įprasta pasiųsti didžiulį skaičių pavaldinių tam, kad lydėtų mirusį vadą; kada mirdavo šeimininkas, tada vergai būdavo nužudomi tam, kad galėtų jam patarnauti vėlių žemėje. Borneo salos gyventojai vis dar parūpina kurjerį kompanioną; vergas nuduriamas ietimi tam, kad jo vėlė keliautų kartu su savo mirusiu šeimininku. Buvo tikima, jog nužudytųjų vėlės labai džiaugiasi turėdamos vergais savo žudikų vėles; šitokia samprata žmones skatino medžioti galvas.

Buvo manoma, jog vėlėms patinka maisto kvapas; kažkada maisto aukojimas per laidotuvių vaišes buvo visuotinis. Primityvioji malda, prieš valgį, buvo gabalėlis maisto, įmestas į ugnį, turint tikslą įsiteikti dvasioms, tuo pačiu metu sumurmant magišką formulę.

Buvo tikima, jog mirusieji turi naudotis įrankių ir ginklų, kurie priklausė jiems gyviems, vėlėmis. Sulaužyti daiktą reiškė "jį užmušti," tokiu būdu išlaisvinant jo vėlę, kad ji eitų tarnauti vėlių žemėje. Turtas taip pat būdavo aukojamas jį sudeginant ar užkasant. Senovinių laidotuvių iššvaistymai būdavo milžiniški. Vėlesnės rasės darydavo popierinius modelius ir šituose mirties aukojimuose tikruosius objektus ir asmenis pakeisdavo piešiniais. Civilizacijoje tai buvo didžiulis žingsnis į priekį, kada nuosavybę paveldėdavo giminaičiai, o ne sudegindavo ir užkasdavo. Irokėzai indėnai padarė daug reformų, kad laidotuvių metu turto būtų švaistoma mažiau. Ir šita turto apsauga įgalino juos tapti galingiausiais iš šiaurinių raudonųjų žmonių. Šiuolaikinis žmogus neturėtų

bijoti vėlių, bet paprotys yra stiprus, ir vis dar daug žemiško turto išnaudojama laidotuvių ritualams ir mirties ceremonijoms.

3. PROTĖVIŲ GARBINIMAS

Besivystantis vėlių kultas protėvių garbinimą padarė neišvengiamu, kadangi jis tapo jungiamąja grandimi tarp įprastų vėlių ir aukštesnių dvasių, besivystančių dievų. Ankstyvieji dievai buvo tiesiog nusipelnę šlovės mirę žmonės.

Iš pradžių protėvių garbinimas buvo daugiau baimė negu garbinimas, bet tokie tikėjimai iš tikrųjų konkrečiai prisidėjo prie tolesnio vėlių baimės ir garbinimo paplitimo. Tie, kurie buvo atsidavę ankstyviesiems protėvių-vėlių kultams, bijojo net žiovauti, kad bloga vėlė tokiu momentu neįeitų į jų kūną.

Vaikų įvaikinimo paprotys buvo tam, kad būtų užsitikrinama, jog kažkas pasirūpins paaukojimais po mirties, kad siela būtų rami ir žengtų į priekį. Laukinis gyveno bijodamas savo bičiulių vėlių, o savo laisvalaikį praleisdavo rūpindamasis savo paties vėlės saugiu elgesiu po mirties.

Didžioji dauguma genčių įvedė visų sielų atminimo šventes bent vieną kartą per metus. Romėnai kiekvienais metais turėjo dvylika vėlių švenčių ir su jomis susietų ritualų. Pusė dienų

[961]▼

per metus būdavo skiriama kokiam nors ritualui, susijusiam su šiais senoviniais kulta. Vienas Romos imperatorius tokią praktiką mėgino reformuoti, sumažindamas švenčių dienų skaičių iki 135 per metus.

Vėlių kultas visą laiką vystėsi. Kaip vėlės buvo įsivaizduojamos pereinančiomis iš neužbaigtos egzistencijos fazės į aukštesnę fazę, taip ir kultas galų gale iš tikrųjų vystėsi į dvasių ir, net dievų, garbinimą. Bet nežiūrint įvairių tikėjimų į labiau išsivysčiusias dvasias, kažkada į vėles tikėjo visos gentys.

4. GEROS IR BLOGOS DVASINĖS VĖLĖS

Vėlių baimė buvo viso pasaulio religijos šaltinis; ir per amžius daugelis genčių laikėsi senojo tikėjimo į vieną vėlių klasę. Jos mokė, kad žmogų lydi sėkmė tada, kada vėlė yra patenkinta, o nesėkmė lydi tada, kada vėlė būna supykusi.

Vėlių baimės kultui plečiantis, atsirado aukštesniojo tipo dvasių pripažinimas, dvasių, kurios nebuvo konkrečiai tapatinamos su kokiu nors atskiru žmogumi. Tai buvo aukščiausios ir pašlovintos dvasios, kurios į priekį buvo pažengusios toliau už vėlių pasaulio sferas ir pasiekusios dvasių pasaulio aukštesnius lygius.

Samprata apie dviejų rūšių dvasines vėles lėtai, bet užtikrintai vystėsi visame pasaulyje. Šitam naujam dualiam spiritizmui nereikėjo plisti iš genties į gentį; jis iškilo savarankiškai visame pasaulyje. Idėjos jėga, veikdama besivystanti evoliucinį protą, remiasi ne savo realumu ar racionalumu, bet vietoje šito savo vaizdingumu ir tuo, kad ją galima visuotiniu mastu greitai ir paprastai pritaikyti.

Dar vėliau žmogaus vaizduotė ėmė įsivaizduoti tiek geras, tiek blogas

dvasias; kai kurios vėlės niekada neišsivystė iki gerų dvasių lygio. Ankstyvasis vėlių baimės monospiritizmas palaipsniui vystėsi į dualų spiritizmą, į naują sampratą apie žemiškųjų reikalų nematomą valdymą. Pagaliau sėkmė ir nesėkmė buvo pavaizduojamos tokios, kurios turi savo atitinkamus kontrolierius. Ir iš šitų dviejų klasių, toji grupė, kuri atneša nesėkmę, buvo tikima, jog yra aktyvesnė ir gausesnė.

Kada galų gale doktrina apie geras ir blogas dvasias subrendo, tada ji tapo plačiausiai paplitusia ir labiausiai išsilaikiusia iš visų religinių tikėjimų. Šitas dualizmas buvo didžiulis religinis-filosofinis žengimas į priekį, nes jis įgalino žmogų paaiškinti tiek sėkmę, tiek nesėkmę, tuo pačiu metu tikint į viršmirtingas būtybes, kurių elgesys iki tam tikro laipsnio buvo nuoseklus. Dvasias buvo galima paaiškinti kaip esančias geras arba blogas; nebuvo manoma, kad jos yra vien tiktai temperamentinės būtybės, kokiomis buvo suvokiamos pačių primityviausių religijų ankstyvosios monospiritizmo vėlės. Pagaliau žmogus galėjo suvokti tokias viršmirtingas jėgas, kurių elgesys buvo nuoseklus, ir tai buvo vienas svarbiausių tiesos atradimų per visą religijos evoliucijos istoriją ir žmogiškosios filosofijos vystymąsi.

Tačiau, evoliucinė religija sumokėjo siaubingą kainą už dualistinio spiritizmo sampratą. Žmogaus ankstyvoji filosofija dvasios pastovumą sugebėjo suderinti su žemiškosios dalies vingiais tiktai postuluodama dviejų rūšių dvasias, vienos dvasios buvo geros, o kitos dvasios buvo blogos. Ir nors šitas tikėjimas iš tiesų leido žmogui atsitiktinius pasikeitimus suderinti su samprata apie nesikeičiančias viršmirtingas jėgas, bet nuo to laiko šita doktrina religininkams visą laiką apsunkino kosminės vienovės suvokimą. Apskritai evoliucinės religijos dievams buvo priešpastatomos tamsos jėgos.

[962]▼

Visa tai yra tragedija dėl to, jog, kada šitos idėjos ėmė atsirasti žmogaus primityviame prote, tada visame pasaulyje iš tikrųjų nebuvo jokių blogų arba neharmoningų dvasių. Tokia apgailėtina padėtis susidarė tiktai po Kaligastijos maišto ir išsilaikė tiktai iki Pentakosto. Gėrio ir blogio kaip kosminių lygiaverčių dalykų samprata yra, net ir dvidešimtajame amžiuje, labai gyvybinga žmogiškojoje filosofijoje; didžioji dauguma pasaulio religijų vis dar tebenešioja atsirandančių vėlių kultų seniai praėjusių dienų kultūrinį apgamą.

5. BESIVYSTANTIS VĖLIŲ KULTAS

Primityvusis žmogus į dvasias ir vėles žvelgė kaip į turinčias beveik beribes teises, bet neturinčias jokių pareigų; buvo manoma, jog dvasios į žmogų žvelgia kaip į turintį daugybę pareigų ir neturintį jokių teisių. Buvo tikima, kad dvasios į žmogų žvelgia su panieka, kaip į tokį, kuris nuolat nesugeba atlikti savo dvasinių pareigų. Žmonija turėjo bendrą tikėjimą, jog vėlės renka nuolatinį mokestį už tarnavimą, kaip užmokestį už tai, kad nesikištų į žmogiškuosius reikalus, ir net menkiausia nesėkmė buvo aiškinama vėlių veikimu. Ankstyvieji žmonės buvo taip įsibaiminę dėl to, kad gali nepastebėti ir neišreikšti pagarbos reikalingiems dievams, jog po to, kada paaukodavo visoms žinomoms dvasioms, tada jie dar kartą aukodavo "nežinomiems dievams," tiesiog dėl to,

jog būtų visiškai saugūs.

Ir dabar po paprasto vėlių kulto atsirado labiau išsivysčiusio ir santykinai sudėtingesnio dvasios-vėlės kulto taikymas, tarnavimas aukštesnėms dvasioms ir garbinimas aukštesnių dvasių, kaip jos susiformavo žmogaus primityvioje vaizduotėje. Religinis ritualas turėjo neatsilikti nuo dvasinės evoliucijos ir pažangos. Išplėstas kultas buvo ne kas kita, kaip savęs palaikymo menas, praktikuojamas, sąsajoje su tikėjimu į viršgamtinės būtybes, prisitaikymas prie dvasių aplinkos. Gamybinės ir karinės organizacijos buvo prisiderinimai prie natūralių ir visuomeninių aplinkos sąlygų. Ir kaip santuoka atsirado tam, kad patenkintų dviejų lyčių poreikius, taip iš tiesų ir religinė organizacija išsivystė reaguodama į tikėjimą į aukštesnės dvasinės jėgas ir į dvasinės būtybes. Religiją sudaro žmogaus prisiderinimas prie savo iliuzijų, puoselėjamų dėl atsitiktinumo paslapties. Dvasių baimė ir vėlesnis jų garbinimas buvo pasirinkti kaip apsidraudimas nuo nelaimės, kaip klestėjimo draudiminiai polisai.

Laukinis geras dvasias įsivaizduoja kaip tvarkančias savo reikalus, iš žmogiškųjų būtybių mažai ko reikalaujančias. Būtent blogoms vėlėms ir dvasioms reikia palaikyti gerą nuotaiką. Dėl to, primityviosios tautos daugiau dėmesio kreipė į blogas vėles negu į geras dvasias.

Buvo manoma, jog žmogaus klestėjimas turi ypač sukelti blogų dvasių pavydą, ir jos keršija žmogiškosios veiklos sferoje ir nužiūrėdamos bloga akimi. Toji kulto dalis, kuri buvo susijusi su dvasios vengimu, buvo labai susirūpinusi dėl blogos akies intrigų. Blogos akies baimė išplito beveik visame pasaulyje. Gražios moterys buvo uždengiamos šydu, kad būtų apsaugotos nuo blogos akies; vėliau daugelis moterų, kurios troško, kad apie jas manytų, jog yra gražios, ėmė naudotis šita praktika. Dėl šitos blogų dvasių baimės, retai kada vaikai būdavo išleidžiami į lauką, kada sutemdavo, o ankstyvosiose maldose visada būdavo prašoma "išvaduok mus nuo blogos akies."

Korane ištisas skyrius yra skirtas blogai akiai ir magiškiems burtažodžiams, ir žydai visu tuo iki galo tikėjo. Atsirado ištisas falo kultas kaip apsisaugojimas nuo blogos akies. Reprodukcinis organai, buvo manoma, yra vienintelis fetišas, kuris ją gali padaryti bejėge. Bloga akis pagimdė pirmuosius prietarus, susijusius su priešgimdyminiu vaikų pažymėjimu, motinystės žyme, ir šitas kultas vienu metu buvo beveik visuotinis.

[963]▼

Pavydas yra giliai įsišaknijęs žmogaus bruožas; todėl iš tikrųjų primityvusis žmogus jį priskyrė ir savo ankstyviesiems dievams. O kadangi žmogus kažkada taikė vėlių apgaudinėjimą, tai netrukus jis pradėjo apgaudinėti dvasias. Jis sakė: "Jeigu dvasios mums pavydi grožio ir klestėjimo, tai mes patys save subjaurosime, o apie savo sėkmę kalbėsime atsainiai." Dėl to ankstyvasis nusižeminimas nebuvo ego sumažinimas, bet vietoje šito tai buvo bandymas sumėtyti pėdsakus ir apgauti pavydžias dvasias.

Dėl to, kad dvasios nepavydėtų žmogui klestėjimo, būdavo labai smarkiai iškeikiamas koks nors mėgstamas daiktas ar labai mylimas asmuo. Šitaip atsirado paprotys mažinti savo paties ar savo šeimos atžvilgiu taikomų komplimentų reikšmę, ir galiausiai jis išsivystė į civilizuotą kuklumą, santūrumą, ir mandagumą. Laikantis to paties motyvo, tapo madinga atrodyti

negražiu. Grožis sukeldavo dvasių pavydą; jis rodė nuodėmingą žmogiškąją išdidumą. Laukiniai ieškojo bjauraus vardo. Šitas kulto aspektas buvo didžiulė kliūtis meno vystymui, ir jis ilgą laiką pasaulį laikė niūrų ir bjaurų.

Esant dvasių kultui, gyvenimas geriausiu atveju buvo azartinis žaidimas, dvasių valdymo pasekmė. Žmogaus ateitis buvo jo pastangų, darbo, ar talento pasekmė tik tiek, kiek juos buvo galima panaudoti tam, kad dvasios būtų paveiktos. Dvasių nuraminimo ritualai buvo didžiulė našta, kuri gyvenimą padarė įtemptu ir iš esmės nepakenčiamu. Amžius po amžiaus ir karta po kartos, rasė po rasės stengėsi pagerinti šitą supervėlės doktriną, bet kol kas dar nė viena karta neišdrįso jos atmesti iki galo.

Dvasių ketinimai ir norai buvo studijuojami ženklų, pranašysčių, ir simbolių pagalba. Ir šitie dvasių pranešimai buvo aiškinami būrimo, pranašavimo, magijos, sunkaus išbandymo, ir astrologijos pagalba. Visas kultas buvo toks planas, kuris buvo skirtas nuraminti, patenkinti, ir nupirkti dvasias šito užmaskuoto kyšio dėka.

Ir tokiu būdu susiformavo nauja ir išplėsta pasaulio filosofija, kurią sudarė:

1. *Pareiga* – tie dalykai, kuriuos atlikti yra privaloma tam, kad dvasių požiūris būtų palankus, bent jau neutralus.
2. *Gėris* – teisinga elgsena ir ritualai, sumanyti tam, kad aktyviai palenktų dvasias į savo interesų pusę.
3. *Tiesa* – teisingas dvasių supratimas ir teisingas požiūris į dvasias, ir dėl to teisingas požiūris į gyvenimą ir mirtį.

Būtent ne vien tikrai iš smalsumo senovės žmonės stengėsi sužinoti ateitį; jie norėjo išvengti nesėkmės. Pranašavimas buvo paprasčiausias mėginimas išvengti nemalonumų. Tais laikais buvo manoma, jog sapnai yra pranašiški, tuo tarpu viskas, kas buvo neįprasta, buvo laikoma ženklų. Ir net šiandien civilizuotos rasės užsispyrusiai tiki į ženklus, simbolius, ir kitokius prietarų likučius iš senovės besivystančio vėlių kulto. Lėtai, labai lėtai žmogus atsikrato šitų metodų, kurių dėka jis taip palaipsniui ir skausmingai lipo evoliucinio gyvenimo laiptais.

6. PRIEVARTA IR DVASIŲ IŠVARYMAS

Kada žmonės tikėjo tikrai į vėles, tada religinis ritualas buvo labiau asmeninis, mažiau organizuotas, bet, kada buvo imta pripažinti aukštesnės dvasias, tada, turint su jomis reikalų, buvo reikalingas "aukštesnių dvasinių metodų" panaudojimas. Šitas mėginimas pagerinti ir išvystyti metodus, kaip dvasias palenkti į savo pusę, tiesiogiai vedė į tai, jog buvo kuriamos apsisaugojimo nuo dvasių priemonės. Žmogus iš tikrųjų jautėsi bejėgis prieš nekontroliuojamas jėgas, veikiančias žemiškajame gyvenime, ir jo nepilnavertiškumo jausmas jį

skatino surasti kokį nors kompensuojantį prisiderinimą, kokį nors būdą tam, jog išlygintų galimybes šitoje vienpusėje žmogaus kovoje prieš kosmosą.

Ankstyvosiomis kulto dienomis, žmogaus pastangos turėti įtakos vėlių veiksams apsiribojo permaldavimu, mėginimu nesėkmę nusipirkti papirkimu. Kada vėlių kulto evoliucija išsivystė į gerą, o taip pat ir į blogą dvasių sampratą, tada šitie ritualai kryo į pozityvesnio pobūdžio pastangas, į pastangas sėkmę pritraukti. Žmogaus religija daugiau nebebuvo vien tikrai negatyvi, taip pat ir jis pats nenutraukė savo pastangų, nukreiptų į tai, jog pasiektų pasisėkimą; netrukus jis ėmė kurti planus, kurių pagalba galėtų priversti dvasias bendradarbiauti. Religininkas daugiau nebesijautė bejėgis prieš savo paties išgalvotų dvasinių vaiduoklių nenutrūkstamus reikalavimus; laukinis pradėjo išrasti priemones, kurių pagalba jis galėjo priversti dvasią veikti ir priversti dvasią, kad ji padėtų.

Žmogaus pirmosios pastangos ginantis buvo nukreiptos prieš vėles. Amžiams einant, gyvieji ėmė išgalvoti būdų, kaip pasipriešinti mirusiesiems. Buvo sugalvota daug būdų vėlėms gąsdinti ir jas nubaidyti, iš jų galima būtų paminėti tokius:

1. Galvos nukirtimą ir kūno surišimą kape.
2. Mirusiojo namo apmėtymą akmenimis.
3. Lavono kastravimą arba kojų sulaužymą.
4. Palaidojimą po akmenimis, viena iš priežasčių, kodėl atsirado šiuolaikiniai antkapiai.
5. Kremavimą, vėlesniųjų dienų išradimą tam, kad užkirstų kelią vėlių sukeliamoms nelaimėms.
6. Kūno įmetimą į jūrą.
7. Kūno palikimą tam, kad suėstų laukiniai žvėrys.

Buvo manoma, jog vėles turi neraminti ir gąsdinti triukšmas; šaukimas, skambučiai, ir būgnai jas nubaidydavo nuo gyvųjų; ir šitie senoviniai būdai vis dar tebėra madingi, kada prie mirusiojo "nemiegama." Smirdantys kvapai būdavo sumaišomi tam, kad atbaidytų nepageidaujamas dvasias. Būdavo padaromi siaubingi dvasių atvaizdai tam, kad jos greitai pabėgtų, kada pastebės pačios save. Buvo tikima, kad šunys gali atpažinti vėlių prisiartinimą, ir, kad jie perspėdavo savo kaukimu; gaidžiai imdavo giedoti, kada jos būdavo arti. Gaidžio kaip vėjo rodyklės panaudojimas yra atsiradęs iš šito prietaro.

Vanduo buvo laikomas geriausiu apsisaugojimu nuo vėlių. Visas kitas formas pranoko šventas vanduo, vanduo, kuriame savo kojas būdavo nusimazgoję žyniai. Tiek ugnis, tiek vanduo, buvo tikima, jog vėlėms sudaro nenugalimus barjerus. Romėnai apnešdavo vandenį aplink lavoną tris kartus; dvidešimtajame amžiuje kūnas yra apšlakstomas šventu vandeniu, o rankų plovimas kapinėse vis dar tebėra žydų ritualas. Krikštas buvo vėlesniojo vandens ritualo požymis; primityvusis maudymasis buvo religinė ceremonija. Tikrai neseniais laikais maudymasis tapo sanitarine praktika.

Bet žmogus nesustojo ties tuo, jog vėles vijo; religinių ritualų ir kitokios praktikos dėka jis netrukus pamėgino priversti dvasias veikti. Dvasių išvaymas

buvo vienos dvasios panaudojimas tam, kad būtų valdoma arba išvaroma kita dvasia, ir šitos taktikos taip pat būdavo laikomasi gąsdinant vėles ir dvasias. Dualistinio spiritizmo samprata apie geras ir blogas jėgas žmogui suteikė puikią galimybę pamėginti priešpastatyti vienas kitomis, nes, jeigu stipresnis žmogus galėjo nugalėti silpnesnį žmogų, tai tikrai stipri dvasia galėjo valdyti menkesnę vėlę. Primityvus prakeikimas buvo prievartinė praktika, numatyta tam, jog menkesnės dvasios pajustų baimingą pagarbą. Vėliau šitas paprotys išsiplėtė į prakeikimų sakymą priešams.

[965]▼

Ilgą laiką buvo tikima, kad, sugrįžus prie senesniųjų papročių, dvasias ir pusiau dievus galima priversti atlikti norimus veiksmus. Šiuolaikinis žmogus irgi prasikalsta dėl tų pačių dalykų. Jūs kreipiatės vienas į kitą įprasta, kasdiene kalba, bet, kada meldžiatės, tada vartojate kitos kartos senesnį stilių, vadinamąjį iškilmingą stilių.

Šita doktrina taip pat paaiškina, kodėl sugrįžo daug religinių lytinio pobūdžio ritualų, tokių, kaip šventyklų prostitucija. Šitie sugrįžimai prie primityviųjų papročių, buvo manoma, jog užtikrina apsisaugojimą nuo daugelio nelaimių. Ir šitose naiviose tautose visa tokia veikla visiškai neturėjo nieko tokio, ką šiuolaikinis žmogus pavadintų paleistuvyste.

Po šito ėjo ritualinių įžadų praktika, kurią neužilgo turėjo pakeisti religiniai pasižadėjimai ir šventos priesaikos. Didžiąją dalį šitų priesaikų lydėdavo savęs kankinimai ir savęs sužalojimai; vėliau jas lydėjo pasninkavimas ir meldimasis. Vėliau į savęs atsižadėjimą buvo žiūrima kaip į tikrai priverčiančią jėgą, ypač tai buvo pasakytina apie susilaikymą nuo lytinio gyvenimo. Ir tokiu būdu savo religinėje praktikoje primityvusis žmogus anksti išvystė ryškiai išreikštą asketizmą, tikėjimą, jog savęs kankinimas ir savęs atsižadėjimas kaip ritualai sugeba veiksmingai priversti nenorinčias dvasias palankiai reaguoti į visus tokius kentėjimus ir atsižadėjimus.

Šiuolaikinis žmogus daugiau nebemėgina dvasių versti atvirai, nors jis vis dar rodo polinkį su Dievybe derėtis. Ir jis vis dar tebeprisiekinėja, barbena į medį, sukryžiuoja pirštus, ir nusispjovimą palydi, kokia nors pasenusia fraze; kažkada tai buvo magiškas užkeikimas.

7. KULTO PRIGIMTIS

Visuomeninės organizacijos kulto tipas išsilaikė, nes jis užtikrina simbolizmą tam, jog būtų išsaugoti ir skatinami moraliniai sentimentai ir religinė ištikimybė. Kultas išaugo iš "senovės šeimų" tradicijų ir buvo įamžintas kaip pripažintas institutas; visos šeimos turėjo tam tikros rūšies kultą. Kiekvienas įkvepiantis idealas griebiasi kokio nors išliekančio simbolizmo – tam, kad pasireikštų kultūroje, ieško kokio nors metodo, kuris užtikrintų išlikimą ir padidintų jo realizavimą – ir kultas pasiekia šitą tikslą skatindamas ir patenkindamas jausmus.

Nuo civilizacijos aušros kiekvienas patraukiantis judėjimas visuomeninėje kultūroje arba religiniame žengime į priekį sukūrė ritualą, simbolinį

ceremonialą. Kuo daugiau šitas ritualas buvo nesąmoningas vystymasis, tuo stipresnėje įtakoje jis laikė jam atsidavusiuosius. Kultas išsaugojo jausmus ir patenkindamas emocijas, bet visada jis buvo didžiausia kliūtis visuomeniniam pertvarkymui ir dvasinei pažangai.

Nepaisant to, kad kultas visada stabdė visuomeninę pažangą, bet gaila, jog tiek daug šiuolaikinių tikinčiųjų į moralines normas ir dvasinius idealus neturi adekvataus simbolizmo – neturi jokio abipusės paramos kulto – nieko tokio, kam būtų galima *priklausyti*. Tačiau religinis kultas negali būti sukonstruotas; jis turi išaugti. Ir kultai nebus tapatūs dviejose grupėse, nebent jų ritualai bus sustandartinti valdžios nurodymu.

Ankstyvasis krikščionybės kultas buvo pats veiksmingiausias, priimtinausias, ir ilgalaikiškiausias iš visų ritualų, kurie kada nors buvo įsivaizduoti ir sumanyti, bet didelė jo vertės dalis buvo sunaikinta moksliniame amžiuje sunaikinus tiek daug jo pirminių pagrindinių principų. Krikščionybės kultas gyvybingumą prarado tada, kada buvo prarasta didelė dalis fundamentalių idėjų.

[966]▼

Praeityje, tiesa greitai augo ir laisvai plėtėsi, kada tas kultas buvo lankstus, kada simbolizmas buvo besiplečiantis. Tiesos gausa ir priderinamas kultas buvo palankūs sparčiam visuomenės vystymuisi. Beprasmiškas kultas religiją iškreipia tada, kada jis mėgina užimti filosofijos vietą ir pavergti protą; tikrasis kultas vystosi.

Nepaisant trūkumų ir kliūčių, kiekvienas naujas tiesos apreiškimas pagimdydavo naują kultą, ir net Jėzaus religijos naujas pateikimas turi išvystyti naują ir tinkamą simbolizmą. Šiuolaikinis žmogus savo naujoms ir besiplečiančioms idėjoms, idealams, ir sanklodoms turi surasti kokį nors adekvatų simbolizmą. Šitas padidintas simbolis turi kilti iš religinio gyvenimo, dvasinio patyrimo. Ir šitas labiau išsivysčiusios civilizacijos aukštesnis simbolizmas turi būti grindžiamas samprata apie Dievo Tėvystę ir savyje talpinti galingą žmogaus brolystės idealą.

Senieji kultai buvo per daug egocentriniai; naujieji kultai turi gimti iš praktinės meilės. Naujasis kultas, kaip ir senasis, turi puoselėti jautrumą, patenkinti jausmus, ir skatinti ištikimybę; bet jis turi daryti daugiau: Jis turi skatinti dvasinę pažangą, išplėsti kosmines prasmes, didinti moralines vertybes, drąsinti visuomeninį vystymąsi, ir skatinti asmeninio religinio gyvenimo aukštą tipą. Naujasis kultas turi siūlyti gyvenimo aukščiausius tikslus, kurie yra tiek laikini, tiek ir amžini – visuomeniniai ir dvasiniai.

Nė vienas kultas negali ilgai išsilaikyti ir prisidėti prie visuomeninės civilizacijos ir individualaus dvasinio pasiekimo pažangos, jeigu jis nėra grindžiamas biologine, visuomenine, ir religine šeimos svarba. Išliekantis kultas turi simbolizuoti tai, kas nenutrūkstamo keitimosi akivaizdoje yra pastovu; jis turi šlovinti tai, kas nuolat besikeičiančių visuomeninių metamorfozių srovę suvienija. Jis turi pripažinti tikrąsias prasmes, išaukštinti gražius santykius, ir šlovinti tikrojo kilnumo gerąsias vertybes.

Bet didžiulis sunkumas ieškant naujo ir patenkinančio simbolizmo kyla dėl to, jog šiuolaikiniai žmonės, kaip grupė, laikosi mokslinio požiūrio, vengia

prietarų, ir bjaurisi nemokšišku, nors kaip individai jie visi trokšta paslapties ir garbina tai, kas yra nežinoma. Nė vienas kultas negali išsilaikyti, jeigu jis neįprasmins kokios nors meistriškos paslapties ir neslėps kokio nors verto siekti nepasiekiamo dalyko. Priedo, naujasis simbolizmas turi būti ne tik reikšmingas grupei, bet taip pat prasmingas ir individui. Bet kokio naudingo simbolizmo formos turi būti tokios, kurias individas galėtų įsisavinti savo paties iniciatyva, ir kuriomis jis taip pat galėtų pasinaudoti kartu su savo bičiuliais. Jeigu tikrai naujasis kultas galėtų būti dinamiškas, o ne statiškas, tada jis tikrai į žmonijos vystymąsi galėtų įnešti tam tikrą vertingą indėlį, tiek žemiškąjį, tiek dvasinį.

Bet kultas – ritualų, šūkių, ar tikslų simbolizmas – neveiks, jeigu jis bus per daug sudėtingas. Ir turėtų būti reikalaujama pasišventimo, ištikimybės atsako. Kiekviena veiksminga religija būtinai sukuria atitinkamą simbolizmą, ir jos pasekėjai gerai padarytų, jeigu užkirstų kelią tokio ritualo išsikristalizavimui į varžančius, deformuojančius, ir slopinančius stereotipinius ritualus, kurie visam visuomeniniam, moraliniam, ir dvasiniam vystymuisi gali tikrai sukliudyti ir jį uždelsti. Nė vienas kultas negali išsilaikyti, jeigu moralinį augimą jis stabdo ir neskatina dvasinio vystymosi. Kultas yra tie skeleto griaučiai, ant kurių auga gyvas ir dinamiškas asmeninio dvasinio patyrimo kūnas – tikroji religija.

[Pateikta Neadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

[967]▼

88 DOKUMENTAS

FETIŠAI, TALISMANAI, IR MAGIJA

SAMPRATA apie dvasios įėjimą į negyvą objektą, gyvūną, ar žmogiškąją būtybę yra labai senovinis ir garbingas tikėjimas, išsilaikęs nuo religinės evoliucijos pradžios. Šita doktrina apie dvasios turėjimą yra nei daugiau, nei mažiau kaip *fetišizmas*. Laukinis nebūtinai garbina fetišą; jis labai logiškai garbina ir giliai gerbia tame objekte gyvenančią dvasią.

Iš pradžių, buvo tikima, jog fetišo dvasia yra mirusiojo žmogaus vėlė; vėliau, buvo manoma, kad fetišuose gyvena aukštesnės dvasios. Ir šitaip fetišų kultas galiausiai įkūnijo visas primityvias idėjas apie vėles, sielas, dvasias, ir demonus.

1. TIKĖJIMAS Į FETIŠUS

Primityvusis žmogus visada norėjo bet ką, kas yra nepaprasta, paversti fetišu; todėl atsitiktinumų dėka atsirado daug fetišų. Žmogus serga, kažkas įvyksta, ir jis pasveiksta. Tą patį tinka pasakyti ir apie daugelio vaistų ir atsitiktinių metodų reputaciją gydant ligas. Objektai, susiję su sapnais, buvo panašu, jog bus paversti fetišais. Fetišais tapo ugnikalniai, bet ne kalnai, kometos, bet ne žvaigždės. Ankstyvasis žmogus manė, jog krentančios žvaigždės ir meteoritai pažymi, jog į žemę atvyksta ypatingos apsilankančios dvasios.

Pirmieji fetišai buvo akmenukai, turėję neįprastų žymių, ir nuo to momento žmogus visą laiką ieškojo "šventų akmenų"; karoliukų vėrinys kažkada buvo šventų akmenukų rinkinys, talismanų sanokaupa. Daug genčių turėjo akmenis

fetišus, bet nedaugelis išliko taip, kaip išliko Kaabos ir Skouno akmenys. Ugnis ir vanduo taip pat buvo tarp ankstyvųjų fetišų, o ugnies garbinimas, kartu su tikėjimu į šventą vandenį, vis dar tebeegzistuoja.

Fetišai medžiai atsirado vėliau, bet kai kuriose gentyse išlikęs gamtos garbinimas atvedė į tikėjimą į talismanus, kuriuose gyvena kokios nors rūšies gamtos dvasia. Kada fetišais tapo augalai ir vaisiai, tada juos valgyti buvo uždrausta. Obuolys buvo tarp pirmųjų, patekusių į šią kategoriją; jo niekada nevalgė Levantino tautos.

Jeigu gyvūnas ėsdavo žmogaus mėsą, tuomet jis tapdavo fetišu. Šitokiu būdu šuo tapo parsų šventuoju gyvūnu. Jeigu fetišas yra gyvūnas ir jame nuolat gyvena vėlė, tuomet fetišizmas gali turėti poveikio reinkarnacijai. Daugeliu atvejų laukiniai gyvūnams pavydėdavo; jie nesijautė pranašesni už gyvūnus ir dažnai jiems būdavo suteikiami mėgstamiausių žvėrių vardai.

Kada gyvūnai tapo fetišais, tada atsirado tabu gyvūnų fetišų mėsos valgymui. Beždžionės, dėl savo panašumo į žmogų, anksti tapo gyvūnais fetišais; vėliau buvo panašiai žiūrima į gyvates, paukščius, ir kiaules.

[968]▼

Vienu metu fetišas buvo karvė, pienas buvo tabu, tuo tarpu išmatos buvo labai gerbiamos. Gyvatė buvo garbinama Palestinoje, ypač ją garbino finikiečiai, kurie, kartu su žydais, manė, kad ji yra blogųjų dvasių reiškėja. Net ir daugelis šiuolaikinių žmonių tiki talismanų roplių galiomis. Gyvatei buvo reiškiamas didžiulė pagarba, pradedant nuo Arabijos, einant tolyn per Indiją iki raudonųjų žmonių moki genties gyvatės šokio.

Kai kurios savaitės dienos buvo fetišai. Per amžius buvo manoma, jog penktadienis yra nesėkminga diena, o skaičius trylika yra blogio skaičius. Sėkmingi skaitmenys trys ir septyni atėjo iš vėlesniųjų apreiškimų; keturi buvo primityviojo žmogaus pasisekimo skaitmuo, ir jis kilo anksti, atradus keturias kompasų kryptis. Buvo manoma, jog nesėkmę atneša galvijų ar kitokios nuosavybės skaičiavimas; senovės gyventojai visada priešinosi gyventojų surašymui, "žmonių suskaičiavimui."

Primityvusis žmogus lytinių santykių nepavertė netinkamu fetišu; reprodukcinė funkcija susilaukė tikrai riboto dėmesio. Laukinis buvo natūraliai protaujantis, nebuvo nei nešvankus, nei gašlus.

Seilės buvo stiprus fetišas; apspjovus žmogų, buvo galima išvaryti velnius. Būti apspjautam vyresniojo amžiumi arba aukštesnio padėtimi reiškė aukščiausią komplimentą. Į žmogaus kūno dalis buvo žiūrima kaip į potencialius fetišus, ypač į plaukus ir nagus. Vadų rankų pirštų ilgi nagai buvo labai vertinami, ir jų apkirpimas buvo stiprus fetišas. Tikėjimas į kaukoles fetišus didele dalimi paaiškina, kodėl vėliau vyko galvų medžiojimas. Bambagyslė buvo labai vertingas fetišas; net ir šiandien į ją šitaip žiūrima Afrikoje. Žmonijos pirmasis žaislas buvo išsaugota bambagyslė. Papuošta perlais, kaip tai būdavo dažnai daroma, ji buvo pirmieji žmogaus karoliai.

Kuproti ir luoši vaikai, buvo manoma, yra fetišai; buvo tikima, kad lunatikai yra pakvaišę. Primityvusis žmogus negalėjo atskirti genijaus nuo bepročio; idiotai arba būdavo primušami iki mirties, arba garbinami kaip asmenybės fetišai. Isterija vis labiau ėmė patvirtinti liaudies tikėjimą į raganavimą;

epileptikai dažnai būdavo žyniai arba šamanai; girtuokliavimas buvo laikomas dvasios apsėdimo forma; kada laukinis girtaudavo, tada į savo plaukus jis įdėdavo lapą, parodydamas, kad jis už savo veiksmus neatsako. Nuodai ir svaigalai tapo fetišais; buvo manoma, kad jie yra apsėsti.

Daugelis žmonių į genijus žiūrėjo kaip į asmenybes fetišus, apsėstus gerų dvasių. Ir šitie talentingi žmonės greitai išmoko pasinaudoti apgaule ir triukais tam, kad patenkintų savo pačių egoistinius interesus. Buvo manoma, jog žmogus fetišas yra daugiau negu žmogiškoji būtybė; jis buvo dieviškas, net ir neklystantis. Tokiu būdu vadai, karaliai, žyniai, pranašai, ir bažnyčios valdovai galiausiai įgavo didžiulės galios ir naudojosi neribota valdžia.

2. FETIŠŲ EVOLIUCIJA

Buvo manoma, jog vėlės buvo linkusios apsigyventi kokiuose nors objektuose, kurie joms priklausė tada, kada jos gyveno materialiam kūne. Šitas tikėjimas paaiškina daugelio šiuolaikinių relikvijų veiksmingumą. Senovės žmonės visada giliai gerbė savo valdovų kaulus, ir į šventųjų ir didvyrių griaučių palaikus daugelis vis dar tebežiūri su prietaringa keliančia baimę pagarba. Net ir šiandien, vyksta piligrimų kelionės aplankyti didžių žmonių kapų.

Tikėjimas į relikvijas išsivystė iš senovės fetišų kulto. Šiuolaikinių religijų relikvijos išreiškia mėginimą laukinio fetišą racionalizuoti ir tokiu būdu jį iškelti iki oraus ir respektabilaus lygio šiuolaikinėse religinėse sistemose. Tikėjimas į fetišus ir į magiją yra laikomas pagonišku, bet tariamai yra priimtina tikėti į relikvijas ir stebuklus.

[969]▼

Židiny – ugnies vieta – tapo daugiau ar mažiau fetišu, šventąja vieta. Šventovės ir šventyklos iš pradžių buvo vietos fetišai, nes ten buvo laidojami mirusieji. Hebrajų fetišą pirkelę Mozė iškėlė į tokią padėtį, kad joje atsirado superfetišas, tuomet egzistavusi samprata apie Dievo įstatymą. Bet izraeliečiai niekada neatsisakė būdingo tik kanaanitams tikėjimo į akmens altorių: "Ir šitas akmuo, kurį aš pastačiau kaip koloną, bus Dievo namai." Jie iš tikrųjų tikėjo, kad jų Dievo dvasia gyvena tokiuose akmeniniuose altoriuose, kurie tikrovėje buvo fetišai.

Seniausieji atvaizdai būdavo daromi tam, kad būtų išsaugota žymiausių mirusiųjų išvaizda ir atminimas; jie iš tikrųjų buvo paminklai. Stabai buvo fetišizmo ištobulinimas. Primityvieji žmonės tikėjo, kad pašventinimo ceremonija priversdavo dvasią įeiti į atvaizdą; lygiai taip, kada tam tikri objektai būdavo palaiminami, tada jie tapdavo talismanais.

Mozė, papildydamas senovės Dalamatijos moralinio kodekso antrąjį įsakymą, pabandė tarp hebrajų suvaldyti fetišų garbinimą. Jis rūpestingai nurodė, kad jie nedarytų kokios nors rūšies tokių atvaizdų, kuriuos būtų galima pašventinti kaip fetišą. Jis aiškiai pareiškė: "Nedarykite stabų arba ko nors panašaus į tai, kas yra aukštai danguje, arba, kas yra žemėje apačioje, arba, kas yra žemės vandenyse." Nors šitas įsakymas padarė daug, kad sutrukdytų meno

vystymąsi tarp žydų, bet fetišų garbinimą jis tikrai sumažino. Bet Mozė buvo per daug išmintingas, kad senuosius fetišus mėgintų pakeisti staiga, ir dėl to jis sutiko, jog į arką, kuri tuo pačiu buvo karo altorius ir religinė šventykla kartu su įsakymų ritinėliais būtų įdedamos ir kai kurios relikvijos.

Galiausiai fetišais tapo žodžiai, ypač tokie, kurie buvo laikomi Dievo žodžiais; šitokių būdu daugelio religijų šventosios knygos tapo fetišiniais kalėjimais, įkalinančiais žmogaus dvasinę vaizduotę. Pačios tos Mozės pastangos, nukreiptos prieš fetišus, tapo aukščiausiu fetišu; jo įsakymas vėliau buvo panaudotas tam, kad apkvailintų meną ir, kad trukdytų džiaugtis ir žavėtis tuo, kas yra gražu.

Senovėje valdžios žodis fetišas buvo baimę kelianti dogma, pats siaubingiausias iš visų tironų, kurie žmogų pavergia. Dogmatinis fetišas mirtingą žmogų atves į tai, kad jis pats save išduos aklo prisirišimo, fanatizmo, prietarų, nepakantumo, ir pačių žvėriškiausių barbariškų žiaurumų gnaužtams. Šiuolaikinė pagarba išminčiai ir tiesai yra ne kas kita, kaip nesenais išsilaisvinimas iš polinkio kurti fetišus ir kopimas į aukštesnius galvojimo ir protavimo lygius. Kai dėl sukauptų fetišų raštų, į kuriuos religininkai žiūri kaip į šventas knygas, tai ne tik tai tikima, jog, kas yra užrašyta toje knygoje, yra tiesa, bet taip pat tikima, jog toje knygoje yra visa tiesa. Jeigu vienoje iš tokių knygų kartais kalbama apie žemę, kad ji yra plokščia, tuomet, per daugelį kartų, šiaip jau protingi vyrai ir moterys atsisako pripažinti aiškų įrodymą, jog planeta yra apvali.

Tas paprotys, kada viena iš tokių šventų knygų atverčiama tam, kad akis galėtų atsitiktinai žvilgtelėti į pirmą pasitaikiusią pastraipą, kurios laikymasis gali nulemti svarbius gyvenimo sprendimus ar projektus, yra nei daugiau, nei mažiau kaip atviras fetišizmas. Duoti priesaiką, uždėjus ranką ant "šventos knygos" arba prisiekti koku nors aukščiausios pagarbos objektu, yra rafinuoto fetišizmo forma.

Bet jis iš tiesų išreiškia realią evoliucinę pažangą vystantis nuo baimės, jaučiamos fetišui, kada buvo apipjaustomi laukinių vado nagai, iki nuostabaus laiškų, įstatymų, legendų, alegorijų, mitų, eilėraščių, ir kronikų rinkinio garbinimo, kas galiausiai atspindi išsijotą daugelio amžių išmintį, bent jau iki to laiko ir to įvykio, kada jie būna surenkami kaip "šventoji knyga."

[970]▼

Kad žodžiai taptų fetišais, jie turėjo būti laikomi įkvepiančiais, ir kreipimasis į tariamai dieviškai įkvėptus raštus vedė tiesiai į bažnyčios valdžios sukūrimą, tuo tarpu pilietinių formų evoliucija vedė į valstybės valdžios įgyvendinimą.

3. TOTEMIZMAS

Fetišizmas perėjo per visus primityvius kultus, pradedant nuo ankstyviausiojo tikėjimo į šventus akmenis, per stabus, kanibalizmą, ir gamtos garbinimą, ir baigiant totemizmu.

Totemizmas yra visuomeninių ir religinių apeigų suderinimas. Iš pradžių buvo manoma, jog pagarba tariamos biologinės kilmės gyvūnui totemui suteikia garantiją tam, kad bus apsirūpinta maistu. Totemai vienu ir tuo pačiu metu buvo

grupės ir jos narių dievo simboliai. Toks dievas buvo klanų įsameninimas. Totemizmas buvo viena iš fazių mėginant suvisuomeninti šiaip jau asmeninę religiją. Totemas galiausiai išsivystė į įvairių šiuolaikinių tautų vėliavą, arba nacionalinį simbolį.

Fetišas krepšys, šamano krepšys, buvo maišelis, į kurį būdavo sudedamas keliantis pagarbą asortimentas, kurį sudarydavo daiktai, pripildyti vėlių, ir senovės šamanas niekada neleisdavo savo krepšiui, savo galios simboliui, paliesti žemės. Civilizuotos tautos dvidešimtajame amžiuje žiūri, kad jų vėliavos, nacionalinės sąmonės emblemos, lygiai taip niekada neliestų žemės.

Į žynių ir karalių ženklus galiausiai buvo pradėta žiūrėti kaip į fetišus, ir aukščiausio statuso fetišas perėjo per daugelį vystymosi etapų nuo klanų iki genčių, nuo suvereniteto iki suvereniteto, nuo totemų iki vėliavų. Fetišai karaliai valdė "dieviškąją teisę," ir kilo daug kitų valdymo formų. Žmonės taip pat padarė fetišą iš demokratijos, paprastų žmogaus idėjų, kada jos kolektyviai yra pavadinamos "visuomenės nuomone," egzaltavimo ir garbinimo. Vieno žmogaus nuomonė, kada paimama atskirai, nelaikoma, jog būtų daug ko verta, tačiau, kada daug žmonių kolektyviai veikia kaip demokratija, tada šitas pats vidutinybės sprendimas yra laikomas teisingumo arbitru ir teisumo standartu.

4. MAGIJA

Civilizuotas žmogus ima energingai spręsti realios aplinkos problemas mokslo pagalba; laukinis žmogus iliuzinės vėlių aplinkos realias problemas mėgino spręsti magijos pagalba. Magija buvo tas metodas, kuriuo būdavo manipuluojama aplinka tariamų dvasių, kurių intrigomis būdavo be pabaigos aiškinama tai, kas nepaaiškinama; tai buvo menas, kaip panaudojant fetišus arba kitas ir galingesnes dvasias pasiekti, jog dvasia bendradarbiautų savanoriškai, o nenorinčią dvasią priversti, kad ji pagalbą suteiktų.

Magijos, raganavimo, ir burtininkavimo tikslas buvo dvigubas:

1. Išpranašauti ateitį.
2. Palankiai paveikti aplinką.

Mokslo siekiai yra tapatūs magijos siekiams. Žmonija iš magijos į mokslą vystosi ne apmąstymų ir samprotavimų dėka, bet vietoje šito ji vystosi ilgo patyrimo dėka, palaipsniui ir skausmingai. Žmogus palaipsniui atsiremia į tiesą, pradėdamas nuo suklydimo, vystydamasis suklydime, ir galiausiai pasiekdamas tiesos slenkstį. Tikrai atėjus moksliniam metodui jis tikrai pažvelgė į priekį. Bet primityvusis žmogus turėjo eksperimentuoti arba žūti.

Ankstyvųjų prietarų pakerėjimas buvo vėlesniojo mokslinio žingeidumo motina. Šitie primityvieji prietarai turėjo vis augantį dinamišką jausmą – baimę

[971]▼

plius žingeidumą; senovės magija buvo vis didėjanti varomoji galia. Šitie prietarai buvo atsirandantis žmogaus troškimas sužinoti ir valdyti planetos aplinką.

Magija laukinį pavergė taip stipriai, nes natūralios mirties sampratos jis negalėjo suvokti. Vėlesnė idėja apie pirminę nuodėmę didele dalimi padėjo susilpninti magijos įtaką rasei tuo, kad ji paaiškino natūralią mirtį. Vienu metu buvo visiškai įprasta nužudyti dešimt nekaltų asmenų už jų tariamą atsakomybę dėl vienos natūralios mirties. Tai yra viena priežastis, kodėl senovės tautų gyventojų skaičius nedidėjo sparčiau, ir tai tebėra tiesa kalbant apie kai kurias Afrikos gentis. Apkaltintas asmuo paprastai prisipažindavo, jog yra kaltas, net ir tada, kada tai jam reikšdavo mirtį.

Laukiniui magija yra natūrali. Jis tiki, kad priešą iš tiesų galima sunaikinti buriant su jo plaukų kuokšteliu ar nagų nuopjovomis. Mirtis nuo gyvačių įkandimų būdavo priskiriama burtininko magijai. Su magija kovoti yra sunku dėl to fakto, jog mirti galima iš baimės. Primityviosios tautos magijos taip bijojo, kad iš tiesų iš baimės būdavo mirštama, o tokių pasekmių užtekdavo tam, jog šitas klaidingas tikėjimas būtų sustiprintas. Nepasisekimo atveju visada būdavo koks nors patikimas paaiškinimas; nepavykusi magija pasitaisydavo didesnės magijos pagalba.

5. MAGIŠKI TALISMANAI

Kadangi bet kas, kas yra susijęs su kūnu, galėjo tapti fetišu, tai ankstyviausioji magija reikalo turėjo su plaukais ir nagais. Tas slaptumas atliekant gamtinius reikalus kilo iš baimės, jog priešas gali užvaldyti kažką, kas išėjo iš kūno, ir tą panaudoti pakenkiančioje magijoje; dėl to visos išmatos iš kūno būdavo rūpestingai užkasamos. Būdavo susilaikoma nuo viešo nusispjovimo, kadangi bijota, jog seiles bus galima panaudoti kenkiančioje magijoje; nusispjovimas visada būdavo uždengiamas. Net maisto likučiai, drabužiai, ir papuošalai galėjo tapti magijos instrumentais. Laukinis ant stalo niekada nepalikdavo jokių savo valgio likučių. Ir visa tai būdavo daroma iš baimės, kad jo priešai šiais daiktais gali pasinaudoti magiškose apeigose, o ne dėl to, jog būtų suvokiama tokio papročio kokia nors higieninė svarba.

Magiški talismanai būdavo daromi iš įvairiausių daiktų: žmogaus kūno, tigro nagų, krokodilo dantų, nuodingų augalų sėklų, gyvatės nuodų, ir žmogaus plaukų. Labai didelės magiškos jėgos turėjo mirusiojo kaulai. Magijoje galėjo būti panaudojamos net dulkės nuo kojų atspaudų. Senovės žmonės buvo giliai įtikėję į meilės talismanus. Kraujas ir kitos kūniškos sekrecijos formos galėjo užtikrinti magišką meilės poveikį.

Buvo manoma, jog magijoje yra veiksmingi atvaizdai. Buvo daromi atvaizdai, ir kada su jais buvo elgiamasi gerai arba blogai, tada buvo tikima, kad lygiai toks pat poveikis yra padaromas ir realiam asmeniui. Prietaringas žmogus pirkdamas pakramtydavo gabalėlį kieto medžio tam, kad suminkštintų pardavėjo širdį.

Juodos karvės pienas buvo labai magiškas; taip pat labai magiškos buvo juodos katės. Valdžios lazda ar skeptras buvo magiški, kartu su būgnais, varpais, ir mazgais. Visi senovės objektai buvo magiški talismanai. Į naujos aukštesnės civilizacijos papročius buvo žiūrima nepalankiai dėl jų tariamai blogos magiškos prigimties. Ilgą laiką taip buvo žiūrima į rašymą, spausdinimą, ir paveikslus.

Primityvusis žmogus tikėjo, kad vardams, ypač dievų vardams, turi būti rodoma pagarba. Vardas buvo laikomas esybe, faktoriumi, kuris yra atskirtas nuo fizinės asmenybės; jam buvo reiškama vienoda pagarba kaip ir sielai ir

šešėliui. Vardai būdavo užstatomi už paskolas; žmogus negalėdavo naudotis savo vardu tol, kol jo neišpirkdavo sugrąžinęs gautą paskolą. Dabartinėmis dienomis kiekvienas savo vardą pasirašo ant skolos dokumento. Magijoje individo vardas netrukus tapo svarbiu. Laukinis turėjo du

[972]▼

vardus; svarbus vardas buvo laikomas per daug šventu, kad būtų vartojamas įprastinėmis progomis; todėl atsirado antrasis arba kasdienis vardas – pravardė. Jis niekada nepasakydavo savo tikrojo vardo svetimiems. Bet koks neįprastos prigimties patyrimas jį versdavo savo vardą pakeisti; kartais tas buvo daroma stengiantis išgydyti ligą arba sustabdyti nesėkmes. Laukinis galėjo sau gauti naują vardą, nusipirkdamas jį iš genties vado; žmonės vis dar tebeinvestuoja į titulus ir laipsnius. Bet pačiose primityviausiose gentyse, tokiose, kaip Afrikos bušmenai, individualių vardų nėra.

6. MAGIJOS PRAKTIKA

Magija būdavo praktikuojama naudojantis burtų lazdele, "kerėjimo" ritualu, ir užkalbėjimais, o atliekantysis ritualą paprastai dirbdavo neapsirengęs. Tarp primityviųjų magų buvo daugiau moterų negu vyrų. Magijoje "kerėjimas" reiškia paslaptį, ne gydymą. Laukinis niekada savęs negydė; jis niekada nenaudojo vaistų, išskyrus tuomet, kada patardavo magijos specialistai. Ir dvidešimtojo amžiaus šamanai yra tipiškai senovės magai.

Magija turėjo tiek viešą, tiek privatų aspektą. Magija, kurią atlikdavo burtininkas, šamanas, arba žynys, turėjo būti visos genties gerovei. Raganos, užkalbėtojai, ir kerėtojai užsiiminėdavo privačia magija, asmenine ir savanaudiška magija, kuri būdavo panaudojama kaip priverstinis metodas, kuris užtraukia blogį priešui. Samprata apie dualistinį spiritizmą, apie geras ir blogas dvasias, pagimdė vėlesnius tikėjimus į baltąją ir juodąją magiją. Ir religijai vystantis, magijos terminas buvo taikomas tokiam dvasių veikimui, kuris buvo už individo kulto ribų, ir taip pat ji buvo siejama su senesniaisiais tikėjimais į vėles.

Žodžių kombinacijos, sūksnių ir užkalbėjimų ritualai, buvo labai magiški. Kai kurie užkalbėjimai galiausiai išsivystė į maldas. Netrukus, buvo imta praktikuoti imituojančiąją magiją; maldos ėmė virsti į vaidinimą; magiški šokiai buvo ne kas kita, kaip dramatinės maldos. Palaipsniui magiją pakeitė malda kaip aukojimo ritualo dalis.

Gestas, būdamas senesnis už šneką, buvo šventesnis ir magiškesnis, o pamėgdžiojimas buvo tikima, jog turi stiprią magiškąją galią. Raudonieji žmonės dažnai šokdavo bizono šoki, kurio metu vienas iš šokančiųjų vaidindavo bizoną, ir jo sugavimas garantuodavo besiartinančios medžioklės sėkmę. Gegužės Pirmosios lytinis šventimas buvo tiesiog pamėgdžiojanti magija, daranti užuominą į augalinio pasaulio lytines aistras. Lėlę kaip magišką talismaną iš pradžių naudojo nevaisinga žmona.

Magija buvo evoliucinio religijos medžio šalutinė šaka, kuri galiausiai davė mokslinio amžiaus vaisių. Tikėjimas į astrologiją atvedė į astronomijos išsivystymą; tikėjimas į filosofo akmenį atvedė į metalų įsisavinimą, tuo tarpu

tikėjimas į magiškus skaičius sukūrė matematikos mokslą.

Tačiau toks pasaulis, kuriame yra tokia gausa talismanų, didelė dalimi sunaikino bet kokią asmeninę ambiciją ir iniciatyvą. Į papildomo darbo arba uolumo vaisius buvo žiūrima kaip į magiškus. Jeigu vieno žmogaus lauke grūdų užderėdavo daugiau negu pas jo kaimyną, tai jį galėdavo pakviesti pas vadą ir apkaltinti perviliojus šituos papildomus grūdus iš tingaus kaimyno lauko. Iš tikrųjų, barbariškumo laikais buvo pavojinga žinoti labai daug; visada buvo galimybė būti nubaustam mirtimi kaip juodajam magui.

[973]▼

Palaipsniui mokslas iš gyvenimo šalina azartinio lošimo elementą. Bet jeigu šiuolaikiniai švietimo metodai kartais sužlugtų, tada beveik nedelsiant būtų sugrįžtama į primityvius tikėjimus į magiją. Šitie prietarai vis dar tebėra daugelio vadinamųjų civilizuotų žmonių protuose. Kalba turi daugybę sustabarėjimų, kurie įrodo, kad žmogiškoji rasė ilgą laiką buvo nugrimzdusi į magiškus prietarus, tokie žodžiai yra užkerėtas, po nelaiminga žvaigžde, apsėdimas, įkvėpimas, išleisti dvasią, išradingumas, perkūno trenktas, ir apstulbintas. Ir išmintingos žmogiškosios būtybės vis dar tiki geru atsitiktinumu, bloga akimi, ir astrologija.

Senovės magija buvo šiuolaikinio mokslo kokonas, savo laiku be jos nebuvo galima apsieiti, bet dabar ji daugiau nebėra naudinga. Ir tokiu būdu nemokšišku prietarų iliuzijos kėlė nerimą primityvių žmonių protui tol, kol galėjo atsirasti mokslo sąvokos. Šiandien, Urantija yra šitos intelektualios evoliucijos prieblandos zonoje. Viena pasaulio pusė su didžiuliu entuziazmu siekia tiesos šviesos ir mokslinių atradimų faktų, tuo tarpu kita pusė yra nugrimzdusi į senųjų prietarų ir vos užmaskuotos magijos glėbį.

[Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės.]

[974]▼

89 DOKUMENTAS

NUODĖMĖ, AUKA, IR ATPIRKIMAS

PRIMITYVUSIS žmogus save laikė skolingą dvasioms, tokiu, kuriam yra reikalingas nuodėmės atpirkimas. Taip, kaip į tą žvelgė laukiniai, tai tos dvasios tikrai būtų galėjusios jiems užtraukti daug daugiau nesėkmių. Laikui einant, šita samprata išsivystė į nuodėmės ir išgelbėjimo doktriną. Į sielą buvo žiūrima kaip ateinančią į pasaulį esant pražangai – pirminei nuodėmei. Siela turi būti išpirkta iš nuodėmės; turi būti parūpintas atpirkimo ožys. Galvų medžiotojas, šalia to, jog praktikavo kaukolės garbinimo kultą, vietoje savo paties gyvybės galėjo pateikti pakaitalą, atpirkimo žmogų.

Laukinį anksti užvaldė mintis, jog dvasios patiria aukščiausią pasitenkinimą tada, kada mato žmogaus vargą, kančią, ir pažeminimą. Iš pradžių, žmogus nerimavo dėl veikimo nuodėmių, bet vėliau jį ėmė jaudinti neveikimo nuodėmės. Ir visa vėlyvesnioji auکوјimo sistema formavosi aplink šitas dvi idėjas. Šitas naujas ritualas buvo susijęs su tuo, kad būtų laikomasi nuraminančiojo auکوјimo ceremonijų. Primityvusis žmogus tikėjo, kad tam, jog

būtų pasiektas dievų palankumas, privalu padaryti kažką ypatingo; tikrai išsivysčiusi civilizacija pripažįsta tokį Dievą, kuris visą laiką yra ramus ir geranoriškas. Nuraminimas buvo apsidraudimas nuo nesėkmės, kuri gali tuoj pat atsitikti, o ne investavimas į ateities palaimą. Ir išvengimo, išvartymo, prievartos, ir ramavimo ritualai visi susilieja vienas su kitu.

1. TABU

Laikydamasis tabu žmogus stengėsi išsisukti nuo nesėkmės, ko nors vengdamas, jis stengėsi neižeisti dvasių vėlių. Tabu iš pradžių buvo nereliginiai, bet jie anksti įgavo vėlių ar dvasių pritarimą, ir, kada buvo šitaip sustiprinti, tada jie tapo įstatymdaviais ir institucijų kūrėjais. Tabu yra ritualinių normų šaltinis ir primityvios savikontrolės protėvis. Jie buvo ankstyviausioji visuomeninio reguliavimo forma ir ilgą laiką vienintelė reguliavimo forma; jie vis dar tebėra visuomeninės reguliuojančios struktūros pagrindinis vienetas.

Pagarba, kurią laukinio prote žadino šitie draudimai, tiksliai prilygo jo baimei toms jėgoms, kurios turėjo priversti vykdyti šituos draudimus. Tabu iš pradžių kilo dėl atsitiktinio patyrimo, susijusio su nepasisekimu; vėliau juos pasiūlė vadai ir šamanai – žmonės fetišai, kuriems, buvo manoma, vadovauja dvasių vėlės, net koks nors dievas. Primityviojo žmogaus prote baimė dėl dvasios keršto ateityje yra tokia didelė, jog kartais, kada būna pažeidęs tabu, jis miršta iš baimės, ir dėl tokio dramatiško epizodo tabu dar labiau sustiprina savo poveikį išlikusiųjų protui.

Tarp ankstyviausiųjų draudimų buvo apribojimai pasisavinti moteris ir kitokią nuosavybę. Religijai imant vaidinti svarbesnį vaidmenį tabu

[975]▼

evoliucijoje, į uždraustą daiktą buvo žiūrima kaip į nešvarų, vėliau, kaip į nešventą. Hebrajų raštuose yra gausu paminėjimų apie švarius ir nešvarius, šventus ir nešventus daiktus, bet jų tikėjimai į šitokius dalykus buvo nepalyginamai daug mažiau gremėzdiški ir ne taip išplėsti, kaip daugelio kitų tautų tikėjimai.

Dalamatijos ir Edeno septyni įsakymai, o taip pat ir hebrajų dešimt įsakymų buvo konkretūs tabu, visi jie buvo išreikšti tokia pačia neigiama forma, kokia buvo išreikšti ir patys senoviškiausi draudimai. Bet šitie naujesnieji kodeksai buvo iš tikrųjų išlaisvinantys tuo, kad jie pakeitė tūkstančius anksčiau egzistavusių tabu. Ir dar daugiau negu tai, šitie vėlesnieji įsakymai už paklusnumą aiškiai kažką žadėjo.

Ankstyvieji tabu maistui kilo iš fetišizmo ir totemizmo. Kiaulė buvo šventa finikiečiams, karvė buvo šventa indusams. Egiptiečių tabu kiaulienai išsaugojo hebrajų ir islamo tikėjimai. Vienas iš tabu maistui variantų buvo tikėjimas, kad, jeigu nėsčia moteris taip daug galvos apie kokį nors maistą, tai jos vaikas, kada gims, bus to maisto atspindys. Tokie valgiai šiam vaikui būtų tabu.

Greitai tabu tapo valgymo maniera, ir tokiu būdu atsirado senovinis ir šiuolaikinis etiketas prie stalo. Kastų sistemos ir visuomeniniai sluoksniai yra senųjų draudimų liekanos. Tabu buvo labai veiksmingi visuomenei formuojantis, bet jie buvo siaubingai varginantys; negatyvi-draudžianti sistema

išsaugojo ne tik naudingus ir konstruktyvius reguliavimus, bet taip pat ir atgyvenusius, pasenusius, ir nenaudingus tabu.

Tačiau jokia civilizuota visuomenė, galinti kritikuoti primityvų žmogų, nebūtų atsiradusi, jeigu nebūtų buvę šitų toli siekusių ir įvairiapusių tabu, ir šitie tabu niekada nebūtų išsilaikę, jeigu jų nebūtų parėmusi primityvioji religija. Žmogaus evoliucijoje daugelis esminių faktorių pareikalavo labai brangios kainos, pareikalavo didžiausių pastangų, pasiaukojimo, ir savęs atsižadėjimo, bet šitie savikontrolės pasiekimai buvo tikrieji kopėčių laipteliai, kuriais žmogus lipo civilizacijos kylančiomis kopėčiomis.

2. NUODĖMĖS SAMPRATA

Atsitiktinumo baimė ir siaubas dėl nesėkmės tiesiogine prasme žmogų vertė išgalvoti primityviąją religiją kaip tariamą apsidraudimą nuo tokių nelaimių. Nuo magijos ir vėlių, per dvasias ir fetišus religija vystėsi į tabu. Kiekviena primityvi gentis turėjo savo medį su uždraustu vaisiumi, tiesiogine prasme obuoliu, bet perkeltine prasme medį sudarė tūkstantis šakų, gausiai apkibusių įvairių rūšių tabu. Ir tas uždraustas medis visada sakė: "Nedaryk."

Laukinio protui išsivysčius iki tokio lygio, kada jis įsivaizdavo tiek geras, tiek blogas dvasias, ir kada tabu sulaukė rimtos paramos iš besivystančios religijos, tada arena buvo parengta tam, kad atsirastų nauja nuodėmės samprata. Pasaulyje nuodėmės idėja buvo visuotinai įtvirtinta dar iki to meto, kada ją pateikė apreikšta religija. Būtent tik tai nuodėmės sampratos dėka primityviam protui natūrali mirtis tapo logiška. Nuodėmė buvo tabu sulaužymas, o mirtis buvo bausmė už nuodėmę.

Nuodėmė buvo ritualinė, o ne racionali; veiksmas, o ne mintis. Ir visą šitokią sampratą apie nuodėmę skatino senieji pasakojimai apie Dilmuną ir apie mažojo rojaus žemėje dienas. Pasakojimas apie Adomą ir Edeno Sodą taip pat suteikė pagrindo svajonei apie kažkada buvusį rasių aušroje "auksinį amžių." Ir visa tai patvirtino tas idėjas, kurios vėliau buvo išreikštos tikėjime, jog žmogus buvo ypatingai sutvertas, jog savo karjerą jis pradėjo būdamas tobulas, ir, jog tabu sulaužymas – nuodėmė – nutrenkė jį žemyn, į savo vėlesnę apgailėtiną padėtį.

[976]▼

Tabu nuolatinis pažeidinėjimas tapo yda; pirminis įstatymas ydą pavertė nusikaltimu; religija ją padarė nuodėme. Ankstyvosiose gentyse tabu sulaužymas buvo kartu nusikaltimas ir nuodėmė. Bendruomenės nelaimė visada buvo laikoma bausme už gentinę nuodėmę. Tiems, kurie tikėjo, kad klestėjimas ir teisumas žengė kartu, akivaizdus klestėjimas tų, kurie buvo amoralūs ir blogi, sukeldavo tiek daug nerimo, jog buvo reikalinga išgalvoti pragarus kaip bausmę tabu pažeidinėtojams; šitų bausmės vietų ateityje skaičius svyravo nuo vienos iki penkių.

Išpažinties ir atleidimo idėja primityviojoje religijoje atsirado anksti. Žmonės viešame susiėjime prašydavo atleidimo už nuodėmes, kurias jie ketino padaryti kitą savaitę. Išpažintis buvo tiesiog atleidimo apeiga, taip pat ir viešas pareiškimas dėl susitepimo, ritualinis šaukimas "nešvarus, nešvarus!" Po šito vykdavo visos ritualinės apvalymo apeigos. Visos senovės tautos laikėsi tokių

beprasmių ceremonijų. Daugelis akivaizdžiai higieniškų papročių ankstyvosiose gentyse didele dalimi buvo apeiginiai.

3. ATSIŽADĖJIMAS IR NUSIŽEMINIMAS

Atsižadėjimas buvo kitas žingsnis religinėje evoliucijoje; pasninkavimas buvo įprasta praktika. Netrukus tapo papročiu atsisakyti daugelio fizinio malonumo formų, ypač lytinio pobūdžio. Pasninko ritualas buvo įleidęs galias šaknis daugelyje senųjų religijų, ir buvo perduotas praktiškai visoms šiuolaikinėms teologinės minties sistemoms.

Maždaug tuo metu, kada žmogus barbaras ėmė atsikratyti švaistūniško papročio deginti ir laidoti nuosavybę kartu su mirusiuoju, kada tik ėmė formuotis rasių ekonominė struktūra, tada atsirado šita naujoji religinio atsižadėjimo doktrina, ir dešimtys tūkstančių nuoširdžių sielų pradėjo puoselėti skurdą. Nuosavybė buvo laikoma dvasiniu kliuviniu. Sampratos apie materialios nuosavybės dvasinius pavojus buvo labai paplitusios Filono ir Pauliaus laikais, ir nuo to meto jos visą laiką turėjo žymios įtakos Europos filosofijai.

Skurdas buvo tiesiog kūno marinimo ritualo dalis, kuri, deja, buvo įtraukta į daugelio religijų raštus ir mokymus, ypač krikščionybės. Kankynė už nuodėmę yra šito dažnai kvailo atsižadėjimo ritualo negatyvi forma. Bet visa tai laukinį mokė savikontrolės, ir visuomenės evoliucijoje tai buvo vertingas žengimas į priekį. Savęs atsižadėjimas ir savikontrolė buvo du iš didžiausių visuomeninių pasiekimų, gautų iš ankstyvosios evoliucinės religijos. Savikontrolė žmogui suteikė naują gyvenimo filosofiją; ji mokė jį meno, kaip padidinti gyvenimo trupmeną mažinant asmeninių poreikių vardiklį vietoje to, kad visą laiką būtų mėginama didinti savanaudiško pasitenkinimo skaitiklį.

Šitos senosios savąjį aš drausminančios idėjos apėmė plakimą rimbū ir visokių rūšių fizinį kankinimą. Motinos kulto žyniai buvo ypač aktyvūs mokydami fizinio kentėjimo vertybių, patys rodydami pavyzdį sutikdami, kad juos iškastruotų. Hebrajai, indusai, ir budistai buvo nuoširdžiai atsidavę šitai fizinio pažeminimo doktrinai.

Per visus senovės laikus žmonės šitais būdais iš savo dievų ieškojo papildomo kredito atsižadėjimo sąskaitų knygose. Kažkada buvo įprasta emocinio streso būsenoje duoti atsižadėjimo ir savęs kankinimo įžadus. Su laiku šitie įžadai ėmė įgauti susitarimų su dievais formą, ir, šita prasme, išreiškė tikrą evoliucinę pažangą tuo, jog dievai turėjo padaryti kažką konkrečiau už šitą savęs kankinimą ir kūno marinimą. Įžadai buvo tiek

[977]▼

neigiami, tiek teigiami. Šitokio žalingo ir kraštutinio pobūdžio pasižadėjimai šiandien geriausiai yra matomi kai kuriose grupėse Indijoje.

Visiškai natūralu, kad atsižadėjimo ir nusižeminimo kultas turėjo dėmesį atkreipti į lytinį pasitenkinimą. Susilaikymo kultas kaip ritualas atsirado tarp kareivių prieš prasidedant mūšiui; vėlesniaisiais laikais jis tapo "šventųjų" papročiu. Šitas kultas su vedybomis taikstėsi tikrai kaip su mažesniu blogiu

negu sangulavimas. Daugelį iš pasaulio didžiausių religijų šitas senovinis kultas paveikė neigiamai, bet nė vienos neįtakėjo taip stipriai, kaip įtakėjo krikščionybę. Apaštalas Paulius buvo atsidavęs šitam kultui, ir jo asmeninės pažiūros atspindi tie mokymai, kuriuos jis įtvirtino krikščionybės teologijoje: "Vyrai geriau moters nepaliesi." "Aš norėčiau, jog visi vyrai būtų tokie ramūs, kaip aš." "Dėl to aš sakau netekėjusioms ir našlėms, geriau joms gyventi taip, kaip gyvenu aš." Paulius gerai žinojo, jog šitie mokymai nėra Jėzaus evangelijos dalis, ir jo šitą suvokimą iliustruoja jo pareiškimas: "Šitą aš sakau leisdamas, o ne įsakydamas." Bet šitas kultas Paulių atvedė į tai, kad į moteris jis žiūrėjo iš aukšto. Ir labiausiai apgailėtina yra dėl to, kad jo asmeninės nuostatos ilgą laiką įtakėjo vienos iš didžiųjų pasaulio religijų mokymus. Jeigu šito palapinių meistro-mokytojo patarimams būtų tiesiogine prasme ir visuotinai paklustama, tuomet žmonių rasė prieitų prie staigaus ir nešlovingo galo. Dar daugiau, bet kokios religijos įtraukimas į lytinio susilaikymo kultą tiesiogiai veda į karą prieš santuoką ir šeimą, visuomenės tikrąjį pagrindą ir esminį žmogiškosios pažangos institutą. Ir nėra nieko keisto, jog visi tokie tikėjimai skatino dvasininkijos celibato atsiradimą įvairių tautų daugelyje religijų.

Kada nors žmogus turėtų išmokti, kaip naudotis laisve be savivalės, kaip maitintis be apsivalgymo, ir kaip pajusti malonumą be paleistuvavimo. Savikontrolė yra geresnė elgesio reguliavimo žmogiškoji politika už kraštutinį atsižadėjimą. Ir Jėzus savo pasekėjams niekada neskleidė šitokių neprotingų pažiūrų.

4. AUKOS KILMĖ

Auka, kaip dalis religinio atsidavimo, panašiai, kaip ir kiti garbinimo ritualai, neturėjo paprastos ir vienintelės kilmės. Polinkis nusilenkti žemai prieš galią ir nusižeminusiam parkristi ant žemės garbinančiai dievinant paslapties akivaizdoje yra ženklas to, kaip šuo vizgina uodegą savajam šeiminkui. Ir tik vienas žingsnis skiria garbinimo impulsą nuo pasiaukojimo veiksmo. Primityvusis žmogus savo pasiaukojimo vertę matavo tuo skausmu, kurį jis kentėjo. Kada pasiaukojimo idėja pirmą kartą buvo priskirta religinei apeigai, tada auka nebuvo laikoma tai, kas nesukeldavo skausmo. Pirmosios aukos buvo tokie veiksmai, kaip plaukų rovimas, kūno įpjovimas, galūnių sužalojimas, dantų išmušimas, ir pirštų nupjovimas. Civilizacijai vystantis, šitos primityvios sampratos apie auką buvo pakeltos į savęs atsižadėjimo, asketiškumo, pasninkavimo, skurdo, ir vėlesnės krikščioniškojo apvalymo per liūdėsį, kančią, ir kūno marinimą doktrinos lygį.

Anksti religijos evoliucijoje egzistavo dvi aukos sampratos: dovanų aukojimo idėja, kuri žymėjo atsidėkojimo požiūrį, ir skolos auka, kurią sudarė išpirkos idėja. Vėliau išsivystė pakaitalo samprata.

Dar vėliau žmogus suvokė, kad ir kokio pobūdžio būtų jo auka, ji gali veikti kaip priemonė perduoti pranešimą dievams; ji gali būti kaip malonus kvapas dievybės

nosyje. Taip atsirado smilkalai ir kiti estetiški aukojimo ritualų aspektai, kurie išsivystė į aukojimo šventes, su laiku tapusias vis labiau įmantriomis ir išpuoštomis.

Kada religija vystėsi, tada senesnius vengimo, nuraminimo, ir išvairojo metodus pakeitė aukojimo ritualai, skirti tam, kad būtų palenkiami į savąją pusę ir permaldaujami.

Ankstyviausias supratimas apie auką buvo supratimas apie mokestį už neutralumą, kuriuo apmokestindavo protėvinės dvasios; tikrai vėliau iš tikrųjų išsivystė atpirkimo idėja. Kada žmogus nutolo nuo sampratos apie rasės evoliucinę kilmę, kada per amžius pasakojimai apie Planetos Princo laikus ir Adomo gyvenimą buvo filtruojami, tada samprata apie nuodėmę ir apie pirminę nuodėmę plačiai išplito, taip, kad auka už atsitiktinę ir asmeninę nuodėmę išsivystė į doktriną apie auką už rasinės nuodėmės atpirkimą. Atpirkimas aukos dėka buvo visaapimanti apsidraudimo priemonė, kuri užgožė nepažįstamo dievo net pasipiktinimą ir pavydą.

Primityvusis žmogus, apsuptas tokio didžiulio kiekio greitai išsivaidžiančių dvasių ir godžių dievų, tiesiogiai susidūrė su tokia gausybe kreditorių dievybių, jog tam, kad jį būtų galima ištraukti iš dvasinės skolos, per visą jo gyvenimą jam buvo reikalingi visi žyniai, ritualai, ir aukojimai. Pagal pirminės nuodėmės, arba rasinės kaltės, doktriną, kiekvienas asmuo savo gyvenimą pradėdavo būdamas rimtai įsiskolinęs dvasinėms jėgoms.

Dovanos ir kyšiai yra duodami žmonėms; tačiau, kada visa tai yra siūloma dievams, tada tai būna apibūdinama kaip atsidavimas, pavertimas šventu, arba tai vadinama aukomis. Atsižadėjimas buvo nuraminimo negatyvi forma; aukos davimas tapo teigiama forma. Nuraminimo veiksmą sudarė pagyrimas, šlovinimas, pataikavimas, ir net linksminimas. Ir būtent senovės nuraminimo kulto šitų teigiamų papročių liekanos sudaro šiuolaikines dieviškojo garbinimo formas. Šiandieninės garbinimo formos yra tiesiog šitų senovinių teigiamo nuraminimo aukojimo metodų ritualizavimas.

Gyvulių aukojimas primityviajam žmogui reiškė daug daugiau negu tai kada nors galėtų reikšti šiuolaikinėms rasėms. Šitie barbarai gyvūnus laikė savo tikrais ir artimais giminaičiais. Laikui einant, žmogus aukodamas tapo apsukriu, nustojo aukoti savo darbinius gyvulius. Iš pradžių iš viso to, ką turėjo, jis aukodavo tai, kas buvo geriausia, įskaitant ir savo prijaukintus gyvulius.

Tai nebuvo tuščias pasigyrimas, kada vienas Egipto valdovas pareiškė, kad jis paaukojo: 113.433 vergus, 493.386 galvijų galvas, 88 laivus, 2.756 auksinius atvaizdus, 331.702 ąsočius medaus ir aliejaus, 228.380 ąsočių vyno, 680.714 žąsų, 6.744.428 kepalus duonos, ir 5.740.352 maišelius monetų. Ir tam, kad šitą padarytų, jis turėjo žiauriai apmokestinti sunkiai dirbančius savo pavaldinius.

Galų gale vien tikrai būtinybė šituos pusiau laukinius vertė valgyti savo paaukojimų materialiąją dalį, kada dievai buvo pasidžiaugę šitų aukojimų daiktų sielomis. Ir šitą paprotį pateisino senovės švento valgio pretekstas, bendruomenės pamaldos pagal šiuolaikinį paprotį.

5. PAAUKOJIMAI IR KANIBALIZMAS

Dabartinės idėjos apie ankstyvąjį kanibalizmą yra visiškai klaidingos; tai buvo dalis ankstyvosios visuomenės papročių. Nors šiuolaikinei civilizacijai kanibalizmas tradiciškai kelia siaubą, bet primityviojoje visuomenėje jis buvo visuomeninės ir religinės struktūros dalis. Kanibalizmo praktiką diktavo grupės interesai. Ji atsirado spaudžiant būtinybei ir išliko dėl vergavimo prietarams ir neišmanymui. Tai buvo visuomeninis, ekonominis, religinis, ir karinis paprotys.

[979]▼

Ankstyvasis žmogus buvo kanibalas; jam patiko žmogaus mėsa, ir todėl jis aukojo ją kaip dovaną maistą dvasioms ir savo primityviesiems dievams. Kadangi vėlių dvasios buvo tiesiog pakeisti žmonės ir kadangi maistas buvo didžiausias žmogaus poreikis, tuomet maistas lygiai taip turėjo būti ir dvasios didžiausias poreikis.

Kanibalizmas kažkada buvo beveik visuotinis tarp besivystančių rasių. Sangikai buvo visi kanibalai, bet Andonitai iš pradžių nebuvo kanibalai, tokie nebuvo nei noditai, nei Adomitai, tokie nebuvo ir anditai tol, kol labai smarkiai susimaišė su evoliucinėmis rasėmis.

Skonis žmogaus mėsai auga. Prasidėjęs dėl alkio, ėjęs per draugystę, kerštą, ar religinius ritualus, žmogaus mėsos valgymas tampa įprastiniu kanibalizmu. Žmogaus valgymas atsirado dėl nepakankamo maisto kiekio, nors retai kada tai buvo pagrindinė priežastis. Tačiau eskimai ir ankstyvieji Andonitai retai kada buvo kanibalai, išskyrus bado laikus. Raudonieji žmonės, ypač Centrinėje Amerikoje, buvo kanibalai. Kažkada tai buvo bendras paprotys, kada primityviosios motinos savo vaikus nužudydavo ir suvalgydavo tam, kad atstatytų tas jėgas, kurių netekdavo gimdydamos, o Kvinzlande vis dar dažnai pirmasis vaikas tokiu būdu yra nužudomas ir suvalgomas. Pastaraisiais metais daugelyje Afrikos genčių buvo tyčia griebiamasi kanibalizmo kaip karo priemonės, tam tikros rūšies gąsdinimo, kuriuo būtų terorizuojami jų kaimynai.

Dalis kanibalizmo kilo dėl kažkada buvusių aukštesnio lygio palikuonių degeneravimo, bet jis daugiausia vyravo tarp evoliucinių rasių. Žmonių valgymas atsirasdavo tada, kada žmonės jausdavo didžiulę ir aršią neapykantą savo priešams. Žmogaus mėsos valgymas tapo iškilmingos keršto ceremonijos dalimi; buvo tikima, kad šitokiu būdu galima sunaikinti priešo vėlę arba ją sulieti su valgančiojo vėle. Kažkada buvo plačiai paplitęs tikėjimas, jog burtininkai savo galias pasiekia valgydami žmogaus mėsą.

Kai kurios žmonių valgytojų grupės valgydavo tik savo genties narius, pseudodvasinis vidinis susimaišymas, kuris turėjo pabrėžti gentinį solidarumą. Bet iš keršto jie taip pat valgydavo ir priešus, manydami, kad iš jų pasisavins stiprybę. Buvo manoma, jog draugo ar gentainio sielai yra garbė, jeigu jo kūnas būtų suvalgytas, nors priešui būti šitokiu būdu suvalgytam buvo ne daugiau kaip bausmė. Laukinio protas nepretendavo į tai, kad išliktų nuoseklus.

Kai kuriose gentyse pasenę tėvai stengdavosi, kad juos suvalgytų vaikai; kitose gentyse buvo įprasta susilaikyti nuo artimų giminių valgymo; jų kūnus parduodavo arba pakeisdavo į svetimų kūnus. Buvo didžiulė prekyba moterimis

ir vaikais, kurie būdavo nupenimi nužudymui. Kada ligos ar karas nesugebėdavo kontroliuoti gyventojų skaičiaus, tada perteklių be jokių ceremonijų suvalgydavo.

Kanibalizmas ėmė palaipsniui nykti dėl tokių poveikių:

1. Kartais jis tapdavo bendruomenės ritualu, kolektyvinės atsakomybės prisiėmimu dėl mirties bausmės paskyrimo savo gentainiui. Kraujo kaltė daugiau nebėra nusikaltimas, kada joje dalyvauja visi, visuomenė. Azijoje paskutiniai kanibalizmo atvejai buvo tokie, kada buvo suvalgyti nusikaltėliai, kuriems buvo įvykdyta mirties bausmė.

2. Labai anksti jis tapo religiniu ritualu, bet auganti vėlių baimė nevisada veikė taip, kad žmonių valgymą mažintų.

3. Galiausiai tai išsivystė iki tokio lygio, kada buvo valgomos tiktai tam tikros kūno dalys arba organai, tos dalys, kurių viduje tariamai buvo siela arba dvasios

[980]▼

dalelės. Kraujo gėrimas tapo įprastu, ir buvo įprasta sumaišyti "valgomas" kūno dalis su vaistais.

4. Tą galėjo daryti tik vyrai; moterims valgyti žmogieną buvo uždrausta.

5. Vėliau tą daryti galėjo tiktai vadai, žyniai, ir šamanai.

6. Tada tai tapo tabu labiau išsivysčiusiose gentyse. Tabu žmonių valgymui atsirado Dalamatijoje ir palaipsniui pasklido po visą pasaulį. Noditai skatino kremavimą kaip kovos prieš kanibalizmą priemonę, kadangi kažkada buvo įprastas paprotys iškasti palaidotus kūnus ir juos suvalgyti.

7. Žmogaus aukojimas paskelbė galą kanibalizmui. Žmogaus kūnas, tapęs aukštųjų žmonių, vadų, maistu, galiausiai buvo paliktas dar aukštesnėms dvasioms; ir tokiu būdu žmogiškosios aukos aukojimas efektyviai užkirto kelią kanibalizmui, išskyrus labiausiai atsilikusias gentis. Kada žmonių aukojimas buvo įtvirtintas iki galo, tada žmonių valgymas tapo tabu; žmogaus kūnas tapo maistu tiktai dievams; žmogus galėjo suvalgyti tik mažytį ritualinį gabaliuką, sakramentą.

Galiausiai aukojimų tikslais apskritai buvo imta naudoti gyvūnų pakaitalus, ir net labiau atsilikusiose gentyse šunų valgymas smarkiai sumažino žmonių valgymą. Šuo buvo pirmasis prijaukintas gyvūnas, ir jis buvo labai vertinamas tiek kaip gyvūnas, tiek kaip maistas.

6. ŽMONIŲ AUKOJIMO EVOLIUCIJA

Žmonių aukojimas buvo netiesioginė kanibalizmo pasekmė, o taip pat ir išsivadavimas iš jo. Parūpinimas dvasių palydos į dvasių pasaulį taip pat vedė į tai, jog sumažėjo žmonių valgymas, nes niekada nebuvo papročio šitas paaukotas aukas suvalgyti. Nė viena rasė nebuvo visiškai laisva nuo žmonių aukojimo kokia nors forma ir koku nors metu, nors Andonitai, noditai, ir Adomitai kanibalizmu buvo užsikrėtę mažiausia.

Žmonių aukojimas iš tikrųjų buvo visuotinis; jis išsilaikė kiniečių, indusų, egiptiečių, hebrajų, mesopotamijiečių, graikų, romėnų, ir daugelio kitų tautų religiniuose papročiuose, net iki pastarųjų laikų jis išliko atsilikusiose Afrikos ir

Australijos gentyse. Vėlesnieji Amerikos indėnai turėjo civilizaciją, atsiradusią iš kanibalizmo, ir, dėl to, buvo pasinėrę į žmonių aukojimą, ypač Centrinėje ir Pietų Amerikoje. Kaldeniečiai buvo tarp pirmųjų, kurie atsisakė žmonių aukojimo paprastomis progomis, šitas aukas pakeisdami gyvūnais. Maždaug prieš du tūkstančius metų minkštaširdis japonų imperatorius įvedė molinius atvaizdus tam, kad jie užimtų aukojamų žmonių vietą, bet tikrai mažiau negu prieš tūkstantį metų šitie aukojimai baigėsi šiaurinėje Europoje. Kai kuriose atsilikusiose gentyse, vis dar tebevyksta savanorių žmonių aukojimas, tam tikros rūšies religinė arba ritualinė savižudybė. Kartą šamanas įsakė paaukoti vienos genties labai gerbiamą seną vyrą. Žmonės sukilo; jie atsisakė paklusti. Tuo tarpu senasis žmogus turėjo savo sūnų, kuris jį greitai nužudė; senovės žmonės iš tikrųjų tikėjo šitokiu papročiu.

Nėra tragiškesnio ir labiau jaudinančio patyrimo užrašyto dokumentuose, kurie pasakoja apie širdį draskančius susidūrimus tarp senovinių ir laiko išgarbintų religinių papročių ir besivystančios civilizacijos priešingų reikalavimų, koks yra hebrajų pasakojimas apie Džeftą ir jo vienintelę dukterį. Kaip buvo apskritai įprasta, šitas gero norintis žmogus davė kvailą priesaiką, sudarė sandorį su "kovos dievu," sutikdamas sumokėti tam tikrą kainą už pergalę prieš savo priešus. Ir šitoji kaina buvo paaukoti

[981]▼

tą, kuris pirmasis išeis iš jo namų, kad pasitiktų jį, sugrįžtantį namo. Džeftas manė, kad vienas iš jo patikimų vergų šitaip bus šalia jo, kad pasveikintų jį, bet atsitiko taip, kad jo duktė, jo vienintelis vaikas, išėjo į lauką jo pasveikinti jam pargrįžus namo. Ir tokiu būdu, net ir tokiais nesenais laikais ir tariamai civilizuotoje tautoje, šitą gražią merginą, po dviejų mėnesių, skirtų apraudoti jos likimą, jos tėvas, ir, pritarus jo gentainiams bičiuliams, iš tikrųjų paaukoko kaip žmogiškąją auką. Ir visa tai buvo padaryta nepaisant Mozės griežtų nurodymų, pasisakančių prieš žmogaus aukojimą. Bet vyrai ir moterys yra įpratę duoti kvailas ir nereikalingas priesaikas, o senovės žmonės tokius pasižadėjimus laikė labai šventais.

Senovėje, kada buvo pradedamas statyti naujas bent kiek reikšmingesnis pastatas, buvo įprasta nužudyti žmogų kaip "pamatų auką." Taip būdavo pasirūpinama vėlės dvasia tam, kad statinį stebėtų ir saugotų. Kada kiniečiai rengdavosi išlieti varpą, tada pagal paprotį reikėdavo paaukoti bent jau vieną merginą tuo tikslu, jog būtų pagerintas varpo skambesys; parinktoji mergina būdavo gyva įmetama į išlydytą metalą.

Ilgą laiką daugelis grupių laikėsi papročio gyvus vergus įmūryti į svarbias sienas. Vėlesniaisiais laikais šiaurinės Europos gentys gyvų asmenų palaidojimą naujų pastatų sienose pakeitė praeivio šešėlio palaidojimu sienoje. Kiniečiai sienoje laidojo tuos darbininkus, kurie mirdavo tuo metu, kada ją statė.

Apgailėtinas karalius Palestinoje, statydamas Jericho sienas, "jos pamatuose paguldė Abiramą, savo pirmagimį, o vartus joje pastatė ant savo jauniausiojo sūnaus, Segubo." Tokiais nesenais laikais, ne tik, kad šitas tėvas iš tiesų du savo sūnus gyvus įmūrijė į miesto vartų pamatų duobes, bet ir jo veiksmas yra užfiksuotas kaip "atitinkantis Viešpaties žodį." Mozė šituos aukojimus į

pamatus buvo uždraudęs, bet izraelitai prie jų sugrįžo netrukus po jo mirties. Dvidešimtojo amžiaus ritualas įdėti niekučių ir atminimo ženklų į naujo pastato kertinį akmenį primena primityvius aukojimus į pamatus.

Ilgą laiką daugelis tautų laikėsi papročio pirmuosius vaisius paskirti dvasioms. Ir šitokio papročio laikymasis, dabar daugiau ar mažiau simbolinis, yra liekanos tų ankstyvųjų ritualų, kurių metu būdavo aukojami žmonės. Pirmagimio paaukojimo idėja buvo plačiai paplitusi tarp senovės žmonių, ypač tarp finikiečių, kurie šito atsisakė paskutinieji. Aukojimo metu būdavo sakoma: "gyvybė už gyvybę." Dabar jūs sakote mirties atveju, "dulkė buvai, į dulkę ir pavirtai."

Nors Abraomo, priversto paaukoti savo sūnų Izaoką, reginys ir šokiruoja civilizuotus jausmus, tačiau tų laikų žmonėms jis nebuvo nauja ar keista idėja. Ilgą laiką vyravo paprotys, kada tėvai, didžiulio emocinio streso metu, paaukodavo savo pirmagimius sūnus. Daugelis tautų turi pasakojimą, analogišką šitai istorijai, nes kažkada egzistavo po visą pasaulį paplitęs ir gilus tikėjimas, jog būtina pasiūlyti žmogaus auką, kada atsitikdavo kažkas nepaprasto arba ypatingo.

7. ŽMONIŲ AUKOJIMO MODIFIKAVIMAS

Mozė mėgino nutraukti žmonių aukojimą, pakaitalu įvesdamas išpirką. Jis sudarė sistemingą planą, kurio dėka jo tauta išvengė blogiausių pasekmių dėl savo skubotų ir kvailų priesaikų. Žemę, nuosavybę, ir vaikus buvo galima išpirkti pagal nustatytus mokesčius, kuriuos reikėjo sumokėti

[982]▼

žyniams. Tos grupės, kurios nustojo aukoti savo pirmagimius, greitai laiku įgavo didžiulį pranašumą prieš mažiau išsivysčiusius kaimynus, kurie šituos žiaurius veiksmus tęsė toliau.

Daugelis šitokių atsilikusių genčių ne tik buvo smarkiai susilpnintos, šitaip prarasdamos savo sūnus, bet dažnai net nutrūkdavo ir vadovavimo genčiai perėmimas.

Išnykstančio vaiko aukojimo pasekmė buvo paprotys krauju ištepti namo durų staktos šulą tam, kad būtų apsaugotas pirmagimis. Dažnai tai būdavo daroma per metų vieną iš šventųjų švenčių, ir šitas ritualas vienu metu buvo apėmęs didžiąją pasaulio dalį nuo Meksikos iki Egipto.

Net ir po to, kada didžioji dauguma grupių ritualinio vaikų žudymo atsisakė, buvo paprotys kūdikį palikti vieną, toli negyvenamoje vietoje ar nedideliame laivelyje ant vandens. Jeigu tas vaikas išgyvendavo, tada buvo manoma, jog dievai įsikišo tam, kad jį išsaugotų, kaip tai buvo pasakojimuose apie Sargoną, Mozę, Sairą, ir Romulą. Vėliau atsirado paprotys paskirti pirmagimius sūnus kaip šventus arba aukotinus, jiems leisdavo užaugti, o tada vietoje mirties juos ištremdavo; tokia buvo kolonizavimo kilmė. Romėnai šito papročio laikėsi savo kolonizavimo plane.

Didelė dalis keistų lytinio palaidumo sąsajų su primityviu garbinimu atsirado dėl žmonių aukojimo. Senaisiais laikais, jeigu moteris sutikdavo galvą

medžiotojus, tai ji galėdavo savo gyvybę išsipirkti, sutikdama lytiškai santykiuoti. Vėliau, pašvęsta dievams mergina kaip auka galėdavo pasirinkti, jog savo gyvybę išsipirktų, visam gyvenimui savo kūną paskirdama šventai lytinei tarnystei šventykloje; šitokiu būdu ji galėdavo užsidirbti pinigų išpirkai. Senovės žmonės manė, jog tai yra labai išaukštinantis dalykas turėti lytinių santykių su moterimi, kuri šitokiu būdu išperka savo gyvybę. Bendrauti su šitomis šventomis merginomis buvo religinis ritualas, ir priedo, visas šitas ritualas suteikdavo priimtina pasiteisinimą dėl įprasto lytinio pasitenkinimo. Tai buvo subtili saviapgaulės rūšis, kuria su malonumu naudojosi tiek merginos, tiek jų partneriai. Evoliucinio civilizacijos vystymosi metu papročiai visada slenka iš paskos, šitokiu būdu suteikdami leidimą besivystančių rasių ankstyvesnei ir panašesnei į laukinių lytinei praktikai.

Galiausiai šventovių paleistuvystė išplito po visą pietinę Europą ir Aziją. Visos tautos tuos pinigus, kuriuos uždirbdavo šventyklų prostitutės, laikė šventais – didžiule dovana, kurią reikia padovanoti dievams. Aukščiausio tipo moterys plūdo į šventyklų lytinį turgų ir savo uždarbius paskirdavo įvairios rūšies šventoms tarnyboms ir visuomeninės gerovės darbams. Daugelis moterų iš geresniųjų klasių susikraudavo sau kraitį iš laikinų lytinių paslaugų šventyklose, ir didžioji dalis vyrų bevelijo tokias moteris turėti savo žmonomis.

8. IŠPIRKIMAS IR SUSITARIMAS

Išperkančios aukos ir šventyklų prostitucija tikrovėje buvo žmonių aukojimo pakeitimai. Po šito atėjo netikras dukterų paaukojimas. Šitą ritualą sudarė kraujo nuleidimas, su pasišventimu viso gyvenimo skaistybei, ir tai buvo moralinė reakcija į senesniąją šventyklos paleistuvystę. Ne tokiais senais laikais nekaltos mergaitės pasišvęsdavo tam, kad šventykloje saugotų šventą ugnį.

Galiausiai žmonės suvokė tokią mintį, jog kurios nors kūno dalies paaukojimas galėtų būti vietoje senesniojo ir viso žmogaus paaukojimo. Fizinis suluošinimas taip pat buvo manoma, jog yra priimtinas pakaitalas. Buvo aukojami plaukai, nagai, kraujas, ir net kojų ir rankų pirštai. Senoviniai vėlesnieji ir beveik visuotiniai apipjaustymo ritualai buvo tokio kulto pasekmė, kada buvo aukojamos dalys; jie buvo grynai

[983]▼

aukojamojo pobūdžio, jokios minties apie higieną jiems nebuvo suteikiama. Vyrai būdavo apipjaustomi; moterims perdurdavo ausis.

Vėliau tapo papročiu pirštus surišti drauge, o ne nupjauti. Galvos nuskutimas ir plaukų nukirpimas lygiai taip pat buvo religinio pasišventimo formos. Pavertimas eunuchais iš pradžių buvo žmonių aukojimo idėjos modifikavimas. Nosies ir lūpos pervėrimas vis dar tebėra praktikuojamas Afrikoje, o tatuiruotė yra ankstesniojo primityvaus kūno pjaustymo tam, kad liktų randai, meninė evoliucija.

Galiausiai aukojimo paprotys, dėl besivystančių mokymų, buvo susietas su susitarimo idėja. Pagaliau, dievus imta suvokti tokius, kurie sudaro tikrus

susitarimus su žmogumi; ir tai buvo svarbus žingsnis stabilizuojant religiją. Įstatymas, susitarimas, užima atsitiktinumo, baimės, ir prietarų vietą.

Žmogus niekada negalėjo net ir svajoti, kad sudarytų sutartį su Dievybe tol, kol jo supratimas apie Dievą nepasiekė tokio lygio, kada visatos kontrolierius imta įsivaizduoti kaip patikimus. Ir žmogaus ankstyvoji idėja apie Dievą buvo tokia antropomorfinė, kad jis nesugebėjo suvokti Dievybės kaip patikimos tol, kol jis pats netapo santykinai patikimu, moraliu, ir etišku.

Bet idėja apie susitarimą su dievais pagaliau iš tiesų atsirado. *Evoliucinis žmogus galiausiai įgijo tokį moralinį orumą, kad su savo dievais jis išdrįso derėtis.* Ir šitaip aukų siūlymo reikalas palaipsniui išsivystė į žmogaus filosofinio derėjimosi su Dievu žaidimą. Ir visa tai reiškė naują priemonę, kaip apsidrausti nuo nesėkmės arba, greičiau, pagerintą metodą, kaip apčiuopiamiau nusipirkti klestėjimą. Nepuoselėkite klaidingos minties, jog šitos ankstyvosios aukos buvo nemokamos dovanos dievams, spontaniškas dėkingumo arba atsidėkojimo pasiūlymas; jos nebuvo tikrojo garbinimo išraiška.

Maldų primityviosios formos buvo nei daugiau, nei mažiau kaip derėjimasis su dvasiomis, ginčas su dievais. Tai buvo tam tikros rūšies barteris, kuriame maldavimas ir įtikinėjimas buvo keičiami į kažką apčiuopiamesnį ir brangesnį. Besivystanti rasių prekyba sukūrė komercijos dvasią ir išvystė derėjimosi gudrumą; ir dabar šitie aspektai ėmė atsirasti žmogaus garbinimo metoduose. O kadangi vieni žmonės derėdavosi geriau už kitus, todėl buvo manoma, jog kai kurie žmonės meldžiasi geriau už kitus. Teisingo žmogaus malda buvo laikoma didžiulėje pagarboje. Teisingas žmogus buvo tas, kuris buvo visiškai atsiskaitęs su dvasiomis, kuris kiekvieną ritualinį įsipareigojimą dievams buvo įvykdęs iki galo.

Ankstyvosios maldos vargu ar buvo garbinimas; tai buvo derėjimasis prašant sveikatos, turto, ir gyvybės. Ir einant amžiams daugeliu atžvilgių maldos nedaug kuo tepasikeitė. Jos vis dar tebėra skaitomos iš maldaknygių, sukalbamos formaliai, ir surašomos tam, kad būtų pritvirtinamos ant ratų ir pakabinamos ant medžių, kur vėjų pūtimas išlaisvins žmogų nuo to, kad jam nereiktų vargti kvėpuojant pačiam.

9. AUKOJIMAI IR SAKRAMENTAI

Žmonių aukojimas, per visą Urantijos ritualų evoliuciją, vystėsi nuo kraugeriškojo žmonių valgymo reikalo į aukštesnius ir simboliškesnius lygius. Ankstyvieji aukojimo ritualai pagimdė vėlesnes sakramento ceremonijas. Artimesniaisiais laikais vien tiktai žynys suvalgydavo kanibalinės aukos gabalėlį arba išgerdavo lašelį žmogaus kraujo, o tada visi valgydavo gyvūną pakaitalą. Šitos ankstyvosios išpirkos, atpirkimo, ir susitarimų

[984]▼

idėjos išsivystė į vėlesniųjų dienų sakramentines apeigas. Ir visa šita apeigų evoliucija turėjo milžinišką visuomeninantį poveikį.

Ryšium su Dievo Motinos kultu, Meksikoje ir kitur, paplotėliai ir vyno sakramentas galiausiai buvo vartojami vietoje ankstesniųjų žmonių aukų mėsos

ir kraujo. Hebrajai ilgą laiką laikėsi šito ritualo kaip savo Perėjimo šventės ceremonijų dalies, ir būtent iš šitų apeigų kilo vėlesnė krikščioniškoji sakramento versija.

Senovinės visuomeninės brolijos rėmėsi kraujo gėrimo ritualu; ankstyvoji žydų brolystė būdavo sutvirtinama aukojamu krauju. Paulius rengėsi sukurti naują krikščioniškąją kultą remiantis "amžinojo susitarimo krauju." Ir nors mokymais apie kraują ir aukojimą jis krikščionybę be reikalo apsunkino, bet kartą ir visiems laikams jis tikrai padarė galą tokioms atpirkimo doktrinoms, kada buvo aukojami žmonės ar gyvūnai. Jo teologiniai kompromisai rodo, kad net ir apreiškimas turi nusileisti palaipsnei evoliucijos kontrolei. Pagal Paulių, Kristus tapo paskutiniąja auka, kurios visiems turi užtekti; dabar dieviškasis Teisėjas yra iki galo ir amžiams patenkintas.

Ir šitaip, po ilgų amžių aukojimo kultas išsivystė į sakramento kultą. Tokiu būdu šiuolaikinių religijų sakramentai yra tų sukrečiančių ankstyvųjų žmonių aukojimo ceremonijų ir dar senesnių kanibalinių ritualų teisėti paveldėtojai. Vis dar daugelis tebesiremia krauju, kad būtų pasiektas išgelbėjimas, bet jis bent jau įgavo perkeltinę, simbolinę, ir mistinę prasmę.

10. NUODĖMĖS ATLEIDIMAS

Kad Dievas yra palankus, tokią sąmonę žmogus pasiekė tikrai per aukojimą. Šiuolaikinis žmogus turi sukurti naujus metodus, kaip pasiekti išgelbėjimo sąmonę. Mirtingojo prote išsilaiko nuodėmės sąmonė, bet minties modeliai apie išgelbėjimą joje yra susidėvėję ir pasenę. Dvasinio poreikio tikrovė išlieka, bet intelektualiai pažanga sunaikino senuosius kelius, kuriais būtų galima užtikrinti ramybę ir paguodą protui ir sielai.

Nuodėmę būtina iš naujo apibrėžti kaip sąmoningą neištikimybę Dievybei. Yra neištikimybės laipsniai: dalinė neryžtingumo ištikimybė; suskaidyta konfliktiškumo ištikimybė; mirštanti abejingumo ištikimybė; ir ištikimybės mirtis, kurią rodo pasišventimas bedieviams idealams.

Kaltės pojūtis ar jausmas yra papročių laužymo sąmonė; nebūtinai tai yra nuodėmė. Nėra tikros nuodėmės, kada nėra sąmoningos neištikimybės Dievybei.

Galimybė kaltės jausmą suvokti yra transcendentinio savitumo ženklas žmonijai. Jis žmogaus nepažymi, kad yra blogas, bet vietoje šito jį išskiria kaip tokį tvarinį, kuris turi potencialų didingumą ir amžinai augančią šlovę. Toks nevertumo jausmas yra pirminis akstinas, kuris turėtų greitai ir užtikrintai nuvesti į tuos įtikėjimo užkariavimus, kurie mirtingojo protą perveda į moralaus kilnumo, kosminės įžvalgos, ir dvasinio gyvenimo nuostabius lygius; tokiu būdu visos žmogiškosios egzistencijos prasmės tikrai yra pakeičiamos iš laikinųjų į amžinąsias, ir visos vertybės yra pakeliamos iš žmogiškųjų į dieviškąsias.

Nuodėmės išpažinimas yra ryžtingas neištikimybės išsižadėjimas, bet jokių būdu jis nesušvelnina tokios neištikimybės laiko-erdvės pasekmių. Bet išpažinimas – nuoširdus nuodėmės prigimties suvokimas – yra būtinas religiniam augimui ir dvasiniam žengimui į priekį.

[985]▼

Nuodėmės atleidimas, kurį suteikia Dievybė, yra ištikimybės ryšių atnaujinimas, kuris ateina po to periodo, kada žmogus sąmoningai suvokia apie tokių ryšių nutrūkimą dėl sąmoningo maišto. Atleidimo nereikia ieškoti, jį reikia priimti kaip ištikimybės ryšių tarp tvarinio ir Kūrėjo atstatymo sąmoningą suvokimą. Ir visi ištikimi Dievo sūnūs yra laimingi, mylintys tarnystę, ir kildami į Rojų visą laiką žengia į priekį.

[Pateikta Nebadono Spindinčiosios Vakarų Žvaigždės.]

[986]▼

90 DOKUMENTAS

ŠAMANIZMAS – KERĖTOJAI IR ŽYNYAI

RELIGINIŲ ritualų evoliucija vystėsi nuo dvasių nuraminimo, vengimo, išvairo, privertimo, susitaikymo, ir palenkimo į savo pusę iki aukojimo, atpirkimo, ir išgelbėjimo. Religinio ritualų metodai vystėsi nuo primityviųjų kultūrų formų per fetišus iki magijos ir stebuklų, ir kada ritualas tapo sudėtingesniu, reaguodamas į žmogaus vis sudėtingėjančias sampratas apie viršmaterialiąsias sferas, tada jame turėjo neišvengiamai įsiviešpatuoti kerėtojai, šamanai, ir žyniai.

Besivystančiose primityviojo žmogaus sampratoje dvasinis pasaulis galiausiai buvo laikomas nereaguojančiu į paprastus mirtinguosius. Tikrai išskirtiniai žmonės sugebėdavo pasiekti, kad juos išgirstų dievai; tikrai nepaprastas vyras arba moteris galėdavo pasiekti, kad jį ar ją išgirstų dvasios. Tokiu būdu religija įžengia į naują fazę, į tokį etapą, kuriame palaipsniui ji tampa antraeile; tarp religinio ir garbinamo objekto visada iš tiesų įsiterpia kerėtojas, šamanas, arba žynys. Ir šiandien didžioji dalis Urantijos organizuoto religinio tikėjimo sistemų žengia per šią evoliucinio vystymosi lygį.

Evoliucinė religija gimsta iš paprastos ir visagalės baimės, tos baimės, kuri užvaldo žmogišką protą, kada susiduriama su tuo, kas yra nežinoma, nepaaiškinama, ir nesuvokiama. Galiausiai religija pasiekia visiškai paprastą suvokimą apie visagalę meilę, tą meilę, kuri nesustabdomai persmelkia visą žmogiškąją sielą, kada yra pažadinta tam, jog suprastą Visuotinio Tėvo begalinę meilę visatos sūnams. Bet tarp religinės evoliucijos pradžios ir pabaigos, įsiterpia išdrįsusių atsistoti tarp žmogaus ir Dievo tarpininkais, aiškintojais, ir užtarėjais ilgi šamanų amžiai.

1. PIRMIEJI ŠAMANAI – KERĖTOJAI

Šamanas buvo turintis rangą kerėtojas, ritualinis žmogus fetišas, ir pagrindinė asmenybė visuose evoliucinės religijos ritualuose. Daugelyje grupių šamanai buvo aukštesni už karo vadą, pažymėdami bažnyčios viešpatavimo pradžią valstybėje. Šamanas kartais veikdavo kaip žynys ir net kaip žynys-karalius. Kai kurios vėlesnės gentys turėjo tiek ankstyvesnius šamanus-

kerėtojus (aiškiaregius), tiek vėliau atsiradusius šamanus- žynius. Ir daugeliu atvejų šamano pareigos tapo paveldimomis.

Kadangi senovėje bet kas, kas buvo nenormalu, buvo aiškinama dvasių apsėdimu, tai bet koks ryškus protinis ar fizinis nenormalumas buvo laikomas pakankamu požymiu, jog tai yra kerėtojas. Daugelis iš šitų vyrų buvo epileptikai, daugelis iš šių moterų buvo isterikės, ir didele dalimi šitais dviem tipais galima paaiškinti senovinį įkvėpimą, o taip pat ir dvasių ir velnių apsėdimą. Gana daug iš šitų ankstyviausių žynių priklausė tokiai klasei, kuri nuo to laiko buvo vadinama paranojinė.

[987]▼

Nors jie ir galėjo naudoti apgaulę mažesniuose dalykuose, bet didžioji dalis šamanų tikėjo tuo, kad yra apsėsti dvasių. Moterys, kurios sugebėdavo pasiekti transo būseną arba katalepsinį priepuolį, tapdavo galingomis šamanėmis; vėliau, tokios moterys tapdavo žynėmis ir dvasių mediumais. Jų katalepsiniai priepuoliai paprastai apimdavo tariamą bendravimą su mirusiųjų vėlėmis. Daugelis moterų šamanių taip pat buvo ir profesionalios šokėjos.

Bet nevysi šamanai buvo patys save apgavę; daug buvo gudrių ir sumanių apgavikų. Profesijai vystantis toliau, buvo reikalingas naujokas, kuris dešimt metų tarnautų mokiniu, sunkiai dirbdamas ir atsižadėdamas malonumų tam, kad taptų kerėtoju. Šamanai sukūrė profesinę apsirengimo madą ir laikėsi paslaptingo elgesio. Dažnai jie vartodavo narkotikus tam, kad išprovokuotų tam tikras fizinės būsenas, kurios paveiktų ir mistifikuotų gentainius. Paprasti žmonės rankų vikrumą, atliekant apgaulingus triukus, laikė viršgamtiniu dalyku, ir pilvakalbystę pirmiausia panaudojo gudrūs žyniai. Daugelis senųjų šamanų atsitiktinai susidūrė su hipnoze; kiti sukeldavo autohipnozę ilgą laiką intensyviai žvelgdami į savo bambas.

Nors daugelis griebdavosi tokių triukų ir apgavysčių, bet jų kaip klasės reputacija priklausė nuo akivaizdžių pasiekimų. Kada šamanas savosios užduoties neįvykdėdavo, jeigu jis negalėdavo pateikti įtikinamo pasiteisinimo, tada jį arba degraduodavo, arba nužudydavo. Tokiu būdu sąžiningi šamanai žūdavo anksti; išlikdavo tiktai gudrūs aktoriai.

Būtent šamanizmas gentinius reikalus iš senųjų ir stipriųjų rankų nukreipė išskirtinai į gudriųjų, protingųjų, ir įžvalgiųjų rankas.

2. ŠAMANISTINIAI RITUALAI

Dvasių iškvietimas buvo labai tiksli ir labai sudėtinga procedūra, palygintina su šiandieniniais bažnytiniais ritualais, atliekamais senąja kalba. Žmogiškoji rasė labai anksti ėmė ieškoti viršžmogiškosios pagalbos, *apreiškimo*; ir žmonės tikėjo, kad šamanas iš tikrųjų tokius apreiškimus gauna. Nors šamanai savo darbe naudojos didžiule įtaigos galia, bet beveik visą laiką tai buvo negatyvi įtaiga; tiktai pastaraisiais laikais imta naudoti teigiamos įtaigos metodą. Ankstyvajame savosios profesijos vystymosi etape šamanai pradėjo specializuotis tokiose srityse, kaip lietaus sukūrimo, ligų gydymo, ir nusikaltimų išaiškinimo. Tačiau, ligų gydymas nebuvo šamanistinio kerėtojo pagrindinė funkcija; vietoje šito, jo funkcija buvo žinoti ir kontroliuoti gyvenimo pavojus.

Senovinė juodoji magija, tiek religinė, tiek pasaulietinė, buvo pavadinta baltąja magija, kada ją praktikuodavo žyniai, aiškiaregiai, šamanai, arba kerėtojai. Juodąją magiją praktikuojantys būdavo vadinami raganiais, magais, burtininkais, apžavėtojais, nekromantais, dvasių iškviėtėjais, ir pranašautojais. Laikui bėgant, visi tokie netikri ryšiai su tuo, kas yra viršmaterialu, buvo klasifikuoti kaip raganavimas arba šamanizmas.

Raganavimą sudarė toji *magija*, kurią vykdė ankstesnės, neįprastos, ir nepripažintos dvasios; šamanizmas reikalų turėjo su tais *stebuklais*, kuriuos darė genties įprastos dvasios ir pripažinti dievai. Vėlesniaisiais laikais raganius buvo siejamas su velniu, ir tokiu būdu buvo parengta arena daugeliui palyginti nesenų religinio nepakantumo pasireiškimų. Daugeliui primityviųjų genčių raganavimas buvo religija.

Šamanai buvo didžiuliai tikintieji į atsitiktinumo misiją, kaip dvasių valios apreiškėją; jie dažnai mesdavo burtus, kad priimtų sprendimą. Šito polinkio mesti burtus išsilaikymą iliustruoja ne tik tai daugelis

[988]▼

azartinių žaidimų, bet taip pat ir gerai žinomų "skaičiuočių" rimai. Kažkada, tas asmuo, ties kuriuo pasibaigdavo skaičiavimas, turėdavo mirti; dabar, jis yra tik tai kai kuriuose vaikiškuose žaidimuose. Tai, kas buvo rimtas dalykas primityviajam žmogui, išliko tik kaip šiuolaikinio vaiko pramoga.

Kerėtojai labai smarkiai pasitikėjo ženklais ir simboliais, tokiais, kaip "Kada išgirsite šnarėjimą šilkmedžių viršūnėse, tada pradėkite veikti." Labai anksti rasės istorijoje šamanai savo dėmesį atkreipė į žvaigždes. Visame pasaulyje buvo imta tikėti ir praktikuoti primityvią astrologiją; sapnų aiškinimas taip pat plačiai išplito. Po viso šito netrukus atsirado tos temperamentingos šamanės, kurios pareikšdavo, jog sugeba bendrauti su mirusiųjų dvasiomis.

Lietaus sukėlėjai, arba oro šamanai, nors atsirado senovėje, bet per amžius išsilaikė iki šių laikų. Ankstyviesiems žemdirbiams didžiulė sausra reiškė mirtį; oro kontrolė didele dalimi buvo senosios magijos objektas. Civilizuotam žmogui vis dar tebėra įprasta pokalbio tema apie orą. Visos senosios tautos tikėjo šamano kaip lietaus sukėlėjo galia, bet buvo įprasta jį nužudyti, kada sukelti lietaus jam nepavykdavo, nebent jis galėdavo pateikti įtikinamą pasiteisinimą, paaiškinantį tokią nesėkmę.

Imperatoriai astrologus iš tikrųjų nuolat išvarydavo, bet jie visada sugrįždavo dėl to, kad liaudis jų galiomis tikėjo. Jų išvyti buvo neįmanoma, ir net šešioliktajame amžiuje po Kristaus Vakarų bažnyčios ir valstybės valdovai buvo astrologijos globėjai. Tūkstančiai tariamai išmintingų žmonių vis dar tebetiki, jog kažkas gali būti gimęs po laiminga ar nelaiminga žvaigžde; jog dangiškųjų kūnų išsidėstymas šalia nulemia įvairių žemiškųjų reikalų baigtį. Ateities pranašautojus vis dar tebegloboja lengvatikiai.

Graikai tikėjo orakulo patarimo veiksmingumu, kiniečiai naudojo magiją kaip apsisaugojimą nuo demonų, šamanizmas klestėjo Indijoje, ir jis vis dar atvirai tebeegzistuoja centrinėje Azijoje. Didelėje pasaulio dalyje jo buvo atsisakyta tik pastaraisiais laikais.

Kartas nuo karto iškildavo tikrieji pranašai ir mokytojai tam, kad šamanizmą pasmerktų ir demaskuotų. Per paskutiniuosius šimtą metų net nykstantis

raudonasis žmogus turėjo tokį pranašą, Šonį Tenskvatavą, kuris numatė saulės užtemimą 1808 metais ir pasmerkė baltąjo žmogaus ydas. Per visus ilgus evoliucinės istorijos amžius įvairiose gentyse ir rasėse atsirado daug tikrų mokytojų. Ir jie visą laiką ir toliau pasirodys tam, kad mestų iššūkį bet kurio amžiaus šamanams ar žyniams, kurie priešinasi bendram švietimui ir mėgina trukdyti mokslinei pažangai.

Įvairiais būdais ir nesąžiningais metodais senovės šamanai kūrė savo kaip Dievo balsų ir apvaizdos sargų reputaciją. Naujagimius jie apšlakstydavo vandeniu ir suteikdavo jiems vardus; jie apipjaustydavo vyriškosios lyties organus. Jie vadovaudavo visoms laidojimo ceremonijoms ir skelbdavo atitinkamus pranešimus apie mirusiųjų sėkmingą atvykimą į dvasios šalį.

Šamanaujantys žyniai ir kerėtojai dažnai tapdavo labai turtingais, kaupdami įvairius atsilyginimus, kurie tariamai būdavo paaukojami dvasioms. Neretai šamanas sukaupdavo iš esmės visą savosios genties materialų turtą. Mirus turtingam žmogui, buvo įprasta jo nuosavybę lygiomis dalimis padalinti tarp šamano ir kokios nors visuomeninės institucijos arba labdaros. Šito papročio vis dar yra laikomasi kai kuriose vietose Tibete, kuriame viena pusė vyriškosios lyties gyventojų priklauso šitai negaminančiųjų klasei.

[989]▼

Šamanai gražiai rengdavosi ir paprastai turėdavo kelias žmonas; jie buvo pirminė aristokratija, kuriai nebuvo taikomi jokie gentiniai apribojimai. Labai dažnai jų protas buvo menkas ir žema moralė. Jie su savo konkurentais susidorodavo pavadindami juos raganiais ar burtininkais, ir labai dažnai įgaudavo tokią įtaką ir galią, jog galėdavo valdyti vadus ar karalius.

Primityvusis žmogus šamaną laikė neišvengiamu blogiu; jis jo bijojo, bet nemylėjo. Ankstyvasis žmogus gerbė žinias; jis jautė pagarbą ir atsilygindavo už išmintį. Šamanas daugiausia buvo apgavikas, bet šamanizmo garbinimas gerai parodo tą kainą, kurią evoliucijoje rasėms reikėjo mokėti už išmintį.

3. LIGOS IR MIRTIES ŠAMANINĖ TEORIJA

Kadangi senovės žmogus save ir savo materialią aplinką laikė betarpiškai reaguojančiais į vėlių užgaidas ir dvasių fantazijas, dėl to nėra nieko keisto, kad jo religija turėjo būti taip plačiai susijusi su materialiais dalykais. Šiuolaikinis žmogus savo materialias problemas sprendžia tiesiogiai; jis supranta, kad materija reaguoja į išmintingas proto manipuliacijas. Primityvusis žmogus lygiai taip pat troško pakeisti ir net valdyti fizinių sferų gyvybę ir energijas; o kadangi jo ribotas kosmoso suvokimas atvedė jį į tikėjimą, jog vėlės, dvasios, ir dievai yra asmeniškai ir betarpiškai susiję su gyvybės ir materijos išsamiu valdymu, dėl to jis logiškai savo pastangas nukreipė į tai, kad išsikovotų šitų viršžmogiškųjų agentūrų palankumą ir paramą.

Žvelgiant šituo požiūriu, galima suprasti didelę dalį to, kas senovės kultuose yra nepaaiškinama ir neracionalu. Kulto ritualai buvo primityviojo žmogaus mėginimas valdyti materialų pasaulį, kuriame jis pats atsidūrė. Ir didelę dalį savo pastangų jis nukreipė į tai, jog būtų prailgintas gyvenimas ir užtikrinta

sveikata. Kadangi visos ligos ir pati mirtis iš pat pradžių buvo laikomos dvasiniais reiškiniais, todėl buvo neišvengiama, jog šamanai, nors ir veikdami kaip kerėtojai ir žyniai, taip pat turėjo dirbti gydytojais ir chirurgais.

Primityvų protą gali apriboti faktų trūkumas, bet net ir tokiu atveju jis yra logiškas. Kada mąstantys žmonės mato ligą ir mirtį, tada jie ima aiškintis šitų bausmių priežastis, ir pagal savo supratimą, šamanai ir žyniai pasiūlė tokias ligų teorijas:

1. *Vėlių – tiesioginis dvasių poveikis*. Ankstyviausioji hipotezė, pateikta tam, kad paaiškintų ligą ir mirtį, buvo tokia, jog ligą sukeldavo dvasios išviliodamos sielą iš kūno; jeigu jai sugrįžti nepavykdavo, tuomet ištikdavo mirtis. Senovės žmonės taip bijodavo ligą sukeliančių vėlių piktybinio poveikio, kad ligonius dažnai palikdavo net ir be maisto ar vandens. Nepaisant to, jog šitie tikėjimai rėmėsi klaidingu pagrindu, bet jie iš tiesų veiksmingai izoliavo sergančius individus ir užkirto kelią užkrečiamų ligų išplitimui.

2. *Prievartos – akivaizdžios priežastys*. Kai kurių nelaimingų atsitikimų ir mirties priežastis buvo taip lengva nustatyti, kad jos anksti buvo pašalintos iš vėlių veikimo kategorijos. Mirtys ir žaizdos, kurias sukeldavo karai, gyvūno užpuolimas, ir kitos greitai nustatomos priežastys, būdavo laikomos natūraliais dalykais. Bet ilgą laiką buvo tikima, kad dvasios vis tik buvo kaltos dėl užsitęsusio sveikimo arba net ir dėl "natūralios" priežasties sukeltos žaizdos užkrėtimo. Jeigu nebuvo galima nustatyti matomo natūralaus faktoriaus, tuomet kaltomis dėl ligos ir mirties vėl buvo laikomos dvasios.

[990]▼

Šiandien Afrikoje ir kitur gali būti sutinkamos tautos, kurios ką nors nužudo kiekvieną kartą, kada tik įvyksta neprievartinė mirtis. Jų kerėtojai parodo kaltuosius. Jeigu motina miršta gimdydama, tai tas vaikas tuoj pat pasmaugiamas – gyvybė už gyvybę.

3. *Magijos – priešų poveikis*. Buvo manoma, jog didelę dalį negalavimų sukelia užkerėjimas, blogos akies poveikis, ir magiškas lanko nukreipimas. Vienu metu į ką nors rodyti pirštu iš tikrųjų buvo pavojinga; ir dar vis tebemanoma, jog rodyti pirštu yra nemandagu. Neaiškios ligos ir mirties atveju senovės žmonės atlikdavo oficialų skrodimą, prapjaudavo kūną, ir sutardavo dėl mirties priežasties; priešingu atveju kaltė dėl mirties būdavo suverčiama raganavimui, todėl iškildavo būtinybė nužudyti dėl šito kaltą raganių. Šitie senoviniai lavonų skrodimai išgelbėdavo gyvybę ne vienam tariamam raganiui. Kai kuriose gentyse buvo tikima jog gentainis galėjo mirti dėl savo paties raganavimo, tokiu atveju dėl šito niekas nebūdavo apkaltinamas.

4. *Nuodėmės – bausmė už tabu sulaužymą*. Santykinai neseniai laikais buvo tikima, jog liga yra bausmė už nuodėmę, asmeninę ar rasinę. Tokiose tautose, kurios yra pasiekusios šitą evoliucijos lygį, vyraujanti teorija yra tokia, jog niekas negali susirgti, jeigu nepažeidė tabu. Tokiems tikėjimams yra būdinga ligą ir kančią laikyti "Visagalio strėlėmis viduje." Kiniečiai ir mesopotamijiečiai

ilgą laiką ligas laikė blogų demonų veiklos pasekme, nors kaldeniečiai kančios priežastimi taip pat laikė ir žvaigždes. Šita ligų teorija kaip dieviškojo įniršio pasekmė, vis dar tebevyrauja didelėje dalyje tariamai civilizuotų urantijiečių grupių.

5. *Natūralaus priežastingumo.* Žmonija labai lėtai skverbėsi į priežasties ir pasekmės tarpusavio ryšių materialias paslaptis energijos, materijos, ir gyvybės fizinėse sferose. Senovės graikai, išsaugoję pasakojimus apie Adomsono mokymus, buvo tarp pirmųjų, kurie suvokė, jog visos ligos yra natūralių priežasčių pasekmė. Mokslinės eros vystymasis palaipsniui ir tvirtai sugriauna amžius trukusias žmogaus teorijas apie ligas ir mirtį. Karštinė buvo vienas iš pirmųjų žmogaus negalavimų, pašalintų iš viršgamtinių sutrikimų kategorijos, ir mokslo era vis daugiau traukė neišmanymo pančius, kurie taip ilgai buvo įkalinę žmogiškąjį protą. Supratimas apie senatvę ir užsikrėtimą palaipsniui ištrina žmogaus baimę vėlėms, dvasioms, ir dievams kaip asmeniniams kaltininkams dėl žmogiškojo vargo ir mirtingojo kančios.

Evoliucija savo tikslą būtinai pasiekia: Ji žmogų pripildo ta prietaringa baimė tam, kas yra nežinoma, ir prisotina siaubu tam, kas yra nematoma, ir tai yra pastoliai sampratai apie Dievą. Ir paliudijęs išsivysčiusio suvokimo apie Dievybę atsiradimą, apreiškimo koordinuoto veikimo dėka, šitas pats evoliucijos metodas tada neišvengiamai išjudina tas minties jėgas, kurios negailestingai sunaikins tuos pastolius, kurie savo vaidmenį yra atlikę.

4. MEDICINA, VADOVAUJANT ŠAMANAMS

Senovės žmonių visas gyvenimas buvo susijęs su apsisaugojimu; jų religija nemažu laipsniu buvo toks metodas, kuris užkirto kelią ligoms. Ir nepaisant savo teorijų klaidingumo, jie taikydavo jas iš visos širdies; jie turėjo

[991]▼

neprilygstamą tikėjimą savo gydymo metodais; o tai, savaime, yra stiprus vaistas.

Pagaliau, tas tikėjimas, reikalingas pasveikimui, kada šitą kvailą pagalbą suteikdavo vienas iš šitų senovės šamanų, iš esmės nesiskyrė nuo to tikėjimo, reikalingo pasveikti, kada gydo, kokie nors vėlesniųjų dienų jo perėmėjai, kurie užsiima nemoksliniu ligų gydymu.

Primityvesnės gentys labai smarkiai bijodavo sergančiųjų ir ilgus amžius jų skrupulingai vengdavo, juos gėdingai ignoruodavo. Didžiulis humanizmo šuolis buvo tai, kada šamanavimo evoliucija pagimdė žynius ir kerėtojus, kurie sutiko ligas gydyti. Tada tapo įprasta visam klanui užplūsti į sergančiojo kambarį tam, kad rėkimu padėtų šamanui išvyti ligos vėles. Buvo įprasta, jog moteris buvo diagnozę nustatanti šamanė, tuo tarpu vyras užsiėmė gydymu. Įprastas ligos diagnozavimo metodas buvo kokio nors gyvūno vidurių patikrinimas.

Liga buvo gydoma skandavimu, kauksmu, rankų uždėjimu, kvėpavimu į ligonį, ir daugeliu kitokių būdų. Vėlesniaisiais laikais paplito miegojimas

šventykloje, jo metu tariamai būdavo sveikstama. Galiausiai šamanai pamėgino tikrąją chirurgiją, sąsajoje su miegu šventykloje; tarp pirmųjų operacijų buvo kaukolės trepanavimo operacija tam, kad išleistų į lauką galvos skausmo dvasią. Šamanai išmoko gydyti lūžius ir išnarinimus, atverti furunkulus ir pūlinius; šamanės tapo nusimanančiomis pribuvėjomis.

Įprastas gydymo būdas buvo patrinti kokių nors magišku daiktu infekuotą ar pažeistą vietą ant kūno, išmesti talismaną, ir tariamai būti išgydytam. Buvo tikima, jeigu kas nors atsitiktinai pakels išmestą talismaną, tas nedelsiant gaus infekciją arba žaizdą. Dar buvo likę daug laiko iki to meto, kai buvo imta naudoti vaistažolės ir kitus tikrus vaistus. Masažas atsirado sąsajoje su užkalbėjimais, dvasios ištrynimu iš kūno, o anksčiau už jį buvo stengiamasi vaistus įtrinti į kūną, net ir taip, kaip ir šiuolaikiniai žmonės stengiasi įtrinti į kūną skystus tepalus. Taurių statymas ir pažeistų vietų čiulpimas, kartu su kraujo nuleidimu, buvo manoma, jog padeda atsikratyti ligą sukeliančios dvasios.

Kadangi vanduo buvo stiprus fetišas, tai jis buvo naudojamas daugelio susirgimų gydymui. Ilgą laiką buvo tikima, jog tą dvasią, kuri sukelia ligą, galima pašalinti prakaitavimu. Garo vonios buvo labai vertinamos; natūralūs karšti šaltiniai greitai suklestėjo kaip primityvūs kurortai. Ankstyvasis žmogus nustatė, jog šiluma pašalina skausmą; jis naudojo saulės šviesą, šviežius gyvūnų organus, karštą molį, ir karštus akmenis, ir didelė dalis šitų metodų ir dabar tebėra naudojami. Buvo naudojamas ritmas, mėginant paveikti dvasias; tamtamai buvo išplitę visuotinai.

Kai kurios tautos manė, jog ligą sukelia blogio sąmokslas tarp dvasių ir gyvūnų. Tai pagimdė tikėjimą, jog egzistuoja geras augalinis vaistas nuo kiekvienos gyvūno sukeliamos ligos. Raudonieji žmonės ypač buvo atsidavę augalų teorijai apie visuotinius vaistus; jie visada kraujo lašą įlašindavo į šaknų duobutę, kuri lieka, išrovus augalą.

Pasninkavimas, laikymasis dietos, ir atitraukiamieji vaistai dažnai būdavo naudojami kaip gydomosios priemonės. Žmogaus išskyros, būdamos aiškiai magiškos, buvo labai vertinamos; tokiu būdu kraujas ir šlapimas buvo tarp ankstyviausiųjų vaistų, ir greitai prie jų buvo pridėtos šaknys ir įvairios druskos. Šamanai tikėjo, kad ligos dvasias iš kūno galima išvartyti smirdančiu kvapu ir neskaniais vaistais. Vidurių valymas labai anksti tapo įprastiniu gydymu, o žalio kokoso ir chinino vertingumas buvo tarp ankstyviausiųjų farmacinių atradimų.

[992]▼

Graikai buvo pirmieji, kurie išvystė tikrai racionalius sergančiųjų gydymo būdus. Tiek graikai, tiek egiptiečiai savo medicinos žinias gavo iš Eufrato slėnio. Aliejus ir vynas buvo labai seni vaistai žaizdoms gydyti; kastoro aliejų ir opiumą naudojo šumerai. Didelė dalis iš šitų senovinių ir veiksmingų slaptų vaistų savo galią prarado tada, kada jie tapo žinomi; slaptumas visada buvo pagrindinis dalykas apgaulės ir prietarų sėkmingam naudojimui. Tikrai faktai ir tiesa siekia suvokimo visiškos šviesos ir džiaugiasi mokslinio tyrinėjimo spindėjimu ir švietimu.

5. ŽYNIAI IR RITUALAI

Ritualo esmė yra jo atlikimo tobulumas; tarp laukinių jis turi būti praktikuojamas su didžiuliu tikslumu. Būtent, kada ritualas yra atliekamas pagal visas taisykles, tikrai tada ta ceremonija turi priverčiamąją galią dvasioms. Jeigu ritualas yra atliktas klaidingai, tada jis tikrai sukelia dievų pyktį ir išsižeidimą. Dėl to, nuo to meto, kada žmogaus lėtai besivystantis protas suvokė, jog *ritualo atlikimo metodas* turi lemiamos įtakos jo veiksmingumui, buvo neišvengiama, kad ankstyvieji šamanai turi anksčiau ar vėliau tapti dvasininkija, parengta vadovauti ypač tiksliai ritualų praktikavimui. Ir tokiu būdu per dešimtis tūkstančių metų begaliniai ritualai varžė visuomenę ir prakeikė civilizaciją, buvo nepakeliamas našta kiekvienam gyvenimo veiksmui, kiekvienai rasinei užduočiai.

Ritualas yra papročio sušventinimo metodas; ritualas sukuria ir išlaiko mitus, o taip pat prisideda prie visuomeninių ir religinių papročių išsaugojimo. Ir dar, patį ritualą pagimdė mitai. Ritualai iš pradžių dažnai būna visuomeniniai, vėliau tampa ekonominiais ir galiausiai įgauna religinio ceremonialo šventumą ir orumą. Ritualą galima atlikti asmeniškai arba grupėje – arba ir asmeniškai, ir grupėje - kaip tą iliustruoja malda, šokis, ir drama.

Žodžiai tampa ritualo dalimi; kaip, pavyzdžiui, terminų amen ir selah vartojimas. Įprotis keiktis, vulgarybės, išreiškia ankstesnio ritualinio šventų vardų kartojimo netinkamą vartojimą. Piligrimų keliavimas į šventas vietas yra labai senovinis ritualas. Vėliau šis ritualas išsivystė į įmantrias apvalymo, atleidimo, ir iššventinimo ceremonijas. Priėmimo į primitivių genčių slaptąsias draugijas ceremonijos iš tikrųjų buvo primitivios religinės apeigos. Senovės paslaptinių kultų garbinimo metodas buvo ne kas kita, kaip tiesiog vienas ilgas sukauptų religinių ritualų atlikimas. Galiausiai ritualas išsivystė į visuomeninių ceremonijų ir religinio garbinimo šiuolaikinius tipus, apeigas, kuriose yra malda, giedojimas, atsakomasis skaitymas, ir kitokie individualūs ir grupiniai dvasiniai ritualai.

Dvasininkai kilo iš šamanų, perėję per orakulų, aiškiaregių, giedotojų, šokėjų, oro sukėlėjų, religinių relikvijų saugotojų, šventyklų saugotojų, ir įvykių pranašautojų etapus, pasiekė tikrųjų religinio garbinimo reguliuotojų statusą. Galiausiai šios pareigos tapo paveldimomis; atsirado nuolatinė dvasininkų kasta.

Religijai vystantis, dvasininkai ėmė specializuotis pagal savo įgimtą talentą arba ypatingus polinkius. Vieni tapo giedotojais, kiti maldininkais, dar kiti aukotojais; vėliau atsirado oratoriai – pamokslininkai. Ir kada religija pavirto institucija, tada šitie dvasininkai ėmė tvirtinti, jog "saugo raktus nuo dangaus."

Dvasininkai visą laiką stengėsi paprastiems žmonėms padaryti įspūdį ir sukelti baimingą pagarbą, religinį ritualą atlikdami senovine kalba ir įvairiais magiškais perėjimais; ir tiek mistifikuoti garbintojus, kad tokiu būdu sustiprintų savo pačių pamaldumą ir autoritetą. Visame šitame slypi didžiulis pavojus, nes ritualas turi polinkį tapti religijos pakaitalu.

[993] ▼

Šventikai daug padarė, jog uždelstų mokslinį vystymąsi ir trukdytų dvasiniam žengimui į priekį, bet jie prisidėjo prie civilizacijos stabilizavimo ir tam tikrų kultūros rūšių išsklaidymo. Tačiau didelė dalis šiuolaikinių šventikų nustojo veikti kaip Dievo garbinimo ritualo reguliuotojai, savo dėmesį nukreipę į teologiją – bandymą apibrėžti Dievą.

Nepaneigiamą yra tai, kad šventikai buvo kaip girnų akmuo ant rasių sprando, bet tikrieji religiniai lyderiai buvo neįkainojami, rodydami kelią į aukštesnes ir geresnes realybes.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[994] ▼

91 DOKUMENTAS

MALDOS EVOLIUCIJA

MALDA, kaip religijos priemonė, išsivystė iš ankstesnių nereliginių išsireiškimų monologo ir dialogo forma. Primityviajam žmogui pasiekus savimonės lygį atsirado kitokios sąmonės neišvengiamas padarinys, visuomeninės reakcijos ir Dievo suvokimo dualus potencialas.

Ankstyviausios maldų formos nebuvo adresuojamos Dievybei. Šitie išsireiškimai buvo labai panašūs į tai, ką jūs pasakytumėte savo draugui, imdamiesi kokios nors svarbios užduoties, "Palinkėk man sėkmės." Primityvų žmogų buvo pavergusi magija; atsitiktinumas, geras ir blogas, buvo įleides šaknis į visas gyvenimo sritis. Iš pradžių šitie prašymai, kad aplankytų sėkmė, buvo monologai – tiesiog magiją atliekančio žmogaus tam tikros rūšies mąstymas garsiai. Vėliau, šitie tikintieji į atsitiktinumą užsitikrindavo savo draugų ir šeimų paramą, o netrukus buvo atliekama tam tikros formos ceremonija, kuri įtraukdavo visą klaną ar gentį.

Kada išsivystė sampratos apie vėles ir dvasias, tada šitie prašymai buvo adresuojami viršžmogiškosioms būtybėms, o suvokus dievus, tokie išsireiškimai pasiekė nuoširdžios maldos lygius. Pavyzdžiui, kai kuriose Australijos gentyse primitivios religinės maldos buvo anksčiau už jų tikėjimą į dvasias ir viršžmogiškas asmenybes.

Indijoje toda gentyje dabar laikomasi papročio melstis ne kam nors konkrečiam vienam, bet tiesiog taip, kaip tą darė ankstyvosios tautos prieš religinės sąmonės laikus. Tikrai, toda genties atveju, tai reiškia jos narių degeneruojančios religijos grįžimą į šitą primitivų lygį. Šiandieniniai toda genties pienininkų žynių ritualai nėra religinė ceremonija, kadangi šitos neasmeninės maldos neįneša jokio indėlio į kokių nors visuomeninių, moralinių, ar dvasinių vertybių išsaugojimą arba padidinimą.

Ikireliginis meldimasis buvo melaneziečių mana ritualų, Afrikos pigmėjų uda tikėjimų, ir Šiaurės Amerikos indėnų manitų prietarų dalis. Afrikos bagandos gentys tikrai neseniai pakilo iš maldos mana lygio. Ir šitame ankstyvajame evoliuciniame susipainiojime žmonės meldėsi dievams – vietiniams ir

nacionaliniams - fetišams, amuletams, vėlėms, valdovams, ir paprastiems žmonėms.

1. PRIMITIVEVIOJI MALDA

Ankstyvosios evoliucinės religijos funkcija yra išsaugoti ir padidinti esmines visuomenines, moralines, ir dvasines vertybes, kurios ima palaipsniui formuotis. Žmonija šitos religijos misijos laikosi nesąmoningai, bet ją daugiausia įgyvendina maldos dėka. Meldimasis išreiškia nesąmoningą, bet vis vien asmeninį arba kolektyvinį, bet kokios grupės siekį užtikrinti

[995]▼

(įgyvendinti) šitą aukštesniųjų vertybių išsaugojimą. Jeigu ne maldos sauganti galia, tai visos šventosios dienos greitai sugrįžtų į paprastų poilsio dienų statusą.

Religija ir jos priemonės, kurių pagrindinė yra malda, susivienija tikrai su tokiomis vertybėmis, kurios turi bendrą visuomeninį pripažinimą, grupės pritarimą. Dėl to, kada primitivusis žmogus pamėgino patenkinti savo žemus moralinius jausmus arba pasiekti nesutramdytas egoistines ambicijas, tada jis neteko religijos nuraminimo arba maldos pagalbos. Jeigu individas siekdavo įvykdyti bet ką, kas buvo antisuomeniška, tuomet jis būdavo priverstas siekti nereliginės magijos pagalbos, kreiptis į burtininkus, ir tokiu būdu netekdavo maldos paramos. Dėl to, malda labai anksti tapo galingu visuomeninės evoliucijos, moralinės pažangos, ir dvasinio pasiekimo skatintoja.

Bet primitivus protas nebuvo nei logiškas, nei nuoseklus. Ankstyvieji žmonės nesuvokė, kad materialūs dalykai nėra maldos sfera. Šitos naiviai mąstančios sielos manė, jog maistas, pastogė, lietus, medžioklės laimikis, ir kiti materialūs dalykai visuomeninę gerovę padidina, ir dėl to jie ėmė melsti šitokių fizinių palaiminimų. Nors tai buvo maldos iškreipimas, bet ji skatino pastangas tam, jog šitie materialūs tikslai būtų įgyvendinti visuomeniniais ir etiniais veiksmais. Toks maldos pardavinėjimas, nors tautos dvasines vertybes ir sumenkindamas, vis vien tiesiogiai vystė jų ekonominius, visuomeninius, ir etinius papročius.

Malda yra monologas tikrai paties primitiviausio tipo prote. Ji anksti tampa dialogu ir greitai išsiplečia iki grupinio garbinimo lygio. Malda rodo, jog primitiviosios religijos ikimagiškieji užkalbėjimai yra išsivystę iki tokio lygio, kuriame žmogaus protas suvokia tikrovę tokių geranoriškų jėgų arba būtybių, kurios sugeba į aukštesnį laipsnį pakelti visuomenines vertybes ir padidinti moralinius idealus, ir dar daugiau, jog šitie poveikiai yra viršžmogiški ir skiriasi nuo savimoningo žmogaus ir jo bičiulių mirtingųjų ego. Todėl, tikroji malda neatsiranda tol, kol religinės tarnystės veikimas nėra išivaizduojamas kaip *asmeninis*.

Malda mažai kuo yra susijusi su animizmu, bet tokie tikėjimai gali egzistuoti drauge su atsirandančiais religiniais jausmais. Daugeliu atvejų, religija ir animizmas turėjo visiškai atskirus atsiradimo šaltinius.

Tiems mirtingiesiems, kurie neišsilaisvino iš primitivių baimės pančių, yra realus pavojus, kad visos maldos gali juos atvesti į nesveiką nuodėmės jausmą, į

nepateisinamus įsitikinimus dėl kaltės, tikros ar įsivaizduojamos. Bet dabartiniais laikais nepanašu, jog daugelis skirs pakankamai laiko maldoms, kad tas juos atvestų į šią žalingą prislegiantį apmąstymą apie savo nevertingumą ir nuodėmingumą. Tuos pavojus, kurie kyla dėl maldos iškrypimo ir iškrypimo, sudaro neišmanymas, prietariai, sustabarėjimas, negyvybingumas, materializmas, ir fanatizmas.

2. BESIVYSTANTI MALDA

Pirmosios maldos buvo paprasčiausi žodiniai pageidavimai, nuoširdžių troškimų pareiškimas. Vėliau malda tapo metodu, kaip pasiekti dvasios bendradarbiavimą. Ir tada ji pakilo į aukštesnį veikimą, kad padėtų religijai išsaugoti visas tikrąsias vertybes.

Tiek malda, tiek magija atsirado kaip žmogaus prisiderinančių reakcijų į Urantijos aplinką pasekmė. Bet be šito apibendrinto ryšio, jos mažai ką turėjo bendro. Malda visada pažymėdavo besimeldžiančiojo ego teigiamą veiksmą; ji visada būdavo psichinė ir kartais ji būdavo ir dvasinė. Magija

[996]▼

paprastai pažymėdavo mėginimą manipuliuoti tikrovę nepaveikiant manipulatoriaus, magijos praktikuotojo, ego. Nepaisant savo nepriklausomos kilmės, magija ir malda savo vystymosi vėlesnėse pakopose dažnai būdavo persipynusios. Tikrai kartais magija, išaukštindama savo tikslą, pakildavo iš magiškų formulių per ritualus ir užkalbėjimus iki tikrosios maldos slenksčio. Tikrai kartais malda tapdavo tokia materialistine, jog degeneruodavo į pseudomagišką metodą, kuris vengdavo pastangų, reikalingų Urantijos problemų sprendimui.

Kada žmogus suprato, jog malda negalima dievų priversti, tada ji tapo labiau panaši į prašymą, siekimą sulaukti palankumo. Bet tikrovėje pati tikriausia malda yra komunija tarp žmogaus ir jo Sutvėrėjo.

Aukojimų idėjos atsiradimas bet kokioje religijoje neišvengiamai sumažina tikrosios maldos didesnę veiksmingumą tuo, jog žmonės stengiasi aukoti savo materialų turtą vietoje to, kad paaukotų savo pačių valią tam, kad pasišvęstų vykdyti Dievo valią.

"Kada religija neturi asmenio Dievo, tada jos maldos yra pervedamos į teologijos ir filosofijos lygius. Kada tokios religijos aukščiausioji samprata apie Dievą yra samprata apie neasmenę Dievybę, kaip tai yra panteistiniame idealizme, nors ji ir suteikia pagrindą tam tikroms mistinės komunijos formoms, bet ji tampa pražūtinga tikrosios maldos, kuri visada reiškia žmogaus komuniją su asmene ir aukštesne būtybe, veiksmingumui.

Ankstyvesniaisiais rasinės evoliucijos laikais ir net dabartiniu metu, vidutinio mirtingojo kasdieniame patyrimo, malda yra labai panaši į tokį reiškinį, kada žmogus bendrauja su savo paties pašamone. Bet taip pat yra ir tokia maldos sfera, kurioje intelektualiai aktyvus ir dvasiškai besivystantis individas pasiekia didesnę ar mažesnę ryšį su žmogiškojo proto virššamonės lygiais, su ta sfera,

kurioje gyvena Minties Derintojas. Priedo, tikroji malda turi aiškią dvasinę fazę, kuri yra susijusi su tuo, kaip ją priima ir suvokia visatos dvasinės jėgos, ir kuri yra visiškai kitokia negu bet koks žmogiškasis ir intelektualus bendravimas.

Malda daug prisideda prie besivystančio žmogiškojo proto religinių jausmų vystymo. Ji yra galingas faktorius, kuris veikia taip, kad užkirstų kelią asmenybės izoliacijai.

Malda yra vienintelis metodas, kuris yra susijęs su rasinės evoliucijos natūraliomis religijomis, ir kuris taip pat sudaro etinio tobulumo aukštesniųjų religijų, apreiškimo religijų, patirtinių vertybių dalį.

3. MALDA IR ANTRASIS AŠ

Vaikai, kada iš pradžių mokosi, kaip pasinaudoti kalba, tada yra linkę galvoti garsiai, savo mintis reikšti žodžiais, net jeigu šalia ir nėra nieko, kas juos išgirstų. Su kūrybinės vaizduotės aušra jie rodo polinkį šnekėtis su įsivaizduojamais pašnekovais. Šitaip besiskleidžiantis ego siekia palaikyti bendravimą su įsivaizduojamu *antruoju aš*. Šituo metodu vaikas anksti išmoka paversti savo monologinius pokalbius į pseudo dialogus, kuriuose šitas antrasis aš duoda atsakymus į jo žodinių mąstymą ir jo norų išraišką. Didelė dalis suaugusiojo žmogaus mąstymo mintyse vyksta pokalbio forma.

Ankstyvoji ir primityvioji maldos forma buvo labai panaši į pusiau magiškus kartojimus šiandieninėje toda gentyje, į maldas, kurios nebuvo adresuojamos kam nors konkrečiai.

[997]▼

Bet atsiradus idėjai apie antrąjį aš, toks meldimosi metodas turi polinkį išsivystyti į bendravimo dialogu tipą. Su laiku šita antrojo aš sąvoka yra iškeliamą į dieviškojo orumo aukštesnį statusą, ir atsiranda malda kaip religijos priemonė. Šitam primityviam meldimosi tipui yra lemta vystytis per daugelį fazių ir per ilgus amžius prieš tai, kada jis pasiekia išmintingos ir tikrai etiškos maldos lygį.

Taip, kaip šitą suvokia besimeldžiančiųjų mirtingųjų naujos kartos, antrasis aš vystosi per vėles, fetišus, ir dvasias iki politeistinių dievų, ir galiausiai iki Vieno Dievo, tokios dieviškosios būtybės, kuri įkūnija besimeldžiančiojo ego aukščiausius idealus ir labiausiai išaukštintus troškimus. Nuo tos akimirkos, kada būna suvokiamas antrasis aš, iki to momento, kada atsiranda samprata apie dieviškąjį ir dangiškąjį Tėvą, malda visada yra visuomeninanti, moralizuojanti, ir dvasinanti praktika.

Paprasta įtikėjimo malda paliudija galingą evoliuciją žmogiškajame patyrimo, ir jos pagalba senovės pokalbiai su primityvios religijos antrojo aš įsivaizduojamu simboliu buvo iškelti iki komunijos lygio su Begaliniojo dvasia ir iki visos išmintingos kūrinių amžinojo Dievo ir Rojaus Tėvo tikrovės bona fide sąmonės lygio.

Be viso šito, kas yra viršasmėniška meldimosi patyrimo, reikėtų prisiminti, jog etinė malda yra nuostabus būdas pakelti kiekvieno ego ir sustiprinti save geresniam gyvenimui ir aukštesniam pasiekimui. Malda skatina žmogiškąjį ego pagalbos ieškoti iš abiejų pusių: materialios paramos skatina ieškoti mirtingojo

patyrimo sąmoniniame rezervuare, įkvėpimo ir vadovavimo skatina ieškoti viršsąmoninės sferose, kuriose yra ryšys tarp materialaus ir dvasinio, ryšys su Paslaptinguoju Pagalbininku.

Malda visada buvo ir visada bus dvigubas žmogiškasis patyrimas: psichologinė procedūra, tarpusavyje susijusi su dvasiniu metodu. Ir šitų dviejų maldos funkcijų niekada negalima iki galo atskirti.

Apšviesta malda turi suvokti ne tikrai išorinį ir asmeninį Dievą, bet taip pat ir vidinį ir neasmeninį Dieviškumą, viduje gyvenantį Derintoją. Visiškai tinka, jog žmogus, kada meldžiasi, tada jis turėtų stengtis suvokti Visuotinio Tėvo Rojuje sampratą; bet veiksmingesnis būdas turint pačius praktiškiausius tikslus bus atsigręžti į šalia esančio antrojo aš sampratą, lygiai taip, kaip tą daryti buvo įpratęs primityvus protas, ir tada suvokti, jog šitoji idėja apie antrąjį aš iš paprasčiausio įsivaizdavimo išsivystė į Dievo tiesą, gyvenančią mirtingajame žmoguje Derintojo aktualių būvimu, taip, kad žmogus gali, tarsi, akis į akį šnekėtis su realiu ir tikru ir dievišku antruoju aš, kuris gyvena jo viduje ir yra gyvojo Dievo, Visuotinio Tėvo, pats tas buvimas ir pati ta esmė.

4. ETINĖ MALDA

Jokia malda negali būti etinė, kada prašytojas siekia savanaudiško pranašumo prieš savo bičiulius. Savanaudiškas ir materialistinis meldimasis yra nesuderinamas su etinėmis religijomis, kurios yra grindžiamos nesavanaudiška ir dieviškąja meile. Bet koks toks neetinis meldimasis sugrįžta į primityvius pseudomagijos lygius ir yra nevertas besivystančių civilizacijų ir apšviestų religijų. Savanaudiškas meldimasis pažeidžia bet kokios etikos dvasią, grindžiamą kupinu meilės teisingumu.

Malda niekada neturi būti taip pardavinėjama, jog taptų pakaitalu veiksmui. Bet koks etinis meldimasis yra akstinas veikti ir veda į vis labiau augančias pastangas siekti idealistinių tikslų, kurių siekia aukštesnis savašis aš.

[998]▼

Visose savo maldose būkite *dori*; nesitikėkite iš Dievo, kad jis rodytų šališkumą, kad jus mylėtų labiau už kitus savo vaikus, jūsų draugus, kaimynus, net priešus. Bet natūralių arba evoliucinių religijų malda iš pradžių nebūna etiška, kaip šitas būna vėliau apreiškiose religijose. Bet koks meldimasis, individualus ar bendruomeninis, gali būti arba egoistinis, arba altruistinis. Tai yra, malda gali koncentruotis į savąjį aš arba į kitus. Kada maldos pagalba nieko nesiekia, tam, kuris meldžiasi, arba jo bičiuliams, tada tokia sielos būseną linksta į tikrojo garbinimo lygius. Egoistinę maldą sudaro išpažintys ir prašymai ir dažnai ją sudaro prašymai materialaus palankumo. Malda yra šiek tiek etiškesnė tada, kada apima atleidimą ir siekia išminties padidinti savikontrolę.

Tuo metu, kada nesavanaudiškas maldos tipas stiprina ir ramina, tai materialistinis meldimasis yra nulemtas, kad atneštų nepasitenkinimą ir nusivylimą, nes vis nauji moksliniai atradimai rodo, jog žmogus gyvena fizinėje dėsno ir tvarkos visatoje. Individo arba rasės vaikystę apibūdina primityvus, savanaudiškas, ir materialistinis meldimasis. Ir, iki tam tikro laipsnio, visi tokie prašymai yra veiksmingi tuo, kad neabejotinai veda į tas pastangas ir

mėginimus, kurie padeda gauti atsakymus į tokias maldas. Tikroji įtikėjimo malda visada padeda gyvenimo būdą pagerinti, net jeigu tokie prašymai ir nėra verti dvasinio pripažinimo. Bet dvasiškai išsivystęs asmuo turėtų būti labai atsargus, mėgindamas primityvų arba nesubrendusį protą nuo tokių maldų atitraukti.

Prisiminkite, net jeigu malda ir nepakeičia Dievo, bet labai dažnai ji įgyvendina didžiulius ir ilgalaikius pasikeitimus tame asmenyje, kuris meldžiasi su įtikėjimu ir didele viltimi. Besivystančių rasių vyrams ir moterims malda didele dalimi kėlė proto rimtį, linksmumą, ramybę, drąsą, savojo aš įvaldymą, ir dorą mąstymą.

5. MALDOS VISUOMENINĖS PASEKMĖS

Garbinant protėvius, malda veda į protėvių idealų kultivavimą. Bet malda, kaip Dievybės garbinimo aspektas, pranoksta bet kokią tokią praktiką, nes ji veda į dieviškųjų idealų kultivavimą. Kaip samprata apie maldos antrąjį aš tampa aukščiausia ir dieviška, taip ir žmogaus idealai yra atitinkamai iškeliami nuo tiesiog žmogiškųjų lygių į dangiškuosius ir dieviškuosius, ir viso tokio meldimosi pasekmė yra žmogiškojo charakterio tobulinimas ir žmogiškosios asmenybės giluminis suvienijimas.

Bet nevisada reikia, jog malda būtų individuali. Grupinis arba kongregacinis meldimasis yra labai veiksmingas tuo, kad jis yra labai suvisuomeninantis savo pasekmėmis. Kada grupė išitraukia į bendruomeninę maldą siekdama moralinės paramos ir dvasinio pakėlimo, tada toks atsidavimas atsispindi tuose individuose, kurie sudaro šią grupę; jie visi dėl to, kad dalyvauja, tampa geresniais. Toks atsidavęs meldimasis gali padėti net visam miestui arba visai nacijai. Išpažintis, atgaila, ir malda individus, miestus, ir ištisas nacijas atvedė į galingas reformų pastangas ir drąsių pasiekimų žygdarbius.

Jeigu jūs tikrai norite įveikti įprotį kritikuoti kokį nors draugą, tai greičiausias ir patikimiausias būdas pasiekti tokio požiūrio pasikeitimą yra įtvirtinti įprotį už tą asmenį kiekvieną savo gyvenimo dieną melstis. Bet tokių maldų visuomeninės pasekmės didele dalimi priklauso nuo dviejų sąlygų:

1. Tas asmuo, už kurį yra meldžiamasi, turėtų žinoti, kad už jį yra meldžiamasi.

[999]▼

2. Tas asmuo, kuris meldžiasi, turėtų užmegzti artimą draugingą ryšį su tuo asmeniu, už kurį jis meldžiasi.

Malda yra tas metodas, kurio dėka, anksčiau ar vėliau, kiekviena religija tampa suinstitutinta. Ir su laiku malda būna susieta su daugeliu antraeilių agentūrų, kai kurios iš jų yra naudingos, kitos yra aiškiai žalingos, tokios, kaip šventikai, šventosios knygos, garbinimo ritualai, ir ceremonialai.

Bet didesnio dvasinio švytėjimo protai turėtų būti kantresni su tais mažiau apdovanotais protais ir pakantesni tiems mažiau apdovanotiems protams, kurie trokšta simbolizmo tam, jog savo silpną dvasinę išvalgą sutelktų. Stiprieji neturi

žiūrėti į silpnuosius su panieka. Tie, kurie yra Dievo-sąmonėje be simbolizmo, neturi atimti kilnaus simbolio tarnavimo iš tų, kuriems sunku garbinti Dievybę ir giliai gerbti tiesą, grožį, ir gėrį be formos ir ritualo. Garbindami maldoje, didžioji dauguma mirtingųjų įsivaizduoja savo maldos objekto-tikslo koki nors simbolį.

6. MALDOS KOMPETENCIJA

Besimeldžiančiojo fizinei aplinkai malda negali turėti nė mažiausio tiesioginio poveikio, jeigu ji nesiderina su šios sferos asmenų dvasinių jėgų ir materialijų prižiūrėtojų valia ir veikimu. Nors yra labai konkretus apribojimas, kuris yra taikomas maldoje reiškiamo prašymo kompetencijai, bet tų, kurie meldžiasi, *įtikėjimui* tokie apribojimai tokiu pat laipsniu nėra taikomi.

Malda nėra toks metodas, kuriuo būtų gydomos tikros ir organinės ligos, bet ji milžinišku laipsniu yra prisidėjusi prie geros sveikatos išsaugojimo ir didelio skaičiaus protinių, emocinių, ir nervinių negalavimų išgydymo. Ir net ir tikros bakterinės ligos atveju, malda daug kartų padidino kitų gydomųjų procedūrų veiksmingumą. Malda iš tikrųjų ne vieną suirzusį ir besiskundžiantį invalidą pavertė nepaprastos kantrybės pavyzdžiu ir padarė jį įkvėpimu visiems kitiems kenčiantiems žmonėms.

Kad ir kaip būtų sunku mokslines abejones, susijusias su maldos veiksmingumu, suderinti su visą laiką esančiu akstinu siekti pagalbos ir vadovavimo iš dieviškųjų šaltinių, niekada nepamirškite, jog nuoširdaus įtikėjimo malda yra galinga jėga, skatinanti asmeninę laimę, individualią savikontrolę, visuomeninę harmoniją, moralinę pažangą, ir dvasinį pasiekimą.

Malda, net ir kaip grynai žmogiškoji praktika, dialogas su besimeldžiančiojo antruoju aš, sudaro veiksmingą metodą, kaip panaudoti žmogiškosios prigimties tas rezervines galias, kurios yra laikomos ir saugomos žmogiškojo proto sąmonės sferose. Malda yra sveika psichologinė praktika, šalia savo religinės prasmės ir dvasinės reikšmės. Tai yra žmogiškojo patyrimo faktas, jog dauguma žmonių, jeigu bus pakankamai sunkioje padėtyje, tai koku nors būdu mels pagalbos iš kokio nors šaltinio.

Nebūkite tokie tingūs, jog savo sunkumus prašytumėte išspręsti Dievą, bet niekada nedvejokite prašyti iš jo išminties ir dvasinės stiprybės, kuri jus vestų ir palaikytų, tuo metu, kada jūs pats ryžtingai ir drąsiai spęsite iškilusias problemas.

Malda buvo nepakeičiamas faktorius vystant ir saugant religinę civilizaciją, ir dabar ji vis dar turi įnešti galingą indėlį į tolimesnį visuomenės vystymąsi ir dvasingumą, jeigu tikrai tie, kurie meldžiasi, tą darys mokslinių faktų, filosofinės išminties, intelektualaus nuoširdumo, ir dvasinio įtikėjimo šviesoje. Melskitės taip, kaip Jėzus mokė savo mokinius – nuoširdžiai, nesavanaudiškai, sąžiningai, ir be abejonių.

Tačiau to, kuris meldžiasi, maldos veiksmingumas asmeniniame dvasiniame patyrimo jokių būdų nepriklauso nuo tokio garbintojo intelektualaus supratingumo, filosofinės išvalgos, visuomeninio lygio, kultūrinio statuso, arba kitų mirtingojo įgyjamų dalykų. Įtikėjimo maldą lydintys psichiniai ir dvasiniai reiškiniai yra betarpiški, asmeniniai, ir patirtiniai. Nėra jokio kito metodo, kurio pagalba kiekvienas žmogus, nepriklausomai nuo visų kitų mirtingojo pasiekimų, galėtų taip efektyviai ir betarpiškai priartėti prie slenksčio tos sferos, kurioje jis gali bendrauti su savo Sutvėrėju, kur tvarinys kontaktuoja su Kūrėjo tikrove, su viduje gyvenančiu Minties Derintoju.

7. MISTICIZMAS, EKSTAZĖ, IR ĮKVĖPIMAS

Misticizmas, kaip Dievo buvimo sąmonės ugdymo metodas, iš viso yra pagirtinas, bet, kada tokia praktika atveda į visuomeninę izoliaciją ir aukščiausiu laipsniu pasiekia religinį fanatizmą, tada tokia praktika yra verta pasmerkimo. Iš viso labai jau dažnai tai, ką pernelyg susijaudinęs mistikas laiko dieviškuoju įkvėpimu, yra jo paties sąmonės pasireiškimas. Mirtingojo proto ryšį su jo viduje gyvenančiu Derintoju, nors dažnai ir palaiko atsidavęs meditavimas, bet jį dažniau palengvina nuoširdus ir kupinas meilės tarnavimas nesavanaudiškai padedant savo bičiuliams tvariniams.

Praeities amžių didieji religiniai mokytojai ir pranašai nebuvo kraštutiniai mistikai. Jie buvo Dievą pažįstantys vyrai ir moterys, kurie geriausiai tarnavo savo Dievui nesavanaudiškai tarnaudami savo bičiuliams mirtingiesiems. Jėzus savo apaštalus dažnai išsivesdavo tam, kad trumpus periodus jie pabūtų atskirai vieni ir atsiduotų meditavimui ir maldai, bet jis pasirūpino, kad didžiąją laiko dalį jie tarnautų bendraudami su miniomis. Žmogaus sielai reikia dvasinės mankštos, o taip pat ir dvasinio maisto.

Religinė ekstazė yra leistina, kada kyla iš sveiko šaltinio, bet tokie patyrimai dažniau yra grynai emocinių poveikių pasekmė, o ne gilaus dvasinio charakterio pasireiškimas. Religinę asmenys kiekvienos ryškios psichologinės nuojautos ir kiekvieno intensyvaus emocinio patyrimo neturi laikyti dieviškuoju apreiškimu arba dvasiniu bendravimu. Tikra dvasinė ekstazė paprastai yra susijusi su didžiule išorine ramybe ir beveik tobula emocine kontrole. Bet tikrasis pranašingas regėjimas yra viršpsichologinė nuojauta. Tokie apreiškimai nėra pseudohaliucinacijos, taip pat jie nėra ir į transo būseną panašios ekstazės.

Žmogiškasis protas gali veikti reaguodamas į vadinamąjį įkvėpimą, kada jis yra jautrus arba sąmonės poveikiams, arba viršsąmonės jaudikliams. Bet kuriuo iš šitų atvejų individui atrodo, jog toks sąmonės turinio išplėtimas yra daugiau ar mažiau iš šalies. Nežabotą mistinį entuziazmą ir bujojanti religinė ekstazė nėra tikrasis įkvėpimo patvirtinimas, menamai dieviškasis patvirtinimas.

Praktiškai patikrinti visus šituos keistus misticizmo, ekstazės, ir įkvėpimo religinius patyrimus reiškia pamatyti, ar šitie reiškiniai individui padeda:

1. Jaustis daug geriau ir puikiau fizinės sveikatos požiūriu.
2. Veikti daug sumaniau ir praktiškiau savo protinėje veikloje.
3. Daug labiau ir džiaugsmingiau suvisuomeninti savo religinį patyrimą.

4. Daug labiau sudvasinti savo kasdienį gyvenimą, ištikimai atliekant paprastas mirtingojo egzistencijos kasdienės pareigas.

[1001]▼

5. Padidinti savo meilę tiesai, grožiui, ir gėriui ir labiau vertinti meilę, tiesą, ir gėrį.

6. Apsaugoti dabartiniu metu pripažįstamas visuomenines, moralines, etines, ir dvasines vertybes.

7. Padidinti savo dvasinę įžvalgą – Dievo-sąmonę.

Bet malda neturi realaus ryšio su šitais religiniais patyrimais. Kada malda tampa per daug estetiška, kada ją sudaro beveik išskirtinai gražūs ir palaimingi apmąstymai apie rojišką dieviškumą, tada ji praranda didelę dalį savo visuomeninančio poveikio ir ima linkti į misticizmą ir į jai atsidavusiųjų izoliaciją. Yra tam tikras pavojus, susijęs su per dideliu individualiu meldimusi, kurį ištaiso ir kuriam kelią užkerta grupės malda, meldimasis bendruomenėje.

8. MELDIMASIS KAIP ASMENINIS PATYRIMAS

Maldai yra būdingas tikro spontaniškumo aspektas, nes primityvusis žmogus ėmė melstis daug laiko prieš tai, kada jis turėjo bent kokią aiškią sampratą apie Dievą. Ankstyvasis žmogus buvo įpratęs melstis dviejose skirtingose situacijose: Kada jis buvo nepaprastame varge, tada jis patirdavo impulsą prašyti pagalbos; ir kada jis džiūgaudavo, tada jis pasinerdavo į impulsyvų džiaugsmo reiškimą.

Malda nėra magijos evoliucija; kiekviena iš jų atsirado atskirai. Magija buvo mėginimas Dievybę priderinti prie sąlygų; malda yra bandymas asmenybę priderinti prie Dievybės valios. Tikroji malda yra tiek morali, tiek religinė; magija nėra nei morali, nei religinė.

Malda gali tapti nusistovėjusiu papročiu, daugelis meldžiasi, nes meldžiasi ir kiti. Dar kiti meldžiasi, nes bijo, jog gali atsitikti kažkas siaubingo, jeigu jie nepasiūlys savosios nuolatinės nuolankios maldos.

Kai kuriems individams malda yra ramus dėkingumo išreiškimas; kitiems ji yra pagyrimo, visuomeninio atsidavimo grupinė išraiška; kartais ji yra kito žmogaus religijos pamėgdžiojimas, tuo tarpu kada tikrai meldžiamasi, tada ji yra tvarinio dvasinės prigimties nuoširdus ir turintis pasitikėjimą bendravimas su Kūrėjo dvasios visur esančiu buvimu.

Malda gali būti Dievo-sąmonės spontaniška išraiška ar teologinių formulių beprasmis kartojimas. Ji gali būti Dievą-pažįstančios sielos ekstazinis garbinimas arba baimės persmelkto mirtingojo vergiškas nusilenkimas. Kartais ji yra dvasinio troškimo patetinė išraiška, o kartais ji būna dievobaimingų frazių rėksmingas šūkalojimas. Malda gali būti džiaugsmingas garbinimas arba nuolankus atleidimo meldimas.

Malda gali būti vaikiškas maldavimas to, kas yra neįmanoma, arba subrendęs prašymas moralinio augimo ir dvasinės galios. Gali būti prašoma kasdienės duonos arba prašymas gali įkūnyti troškimą iš visos širdies surasti Dievą ir vykdyti jo valią. Tai gali būti visiškai savanaudiškas prašymas arba tikras ir

nuostabus gestas nesavanaudiškos brolystės įgyvendinimo kryptimi.

Malda gali būti piktas keršto kvietimas arba savo priešų gailestingas užtarimas. Ji gali būti vilties išraiška pakeisti Dievą arba galingas metodas pakeisti savąjį aš. Ji gali būti prarasto nusidėjėlio pataikaujantis meldimas prieš tariamai griežtą Teisėją arba gyvo ir gailestingo dangiškojo Tėvo išlaisvinto sūnaus džiaugsminga išraiška.

Šiuolaikinį žmogų glumina ta mintis, jog reikalus galima aptarti su Dievu grynai asmeniniu būdu. Daugelis apleido reguliaryjį meldimąsi; jie meldžiasi tikrai

[1002]▼

nepaprastai prispausti – ekstremaliose situacijose. Žmogus neturėtų bijoti šnekėtis su Dievu, bet tikrai dvasingas vaikas imtų įtikinėti, arba išdrįstų keisti, Dievą.

Bet tikrasis meldimasis iš tiesų pasiekia realybę. Net ir kylančios oro srovės nepadės nė vienam paukščiui kilti, jeigu jis neišskleis savųjų sparnų. Malda žmogų išaukština, nes ji yra žengimo į priekį metodas panaudojant visatos kylančias dvasines sroves.

Tikroji malda padeda dvasiniam augimui, pakeičia požiūrį, ir suteikia tą pasitenkinimą, kuris kyla iš komunikacijos su dieviškumu. Ji yra spontaniškas Dievo-sąmonės proterūkis.

Dievas atsako į žmogaus maldą suteikdamas jam išplėstą tiesos apreiškimą, aukštesnio lygio grožio suvokimą, ir padidintą gėrio sampratą. Malda yra subjektyvus gestas, bet žmogiškojo patyrimo dvasiniuose lygiuose ji kontaktuoja su galingomis objektyviomis realybėmis; ji yra prasmingas žmogaus siekimas viršžmogiškųjų vertybių. Ji yra pajėgiausias dvasinio augimo akstinas.

Maldai žodžiai nėra esminiai; jie tiesiog yra protinis kanalas, kuriuo gali tekti tekėti dvasinio meldimosi upei. Maldos žodžio vertė yra grynai individuali įtaigaujanti asmeniniame pasišventime ir visuomenę įtaigaujanti grupiniame pasišventime. Dievas atsako į sielos nuostatą, ne į žodžius.

Malda nėra toks metodas, kurio dėka konflikto išvengiama, bet vietoje šito ji yra akstinas augimui pačioje to konflikto akivaizdoje. Melskite tikrai vertybių, ne daiktų; augimo, ne pasitenkinimo.

9. VEIKSMINGOS MALDOS SĄLYGOS

Jeigu jūs norėtumėte melstis veiksmingai, tuomet turėtumėte atsiminti šiuos dėsnius, kurie nulemia prašymų sėkmę:

1. Tam, kad jūsų malda būtų pajėgi, jūs turite nuoširdžiai ir drąsiai žvelgti į visatos tikrovės problemas. Jūs turite turėti kosminės ištvermės.

2. Jūs turite būti dorai išnaudojęs žmogiškąjį potencialą žmogiškajam prisiderinimui. Jūs turėjote būti darbštus.

3. Jūs privalote kiekvieną proto norą ir kiekvieną sielos troškimą pašvesti dvasinio augimo transformuojančiam apkabimui. Jūs turėjote patirti prasmių išplėtimą ir vertybių išaukštinimą.

4. Jūs privalote iš visos širdies pasirinkti dieviškąją valią. Jūs turite apleisti negyvą neryžtingumo centrą.

5. Jūs ne tik suvokiate Tėvo valią ir nusprendžiate ją vykdyti, bet jūs jau įgyvendinate beribį pasišventimą, ir dinamišką atsidavimą, aktualiam Tėvo valios vykdymui.

6. Savo maldoje jūs išskirtinai prašysite dieviškosios išminties tam, kad spręstumėte konkrečias žmogiškasias problemas, kurias sutiksite kildami į Rojų – siekdami dieviškojo tobulumo.

7. Ir jūs turite turėti įtikėjimą – gyvą įtikėjimą.

[Pateikta Urantijos Tarpinių Būtybių Vadovo.]

[1003]▼

92 DOKUMENTAS

VĖLESNĖ RELIGIJOS EVOLIUCIJA

ŽMOGUS natūralios kilmės religiją kaip savo evoliucinio patyrimo dalį turėjo likus daug laiko iki tada, kada Urantijoje buvo pateikti kokie nors sistemingi apreiškimai. Bet šita natūralios kilmės religija, savaime, buvo žmogaus viršgyvulinių sugebėjimų padarinys. Evoliucinė religija lėtai kilo per žmogaus patirtinės karjeros tūkstantmečius dėl tokių poveikių, kurie laukini, barbarų, ir civilizuotą žmogų veikė iš vidaus:

1. *Garbinimo pagalbinės proto dvasios* – gyvūno sąmonėje viršgyvulinių potencialų suvokti tikrovę atsiradimo. Tai gali būti pavadinta pirminiu žmogiškuoju instinktu suvokti Dievybę.

2. *Išminties pagalbinės proto dvasios* – garbinančiame prote tendencijos pasireiškimo jo garbinimą nukreipti į aukštesnius išraiškos kanalus ir link nuolat besiplečiančių sampratų apie Dievybės realybes.

3. *Šventosios Dvasios* – tai yra pirminės viršproto dovanos, ir ji būtinai atsiranda visose bona fide žmogiškosiose asmenybėse. Šitas tarnavimas tokiam protui, kuris trokšta garbinti ir trokšta išminties, sukuria sugebėjimą pačiam suvokti žmogiškojo išlikimo postulatais tiek kaip teologinę koncepciją, tiek ir kaip aktualų ir realų asmenybės patyrimą.

Šių trijų dieviškųjų tarnavimų koordinuoto veikimo visiškai užtenka tam, jog būtų pradėta ir toliau vystoma evoliucinė religija. Šituos poveikius vėliau padidina Minties Derintojai, serafimai, ir Tiesos Dvasia, kurie visi religinį vystymąsi pagreitina. Šitos agentūros Urantijoje veikė ilgą laiką, ir čia jos veiks tol, kol šitoji planeta liks apgyvendinta sfera. Didelė dalis šitų dieviškųjų agentūrų potencialo dar niekada neturėjo galimybes išraiškai; daug bus apreikšta per ateinančius amžius, kada mirtingųjų religija kils, lygis po lygio, link morontinės vertybės ir dvasinės tiesos dangiškųjų aukštumų.

1. EVOLIUCINĖ RELIGIJOS PRIGIMTIS

Religijos evoliucija buvo atsekta nuo ankstyvosios baimės ir vėlių artyn per daugelį vienas po kitos einančių vystymosi etapų, įskaitant ir tas pastangas, kada iš pradžių mėginama dvasias priversti paklusti, vėliau mėginama jas įtikinti. Gentiniai fetišai virto totemais ir gentiniais dievais; magiškos formuluotės tapo šiuolaikinėmis maldomis. Apipjaustymas, iš pradžių buvęs aukojimas, tapo higienos procedūra.

Per visą laukinę rasių vaikystę religija vystėsi nuo gamtos garbinimo aukštyn per vėlių garbinimą į fetišizmą. Su civilizacijos aušra

[1004]▼

žmogiškoji rasė palaikė labiau mistinius ir daugiau simbolinius tikėjimus, tuo tarpu dabar, artėjant brandai, žmonija bręsta tikrosios religijos suvokimui, net ir pačios tiesos apreiškimo pradžiai.

Religija atsiranda kaip biologinė proto reakcija į dvasinius tikėjimus ir į aplinką; būtent ji bus paskutinis dalykas, kuris žus arba pasikeis bet kurioje rasėje. Religija yra visuomenės prisiderinimas, bet kuriame amžiuje, prie to, kas yra paslaptis. Kaip visuomeninis institutas ji apima ritualus, simbolius, kultus, raštus, altorius, šventoves, ir šventyklas. Šventasis vanduo, relikvijos, fetišai, magiški daiktai, drabužiai, vardai, būgnai, ir dvasininkai yra būdingi visoms religijoms. Ir grynai evoliucinės religijos neįmanoma iki galo išlaisvinti nei nuo magijos, nei nuo raganavimo.

Paslaptis ir galia visada skatino religinius jausmus ir baimes, tuo tarpu jų vystymui emocijos visą laiką veikė kaip galingas sąlygojantis faktorius. Baimė visą laiką buvo pagrindinis religinis akstinas. Baimė modeliuoja evoliucinės religijos dievus ir motyvuoja primityvių tikinčiųjų religinius ritualus. Civilizacijai vystantis, baimę ima modifikuoti garbinimas, susižavėjimas, pagarba, ir užuojauta, o toliau ją sąlygoja sąžinės graužatis ir atgailavimas.

Viena Azijos tauta mokė, jog "Dievas yra didžiulė baimė"; tai yra grynai evoliucinės religijos pasekmė. Jėzus, religinio gyvenimo aukščiausio tipo apreiškimas, paskelbė, jog "Dievas yra meilė."

2. RELIGIJA IR PAPROČIAI

Religija yra pats griežčiausias ir mažiausiai pasiduodantis iš visų žmogiškųjų institutų, bet, nors ir vangiai, ji vis tik prisitaiko prie besikeičiančios visuomenės. Galiausiai, evoliucinė religija iš tiesų atspindi besikeičiančius papročius, kuriuos, savo ruožtu, galėjo paveikti apreikštos religijos. Lėtai, užtikrintai, bet nenoriai iš tikrųjų religija (garbinimas) eina paskui atsibundančią išmintį – žinias, kurias reguliuoja patirtinis protas ir apšviečia dieviškasis apreiškimas.

Religija laikosi papročių; tai, kas *buvo*, yra sena ir tariamai šventa. Dėl šitos priežasties, o ne dėl kokios nors kitos, akmens įrankiai ilgai išsilaikė seniai prasidėjus bronzos ir geležies amžiui. Yra žinomas toks teiginys: "Ir jeigu man tikrai darysite altorių iš akmens, tai tikrai nedarykite jo iš tašyto akmens, nes, jeigu jam padaryti panaudosite savo instrumentus, tai būsite jį užteršę." Net ir

šiandien, indusai, uždegdami altoriaus ugnį naudojami primityviomis ugnies lazdelėmis. Vystantis evoliucinei religijai, naujovė visada būdavo laikoma šventvagyste. Sakramentą turi sudaryti ne naujas ir perdirbtas maistas, bet pats primityviausias maistas: "Mėsa, kepta ant laužo, ir be mielių duona, paduodama su karčiomis žolėmis." Visi visuomeninių papročių tipai ir net teisinės procedūros laikosi senųjų formų.

Kada šiuolaikinis žmogus stebisi, jog įvairių religijų raštuose yra pateikiama tokia didelė dalis to, ką būtų galima laikyti nepadorumu, tada jis turėtų stabtelėti ir susimąstyti, jog praeinančios kartos bijojo pašalinti tai, kas, jų protėvių nuomone, buvo šventa ir neliečiama. Didelė dalis to, ką viena karta galėtų laikyti nepadorumu, tą ankstesnės kartos laikė savo priimtų papročių dalimi, net patvirtintais religiniais ritualais. Didžiulę dalį religinio prieštaravimo sukeldavo niekada nesibaigiantys mėginimai suderinti senus, bet kritikuotinus papročius su naujai išsivysčiusiu protu, surasti tariamai patikimas teorijas, kurios pateisintų senųjų ir susidėvėjusių papročių religinį išsilaikymą.

Bet tai yra tiesiog kvaila mėginti per daug staigiai pagreitinti religinį vystymąsi. Rasė arba nacija iš išsivysčiusios religijos gali įsisavinti tik tai,

[1005]▼

kas yra protingai harmonizuota ir suderinta su jos dabartiniu evoliuciniu statusu, plius, kas atitinka jos sugebėjimą adaptuoti. Visuomeninės, klimatinės, politinės, ir ekonominės sąlygos visos turi įtakos nulemiant religinės evoliucijos kursą ir vystymąsi. Visuomenės moralės nenulemia religija, tai yra, evoliucinė religija; vietoje šito būtent religijos formoms diktuoja rasinė moralė.

Žmonių rasės tikrai paviršutiniškai priima keistą ir naują religiją; jos iš tikrųjų priderina ją prie savo papročių ir senųjų tikėjimo būdų. Tą gerai iliustruoja pavyzdys iš Naujosios Zelandijos vienos genties, kurios šventikai, po to, kada oficialiai priėmė krikščionybę, skelbė, jog tiesiogiai iš Gabrielio gavo apreiškimų, kurie sako, jog pati ta gentis tapo Dievo išrinktąja tauta, ir nurodė, kad jai yra leidžiama laisvai pasinerti į palaidus lytinius santykius ir į daugelį kitų savo senųjų ir smerktinų papročių. Ir tuoj pat visi naujai atversti krikščionys perėjo prie šitos naujos ir mažiau reiklios krikščionybės versijos.

Religija vienu ar kitu metu leido pasireikšti visokiausios rūšies prieštaragam ir nenuosekliam elgesiui, kažkada pritarė praktiškai viskam, kas dabar yra laikoma amoraliu arba nuodėmingu dalyku. Sąžinė, nepamokyta patyrimo dėka ir neparemta proto dėka, niekada nebuvo ir niekada negali būti patikimas ir neklystantis žmogaus elgesio vadovas. Sąžinė nėra dieviškasis balsas, kalbantis žmogaus sielai. Ji yra tiesiog egzistencijos bet kurios to laikmečio pakopos papročių moralinio ir etinio turinio visuma; ji tiesiog išreiškia žmogiškai suvoktą reakcijos idealą bet kuriame pateiktų aplinkybių rinkinyje.

3. EVOLIUCINĖS RELIGIJOS PRIGIMTIS

Žmogiškosios religijos studijavimas yra praėjusių amžių visuomeninių sluoksnių, turinčių suakmenėjusių liekanų, tyrinėjimas. Antropomorfinių dievų papročiai yra žmonių, kurie iš pradžių suvokė tokias dievybes, moralės teisingas atspindėjimas. Senovės religijos ir mitologija patikimai pavaizduoja tautų,

kurios seniai dingo užmarštyje, tikėjimus ir tradicijas. Šitos senųjų kultų apeigos išsilaiko kartu su naujesniais ekonominiais papročiais ir visuomenine evoliucija ir, žinoma, atrodo visiškai beprasmės. Tokio kulto liekanos išreiškia praeities rasinių religijų tikrąjį poveiklį. Visada prisiminkite, kultai yra formuojami ne tam, kad atrastų tiesą, bet vietoje šito tam, kad sleistų savo tikėjimus.

Religija visada didele dalimi buvo apeigų, ritualų, normų laikymosi, ceremonijų, ir dogmų dalykas. Paprastai ją pagadindavo neišvengiamai pražūtingas suklydimas, išrinktosios tautos iliuzija. Principinės religinės užkalbėjimo, įkvėpimo, apreiškimo, nuraminimo, atgailavimo, atpirkimo, užtarimo, aukojimo, maldos, išpažinties, garbinimo, išlikimo po mirties, sakramento, ritualo, išpirkimo, išgelbėjimo, susitarimo, nešvarumo, apvalymo, pranašavimo, pirminės nuodėmės idėjos – visos jos savo pradžią gauna iš ankstyvųjų laikų pirmąsias vėlių baimės.

Primityvioji religija yra nei daugiau, nei mažiau kaip kova už materialų egzistavimą, pratęstą pomirtiniame gyvenime. Tokio tikėjimo laikymasis reiškė, jog kova už savojo aš palaikymą yra perkeliama į įsivaizduojamo vėlių-dvasių pasaulio sferą. Tačiau, kada kyla pagunda kritikuoti evoliucinę religiją, tada būkite atsargūs. Prisiminkite, jog tai yra tas, kas įvyko; tai yra istorinis faktas. Ir tada prisiminkite, jog bet kokios idėjos galia glūdi ne jos tikrume arba tiesoje, bet vietoje šito jos apeliavimo į žmogų išraiškingume.

[1006]▼

Evoliucinė religija nenumato tokių nuostatų, jog galėtų keistis ar būti peržiūrėta; ne taip, kaip mokslas, ji nenumato savo pačios progresuojančio pataisymo. Evoliucinė religija reikalauja pagarbos, nes jos pasekėjai tiki, kad ji yra Tiesa; "įtikėjimas, kartą perduotas šventiesiems" privalo, teoriškai, būti tiek galutinis, tiek neklystantis. Kultas priešinasi vystymuisi, nes tikroji pažanga garantuotai pakeis arba sunaikins ir patį kultą; dėl to peržiūrėjimas visada jam turi būti primetamas jėga.

Tiktai du poveikiai gali modifikuoti ir patobulinti natūralios religijos dogmas; lėtai besivystančių papročių spaudimas ir periodiškai epochinių apreiškimų apšvietimas. Ir nėra nieko keisto, jog pažanga buvo lėta; senovės dienomis, būti pažangiam arba išradiniam reiškė būti nužudytam kaip burtininkui. Kultas vystosi lėtai per kartų epochas ir amžiaus trukmės ciklus. Bet jis tikrai juda į priekį. Evoliucinis tikėjimas į vėles paklojo pamatus apreikštos religijos filosofijai, kuri galiausiai sunaikins prietaringumą, kuris ir pagimdė evoliucinę religiją.

Religija trukdė visuomenės vystymuisi daugeliu būdų, tačiau be religijos nebūtų buvusios nei ilgalaikės moralės, nei etikos, nebūtų buvusios ir dėmesio vertos civilizacijos. Religija pagimdė didelę dalį nereliginės kultūros: Skulptūra atsirado iš stabų darymo, architektūra kilo iš šventyklų statybos, poezija gimė iš užkalbėjimų, muzika atsirado iš giedojimo garbinant, drama kilo iš vaidinimų nukreipiant dvasias, ir šokis gimė iš sezoninių garbinimo švenčių.

Nors dėmesys ir atkreipiamas į tą faktą, jog religija buvo esminis dalykas vystant ir išsaugant civilizaciją, bet reikėtų pažymėti, jog natūrali religija taip pat didele dalimi prisidėjo ir prie to, kad suluošintų ir apsunkintų tą pačią

civilizaciją, kurią šiaip jau ji skatino ir palaikė. Religija trukdė pramonės veiklai ir ekonominiam vystymuisi; ji švaistė darbo jėgą ir išlaidavo pinigus; nevisada ji buvo naudinga šeimai; ji neadekvačiai skatino taiką ir gerą valią; kartais ji ignoravo švietimą ir stabdė mokslą; ji pernelyg nuskurdino gyvybę dėl tariamo mirties praturtinimo. Evoliucinė religija, žmogiškoji religija, iš tikrųjų buvo kalta dėl visų šitų ir dar dėl daug daugiau klaidų, suklydimų, ir apsirikimų; nepaisant šito, ji tikrai palaikė kultūringą etiką, civilizuotą moralę, ir visuomeninį suvienijimą, ir padarė įmanomu tai, jog šituos daugelį evoliucinių trūkumų pašalintų vėlesnė apreikštoji religija.

Evoliucinė religija buvo žmogaus pats brangiausias, bet nepalyginamai veiksmingiausias institutas. Žmogiškoji religija gali būti pateisinama tikrai evoliucinės civilizacijos šviesoje. Jeigu žmogus nebūtų gyvulinės evoliucijos tobulėjantis padarinys, tada toks religinio vystymosi kelias neturėtų pateisinimo.

Religija palengvino kapitalo kaupimą; ji skatino tam tikrų rūšių darbą; dvasininkų laisvalaikis skatino meną ir žinias; rasė, galiausiai, laimėjo daug dėl visų šitų etinio metodo suklydimų. Šamanai, sąžiningi ir nesąžiningi, buvo siaubingai brangūs, bet jie buvo verti visos tos kainos. Mokslininkai ir pats mokslas iškilo iš parazitinės dvasininkijos. Religija skatino civilizaciją ir suteikė visuomeninį tęstinumą; ji buvo visų laikų moralinės policijos jėga. Religija suteikė tą žmogiškąją drausmę ir savikontrolę, kurios padarė įmanoma *išmintį*. Religija yra veiksmingas evoliucijos rimbas, kuris negailestingai veja tingią ir kenčiančią žmoniją iš savo intelektualios inercijos natūralios būsenos į priekį ir į viršų, į aukštesnius proto ir išminties lygius.

Ir šitas gyvulinio kilimo šventas paveldėjimas, evoliucinė religija, turi tęstis visą laiką tam, kad jį perdirbtų ir sukilintų apreikštos religijos nuolatinė cenzūra ir tikrojo mokslo ugninis žaizdras.

[1007]▼

4. APREIŠKIMO DOVANA

Apreiškimas yra besivystantis, bet visada yra žengiantis pirmyn. Per pasaulio istorijos amžius, religijos apreiškimai yra visą laiką besiplečiantys ir kiekvieną kartą vis labiau apšviečiantys. Būtent apreiškimo misija yra išrūšiuoti ir išvalyti vieną po kitos einančias evoliucines religijas. Tačiau, jeigu apreiškimas turi išaukštinti ir išvystyti evoliucijos religijas, tada tokie dieviškieji apreiškimai iš tiesų turi pavaizduoti tokius mokymus, kurie nėra per daug nutolę nuo minties ir reakcijų to amžiaus, kuriame jie yra ir pateikiami. Tokiu būdu apreiškimas visada turi būti ir yra iš tikrųjų susietas su evoliucija. Apreiškimo religiją visada turi riboti žmogaus imlumo sugebėjimas.

Bet nepriklausomai nuo savo ryšio arba kilmės, apreiškimo religijos visada yra apibūdinamos tikėjimu į kokią nors galutinės vertybės Dievybę ir į kokią nors sampratą apie asmenybės tapatybės išlikimą po mirties.

Evoliucinė religija yra jausminė, ne loginė. Ji yra žmogaus reakcija į tikėjimą

į hipotetinį vėlių-dvasių pasaulį – žmogiškasis tikėjimo refleksas, kurį sužadina suvokimas ir baimė to, kas yra nežinoma. Apreiškimo religiją siūlo realus dvasinis pasaulis; tai yra viršintelektualaus kosmoso reagavimas į mirtingojo alkį tikėti į visuotines Dievybes, ir jomis pasikliauti. Evoliucinė religija pavaizduoja žmonijos, ieškančios tiesos, aplinkinius ieškojimus aklomis; apreiškiama religija yra pati ta tiesa.

Buvo daug religinio apreiškimo įvykių, tačiau tikrai penki buvo epochinės svarbos. Jie buvo tokie:

1. *Dalamatijos mokymai*. Urantijoje pirmą kartą teisingą sampratą apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą paskelbė Princo Kaligastijos personalo vienas šimtas materialų kūną turinčių narių. Šitas besiplečiantis Dievybės apreiškimas tęsėsi daugiau negu tris šimtus tūkstančių metų tol, kol jį netikėtai nutraukė planetos atsiskyrimas ir mokymo režimo suirimas. Išskyrus Vano darbą, Dalamatijos apreiškimo poveikis praktiškai buvo prarastas visam pasauliui. Net ir noditai šitą tiesą buvo užmiršę iki to meto, kada atvyko Adomas. Iš visų rasių, gavusių šios šimtinės mokymų, raudonieji žmonės juos išsaugojo ilgiausia, bet Amerindėnų religijoje Didžiosios Dvasios idėja buvo ne kas kita, kaip tik miglota samprata, kada ryšys su krikščionybe ją smarkiai nuskaidrino ir sustiprino.

2. *Edeno mokymai*. Adomas ir Ieva vėl pavaizdavo visų Tėvo sampratą evoliucinėms tautoms. Pirmojo Edeno žlugimas sustabdė Adominio apreiškimo kursą dar jam iki galo visiškai ir neprasidėjus. Bet nutrauktus Adomo mokymus tęsė dvasininkai setitai, ir kai kurios iš šitų tiesų niekada nebuvo visiškai prarastos pasauliui. Setitų mokymai pakeitė visą Levanto religinės evoliucijos kryptį. Bet iki 2.500 m. pr. Kr. žmonija didele dalimi buvo praradusi šį apreiškimą, kuris buvo atsiradęs Edeno dienomis.

3. *Melkizedekas iš Salemo*. Šitas nepaprastųjų misijų Neadono Sūnus pradėjo trečiąjį tiesos apreiškimą Urantijoje. Jo mokymų principiniai priesakai buvo pasitikėjimas ir įtikėjimas. Jis mokė pasitikėti Dievo visagaliu geradariškumu, ir skelbė, jog įtikėjimas yra tas veiksmas, kurio dėka žmonės užsitarnauja Dievo palankumą. Palaipsniui jo mokymai susimaišė su įvairių evoliucinių religijų tikėjimais ir

[1008]▼

ritualais ir galiausiai išsivystė į tas teologines sistemas, kurios buvo Urantijoje prasidedant pirmajam tūkstantmečiui po Kristaus.

4. *Jėzus iš Nazareto*. Kristus Mykolas ketvirtą kartą pateikė Urantijai Dievo kaip Visuotinio Tėvo sampratą, ir šitas mokymas apskritai išsilaikė nuo to meto visą laiką. Jo mokymo esmė buvo meilė ir tarnavimas, kupinas meilės garbinimas, kurį tvarinys sūnus išreiškia savanoriškai pripažindamas Dievo savo Tėvo kupiną meilės tarnavimą, ir reaguodamas į Dievo savo Tėvo kupiną meilės tarnavimą; laisvanoriška tarnystė, kurią tokie tvariniai sūnūs dovana savo

sielos broliams džiaugsmingai suvokdami, kad šitoje tarnystėje jie lygiai taip pat tarnauja ir Dievui Tėvui.

5. *Urantijos dokumentai*. Šie dokumentai, iš kurių vieną sudaro ir šitas dokumentas, yra pats naujausias tiesos pateikimas Urantijos mirtingiesiems. Šitie dokumentai skiriasi nuo visų ankstesniųjų apreiškimų, nes jie nėra vienos atskiros visatos asmenybės darbas, bet daugelio būtybių sudėtinis pateikimas. Bet nė vienas apreiškimas, kuriame nėra siekiama Visuotinio Tėvo, niekada negali būti pilnutinis. Visi kiti dangiškieji pagalbos suteikimai yra ne daugiau kaip daliniai, laikini, ir iš esmės pritaikyti vietinėms sąlygoms laike ir erdvėje. Nors tokie pareiškimai, kaip šis, matomai gali sumažinti visų kitų apreiškimų betarpišką įtaką ir autoritetą, bet į Urantiją atėjo tas metas, kada yra tikslinga pateikti tokius atvirus pareiškimus, net ir rizikuojant, jog ateityje šito, paties naujausiojo iš tiesos apreiškimų poveikis ir autoritetas Urantijos mirtingųjų rasėms bus susilpnintas.

5. DIDIEJI RELIGINIAI VADOVAI

Evoliucinėje religijoje, dievai yra suvokiami, kad egzistuoja žmogaus atvaizdo pavidalu; apreiškimo religijoje, žmonės yra mokomi, kad jie yra Dievo sūnūs – net ir sumodeliuoti pagal dieviškumo ribinį atvaizdą; susintetintuose tikėjimuose, kuriuos sudaro apreiškimo mokymai ir evoliucijos produktai, Dievo samprata yra mišinys iš:

1. Anksčiau egzistavusių evoliucinių kultų idėjų.
2. Apreikštos religijos kilnių idealų.
3. Didžiųjų religinių vadovų, žmonijos pranašų ir mokytojų, asmeninių požiūrių.

Daugumą didžiųjų religinių epochų pradėjo įžymių asmenybių gyvenimas ir mokymai; didžiąją dalį vertų moralinių istorijos judėjimų pradėjo vadovai. Ir žmonės visada turėjo polinkį garbinti lyderį, net ir jo mokymų sąskaita; garbinti jo asmenybę, nors iš akiračio ir prarasdami jo skelbiamas tiesas. Ir tai nėra be pagrindo; evoliucinio žmogaus širdyje yra instinktyvus ilgesys kreiptis pagalbos iš viršaus ir anapus. Šitas troškimas yra sumodeliuotas tam, kad būtų nekantriai laukiama Planetos Princo ir vėlesniųjų Materialiųjų Sūnų pasirodymo žemėje. Urantijoje žmogus neteko šitų viršžmogiškųjų vadovų ir valdovų, ir dėl to jis iš tiesų nuolat stengiasi kompensuoti šitą praradimą apgaubdamas savo žmogiškuosius vadovus legendomis, susijusiomis su viršgamatine kilme ir stebuklinga karjera.

Daugelis rasių savo vadus laikė gimusiais iš nekaltų merginų; jų karjera yra laisvai apipinama stebuklingais epizodais, ir kiekviena grupė visada laukia jų sugrįžimo. Centrinėje Azijoje gentainiai vis dar tikisi Čengiz Chano sugrįžimo; Tibete, Kinijoje, ir Indijoje tokia asmenybė yra Buda; islame toks yra Mohamedas; tarp Amerindų toks buvo Hesunaninas Onamonalontonas;

hebrajams tai buvo, apskritai, Adomo kaip materialaus valdovo sugrįžimas. Babilone dievas Mardukas buvo Adomo legendos, Dievo sūnaus idėjos, įamžinimas, jungiamoji grandis tarp žmogaus ir Dievo. Po Adomo pasirodymo žemėje, vadinamieji Dievo sūnūs pasaulio rasėse buvo įprastas reiškiny.

Bet nežiūrint tos prietaringos baimės, su kuria į juos dažnai būdavo žiūrima, vis vien šitie mokytojai buvo asmenybių žemiškieji atramos taškai, nuo kurių priklausė apreikštos tiesos svirtys tam, kad būtų vystoma žmonijos moralė, filosofija, ir religija.

Per to vieno milijono metų Urantijos žmonijos istoriją religinių vadovų buvo šimtų šimtai, pradedant Onagaru ir baigiant guru Nanku. Per šitą laiką buvo daug religinės tiesos ir dvasinio įtikėjimo potvynių ir atoslūgių, ir kiekvienas Urantijos religijos renesansas, praeityje, buvo tapatinamas su kokio nors religinio vadovo gyvenimu ir mokymais. Analizuojant nesenų laikų mokytojus, gali būti naudinga juos sugrupuoti į pagrindines tokias septynias Urantijos epochas, kurios buvo laikmečiu po Adomo:

1. *Setitų periodas*. Setitų dvasininkai, atgaivinti vadovaujant Amosadui, tapo didžiaisiais mokytojais laikmečiu po Adomo. Jie veikė visose anditų žemėse, ir jų įtaka išsilaikė ilgiausia tarp graikų, šumerų, ir indusų. Tarp pastarųjų jie išliko iki dabartinių laikų kaip indusų tikėjimo brahmanai. Setitai ir jų pasekėjai niekada nebuvo iki galo praradę Trejybės sampratos, apreikštos Adomo.

2. *Melkizedeko misionierių era*. Tų mokytojų, kuriuos pasiuntė Makiventa Melkizedekas, kada jis gyveno ir mokė Saleme maždaug prieš du tūkstančius metų iki Kristaus, pastangų dėka Urantijos religija buvo atgaivinta nemažu laipsniu. Šitie misionieriai skelbė įtikėjimą kaip tą kainą už Dievo palankumą, ir jų mokymai, nors tiesiogiai nesukūrė jokios religijos, bet nežiūrint šito, suformavo tuos pamatus, ant kurių vėlesnieji tiesos mokytojai turėjo kurti Urantijos religijas.

3. *Po Melkizedeko era*. Nors tiek Amenemopas, tiek Ichnatonas mokė šituo laikmečiu, bet žymiausias po Melkizedeko eros religijos genijus buvo Levanto beduinų vienos iš grupių lyderis ir hebrajų religijos įkūrėjas – Mozė. Mozė mokė monoteizmo. Jis sakė: "Klausyk, o Izraeli, Viešpats mūsų Dievas yra vienas Dievas." "Viešpats yra Dievas. Niekio nėra be jo." Iš savo tautos jis atkakliai stengėsi išrauti vėlių kulto liekanas, reikalaudamas net mirties bausmės jį praktikuojantiems. Mozės monoteizmą jo pasekėjai suklastojo, bet vėlesniaisiais laikais jie tikrai sugrįžo prie didelės dalies jo mokymų. Mozės didingumas glūdi jo išmintyje ir įžvalgume. Kiti žmonės turėjo didingesnes sampratas apie Dievą, bet nė vienas žmogus niekada taip nepasisekė priversti tokio didelio skaičiaus žmonių atsigręžti į tokį išvystytą tikėjimą.

4. *Šeštasis amžius prieš Kristų*. Daug žmonių kilo tam, kad skelbtų tiesą šitame viename iš didingiausių religinio pabudimo amžių, kuris kada nors egzistavo Urantijoje. Tarp tokių turėtų būti pažymėti Gautama, Konfucijus, Lao-tse, Zoroastra, ir džainizmo mokytojai. Gautamos mokymai plačiai paplito

Azijoje, ir jį kaip Budą garbina milijonai. Konfucijus kiniečių moralei buvo tuo, kuo Platonas buvo graikų filosofijai, ir nors abiejų mokymai religiją paveikė, bet, griežtai kalbant, nė vienas iš jų nebuvo religijos mokytojas; Lao-tse daugiau Dievo išvelgė dao mokymuose negu Konfucijus išvelgė humanizme ar Platonas idealizme. Zoroastra, nors buvo smarkiai paveiktas vyraujančios

[1010]▼

sampratos apie dualistinį dvasinį pasaulį, apie tai, kas yra gėris ir blogis, bet tuo pačiu metu aiškiai išaukštino vienos amžinosios Dievybės ir galutinės šviesos pergalės prieš tamsą idėją.

5. *Pirmasis amžius po Kristaus*. Kaip religinis mokytojas Jėzus iš Nazareto savo veiklą pradėjo nuo kulto, kurį buvo sukūręs Jonas Krikštytojas, ir, kiek tik jis galėjo, tiekėjo tolyn nuo pasninkavimų ir formų. Be Jėzaus, Paulius iš Tarsos ir Filonas iš Aleksandrijos buvo didžiausi šios eros mokytojai. Jų sampratos apie religiją suvaidino svarbiausią vaidmenį turinčio Kristaus vardą tikėjimo evoliucijoje.

6. *Šeštasis amžius po Kristaus*. Mohamedas įkūrė tokią religiją, kuri buvo labiau išsivysčiusi už daugelį to meto tikėjimų. Jis protestavo prieš svetimšalių tikėjimų visuomeninius reikalavimus ir prieš savo tautos religinio gyvenimo padrikumą.

7. *Penkioliktasis amžius po Kristaus*. Šitas laikotarpis matė du religinius judėjimus: krikščionybės vienybės žlugimą Vakaruose ir naujos religijos sintezę Rytuose. Europoje įsitvirtinusi krikščionybė buvo pasiekusi tokį nelankstumo laipsnį, kuris tolimesnį augimą darė nesuderinamą su vienybe. Rytuose islamo, induizmo, ir budizmo susimaišiusius mokymus Nanakas ir jo pasekėjai sujungė į sikhizmą, vieną iš labiausiai išsivysčiusių Azijos religijų.

Be jokios abejonės Urantijos ateitį apibūdins religinės tiesos – Dievo Tėvystės ir visų tvarinių brolystės – mokytojų pasirodymas. Bet reikia tikėtis, jog šitų ateities pranašų tvirtos ir nuoširdžios pastangos bus mažiau nukreiptos į tarpreliginių barjerų stiprinimą, o daugiau į religinės dvasinio garbinimo brolystės didinimą tarp tų daugybės pasekėjų, išpažįstančių skirtingas intelektualias teologines doktrinas, kurios taip apibūdina Satanijos Urantiją.

6. SUDĖTINĖS RELIGIJOS

Urantijos dvidešimtojo amžiaus religijos pateikia įdomią medžiagą tyrinėjant žmogaus garbinimo impulso visuomeninę evoliuciją. Didelė dalis tikėjimų labai mažai kuo pasikeitė nuo vėlių kulto dienų. Afrikos pigmėjai kaip klasė neturi religinio reagavimo, nors kai kurie iš jų šiek tiek tiki į dvasinę aplinką. Šiandien jie yra kaip tik ten, kur buvo primityvusis žmogus tada, kada prasidėjo religijos evoliucija. Primityviosios religijos pagrindinis tikėjimas buvo išlikimas po mirties. Asmenio Dievo garbinimo idėja rodo pažengusį pirmyn evoliucinį išsivystymą, ir net pirmąjį apreiškimo etapą. Dajakai suformavo tikrai pačias

primityviausias religines apeigas. Palyginus neseniai eskimai ir Amerindėnai turėjo menką sampratą apie Dievą; jie tikėjo į vėles ir turėjo tam tikros rūšies neaiškią sampratą apie išlikimą po mirties. Šiandieniniai vietiniai Australijos gyventojai turi tikrai vėlių baimę, tamsos baimę, ir primityvų protėvių garbinimą. Zulusai kaip tik vysto vėlių baimės ir aukojimų religiją. Daugelis Afrikos genčių, išskyrus tas, kur dirbo krikščionių ir musulmonų misionieriai, dar nėra išsivystę toliau už religijos evoliucijos fetišų etapą. Bet kai kurios grupės jau ilgą laiką laikosi monoteizmo idėjos, panašiai kaip vienu metu trakijiečiai, kurie taip pat tikėjo į nemirtingumą.

Urantijoje evoliucinė religija ir apreikšta religija vystosi viena greta kitos, nors jos susilieja ir suauga į skirtingas teologines sistemas, kurios egzistuoja

[1011]▼

pasaulyje šitų dokumentų pateikimo metu. Šitos religijos, dvidešimtojo amžiaus Urantijos religijos, gali būti išvardijamos šitaip:

1. Induizmas – pati seniausioji.
2. Hebrajų religija.
3. Budizmas.
4. Konfucijaus mokymai.
5. Daoistiniai tikėjimai.
6. Zoroastrizmas.
7. Sintizmas.
8. Džainizmas.
9. Krikščionybė.
10. Islamas.
11. Sikhizmas – pati naujausioji.

Senųjų laikų labiausiai išsivysčiusios religijos buvo judaizmas ir induizmas, ir dėl to kiekviena iš jų turėjo didžiulės įtakos Rytų ir Vakarų religiniam vystymuisi. Tiek indusai, tiek hebrajai tikėjo, kad jų religijos yra įkvėptos ir apreikštos, ir jie tikėjo, kad visos kitos religijos yra to vieno tikrojo tikėjimo sumenkusios formos.

Indija yra padalinta tarp indusų, sikhų, musulmonų, ir džainistų tikėjimų, kiekvienas iš jų vaizduoja Dievą, žmogų, ir visatą taip, kaip juos skirtingai supranta. Kinija laikosi dao ir Konfucijaus mokymų; Japonijoje yra garbinamas sinto.

Didieji tarptautiniai, tarprasiniai tikėjimai yra hebrajų, budistų, krikščionių, ir islamo tikėjimai. Budizmas yra išplitęs nuo Ceilono ir Birmos per Tibetą ir Kiniją iki Japonijos. Jis pademonstravo prisitaikymą prie daugelio tautų papročių ir jam prilygsta tikrai krikščionybė.

Hebrajų religija sudaro filosofinį perėjimą nuo politeizmo prie monoteizmo; tai yra evoliucinė grandis tarp evoliucinių religijų ir apreiškimo religijų. Hebrajai buvo vienintelė vakarų tauta, kuri perėjo visą vystymąsi nuo savo ankstyvųjų evoliucinių dievų išpažinimo iki pat apreiškimo Dievo. Bet šitoji tiesa niekada nebuvo plačiai paplitusi iki Isajo laikų, kuris dar kartą mokė mišrios sampratos apie rasinę dievybę, sujungtą su Visuotiniu Kūrėju: "O Gausybių Viešpatie, Izraelio Dieve, tu esi Dievas, tik tu vienas; tu sukūrei dangų ir žemę!" Vienu metu Vakarų civilizacijos išlikimo viltis rėmėsi didingomis hebrajų sampratomis apie gėrį ir išvystytomis helenistinėmis sampratomis apie grožį.

Krikščionybės religija yra religija apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus, paremta judaizmo teologija, toliau modifikuota, asimiliavus kai kuriuos zoroastrizmo mokymus ir graikų filosofiją, ir pirmiausia suformuluota trijų individų: Filono, Petro, ir Pauliaus. Nuo Pauliaus laikų ji perėjo per daugelį evoliucijos fazių ir yra tapusi taip smarkiai suvakarietinta, jog daugelis neeuropietišku tautų visiškai natūraliai į krikščionybę žvelgia kaip į svetimo Dievo svetimą apreiškimą ir svetimšaliams.

Islamas yra religinė-kultūrinė jungtis tarp Šiaurės Amerikos, Levanto, ir pietryčių Azijos. Būtent žydų teologija, sąsajoje su vėlesniaisiais krikščioniškais mokymais, islamą pavertė monoteistiniu. Mohamedo pasekėjai suklupdavo ties išvystytais mokymais apie Trejybę; jie negalėjo suvokti doktrinos apie tris dieviškas asmenybes ir vieną Dievybę. Visada yra sunku priversti evoliucinius

[1012]▼

protus staiga priimti išvystytą apreikštą tiesą. Žmogus yra evoliucinis tvarinys ir didžiąją dalimi religiją turi gauti evoliuciniu metodu.

Vienu metu protėvių garbinimas religijos evoliucijoje tikrai buvo pažangus dalykas, bet tiek stebina, tiek liūdina tai, jog šita primityvi samprata tebeegzistuoja Kinijoje, Japonijoje, ir Indijoje šalia tokio didelio kiekio santykinai labiau išvystytų dalykų, kaip antai, budizmo ir induizmo. Vakaruose, protėvių garbinimas išsivystė į nacionalinių dievų garbinimą ir į pagarbą tautos didvyriams. Dvidešimtajame amžiuje šita didvyrių garbinimo nacionalinė religija pasireiškia įvairiais radikaliais ir nacionalistiniais sekuliarizmais, kurie yra būdingi daugeliui Vakarų rasių ir nacijų. Panašus požiūris yra sutinkamas angliškai kalbančių tautų didžiuosiuose universitetuose ir didesnėse industrinėse bendruomenėse. Nuo šitų sampratų mažai kuo skiriasi idėja, jog religija yra ne kas kita, kaip "gero gyvenimo bendras ieškojimas." "Nacionalinės religijos" yra ne daugiau kaip sugrįžimas prie ankstyvojo Romos imperatoriaus garbinimo ir prie sinto –valstybės garbinimo imperatoriškosios šeimos įvaizdžiu.

7. TOLESNĖ RELIGIJOS EVOLIUCIJA

Religija niekada negali tapti moksliniu faktu. Filosofija, iš tikrųjų, gali remtis moksliniu pagrindu, bet religija visą laiką liks arba evoliucine, arba apreiškta, arba bus abiejų galimu deriniu, kaip pasaulyje yra ir šiandien.

Naujos religijos negali būti išrastos; jos yra arba išvystomos, arba kitokiu atveju jos yra staiga apreiškiamos. Visos naujos evoliucinės religijos yra tiesiog senųjų tikėjimų besivystančios išraiškos, naujos adaptacijos, ir priderinimai. Tas, kas yra sena, nenustoja egzistuoti; tas yra suliejama su tuo, kas yra nauja, net ir taip, kaip ir sikhizmas išsiskleidė ir sužydėjo iš induizmo, budizmo, islamo, ir kitų šiuolaikinių kultų dirvos ir formų. Primityvioji religija buvo labai demokratiška; laukinis greitas buvo skolintis ir skolinti. Tikrai su apreiškta religija iš tikrųjų atsirado autokratinis ir netolerantiškas teologinis egoizmas.

Toji daugybė Urantijos religijų yra geros tokiu laipsniu, koku laipsniu jos žmogų veda į Dievą ir koku laipsniu žmogui suteikia suvokimą apie Dievą. Bet kuriai religininkų grupei yra kvailystė savo tikėjimą suvokti kaip tiesą; tokie požiūriai rodo daugiau teologinį akiplėšiškumą, o ne tikėjimo tvirtumą. Nėra Urantijoje tokios religijos, kuri negalėtų sau naudingai studijuoti ir asimiliuoti geriausios iš tiesų, esančių kiekviename kitame tikėjime, nes jie visi turi tiesos. Religininkams būtų daug geriau, jeigu jie tai, kas yra geriausia jų artimųjų gyvame dvasiniame tikėjime, pasiskolintų, o ne smerktų tai, kas yra blogiausia jų tebeegzistuojančiuose prietaruose ir pasenusiuose ritualuose.

Šitos visos religijos atsirado dėl žmogaus skirtingo intelektualaus reagavimo į tapatų dvasinį vadovavimą jam. Jie niekada negali tikėtis pasiekti tikėjimų, dogmų, ir ritualų vienovės – jie yra intelektualūs; bet jie gali įgyvendinti, ir kada nors įgyvendins, tokią vienybę, tikrai garbindami visų Tėvą, nes tai yra dvasinis dalykas, ir tai yra amžiams tiesa, dvasioje visi žmonės yra lygūs.

Primityvi religija didele dalimi sąmoningai suvokė materialias vertybes, bet civilizacija iškelia religines vertybes, nes tikroji religija yra savojo aš pašventimas prasmingų ir aukščiausiųjų vertybių tarnystei. Religijai vystantis, etika tampa moralės filosofija, o moralė tampa savojo aš drausminimu pagal aukščiausiųjų prasmų ir aukščiausiųjų vertybių – dieviškųjų ir dvasinių idealų – standartus. Ir tokiu būdu religija tampa spontanišku ir neprilygstamu atsidavimu, gyvu meilės ištikimybės patyrimu.

[1013]▼

Religijos kokybę pažymi:

1. Lygmens vertybės – ištikimybė.
2. Prasmių gelmė – individo jautrumas šitų aukščiausiųjų vertybių idealistiniam suvokimui.
3. Pasišventimo intensyvumas – atsidavimo šitoms dieviškosioms vertybėms laipsnis.

4. Nesupančiotas asmenybės žengimas į priekį šituo kosminiu idealistinio dvasinio gyvenimo keliu, sūnystės su Dievu ir niekada nesibaigiančios progresinės pilietybės visatoje įgyvendinimas.

Religinės prasmės vystosi savojo aš sąmonėje, kada vaikas savo mintis apie visagalybę perkelia iš savo tėvų į Dievą. Ir tokio vaiko visas religinis patyrimas didele dalimi priklauso nuo to, ar tėvų-vaiko santykiuose viešpatavo baimė ar meilė. Vergams visada buvo labai sunku baimę savo šeimnininkui perkelti į meilės Dievui sampratą. Civilizacija, mokslas, ir išsivysčiusios religijos žmoniją turi išlaisvinti iš šitos baimės, kuri kilo iš siaubingos baimės gamtos reiškiniams. Ir tokiu būdu didesnis apšvietimas išlavintus mirtinguosius išvadotų iš bet kokios priklausomybės nuo tarpininkų komunijoje su Dievybe.

Šitie tarpiniai stabų garbinimo dvejonų etapai, kada buvo pereinama nuo garbinimo to, kas yra žmogiška ir matoma, į tai, kas yra dieviška ir nematoma, yra neišvengiami, bet juos turėtų sutrumpinti viduje gyvenančios dvasios padedančios tarnystės sąmonė. Ir vis tik, žmogų labai giliai veikė ne tik tai jo sampratos apie Dievybę, bet taip pat ir tų herojų, kuriuos jis pasirinko garbinti, charakteris. Ir labiausiai gaila, jog tie, kurie ėmė garbinti dieviškąjį ir prisikėlusįjį Kristų, nepastebėjo žmogaus – narsaus ir drąsaus didvyrio – Jošua, Juozapo sūnaus.

Šiuolaikinis žmogus adekvačiai sąmoningai suvokia religiją, bet jo garbinimo papročius supainiojo ir diskreditavo paspartintos visuomeninės metamorfozės ir beprecedentinis mokslo išsivystymas. Mąstantys vyrai ir moterys nori, jog religija būtų pertvarkyta iš naujo, ir šitas reikalavimas privers religiją iš naujo įvertinti save pačią.

Šiuolaikinis žmogus susidūrė su užduotimi, kaip per vienos kartos gyvenimą iš naujo suderinti žmogiškųjų vertybių daugiau negu jų buvo suderinta per du tūkstančius metų. Ir visa tai įtakoja visuomeninį požiūrį į religiją, nes religija yra gyvenimo būdas, o taip pat ir mąstymo metodas.

Tikroji religija turi visą laiką būti, vienu ir tuo pačiu metu, amžinasis pagrindas ir kelrodė žvaigždė visoms išliekančioms civilizacijoms.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1014]▼

93 DOKUMENTAS

MAKIVENTA MELKIZEDEKAS

MELKIZEDEKAI yra plačiai žinomi kaip nepaprastųjų užduočių Sūnūs, nes vietinės visatos pasaulyuose jie išitraukia į stebinantį veiklos diapazoną. Kada iškyla bet kokia nepaprasta problema, arba kada mėginama padaryti ką nors neįprasto, tada gana dažnai šitokios užduoties imasi būtent Melkizedekas. Sūnų Melkizedekų sugebėjimas veikti nepaprastose situacijose ir visatos įvairiuose lygiuose, net ir asmenybės pasireiškimo fiziniame lygyje, yra būdingas jų kategorijai. Tam tikru laipsniu tikrai Gyvybės Nešėjai turi šitokią metamorfozinę asmenybės veikimo diapazoną.

Urantijoje visatos sūnystės Melkizedekų kategorija buvo nepaprastai aktyvi. Dvylikos narių korpusas tarnavo drauge su Gyvybės Nešėjais. Kitas dvylikos narių korpusas tapo jūsų pasaulio globėjais tuoj po Kaligastijos maišto ir valdymą tęsė iki Adomo ir Ievos laikų. Šitie dvylika Melkizedekų į Urantiją sugrįžo ir tada, kada prasižengė Adomas ir Ieva, ir po to jie toliau valdė kaip globėjai iki tos dienos, kada Jėzus iš Nazareto, kaip Žmogaus Sūnus, tapo nominaliu Urantijos Planetos Princu.

1. MAKIVENTOS ĮSIKŪNIJIMAS

Aprėikštai tiesai grėsė išnykimas per tuos tūkstantmečius, kurie ėjo po Adominės misijos žlugimo Urantijoje. Nors intelektualiai žengdamos į priekį, žmogiškosios rasės po truputį ėmė prarasti dvasinį pagrindą. Maždaug 3.000 m. pr. Kr. žmonių sąmonėje samprata apie Dievą buvo labai neaiški.

Tie dvylika globėjų Melkizedekų žinojo apie jų planetoje greitai įvyksiančią Mykolo savęs padovanojimo misiją, bet nežinojo, kaip greitai tas atsitiks; dėl to jie susirinko į rimtą pasitarimą ir kreipėsi į Edentijos Pačius Aukštuosius, jog būtų imtasi kokių nors priemonių tam, kad tiesos šviesa Urantijoje būtų išsaugota. Šitas prašymas buvo atmestas, nurodžius, jog "reikalų tvarkymas Satanijos 606-ojoje planetoje yra iki galo globėjų Melkizedekų rankose." Tada šie globėjai pagalbos kreipėsi į Tėvą Melkizedeką, bet jie tikrai sulaukė atsakymo, kad tiesos stiprinimą jie turėtų tęsti savo pačių nuožiūra tol, "kol atvyks save padovanojantis Sūnus," kuris "sugrąžins planetines teises iš beteisiškumo ir neužtikrintumo būsenos."

Ir būtent dėl to, kad jie turėjo pasikliauti vien tik savo resursais, Makiventa Melkizedekas, vienas iš tų dvylikos planetinių globėjų, savanoriškai pasisiūlė padaryti tai, kas iki tol buvo padaryta tiktai šešis kartus per visą Nebadono istoriją: žemėje įsikūnyti laikinuoju šios sferos žmogumi, padovanoti save kaip nepaprastųjų užduočių Sūnų, tarnaujantį pasauliui. Leidimą šitai užduočiai suteikė Salvingtono valdžia, o realus Makiventos Melkizedeko

[1015]▼

įsikūnijimas buvo atliktas netoli tos vietos, kuri vėliau turėjo tapti Salemo miestu, Palestinoje. Šito Sūnaus Melkizedeko visą realizavimo procedūrą atliko šie planetiniai globėjai, bendradarbiaudami su Gyvybės Nešėjais, su kai kuriais iš Pagrindinių Fizinių Kontrolierių, ir su kitomis dangiškosiomis asmenybėmis, gyvenančiomis Urantijoje.

2. SALEMO IŠMINČIUS

Iki Jėzaus gimimo likus 1.973 metams, Urantijos rasėms buvo padovanotas Makiventa. Jo atėjimas buvo neišraiškingas; žmogaus akys jo realizavimo nematė. Tą įsimintiną dieną mirtingasis žmogus jį pirmą kartą pamatė tada, kada jis įėjo į Amdono, šumerų kilmės kaldeniečio piemens palapinę. Ir jo misijos pagarsinimą įkūnijo paprastas pareiškimas, kurį jis išsakė šitam piemeniui, "Aš

esu Melkizedekas, El Elijono, Paties Aukštojo, vieno ir vienintelio Dievo dvasininkas."

Kada piemuo iš nuostabos atsitokėjo, ir po to, kada atvykėlį apibėrė daugybe klausimų, tada jis pakvietė Melkizedeką pavakarieniauti, ir tai buvo pirmas kartas, kada per savo ilgą karjerą visatoje Makiventa valgė materialų maistą, tą maistą, kuris turėjo jį palaikyti per visus materialios būtybės devyniasdešimt ketverius metus.

Ir tą naktį, jiems besišnekant po žvaigždėmis, Melkizedekas pradėjo savąją misiją, jog apreikštų tiesą apie Dievo tikrovę, plačiai modamas ranka, jis atsisuko į Amdoną ir tarė: "El Elijonas, Pats Aukštasis, yra dieviškasis šio dangaus skliauto žvaigždžių ir net šitos pačios žemės, kurioje mes gyvename, sutvėrėjas, o taip pat jis yra ir aukščiausiasis Dievas danguje."

Per keletą metų Melkizedekas aplink save subūrė grupę mokinių, pasekėjų, ir tikinčiųjų, kurie sudarė vėlesniosios Salemo bendruomenės branduolį. Netrukus per visą Palestiną jis buvo žinomas kaip El Elijono, Paties Aukštojo, dvasininkas, ir kaip Salemo išminčius. Kai kurios aplinkinės gentys jį laikė Salemo šeichu, arba karaliumi. Salemas buvo toji vieta, kuri po Melkizedeko išvykimo tapo Jebaus miestu, vėliau pavadintu Jeruzale.

Savo išvaizda, Melkizedekas buvo panašus į tuometines maišytas noditų ir šumerų tautas, buvo beveik šešių pėdų ūgio ir atrodė valdingas. Jis šnekėjo kaldeniečių kalba ir puse tuzino kitų kalbų. Savo apsirengimu jis labai panašėjo į kanaanitų žynius, išskyrus tai, kad ant krūtinės nešiojo emblemą iš trijų koncentrinų žiedų, Rojaus Trejybės simbolį Satanijoje. Jo visos tarnystės metu šitą ženklą iš trijų koncentrinų žiedų jo pasekėjai laikė tokiu šventu, kad niekada nedrįso jo panaudoti, ir greitai, praėjus kelioms kartoms, jis buvo užmirštas.

Nors Makiventa gyveno pagal šios sferos žmonių papročius, bet jis niekada nevedė, taip pat jis nebūtų galėjęs palikti savo palikuonių žemėje. Jo fizinis kūnas, nors ir buvo panašus į žmogiškąjį vyriškosios lyties kūną, bet tikrovėje jis buvo tų specialiai sukonstruotų kūnų, kuriais naudojosi Princo Kaligastijos personalo toji šimtinė materializuotų narių, kategorijos, išskyrus tai, kad jame nebuvo gyvybės plazmos nė iš vienos žmogiškosios rasės. Nebuvo Urantijoje ir gyvybės medžio. Jeigu Makiventa žemėje būtų likęs bet kuriam ilgam laikotarpiui, tai jo fizinis mechanizmas būtų palaipsniui sumenkęs; dėl to, savo padovanojimo misiją jis užbaigė per devyniasdešimt ketverius metus, likus daug laiko iki to meto, kada jo materialus kūnas būtų pradėjęs irti.

[1016]▼

Šitas įsikūnijęs Makiventa gavo Minties Derintoją, kuris apsigyveno šioje viršžmogiškojoje asmenybėje kaip laiko pagalbininkas ir kūno mokytojas, tokiu būdu įgydamas tą patyrimą ir praktinį susipažinimą su Urantijos problemomis ir su tuo metodu, kurio dėka apsigyvenama įsikūnijančio sūnaus viduje, kas įgalino šitą Tėvo dvasią taip drąsiai veikti vėlesniojo Dievo Sūnaus, Mykolo, žmogiškajame prote, kada jis žemėje pasirodė mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Ir tai yra vienintelis Minties Derintojas, kuris kada nors veikė dviejuose protuose Urantijoje, bet abu protai buvo tiek dieviški, tiek ir žmogiški.

Įsikūnijimo materialiam kūne metu, Makiventa palaikė visapusišką ryšį su savaisiais vienuolika bičiulių iš planetos saugotojų korpuso, bet jis negalėjo bendrauti su dangiškųjų asmenybių kitomis kategorijomis. Be savo ryšio su globėjais Melkizedekais, jokių kitų ryšių su viršžmogiškosiomis protingomis būtybėmis jis nepalaikė daugiau už žmogiškąją būtybę.

3. MELKIZEDEKO MOKYMAI

Praėjus dešimtmečiui, Melkizedekas organizavo savo mokyklą Saleme, modeliuodamas ją pagal senąją sistemą, kurią išvystė antrojo Edeno pirmieji setitų dvasininkai. Net ir idėja apie dešimtinės mokėjimo sistemą, kurią įvedė jo vėliau atverstas Abraomas, taip pat buvo kilusi iš išsilaikiusių pasakojimų apie senųjų setitų metodus.

Melkizedekas mokė vieno Dievo, visuotinės Dievybės, sampratos, bet jis leido žmonėms šitą mokymą susieti su Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvu, kurį jis vadino El Elijonu – Pačiu Aukštuuju. Melkizedekas nieko nepasakojo apie Liuciferio statusą ir reikalų padėtį Jeruseme. Lanaforgas, Sistemos Valdovas, mažai turėjo reikalų su Urantija tol, kol nebuvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija. Didžiajai daugumai Salemo studentų Edentija buvo rojus ir Pats Aukštasis buvo Dievas.

Trijų koncentrinių žiedų simbolį, kurį Melkizedekas pasirinko savęs padovanojimo misijos ženklu, didžioji dauguma žmonių aiškino kaip simbolizuojantį žmonių, angelų, ir Dievo tris karalystes. Ir jiems buvo leidžiama ir toliau šitaip tikėti; labai mažai pasekėjų sužinojo, jog šitie trys žiedai simbolizuoja dieviškosios paramos ir vadovavimo Rojaus Trejybės begalybę, amžinybę, ir visuotinybę; net ir Abraomas šitą simbolį greičiau laikė išreiškiančiu Edentijos tuos tris Pačius Aukštuosius, kadangi jis buvo mokomas, jog tie trys Patys Aukštieji veikia kaip vienas. Tiek, kiek Melkizedekas mokė sampratos apie Trejybę, kurią simbolizavo jo ženklas, tai jis paprastai ją susiedavo su Norlatiadeko žvaigždyno tais trimis valdovais Vorondadekais.

Eiliniams savo pasekėjams jis nebandė pateikti savo tokių mokymų, kurie pranoktų Edentijos Pačių Aukštųjų – Urantijos Dievų – valdymo faktą. Bet kai kuriuos pasekėjus, Melkizedekas mokė išvystytos tiesos, pateikdamas vietinės visatos valdymą ir organizaciją, tuo tarpu savo nuostabų mokinį Nordaną Kenitą ir grupę atkaklių savo studentų jis mokė supervisatos ir net Havonos tiesų.

Katro šeimos nariai, su kuriais Melkizedekas gyveno daugiau negu trisdešimt metų, žinojo didelę dalį šitų aukštesniųjų tiesų ir jas ilgai išlaikė savo giminėje, net iki tų dienų, kada gimė jų žymus palikuonis Mozė, kuriam, pasakojant iš kartos į kartą, tokiu būdu iš jo tėvo pusės, o taip pat ir iš kitų šaltinių iš motinos pusės, buvo perteiktas toks nuostabus pasakojimas apie Melkizedeko laikus.

Melkizedekas savo pasekėjus mokė visko, ką jie galėjo suprasti ir įsisavinti. Net ir daugelis šiuolaikinių religinių idėjų apie dangų ir žemę, apie žmogų, Dievą,

[1017]▼

ir angelus nėra labai nutolę nuo šitų Melkizedeko mokymų. Bet šitas didis mokytojas viską pajungė vieno Dievo, visatos Dievybės, dangiškojo Kūrėjo,

dieviškojo Tėvo doktrinai. Šitas mokymas buvo akcentuojamas, apeliuojant į žmogaus poreikį garbinti ir ruošiant kelią Mykolo kaip šito paties Visuotinio Tėvo Sūnaus vėlesniam pasirodymui.

Melkizedekas mokė, jog kada nors ateityje kitas Dievo Sūnus ateis materialaus kūno pavidalu, kaip yra atėjęs ir jis, bet jis bus pagimdytas moters; ir štai kodėl daugybė vėlesniųjų mokytojų laikėsi nuomonės, kad Jėzus yra dvasininkas arba dvasinis tarnas, "per amžius toks, kaip ir Melkizedeko kategorija."

Ir tokiu būdu Melkizedekas iš tikrųjų parengė kelią ir sukūrė monoteistinį pasaulinės tendencijos etapą tikrojo Rojaus Sūnaus savęs padovanojimui, kilusiam iš to vieno Dievo, kurį jis taip vaizdingai pavaizdavo kaip visų Tėvą ir kurį jis atskleidė Abraomui kaip tokį Dievą, kuris priims žmogų esant paprastai sąlygai, asmeniniam įtikėjimui. Ir Mykolas, kada pasirodė žemėje, tada patvirtino viską, ką Melkizedekas buvo mokęs apie Rojaus Tėvą.

4. SALEMO RELIGIJA

Salemo garbinimo ceremonijos buvo labai paprastos. Kiekvienas asmuo, kuris pasirašydavo arba pasižymėdavo Melkizedeko bažnyčios molinių lentelių sąrašuose, turėdavo prisiminti tokį tikėjimą ir įsipareigodavo jo laikytis:

1. Aš tikiu į El Elijoną, Patį Aukštąjį Dievą, vienintelį Visuotinį Tėvą ir visų Sukūrėją.
2. Aš priimu Melkizedeko susitarimą su Pačiu Aukštuju, kuris padovanoja Dievo palankumą dėl mano įtikėjimo, o ne dėl aukojimo ir aukų sudeginimo.
3. Aš pasižadu laikytis Melkizedeko septynių įsakymų ir gerąją naujieną apie šitą susitarimą su Pačiais Aukštaisiais pasakoti visiems žmonėms.

Ir tai buvo visas Salemo bendruomenės tikėjimas. Bet net ir toks trumpas ir paprastas tikėjimo deklaravimas buvo vis tiek per daug sudėtingas ir per daug išvystytas tų laikų žmonėms. Jie tiesiog negalėjo suvokti minties, jog palankumą galima gauti už nieką – įtikėjimo dėka. Jie buvo per daug pasinėję į tikėjimą, jog žmogus gimė būdamas dievams skolingas. Per daug ilgai ir per daug uoliai jie aukodavo ir dovanodavo dovanas žyniams, kad pajėgtų suvokti gerąją naujieną, jog išgelbėjimas, dieviškasis palankumas, buvo nemokama dovana visiems tiems, kurie tiki Melkizedeko susitarimu. Bet Abraomas tikrai iš dalies tikėjo, ir net tai jam buvo "užskaityta kaip teisumas."

Tie septyni įsakymai, kuriuos skelbė Melkizedekas, buvo sumodeliuoti pagal senovės Dalamatijos aukščiausiąją įstatymą ir labai panašėjo į tuos septynis įsakymus, kurių buvo mokoma pirmajame ir antrajame Edenuose. Salemo religijos įsakymai buvo tokie:

1. Netarnauk jokiam kitam Dievui, išskyrus tikrai dangaus ir žemės Patį Aukštąjį Kūrėją.
2. Nesuabejok dėl to, jog tikrai įtikėjimas yra vienintelė sąlyga amžinajam išgelbėjimui.

3. Melagingai neliudyk.

4. Nežudyk.

5. Nevok.

[1018]▼

6. Nesvetimauk.

7. Nerodyk nepagarbos savo tėvams ir vyresniesiems.

Nors bendruomenėje nebuvo leidžiama aukoti, bet Melkizedekas gerai žinojo, kaip sunku giliai išsisknijusius papročius išrauti staiga, ir dėl to vietoje ankstesniojo kūno ir kraujo aukojimo šitiems žmonėms išmintingai pasiūlė duonos ir vyno sakramento pakaitalą. Yra užrašyta, "Melkizedekas, Salemo karalius, įvedė duoną ir vyną." Bet net ir šita atsargi naujovė nebuvo visiškai pavykusi; tos visos įvairios gentys turėjo pagalbinių centrų Salemo pakraščiuose, kur jie aukodavo ir degindavo aukas. Net ir Abraomas pasinaudojo tokiu barbarišku papročiu po savo pergalės prieš Kedorlaomėrą; jis tiesiog negalėjo nusiraminti tol, kol nepaaukojo įprastinės aukos. Ir Melkizedekui niekada iš tikrųjų nepavyko iš savo pasekėjų, net ir iš Abraomo, religinės praktikos iki galo išrauti šio polinkio aukoti.

Kaip ir Jėzus, Melkizedekas griežtai laikėsi savęs padovanojimo misijos įgyvendinimo. Jis nemėgino papročių reformuoti, pakeisti pasaulio įpročių, jis nesistengė propaguoti net ir išvystytų sanitarijos normų ar mokslinių tiesų. Jis atvyko tam, jog įvykdytų dvi užduotis: žemėje išlaikytų gyvą vieno Dievo tiesą ir paruoštų kelią to Visuotinio Tėvo Rojaus Sūnaus vėlesniajai savęs padovanojimo misijai mirtingojo pavidalu.

Melkizedekas elementarios apreikštos tiesos Saleme mokė devyniasdešimt ketverius metus, ir per šitą laiką Salemo mokyklą Abraomas lankė tris atskirus kartus. Galiausiai jis atsivertė į Salemo mokymus, tapdamas vienu iš nuostabiausių Melkizedeko mokinių ir pagrindinių rėmėjų.

5. ABRAOMO PASIRINKIMAS

Nors kalbėti apie "išrinktąją tautą" gali būti klaida, bet Abraomą laikyti pasirinktu individu nebus klaida. Melkizedekas iš tiesų Abraomui užkrovė atsakomybę palaikyti gyvą vieno Dievo tiesą kaip besiskiriančią nuo vyravusio tikėjimo į daugelį dievybių.

Palestinos pasirinkimas Makiventos veiklai iš dalies buvo grindžiamas noru užmegzti ryšius su kokia nors žmogiškąja šeima, kurioje yra įkūnyti vadovavimo potencialai. Melkizedeko įsikūnijimo metu žemėje buvo daug šeimų lygiai taip gerai pasirengusių priimti Salemo doktriną, kaip ir Abraomo šeima. Buvo lygiai taip apdovanotų šeimų tarp raudonųjų žmonių, tarp geltonųjų žmonių, ir tarp anditų palikuonių į vakarus ir į šiaurę. Bet, vėl, nė viena iš šitų vietovių nebuvo taip palankiai išsidėsčiusi būsimajam Mykolo pasirodymui

žemėje, kaip Viduržemio jūros rytinė pakrantė. Melkizedeko misiją Palestinoje ir vėlesnį Mykolo pasirodymą hebrajų tautoje didele dalimi nulėmė geografija, tas faktas, jog Palestina buvo išsidėsčiusi tuo metu egzistavusios pasaulio prekybos, keliavimo, ir civilizacijos centre.

Kažkurį laiką globėjai Melkizedekai tyrinėjo Abraomo protėvius, ir jie buvo įsitikinę, jog kažkurioje kartoje gims palikuonys, kurių savybės bus intelektas, iniciatyva, išmintis, ir nuoširdumas. Tero, Abraomo tėvo, vaikai šituos lūkesčius atitiko visais atžvilgiais. Būtent šitoji galimybė užmegzti ryšius su šitais įvairiapusiais Tero vaikais turėjo didelės reikšmės tam, jog Makiventa pasirodė Saleme, o ne Egipte, Kinijoje, Indijoje, arba šiaurinėse gentyse.

[1019]▼

Teras ir visa jo šeima buvo pusiau atsivertę į Salemo religiją, kuri buvo propaguojama Kaldėjoje; apie Melkizedeką jie sužinojo iš Ovido, finikiečių mokytojo, kuris Salemo doktrinas skelbė Ure, pamokslavimų. Jie išėjo iš Uro, ketindami vykti tiesiai į Salemą, bet Nahoras, Abraomo brolis, nematęs Melkizedeko, didelio entuziazmo nerodė ir įtikino juos palaukti Harane. Ir nuo jų atvykimo į Palestiną praėjo daug laiko iki to meto, kada jie sutiko sunaikinti visus savo atsineštus naminius dievus; jie nesiskubino atsisakyti daugelio Mesopotamijos dievų dėl vieno Salemo Dievo.

Praėjus kelioms savaitėms po Abraomo tėvo, Tero, mirties, Melkizedekas pasiuntė vieną iš savo studentų, Jaramą Hetitą, kad šis tiek Abraomui, tiek Nahorui perduotų tokį pakvietimą: "Ateikite į Salemą, kur jūs tikrai išgirsite mūsų mokymus apie amžinojo Kūrėjo tiesą, ir jūsų abiejų brolių apšviesti palikuonys palaimins visą pasaulį." Dabar Melkizedeko evangeliją Nahoras buvo priėmęs ne iki galo; jis pasiliko ir pastatė stiprų miestą-valstybę, kuri turėjo jo vardą, bet Lotas, Abraomo sūnėnas, nusprendė vykti į Salemą kartu su savo dėde.

Atvykę į Salemą, Abraomas ir Lotas pasirinko kalvotą įtvirtinimą netoli miesto, kur jie galėjo apsiginti nuo šiaurinių genčių daugelio netikėtų antpuolių. Tuo metu hetitai, asiriečiai, filistiniečiai, ir kitos grupės nuolat puldinėdavo centrinės ir pietinės Palestinos gentis. Iš savo įtvirtinimo kalvose Abraomas ir Lotas dažnai nukeliaudavo į Salemą.

Neužilgo po to, kada jie įsikūrė netoli Salemo, Abraomas ir Lotas nukeliavo į Nilo slėnį, kad apsirūpintų maisto atsargomis, nes tuo metu Palestinoje buvo sausra. Per šį trumpą gyvenimo Egipte laikotarpį Abraomas sužinojo, jog Egipto sostą užima jo tolimas giminaitis, ir šitam karaliui jis atliko du labai sėkmingus karinius žygius. Per pastarąjį gyvenimo prie Nilo laikotarpį jis ir jo žmona Sara gyveno kaip karaliaus dvariškiai, ir, jam išvykstant iš Egipto, jis gavo jam priklausiusią karinių kampanijų grobio dalį.

Abraomui reikėjo didžiulio ryžto tam, jog atsisakytų Egipto rūmų garbės ir sugrįžtų prie dvasingesnio darbo, kurį pradėjo Makiventa. Bet Makiventą giliai gerbė net ir Egipte, ir kada faraonas išgirdo visą pasakojimą, tada jis energingai paragino Abraomą sugrįžti prie savo priesaikos Salemo reikalui įgyvendinimo.

Abraomas turėjo karališką ambiciją, ir pakeliui iš Egipto jis išdėstė Lotui savo planą pavergti visą Kanaaną ir jo tautą padaryti pavaldžią Salemui. Lotas

buvo labiau linkęs į verslą; taigi, po vėliau kilusio nesutarimo, jis nuvyko į Sodomą, kad užsiimtų prekyba ir gyvulių auginimu. Lotui nepatiko nei karinis, nei piemens gyvenimas.

Su šeima sugrįžęs į Salemą, Abraomas pradėjo brandinti savo karinius planus. Netrukus jis buvo pripažintas Salemo teritorijos civiliniu valdovu, ir į savo vadovaujamą konfederaciją, jis buvo įjungęs septynias aplinkines gentis. Iš tikrųjų, Melkizedekui labai sunkiai pavyko sulaikyti Abraomą, kuris liepsnojo didžiuliu noru vykti į aplinkines gentis ir apjungti jas su kardu, kad tokiu būdu būtų galima jas daug greičiau atvesti į Salemo tiesų pažinimą.

Melkizedekas su visomis aplinkinėmis gentimis palaikė taikius santykius; jis nebuvo militaristas ir jo niekada neužpuolė nė viena iš tų kariuomenių, kada jos marširuodavo pirmyn ir atgal. Jis visiškai sutiko su tuo, jog Abraomas sukurtų gynybinę politiką Salemui, tokią, kokia vėliau ir buvo įgyvendinta, bet jis nepritarė

[1020]▼

savo mokinio ambicingiems užkariavimo planams; taigi įvyko draugiškas santykių nutraukimas, Abraomas išvyko į Hebroną tam, kad įkurtų savo karinę sostinę.

Abraomas, dėl savo artimų ryšių su įžymiuoju Melkizedeku, turėjo didžiulį pranašumą prieš aplinkinius karaliukus; Melkizedeką jie visi garbino ir Abraomo nepaprastai bijojo. Abraomas žinojo apie šitą baimę ir tikrai laukė tinkamos progos savo kaimynus užpulti, ir šitas pretekstas atsirado tada, kada kai kurie iš šitų valdovų išdrįso nusiaubti jo sūnėno Loto, kuris gyveno Sodome, nuosavybę. Išgirdęs apie tai, Abraomas, vadovaudamas savo suvienytoms septynioms gentims, išžygiavo mušti prieš. Šitą kartą smūgį sudavė jo paties 318 gvardijos narių vadovaujama kariuomenė, kurią sudarė daugiau kaip 4.000 karių.

Kada Melkizedekas sužinojo, jog Abraomas paskelbė karą, tada jis iškeliaavo tam, kad atkalbėtų jį, bet savo buvusį mokinį jis pasivijo tikrai tuo metu, kada šis buvo pakeliui į namus, nugalėjęs mūšyje. Abraomas atkakliai tvirtino, kad pergalę prieš jo priešus jam atnešė Salemo Dievas, ir jis išsireikalavo, kad į Salemo išdą iš jo paimtų grobio dešimtinę. Kitus devyniasdešimt procentų jis paėmė savo sostinei Hebronui.

Po šito Sidimo mūšio, Abraomas tapo antrosios konfederacijos iš vienuolikos genčių lyderiu, ir ne tik mokėjo dešimtinę Melkizedekui, bet ir pasirūpino, jog ir visi kiti tose apylinkėse darytų tą patį. Dėl jo diplomatinių ryšių su Sodomos karaliumi, kartu ir dėl tos baimės, su kuria į jį buvo apskritai žiūrima, Sodomos karalius ir kiti prisijungė prie Hebrono karinės konfederacijos; Abraomas iš tiesų buvo toli pažengęs link to, kad įkurtų galingą valstybę Palestinoje.

6. MELKIZEDEKO SUSITARIMAS SU ABRAOMU

Abraomas įsivaizdavo viso Kanaano užkariavimą. Jo pasiryžimą silpnino tikrai tas faktas, jog tokiame sumanyime Melkizedekas leidimo neduos. Bet Abraomas buvo beveik nusprendęs pradėti įgyvendinti šią kampaniją, kada jį ėmė graužti mintis, kad jis neturi sūnaus, kuris paveldėtų šitos siūlomos

karalystės valdymą. Jis susitarė dėl kito susitikimo su Melkizedeku; ir būtent šio pokalbio metu Salemo dvasininkas, matomas Dievo Sūnus, įtikino Abraomą savo plano dėl materialaus užkariavimo ir žemiškojo valdymo atsisakyti vardan dangaus karalystės dvasinės sampratos.

Melkizedekas Abraomui išaiškino kovos su amoritų konfederacija nevaisingumą, bet lygiai taip pat jis paaiškino, jog šitie atsilikę klanai savo kvailais papročiais tikrai naikina patys save, taip, kad po keletos kartų jie bus tiek nusilpę, jog Abraomo palikuonys, kurių skaičius per tą laiką bus labai smarkiai išaugęs, galės juos lengvai nugalėti.

Ir Melkizedekas Saleme sudarė su Abraomu oficialią sutartį. Jis Abraomui tarė: "Pažvelk dabar aukštyn į dangų ir suskaičiuok žvaigždes, jeigu sugebėsi; tiek daug iš tikrųjų bus ir tavųjų palikuonių." Ir Abraomas tikėjo Melkizedeku, "ir jam tai buvo užskaityta kaip teisumas." Ir tada Melkizedekas Abraomui papasakojo istoriją apie Kanaano užėmimą, kurią ateityje įvykdys jo palikuonys po savo gyvenimo Egipte.

Šita Makiventos sutartis su Abraomu reiškia didįjį Urantijos susitarimą tarp dieviškumo ir žmonijos, pagal kurią Dievas sutinka padaryti viską; žmogus sutinka tikrai *tikėti* Dievo pažadais ir laikytis jo nurodymų. Iki to laiko buvo tikima, jog išgelbėjimą gali užtikrinti tikrai darbai – aukos ir aukojimai; dabar, Melkizedekas vėl atnešė į Urantiją gerąją

[1021]▼

naujieną, jog išgelbėjimas, Dievo palankumas, turi būti gautas *įtikėjimu*. Bet šita paprasto įtikėjimo į Dievą evangelija buvo per daug sudėtinga; vėliau semitų gentainiai bevelijo sugrįžti prie ankstesniųjų aukų ir nuodėmės atpirkimo kraujo praliejimu.

Nedaug laiko praėjus po šitos sutarties sudarymo, sutinkamai su Melkizedeko pažadu gimė Izaokas, Abraomo sūnus. Po Izaoko gimimo, Abraomas labai rimtai pažvelgė į savo susitarimą su Melkizedeku, nuvyko į Salemą tam, kad jis būtų išdėstytas raštiškai. Būtent viešai ir oficialiai priiimdamas šitą įsipareigojimą savo vardą jis pakeitė iš Abramo į Abraomą.

Didžioji dauguma Salemo tikinčiųjų praktikavo apipjaustymą, nors Melkizedekas to daryti niekada neliepė. Nors Abraomas visada labai priešinosi apipjaustymui, bet šita proga jis nusprendė šį įvykį sureikšminti, oficialiai pritardamas šitam ritualui kaip Salemo susitarimo patvirtinimo ženklui.

Būtent po šito tikro ir viešo savo asmeninių ambicijų atsisakymo vardan Melkizedeko didesnių planų jam Mamrės lygumose pasirodė trys dangiškosios būtybės. Šis įvykis yra faktas, nepaisant to, kad jis buvo siejamas su vėliau išgalvotais pasakojimais, susijusiais su realiu Sodomos ir Gomoros sunaikinimu. Ir šitos legendos apie tų dienų atsitikimus parodo, kokia buvo atsilikusi net ir tokių nesenų laikų moralė ir etika.

Sudarius iškilmingą sutartį, buvo pasiektas visiškas susitaikymas tarp Abraomo ir Melkizedeko. Abraomas vėl tapo Salemo kolonijos civiliniu ir kariniu vadovu, kuris aukščiausio pakilimo metu turėjo daugiau negu vieną šimtą tūkstančių nuolatinių dešimtinės mokėtojų pagal Melkizedeko brolijos sąrašus. Abraomas žymiai patobulino Salemo šventyklą ir parūpino naujas palapines visai mokyklai. Jis ne tik išplėtė dešimtinės sistemą, bet taip pat ir

įgyvendino pagerintą mokyklos užsiėmimų organizavimo metodiką, be to, daug prisidėjo prie geresnio misionierių propagandos skyriaus valdymo. Jis taip pat daug padarė, kad pagerintų bandas ir Salemo pienininkystės projektų pertvarkymą. Abraomas buvo gudrus ir sumanus verslininkas, turtingas žmogus tų laikų požiūriu; jis nebuvo perdėtai religingas, bet jis buvo visiškai nuoširdus, ir jis iš tiesų tikėjo Makiventa Melkizedeku.

7. MELKIZEDEKO MISIONIERIAI

Melkizedekas kelerius metus tęsė savo studentų mokymą ir rengė misionierius, kurie įsiskverbė į visas aplinkines gentis, ypač Egipte, Mesopotamijoje, ir Mažajoje Azijoje. Ir einant dešimtmečiams, šitie mokytojai nukeliaudavo toliau ir toliau nuo Salemo, su savimi atsinešdami Makiventos tikėjimo ir įtikėjimo į Dievą evangeliją.

Adomsono palikuonys, susitelkę aplink Vano ežerą, su noru klausėsi Salemo kulto hetitų mokytojų. Iš šito vienu metu buvusio anditų centro, mokytojai buvo pasiūsti tiek į Europos, tiek į Azijos tolimuosius regionus. Salemo misionieriai įsiskverbė į visą Europą, net į Britų salas. Viena grupė nukeliavo per Farerų salas iki Islandijos Andonitų, tuo tarpu kita grupė keliavo per Kiniją ir rytinėse salose pasiekė japonus. Gyvenimas ir patyrimas tų vyrų ir moterų, kurie išdrįso iškelti iš Salemo, Mesopotamijos, ir Vano ežero tam, kad apšviestų Rytų pusrutulio gentis, pateikia didvyrišką skyrių žmogiškosios rasės analuose.

[1022]▼

Bet toji užduotis buvo tokia didžiulė, o gentys buvo tokios atsilikusios, kad rezultatai buvo neaiškūs ir nekonkretūs. Iš vienos kartos į kitą Salemo evangelija tai šen, tai ten surasdavo dirvą, bet išskyrus Palestiną, niekada ištikimybės vieno Dievo idėjai nesugebėdavo išsaugoti ilgą laiką visa gentis ar rasė. Likus daug laiko iki Jėzaus atėjimo, ankstyvųjų Salemo misionierių mokymai apskritai nugrimzdo į senesnius ir labiau išplitusius visuotinius prietarus ir tikėjimus. Pirminę Melkizedeko evangeliją beveik visiškai absorbavo Didžiosios Motinos, Saulės, ir kitų senovės kultų tikėjimai.

Jūs, kurie šiandien naudojate spausdinto žodžio privalumus, mažai suprantate, kaip šitais senovės laikais buvo sunku išsaugoti tiesą; kaip lengva iš akiračio prarasti naują doktriną vienai kartai keičiant kitą kartą. Visada buvo polinkis naują doktriną absorbuoti į senesnę religinio mokymo ir magijos taikymo organizmą. Naują apreiškimą visada užkrečia senesni evoliuciniai tikėjimai.

8. MELKIZEDEKO IŠVYKIMAS

Būtent netrukus po Sodomos ir Gomoros sunaikinimo Makiventa nusprendė užbaigti nepaprastosios padėties savęs padovanojimo misiją Urantijoje. Melkizedeko sprendimui užbaigti savo gyvenimą materialiam kūne įtakos turėjo daug sąlygų, iš kurių pagrindinė buvo aplinkinių genčių ir net betarpiškų pagalbininkų augantis polinkis jį laikyti pusiau dievu, žiūrėti į jį kaip į

viršgamtinę būtybę, kokia iš tikrųjų jis ir buvo; bet jie pradėjo jį perdėtai garbinti ir su didžiule prietaringa baime. Papildomai prie šitų priežasčių, Melkizedekas iš savo žemiškosios veiklos arenos norėjo išvykti, likus pakankamai daug laiko iki Abraomo mirties tam, kad vieno ir vienintelio Dievo tiesa būtų stipriai įtvirtinta jo pasekėjų protuose. Todėl vieną naktį Makiventa pasišalino į savo palapinę Saleme, savo partneriams palinkėjęs geros nakties, o kada jie ryte atėjo jo pakviesti, ten jo nebebuvo, nes jo bičiuliai buvo jį pasiėmę.

9. PO MELKIZEDEKO IŠVYKIMO

Tai buvo didžiulis išbandymas Abraomui, kada Melkizedekas taip staiga išnyko. Nors savo pasekėjus jis buvo iki galo įspėjęs, kad jis turės kada nors išeiti taip, kaip ir buvo atėjęs, bet jie negalėjo susitaikyti su savo nuostabaus vadovo netektimi. Didžioji organizacija, sukurta Saleme, beveik išnyko, nors būtent pasakojimais apie tas dienas Mozė rėmėsi tada, kada hebrajų vergus vedė iš Egipto.

Melkizedeko netektis labai nuliūdino Abraomą, kad šio liūdesio jis niekada iki galo neišgydė. Iš Hebrono jis buvo išvykęs, kada atsisakė savo siekio sukurti materialią karalystę; ir dabar, praradęs dvasinės karalystės kūrimo partnerį, jis išvyko iš Salemo į pietus, kad apsigyventų netoli savo interesų vietos Gerare.

Abraomas po Melkizedeko išvykimo buvo išsigandęs ir nedrąsus. Atvykęs į Gerarą, jis savo tapatybę slėpė, taip, kad Abimelekas pasisavino jo žmoną. (Tuoj po vedybų su Sara, vieną naktį Abraomas nugirdo sąmokslininkus, besirengiančius jį nužudyti tam, kad gautų jo nuostabią žmoną. Šitoji baimė virto siaubu šiaip jau drąsiam ir narsiam lyderiui; visą gyvenimą jis bijojo,

[1023]▼

kad paslapčiomis kas nors jį nužudys tam, kad gautų Sarą. Ir tai paaiškina, kodėl trimis atskirais atvejais šitas drąsus vyras pademonstravo tikrą bailumą.)

Bet Abraomą tai neilgam atgrasė nuo savo kaip Melkizedeko perėmėjo misijos vykdymo. Netrukus atsivertusiųjų jis turėjo tarp filistiniečių ir tarp Abimeleko žmonių, su jais sudarė sutartį ir, savo ruožtu, užsikrėtė didele dalimi jų prietarų, ypač pirmagimio sūnaus paaukojimo papročiu. Tokiu būdu Abraomas vėl iš tiesų tapo didžiuoju vadovu Palestinoje. Jį garbino visos grupės ir gerbė visi karaliai. Jis buvo visų aplinkinių genčių dvasinis vadovas, ir jo įtaka buvo juntama kurį laiką ir po jo mirties. Paskutiniaisiais savo gyvenimo metais jis dar kartą sugrįžo į Hebroną, į savo ankstesnės veiklos areną ir tą vietą, kur jis dirbo drauge su Melkizedeku. Abraomo paskutinis veiksmas buvo patikimų tarnų pasiuntimas į savo brolio, Nahoro, miestą, Mesopotamijos pasienyje tam, kad atgabentų moterį iš savo paties giminės kaip žmoną savo sūnui Izaokui. Ilgą laiką Abraomo giminė laikėsi papročio vesti pusseseres. Ir Abraomas numirė, turėdamas tvirtą tokį įtikėjimą į Dievą, apie kurį jis sužinojo iš Melkizedeko išnykusiose Salemo mokyklose.

Naujai kartai buvo sunku suvokti Melkizedeko istoriją; nepraėjus ir penkiems šimtams metų daugelis visą pasakojimą laikė mitu. Izaokas gana

tiksliai laikėsi savo tėvo mokymų ir maitinosi Salemo bendruomenės evangelija, bet Jokūbui buvo sunkiau suvokti šitų pasakojimų reikšmę. Juozapas tvirtai tikėjo Melkizedeku, ir didžiąja dalimi dėl to, broliai jį laikė svajotoju. Juozapui buvo suteikta garbė daugiausia dėl jo prosenelio Abraomo atminimo. Juozapui buvo pasiūlyta vadovauti Egipto armijoms, bet tvirtai tikėdamas pasakojimais apie Melkizedeką ir vėlesniaisiais Abraomo ir Izaoko mokymais, jis nusprendė tarnauti civiliniu administratoriumi, būdamas įsitikinęs, jog tokiu būdu galės geriau dirbti dangaus karalystės išvystymo labui.

Melkizedeko mokymas buvo pilnas ir prisotintas, bet tų dienų įrašai atrodė neįtikėtini ir fantastiški vėlesniems hebrajų šventikams, nors daugelis iš jų kažkokį supratimą apie šitas transakcijas turėjo, bent jau iki tų laikų, kada Babilone masiškai buvo pradėta redaguoti Senojo Testamento tekstą.

Ką Senojo Testamento įrašai pavaizduoja kaip pokalbius tarp Abraomo ir Dievo, tikrovėje buvo pasikalbėjimai tarp Abraomo ir Melkizedeko. Vėlesnieji raštininkai Melkizedeko terminą laikė sinonimišku Dievui. Įrašas apie tokį didelį skaičių Abraomo ir Saros susitikimų su "Viešpaties angelu" yra susijęs su dideliu skaičiumi jų susitikimų su Melkizedeku.

Hebrajų pasakojimai apie Izaoką, Jokūbą, ir Juozapą yra daug patikimesni už jų pasakojimus apie Abraomą, nors juose taip pat yra daug nukrypimų nuo faktų, pakeitimų, kuriuos sąmoningai ir nesąmoningai šių įrašų sudarymo metu padarė hebrajų šventikai Babilono nelaisvėje. Ketura nebuvo Abraomo žmona; kaip ir Hagara ji buvo tik sugyventinė. Visa Abraomo nuosavybė atiteko Izaokui, teisėtos žmonos Saros sūnui. Abraomas nebuvo toks senas, kaip pažymi įrašai, ir jo žmona buvo daug jaunesnė. Jų amžius buvo pakeistas tyčia tam, kad būtų pateiktas vėlesnis tariamai stebuklingas Izaoko gimimas.

Žydų nacionalinį ego labai smarkiai pamynė Babilono nelaisvė. Priešindamiesi nacionaliniam nepilnavertiškumui jie metėsi į kitą nacionalinio ir rasinio egoizmo kraštutinumą, kuriuo jie iškraipė ir sugadino savo pasakojimus mėgindami save iškelti virš visų rasių kaip Dievo išrinktąją

[1024]▼

tautą; ir nuo tada jie ėmė rūpestingai redaguoti visus savo įrašus turėdami tikslą iškelti Abraomą ir kitus savo nacionalinius vadovus aukštai virš kitų asmenų, neišskiriant ir paties Melkizedeko. Dėl to hebrajų raštininkai sunaikino visus, kokius tik galėjo surasti, įrašus apie šituos svarbius laikus, palikdami tiksliai pasakojimą apie Abraomo ir Melkizedeko susitikimą po Sidimo mūšio, kuris, jų nuomone, Abraomą apgaubė didžiule garbe.

Ir tokiu būdu, išleidę iš akiračio Melkizedeką, jie taip pat iš akiračio prarado ir šito nepaprastųjų užduočių Sūnaus mokymą, kas susiję su pažadėto save padovanojančio Sūnaus dvasine misija; iš akiračio prarado šitos misijos prigimtį taip visiškai ir galutinai, jog labai nedaug jų palikuonių sugebėjo arba norėjo pripažinti ir priimti Mykolą, kada jis pasirodė žemėje ir materialaus kūno pavidalu, kaip tą ir buvo išpranašavęs Makiventa.

Bet vienas iš Hebrajų Knygos užrašytojų Melkizedeko misiją suprato, nes yra užrašyta: "Šitas Melkizedekas, Paties Aukštojo dvasininkas, taip pat buvo ir taikos karalius; be tėvo, be motinos, be palikuonio, neturėdamas nei dienų

pradžios, nei gyvenimo pabaigos, bet sutvertas kaip Dievo Sūnus, jis lieka dvasininku per amžius." Šitas autorius Melkizedeko misiją pavadino tokio tipo, kaip ir vėlesnis Mykolo savęs padovanojimas, teigdamas, kad Jėzus buvo "dvasininkas per amžius Melkizedeko nurodymu." Nors šitas palyginimas iš viso nėra vykęs, bet tiesiogine prasme tai yra tiesa, jog laikinąjį titulą Urantijai Kristus iš tiesų gavo "dvylikos globėjų Melkizedekų nurodymu," budėjusių tuo metu, kada jis vykdė savęs padovanojimo misiją šiame pasaulyje.

10. MAKIVENTOS MELKIZEDEKO DABARTINIS STATUSAS

Makiventos įsikūnijimo metais Urantijos globėjai Melkizedekai veikė kaip vienuolikos narių taryba. Kada Makiventa priėjo išvados, kad jo misija kaip nepaprastųjų užduočių Sūnaus yra užbaigta, tada jis apie tai pranešė savo vienuolikai partnerių, ir jie nedelsiant parengė tą metodą, kurio pagalba jis buvo išlaisvintas iš materialaus kūno ir saugiai sugrąžintas į savo pirminį Melkizedeko statusą. Ir trečiąją dieną po jo išnykimo iš Salemo jis pasirodė tarp savo vienuolikos bičiulių, vykdančių užduotį Urantijoje, ir atnaujino savo pertrauktą karjerą kaip vienas iš 606 planetos Satanijos sistemoje globėjų.

Makiventa savęs padovanojimo misiją kaip materialaus kūno ir kraujo tvarinys nutraukė lygiai taip staiga ir be ceremonijų, kaip ir ją buvo pradėjęs. Nei jo pasirodymo, nei išnykimo nelydėjo joks neįprastas pareiškimas ar pasireiškimas; nebuvo ir prisikėlimo, kada kviečiama pagal sąrašą, jo pasirodymu Urantijoje taip pat nebuvo pažymėta dieviškosios tvarkos planetoje pabaiga; jis vykdė savęs padovanojimą nepaprastosios situacijos metu. Bet Makiventa savo gyvenimo žmogiškųjų būtybių kūne neužbaigė tol, kol jo nuo tolesnio užduoties vykdymo deramai neatleido Tėvas Melkizedekas ir kol jam nebuvo pranešta, kad jo savęs padovanojimo misija nepaprastoje situacijoje sulaukė Nebadono vyriausiojo vykdytojo, Salvingtono Gabrielio, pritarimo.

Makiventa Melkizedekas ir toliau labai domėjosi tų žmonių, kurie tikėjo jo mokymais, kada jis buvo įsikūnijęs, palikuonių reikalais. Bet Abraomo palikuonys per Izaoką, kada tuokėsi su gentainiais iš kenitų, buvo vienintelė linija, kuri ilgą laiką puoselėjo vienaip ar kitaip aiškią Salemo mokymų sampratą.

Šitas pats Melkizedekas per tuos devyniolika vėlesniųjų amžių toliau tęsė savo bendradarbiavimą su daugeliu pranašų ir aiškiaregių, šitokiu būdu stengdamasis Salemo tiesas išlaikyti gyvas tol, kol ateis laikas žemėje pasirodyti Mykolui.

[1025]▼

Makiventa toliau tarnavo kaip vienas iš planetinių globėjų iki Mykolo triumfo Urantijoje laikų. Vėliau jis buvo priskirtas prie Urantijos tarnybos Jeruseme, kaip vienas iš keturių ir dvidešimties reguliuotojų, tiksliai neseniai jis buvo pakeltas į Sūnaus Kūrėjo asmeninio ambasadoriaus Jeruseme rangą, turėdamas Urantijos Planetos Princo Vicegerento rangą. Būtent toks yra mūsų įsitikinimas, kol Urantija išliks apgyvendinta planeta, tol Makiventa Melkizedekas nebus iki galo sugrąžintas į savosios kategorijos sūnystės pareigas, bet amžinai liks, kalbant laiko požiūriu, planetos globėju,

atstovaujančiu Kristui Mykolui.

Kadangi jo savęs padovanojimas Urantijoje buvo nepaprastosios situacijos misija, tai tie įrašai neatskleidžia, kokia galėtų būti Makiventos ateitis. Gali būti taip, jog Nebadono Melkizedekų korpusas visam laikui prarado vieną iš savo narių. Neseniai perduoti nurodymai iš Edentijos Pačių Aukštųjų, o vėliau patvirtinti Uversos Dienų Senujų, leidžia manyti, kad šitas save padovanojęs Melkizedekas tikrai užims puolusio Planetos Princo, Kaligastijos, vietą. Jeigu mūsų nuomonė šiuo požiūriu yra teisinga, tuomet visiškai įmanoma, jog Makiventa Melkizedekas gali vėl pats pasirodyti Urantijoje ir tam tikru pakeistu būdu atnaujinti nušalinto Planetos Princo vaidmenį arba priešingu atveju gali pasirodyti žemėje tam, jog veiktų kaip Planetos Princas vicegerentas, atstovaujantis Kristui Mykolui, kuris dabar realiai turi Urantijos Planetos Princo rangą. Nors mums toli nėra aišku, koks gali būti Makiventos likimas, nepaisant šito, neseniai įvykę įvykiai suteikia didelį pagrindą manyti, kad tie išankstiniai svarstymai yra netoli tiesos.

Mes gerai suprantame, kaip savo triumfo Urantijoje dėka, Mykolas tapo tiek Kaligastijos, tiek Adomo perėmėju; kaip jis tapo planetiniu Taikos Princu ir antruoju Adomu. Ir dabar mes matome, kaip šitam Melkizedekui yra suteikiamas Urantijos Planetos Princo Vicegerento rangas. Ar jis taip pat bus paskirtas ir Urantijos Materialiojo Sūnaus Vicegerentu? Arba, ar yra kokia nors galimybė, jog įvyks nenumatytas ir precedento neturintis įvykis, jog kada nors į planetą Mykolo atstovais, turinčiais Urantijos antrojo Adomo vicegerentų teises, sugrįš Adomas ir Ieva arba kurie nors iš jų palikuonių?

Ir visi šitie svarstymai yra siejami su tuo įsitikinimu, jog ateityje pasirodys tiek Sūnus Arbitras, tiek Trejybės Sūnus Mokytojas, kartu su aiškiu Sūnaus Kūrėjo pažadu, kada nors sugrįžti, padaryti Urantiją, planetą, kuri nėra užtikrinta dėl savosios ateities, viena įdomiausių ir labiausiai intriguojančių sferų visoje Nebadono visatoje. Visiškai yra įmanoma, jog kuriame nors ateities amžiuje, kada Urantija artės prie šviesos ir gyvenimo eros, kada nuosprendis dėl Liuciferio maišto ir Kaligastijos maišto bus pagaliau priimtas, tada Urantijoje mes galėsime pamatyti, tuo pačiu metu, Makiventą, Adomą, Ievą, ir Kristų Mykolą, o taip pat arba Sūnų Arbitrą, arba net ir Trejybės Sūnus Mokytojus.

Mūsų kategorija ilgą laiką laikėsi tokios nuomonės, jog Makiventos dalyvavimas Urantijos reguliuotojų, keturių ir dvidešimties patarėjų, korpuse Jeruseme, yra pakankamas įrodymas tam, jog patvirtintų mūsų įsitikinimą, kad jis turi lemti lydėti Urantijos mirtinguosius per visą žengimo pirmyn ir kilimo planą visatoje, net iki Rojaus Užbaigtųjų Korpuso. Mes žinome, jog Adomas ir Ieva turi tokią lemtį lydėti savo žemės bičiulius kelionėje į Rojų, kada Urantija bus įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime.

Mažiau negu prieš vieną tūkstantį metų tas pats Makiventa Melkizedekas, vienu metu buvęs Salemo išminčius, buvo nematomas Urantijoje vieną šimtą metų,

[1026]▼

veikdamas kaip reziduojantis šios planetos valdytojas; ir jeigu dabartinė planetinių reikalų tvarkymo sistema tęstųsi, tuomet jis turėtų vėl sugrįžti tokiose pačiose pareigose šiek tiek daugiau negu po vieno tūkstančio metų.

Tai yra pasakojimas apie Makiventą Melkizedeką, vieną unikaliausių iš visų figūrų, kurios kada nors buvo susijusios su Urantijos istorija, ir asmenybę, kuriai gali būti nulemta suvaidinti svarbų vaidmenį jūsų nestandartinio ir neįprasto pasaulio ateities patyrimė.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1027]▼

94 DOKUMENTAS

MELKIZEDEKO MOKYMAI RYTUOSE

SALEMO religijos ankstyvieji mokytojai įsiskverbė į pačias nuošaliausias Afrikos ir Euroazijos gentis, visą laiką skelbdami Makiventos evangeliją apie žmogaus įtikėjimą į vieną visuotinį Dievą ir pasitikėjimą juo kaip vienintelę kainą už dieviškąją palankumą. Melkizedeko susitarimas su Abraomu buvo modelis visai ankstyvajai misionieriškai veiklai, kuri pasklido iš Salemo ir kitų centrų. Urantijoje niekada nebuvo entuziastingesnių ir energingesnių bet kokios religijos misionierių už šituos kilnius vyrus ir moteris, kurie Melkizedeko mokymus nunešė per visą Rytų pusrutulį. Šitie misionieriai buvo surinkti iš daugelio tautų ir rasių, ir jie plačiai paskleidė savo mokymus per vietinius atsivertėlius tarpininkus. Įvairiose pasaulio vietose jie įkūrė mokymo centrus, kuriuose Salemo religijos mokė vietinius gyventojus ir tada šituos mokinius pasiųsdavo, kad jie dirbtų mokytojais savo pačių tautoje.

1. SALEMO MOKYMAI VEDŲ INDIJOJE

Melkizedeko dienomis, Indija buvo kosmopolitinė šalis, kuri neseniai buvo patekusi į politinę ir religinę arijų-anditų, kurie buvo įsiveržę iš šiaurės ir vakarų, priklausomybę. Šį kartą arijai plačiai pasklido tikrai po pusiasalio šiaurinę ir vakarinę dalis. Šitie naujieji vedas išpažįstantys atvykėliai kartu atsinešė ir daugybę savo gentinių dievybių. Jų religinės garbinimo formos labai atitiko jų ankstesniųjų anditų protėvių ritualinius papročius tuo, jog tėvas vis dar tebevykdė žynio, o motina žynės vaidmenis, o šeimos židinys vis dar tebebuvo naudojamas kaip altorius.

Vedų kultas tuo metu vystėsi ir keitėsi vadovaujant mokytojų-žynių brahmanų kastai, kuri palaipsniui pradėjo perimti besiplečiančio garbinimo ritualo kontrolę. Kažkada buvusių trisdešimt trijų arijų dievybių suvienijimas buvo gerokai pažengęs į priekį, kada Salemo misionieriai įsiskverbė į Indijos šiaurę.

Šitų arijų politeizmas reiškė jų ankstesnio monoteizmo degeneravimą, kuri

sukėlė jų susiskaldymas į gentinius vienetus, kiekviena gentis turėjo savo garbinamą dievą. Šitas anditų Mesopotamijos pirminio monoteizmo ir trejybiškumo išsigimimas vėl iš naujo patyrė sintezės stadiją pirmaisiais amžiais antrajame tūkstantmetyje prieš Kristų. Tie daugelis dievų buvo organizuoti į panteoną, vadovaujamą Djauso-tėvo, dangaus viešpaties; Indros, šėlstančio atmosferos viešpaties; ir Agni, trigalvio ugnies dievo, žemės viešpaties ir ankstesnės sampratos apie Trejybę išlikusio simbolio.

Konkretūs henoteistiniai įvykiai grindė kelią išvystytam monoteizmui. Agni, pati seniausioji dievybė, dažnai būdavo išaukštinama kaip viso panteono tėvas-galva.

[1028]▼

Dievybės-tėvo principas, kartais vadinamas Pradžiapati, kartais įvardijamas kaip Brahma, išnyko teologinėje kovoje, kurią brahmanai žyniai vėliau kovojo prieš Salemo mokytojus. *Brahmanas* buvo suvokiamas kaip energijos-dieviškumo principas, sužadinantis visą Vedų panteoną.

Salemo misionieriai skelbė Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą, dangaus Patį Aukštąjį. Šitas pavaizdavimas nebuvo toks, jog visiškai nesiderintų su iškylančia samprata apie Tėvą-Brahmą kaip visų dievų šaltinį, bet Salemo doktrina buvo neritualinė ir dėl to tiesiogiai prieštaravo brahmanų dvasininkijos dogmoms, tradicijoms, ir mokymams. Brahmanai žyniai niekada nebūtų galėję priimti Salemo mokymo apie išgelbėjimą įtikėjimo dėka, Dievo palankumą be ritualų laikymosi ir be aukojimo ceremonijų.

Melkizedeko evangelijos apie pasitikėjimą Dievu ir išgelbėjimą įtikėjimo dėka atmetimas Indijai reiškė gyvybiškai svarbų posūkį. Salemo misionieriai buvo didelė dalimi prisidėję prie to, kad būtų prarastas tikėjimas į visus senovės Vedų dievus, bet lyderiai, vedizmo žyniai, Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą ir vieną paprastą įtikėjimą atsisakė priimti.

Brahmanai, mėgindami kovoti prieš Salemo mokytojus, atrinko savo laikmečio šventus rašymus, ir šita kompiliacija, kaip vėliau buvo pertvarkyta, pasiekė dabartinius laikus kaip Rig-Vedos, viena iš seniausiųjų šventųjų knygų. Vėliau buvo antrosios, trečiosios, ir ketvirtosios Vedos, kada brahmanai bandė kristalizuoti, formalizuoti, ir nustatyti garbinimo ir aukojimo savuosius ritualus tų laikų tautoms. Kada jie buvo geriausio turinio, tada šitie užrašymai sampratos grožiu ir matymo tiesa prilygsta bet kokiam kitam panašaus pobūdžio raštų rinkiniui. Tačiau, kada šitą aukštesniąją religiją užkrėtė tūkstančių tūkstančiai pietinės Indijos prietarų, kultų, ir ritualų, tada ji vis didesniu laipsniu keitėsi į pačią margiausią teologijos sistemą, kokią tik kada nors buvo sukūręs mirtingasis žmogus. Vedų tyrinėjimas atskleis kai kurias pačias aukščiausias ir kai kurias pačias žemiausias sampratas apie Dievybę, kurios kada nors buvo sukurtos.

2. BRAHMANIZMAS

Kada Salemo misionieriai skverbėsi pietų kryptimi į dravidų Dekaną, tada jie susidūrė su augančia kastų sistema, arijų planu, kaip užkirsti kelią rasinės tapatybės praradimui antrinių sangikų tautų kylančio potvynio akivaizdoje. Kadangi brahmanų žynių kasta buvo šitos sistemos pati ta esmė, tai šitokia visuomeninė tvarka labai uždelsė Salemo mokytojų pažangą. Šitoji kastų sistema arijų rasės neišsaugojo, bet jai iš tiesų pavyko įamžinti brahmanus, kurie, savo ruožtu, išlaikė savo religinę hegemoniją Indijoje iki šių laikų.

Ir dabar, silpstant vedizmui dėl aukštesnės tiesos atstūmimo, arijų kultą ėmė veikti vis didėjantys įsiveržimai iš Dekano. Desperatiškai stengdamiesi užkirsti kelią rasinio išnykimo ir religinės užmaršties potvyniui, brahmanų kasta siekė save iškelti virš visų kitų. Jie mokė, kad paaukojimas dievybei savaime yra pats veiksmingiausias dalykas, kad tai yra pati galingiausia jėga. Jie skelbė, kad iš dviejų pagrindinių dieviškųjų visatos principų, vienas yra Brahmanas dievybė, o kitas yra brahmanų dvasininkija. Nė vienoje kitoje Urantijos tautoje nebuvo to, kad žyniai iš tikrųjų išdrįstų save iškelti net ir aukščiau už savo dievus, sau pasiskirti tą garbę, kuri priklauso jų dievams. Bet jie su tokiais įžūliais tvirtinimais nuėjo tiek absurdiškai toli, jog visa

[1029]▼

nepatikima sistema sugriuvo nuo primityvių kultų, kurie užtvindė iš aplinkinių ir mažiau išsivysčiusių civilizacijų. Pati milžiniška Vedų dvasininkija merdėjo ir skendo inercijos ir pesimizmo purvinyje, kurį visoje Indijoje sukėlė savo pačios savanaudiškas ir neišmintingas per didelis pasitikėjimas.

Per didelis susikonglomeravimas į savąjį aš neišvengiamai atvedė į tokią baimę dėl savojo aš neevoliucinio įamžinimo begaliniame rate vienas po kito einančių įsikūnijimų kaip žmogus, gyvūnas, ar augalas. Ir iš visų užkrečiančių tikėjimų, kurie galėjo būti primesti tam, kas galėjo būti atsirandančiu monoteizmu, nė vienas nebuvo toks bukinantis, kaip šitas tikėjimas į transmigraciją – sielos reinkarnacijos doktriną – kuri buvo atnešta iš dravidų Dekano. Šitas tikėjimas į alinantį ir monotonišką pasikartojančių reinkarnacijų ratą iš kovojančių mirtingųjų atėmė jų ilgai puoselėtą viltį surasti tą išsilaisvinimą ir dvasinį vystymąsi mirtyje, kas buvo ankstesniųjų Vedų tikėjimo dalis.

Tuoju po šito filosofiskai silpninančio mokymo buvo išgalvota doktrina apie amžinąjį pabėgimą nuo savojo aš, pasineriant į visuotinę ramybę ir absoliučios sąjungos su Brahmanu, visos kūrinijos viršsiela, ramybę. Mirtingojo troškimas ir žmogiškasis siekis buvo veiksmingai pagrobti ir iš esmės sunaikinti. Daugiau negu du tūkstančius metų geriausieji Indijos protai stengėsi išsivaduoti iš visų troškimų, ir tokiu būdu durys buvo plačiai atvertos tam, kad patektų tie vėlesnieji kultai ir mokymai, kurie tikrai supančiojo daugelio indų tautų sielas dvasinio beviltiškumo grandinėmis. Iš visų civilizacijų, vedų-arijų civilizacija užmokėjo siaubingiausią kainą už Salemo evangelijos atstūmimą.

Vien tik tai kasta negalėjo išsaugoti arijų religinės-kultūrinės sistemos, ir Dekano menkesnės religijos skverbiantis į šiaurę, išsivystė nusivylimo ir beviltiškumo amžius. Būtent šitomis tamsiomis dienomis kilo gyvybės

neatėmimo kultas, ir jis nuo to meto išsilaikė iki šiol. Didelė dalis naujų kultų buvo atvirai ateistiniai, tvirtinantys, jog tokį išsigelbėjimą, koks tik yra įmanomas, galima pasiekti tiktai paties žmogaus pastangomis be kieno nors pagalbos. Bet šitos nevykusios filosofijos didelėje dalyje nuostatų galima pastebėti Melkizedeko ir net Adominių mokymų iškraipytų likučių.

Tai buvo tie laikai, kada buvo sudaromi vėlesnieji induizmo tikėjimo, brahmanų, ir upanišadų raštai. Atstūmę asmeninės religijos mokymus per įtikėjimo asmeninį patyrimą su vienu Dievu, ir užteršti menkėjančios vertės ir silpninančių kultų ir tikėjimų potvyniu iš Dekano, su savo antropomorfizmais ir reinkarnacijomis, šventikai brahmanai energingai pasisakė prieš šituos teršiančius tikėjimus; buvo konkrečiai stengiamasi ieškoti ir surasti *realią tikrovę*. Brahmanai pradėjo deantropomorfizuoti indų sampratą apie dievybę, bet šitaip elgdamiesi jie padarė rimtą klaidą, kada sampratą apie Dievą nuasmenino, ir jie iškilo, ne su Rojaus Tėvo didingu ir dvasiniu idealu, bet su tolima ir metafizine visaapimančio Absoliuto idėja.

Stengdamiesi išsaugoti save brahmanai buvo atstūmę Melkizedeko tą vieną Dievą, ir dabar jie liko su Brahmano hipoteze, su tuo neaiškiu ir apgaulingu filosofiniu aš, su neasmeniu ir nepajėgiu tuo, kuris Indijos dvasinių gyvenimų paliko bejėgį ir sugniuždytą nuo tos nevykusios dienos iki dvidešimtojo amžiaus.

Būtent upanišadų užrašymo laikais Indijoje iškilo budizmas. Bet nepaisant jo sėkmės per tūkstantį metų, jis negalėjo varžytis su

[1030]▼

vėlesniuojų induizmu; nežiūrint aukštesnės moralės, jo ankstyvasis Dievo pavaizdavimas buvo net ir mažiau apibrėžtas negu induizme, kuris pasiūlė mažesnę skaičių ir asmenų dievybių. Galiausiai budizmas šiaurės Indijoje pasidavė prieš karingojo islamo puolimą, su savo aiškiai suformuluota Alacho kaip visatos Aukščiausiojo Dievo samprata.

3. BRAHMANINĖ FILOSOFIJA

Nors brahmanizmo aukščiausioji fazė vargu ar buvo religija, bet jis iš tikrųjų buvo vienas iš kilniausių mirtingojo proto pasiekimų filosofijos ir metafizikos srityje. Pradėjęs žygti tam, jog atrastų galutinę tikrovę, Indijos protas nesustojo tol, kol nebuvo apmąstęs beveik visų teologijos aspektų, išskyrus esminę dualistinę religijos sampratą: visų visatos tvarinių Visuotinio Tėvo egzistenciją ir šitų pačių tvarinių kilimo patyrimo visatoje faktą, kada jie stengiasi pasiekti amžinąjį Tėvą, kuris jiems liepė būti tokiems tobuliems, net koks tobulas yra jis.

Tų laikų protai brahmano sampratos dėka iš tiesų pasičiupo idėją apie kažkokį viską persmelkiantį Absoliutą, nes šitas postulatas vienu ir tuo pačiu metu buvo tapatinamas su kuriančia energija ir kosmine reakcija. Brahmanas buvo suprantamas kaip neapibrėžiamas, kurį pajėgu suvokti tiktai vieną po kitos neigiant visas ribines savybes. Tai buvo aiškiai tikėjimas į kažkokią absoliučią, net ir begalinę, būtybę, bet šita samprata didele dalimi neturėjo asmenybės savybių ir dėl to jos nebuvo galima patirti atskiriems religininkams.

Brahmanas-Narajana buvo suvokiamas kaip Absoliutas, tas begalinis TAI

YRA, potencialaus kosmoso pirminė kūrybinė jėga, Visuotinis Aš, egzistuojantis kaip statinis ir potencialus per visą amžinybę. Jeigu tų dienų filosofai dievybės sampratoje būtų sugebėję žengti dar vieną žingsnį pirmyn, jeigu jie būtų galėję Brahmaną suvokti kaip suvienijantį ir kūrybinį, kaip asmenybę, prie kurios gali priartėti sutvertos ir besivystančios būtybės, tada toks mokymas galėjo būti pačiu labiausiai išvystytu Dievybės pavaizdavimu Urantijoje, nes jis būtų aprėpęs visuminės dievybės veikimo pirmuosius penkis lygius ir galbūt būtų numatęs likusius du.

Kai kuriose fazėse samprata apie tą Vieną Visuotinę Viršdvasią kaip visų tvarinių egzistencijos susumuojančią visumą Indijos filosofus atvedė labai arti prie Aukščiausiosios Būtybės tiesos, bet šita tiesa jiems neatnešė jokios naudos, nes jie nepajėgė išvystyti jokio proto ar racionalaus asmeninio požiūrio, kaip pasiekti savo teorinio monoteistinio Brahmano-Narajanos tikslą.

Karmos priežastingumo nenutrūkstantis principas yra, vėl, labai artimas tiesai apie visų laiko-erdvės veiksmų pasekmių sintezę Aukščiausiosios Dievybės akivaizdoje; bet šitas postulatas niekada nenumatė atskiram religininkui lygiaverčio asmeninio Dievybės pasiekimo, o tiktai užtikrino, kad Visuotinė Viršdvasia galiausiai praris visas asmenybes.

Taip pat brahmanizmo filosofija labai priartėjo ir prie to, jog suvoktų, kad viduje yra apsigyvenę Minties Derintojai, kas atvedė tiktai į šitos tiesos iškreipimą dėl jos klaidingo supratimo. Tas mokymas, jog siela yra Brahmano apsigyvenimas viduje, būtų nutiesęs kelią išvystytai religijai, jeigu šitos sampratos nebūtų visiškai sugadinęs tikėjimas, kad nėra jokios žmogiškosios individualybės be viduje gyvenančios Visuotinės Individualybės.

Doktrinoje apie savojo aš sielos susiliejimą su Viršsiela, Indijos teologai neužtikrino išlikimo kažkam, kas yra žmogiška, kažkam, kas yra

[1031]▼

nauja ir unikalu, kažkam, kas gimsta iš žmogaus valios ir Dievo valios sąjungos. Mokymas apie sielos sugrįžimą pas Brahmaną yra labai panašus į tą tiesą apie Derintojo sugrįžimą į Visuotinio Tėvo krūtinę, bet kažkas yra skirtinga nuo Derintojo, kuris taip pat išlieka po mirties, morontiniame etape jis ir mirtingojo asmenybė vienas kitą papildo. Ir šitos gyvybiškos sampratos fatališkai trūko brahmaninėje filosofijoje.

Brahmaninė filosofija priartėjo prie daugelio visatos faktų ir prisiartino prie daugelio kosminių tiesų, bet ji per daug dažnai tapdavo klaidos auka, nesugebėjusi pamatyti skirtumų tarp kelių tikrovės lygių, tokių, kaip absoliutus, transcendentinis, ir ribinis. Ji neatsižvelgė į tai, jog tas, kas gali būti ribinis-iliuzinis absoliučiaame lygyje, tas gali būti absoliučiai realus ribiniame lygyje. Ir ji taip pat visiškai nesuvokė Visuotinio Tėvo esminės asmenybės, su kuria galima užmegzti asmeninį ryšį visuose lygiuose, pradedant evoliucinio tvarinio ribotu patyrimu su Dievu, einant aukštyn iki Amžinojo Sūnaus begalinio patyrimo su Rojaus Tėvu.

4. INDUIZMO RELIGIJA

Einant amžiams Indijoje, gyventojai tam tikru laipsniu sugrįžo prie senovės Vedų ritualų, kaip juos buvo pakeitę Melkizedeko misionierių mokymai ir vėliau įtvirtinę brahmaniški žyniai. Šita, pati seniausia ir labiausiai kosmopolitinė iš visų pasaulio religijų, patyrė tolimesnius pakeitimus, reaguodama į budizmą ir džainizmą ir į vėliau atsiradusią islamo ir krikščionybės įtaką. Bet iki to meto, kada pasirodė Jėzaus mokymai, jie buvo jau tiek suvakarietinti, kad tapo "baltojo žmogaus religija," todėl keista ir svetima induso protui.

Induizmo teologija, šiuo metu, vaizduoja dievybės ir dieviškumo keturis besileidžiančius lygius:

1. *Brahmaną*, Absoliutą, Begalinįjį, šitą TAI YRA.

2. *Trimurti*, induizmo aukščiausiąją trejybę. Šitame susivienijime *Brahma*, pirmasis narys, yra suvokiamas kaip pats save sukūręs iš Brahmano – begalybės. Jeigu jis nebūtų tapatinamas su panteistiniu Begaliniuuoju, tai Brahma galėtų tapti pagrindu Visuotinio Tėvo sampratai. Brahma taip pat yra tapatinamas ir su likimu.

Antrojo ir trečiojo narių, *Šivos* ir *Višnu*, garbinimas atsirado pirmajame tūkstantmetyje po Kristaus; *Šiva* yra gyvybės ir mirties viešpats, vaisingumo dievas, ir sunaikinimo šeimininkas. *Višnu* yra ypač populiarius dėl to tikėjimo, kad jis periodiškai įsikūnija žmogiškuoju pavidalu. Šitokiu būdu, indų vaizduotėje *Višnu* tampa realiu ir gyvu. Kai kas *Šivą* ir *Višnu*, kiekvieną iš jų, laiko aukščiausiu už visus kitus.

3. *Vedinių ir povedinių dievybių*. Didelė dalis arijų senovės dievų, tokių, kaip *Agni*, *Indra*, *Soma*, išsilaikė kaip antriniai dievai po trijų *Trimurti* narių. Atsirado didelis skaičius papildomų dievų nuo ankstyvųjų Vedų Indijos dienų, ir šitie taip pat buvo įtraukti į induizmo panteoną.

4. *Pusdievių*: viršžmogiai, pusdieviai, didvyriai, demonai, vėlės, blogos dvasios, fėjos, pabaisos, goblinai, ir vėlesniųjų laikų kultų šventieji.

Nors induizmas ilgą laiką negalėjo Indijos žmonėms įkvėpti naujo gyvenimo, bet tuo pačiu metu jis paprastai buvo tolerantiška religija. Jo stiprybė yra dėl to,

[1032]▼

kad jis pasirodė, jog yra labiausiai prisitaikanti, amorfinė religija, kokia tik buvo atsiradusi Urantijoje. Ji gali patirti beveik neribotą skaičių pakitimų ir turėti lanksčių prisitaikymų nepaprastą spektrą, pradedant aukštais ir pusiau monoteistiniais pasvarstymais apie intelektualų Brahmaną ir baigiant neišmanančių tikinčiųjų žemų ir prislėgtų klasių nežabotu fetišizmu ir

primityvių kultų ritualais.

Induizmas išsilaikė, nes iš esmės jis yra Indijos pagrindinės visuomeninės sanklodos neatskiriama dalis. Jis neturi didžiulės hierarchijos, kurią būtų galima trikdyti arba sunaikinti; jis yra įpintas į tautos gyvenimo modelį. Jo sugebėjimas prisitaikyti prie besikeičiančių sąlygų pranoksta visus kitus kultus, ir jis demonstruoja pakantų požiūrį į daugelį kitų religijų ir kai kuriuos jų elementus yra pasirengęs perimti. Tvirtinama, jog Gautama Buda ir net pats Kristus yra Višnu įsikūnijimai.

Šiandien, Indijoje, yra didžiulis poreikis tam, jog būtų pavaizduota Jėzusoninė evangelija – Dievo Tėvystė ir visų žmonių sūnystė ir iš to kylanti brolystė, kuri yra įgyvendinama asmeniškai kupinos meilės pagalbos dėka ir tarnystės visuomenei dėka. Indijoje egzistuoja filosofiniai rėmai, yra kulto struktūra; stinga tiktai gyvybę įkvepiančios kibirkšties, kuri yra dinamiška meilė, pavaizduota Žmogaus Sūnaus pirminėje evangelijoje, neturinčioje Vakarų dogmų ir doktrinų, kurios turėjo polinkį Mykolo savęs padovanojimo gyvenimą paversti baltojo žmogaus religija.

5. KOVA UŽ TIESĄ KINIJOJE

Kada Salemo misionieriai perėjo per Aziją, paskleisdami doktriną apie Patį Aukštąjį Dievą ir išgelbėjimą įtikėjimo dėka, tada jie absorbavo didelę dalį filosofijos ir religinių minčių iš tų įvairių šalių, per kurias perėjo skersai. Bet tie mokytojai, kuriuos pasiuntė Melkizedekas ir jo pasekėjai, nenusižengė jiems parodytam pasitikėjimui, jie iš tikrųjų įsiskverbė į Euroazijos kontinento visas tautas, ir būtent antrojo tūkstantmečio prieš Kristų viduryje jie atvyko į Kiniją. Si Fuke, daugiau negu vieną šimtą metų, salemitai turėjo savo būstinę, ten išlavino mokytojus, kurie mokė visuose geltonosios rasės kraštuose.

Būtent kaip šito mokymo tiesioginė pasekmė Kinijoje iškilo ankstyviausia daoizmo forma, milžinišku laipsniu besiskirianti religija nuo tos religijos, kuri šitą pavadinimą turi ir šiandien. Ankstyvasis arba protodaoizmas buvo darinys iš tokių faktorių:

1. Singlangtono mokymo liekanų, kurios išsaugojo sampratą apie Šan-di, Dangaus Dievą. Singlangtono laikais kiniečių tauta tapo iš esmės monoteistine; jie savo garbinimą sutelkė ties Viena Tiesa, kuri vėliau buvo žinoma kaip Dangaus Dvasia, visatos valdovė. Ir geltonoji rasė šitos ankstyvosios sampratos apie Dievybę niekada iki galo neprarado, nors vėlesniaisiais amžiais į jų religiją nepastebimai įsliuogė daug antraeilių dievų ir dvasių.

2. Salemo religijos apie Kūrėją Dievybę Patį Aukštąjį, kuris yra pasirengęs padovanoti savo palankumą žmonijai, atsiliepdamas į žmogaus įtikėjimą. Bet neabejotinas dalykas yra tai, jog iki to meto, kada Melkizedeko misionieriai įsiskverbė į geltonosios rasės žemes, jų pirminis mokymas žymiai skyrėsi nuo paprastų Salemo doktrinų Makiventos laikais.

3. Indijos filosofų sampratos apie Brahmaną-Absoliutą, drauge su noru išvengti viso blogio. Galbūt didžiausią išorinę įtaką į rytus paplitusiai Salemo religijai padarė Vedų tikėjimo Indijos mokytojai, kurie savo supratimą apie Brahmaną – Absoliutą – įvedė į salemiečių gelbėtojišką mintį.

Šitas sudėtinis tikėjimas tuose kraštuose, kur gyveno geltonoji ir rudoji rasės, išplito kaip pagrindinė įtaka religinės-filosofinės minties srityje. Japonijoje šitas protodaoizmas buvo žinomas kaip sintoizmas, ir šitoje šalyje, esančioje labai toli nuo Palestinos Salemo, tautos sužinojo apie Makiventos Melkizedeko, kuris gyveno žemėje tam, kad žmonija neužmirštų Dievo vardo, įsikūnijimą.

Kinijoje visi šitie tikėjimai vėliau buvo supainioti ir apjungti su nuolat augančiu protėvių garbinimo kultu. Bet niekada nuo Singlangtono laikų kiniečiai nebuvo patekę į beviltišką dvasininkijos vergovę. Geltonoji rasė buvo pirmoji, kuri iš barbariškų pančių iškilo į tvarkingą civilizaciją, nes ji buvo pirmoji, kuri pasiekė tam tikrą laipsnį išsivadavimo iš beviltiškos dievų baimės, net mirusiųjų vėlių ji nebijojo tiek, kiek jų bijojo kitos rasės. Kinija patyrė pralaimėjimą dėl to, jog nesugebėjo žengti į priekį toliau už savo ankstyvąjį išsilaisvinimą iš žynių; ji padarė beveik tolygiai pragaištingą klaidą, imdama garbinti protėvius.

Bet salemiečiai dirbo ne veltui. Būtent ant jų evangelijos pamatų savo mokymus sukūrė šeštojo amžiaus didieji Kinijos filosofai. Lao-tse ir Konfucijaus laikų moralinė atmosfera ir dvasiniai jausmai iškilo iš ankstesniojo amžiaus Salemo misionierių mokymų.

6. LAO-TSE IR KONFUCIJUS

Likus maždaug šešiams šimtams metų iki Mykolo atvykimo, Melkizedekui, praėjus daug laiko nuo tada, kada jis paliko materialų kūną, atrodė, kad jo mokymo žemėje grynumui nepelnytai kyla pavojus, kad jį apskritai absorbuos senesnieji Urantijos tikėjimai. Kurį laiką atrodė, kad jo kaip Mykolo pirmtako misija gali sužlugti. Ir šeštajame amžiuje prieš Kristų, dvasinių veiksnių, iš kurių nevisi yra suprantami net ir planetiniams prižiūrėtojams, nepaprasto koordinavimo dėka, Urantija patyrė vieną iš neįprasčiausių daugiapusės religinės tiesos pateikimų. Kelių žmogiškųjų mokytojų dėka Salemo evangelija buvo iš naujo perteikta ir atgaivinta, ir tokia, kokia ji buvo pateikta tada, didele dalimi išsilaikė iki šito užrašymo laikų.

Šitą unikalų dvasinės pažangos amžių apibūdino didžiųjų religijos, moralės, ir filosofijos mokytojų atsiradimas visame civilizuotame pasaulyje. Kinijoje, tie du įžymūs mokytojai buvo Lao-tse ir Konfucijus.

Lao-tse rėmėsi betarpiškai Salemo tradicijų sampratomis, kada jis paskelbė, jog Dao yra visos kūrinijos Vienintelė Pirmoji Priežastis. Lao buvo didžios dvasinės įžvalgos žmogus. Jis mokė, kad "žmogaus amžinasis tikslas yra amžinai trunkanti sąjunga su Dao, Aukščiausiuoju Dievu ir Visuotiniu Karaliumi." Jo galutinio priežastingumo suvokimas buvo labai įžvalgas, nes jis rašė: "Vienybė kyla iš Absoliutaus Dao, o iš Vienybės atsiranda kosminė Dualybė, ir iš tokios Dualybės gimsta Trejybė, o Trejybė yra visos tikrovės pirminis šaltinis." "Visa tikrovė yra amžinai lygsvaroje tarp kosmoso potencialų ir aktualų, o šituos amžinai suderina dieviškumo dvasia."

Lao-tse taip pat pateikė vieną iš ankstyviausių doktrinų apie atsilyginimą

už blogį gėriu; "Gėris sukuria gėrį, bet tam, kas iš tikrųjų yra geras, gėrį taip pat sukuria ir blogis."

Jis mokė apie tvarinio sugrįžimą pas Kūrėją, ir gyvybę pavaizdavo kaip asmenybės iškilimą iš kosminių potencialų, tuo tarpu mirtis buvo kaip

[1034]▼

šitos tvarinio asmenybės sugrįžimas namo. Jo samprata apie tikrą įtikėjimą buvo neįprasta, ir jis taip pat jį lygino su "mažo vaiko požiūriu."

Jo supratimas apie amžinąjį Dievo tikslą buvo aiškus, nes jis sakė: "Absoliuti Dievybė nesistengia, bet ji laimi visada; ji neverčia žmonijos jėga, bet visada yra pasirengusi reaguoti į jų tikruosius troškimus; Dievo valia yra amžina kantrybė ir amžina savo išraiškos neišvengiamumu." Ir apie tikrą religininką jis sakė, išreikšdamas tiesą, jog didesne palaima yra duoti negu imti: "Geras žmogus siekia ne pasilaikyti tiesą sau pačiam, bet vietoje šito jis mėgina šituos turtus padovanoti savo bičiuliams, nes būtent tai ir yra tiesos įgyvendinimas. Absoliutaus Dievo valia visada suteikia naudos, niekada negriauna; tikro tikinčiojo tikslas yra veikti visada, bet niekada neversti."

Lao mokymas apie nesipriešinimą ir tas skirtumas, kurį jis nurodė tarp veikimo ir vertimo, vėliau buvo iškreiptas į tokius tikėjimus "nieko nematyti, nedaryti, ir negalvoti." Bet taip klaidingai Lao niekada nemokė, nors jo nesipriešinimo nuostata ir buvo vienas iš faktorių toliau vystant kiniečių tautų polinkį į taikingumą.

Bet Urantijos dvidešimtojo amžiaus populiarius daoizmas labai mažai ką turi bendro su tais kilniais jausmais ir kosminėmis sampratomis, išreikštomis senojo filosofo, kuris mokė tiesos, kaip jis ją suvokė, ir kuri buvo tokia: Tas įtikėjimas į Absoliutų Dievą yra šaltinis tos dieviškosios energijos, kuri pertvarkys pasaulį, ir kurios dėka žmogus pakyla į dvasinę sąjungą su Dao, visatų Amžinąja Dievybe ir Kūrėju Absoliutu.

Konfucijus (Kung Fu-tze) buvo Lao jaunesnis bendraamžininkas šeštojo amžiaus Kinijoje. Konfucijus savo doktrinas grindė geltonosios rasės ilgose istorijos geresnės moralės tradicijomis, ir jį taip pat kažkiek paveikė išlikusių pasakojimų apie Salemo misionierius liekanos. Jo pagrindinis kūrinys buvo senovės filosofų išmintingų pasisakymų rinkinys. Tuo metu, kada jis buvo gyvas, jis buvo atstumtas mokytojas, bet nuo to meto jo rašymai ir mokymai visą laiką turėjo didžiulės įtakos Kinijoje ir Japonijoje. Konfucijus metė iššūkį šamanams tuo, kad magiją pakeitė morale. Bet jis persistengė; jis *tvarką* pavertė nauju fetišu ir sukūrė pagarbą protėvių elgesiui, kuris kiniečių tebėra labai garbinamas ir šitų dokumentų užrašymo metu.

Konfucijaus moralės skelbimas rėmėsi teorija, jog žemiškasis kelias yra dangiškojo kelio iškreiptas šešėlis; jog žemiškosios civilizacijos tikrasis modelis yra amžinosios dangaus tvarkos veidrodinis atspindys. Potenciali Dievo samprata konfucijizme buvo beveik visiškai pajungta tam akcentui, kuris yra suteikiamas Dangaus Keliui, kosmoso modeliui.

Lao mokymus prarado visi, išskyrus nedidelį skaičių jo pasekėjų Rytuose, bet Konfucijaus darbai nuo to meto visą laiką sudarė kultūros moralinio statinio pagrindą beveik trečdaliui urantijiečių. Šitie konfucijizmo moraliniai priesakai,

nors ir įamžino visa tai, kas buvo geriausia iš praeities, bet kažkuria prasme buvo priešiški pačiai tai kiniečių tyrinėjimo dvasiai, kuri ir buvo atvedusi į tuos pasiekimus, kurie buvo taip garbinami. Šitų doktrinų įtaką nesėkmingai mėgino nurungti tiek Chin Shih Huang Ti imperatoriškos pastangos, tiek Mao Ti mokymai, kurie skelbė brolystę, grindžiamą ne etine pareiga, bet Dievo meile. Jis siekė atgaivinti senovinę naujos tiesos ieškojimą, bet jo mokymai žlugo dėl energingo Konfucijaus mokinių pasipriešinimo.

Kaip ir daugelį kitų dvasinių ir moralės mokytojų, tiek Konfucijų, tiek Lao-tse jų pasekėjai galiausiai sudievinio dvasiškai tamsiais Kinijos amžiais,

[1035]▼

kurie įsiterpė tarp tikėjimo į daoizmą nuosmukio ir iškreipimo ir budistų misionierių atvykimo iš Indijos. Per šituos dvasinio smukimo amžius geltonosios rasės religija degeneravo į apgailėtiną teologiją, kurioje knibždėjo gausybė velnių, drakonų, ir blogų dvasių, visa tai rodė, jog sugrįžta neapšviesto mirtingojo proto baimės. Ir Kinija, kažkada dėl išsivysčiusios religijos buvusi žmogiškosios visuomenės priešakyje, tada atsiliko dėl laikino nesugebėjimo vystyti tikrąjį žengimą į priekį keliu, kada yra išvystoma toji Dievo-sąmonė, be kurios negali apsieiti ne tik atskiro individo, bet taip pat ir supainiotų ir sudėtingų civilizacijų, kurios apibūdina kultūros ir visuomenės išsivystymą evoliucinėje laiko ir erdvės planetoje, tikrasis žengimas į priekį.

7. GAUTAMA SIDHARTA

Bendraamžininkas su Lao-tse ir Konfucijumi Kinijoje, kitas didis tiesos mokytojas iškilo Indijoje. Gautama Sidharta gimė šeštajame amžiuje prieš Kristų šiaurinėje Indijos provincijoje Nepale. Jo pasekėjai vėliau padarė taip, jog atrodytų, kad jis buvo pasakiškai turtingo valdovo sūnus, bet, tikrovėje, jis buvo nežymaus vado, kuris su gyventojų leidimu valdė nedidelį ir nuošalų kalnų slėnį pietiniuose Himalajuose, tiesioginis įpėdinis.

Po šešerių metų, tuščiai praktikavęs jogą, Gautama suformulavo tas teorijas, kurios išaugo į budizmo filosofiją. Sidharta ryžtingai, bet nesėkmingai kovojo prieš augančią kastų sistemą. Šitas jaunas pranašas princas buvo iškiliai nuoširdus ir unikalios nesavanaudiškas, kas labai patiko tų laikų žmonėms. Jis susilpnino paprotį, jog individualaus išsigelbėjimo būtų ieškoma fizinėje kančiose ir asmeniniame skausme. Ir jis išsiuntė savo pasekėjus tam, kad jo evangeliją neštų po visą pasaulį.

Esant tokiai aplinkai, kada Indijoje buvo praktikuojami painiojantys ir kraštutiniai kultai, Gautamos normalesni ir nuosaikesni mokymai buvo kaip gaivinanti paguoda. Jis pasmerkė dievus, žynius, ir jų aukojimus, bet jis taip pat nesuvokė To Visuotiniojo asmenybės. Netikėdamas, kad egzistuoja individualios žmogiškosios sielos, Gautama, aišku, didvyriškai kovojo prieš įsišaknijusį tikėjimą į sielų transmigravimą. Jis ėmėsi kilnaus mėginimo išlaisvinti žmones iš baimės, kad jie jaustųsi jaukiai ir kaip namuose didžiojoje visatoje, bet jam nepavyko parodyti jiems kelio į kylančiųjų mirtingųjų tikruosius ir dangiškuosius namus – į Rojų – ir į amžinosios egzistencijos besiplečiančią tarnystę.

Gautama buvo tikras pranašas, ir jeigu jis būtų atkreipęs dėmesį į atsiskyrėlio Godado pamokymus, tuomet atgaivintos Salemo evangelijos, skelbusios išsigelbėjimą įtikėjimu, įkvėpimo dėka jis būtų pakėlęs visą Indiją. Godadas buvo kilęs iš tokios šeimos, kuri niekada nebuvo praradusi Melkizedeko misionierių tradicijų.

Benare Gautama įkūrė savo mokyklą, ir būtent jos veikimo antraisiais metais vienas mokinių, Bautanas, savo mokytojui atskleidė Salemo misionierių pasakojimus apie Melkizedeko susitarimą su Abraomu; ir nors Sidharta neturėjo labai aiškos sampratos apie Visuotinį Tėvą, bet jis ėmė laikytis pažangaus požiūrio apie išsigelbėjimą įtikėjimo dėka – paprasto tikėjimo dėka. Jis šitą paskelbė savo pasekėjams ir ėmė siųsti savo studentus grupėmis po šešiasdešimt, kad Indijos žmonėms skelbtų "džiugią naujieną apie laisvą išsigelbėjimą; kad visi žmonės, aukšti ir žemi, gali pasiekti palaimą įtikėjimu į teisumą ir teisingumą."

Gautamos žmona tikėjo savo vyro evangelija ir buvo moterų vienuolių ordino įkūrėja. Jo sūnus tapo jo perėmėju ir šį kultą smarkiai išplėtė; jis

[1036]▼

suvokė naująją išsigelbėjimo idėją įtikėjimo dėka, bet vėlesniaisiais metais jis ėmė abejoti Salemo evangelija apie dieviškąjį palankumą vien tik dėl įtikėjimo, ir senyvame amžiuje, mirštant jo žodžiai buvo "Patys pasirenkite savo pačių išgelbėjimą."

Gautamos visuotinio išgelbėjimo evangelija, kada ji buvo skelbiama, kai buvo aukščiausio lygio, be aukojimų, kankinimų, ritualų, ir žynių, tada ji buvo revoliucinė ir stebinanti to laikmečio doktrina. Ir stebėtinai arti ji priartėjo prie to, kad būtų atgaivinta Salemo evangelija. Ji suteikė pagalbą milijonams nusivylusių sielų, ir nežiūrint savo groteskiško iškreipimo vėlesniaisiais amžiais, ji vis dar tebelieka viltimi milijonams žmogiškųjų būtybių.

Sidharta mokė nepalyginamai daugiau tiesos negu jos išliko šiuolaikiniuose kultuose, turinčiuose jo vardą. Šiuolaikinis budizmas mažai kuo beprimena Gautamos Sidhartos mokymus, kaip ir krikščionybė mažai kuo beprimena Jėzaus iš Nazareto mokymus.

8. BUDISTŲ TIKĖJIMAS

Panorėjus tapti budistu, užtekdamas tiesiog viešai pareikšti apie savo tikėjimą, garsiai pakartojus žodžius iš Paguodos: "Buda man suteikia paguodą; Mokymai man suteikia paguodą; Brolystė man suteikia paguodą."

Budizmas kilo iš istorinio asmens, ne iš mito. Gautamos pasekėjai jį vadino Šasta, kuris reiškia globėją arba mokytoją. Nors jis ir netvirtino, kad jis pats ar jo mokymai turi viršžmogiškąją kilmę, bet jo mokiniai anksti jį pradėjo vadinti apšviestuoju, Buda; vėliau Šakjamunis Buda.

Gautamos pirminė evangelija buvo paremta keturiomis kilniomis tiesomis:

1. Kilniomis kančios tiesomis.

2. Kančios priežastimis.
3. Kančios sunaikinimu.
4. Keliu, vedančiu į kančios sunaikinimą.

Su kančios doktrina ir išsivadavimu iš jos buvo glaudžiai susijusi Aštuonkarčio Kelio filosofija: teisingų pažiūrų, siekių, kalbos, elgesio, gyvensenos, pastangų, dėmesingumo, ir apmąstymų. Gautama neturėjo ketinimų stengtis sunaikinti visas pastangas, siekius, ir troškimus, tam, kad būtų išsivaduota iš kančios; greičiau jo mokymas buvo iš tiesų skirtas tam, jog mirtingajam žmogui parodytų, kad bergždžia visas viltis ir troškimus sieti su visiškai žemiškais tikslais ir materialiais siekiais. Buvo kalbama ne tiek apie tai, jog reikėtų vengti savo bičiulių meilės, kiek apie tai, jog tikras tikintysis turėtų taip pat žvelgti toliau negu šito materialaus pasaulio ryšiai, į amžinosios ateities realybes.

Gautamos pamokslas turėjo penkis moralinius įsakymus:

1. Nežudyk.
2. Nevok.
3. Nebūk nedoras.
4. Nemeluok.
5. Negerk svaiginančiųjų gėrimų.

Buvo keletas papildomų arba antrinių įsakymų, kurių tikintieji galėjo ir nesilaikyti.

Sidharta vargu ar tikėjo į žmogiškosios asmenybės nemirtingumą; jo filosofija tikrai suteikė tam tikros rūšies funkcinį testinumą. Jis niekada aiškiai

[1037]▼

neapibrėžė to, ką būtent jis turi omeny, mokydamas apie nirvaną. Tas faktas, kad teoriškai ji gali būti patiriama mirtingojo egzistencijos metu, rodytų, kad į ją nebuvo žiūrima kaip į visiškai sunaikintą būseną. Nirvana buvo suprantama kaip aukščiausiojo apšvietimo ir dangiškosios palaimos būseną, kurioje visi pančiai, pririšantys žmogų prie materialaus pasaulio, yra nutraukti; patiriamas išsivadavimas iš mirtingojo gyvenimo troškimų ir išsilaisvinimas iš bet kokio pavojaus, jog visą laiką vėl bus patiriama inkarnacija.

Pagal Gautamos pirminius mokymus, išsigelbėjimas yra pasiekiamas žmogiškųjų pastangų dėka, be dieviškosios pagalbos; čia nėra vietos išgelbstinčiam įtikėjimui arba maldoms, nukreiptoms į viršžmogiškąsias jėgas.

Gautama, stengdamasis sumažinti Indijos prietarus, ėmėsi pastangų nukreipti žmones nuo rėksmingų tvirtinimų apie magišką išgelbėjimą. Ir šitai darydamas, jis paliko plačiai atvertas duris savo perėmėjams jo mokymus interpretuoti klaidingai ir skelbti, kad visos žmogiškosios pastangos ko nors siekti yra bjaurios ir skausmingas. Jo pasekėjai neįvertino to fakto, kad aukščiausioji laimė yra susijusi su tuo, kad išmintingai ir entuziastingai būtų siekiama vertingų tikslų, ir kad tokie pasiekimai kosminėje saviraiškoje ir sudaro tikrąjį žengimą į priekį.

Didžiąją Sidhartos mokymų tiesą sudarė jo skelbimas apie absoliutaus teisingumo visatą. Jis mokė geriausios bedievės filosofijos, kurią kada nors buvo sugalvojęs mirtingasis žmogus; tai buvo idealus humanizmas, ir jis, kuo veiksmingiausiai pašalino bet kokią pagrindą prietarams, magiškiems ritualams, ir vėlių ar demonų baimei.

Budizmo pirminės evangelijos didžiausioji silpnybė buvo ta, kad ji nesukūrė nesavanaudiškos visuomeninės tarnystės religijos. Budistinė brolystė buvo, ilgą laiką, ne tikinčiųjų brolystė, bet greičiau ji buvo studentų, besirengiančių tapti mokytojais, bendrija. Gautama jiems uždraudė imti pinigų ir tuo siekė užkirsti kelią hierarchinių polinkių augimui. Pats Gautama buvo labai visuomeniškas; iš tikrųjų, jo gyvenimas buvo daug didingesnis už jo pamokslus.

9. BUDIZMO PAPLITIMAS

Budizmas klestėjo, nes jis išgelbėjimą siūlė per tikėjimą į Budą, tą apšviestąjį. Melkizedeko tiesas jis išreiškė daugiau negu bet kuri kita religinė sistema, esanti visoje rytų Azijoje. Bet kaip religija budizmas nepaplitė plačiai tol, kol jo nepradėjo ginti žemos kastos monarchas Asokas, kuris, po Ichnatono Egipte, buvo vienas iš nuostabiausių pilietinių valdovų laikotarpyje tarp Melkizedeko ir Mykolo. Asokas sukūrė didžią Indijos imperiją savo budistų misionierių propagandos dėka. Per dvidešimt penkerių metų laikotarpį jis išmokė ir išsiuntė daugiau negu septyniolika tūkstančių misionierių į tuo metu žinomo viso pasaulio tolimiausius pakraščius. Per vienos kartos gyvenimą jis pavertė budizmą viešpataujančia religija pusėje pasaulio. Ji greitai įsitvirtino Tibete, Kašmire, Ceilone, Birmoje, Javoje, Siame, Korėjoje, Kinijoje, ir Japonijoje. Ir apskritai kalbant, tai buvo nepalyginamai labiau išsivysčiusi religija už tas, kurias ji pakeitė arba pagerino.

Budizmo išplitimas iš savo tėvynės Indijos po visą Aziją yra vienas iš labiausiai jaudinančių pasakojimų apie nuoširdžių religininkų dvasinį atsidavimą ir misionierišką atkaklumą. Gautamos evangelijos mokytojai ne tiktai drąsiai pasitiko pavojus sausumos karavanų maršrutuose, bet ir rizikavo savo gyvybėmis Kinijos jūrose, kada su savo misija jie keliavo per Azijos kontinentą, savojo įtikėjimo mokymą nešdami visoms tautoms. Bet šitas budizmas jau nebebuvo ta paprasta Gautamos doktrina; tai buvo sustebuklinta evangelija, kuri jį pavertė vienu iš dievų. Ir kuo toliau budizmas plito nuo savo aukštikalnių namų Indijoje, tuo labiau jis virto nebešanašiu į Gautamos mokymus, ir tuo labiau jis ėmė panašėti į tas religijas, kurias buvo pats pakeitęs.

Budizmą, vėliau, smarkiai paveikė daoizmas Kinijoje, sintoizmas Japonijoje, ir krikščionybė Tibete. Praėjus tūkstančiui metų, Indijoje budizmas tiesiog suvyto ir sunyko. Jis tapo brahmanizuotu ir vėliau apgailėtinai pasidavė islamui, tuo tarpu likusioje didesnėje Rytų dalyje jis degradavo iki tokio ritualo, kurio Gautama Sidharta niekada nebūtų pripažinęs.

Pietuose Sidhartos mokymų fundamentalistinis tipas išliko Ceilone, Birmoje, ir Indokinijos pusiasalyje. Tai yra hinajano budizmo atšaka, kuri remiasi ankstyvąja arba asocialia doktrina.

Bet net ir iki žlugimo Indijoje, Gautamos pasekėjų grupės Kinijoje ir šiaurės Indijoje buvo pradėjusios vystyti mahajanos mokymą apie "Didįjį Kelią" į išgelbėjimą, skirtingai nuo pietų puristų, kurie laikėsi hinajanos, arba "Mažojo Kelio." Ir šitie mahajaniečiai atsipalaidavo nuo visuomeninių apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo budistų doktrinos, ir nuo to meto šita šiaurinė budizmo atšaka tebesivysto Kinijoje ir Japonijoje.

Budizmas šiandien yra gyva, auganti religija, nes jai pavyksta išsaugoti savo pasekėjų daugelį aukščiausiųjų moralinių vertybių. Ji skatina ramumą ir savikontrolę, didina nuoširdumą ir laimę, ir daug daro, kad užkirstų kelią liūdesiui ir gedėjimui. Tie, kurie tiki šita filosofija, gyvena daug geresnį gyvenimą už tuos, kurie ja netiki.

10. RELIGIJA TIBETE

Tibete gali būti sutinkamas keisčiausias Melkizedeko mokymų derinys, sujungtas su budizmu, induizmu, daoizmu, ir krikščionybe. Kada budistai misionieriai atvyko į Tibetą, tada jie susidūrė su primityviuoju laukiniškumu, labai panašiu į tą, kokį krikščionys misionieriai rado Europos šiaurinėse gentyse.

Šitie primityviai mąstantys tibetiečiai nenorėjo iki galo atsisakyti savo senovinės magijos ir talismanų. Dabartinių tibetiečių religinių ritualų tyrinėjimai atskleidžia labai smarkiai išsivysčiusią brolystę tarp nuskustomis galvomis šventikų, kurie naudoja įmantrų ritualą, kuriame yra varpeliai, skandavimas, smilkalai, procesijos, rožinis, atvaizdai, talismanai, paveikslai, šventas vanduo, spalvingi drabužiai, ir sudėtingi chorai. Jie turi griežtas dogmas ir sustabarėjusius tikėjimus, mistines apeigas ir specialius pasninkavimus. Jų hierarchiją sudaro vienuoliai, vienuolės, abatai, ir Vyriausiasis Lama. Jie meldžiasi angelams, šventiesiems, Šventajai Motinai, ir dievams. Jie praktikuoja išpažintį ir tiki į skaistyklą. Jų vienuolynai yra didžiuliai, o jų katedros yra nuostabios. Jie laikosi šventų ritualų begalinio kartojimo ir tiki, jog tokios ceremonijos suteikia išgelbėjimą. Maldos tekstai yra pritvirtinti prie rato, ir jam sukantis, jie tiki, kad prašymai tampa veiksmingais. Nė vienoje kitoje šių laikų tautoje negalima surasti tiek daug pasiskolinimų iš tokio didelio skaičiaus kitų religijų; ir tokia sancaupinė liturgija neišvengiamai tampa be galo gremėzdiška ir nepakeliamai slegianti.

Tibetiečiai ką nors turi iš visų pagrindinių pasaulio religijų, išskyrus Jėzusonietišką evangeliją paprastus mokymus: sūnystę su Dievu, brolystę su žmogumi, ir visą laiką kylantį pilietybės lygį amžinojoje visatoje.

11. BUDISTŲ FILOSOFIJA

Budizmas į Kiniją pateko pirmajame tūkstantmetyje po Kristaus, ir jis labai tiko prie geltonosios rasės religinių papročių. Garbindami protėvius, jie

[1039]▼

ilgą laiką meldėsi mirusiesiems; dabar jie taip pat galėjo melstis ir už juos. Greitai budizmas susivienijo su byrančio daoizmo ritualinių papročių likučiais. Šita nauja sintetinė religija su savo garbinimo šventyklomis ir aiškiu religiniu ritualu greitai tapo Kinijos, Korėjos, ir Japonijos tautų visuotinai priimtu kultu.

Nors kai kuriais atžvilgiais gaila, jog budizmas išplito po pasaulį tada, kada Gautamos pasekėjai buvo taip iškraipę kulto mokymus ir tradicijas, kad iš jo buvo padarę dievišką būtybę, nepaisant šito, mitas apie jo žmogiškąjį gyvenimą, pagražintą daugybe stebuklų, pasirodė labai patrauklus budizmo šiaurinės arba mahajanos evangelijos pasekėjams.

Kai kurie vėlesnieji jo pasekėjai mokė, kad Šakjamunio Budos dvasia periodiškai sugrįžta į žemę kaip gyvasis Buda, šitaip atverdami kelią beribiam Budos atvaizdų, šventyklų, ritualų, ir apsišaukėlių "gyvųjų Budų" įamžinimui. Tokiu būdu didžiojo Indijos protestanto religija galiausiai iš tiesų buvo supančiota tais pačiais ceremoniniais papročiais ir ritualiniais užkalbėjimais, prieš kuriuos jis taip aršiai kovojo ir kuriuos taip didvyriškai pasmerkė.

Budistų filosofijos didžiulis žingsnis į priekį buvo tai, kad ji suvokė visos tiesos santykinumą. Budistai šitos hipotezės mechanizmo dėka skirtumus savo pačių religiniuose raštuose, o taip pat ir tuos skirtumus, kurie egzistavo tarp jų pačių raštų ir daugelio kitų, galėjo sutaikyti ir suderinti. Buvo mokoma, jog maža tiesa yra mažam protui, didelė tiesa yra dideliui protui.

Šita filosofija taip pat tvirtino, jog Budos (dieviškoji) prigimtis gyvena visų žmonių viduje; jog žmogus, savo pastangų dėka, gali pasiekti tai, kad šitas vidinis dieviškumas būtų įgyvendintas. Ir šitas mokymas yra vienas iš aiškiausių pateikimų apie viduje gyvenančių Derintojų tiesą, kuri kada nors buvo pateikusi kokia nors Urantijos religija.

Bet didžiulis Sidhartos pirminės evangelijos trūkumas, taip, kaip ją aiškino jo pasekėjai, buvo tai, kad ji bandė žmogiškąjį aš visiškai išvaduoti iš visų mirtingojo prigimties apribojimų, izoliuodama tą savąjį aš nuo objektyvios tikrovės. Tikroji kosminė saviraiška kyla dėl susitapatinimo su kosmine tikrove ir su energijos, proto, ir dvasios, susietų erdvės ir sąlygojamų laiko, ribiniu kosmosu.

Tačiau nors tas budizmo ceremonijas ir išorines apeigas labai smarkiai užteršė tų kraštų, į kuriuos jis atkeliavo, ceremonijos ir apeigos, bet šito degradavimo nebuvo didžiųjų mąstytojų, kurie, kartas nuo karto, priimdavo šią minties ir tikėjimo sistemą, filosofiniame gyvenime. Per daugiau negu du tūkstančius metų, didelė dalis geriausiųjų Azijos protų savo pastangas sukonzentravo tam, kad išsiaiškintų absoliučios tiesos ir Absoliuto tiesos problemą.

Aukštos sampratos apie Absoliutą evoliucija buvo pasiekta daugelio minties kanalų pagalba ir samprotavimo vingiuotų kelių dėka. Šitos doktrinos apie begalybę kilimas į viršų nebuvo taip aiškiai apibrėžtas, kaip buvo aiškiai

apibrėžta Dievo sampratos evoliucija hebrajų teologijoje. Nepaisant šito, buvo tam tikri bendri lygiai, kuriuos budistų protai pasiekė, juose gyveno, ir perėjo per juos pakeliui į visatų Pirminio Šaltinio įsivaizdavimą:

1. *Legenda apie Gautamą*. Sampratos pagrindas buvo istorinis faktas apie Sidhartos, Indijos pranašo princo, gyvenimą ir mokymus. Šita legenda pavirto į mitą, kada ji keliavo per amžius ir per plačius Azijos kraštus tol, kol ji pranoko idėjos lygį apie Gautamą kaip apšviestąjį ir ėmė įgauti papildomų bruožų.

[1040]▼

2. *Tie daugelis Budų*. Buvo išmąstyta, jeigu Gautama buvo atėjęs pas Indijos tautas, tuomet, tolumoje praeityje ir tolumoje ateityje, žmonijos rasės turėjo būti, ir neabejotinai bus, palaimintos kitų tiesos mokytojų pasirodymu. Dėl to atsirado mokymas apie tai, jog buvo daug Budų, neribotas ir begalinis skaičius, jog net ir bet kas galėtų siekti tapti vienu iš jų – pasiekti vieno iš Budų dieviškumą.

3. *Absoliutus Buda*. Iki to laiko, kada Budų skaičius ėmė artėti prie begalybės, tų laikų protams tapo būtina iš naujo suvienyti šią sunkiai valdomą sampratą. Dėl to buvo pradėta mokyti, jog visi Budos buvo ne kas kita, kaip kažkokios aukštesnės esmės, kažkokios begalinės ir beribės egzistencijos Vienintelio Amžinojo, kažkokio visos tikrovės Absoliutaus Šaltinio pasireiškimas. Nuo to laiko, Dievybės Budizmo samprata, savo aukščiausiąja forma, atsiskiria nuo Gautamos Sidhartos žmogiškojo asmens ir išsilaisvina iš antropomorfinių apribojimų, kurie jį laikė už pavadėlio. Šita galutinė samprata apie Amžinąjį Budą gali būti visiškai tapatinama su Absoliutu, kartais net ir su begaliniu AŠ ESU.

Nors šita idėja apie Absoliučią Dievybę niekada nesulaukė didelio liaudies palankumo Azijos tautose, bet ji iš tiesų įgalino tų kraštų intelektualus savo filosofiją suvienodinti ir savo kosmologiją suderinti. Budos Absoliuto samprata kartais būna labiau asmenė, kartais būna visiškai beasmenė – net ir begalinė kuriančioji jėga. Tokios sampratos, nors filosofijai ir padeda, bet nėra gyvybiškai svarbios religiniam vystymuisi. Net ir antropomorfinis Jahvė turi didesnės religinės vertės negu be galo tolimas budizmo Absoliutas ar brahmanizmas.

Kartais apie Absoliutą buvo mąstoma taip, kad jis yra begalinio AŠ ESU viduje. Bet šitie svarstymai buvo prasta paguoda išalkusioms masėms, kurios troško išgirsti pažado žodžius, išgirsti paprastą Salemo evangeliją, jog įtikėjimas į Dievą užtikrins dieviškąjį palankumą ir amžinąjį išlikimą.

12. DIEVO SAMPRATA BUDIZME

Budizmo kosmologijoje pati silpniausioji vieta buvo dviguba: jį užkrėtė didelė dalis Indijos ir Kinijos prietarų ir jis Gautamą sukilnino, iš pradžių kaip apšviestąjį, o vėliau kaip Amžinąjį Budą. Lygiai taip, kaip krikščionybė

nukentėjo, absorbavusi didelę dalį klaidingos žmogiškosios filosofijos, taip iš tikrųjų ir budizmas turi savo žmogiškąjį apgamą. Bet Gautamos mokymai per praėjusius du su puse tūkstantmečio vystėsi toliau. Budos sampratą, apsišvietęs budistas, su Gautamos žmogiškąja asmenybe susieja ne daugiau, kaip apsišvietęs krikščionis Jehovos sampratą sutapatina su Horibo dvasiniu demonu. Dėl terminologijos skurdumo, taip pat ir dėl sentimentalios senujų pavadinimų išsaugojimo, dažnai nebegalima suprasti religinių sampratų evoliucijos tikrosios reikšmės.

Palaiptiesiems budizme ėmė formuotis Dievo samprata kaip priešpastatymas Absoliutui. Jos pradžia siekia tuos ankstyvuosius laikus, kada atsiskyrė Mažojo Kelio ir Didžiojo Kelio pasekėjai. Būtent pastarojoje budizmo atšakoje galutinai subrendo dualistinė Dievo ir Absoliuto koncepcija. Žingsnis po žingsnio, amžius po amžiaus, Dievo samprata vystėsi tol, kol, su Rionino, Honeno Šonino, ir Šinrano mokymais Japonijoje, šita samprata galiausiai buvo vainikuota tikėjimu į Amidą Budą.

[1041]▼

Šitie tikintieji yra mokomi, jog siela, patyrusi mirtį, gali pasirinkti gyvenimą Rojuje prieš patekdama į nirvaną, egzistencijos galutinybę. Skelbiama, jog šitas naujas išgelbėjimas yra pasiekiamas tikėjimu į Amidą, Rojaus Dievo vakaruose, dieviškąjį gailestingumą ir kupiną meilės globą. Savo filosofijoje amidistai tiki Begaline Realybe, kuri pranoksta bet koki ribinį mirtingojo supratimą; savo religijoje, jie laikosi tikėjimo į visagailestingąjį Amidą, kuris visą pasaulį myli taip, jog neleidžia, kad nors ir vienas mirtingasis, kuris šaukiasi jo vardo tikru tikėjimu ir tyra širdimi, dangiškosios Rojaus laimės nepasiektų.

Budizmo didžioji stiprybė yra ta, kad jo pasekėjai turi laisvę rinktis tiesą iš visų religijų; tokia pasirinkimo laisvė retai kada buvo būdinga kokiam nors Urantijos tikėjimui. Šituo požiūriu Japonijoje sin sekta tapo viena pažangiausių religinių grupių pasaulyje; ji atgaivino Gautamos pasekėjų senovės misionierių dvasią ir ėmė siųsti mokytojus į kitas tautas. Šitas noras pasinaudoti tiesa iš bet kokių ir visų šaltinių iš tikrųjų yra verta dėmesio tendencija, atsirandanti tarp religinių tikinčiųjų dvidešimtojo amžiaus po Kristaus pirmojoje pusėje.

Pats budizmas patiria dvidešimtojo amžiaus renesansą. Ryšių su krikščionybe dėka budizmo visuomeniniai aspektai buvo labai smarkiai išplėtoti. Brolijos šventikų vienuolių širdyse vėl buvo atgaivintas troškimas mokytis, o švietimo išplitimas visame šitame tikėjime tikrai sukels naują vystymąsi religijos evoliucijoje.

Šitų dokumentų užrašymo metu, didelė Azijos dalis deda viltis į budizmą. Ar šitas kilnus tikėjimas, kuris taip drąsiai žengė per tamsiuosius praeities amžius, vėl priims išplėtotų kosminių realybių tiesą, net ir taip, kaip didžiojo mokytojo Indijoje mokiniai kažkada klausėsi jo naujosios tiesos skelbimo? Ar šitas senovės tikėjimas dar kartą reaguos į naujų sampratų apie Dievą ir Absoliutą, kurių jis taip ilgai ieškojo, pateikimo gaivinančius akstinus?

Visa Urantija laukia, kada bus skelbiama kilninanti Mykolo žinia, kurios neapsunkintų doktrinos ir dogmos, kurios susikaupė per devyniolikos amžių ryšius su evoliucinės kilmės religijomis. Toji valanda ateina, kada budizmui, krikščionybei, induizmui, ir net visų tikėjimų tautoms, būtų pateikta ne evangelija apie Jėzų, bet gyvoji, dvasinė Jėzaus evangelijos tikrovė.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1042]▼

95 DOKUMENTAS

MELKIZEDEKO MOKYMAI LEVANTE

KAIP Indija pagimdė daugelį rytinės Azijos religijų ir filosofijų, taip Levantas buvo Vakarų pasaulio tikėjimų giminė. Salemo misionieriai pasklido po visą pietvakarinę Aziją, per Palestiną, Mesopotamiją, Egiptą, Iraną, ir Arabiją, visur skelbdami Makiventos Melkizedeko evangelijos gerąją naujieną. Kai kuriuose iš šitų kraštų jų mokymai davė vaisių; kituose kraštuose jiems sekėsi permainingai. Kartais jiems nepasisekdavo dėl išminties stokos, kartais jiems nepavykdavo dėl nuo jų nepriklausančių aplinkybių.

1. SALEMO RELIGIJA MESOPOTAMIJOJE

Iki 2.000 m. pr. Kr. Mesopotamijos religijos setitų mokymus buvo tiesiog beveik praradusios, ir joms didelė dalimi įtaką darė įsiveržėlių dviejų grupių primityvūs tikėjimai: beduinų semitų, kurie čia pateko iš vakarinės dykumos, ir barbarų raitelių, kurie buvo nusileidę iš šiaurės.

Bet ankstyvųjų Adomitų tautų paprotys pagerbti savaitės septintąją dieną niekada nebuvo iki galo išnykęs Mesopotamijoje. Tikrai, Melkizedeko eros metu, septintoji diena buvo laikoma pati nelaimingiausia. Ją buvo persmelkę tabu; nebuvo galima išvykti kelionėn, virti maisto, ar įkurti ugnies blogio septintąją dieną. Žydai atgal į Palestiną nusinešė didelę dalį Mesopotamijos tabu, susijusių su tuo, kaip babiloniečiai laikėsi septintosios dienos, Sabatumo.

Nors Salemo mokytojai daug padarė, kad Mesopotamijos religijos būtų pagerintos ir išvystytos, bet jiems nepasisėkė įvairių tautų atvesti į tai, kad jos nuolat pripažintų vieną Dievą. Toks mokymas buvo vystymas per daugiau negu vieną šimtą penkiasdešimt metų, o tada palaipsniui užleido kelią senesniam tikėjimui į daugybę dievybių.

Salemo mokytojai labai smarkiai sumažino Mesopotamijos dievų skaičių, vienu metu pagrindinių dievybių skaičių apribojo iki septynių: Belo, Šamašo, Nabo, Ano, Ejo, Marduko, ir Sino. Kada naujasis mokymas buvo pasiekęs aukščiausią tašką, tada iš šitų dievų jie tris iškėlė į aukštybę, turinčią valdžią visiems kitiems, Babilono triadą: Belą, Eją, ir Aną, žemės, jūros, ir dangaus dievus. Dar kitos triados iškilo kitose vietovėse, visos primenančios anditų ir šumerų mokymus apie trejybę ir grindžiamus salemitų tikėjimu į Melkizedeko trijų apskritimų ženklą.

Niekada iš tikrųjų Salemo mokytojai iki galo nepranoko Ištaros, dievų motinos ir lytinio vaisingumo dvasios, populiarumo. Jie daug padarė, kad šitos deivės garbinimą sukilnintų, bet babiloniečiai ir jų kaimynai niekada iki galo

neatsisakė užmaskuotų lytinio garbinimo formų. Visoje Mesopotamijoje visos moterys laikėsi visuotinio papročio atsiduoti, bent jau vieną kartą jaunystėje,

[1043]▼

nepažįstamiesiems; buvo manoma, jog tokio atsidavimo reikalauja Išlara, ir buvo tikima, kad nuo šitos lytinės aukos labai didele dalimi priklauso vaisingumas.

Melkizedeko mokymo ankstyvojo plitimo rezultatai buvo puikūs tol, kol Nabodadas, mokyklos vadovas Kiše, nenusprendė imtis plataus puolimo prieš vyraujančius šventyklos prostitucijos papročius. Bet savo pastangomis Salemo misionieriams šitos visuomeninės reformos įgyvendinti nepavyko, ir po šitos nesėkmės nuolaužomis buvo palaidoti jų visi kiti svarbesnieji dvasiniai ir filosofiniai mokymai.

Tuoju po šito Salemo evangelijos pralaimėjimo smarkiai išplito Išlartos kultas, toks ritualas, kuris jau iki to meto buvo įsiveržęs į Palestiną kaip Aštoreta, į Egiptą buvo įsiveržęs kaip Izidė, į Graikiją, kaip Afroditė, ir į šiaurines gentis pateko kaip Astartė. Ir būtent dėl šito Išlartos garbinimo atgimimo Babilono žyniai vėl iš naujo ėmė stebėti žvaigždes; astrologija patyrė savo paskutinįjį didįjį mesopotamišką atgimimą, ateities pranašavimas tapo mada, ir per šimtmečius dvasininkija ėmė vis labiau išsigimti.

Melkizedekas savo pasekėjus buvo įspėjęs skleisti mokymą apie vienintelį Dievą, visų Tėvą ir Sutvėrėją, ir skelbti tikrai evangeliją apie dieviškąjį palankumą vien tik įtikėjimo dėka. Bet dažnai naujos tiesos mokytojai darydavo klaidą, mėgindami siekti per daug, mėgindami lėtą evoliuciją pakeisti staigia revoliucija. Melkizedeko misionieriai Mesopotamijoje moralinį standartą tiems žmonėms pakėlė per aukštai; jie stengėsi pasiekti per daug, ir jų kilnus reikalas baigėsi pralaimėjimu. Jie buvo pasiūsti skelbti konkrečią evangeliją, skelbti tiesą apie Visuotinio Tėvo tikrovę, bet jie išitraukė į akivaizdžiai vertingą papročių pertvarkymo reikalą, ir šitokiu būdu jų didžioji misija nuėjo šalutiniu keliu ir buvo realiai prarasta, nepatenkinusi troškimų, ir užmiršta.

Po vienos kartos Salemo būstinė Kiše priėjo prie pabaigos, o tikėjimo į vieną Dievą propaganda iš esmės nutrūko visoje Mesopotamijoje. Bet Salemo mokyklų likučiai išsilaikė. Nedidelės grupelės, išsiblaškusios tai šen, tai ten, toliau tikėjo į vieną Kūrėją ir kovojo prieš Mesopotamijos žynių stabmeldystę ir amoralumą.

Būtent to laikotarpio, kuris ėjo po jų mokymo atmetimo, Salemo misionieriai parašė didelę dalį Senojo Testamento Psalmių, išskaptuodami jas akmenyje, kur nelaisvės metais jas surado vėlesniųjų laikų hebrajų šventikai, o vėliau jas įtraukė į himnų, priskiriamų žydų autorystei, rinkinį. Šitos gražios psalmės iš Babilono nebuvo parašytos Belo-Marduko šventyklose; jos buvo ankstyvesniųjų Salemo misionierių palikuonių darbas; ir jos yra pritrenkiantis kontrastas babiloniečių šventikų magiškiems konglomeratams. Jobo Knyga visiškai gerai atspindi Salemo mokyklos mokymus Kiše ir visoje Mesopotamijoje.

Didelė dalis Mesopotamijos religinės kultūros į hebrajų literatūrą ir liturgiją prasiskynė kelią per Egiptą Amenemopo ir Ichnatono darbo dėka. Egiptiečiai

nuostabiai išsaugojo mokymus apie visuomeninius išipareigojimus, kurie buvo kilę iš ankstesniųjų anditų mesopotamijiečių ir kuriuos tokia didele dalimi prarado vėlesnieji babiloniečiai, kurie užėmė Eufrato slėnį.

2. ANKSTYVOJI EGIPTO RELIGIJA

Pirminiai Melkizedeko mokymai iš tikrųjų giliausias šaknis įleido Egipte, iš kur vėliau jie išplito į Europą. Nilo slėnio evoliucinė

[1044]▼

religija buvo vystoma periodiškai, atvykstant Eufrato slėnio labiau išsivysčiusiems noditų, Adomitų, ir vėlesniųjų anditų tautų palikuonims. Laikas nuo laiko didelė dalis Egipto pilietinių administratorių buvo šumerai. Kaip Indija tomis dienomis priglaudė pasaulio didžiausią rasių mišinį, taip Egiptas puoselėjo labiausiai sumaišytą religinės filosofijos tipą, kokį tik galima būtų surasti Urantijoje, ir iš Nilo slėnio jis paplito į daugelį pasaulio dalių. Žydai didelę dalį savo sampratos apie pasaulio sukūrimą gavo iš babiloniečių, bet dieviškosios Apvaizdos sampratą jie gavo iš egiptiečių.

Daugiau dėl politinių ir moralinių tendencijų, o ne dėl filosofinių ir religinių pakraipų Egiptas labiau linko į Salemo, o ne į Mesopotamijos mokymą. Kiekvienas genties vadas Egipte, po to, kada užbaigdavo kovą dėl valdžios, siekdavo įamžinti savo dinastijos valdžią, paskelbdamas savo genties dievą pirmine dievybe ir visų kitų dievų sukūrėju. Šitokiu būdu palaipsniui egiptiečiai priprato prie superdievo idėjos, tramplino į vėlesnę doktriną apie visuotinę Dievybę kūrėją. Monoteizmo idėja Egipte bangavo pirmyn atgal daugelį amžių, tikėjimas į vieną Dievą visada sulaukdavo paramos, bet niekada iki galo nenustelbdavo besivystančios politeizmo sampratos.

Per amžius Egipto tautos buvo atsidavusios gamtos dievų garbinimui; tiksliau, kiekviena iš keturių dešimčių atskirų genčių iš tiesų turėjo savo ypatingą grupinį dievą, viena gentis garbino jautį, kita gentis garbino liūtą, trečia gentis garbino aviną, ir taip toliau. Dar anksčiau jos buvo totemo gentys, labai panašiai kaip Amerindai.

Su laiku egiptiečiai pastebėjo, kad mirusiųjų kūnai, patalpinti į kapų duobes, neišmūrytas plytomis, išsilaikydavo – užsibalzamuodavo – veikiant sodos prisigėrusiam smėliui, tuo tarpu palaidotieji plytiniuose rūsiuose suirdavo. Šitie stebėjimai atvedė prie tokių eksperimentų, dėl kurių rezultatų vėliau buvo imta mirusiųsios balzamuoti. Egiptiečiai tikėjo, jog kūno išsaugojimas palengvina perėjimą per ateities gyvenimą. Tam, kad individą būtų galima tinkamai identifikuoti tolimojoje ateityje po kūno suirimo, jie į kapą kartu su lavonu įdėdavo mirusiojo statulą ir jo atvaizdą išraižydavo ant karsto. Šitų mirusiojo statulų darymas labai išvystė Egipto meną.

Per amžius egiptiečiai buvo atsidavę tikėjimui į kapavietes kaip į kūno apsaugą ir į dėl šito patiriamą malonaus išlikimo po mirties apsaugą. Vėlesnioji magiškų papročių evoliucija, nors ir labai apsunkino gyvenimą nuo lopšio iki kapo, bet ir labai veiksmingai juos išlaisvino iš kapaviečių religijos. Žyniai ant karstų išraižydavo magiškus tekstus, kurie, buvo tikima, jog yra apsauga nuo to, kad "iš žmogaus nebūtų išimta širdis požeminiame pasaulyje." Netrukus buvo

sukauptas šitų įvairių magiškų tekstų rinkinys ir išsaugotas kaip "Mirusiųjų knyga." Bet Nilo slėnyje magiškas ritualas labai anksti įsiskverbė į sąžinės ir charakterio sferas iki tokio laipsnio, kokį nedažnai pasiekdavo tų dienų ritualai. Ir vėliau nuo šitų etinių ir moralinių idealų, o ne nuo įmantrių kapaviečių, priklausė išgelbėjimas.

Šitų laikų prietarus gerai parodo bendras tikėjimas į seilių efektyvumą kaip į gydomąjį veiksni, į tokią idėją, kuri atsirado Egipte, o iš ten pasklido į Arabiją ir Mesopotamiją. Legendiniame Horo mūšyje su Setu, jaunesnysis dievas neteko akies, bet po to, kada Setas buvo nugalėtas, šitą akį atstatė išmintingasis dievas Totas, kuris apspjovė žaizdą ir ją užgydė.

Egiptiečiai ilgą laiką tikėjo, kad žvaigždės, mirgančios naktiniame danguje, reiškia nusipelnusių mirusiųjų sielų išlikimą; jie manė, kad kitus išlikusiuosius sugeria saulė. Tam tikrą laikotarpį, saulės garbinimas tapo

[1045]▼

viena iš protėvių garbinimo rūšių. Didžiosios piramidės nuožulnus įėjimas buvo pasuktas tiesiai į Poliarinę žvaigždę tam, kad karaliaus siela, kada išeis iš kapo, galėtų kilti tiesiai į nejudančių žvaigždžių stacionarius ir nusistovėjusius žvaigždynus, tariamą karalių gyvenamąją buveinę.

Kada matėsi, kaip netiesioginiai saulės spinduliai skverbiasi į žemę per plyši debesyse, tai buvo tikima, jog tai rodo nuleidžiamus dangiškuosius laiptus, kuriais gali pakilti karalius ir kitos teisios sielos. "Karalius Pepis savo spinduliavimą nuleido po savo kojomis kaip laiptus, kuriais galėtų pakilti pas savo motiną."

Kada Melkizedekas pasirodė materialaus kūno pavidalu, tada egiptiečiai turėjo tokią religiją, kuri buvo nepalyginamai labiau išvystyta už aplinkinių tautų religiją. Jie tikėjo, kad išėjusi iš kūno siela, jeigu yra tinkamai apginkluota magiškomis formuluoėmis, gali išvengti trukdančių blogųjų dvasių ir gali nukeliauti į Ozyrio nuosprendžių salę, kur, jeigu nėra kalta dėl "žmogžudystės, apiplėšimo, klastojimo, svetimavimo, vagystės, ir savanaudiškumo," tai bus priimta į palaimos sferas. Jeigu šita siela bus pasverta ant svarstyklių ir pripažinta nepakankamo lygio, tuomet ji bus nusiųsta į pragarą, pas Praryjančiąją. Ir tai buvo, santykinai, išvystyta samprata apie ateities gyvenimą, palyginus su daugelio aplinkinių tautų tikėjimais.

Samprata apie pomirtinio gyvenimo teismą už nuodėmes, padarytas per žmogaus gyvenimą materialiam kūne žemėje, į hebrajų teologiją pateko iš Egipto. Žodis teismas per visą Hebrajų Psalmių Knygą paminėtas tiktai vieną kartą, ir tą konkrečią psalmę parašė egiptietis.

3. MORALINIŲ SAMPRATŲ EVOLIUCIJA

Nors Egipto kultūra ir religija iš esmės kilo iš anditų Mesopotamijos ir vėlesnėms civilizacijoms didelė dalimi buvo perduota per hebrajus ir graikus, bet didelė, labai didelė egiptiečių visuomeninio ir etinio idealizmo dalis atsirado Nilo slėnyje kaip grynai evoliucinis išsivystymas. Nepaisant to, kad didelė dalis tiesos ir kultūros buvo paimta iš anditų, bet Egipte moralinė kultūra kaip grynai

žmogiškasis reiškinys iki Mykolo savęs padovanojimo buvo išsivysčiusi labiau negu panašaus natūralaus metodo dėka ji buvo išvystyta bet kurioje kitoje konkrečioje vietovėje.

Moralinė evoliucija priklauso ne vien tikrai nuo apreiškimo. Aukšti moraliniai kriterijai gali kilti ir iš paties žmogaus patyrimo. Žmogus gali net išvystyti dvasines vertybes ir įgauti kosminės išvalgos iš savojo asmeninio patirtinio gyvenimo, nes jo viduje gyvena dieviškoji dvasia. Tokį natūralų sąžinės ir charakterio vystymąsi taip pat padidino ir periodiškai tiesos mokytojų atvykimai, senovės laikais, pasiekę iš antrojo Edeno, vėliau, pasirodę iš Melkizedeko būstinės Saleme.

Prieš tūkstančius metų iki to laiko, kada Salemo evangelija įsiskverbė į Egiptą, moralūs jo vadovai mokė teisingumo, dorumo, ir vengti godumo. Prieš tris tūkstančius metų iki buvo parašyti hebrajų raštai, egiptiečiai turėjo devizą: "Tvirtas yra tas žmogus, kurio matas yra teisumas; kuris žengia, vadovaudamasis juo." Jie mokė ramumo, nuosaikumo, ir taktiškumo. Vienas iš didžiųjų šitos epochos mokytojų skelbė: "Daryk gerai ir elkis teisingai su visais." Šito amžiaus Egipto triada buvo Tiesa-Teisingumas-Teisumas. Iš visų grynai žmogiškųjų Urantijos religijų nė viena niekada nepranoko Nilo slėnio šito kažkada buvusio humanizmo visuomeninių idealų ir moralinio grožio.

Šitų besivystančių etinių idėjų ir moralinių idealų dirvoje klestėjo išlikusios Salemo religijos doktrinos. Sampratos apie gerį ir blogį surado

[1046]▼

parengtą atsakymą tautos širdyje, kuri tikėjo, kad "Gyvybė yra suteikiama ramiesiems, o mirtis duodama kaltiesiems." "Nuramintas yra tas, kurio veiksmai sukelia meilę; nusikaltęs yra tas, kurio veiksmai sukelia neapykantą." Per amžius Nilo slėnio gyventojai gyveno vadovaudamiesi šitais besivystančiais etiniais ir visuomeniniais standartais iki to meto, kada pirmą kartą ėmė taikyti vėlesniasias sampratas apie tai, kas yra teisinga ir kas yra klaidinga – kas yra gera ir kas yra bloga.

Egiptas buvo intelektualus ir moralus, bet neperdaug dvasingas. Per šešis tūkstančius metų tarp egiptiečių iškilo tikrai keturi didieji pranašai. Kažkurį laiką jie sekė Amenemopu; Ochbaną jie nužudė; Ichnatoną priėmė, bet ne iš visos širdies vienos trumpos kartos laikotarpiui; Mozę jie atmetė. Ir vėl iš tiesų būtent politinės, o ne religinės aplinkybės, Abraomui ir, vėliau, Juozapui, palengvino didžiuliu laipsniu įtakoti visą Egiptą Salemo mokymų apie vieną Dievą labui. Tačiau, kada Salemo misionieriai pirmą kartą įžengė į Egiptą, tada jie surado šitą labai etinę evoliucinę kultūrą, kuri buvo susimaišiusi su modifikuotomis Mesopotamijos imigrantų moralinėmis normomis. Šitie ankstyvieji Nilo slėnio mokytojai buvo pirmieji, kurie paskelbė, jog sąžinė yra Dievo mandatas, Dievybės balsas.

4. AMENEMOPO MOKYMAI

Tinkamu laiku Egipte išaugo mokytojas, kurį daugelis vadino "žmogaus sūnumi," o kiti jį vadino Amenemopu. Šitas pranašas sąžinę iškėlė į aukščiausiojo teisėjo lygį priimant sprendimą tarp gėrio ir blogio, mokė, jog už

nuodėmę yra bausmė, ir skelbė išgelbėjimą kreipiantis į saulės dievybę.

Amenemopas mokė, jog turtai ir materialūs gausa yra Dievo dovana, ir šita samprata giliai persmelkė vėliau atsiradusią hebrajų filosofiją. Šitas kilnus mokytojas tikėjo, jog Dievo-sąmonė yra bet kokio elgesio lemiamas faktorius, jog kiekviena akimirka turėtų būti nugyventa taip, kad būtų suvokiamas Dievo buvimas ir atsakomybė jam. Šito išminčiaus mokymai vėliau buvo išversti į hebrajų kalbą ir tapo šitos tautos šventąja knyga likus daug laiko iki to meto, kada buvo užrašytas Senasis Testamentas. Šito gerojo žmogaus pagrindinis mokymas buvo susijęs su pamokymais, kuriuos jis suteikė savo sūnui, apie teisingumą ir sąžiningumą atsakingose valdymo pareigose, ir šitas taurus požiūris iš tolimosios praeities suteiktų garbę bet kokiam šiuolaikiniam valstybės pareigūnui.

Šitas Nilo išminčius mokė, jog "turtai patys įgauna sparnus ir išskrenda" – jog visi žemiškieji dalykai išnyksta. Jo didžioji malda buvo "išsivaduoti iš baimės." Jis visus ragino nusigręžti nuo "žmonių žodžių" ir atsisukti į "Dievo veiksmus." Iš esmės jis mokė: žmogus teigia, bet sprendžia Dievas. Jo mokymai, išversti į hebrajų kalbą, nulėmė Senojo Testamento Patarlių Knygos filosofiją. Išversti į graikų kalbą, jie nuspalvino visą vėlesniąją heleninę religinę filosofiją. Išminties Knygos egzempliorių turėjo vėliau gyvenęs Aleksandrijos filosofas, Filonas.

Amenemopas stengėsi apsaugoti evoliucinę etiką ir apreiškimo moralę, ir savo rašiniuose juos perdavė tiek hebrajams, tiek graikams. Jis nebuvo to amžiaus didžiausias religijos mokytojas, bet buvo pats įtakingiausias tuo, kad suteikė atspalvį vėlyvesniajai minčiai apie dvi gyvybiškai svarbias grandis Vakarų civilizacijos vystymuisi – hebrajų, tarp kurių iki aukščiausiojo lygio išsivystė Vakarų religinis tikėjimas, ir graikų, kurie grynai filosofinę mintį išvystė iki aukščiausiųjų europietiško aukštumo.

Hebrajų Išminties Knygoje penkioliktasis, septynioliktasis, dvidešimtis skyriai, ir nuo dvidešimt antrojo skyriaus, septynioliktojo sueiliavimo, iki dvidešimt ketvirtojo skyriaus, dvidešimt antrojo sueiliavimo,

[1047]▼

yra paimti beveik pažodiniai tekstai iš Amenemopo Išminties Knygos. Hebrajų Psalmių Knygos pirmoji psalmė yra parašyta Amenemopo ir yra Ichnatono mokymų šerdis.

5. NUOSTABUSIS ICHNATONAS

Amenemopo mokymai tarp egiptiečių palaipsniui ėmė silpti, kada dėl egiptiečio salemito daktaro įtakos, viena moteris iš karališkosios šeimos palaikė Melkizedeko mokymus. Šita moteris įtikino savo sūnų, Ichnatoną, Egipto faraoną, priimti šitas doktrinas apie Vieną Dievą.

Nuo tada, kada Melkizedekas išnyko iš materialaus kūno, nė viena žmogiškoji būtybė iki to laiko neturėjo tokios stebėtinai aiškos sampratos apie Salemo apreišką religiją, kokią turėjo Ichnatonas. Kai kuriais aspektais šitas jaunas Egipto karalius yra vienas iš nuostabiausių asmenų žmonijos istorijoje. Per šitą vis augančios dvasinės depresijos Mesopotamijoje laikmetį, jis saugojo

doktriną apie El Elijoną, Tą Vieną Dievą, Egipte, tokiu būdu palaikydamas monoteistinį kanalą, kuris buvo gyvybiškai svarbus tuo metu būsimam Mykolo savęs padovanojimo religiniam pagrindui. Ir būtent suvokiant šitą dvasinį veiksmą, šalia kitų priežasčių, vaikelis Jėzus buvo nugabentas į Egiptą, kur kai kurie Ichnatono dvasiniai parėmėjai pamatė jį ir tam tikru laipsniu suprato jo dieviškosios misijos Urantijoje kai kuriuos aspektus.

Mozė, didingiausia figūra laikotarpyje tarp Melkizedeko ir Jėzaus, buvo hebrajų rasės ir Egipto karališkosios šeimos bendra dovana pasauliui; ir jeigu Ichnatonas būtų turėjęs Mozės visapusiškumą ir sugebėjimus, jeigu jis būtų pademonstravęs tokį politinį talentą, kuris būtų prilygęs jo stebinančiam religiniam vadovavimui, tai Egiptas būtų tapęs to amžiaus didžiaja monoteistine nacija; ir jeigu taip būtų įvykę, tai galimas dalykas, kad Jėzus didesnę savo mirtingojo gyvenimo dalį būtų praleidęs Egipte.

Niekada per visą istoriją nė vienas kitas karalius taip metodiškai nevedė visos nacijos nuo politeizmo į monoteizmą, kaip tą darė šitas nepaprastasis Ichnatonas. Su stebinančiu ryžtingumu šitas jaunasis valdovas nutraukė ryšius su praeitimi, pakeitė savo vardą, paliko savo kapitalą, pastatė visiškai naują miestą, ir sukūrė naują meną ir literatūrą visai tautai. Bet jis ėjo per daug greitai; jis sukūrė per daug, daugiau negu galėjo išlikti po jo mirties. Be to, jam nepavyko užtikrinti materialaus stabilumo ir klestėjimo savo tautai, kuri prieš jo religinius mokymus vieningai protestavo, kada vėliau egiptiečius užliejo nelaimių ir priespaudos bangos.

Jeigu šitas vyras, kuris turėjo stebėtinai aiškų matymą ir nepaprastą tikslo siekimą, būtų turėjęs ir Mozės politinę išmintį, tuomet jis būtų pakeitęs visą religijos evoliucijos ir tiesos apreiškimo istoriją Vakarų pusrutulyje. Per visą savo gyvenimą jis sugebėjo pažaboti žynių veiklą, jis juos apskritai diskreditavo, bet savo kultū jie laikėsi slapta ir griebėsi aktyvių veiksmų, kai tiksliai jaunasis karalius pasitraukė iš valdžios; ir jie tuoj pat visus vėlesnius Egipto vargus susiejo su jo valdymo metais įvestu monoteizmu.

Labai išmintingai Ichnatonas stengėsi monoteizmą įtvirtinti saulės-dievo priedangoje. Šitas sprendimas pereiti prie Visuotinio Tėvo garbinimo, asimiliuojant visus dievus į saulės garbinimą, kilo, patarus salemitų daktarui. Ichnatonas paėmė tuo metu egzistavusio tikėjimo į Atoną apibendrintas doktrinas, susietas su Dievybės tėvyste ir motinyste, ir sukūrė tokią

[1048]▼

religiją, kuri pripažino glaudų garbinimo ryšį tarp žmogaus ir Dievo.

Ichnatonas buvo pakankamai išmintingas, kad palaikytų išorinį Atono, saulės-dievo, garbinimą, tuo tarpu savo bičiuliams jis vadovavo užmaskuotai garbinant Vieną Dievą, Atono sutvėrėją ir aukščiausiąjį visų Tėvą. Šitas jaunasis mokytojas-karalius buvo daug rašantis rašytojas, buvo traktato, pavadinto "Vienintelis Dievas," autorius, knygos, kurioje buvo trisdešimt vienas skyrius ir kurią šventikai, sugrįžę į valdžią, visiškai sunaikino. Ichnatonas taip pat parašė vieną šimtą trisdešimt septynis himnus, iš jų dvylika dabar yra išsaugoti Senojo Testamento Psalmių Knygoje, priskirti hebrajų autorystei.

Kasdieniam gyvenime Ichnatono religijos aukščiausiasis žodis buvo "teisumas," ir netrukus sampratą apie teisų poelgį jis išplėtė, aprėpdamas

tarptautinę, o taip pat ir nacionalinę etiką. Tai buvo stebinančio asmeninio pamaldumo karta, ir tarp intelektualiausių vyrų ir moterų buvo būdingas nuoširdus siekimas surasti Dievą ir jį pažinti. Tais laikais visuomeninė padėtis arba turtai nė vienam egiptiečiui nesuteikdavo jokio privalumo įstatymo atžvilgiu. Egipto šeimininis gyvenimas daug prisidėjo prie to, kad išsaugotų ir išvystytų moralią kultūrą, ir buvo įkvėpimas vėlesniajam žydų nuostabiam šeimininiam gyvenimui Palestinoje.

Ichnatono evangelijos fatališkoji silpnybė buvo jos didžiausia tiesa, tas mokymas, kad Atonas yra ne tik Egipto sutvėrėjas, bet taip pat ir "viso pasaulio, žmogaus ir žvėrių, ir visų svetimų kraštų, net Sirijos ir Kušo, be šitos Egipto žemės, sutvėrėjas. Jis visus pastato į savo vietas ir pasirūpina visų reikmėmis." Šitokios sampratos apie Dievybę buvo išvystytos ir išaukštintos, bet jos nebuvo nacionalistinės. Tokie internacionalumo jausmai religijoje nepadidino Egipto armijos moralės mūšio lauke, tuo tarpu jie suteikė veiksmingų ginklų žyniams, kad juos panaudotų prieš jaunąjį karalių ir jo naująją religiją. Jis turėjo tokią sampratą apie Dievybę, kuri buvo nepalyginamai labiau išvystyta už vėlesniųjų hebrajų sampratą, bet ji buvo per daug išvystyta, kad galėtų atlikti nacijos kūrėjo vaidmenį.

Nors Ichnatonui mirus, monoteistinis idealas nukentėjo, bet vieno Dievo idėja išliko daugelio grupių protuose. Ichnatono žentas nuėjo kartu su žyniais, sugrįžo prie senųjų dievų garbinimo, pasikeisdamas savo vardą į Tutanchamono. Sostinė sugrįžo į Tebą, ir krašte ėmė smarkiai gausėti žynių, galiausiai jie užvaldė vieną septintadalį viso Egipto; o netrukus vienas iš tos pačios žynių kategorijos įsidrąsino užgrobti ir karūną.

Bet monoteistinės bangos žyniai iki galo nugalėti negalėjo. Vis didesniu laipsniu jie buvo verčiami savo dievus apjungti ir rašyti su brūkšneliu; dievų šeima traukėsi vis daugiau ir daugiau. Ichnatonas intensyviai šviečiantį dangaus diską buvo susiejęs su kūrėju Dievu, ir šita idėja tebedegė žmonių širdyse, net ir žynių, daug laiko praėjus po jaunojo reformatoriaus mirties. Monoteizmo samprata Egipte ir pasaulyje niekada nebuvo išnykusi iš žmonių širdžių. Ji išsilaikė net iki to laiko, kada atvyko to paties dieviškojo Tėvo, to vienintelio Dievo, kurį Ichnatonas taip atkakliai skelbė, kad garbintų visas Egiptas, Sūnus Kūrėjas.

Ichnatono doktrinos silpnumą sudarė tas faktas, kad jis siūlė tokią išvystytą religiją, jog iki galo jo mokymus pajėgė suvokti tikrai išsilavinę egiptiečiai. Paprasti žemdirbiai jo evangelijos niekada nesuvokė ir, dėl to, buvo pasirengę sugrįžti su žyniais prie Izidės ir jos vyro Ozyrio, kuris tariamai stebuklingai prisikėlė po to, kada jį žiauriai nužudė Setas, tamsos ir blogio dievas, senovinio garbinimo.

[1049]▼

Egiptiečiams mokymas apie visų žmonių nemirtingumą buvo per daug išvystytas. Prisikėlimas buvo pažadėtas tikrai karaliams ir turtingiesiems; dėl to iš tikrųjų jie taip rūpestingai balzamuodavo ir išsaugodavo kūnus kapavietėse iki nuosprendžio dienos. Bet tokia išgelbėjimo ir prisikėlimo demokratija, kokios

mokė Ichnatonas, galiausiai įsivyravo net iki tokio laipsnio, jog egiptiečiai vėliau tikėjo nekalbančiųjų gyvūnų išlikimu.

Nors šito Egipto valdovo pastangos priversti savo žmones garbinti vieną Dievą žlugo, bet reikėtų pažymėti, kad jo darbo pasekmės per amžius išliko tiek Palestinoje, tiek Graikijoje, ir kad Egiptas tokiu būdu tapo taja grandimi, kuri sujungtą Nilo evoliucinę kultūrą ir Eufrato apreikštą religiją perdavė visoms vėlesniosioms Vakarų tautoms.

Šitos didingos moralinio vystymosi ir dvasinio augimo eros šlovė Nilo slėnyje labai greitai ėmė nykti maždaug tuo metu, kada ėmė formotis hebrajų nacionalinis gyvenimas, ir po savo gyvenimo Egipte šitie beduinai didelę dalį šitų mokymų nusinešė su savimi ir daugelį Ichnatono doktrinų įamžino savojoje rasinėje religijoje.

6. SALEMO DOKTRINOS IRANE

Iš Palestinos kai kurie Melkizedeko misionieriai per Mesopotamiją nuėjo tolyn ir į didįjį Irano plokščiakalnį. Daugiau negu penkis šimtus metų Salemo mokytojai sėkmingai darbavosi Irane, ir visa nacija linko į Melkizedeko religiją, kuomet dėl valdovų pasikeitimo staiga užgriuvo žiaurūs persekiojimai, kurie praktiškai užbaigė Salemo kulto monoteistinius mokymus. Abraomo susitarimo doktrina Persijoje iš esmės buvo išnaikinta, kada, šitame didingame moralinio renesanso amžiuje, šeštajame prieš Kristų, pasirodė Zoroastra tam, kad atgaivintų rusenančias Salemo evangelijos žarijas.

Šitas naujos religijos įkūrėjas buvo energingas ir drąsus jaunuolis, kuris, savo pirmosios piligriminės kelionės į Urą Mesopotamijoje metu, susipažino su pasakojimais apie Kaligastijos ir Liuciferio maištą – drauge su didele dalimi kitų pasakojimų – kurie visi padarė didžiulį poveikį jo religinei prigimčiai. Todėl, dėl vieno sapno, kurį jis susapnavo būdamas Ure, jis ėmė ruoštis grįžti į savo namus šiaurėje tam, kad pakeistų savosios tautos religiją. Jis buvo užsikrėtęs hebrajų idėja apie teisingumo Dievą, Mozės samprata apie dieviškumą. Jo sąmonėje buvo aiški Aukščiausiojo Dievo idėja, o visus kitus dievus jis priskyrė velniams, pažemino juos į demonų, apie kuriuos buvo girdėjęs Mesopotamijoje, gretas. Jis išgirdo pasakojimą apie Septynias Pagrindines Dvasias, nes šis pasakojimas buvo išlikęs Ure, ir, dėl to, jis sukūrė septynių aukščiausių dievų galaktiką su Ahura-Mazda jos priešakyje. Šituos pavaldžius dievus jis susiejo su Teisingo Įstatymo, Geros Minties, Kilnaus Valdymo, Švento Charakterio, Sveikatos, ir Nemirtingumo idealizavimu.

Ir šita naujoji religija buvo veiksmo – darbo – ne maldų ir ritualų religija. Jos Dievas buvo aukščiausiosios išminties būtybė ir civilizacijos globėja; tai buvo karinga religinė filosofija, kuri išdrįso kovoti prieš blogį, neveiklumą, ir atsilikimą.

Zoroastra nemokė ugnies garbinimo, bet stengėsi liepsną panaudoti kaip visuotinio ir aukščiausio viešpatavimo tyros ir išmintingos Dvasios simbolį. (Gaila, bet tai yra tiesa, kad vėlesnieji jo pasekėjai iš tiesų tiek gerbė, tiek ir garbino šitą simbolinę ugnį.)

Galiausiai, atsivertus į šį tikėjimą Irano princui, šita naujoji religija buvo skleidžiama kardu. Ir Zoroastra didvyriškai žuvo mūšyje už tai, kas, jo įsitikinimu, buvo "šviesos Viešpaties tiesa."

Zoroastrizmas yra vienintelis Urantijos tikėjimas, kuriame išsilaikė Dalamatijos ir Edeno mokymai apie Septynias Pagrindines Dvasias. Nors ir neišvystė sampratos apie Trejybę, bet jis iš tiesų tam tikru būdu priartėjo prie sampratos apie Dievą Septinkartį. Pirminis zoroastrizmas nebuvo grynas dualizmas; nors ankstyvieji mokymai iš tikrųjų blogį vaizdavo kaip lygiavertį gėriui laike, bet amžinybė tikrai jį paskandina galutiniojo gėrio tikrovėje. Tikrai vėlesniaisiais laikais iš tikrųjų imta tikėti, jog gėris ir blogis varžosi vienodomis sąlygomis.

Žydų pasakojimai apie dangų ir pragarą ir doktrina apie velnius, kaip užrašyta hebrajų raštuose, nors ir rėmėsi išsilaikiusiais pasakojimais apie Liuciferį ir Kaligastiją, bet iš esmės buvo paimti iš zoroastrizmo tuo laiku, kada žydus politiškai ir kultūriškai valdė persai. Zoroastra, kaip ir egiptiečiai, mokė apie "teismo dieną," bet šitą įvykį jis siejo su pasaulio pabaiga.

Net ir tai religijai, kuri Persijoje ėjo po zoroastrizmo, jis turėjo didelės įtakos. Kada Irano žyniai Zoroastos mokymus siekė atmesti, tada jie atgaivino senovinį Mitros garbinimą. Ir mitraizmas pasklido per Levanto ir Viduržemio jūros regionus, kažkiek laiko buvo tiek judaizmo, tiek ir krikščionybės bendraamžininkas. Tokiu būdu Zoroastos mokymai paeiliui įtakojo tris didžiausias religijas: judaizmą ir krikščionybę ir, per šitas abi, mohamedonizmą.

Bet tai yra tolimas šauksmas iš Zoroastos iškilių mokymų ir kilnių psalmių jo evangelijos šiuolaikiniams iškraipymams, kuriuos padarė persai, jautę didžiulę baimę mirusiesiems, drauge su tikėjimu į išvedžiojimus, iki kurių Zoroastra niekada nenusileido.

Šitas didis žmogus buvo vienas iš tos unikalios grupės, kuri netikėtai iškilo šeštajame amžiuje prieš Kristų tam, kad palaikytų Salemo šviesą, kad ji visiškai ir galutinai neužgestų, nes ji taip blankiai degė, rodydama žmogui jo tamsiame pasaulyje šviesos kelią, vedantį į amžinai trunkantį gyvenimą.

7. SALEMO MOKYMAI ARABIJOJE

Melkizedeko mokymai apie vieną Dievą buvo įtvirtinti Arabijos dykumoje santykinai neseniai. Kaip Graikijoje, taip ir Arabijoje Salemo misionieriams nepasisekė dėl to, kad jie klaidingai suprato Makiventos nurodymus dėl per daug didelės organizacijos. Bet jų savaip suprastas jo perspėjimas susilaikyti nuo bet kokių pastangų šitą evangeliją skleisti karine jėga ar civiline prievarta jų šitokiu būdu nesustabdė.

Net Kinijoje ar Romoje Melkizedeko mokymai iš tiesų nežlugo tiek, kiek šitame dykumos regione taip labai netoli nuo paties Salemo. Praėjus daug laiko po to, kada didžioji dalis Rytų ir Vakarų tautų tapo atitinkamai budistais ir krikščionimis, Arabijos dykuma tebebuvo tokia, kokia ji buvo per tūkstančius

metų. Kiekviena gentis garbino savo senuosius fetišus, o daugelis atskirų šeimų turėjo savo namų dievus. Ilgai tęsėsi kova tarp babiloniečių Ištar, hebrajų Jahvės, iranietų Ahuros, ir krikščionių Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvo. Niekada nė viena samprata nesugebėjo iki galo pakeisti kitų.

[1051]▼

Tai šen, tai ten per visą Arabiją buvo šeimų ir klanų besilaikančių vieno Dievo miglotos idėjos. Tokios grupės brangino pasakojimus apie Melkizedeką, Abraomą, Mozę, ir Zoroastrą. Buvo daug centrų, kurie būtų sureagavę į Jėzusoninę evangeliją, bet krikščionių misionieriai, veikę dykumų kraštuose, buvo bekompromisinė ir nenuolaidžiauanti grupė, priešingai kompromisus pripažinusiems ir išradingiems misionieriams, kurie veikė Viduržemio jūros pakrantės šalyse. Jeigu Jėzaus pasekėjai būtų rimčiau atsižvelgę į jo nurodymą "eiti po visą pasaulį ir skelbti evangeliją," ir jeigu savo pamoksluose jie būtų buvę nuolaidesni, ne tokie griežti su savo sugalvotais šalutiniais visuomeniniais reikalavimais, tada daugelis kraštų būtų mielai priėmę dailidės sūnaus paprastą evangeliją, tarp jų ir Arabija.

Nepaisant to fakto, jog didieji Levanto monoteizmo tikėjimai nesugebėjo įleisti šaknų į Arabiją, šitas dykumų kraštas sugebėjo sukurti tokį tikėjimą, kuris, nors ne toks reiklus savo visuomeniniais reikalavimais, vis tiek buvo monoteistinis.

Primityvūs ir neorganizuoti dykumos tikėjimai teturėjo tikrai vieną gentinės, rasinės, arba nacionalinės prigimties aspektą, ir tai buvo ypatinga ir bendra pagarba, kurią beveik visos Arabijos gentys norėjo išreikšti tam tikram juodo akmens fetišui vienoje iš Mekos šventyklų. Šitas bendro ryšio ir garbinimo taškas vėliau atvedė į islamo religijos sukūrimą. Kuo Jahvė, ugnikalnio dvasia, buvo žydams semitams, tuo Kaabos akmuo tapo jų pusbroliams arabams.

Islamo stiprybė buvo jo aiškiai nustatytas ir gerai apibrėžtas Alacho kaip vienos ir vienintelės Dievybės pateikimas; jo silpnoji vieta buvo karinės jėgos panaudojimas jo skelbimui, kartu su moters pažeminimu. Bet jis atkakliai laikėsi to, jog pateiktą Vieną Visuotinę visų Dievybę, "kuri pažįsta nematomus ir matomus. Ji yra gailestinga ir užjaučianti." "Iš tikrųjų Dievas turi daugybę gėrio visiems žmonėms." "Ir kada aš susergu, tada mane pagydo būtent jis." "Nes, kada tik šnekasi drauge trys, tada Dievas dalyvauja ketvirtas," nes, argi jis nėra "pirmasis ir paskutinytis, taip pat matomas ir pasislėpęs"?

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1052]▼

96 DOKUMENTAS

JAHVĖ – HEBRAJŲ DIEVAS

SUVOKDAMAS Dievybę, žmogus pirmiausia į savo suvokimą įtraukia visus dievus, tada visus svetimus dievus pajungia savosios genties dievybei, ir galiausiai atmeta visus, išskyrus galutinės ir aukščiausiosios vertės vieną Dievą.

Žydai visus dievus sintetavo į savo labiau išaukštintą Izraelio Viešpaties Dievo sampratą. Indusai savo įvairias dievybes panašiai sujungė į "vieną dievų dvasingumą," pavaizduotą Rig-Vedoje, tuo tarpu mesopotamijiečiai savo dievus suvedė į labiau centralizuotą sampratą apie Belą-Marduką. Šitos monoteizmo idėjos brendo visame pasaulyje netrukus po to, kada Makiventa Melkizedekas pasirodė Saleme Palestinoje. Bet Melkizedeko samprata apie Dievybę buvo nepanaši į evoliucinę įtraukimo, subordinavimo, ir pašalinimo filosofiją; ji rėmėsi išskirtinai kuriančiąja jėga ir labai greitai turėjo poveikio Mesopotamijos, Indijos, ir Egipto aukščiausiosioms sampratoms apie dievybę.

Salemo religiją giliai gerbė kaip tradiciją kėnitų ir kelios kitos gentys. Ir tai buvo vienas iš Melkizedeko įsikūnijimo tikslų: Kad vieno Dievo religija turėtų būti puoselėjama taip, jog būtų paruoštas kelias to vienintelio Dievo vieno iš Sūnų savęs padovanojimui žemėje. Vargu ar Mykolas galėtų atvykti į Urantiją iki to meto, kol čia neegzistuoja tikinti į Visuotinį Tėvą tauta, kurioje jis galėtų pasirodyti.

Salemo religija išsilaikė tarp kėnitų Palestinoje kaip jų tikėjimas, ir šita religija, kada vėliau priėmė hebrajai, iš pradžių, įtakojo egiptiečių moraliniai mokymai; vėliau, veikė babiloniečių teologinė mintis; ir galiausiai, įtakos turėjo iranietų sampratos apie gerį ir blogį. Iš esmės hebrajų religija yra grindžiama susitarimu tarp Abraomo ir Makiventos Melkizedeko, evoliuciškai ji yra daugelio unikalių situacinių aplinkybių padarinys, bet kultūros požiūriu ji yra daug ką laisvai pasiskolinusi iš viso Levanto regiono religijos, moralės, ir filosofijos. Būtent per hebrajų religiją didelė dalis Egipto, Mesopotamijos, ir Irano moralės ir religinės minties buvo perduota Vakarų tautoms.

1. DIEVYBĖS SAMPRATA TARP SEMITŲ

Ankstyvieji semitai laikėsi nuomonės, jog dvasia gyvena visuose daiktuose. Buvo gyvūnijos ir augalijos pasaulių dvasios; metinės dvasios, palikuonių viešpats; ugnies, vandens, ir oro dvasios; tikras dvasių panteonas, kurio reikėjo bijoti ir kurį reikėjo garbinti. Ir Melkizedeko mokymas apie Visuotinį Kūrėją niekada iki galo nesunaikino tikėjimo į šitas pavaldžias dvasias arba gamtos dievus.

Hebrajų progresavimas nuo politeizmo per henoteizmą į monoteizmą nebuvo nepertrauktas ir nuolatinis koncepcinis vystymasis. Savo

[1053]▼

sampratų apie Dievybę evoliucijoje jie patyrė daug nuosmukių, nors bet kurios vienos epochos metu skirtingose semitų tikinčiųjų grupėse egzistavo įvairios Dievo sampratos. Kartas nuo karto jų sampratoms apie Dievą būdavo taikoma daugybė terminų, ir tam, kad būtų užkirstas kelias susipainiojimams, šitie įvairūs Dievybės pavadinimai bus apibrėžti taip, kaip jie yra susiję su žydų teologijos evoliucija:

1. *Jahvė* buvo dievas Palestinos pietinėms gentims, kurios šią dievybę sampratą susiejo su Horibo kalnu, Sinajaus ugnikalniu. Jahvė buvo tiesiog vienas iš šimtų ir tūkstančių gamtos dievų, kurie pritraukė semitų genčių ir tautų dėmesį ir reikalavo garbinimo.

2. *El Elijonas*. Per amžius po Melkizedeko gyvenimo Saleme jo doktrina apie Dievybę išsilaikė įvairių versijų išraiška, bet apskritai ją išreiškė El Elijono, dangaus Paties Aukštojo Dievo terminas. Daugelis semitų, įskaitant ir betarpiškus Abraomo palikuonis, įvairiais laikotarpiais garbino tiek Jahvę, tiek El Elijoną.

3. *El Šadai*. Sunku paaiškinti, ką išreiškė El Šadai. Šita Dievo idėja buvo sudėtinė, kilusi iš Amenemopo Išminties Knygos mokymų, modifikuota Ichnatono doktrinos apie Atoną, ir toliau paveikta Melkizedeko mokymų, įkūnytų El Elijono sampratoje. Tačiau kada El Šadai samprata išsiskverbė į hebrajų protus, tada ją visiškai nuspalvino Jahvės tikėjimai, išpažinti dykumoje.

Viena iš viešpataujančių idėjų apie šitos eros religiją buvo egiptiečių samprata apie dieviškąją Apvaizdą, mokymas apie tai, jog materialus klestėjimas yra atlygis už tarnavimą El Šadai.

4. *Elis*. Visoje šitoje terminijos painiavoje ir sampratos neaiškume, daugelis pamaldžių tikinčiųjų nuoširdžiai stengėsi garbinti visas šitas besivystančias dieviškumo idėjas, ir čia atsirado paprotys šią sudėtinę Dievybę vadinti Elio vardu. Ir šitas terminas aprėpė dar kitus beduinų gamtos dievus.

5. *Elohimas*. Kiše ir Ure ilgą laiką išsilaikė šumerų-kaldeno grupės, kurios mokė trivienio Dievo sampratos, pagrįstos pasakojimais apie Adomo ir Melkizedeko laikus. Šitoji doktrina buvo atnešta į Egiptą, kur čia šita Trejybė buvo garbinama Elohimu vardu, arba vienaskaitoje kaip Eloahas. Egipto filosofai ir vėliau hebrajų kilmės Aleksandrijos mokytojai mokė šitos daugiskaitinių Dievų vienybės, ir daugelis Mozės patarėjų tremties metu tikėjo į šią Trejybę. Bet trinario Elohimu samprata niekada netapo hebrajų teologijos tikrąja dalimi, kol jie nepateko į babiloniečių politinę įtaką.

6. *Įvairūs vardai*. Semitai nemėgo ištarti savosios Dievybės vardo, ir dėl to jie kartas nuo karto vartodavo įvairius pavadinimus, kaip antai: Dievo Dvasia, Viešpats, Viešpaties Angelas, Visagalis, Tas Vienintelis Šventasis, Pats Aukštasis, Adonai, Dienų Senasis, Viešpats Izraelio Dievas, Dangaus ir Žemės Kūrėjas, Kyrios, Jahas, Gausybių Viešpats, ir Tėvas Danguje.

Jehovė yra terminas, kuris pastaraisiais laikais buvo vartojamas pažymėti užbaigtą Jahvės sampratą, kuri galiausiai išsivystė per ilgalaikę hebrajų patirtį. Bet Jehovės vardas imtas vartoti tikrai praėjus pusantro tūkstančio metų po Jėzaus laikų.

Maždaug iki 2.000 m. pr. Kr. Sinajaus Kalnas buvo su pertraukomis veikiantis ugnikalnis, retsykais išsiveržimai įvykdavo net izraelitų gyvenimo šitame regione laikais. Ugnis ir dūmai, kartu su kurtinančiais sprogimais, lydėjusiais šito ugninio kalno išsiveržimus, darė įspūdį ir kėlė pagarbą baimę beduinams, gyvenusiems aplinkiniuose regionuose, ir tai juos vertė labai smarkiai bijoti Jahvės. Vėliau šita Horibo Kalno dvasia tapo hebrajų semitų dievu, ir galiausiai jie ėmė tikėti, kad jis yra aukščiausias už visus kitus dievus.

Kanaanitai jau ilgą laiką buvo garbinę Jahvę, ir nors daugelis kenių daugiau ar mažiau tikėjo į El Elijoną, Salemo regiono superdievą, bet didžioji dauguma kanaanitų laisvai laikėsi senųjų gentinių dievybių garbinimo. Jie visiškai nenorėjo atsisakyti savo nacionalinių dievybių dėl tarptautinio, tuo labiau dėl tarpplanetinio, Dievo. Jie negalvojo apie visuotinę dievybę, ir dėl to šitos gentys ir toliau garbino savąsias gentines dievybes, įskaitant Jahvę ir sidabrinis ir auksinius veršelius, kurie simbolizavo beduinų piemenų sampratą apie Sinajaus ugnikalnio dvasią.

Siriečiai, nors ir garbino savuosius dievus, bet taip pat tikėjo į hebrajų Jahvę, nes jų pranašai Sirijos karaliui pasakė: "Jūsų dievai yra kalnų dievai; dėl to jie nugalėjo mus; bet leisk mums prieš juos kovoti lygumoje, ir tikrai mes būsimė už juos stipresni."

Žmogaus kultūrai vystantis, mažesnieji dievai tampa pavaldžiais aukščiausiajai dievybei; didysis Jupiteris išsilaiko tikrai kaip sušukimas. Monoteistai savo pavaldžius dievus laiko dvasiomis, demonais, lemtimis, nereidėmis, fėjomis, aitvarais, nykštukais, šmėklomis, ir piktąja akimi. Hebrajai perėjo per henoteizmą ir ilgą laiką tikėjo, kad egzistuoja ne tik Jahvė, bet ir kiti dievai, bet jie vis daugiau laikėsi požiūrio, kad šitos svetimos dievybės yra pavaldžios Jahvei. Jie sutiko su tuo, jog Chemosas, amoritų dievas, egzistuoja, bet laikėsi požiūrio, kad jis yra pavaldus Jahvei.

Jahvės idėja patyrė patį didžiausią vystymąsi iš visų mirtingųjų teorijų apie Dievą. Jos progresinę evoliuciją galima būtų lyginti tikrai su Budos sampratos metamorfoze Azijoje, kuri galiausiai atvedė į Visuotinio Absoliuto sampratą, kaip ir samprata apie Jahvę galiausiai atvedė į Visuotinio Tėvo sampratą. Tačiau kaip istorinį faktą, reikėtų suprasti, kad, nors žydai tokiu būdu keitė savo požiūrį į Dievybę nuo Horibo kalno gentinio dievo iki vėlesniųjų laikų mylinčio ir gailestingo Tėvo Kūrėjo, bet jie nepakeitė jo vardo; jie visą laiką ir toliau šią besivystančią Dievybės sampratą vadino Jahve.

2. SEMITŲ TAUTOS

Rytų semitai buvo gerai organizuoti ir gerai vadovaujami raiteliai, kurie įsiveržė į derlingo pusmėnulio rytinius regionus ir ten susivienijo su babiloniečiais. Kaldeniečiai, gyvenę netoli Uro, buvo vieni labiausiai išsivysčiusių rytinių semitų. Finikiečiai buvo susimaišiusių semitų labiau išsivysčiusi ir gerai organizuota grupė, kuriai priklausė Palestinos vakarinis sektorius išilgai Viduržemio jūros pakrantės. Rasiniu požiūriu semitai buvo tarp labiausiai susimaišiusių Urantijos tautų ir turėjo paveldėjimo faktorių beveik iš visų devynių pasaulio rasių.

Labai dažnai, arabų semitai kovodami skynėsi sau kelią į šiaurinę Pažadėtąją Žemę, žemę, kurioje “tekėjo pienas ir medus,” bet kiekvieną kartą juos išstumdavo geriau organizuoti ir daug labiau civilizuoti šiauriniai semitai ir hetitai. Vėliau, nepaprastai žiauraus bado metu, šitie klajojantys

[1055]▼

beduinai dideliais kiekiais įžengė į Egiptą kaip samdomi darbininkai Egipto viešuosiuose darbuose tikrai tam, kad patirtų karčią pavergimo patirtį, dirbdami Nilo slėnio paprastų ir engiamų darbininkų sunkų kasdienį darbą.

Būtent tikrai po Makiventos Melkizedeko ir Abraomo laikų kai kurios semitų gentys, dėl savo ypatingų religinių tikėjimų, buvo vadinamos Izraelio vaikais, o vėliau hebrajais, žydais, ir "išrinktąja tauta." Abraomas nebuvo visų hebrajų rasis tėvas; jis net nebuvo protėvis visiems beduinams semitams, kurie buvo laikomi nelaisvėje Egipte. Tas tiesa, jo palikuonys, išėję iš Egipto, iš tikrųjų suformavo vėlesniosios žydų tautos branduolį, bet absoliuti dauguma vyrų ir moterų, kurie buvo įjungti į Izraelio klanus, niekada nebuvo gyvenę Egipte. Jie buvo tiesiog tokie pat klajokliai, kurie nusprendė atsiduoti Mozės vadovavimui, kada Abraomo vaikai ir jų bičiuliai semitai iš Egipto keliavo per šiaurės Arabiją.

Melkizedeko mokymas apie El Elijoną, Patį Aukštąjį, ir apie susitarimą dėl dieviškojo palankumo įtikėjimo dėka, didžiąja dalimi buvo užmiršti iki to laiko, kada egiptiečiai pavergė semitų tautas, kurios netrukus turėjo suformuoti hebrajų naciją. Bet per visą šitą nelaisvės laikotarpį šitie Arabijos klajokliai laikėsi savo tradicinio tikėjimo į Jahvę kaip į savo rasinę dievybę.

Jahvę garbino daugiau negu vienas šimtas atskirų Arabijos genčių, ir išskyrus Melkizedeko El Elijono sampratos atspalvį, kuris išsilaikė tarp labiau išsilavinusių Egipto klasių, įskaitant mišrius hebrajų ir egiptiečių palikuonis, eilinių hebrajų belaisvių vergų religija buvo senojo Jahvės magijos ir aukojimo ritualo modifikuota versija.

3. NEPRILYGSTAMASIS MOZĖ

Hebrajų sampratų apie Aukščiausiąjį Kūrėją ir jo idealų evoliucijos pradžia siekia semitų išvykimą iš Egipto, vadovaujant tam didžiajam lyderiui, mokytojui, ir organizatoriui, Mozei. Jo motina buvo kilusi iš Egipto karališkosios šeimos; jo tėvas buvo semitas tarpininkas tarp vyriausybės ir beduinų belaisvių. Tokiu būdu Mozė turėjo tokių savybių, kurias buvo paveldėjęs iš aukštesniųjų rasinių šaltinių; jo protėviai buvo taip smarkiai susimaišę, kad neįmanoma jo įtraukti į kokią nors vieną rasinę grupę. Jeigu jis nebūtų buvęs tokio mišraus tipo, tuomet jis niekada nebūtų pademonstravęs to nepaprasto visapusiškumo ir prisitaikymo, kas jį įgalino valdyti tą įvairialytę bandą, kuri galiausiai susijungė su tais beduinais semitais, kurie, jam vadovaujant, pabėgo iš Egipto į Arabijos Dykumą.

Nepaisant Nilo karalystės kultūros vilionių, Mozė nusprendė savo likimą susieti su savo tėvo tauta. Tuo metu, kada šitas didis organizatorius kūrė savo planus, kada nors ateityje išvaduoti savo tėvo tautą, beduinų belaisviai vargu ar turėjo tokią religiją, kurią būtų verta vadinti šituo vardu; jie iš tikrųjų neturėjo tikros Dievo sampratos ir vilties pasaulyje.

Nė vienas vadovas iki to meto niekada nebuvo ėmęsis užduoties reformuoti ir pakelti tokios žmogiškųjų būtybių grupės, kuri būtų nelaimingesnė, labiau prislėgta, labiau nusiminusi, ir tokia neišmananti. Bet šitie vergai turėjo paslėptas vystymosi galimybes savo paveldėtose savybėse, ir buvo pakankamas skaičius išlavintų lyderių, kuriuos paruošė Mozė, besirengdamas maišto dienai ir išsiveržimui į laisvę, kad būtų sudarytas sumanių organizatorių korpusas. Šitie labiau išsivystę vyrai buvo įdarbinti vietiniais savosios tautos prižiūrėtojais; jie buvo gavę tam tikrą išsilavinimą Mozės įtakos Egipto valdovams dėka.

[1056]▼

Mozė stengėsi diplomatiškai susitarti dėl savo bičiulių semitų laisvės. Jis ir jo brolis su Egipto karaliumi sudarė sutartį, pagal kurią jiems buvo suteiktas leidimas taikiai palikti Nilo slėnį ir išvykti į Arabijos Dykumą. Jie turėjo gauti kuklų užmokestį pinigais ir prekėmis kaip ženklą už savo ilgalaikę tarnybą Egipte. Hebrajai savo ruožtu sudarė susitarimą, kad su faraonais jie palaikys draugiškus ryšius ir neprisijungs prie jokių sąjungų, nukreiptų prieš Egiptą. Bet karalius vėliau manė, jog yra tinkama šitą sutartį anuliuoti, pateikdamas kaip savąją priežastį tą pretekstą, kad jo šnipai jam buvo pranešę apie neišitikimybę tarp beduinų vergų. Jis pareiškė, kad laisvės jie siekia turėdami tikslą išeiti į dykumą tam, kad prieš Egiptą suorganizuotų klajoklius.

Bet Mozė nebuvo nusivylęs; jis laukė savosios valandos, ir greičiau negu po metų, kada Egipto karinės pajėgos buvo visiškai užimtos tuo, jog vienu ir tuo pačiu metu priešinosi Libijos vykdant žiauriam puolimui pietuose ir Graikijos karo laivyno įsiveržimui šiaurėje, šitas bebaimis organizatorius po nuostabiausio naktinio pabėgimo savo tėvynainius išvedė iš Egipto. Šitas staigus bėgsmas į laisvę buvo rūpestingai suplanuotas ir sumaniai įgyvendintas. Ir jiems pasisekė, nežiūrint to, kad ant kulnų lipo faraonas ir nedidelis egiptiečių būrys, kurie visi krito nuo besiginančių bėglių, palikdami daug prisiplėšto turto, kurį dar padidino ir tas grobis, kurį besiveržiančių pirmyn pabėgusių vergų armija prisigrobė, kada ji toliau žygiavo link savo protėvių namų dykumoje.

4. JAHVĖS SKELBIMAS

Mozės mokymo evoliucija ir išaukštinimas paveikė beveik pusę viso pasaulio, ir vis dar veikia net ir dvidešimtajame amžiuje. Nors Mozė suvokė labiau išvystytą Egipto religinę filosofiją, bet beduinai vergai mažai ką žinojo apie tokius mokymus, tačiau jie niekada nebuvo pamiršę Horibo kalno dievo, kurį jų protėviai vadino Jahve.

Mozė buvo girdėjęs apie Makiventos Melkizedeko mokymus tiek iš savo tėvo, tiek ir iš motinos, jų abiejų religinio tikėjimo bendrumas paaiškina tą neįprastą sąjungą tarp moters, turėjusios karališkojo kraujo, ir vyro iš nelaisvėje buvusios rasės. Mozės uošvis buvo kenitas, garbinęs El Elijoną, bet išlaisvintojo tėvai tikėjo į El Šadai. Tokiu būdu Mozė buvo išlavintas El Šadaistas; savo uošvio įtakoje jis tapo El Elijonistu; ir iki to meto, kada po pabėgimo iš Egipto hebrajai įsirengė stovyklas prie Sinajaus Kalno, jis buvo suformulavęs naują ir išplėstą sampratą apie Dievybę (kilusią iš visų jo ankstesniųjų tikėjimų), kurią išmintingai jis nusprendė paskelbti savajai tautai kaip išplėstą sampratą apie jų

senąją gentinį dievą Jahvę.

Mozė stengėsi šituos beduinus mokyti El Elijono idėjos, bet prieš palikdamas Egiptą, jis buvo įsitikinęs, kad šitos doktrinos jie niekada iki galo nesuvoks. Dėl to jis sąmoningai nusprendė padaryti kompromisą, jų gentinį dykumos dievą padaryti tuo vienu ir vieninteliu jo pasekėjų dievu. Mozė konkrečiai nemokė, jog kitos tautos ir nacijos negali turėti kitų dievų, bet jis iš tikrųjų ryžtingai tvirtino, kad Jahvė yra virš kitų ir aukščiau už kitus, ypač hebrajams. Bet jį iš tikrųjų visada vargino nemaloni padėtis, kada jis stengdavosi savo naują ir aukštesnę Dievybės idėją šitiems nemokytiems vergams pateikti pridengtą senoviniu Jahvės vardu, kurį visada simbolizavo beduinų genčių aukso veršis.

Tas faktas, kad bėgančių hebrajų dievas buvo Jahvė, paaiškina, kodėl jie taip ilgai pasiliko prie švento Sinajaus kalno, ir kodėl jie ten gavo

[1057]▼

Dešimt Įsakymų, kuriuos Mozė paskelbė Jahvės, Horibo dievo, vardu. Per šią ilgą gyvenimo laikotarpį prie Sinajaus naujai atsirandančio hebrajų garbinimo religiniai ritualai buvo toliau patobulinti.

Neatrodo, jog Mozei kada nors būtų pavykę įtvirtinti savo kažkuria prasme išvystytą ritualinį garbinimą ir savo pasekėjus išlaikyti nesugadintus ketvirtį amžiaus, jeigu nebūtų įvykęs galingas Horibo išsiveržimas tuo metu, kada jie savo garbinimo trečiąją savaitę gyveno jo papėdėje. "Jahvės kalnas buvo apimtas ugnies, o dūmai kilo taip, kaip kyla dūmai iš žaizdro, ir visas kalnas galingai drebėjo." Turint omeny šią kataklizmą, nėra nieko keisto, jog Mozė savo sielos broliams galėjo įteigti toki mokymą, kad jų Dievas yra "galingas, baisus, praryjanti ugnis, sukeliantis baimę, ir visagalis."

Mozė skelbė, kad Jahvė yra Izraelio Viešpats Dievas, kuris hebrajus pasirinko savo išrinktąja tauta; jis kūrė naują naciją, ir jis išmintingai nacionalizavo savo religinius mokymus savo pasekėjams sakydamas, kad Jahvė yra labai reiklus, "pavydus Dievas." Bet vis vien jis stengėsi jų sampratą apie dieviškumą išplėsti, kada juos mokė, kad Jahvė yra "bet kokio materialaus kūno dvasių Dievas," ir kada sakė, kad "Amžinasis Dievas yra jūsų prieglobstis, o apačioje yra amžinosios rankos." Mozė mokė, kad Jahvė yra Dievas, kuris laikosi susitarimo; kad jis "neapleis jūsų ir nesunaikins jūsų, neužmirš susitarimo su jūsų tėvais, nes Viešpats jus myli ir neužmirš tos priesaikos, kurią jis davė jūsų tėvams."

Mozė didvyriškai stengėsi iškelti Jahvę iki aukščiausiosios Dievybės orumo, kada jis pateikė jį kaip "tiesos Dievą ir be ydų, teisingą ir teisų visais savo poelgiais." Ir vis tik, nepaisant šito išaukštinto mokymo, jo pasekėjų ribotas supratimas vertė kalbėti apie tokį Dievą, kuris turi žmogaus atvaizdą, kurį apima pykčio, įniršio, ir žiaurumo priepuoliai, net ir tokį Dievą, kuris yra kerštingas ir kurį lengvai paveikia žmogaus elgesys.

Mozės mokymų įtakoje šitas gentinės prigimties dievas, Jahvė, tapo Izraelio Viešpačiu Dievu, kuris ėjo kartu su jais per dykumą, net ir į tremtį, kur netrukus jį suvokė kaip visų tautų Dievą. Vėliau buvusi nelaisvė, kuri žydus pavergė Babilone, galutinai išlaisvino besivystančią Jahvės sampratą tam, kad įgautų visų nacijų Dievo monoteistinį vaidmenį.

Pats unikaliausias ir labiausiai stebinantis hebrajų religinės istorijos aspektas

yra susijęs su šita nuolatine Dievybės sampratos evoliucija, pradedant nuo Horibo kalno primityvaus dievo ir einant aukštyn per vienas po kito ėjusius jų dvasinių lyderių mokymus iki aukštai išvystyto lygio, pavaizduoto Isajo doktrinos apie Dievybę, kuris skelbė tą nuostabią sampratą apie mylintį ir gailestingą Tėvą Kūrėją.

5. MOZĖS MOKYMAI

Mozė buvo nepaprasto derinio karinis lyderis, visuomeninis organizatorius, ir religinis mokytojas. Jis buvo pats svarbiausias individualus pasaulio mokytojas ir lyderis laikotarpyje tarp Makiventos ir Jėzaus. Mozė mėgino Izraelyje įdiegti daug reformų, apie kurias rašytinių liudijimų nėra. Per vieno žmogaus gyvenimo tarpsnį daugiakalbę vadinamąją hebrajų ordą jis išvedė iš vergovės ir necivilizuotų klajonių, tuo pačiu metu jis paklojo pagrindą nacijos vėlesniam gimimui ir rasės išlikimui.

Apie didingą Mozės darbą yra užrašyta tiek mažai, nes hebrajai tremties metu rašytinės kalbos neturėjo. Įrašai apie Mozės laikus ir darbus

[1058]▼

atsirado iš pasakojimų, išlikusių daugiau negu vieną tūkstantį metų po didžiojo lyderio mirties.

Didelė dalis tų patobulinimų, kuriuos Mozė padarė egiptiečių ir aplinkinių Levanto genčių religijai, buvo dėl kenitų pasakojimų apie Melkizedeko laikus. Be Makiventos mokymo Abraomui ir jo amžininkams, hebrajai iš Egipto būtų išėję beviltiškoje tamsoje. Mozė ir jo uošvis, Jetras, surinko pasakojimų apie Melkizedeko laikus likučius, ir šitie mokymai, drauge su egiptiečių apsišvietimu, vedė Mozę į tai, jog sukurtų patobulintą izraelitų religiją ir ritualą. Mozė buvo organizatorius; jis atrinko tai, ką Egipto ir Palestinos religija ir papročiai turėjo geriausia ir, tuos papročius susiejęs su pasakojimais apie Melkizedeko mokymus, jis sukūrė hebrajų ritualinę garbinimo sistemą.

Mozė tikėjo į Apvaizdą; jį giliai paveikė Egipto doktrinos apie viršgamtinį Nilo valdymą ir kitas gamtos stichijas. Jis turėjo didingą Dievo viziją, bet jis buvo visiškai nuoširdus, kada hebrajus mokė, kad, jeigu jie paklus Dievui, tai "Jis mylės jus, laimins jus, ir daugins jus. Jis daugins jūsų iščių vaisių ir jūsų žemės vaisių – grūdus, vyną, aliejų, ir jūsų bandą. Jūs suklestėsite geriau už visas kitas tautas, ir Viešpats jūsų Dievas pašalins visus jūsų negalavimus ir neleis jums susirgti jokiais blogomis Egipto ligomis." Jis net sakė: "Prisiminkite Viešpatį savo Dievą, nes būtent jis suteikia jums galios, kad įgytumėte turtų." "Jūs skolinsite daugeliui nacijų, bet patys nesiskolinsite. Jūs valdysite daugelį nacijų, bet jos nevaldys jūsų."

Bet iš tikrųjų buvo gaila matyti, kaip šitas didingas Mozės protas mėgina išaukštintą sampratą apie El Elijoną, Patį Aukštąjį, pritaikyti prie neišmanančių ir neraštingų hebrajų suvokimo. Savo surinktiems vadovams jis griaudėjo: "Viešpats jūsų Dievas yra vienas Dievas; be jo nėra jokio kito"; tuo tarpu mišriai gausybei jis pareiškė: "Kas tarp visų dievų yra toks, kaip jūsų Dievas?"

Mozė drąsiai ir iš dalies sėkmingai pasisakė prieš fetišus ir stabų garbinimą, pareikšdamas: "Jūs nematėte jokio atvaizdo tą dieną, kada jūsų Dievas šnekėjo jums Horibe iš ugnies." Jis taip pat uždraudė bet kokio pobūdžio atvaizdų darymą.

Mozė bijojo skelbti Jahvės gailestingumą, labiau norėjo sukelti pagarbą baimę, kad tauta Dievo teisingumo bijotų, kada jis sakė: "Viešpats jūsų Dievas yra Dievų Dievas ir Viešpačių Viešpats, didis Dievas, galingas ir siaubingas Dievas, kuriam visi yra vienodi." Vėl jis siekė suvaldyti vaidingus klanus, kada pareiškė, kad "jūsų Dievas nužudo tada, kada jam nepaklūstate, jis gydo ir suteikia gyvenimą tada, kada jam paklūstate." Bet Mozė šitas gentis mokė, kad jos taps Dievo išrinktąja tauta tikrai su sąlyga, jeigu "laikysis jo visų įsakymų ir paklus jo visiems nurodymams."

Hebrajai per šituos ankstyvuosius laikus buvo mažai mokomi apie Dievo gailestingumą. Jie sužinojo, kad Dievas yra "Visagalis; Viešpats yra didis karys, mūšių Dievas, šlovingas galia, kuris savo priešus suplėšo į gabalus." "Viešpats jūsų Dievas vaikščioja jūsų grupėje tam, kad jus išvaduotų." Izraelitai apie savo Dievą galvojo kaip apie tokį, kuris juos myli, tačiau, kuris taip pat "sukietina faraono širdį" ir "prakeikia jų priešus."

Nors Mozė Izraelio vaikams pateikė šokią tokią sampratą apie visuotinę ir geradarę Dievybę, bet apskritai, kiekvieną dieną jų samprata apie Jahvę buvo

[1059]▼

samprata apie tokį Dievą, kuris yra tik truputį geresnis už aplinkinių tautų gentinius dievus. Jų Dievo samprata buvo primityvi, grubi, ir antropomorfinė; kada Mozė numirė, tada greitai šitos beduinų gentys sugrįžo prie savo senųjų Horibo ir dykumos dievų pusiau barbariškų idėjų. Išplėsta ir išaukštinta Dievo vizija, kurią Mozė kartkartėmis pateikdavo savo lyderiams, netrukus iš akiračio buvo prarasta, tuo tarpu didžioji tautos dalis atsisuko į savojo fetišo aukso veršio, Jahvės simbolio tarp Palestinos piemenų, garbinimą.

Kada vadovavimą hebrajams Mozė perdavė Jošua, iki to meto Mozė jau buvo subūręs Abraomo, Nahoro, Loto, ir kitų giminingų genčių tūkstančius netiesioginių palikuonių ir pavertęs juos į savarankišką ir iš dalies save valdančią piemenų kariūnų naciją.

6. DIEVO SAMPRATA PO MOZĖS MIRTIES

Po Mozės mirties jo išaukštinta Jahvės samprata greitai sumenko. Jošua ir Izraelio lyderiai vis dar laikėsi Mozės tradicijų, susijusių su visaišminčiu, geradariu, ir visagaliu Dievu, bet paprasti žmonės greitai sugrįžo prie dykumos senesniosios Jahvės idėjos. Ir šitoji Dievybės samprata ir toliau vis labiau menkėjo, kada vienas po kito valdė skirtingi gentiniai šeichai, vadinamieji Teisėjai.

Nepaprastos Mozės asmenybės žavesys jo pasekėjų širdyse palaikė vis augančios Dievo sampratos įkvėpimą; tačiau, kada jie pasiekė derlingas Palestinos žemes, tada jie greitai iš klajoklių piemenų tapo sėsliais ir tam tikra

prasme ramiais žemdirbiais. Ir šita gyvenimo papročių evoliucija ir religinio požiūrio pasikeitimas reikalavo, kad jų sampratos apie Dievo, Jahvės, prigimtį pobūdis daugiau ar mažiau būtų visiškai pakeistas. Per tuos laikus, kada prasidėjo griežto, grubaus, reiklaus, ir griaudinčio Sinajaus kalno dykumos dievo keitimas į vėliau atsiradusią sampratą apie meilės, teisingumo, ir gailestingumo Dievą, hebrajai Mozės išaukštintus mokymus iš akiračio beveik prarado. Jie vos neprarado visos sampratos apie monoteizmą; jie buvo beveik praradę galimybę tapti ta tauta, kuri tarnautų gyvybiškai svarbia grandimi Urantijos dvasinėje evoliucijoje, ta grupė, kuri Melkizedeko mokymą apie vieną Dievą išsaugotų iki tų laikų, kada įsikūnys šito visų Tėvo save padovanojantis Sūnus.

Iš visų jėgų Jošua stengėsi gentainių prote išsaugoti sampratą apie aukščiausią Jahvę, dėl to jis paskelbė: "Kaip aš buvau su Moze, taip aš tikrai būsiu ir su jumis; Aš tikrai jūsų nei apvilsiu, nei apleisiu." Jošua manė, jog savo netikinčiai tautai būtina skelbti griežtą evangeliją, visi žmonės per daug nori tikėti į savo seną ir gimtą religiją, bet žengti pirmyn su įtikėjimo ir teismo religija nenori. Jošua mokymo pagrindine mintimi tapo: "Jahvė yra šventas Dievas; jis yra pavydus Dievas; jis neatleis jums už jūsų nusižengimus ir nuodėmes." Šito amžiaus labiausiai išsivysčiusi samprata Jahvę vaizdavo kaip "galios, bausmės, ir teisingumo Dievą."

Bet net ir šitame tamsiame amžiuje, kartas nuo karto iškildavo pavieniai mokytojai, skelbiantys Mozės sampratą apie dieviškumą: "Jūs, nuodėmingumo vaikai, negalite tarnauti Viešpačiui, kadangi jis yra šventas Dievas." "Ar mirtingasis žmogus gali būti teisingesnis už Dievą? ar žmogus yra tyresnis už savo Sutvėrėją?" "Ar galite ieškodami surasti Dievą? Ar galite iki tobulybės suvokti Visagalį? Stebėkite, Dievas yra didis, ir mes jo nepažįstame. Paliesdami Visagalį, mes negalime jo suvokti."

[1060]▼

7. PSALMĖS IR JOBO KNYGA

Hebrajai, vadovaujami savo šeichų ir žynių, laisvai įsitvirtino Palestinoje. Bet greitai jie sugrįžo prie skendinčių tamsybėje dykumos tikėjimų ir užsikrėtė mažiau išvystytais kanaanitų religiniais papročiais. Jie ėmė garbinti stabus ir tapo amoralūs, ir jų Dievybės supratimas nustumė nepalyginamai žemiau už egiptiečių ir mesopotamijiečių Dievo sampratą, kurių laikėsi kai kurios išlikusios Salemo grupės ir kurios yra užrašytos kai kuriose Psalmėse ir vadinamojoje Jobo Knygoje.

Psalmės yra dviejų dešimčių ar daugiau autorių darbas; didelę jų dalį parašė mokytojai egiptiečiai ir mesopotamijiečiai. Tais laikais, kada Levantas garbino gamtos dievus, vis dar buvo didelis skaičius tokių, kurie tikėjo į El Elijono, Paties Aukštojo, aukštybę.

Religinių užrašų nė vienas rinkinys neišreiškia tokių turtingų ir įkvepiančių idėjų apie Dievą, kaip tą išreiškia Psalmių Knyga. Ir būtų labai naudinga, jeigu, įdėmiai skaitydami šitą nuostabų religinės literatūros rinkinį, atkreiptumėte dėmesį į kiekvieno gyriaus ir garbinimo himno šaltinį ir chronologiją, turėdami

omeny, jog tokio didžiulio laiko diapazono neapima nė vienas kitas atskiras rinkinys. Šitoje Psalmių Knygoje yra užrašytos įvairios Dievo sampratos, kurių laikėsi Salemo religijos tikintieji visame Levante ir apima visą laikmetį nuo Amenemopo iki Isajo. Psalmėse Dievas pavaizduojamas visose supratimo fazėse, pradedant primityvia gentinės dievybės idėja ir baigiant vėlesniųjų hebrajų milžiniškai išplėstu idealu, kur Jahvė yra vaizduojamas mylinčiu valdovu ir gailestingu Tėvu.

Ir kada yra žvelgiama šitokiu būdu, tada šitoji Psalmių grupė sudaro patį vertingiausią ir naudingiausią atsidavimo jausmų rinkinį, kurį kada nors surinko žmogus iki pat dvidešimtojo amžiaus laikų. Šito himnų rinkinio garbinanti dvasia pranoksta visų kitų pasaulio šventųjų knygų garbinančią dvasią.

Įvairiapusis Dievybės pavaizdavimas, pateiktas Jobo Knygoje, buvo daugiau negu dviejų dešimčių Mesopotamijos religinių mokytojų pasiektas rezultatas, nusidriekęs beveik per trijų šimtų metų laikotarpį. Ir kada jūs skaitysite šias išaukštintas dieviškumo sampratas, kurios yra surandamos šitame Mesopotamijos tikėjimų rinkinyje, tada suvoksite, jog tamsiaisiais laikais Palestinoje tikrojo Dievo idėja buvo geriausiai išsaugota būtent Kaldėjos Uro kaimynystėje.

Palestinoje Dievo išmintį ir visapersmelkiamumą suvokdavo dažnai, bet retai kada suvokdavo jo meilę ir gailestingumą. Šitų laikų Jahvė "siunčia blogio dvasias tam, kad jos valdytų jo priešų sielas"; jis suteikia klestėjimą saviems ir paklusniems vaikams, tuo tarpu prakeikia ir paskiria siaubingą bausmę visiems kitiems. "Jis sužlugdo piktavalių užmačias; jis išmintinguosius sugauna į savo pačių spąstus."

Tiktai Ure iš tiesų atsirado balsas, pareiškęs apie Dievo gailestį, sakydamas: "Jis melsis Dievui ir gaus iš jo malonę ir su džiaugsmu žvelgs į jo veidą, nes Dievas suteiks žmogui dieviškąją teisumą." Tokiu būdu iš Uro yra skelbiamas išgelbėjimas, dieviškasis palankumas, įtikėjimo dėka: "Jis yra gailestingas atgailaujančiajam ir sako, 'Išvaduok jį iš mirties, nes aš suradau išpirką.' Jeigu kas pasakys: 'Aš nusidėjau ir iškreipiau tai, kas yra teisinga, ir tai man neatnešė naudos,' tai Dievas išvaduos jo sielą, kad ji nemirtų, ir jis pamatys šviesą." Nuo pat Melkizedeko laikų Levanto pasaulis nebuvo girdėjęs tokio skambančio ir džiuginančio

[1061]▼

pranešimo apie žmogaus išgelbėjimą, koks buvo šitas nepaprastas mokymas, kurį skleidė Elihas, pranašas iš Uro ir Salemo tikinčiųjų, tai yra, kažkada buvusios Melkizedeko kolonijos Mesopotamijoje likučių, šventikas.

Ir tokiu būdu Salemo misionierių Mesopotamijoje likučiai palaikė tiesos šviesą hebrajų tautų dezorganizacijos laikotarpiu, kol pasirodė pirmieji mokytojai iš tos ilgos eilės Izraelio mokytojų, kurie niekada nenutraukė veiklos, kol samprata po sampratos, pasiekė Visuotinio ir visų Tėvo Kūrėjo idealo įgyvendinimą, sampratos apie Jahvę evoliucijos aukščiausiąją viršūnę.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

97 DOKUMENTAS

SAMPRATOS APIE DIEVĄ EVOLIUCIJA TARP HEBRAJŲ

HEBRAJŲ dvasiniai vadovai padarė tai, ko niekam kitam iki tol nebuvo pavykę padaryti – savo sampratą apie Dievą jie deantropomorfizavo nepaversdami jos į Dievybės abstrakciją, suprantamą tikrai filosofams. Net ir paprasti žmonės į subrandintą Jahvės sampratą galėjo žvelgti kaip į Tėvą, jeigu ne individo, tai bent jau rasės.

Dievo asmenybės samprata, nors Melkizedeko dienomis Saleme ir buvo mokoma aiškiai, pabėgimo iš Egipto metu buvo neapibrėžta ir miglota, ir hebrajų sąmonėje vystėsi iš kartos į kartą tikrai palaipsniui kaip reagavimas į dvasinių vadovų mokymus. Progresinėje evoliucijoje Jahvės asmenybės suvokimas buvo daug labiau ištęstas negu daugelio kitų Dievybės savybių suvokimas. Nuo Mozės iki Malacho hebrajų sąmonėje Dievo asmenybės idėja beveik nepertraukiamai augo, ir galiausiai šitą sampratą išaukštino ir pašlovino Jėzaus mokymai apie Tėvą danguje.

1. SAMUELIS – PIRMASIS IŠ HEBRAJŲ PRANAŠŲ

Aplinkinių tautų priešiškas spaudimas Palestinoje hebrajų šeichus netrukus privertė suprasti, kad jie negali tikėtis išlikti, jeigu nesusijungs į konfederaciją su centralizuotu valdymu. Ir šitas administracinės valdžios centralizavimas Samueliui suteikė geresnę galimybę veikti kaip mokytojui ir reformatoriui.

Samuelis kilo iš senos Salemo mokytojų giminės, kuri išsaugojo Melkizedeko tiesas kaip savo garbinimo formų sudėtinę dalį. Šitas mokytojas buvo energingas ir ryžtingas vyras. Tikrai jo didžiulis pasišventimas, drauge su jo nepaprastu pasiryžimu, leido jam atsilaikyti prieš tą beveik visuotinį pasipriešinimą, su kuriuo jis susidūrė, kada pradėjo visą Izraelį kreipti atgal į Mozės laikų aukščiausiojo Jahvės garbinimą. Net ir tuomet jam pavyko tik iš dalies; jis atgal prie tarnystės Jahvės aukštesniajai sampratai pritraukė tikrai intelektualesniąją hebrajų pusę; likusioji pusė ir toliau garbino šalies gentinius dievus ir laikėsi menkesnės sampratos apie Jahvę.

Samuelis buvo grubaus ir veiklaus tipo žmogus, praktinis reformatorius, kuris vieną dieną su savo partneriais gali išeiti ir sugriauti dvi dešimtis Baalio aikštelių. Toji pažanga, kurios jis pasiekė, buvo įgyvendinta tiesiog priverstine jėga; jis mažai pamokslavo, dar mažiau mokė, bet jis iš tiesų veikė. Vieną dieną jis tyčiodavosi iš Baalio žynio; kitą dieną, į gabalus kapojo į nelaisvę paimtą karalių. Jis pasišventusiai tikėjo į vienintelį Dievą, ir jis turėjo aiškią sampratą apie vienintelį Dievą kaip dangaus ir žemės kūrėją: "Žemės stulpai yra Viešpaties, ir ant jų jis pastatė pasaulį."

Bet tas didis indėlis, kurį Samuelis įnešė į sampratos apie Dievybę vystymą, buvo jo aidintis skelbimas, kad Jahvė yra nesikeičiantis, amžinai tas pats

neklįstančio tobulumo ir dieviškumo įsikūnijimas. Tais laikais Jahvė buvo suvokiamas kaip toks Dievas, kurį ištinka pavydo užgaidų protrūkiai, kuris visada apgailestauja dėl savo vienokio ar kitokio veiksmo; bet dabar, pirmą kartą nuo to laiko, kada hebrajai išėjo iš Egipto, jie išgirdo šituos pritrenkiančius žodžius: "Izraelio Jėga nemeluos ir neatgailaus, kadangi ji yra ne žmogus, kad turėtų atgailauti." Ryšiuose su Dieviškumu buvo skelbiamas pastovumas. Samuelis vėl pakartojo, jog Melkizedekas sudarė sutartį su Abraomu, ir pareiškė, jog Izraelio Viešpats Dievas yra visos tiesos, stabilumo, ir pastovumo šaltinis. Visada hebrajai į savo Dievą žiūrėjo kaip į žmogų, kaip į viršžmogį, kaip į nežinomos kilmės išaukštintą dvasią; bet dabar jie išgirdo, jog buvusi Horibo dvasia yra išaukštinta kaip nesikeičiantis tobulumo kūrėjo Dievas. Samuelis besivystančiai Dievo sampratai padėjo pakilti į tokias aukštumas, kurios pranoksta besikeičiančią žmonių proto būseną ir mirtingosios egzistencijos vingius. Jo mokymų dėka, hebrajų Dievas pradėjo kilti iš gentinių dievų kategorijos idėjos iki visagalio ir nesikeičiančio Kūrėjo ir visos kūrinijos *Prižiūrėtojo* idealo.

Ir jis iš naujo skelbė pasakojimą apie Dievo nuoširdumą, jo patikimumą laikantis susitarimo. Samuelis sakė: "Viešpats savosios tautos neapleis." "Su mumis jis sudarė amžiną sutartį, tvarkingą visais atžvilgiais ir tvirtą." Ir šitaip, per visą Palestiną, skambėjo raginimas sugrįžti prie aukščiausiojo Jahvės garbinimo. Visą laiką šitas energingas mokytojas skelbė: "Tu esi didis, o Viešpatie Dieve, nes nėra nieko panašaus į tave, o taip pat be tavęs nėra jokio kito Dievo."

Iki to laiko hebrajai Jahvės palankumą vertino daugiausia materialaus klestėjimo požiūriu. Tai buvo didžiulis sukrėtimas Izraeliui, ir Samuelis vos neužmokėjo savąja gyvybe, kada jis išdrįso paskelbti: "Viešpats turtina ir skurdina; jis pažemina ir išaukština. Jis iš dulkių pakelia vargetas ir iki princų iškelia elgetas, kad jie galėtų paveldėti šlovės sostą." Tokių paguodžiančių pažadų nuolankiesiems ir ne tokiems laimingiems nebuvo skelbiama nuo pat Mozės laikų, ir tūkstančiai nusivylusiųjų vargšų ėmė įgauti vilties, kad savo dvasinę būseną jie gali pagerinti.

Bet Samuelis pirmyn pažengė nelabai toli pranokdamas gentinio dievo sampratą. Jis skelbė tokį Jahvę, kuris sutvėrė visus žmones, bet iš esmės buvo užsiėmęs hebrajais, savo išrinktąja tauta. Nepaisant šito, kaip ir Mozės laikais, dar kartą Dievo samprata pavaizdavo tokią Dievybę, kuri yra šventa ir teisinga. "Nėra nė vieno tokio švento, kaip Viešpats. Ką būtų galima palyginti su šituo šventu Viešpačiu Dievu?"

Metams einant, pražilęs senas lyderis pagilino savo supratimą apie Dievą, nes jis pareiškė: "Viešpats yra žinantis Dievas, ir veiksmus jis pasveria. Viešpats teis iki pat tolimiausiųjų žemės pakraščių, rodydamas gailestingumą gailestingiesiems, ir su doru žmogumi jis taip pat bus doras." Jau čia yra gailestingumo aušra, nors jis yra taikomas tik tiems, kurie yra gailestingi. Vėliau jis vieną žingsnį žengė į priekį, kada, juos ištikus nelaimei, jis savąją tautą ragino: "Atsiduokime dabar į Viešpaties rankas, nes jo gailestingumas yra didis." "Viešpačiui nėra jokio suvaržymo daug ar nedaug išgelbėti."

Ir šitas sampratos apie Jahvės charakterį palaipsnis vystymasis tęsėsi tarnaujant Samuelio perėmėjams. Jie mėgino pateikti Jahvę kaip sutarties besilaikančią Dievą, bet jie nepajėgė žengti koja kojon su Samuelio samprata;

jiems nepasisekė išvystyti idėjos apie Dievo gailestingumą, kaip jį buvo vėliau suvokęs Samuelis. Buvo nuolat ritamasi atgal į kitų dievų pripažinimą,

[1064]▼

nežiūrint tos nuostatos, kad Jahvė yra aukščiau už visus. "Tavoji yra karalystė, o Viešpatie, ir kaip valdovas tu esi išaukštintas aukščiau už visus."

Šitos eros pagrindinis motyvas buvo dieviškoji galia; šito amžiaus pranašai skelbė tokią religiją, kuri buvo skirta hebrajų soste puoselėti karalių – "Tavo, o Viešpatie, yra didybė ir galia ir šlovė ir pergalė ir garbė. Tavo rankoje yra valdžia ir jėga, ir tu gali bet ką padaryti didingu ir galingu." Ir tokia buvo Dievo sampratos būklė Samuelio ir jo tiesioginių perėmėjų laikais.

2. ELIJAS IR ELIŠAS

Dešimtajame amžiuje prieš Kristų hebrajų nacija susiskaldė į dvi karalystes. Abiejose šitose politinėse dalyse daug tiesos mokytojų stengėsi užtvėnkinti dvasinio smukimo reakcinį potvynį, kuris buvo įsiveržęs ir kuris nuolat pražūtingai tęsėsi po atsiskyrimo karo. Bet šitos pastangos vystyti hebrajų religiją nesuklestėjo tol, kol ryžtingasis ir bebaimis kovotojas už teisumą Elisas nepradėjo savojo mokymo. Elisas į šiaurinę karalystę sugrąžino tokią Dievo sampratą, kurią būtų galima sulyginti su ta samprata, kurios buvo laikomasi Samuelio laikais. Elisas turėjo nedaug galimybių pateikti išvystytą Dievo sampratą; jis buvo užimtas, kaip ir iki jo buvo užimtas Samuelis, Baalio altorių vertimu ir netikrų dievų stabų naikinimu. Ir savo reformas jis vykdė stabus garbinančio monarcho pasipriešinimo akivaizdoje; jo užduotis buvo net dar gigantiškesnė ir sunkesnė už tą užduotį, su kuria buvo susidūręs Samuelis.

Kada Elisas buvo pašauktas išeiti, tada darbo ėmėsi Elišas, ištikimasis jo partneris, ir, su neįkainojama mažai žinomo Michėjo pagalba, rūpinosi, kad tiesos šviesa šviestų Palestinoje.

Bet tai nebuvo pažangos laikai suvokiant Dievybę. Hebrajai dar nebuvo pakilę net ir iki Mozės idealo. Elijo ir Elišo era baigėsi geresnėmis klasėmis sugrįžtant prie aukščiausiojo Jahvės garbinimo ir liudijo Visuotinio Kūrėjo idėjos atstatymą maždaug į tą vietą, kurioje ją buvo palikęs Samuelis.

3. JAHVĖ IR BAALIS

Ilgai užtrukęs nesutarimas tarp tikinčiųjų į Jahvę ir Baalio pasekėjų buvo daugiau visuomeninis-ekonominis ideologijų susirėmimas, o ne religinių tikėjimų skirtumai.

Palestinos gyventojai turėjo skirtingą požiūrį į privačią žemės nuosavybę. Pietinės arba klajoklės Arabijos gentys (jahvitai) į žemę žiūrėjo kaip į neatskiriamą – kaip į Dievybės dovaną klanui. Jie laikėsi požiūrio, kad žemės negalima parduoti ar įkeisti. "Jahvė kalbėjo, sakydamas, 'Žemė neparduodama, nes žemė yra mano.'"

Šiauriniai ir sėslesni kanaanitai (baalitai) savo žemes laisvai pirkdavo, parduodavo, ir įkeisdavo. Žodis Baalis reiškia savininką. Baalio kultas buvo

sukurtas remiantis dviem pagrindinėmis doktrinomis: Pirma, pasikeitimo nuosavybe, kontraktų, ir sutarčių įteisinimu – teise pirkti ir parduoti žemę. Antra, buvo manoma, jog Baalis turi atsiųsti lietų – jis buvo žemės derlingumo dievas. Geras derlius priklausė nuo Baalio palankumo. Kultas didžiąja dalimi buvo susijęs su žeme, jos nuosavybe ir derlingumu.

[1065]▼

Apskritai, baalitai savo nuosavybėje turėjo namų, žemių, ir vergų. Jie buvo aristokratai žemvaldžiai ir gyveno miestuose. Kiekvienas Baalis turėjo šventą vietą, dvasininkiją, ir "šventų moterų, ritualinių prostitučių.

Dėl šito pagrindinio žemės atžvilgiu skirtumo išsivystė žiaurūs visuomeninių, ekonominių, moralinių, ir religinių požiūrių antagonizmai, kuriuos reiškė kanaanitai ir hebrajai. Šitas visuomeninis-ekonominis prieštaravimas nepavirto konkrečiu religiniu ginčo objektu iki Elijo laikų. Nuo to meto, kada pasirodė šitas energingas pranašas, kova dėl šio reikalo vyko daugiau religinėje plotmėje – Jahvė prieš Baalį – ir ji pasibaigė Jahvės triumfu ir vėlesniu išsivystymu į monoteizmą.

Elijas Jahvės-Baalio ginčo objektą dėl žemės perkėlė į hebrajų ir kanaanitų ideologijų religinį aspektą. Kada Achabas, paspendęs pinkles, išžudė Nabotų šeimą tam, kad užvaldytų jos žemę, tada Elijas senuosius žemės papročius pavertė moraliniu ginčo objektu ir pradėjo savo energingą kovą prieš baalitus. Tai buvo ir kaimo liaudies kova prieš miestų viešpatavimą. Būtent iš esmės vadovaujant Elijui, Jahvė tapo Elohimu. Pranašas veiklą pradėjo kaip žemės reformatorius, o užbaigė aukštindamas Dievybę. Baalių buvo daug, Jahvė buvo vienas – monoteizmas nugalėjo politeizmą.

4. AMOSAS IR OSIJAS

Didžiulį žingsnį pereinant nuo gentinio dievo – to dievo, kuriam taip ilgai buvo tarnaujama aukojimais ir ritualais, ankstesniųjų hebrajų Jahvės – prie tokio Dievo, kuris baustų už nusikaltimą ir amoralumą net žmonės iš savo paties tautos, žengė Amosas, kuris gimė kalvotoje pietinėje dalyje ir pasirodė tam, kad pasmerktų šiaurinių genčių nusikalstamumą, girtuokliavimą, priespaudą, ir amoralumą. Tokios pritrenkiančios tiesos Palestinoje nebuvo skelbiamos nuo pat Mozės laikų.

Amosas nebuvo tiesiog restauratorius arba reformatorius; jis buvo naujų sampratų apie Dievybę atradėjas. Jis apie Dievą skelbė daug to, ką buvo skelbę jo pirmtakai, ir drąsiai užsipuolė tikėjimą į tokią Dieviškąją Būtybę, kuri pritaria nuodėmei vadinamojoje savo pasirinktojoje tautoje. Pirmą kartą nuo Melkizedeko laikų žmogaus ausis išgirdo nacionalinio teisingumo ir moralės dvigubo standarto pasmerkimą. Pirmą kartą savo istorijoje hebrajų ausys išgirdo, kad jų pačių Dievas, Jahvė, nusikaltimo ir nuodėmės jų gyvenime netoleruos daugiau, kaip tą jis toleruotų bet kurioje kitoje tautoje. Amosas įsivaizdavo Samuelio ir Elijo griežtą ir teisingą Dievą, bet taip pat jis matė ir tokį Dievą, kuris apie hebrajus negalvojo kaip nors kitaip, kaip ir apie bet kurią kitą tautą, kada tai buvo susiję su bausme už nusižengimą. Tai buvo tiesioginis puolimas prieš "išrinktosios tautos" egoistinę doktriną, ir didelė dalis anų laikų

hebrajų tuo giliai pasipiktino.

Amosas sakė: "Ieškokite to, kuris suformavo kalnus ir sukūrė vėją, kuris suformavo tas septynias žvaigždes ir Orioną, kuris atsuka tamsos šešėlį į rytą, o dieną padaro tamsią kaip naktį." Ir smerkdamas savo pusiau religingus, prisitaikėliškus, ir kartais amoralius bičiulius, jis siekė pavaizduoti nesikeičiančio Jahvės nepalenkiamą teisingumą, kada jis kalba apie darančius blogį: "Nors jie kasasi į pragarą, iš ten aš juos paimsiu; nors jie lipa viršun į dangų, iš ten aš juos nuvesiu žemyn." "Ir net jeigu juos priešai varys į nelaisvę, ir ten aš nukreipsiu teisingumo kardą, ir jis sunaikins juos." Amosas dar labiau pritrenkė savo klausytojus tada, kada, rodydamas į juos savo priekaištaujančiu ir kaltinančiu pirštu, Jahvės vardu pareiškė: "Tikrai aš niekada neužmiršiu nė vieno iš jūsų darbų." "Ir aš išsijosiu Izraelio namą tarp visų nacijų, kaip sietu yra išsijojami kviečiai."

[1066]▼

Amosas paskelbė Jahvę "visų nacijų Dievu" ir perspėjo izraelitus, kad teismo vietos neturi užimti ritualas. Ir iki to meto, kada šitas drąsus mokytojas buvo mirtinai užmėtytas akmenimis, jis paskleidė pakankamai tiesos fermento, kad apsaugotų doktriną apie aukščiausiąją Jahvę; jis užtikrino Melkizedeko apreiškimo tolimesniąją evoliuciją.

Po Amoso buvo Osijas, ir jis pritarė Amoso doktrinai apie visuotinį teisingumo Dievą, kuri atgaivino Mozės sampratą apie meilės Dievą. Osijas skelbė atleidimą atgailos, o ne aukos dėka. Jis skelbė kupino meilės nuoširdumo ir dieviškojo gailestingumo evangeliją, sakydamas: "Aš jus sujungsiu su savimi amžinai; taip, aš jus sujungsiu su savimi teisumu ir nuosprendžiu ir kupinu meilės nuoširdumu ir gailestingumu. Aš susiesiu jus su savimi net ir ištikimybė." "Aš mylėsiu juos be jokio užmokesčio, nes manasis pyktis yra pašalintas."

Osijas ištikimai tęsė Amoso moralinius perspėjimus, sakydamas apie Dievą: "Būtent toks yra manasis noras juos nubausti." Bet izraelitai tai laikė žiaurumu, besiribojančiu su išdavyste, kada jis sakė: "Aš tikrai pasakysiu tiems, kurie nėra manoji tauta, 'jūs esate manoji tauta'; ir jie pasakys, 'tu esi mūsų Dievas.'" Jis toliau skelbė atgailą ir atleidimą, sakydamas: "Aš pagydysiu jų pasidavimą nuodėmei; aš juos mylėsiu be jokio užmokesčio, nes manasis pyktis yra pašalintas." Visada Osijas skelbė viltį ir atleidimą. Jo žinios esmė visą laiką buvo: "Aš tikrai būsiu gailestingas savajai tautai. Jie tikrai neturės jokio kito Dievo, tik mane, nes be manęs nėra jokio kito išgelbėtojo."

Amosas hebrajų nacionalinę sąmonę pažadino tiek, kad jie suvoktų, jog nusikaltimo ir nuodėmės dėl to, kad jie tariamai yra išrinktoji tauta, Jahvė jiems neatleis, tuo tarpu Osijas suvirpino dieviškosios užuojautos ir kupino meilės nuoširdumo, ką taip nuostabiai apdainavo Isajas ir jo pagalbininkai, vėlesniųjų gailestingumo akordų pirmąsias gaidas.

5. PIRMASIS ISAJAS

Tai buvo tokie laikai, kada vieni skelbė gąsdinančias bausmes už asmenines nuodėmes ir nacionalinius nusikaltimus šiauriniuose klanuose, tuo tarpu kiti pranašavo nelaimę kaip atpildą už pietinės karalystės įstatymų pažeidimus. Būtent tuo metu, kada hebrajų gentyse kilo sąžinės ir sąmonės pabudimo banga, pasirodė pirmasis Isajas.

Isajas toliau pamokslavo apie Dievo amžinąją prigimtį, apie jo begalinę išmintį, apie jo nesikeičiantį patikimumo tobulumą. Jis vaizdavo Izraelio Dievą, kada sakė: "Aš taip pat tikrai priimsiu nuosprendį pasvėręs svarstyklėmis, o teisumą pamatuosiu svareliu." "Viešpats išvaduos jus iš liūdesio ir baimės ir sunkios priespaudos, kurioje žmogus yra priverstas tarnauti." "Ir jūsų ausys išgirs žodį už nugaros, sakantį, 'tai yra tas kelias, ženklau juo.'" "Žiūrėk, Dievas yra mano išgelbėjimas; aš tikrai juo pasitikėsiu ir nebijosiu, nes Viešpats yra mano stiprybė ir mano giesmė." "Ateikite dabar ir pasvarstykime kartu," sako Viešpats, "nors jūsų nuodėmės būtų ryškiai raudonos, bet jos bus tokios baltos, kaip sniegas; nors jos būtų tokios tamsiai raudonos, bet jas tikrai išbalinsiu kaip vilną."

Kalbėdamas baimės apimtiems ir sielos trokštantiesiems hebrajams, šitas pranašas sakė: "Kilkite ir švieskite, nes atėjo jūsų šviesa, ir Viešpaties šlovė pakilo virš jūsų." "Viešpaties dvasia yra manyje, nes jis mane patepė, kad skelbčiau gerąją žinią nuolankiesiems; jis pasiuntė mane sutvirtinti nusivylusiuosius, paskelbti laisvę belaisviams, ir išlaisvinti tuos, kurie yra pavergti." "Aš labai džiūgausiu dėl Viešpaties, mano siela džiaugsis dėl savojo Dievo,

[1067]▼

nes jis mane aprengė išgelbėjimo drabužiais ir aprėdė savo teisumo apdaru." "Visose jų kančiose kentėjo ir jis, ir jo buvimo angelas išgelbėjo juos. Savo meile ir savo atjautimu jis atpirko juos."

Po šito Isajo buvo Mikajus ir Obadajus, kurie sielą patenkinančią jo evangeliją patvirtino ir pagražino. Ir šitie du drąsūs žinianešiai be baimės pasmerkė šventikų valia vykdomą hebrajų ritualą ir drąsiai puolė visą aukojimų sistemą.

Mikajus pasmerkė "valdovus, kurie priima sprendimus už atlygį, ir šventikus, kurie moko už užmokestį, ir pranašus, kurie pranašauja už pinigų." Jis aiškino apie tą dieną, kada nebebus prietarų ir dvasininkijos intrigų, sakydamas: "Bet kiekvienas žmogus sėdės po savo vynmedžiu, ir niekas jo nebebaugins, nes visi žmonės, kiekvienas žmogus gyvens sutinkamai su savoju Dievo supratimu."

Visą laiką Mikajaus pamokslavimo esmė buvo: "Ar aš ateisiu prieš Dievą su sudegintomis aukomis? Ar Viešpats bus patenkintas vienu tūkstančiu avinų ar dešimčia tūkstančių aliejaus upių? Ar aš atiduosiu savo pirmagimį už savo nusizengimus, savojo kūno vaisių už savo sielos nuodėmę? Jis man parodė, o žmogau, kas yra gėris; ir ko gi Viešpats reikalauja iš jūsų, o gi tik elgtis teisingai ir mylėti gailestingumą ir nuolankiai eiti su savo Dievu." Ir tai buvo didingas amžius; tuomet iš tiesų buvo sujudimo laikai, kada mirtingasis žmogus išgirdo,

o kai kurie net ir įtikėjo į, tokius išlaisvinančius pareiškimus daugiau negu prieš du su puse tūkstančio metų. Ir jeigu ne užsispyręs šventikų pasipriešinimas, tai šitie mokytojai būtų sunaikinę visą hebrajų kraugerišką garbinimo ritualų ceremoniją.

6. BEBAIMIS JEREMIJAS

Nors keletas mokytojų toliau aiškino Isajo evangeliją, bet būtent Jeremijui buvo lemta žengti kitą drąsų žingsnį internacionalizuojant Jahvę, hebrajų Dievą.

Jeremijas be baimės pareiškė, kad Jahvė nėra hebrajų pusėje jiems kariaujant prieš kitas nacijas. Jis pareiškė, kad Jahvė yra visos žemės, visų nacijų, ir visų tautų Dievas. Jeremijo mokymas buvo kylančios Izraelio Dievo internacionalizavimo bangos viršūnė; galiausiai ir visam laikui iš tiesų šitas bebaimis pamokslininkas paskelbė, kad Jahvė yra visų nacijų Dievas, ir kad nėra jokio Ozyrio egiptiečiams, jokio Belo nėra babiloniečiams, jokio Ašuro nėra asiriečiams, arba jokio Dagono nėra filistiniečiams. Ir šitaip maždaug tuo metu ir vėliau hebrajų religija iš tikrųjų prisidėjo prie monoteizmo renesanso visame pasaulyje; pagaliau Jahvės samprata pakilo į planetinio ir net į kosminio orumo Dievybės lygį. Bet daugeliui Jeremijo pagalbininkų buvo sunku suprasti Jahvę atskirai nuo hebrajų nacijos.

Jeremijas taip pat mokė apie teisingą ir mylintį Dievą, apibūdintą Isajo, pareikšdamas: "Taip, aš mylėjau jus amžina meile, dėl to kupinu meilės nuoširdumu aš jus patraukiau." "Nes jis be noro sukelia kančią žmonių vaikams."

Šitas bebaimis pranašas sakė: "Teisus yra mūsų Viešpats, didingas yra kada pataria ir galingas, kada dirba. Jo akys mato žmonių visų sūnų visus poelgius, kad kiekvienam atseiktų pagal jo elgesį ir pagal jo darbų vaisius." Bet šitai buvo palaikyta šventvagiška išdavyste, kada Jeruzalės apgulties metu jis pasakė: "O dabar šituos kraštus aš atidaviau į Nebuchadnezero,

[1068]▼

Babilono karaliaus, manojo tarno, rankas." Ir kada Jeremijas patarė miestą atiduoti, tada šventikai ir valdovai jį įmetė į niūraus požeminio kalėjimo atmatų duobę.

7. ANTRASIS ISAJAS

Hebrajų nacijos žlugimas ir jų nelaisvė Mesopotamijoje besivystančiai jų teologijai būtų atnešusi didžiulės naudos, jeigu ne jų dvasininkijos ryžtingas veikimas. Jų nacija neatsilaikė prieš Babilono armijas, o jų nacionalistinis Jahvė nukentėjo nuo dvasinių vadovų internacionalinių pamokslavimų. Būtent apmaudas dėl savo nacionalinio dievo praradimo privertė žydų šventikus net išgalvoti mitus ir dauginti tariamai stebuklingus įvykius hebrajų istorijoje, stengiantis atstatyti žydų kaip išrinktosios tautos statusą, net ir esant naujai ir išplėstai internacionalizuoto visų nacijų Dievo idėjai.

Nelaisvės laikotarpiu žydams didžiulės įtakos turėjo babiloniečių pasakojimai ir legendos, nors reikėtų pastebėti, kad tuose Kaldeno

pasakojimuose, kuriuos pasisavindavo, jie nuolat gerino moralinį toną ir dvasinę prasmę, nežiūrint to, kad šitas legendas jie būtinai iškraipydavo tam, kad Izraelio protėvius ir istoriją apgaubtų garbe ir šlove.

Šitų Hebrajų šventikų ir raštininkų protą buvo užvaldžiusi vienintelė mintis, o būtent, kaip atgaivinti žydų naciją, kaip šlovinti hebrajų tradicijas, ir kaip išaukštinti savosios rasės istoriją. Jeigu ką nors žeidžia tas faktas, jog šitie šventikai savo klaidingas idėjas primetė tokiai didelei Vakarų pasaulio daliai, tuomet reikėtų prisiminti, kad jie tą darė nesąmoningai; jie netvirtino, kad rašo iš įkvėpimo; jie nesakė, kad rašo šventąją knygą. Jie tiesiog rengė tekstų knygą, sumanytą tam, jog pakeltų savo bičiulių nelaisvėje blėstančią drąsą. Jie tikrai turėjo tikslą pakelti savo tėvynainių nacionalinę dvasią ir moralę. Vėlesniųjų laikų žmonėms liko surinkti šituos ir kitus rašymus į tariamai neklystančių mokymų knygą.

Žydų dvasininkija po nelaisvės šituos užrašymus naudojo labai liberaliai, bet daryti įtaką savo belaisviams bičiuliams jiems labai smarkiai kliudė jauno ir nepalenkiamo pranašo, Isajo antrojo, buvimas, kuris buvo visiškai atsivertęs į vyresniojo Isajo teisingumo, meilės, teismo, ir gailestingumo Dievą. Kaip ir Jeremijas, jis taip pat tikėjo, kad Jahvė tapo visų nacijų Dievu. Šitas teorijas apie Dievo prigimtį jis skelbė su tokiu išpūdingu veiksmingumu, kad atsivertėlių turėjo vienodai tiek tarp žydų, tiek ir tarp jų užgrobėjų. Ir šitas jaunas pamokslininkas paliko užrašytus savo mokymus, kuriuos priešiški ir neatlaidūs šventikai siekė atskirti taip, kad jie neturėtų jokios sąsajos su juo, nors dėl grynos pagarbos jų grožiui ir nuostabumui jie buvo įtraukti į ankstesniojo Isajo knygą. Ir tokiu būdu šito antrojo Isajo rašymus galima rasti tokio paties pavadinimo knygoje, nuo keturiasdešimtojo skyriaus iki penkiasdešimt penktojo skyriaus imtinai.

Nė vienas pranašas ar religinis mokytojas nuo Makiventos iki Jėzaus laikų nepasiekė tokios aukštos Dievo sampratos, kokią Isajas antrasis paskelbė tomis nelaisvės dienomis. Šitas dvasinis lyderis skelbė būtent ne mažą, antropomorfinį, žmogaus sukurtą Dievą. "Žiūrėk, jis salas pakelia kaip labai mažą daiktėlį." "Ir kaip dangūs yra aukščiau negu žemė, taip ir mano keliai yra aukštesni už jūsų kelius, ir mano mintys yra aukštesnės už jūsų mintis."

[1069]▼

Pagaliau Makiventa Melkizedekas pamatė žmogiškuosius mokytojus, mirtingajam žmogui skelbiančius tikrąjį Dievą. Kaip ir Isajas pirmasis, taip ir šitas lyderis skelbė visuotinės kūrinių ir paramos Dievą. "Aš sutvėriau žemę ir ant jos įtvirtinau žmogų. Aš ją sukūriau ne tuščiai; aš ją suformavau, kad ji būtų apgyvendinta." "Aš esu pirmasis ir paskutinis; be manęs nėra jokio kito Dievo." Kalbėdamas Viešpaties Izraelio Dievo vardu, šitas naujasis pranašas sakė: "Dangūs gali išnykti ir žemė gali pasenti, bet mano teisumas bus amžinai, ir mano išgelbėjimas tęsis iš kartos į kartą." "Nebijok, nes aš esu su tavimi; nebūk nusiminęs, nes aš esu tavo Dievas." "Be manęs nėra jokio kito Dievo – teisingo Dievo ir Išgelbėtojo."

Ir tai žydus belaisvius guodė, nes nuo to meto visą laiką tūkstančių tūkstančiai girdėjo tokius žodžius: "Šitaip Viešpats sako: 'Aš sutvėriau tave, aš

atpirkau tave, aš pašaukiau tave vardu; tu esi mano.” "Kada tu plauksi per vandenį, tada aš būsiu su tavimi, nes mano akyse tu esi man brangus.” "Ar moteris savo žindomą kūdikį gali užmiršti, kad savo sūnui neturėtų užuojautos? Taip, ji gali užmiršti, bet aš savo vaikų neužmiršiu niekada, nes žiūrėkite, aš juos išraižiau ant savo rankų delnų, aš net uždengiau juos savo rankų šešėliu." "Tegu nuodėmingas žmogus atsisako savo elgesio, o neteisus žmogus tegu atsisako savo minčių, ir tesugrįžta jis pas Viešpatį, ir jis patirs gailestingumą, ir pas mūsų Dievą, nes jis su kaupu atleis."

Vėl paklauskite šito naujo apreiškimo evangelijos apie Salemo Dievą: "Jis savo bandą pamaitins kaip piemuo; jis ėriukus paims ant rankų ir neš juos, priglaudęs prie savosios krūtinės. Jis suteikia galios silpniesiems, o tiems, kuriuos apleido jėgos, jas atstato. Tie, kurie tiki į Viešpatį, savo jėgas atgaus; jie pakils su sparnais kaip ereliai; jie bėgs ir nepavargs; jie eis ir nepraras jėgų."

Šitas Isajas toli paskleidė aukščiausiojo Jahvės besiplečiančios sampratos evangeliją. Jis varžėsi su Moze išraiškingumu, su kuriuo jis vaizdavo Viešpatį Izraelio Dievą kaip Visuotinį Kūrėją. Jis poetiškai apibūdino Visuotinio Tėvo begalines savybes. Apie dangiškąjį Tėvą niekada nebuvo pasakyta jokių gražesnių žodžių. Kaip ir Psalmės, taip ir Isajo užrašymai yra tarp pačių iškiliausių ir teisingiausių Dievo dvasinės sampratos pateikimų, kurie kada nors pasveikino mirtingojo žmogaus ausis iki Mykolo atvykimo į Urantiją. Paklauskite, kaip jis pavaizduoja Dievybę: "Aš esu tas aukštasis ir kilnysis, kuris gyvena amžinybėje." "Aš esu pirmasis ir paskutinis, ir be manęs nėra jokio kito Dievo." "Ir Viešpaties ranka nesutrupėjo, kad negalėtų išgelbėti, taip pat ir jo klausa neapsunko, kad negalėtų išgirsti." Ir tai buvo nauja doktrina žydijoje, kada šitas geranoris, bet įsakmus pranašas atkakliai skelbė dieviškąjį pastovumą, Dievo ištikimybę. Jis pareiškė, jog "Dievas neužmirš, neapleis."

Šitas drąsus mokytojas skelbė, jog žmogus yra labai artimai susietas su Dievu, sakdamas: "Kiekvieną, kuris yra vadinamas mano vardu, aš sukūriau savo šlovei, ir jie skelbs man gyrių. Aš, ir tikrai aš, esu tas, kuris ištrina jų nusižengimus savo paties labui, ir aš tikrai jų nuodėmių neprisiminsiu."

Išgirskite, kaip šitas didis hebrajas naikina nacionalinio Dievo sampratą, tuo tarpu jis šlovindamas skelbia Visuotinio Tėvo dieviškumą, apie kurį jis sako, "Dangūs yra manasis sostas, o žemė yra manoji pakoja." Ir Isajo Dievas vis tiek buvo šventas, didis, teisingas, ir nepaaiškinamas. Dykumos beduinių samprata apie piklą, kerštingą, ir pavydų Jahvę beveik išnyko. Mirtingojo žmogaus prote atsirado nauja samprata apie aukščiausią ir visuotinį Jahvę, kad iš žmogiškojo akiračio nebūtų prarasta niekada. Dieviškojo teisingumo įgyvendinimas

[1070]▼

pradėjo primityvios magijos ir biologinės baimės naikinimą. Pagaliau, žmogus yra supažindinamas su įstatymo ir tvarkos visata ir su visuotiniu patikimu ir galutinių savybių Dievu.

Ir šitas dangiškojo Dievo pamokslininkas niekada nenustojo skelbęs šį *meilės Dievą*. "Aš gyvenu aukštoje ir šventoje vietoje, taip pat ir su tuo, kuris turi nuoširdžiai atgailaujančią ir nuolankią dvasią." Ir šitas didis mokytojas iš tikrųjų

sakė dar daugiau paguodos žodžių savo amžininkams: "Ir Viešpats tave nuolat ves ir patenkins tavo sielą. Tu tikrai būsi kaip palaistytas daržas ir kaip šaltinis, kurio vandenys nesibaigs. Ir jeigu kartais priešai užplūs kaip potvynis, tai Viešpaties dvasia taps jam kliūtimi." Ir dar kartą baimę griauianti Melkizedeko evangelija ir pasitikėjimą ugdanti Salemo religija ėmė šviesti žmonijos palaimai.

Išvalgus ir drąsus Isajas veiksmingai užtemdė nacionalistinį Jahvę, nuostabiai pavaizduodamas aukščiausiojo Jahvės, meilės Dievo, visatos valdovo, ir mylinčio visos žmonijos Tėvo didybę ir visuotinę visagalybę. Nuo tų įsimintinų dienų visą laiką aukščiausioji Dievo samprata Vakaruose apėmė visuotinį teisingumą, dieviškąjį gailėstingumą, ir amžinąjį teisumą. Nuostabi kalba ir su neprilygstamu grakštumu šitas didis mokytojas pavaizdavo visagali Kūrėją kaip visus mylintį Tėvą.

Šitas nelaisvės pranašas pamokslavo savajai tautai ir tiems atstovams iš daugelio nacijų, kada jie klausėsi jo prie upės Babilone. Ir šitas antrasis Isajas daug padarė, kad neutralizuotų daugelį klaidingų ir rasiškai egoistinių sampratų apie pažadėtojo Mesijo misiją. Bet šitos pastangos buvo nevysiškai sėkmingos. Jeigu šventikai nebūtų atsidavę klaidingai suvokto nacionalizmo ugdymui, tai abiejų Isajų mokymai būtų parengę kelią pažadėtojo Mesijo pripažinimui ir priėmimui.

8. ŠVENTA IR PASAULIETINĖ ISTORIJA

Didelė dalis to susipainiojimo, kuris egzistuoja žmogaus prote dėl to, kaip yra aiškinama istorija, yra dėl papročio į hebrajų patyrimo faktus žiūrėti kaip į šventą istoriją, o viso likusio pasaulio įvykius laikyti pasaulietine istorija. Ir šitas sunkumas iškyla dėl to, kad žydų pasaulietinės istorijos nėra. Po to, kada Babilono tremties šventikai parengė savo naują dokumentą apie Dievo tariamai stebuklingus reikalus su hebrajais, Izraelio šventą istoriją, kaip ji yra pateikiama Senajame Testamente, tada jie rūpestingai ir visiškai sunaikino egzistuojančius įrašus apie hebrajų reikalus – tokias knygas, kaip "Izraelio karalių darbai" ir "Judėjų karalių darbai," drauge su keletu kitų daugiau ar mažiau tikslių hebrajų istorijos dokumentų.

Tam, kad būtų galima suprasti, kaip pasaulietinės istorijos niokojantis spaudimas ir neišvengiama prievarta taip gąsdino belaisvius ir svetimų valdomus žydus, kad jie ėmė visiškai perrašinėti ir performuluoti istoriją, mes turėtume trumpai apžvelgti įrašus apie jų sujauktą nacionalinį patyrimą. Reikėtų prisiminti, jog žydams nepavyko išvystyti adekvačios neteologinės gyvenimo filosofijos. Jie kovojo prieš savo pirminę ir egiptietišką sampratą apie dieviškąjį atlygį už teisingumą, susietą su siaubingomis bausmėmis už nuodėmę. Jobo drama buvo kažkas panašaus į protestą prieš klaidingą filosofiją. Atviras Ekleziasto pesimizmas buvo žemiškai išmintinga reakcija į šituos per daug optimistiškus tikėjimus į Apvaizdą.

[1071]▼

Bet penkių šimtų metų svetimų valdovų viešpatavimas buvo per daug net ir kantriems ir ilgai kentėjusiems žydams. Pranašai ir šventikai ėmė šaukti: "Kiek ilgai, o Viešpatie, kiek ilgai?" Kada sąžiningas žydas atsakymo ieškodavo

raštuose, tada jo pasimetimas dar labiau padidėdavo. Vienas iš senovės aiškiaregių pažadėjo, kad Dievas savo "išrinktąją tautą" saugos ir išlaisvins. Amosas gąsdino, kad Dievas apleis Izraelį, jeigu jie neatstatys savo nacionalinio teisingumo standartų. Deuteronomijos perrašinėtojas buvo pavaizdavęs Didįjį Pasirinkimą – kaip pasirinkimą tarp gėrio ir blogio, tarp palaiminimo ir prakeikimo. Pirmasis Isajas skelbė geranorišką karalių išlaisvintoją. Jeremijas skelbė vidinio teismo erą – sutartį, parašytą ant širdies lentelių. Antrasis Isajas kalbėjo apie išgelbėjimą aukojimo ir atpirkimo dėka. Ezekylis skelbė išlaisvinimą atsidavimo tarnystės dėka, o Ezra pažadėjo suklestėjimą laikantis įstatymų. Bet nežiūrint viso šito, jie ilgą laiką buvo supančioti, ir išlaisvinimas buvo atidėtas. Tuomet Danielius pateikė artėjančios "krizės" dramą – didžiojo įvaizdžio sugriovimą ir nedelsiant amžinojo teismo valdymo, Mesijo karalystės, sukūrimą.

Ir visos šitos tuščios viltys vedė į tokio laipsnio rasių nusivylimą ir vilčių žlugimą, jog žydų vadovai buvo tiek susipainioję, kad nesugebėjo suvokti ir priimti Rojaus dieviškojo Sūnaus misijos ir tarnavimo, kada neužilgo jis atvyko pas juos mirtingojo materialaus kūno pavidalu – įsikūnijęs kaip Žmogaus Sūnus.

Visos šiuolaikinės religijos daro rimtą klaidą mėgindamos suteikti kai kurioms žmogiškosios istorijos epochoms stebuklingą aiškinimą. Nors tai yra tiesa, jog Dievas daug kartų įsikišo su Tėvo apvaizdos ranka į žmogiškųjų reikalų tėkmę, bet klaidinga manyti, jog teologinės dogmos ir religiniai prietarai yra viršgamtinės nuosėdos, atsirandančios dėl stebuklingo veiksmo šitoje žmogiškosios istorijos tėkmėje. Tas faktas, jog "Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse," pasaulietinės istorijos nepaverčia vadinamąja šventąja istorija.

Naujojo Testamento autoriai ir vėliau krikščioniškieji užrašinėtojai dar labiau sukomplikavo hebrajų istorijos iškraipymus geranoriškai mėgindami žydų pranašus transcendentalizuoti. Tokiu būdu žydų istoriją iš tiesų siaubingai išnaudojo tiek žydų, tiek krikščionių užrašinėtojai. Pasaulietinė hebrajų istorija buvo visiškai dogmatizuota. Ji buvo paversta į pramanytą šventąją istoriją, ir tokiu būdu tapo neatskiriama susieta su vadinamųjų krikščioniškųjų nacijų moralinėmis sampratomis ir religiniais mokymais.

Trumpas hebrajų istorijos pagrindinių momentų atpasakojimas pailiustruos, kaip Babilone žydų šventikai istorinius faktus pakeitė taip, kad savo tautos kasdienę pasaulietinę istoriją paverstų išgalvota ir šventa istorija.

9. HEBRAJŲ ISTORIJA

Niekada nebuvo izraelitų dvylikos genčių – tikrai trys ar keturios gentys apsistojo Palestinoje. Hebrajų nacija atsirado kaip sąjungos tarp vadinamųjų izraelitų ir kanaanitų pasekmė. "Ir Izraelio vaikai gyveno tarp kanaanitų. Ir jie ėmė jų dukras į žmonas, savąsias dukras atidavė kanaanitų sūnums." Hebrajai iš Palestinos niekada nebuvo išviję kanaanitų, nepaisant to, jog šventikų įrašai apie šiuos dalykus be jokių

dvejonių tvirtino, kad jie tą buvo padarę.

Izraelietiška sąmonė kilo Efraimo kalvotoje šalyje; vėlesnioji žydų sąmonė atsirado Judaho pietiniame klane. Žydai (judėjai) visada stengėsi apšmeižti ir apjuodinti šiaurinių izraelitų (efraimitų) istoriją.

Pretenzinga hebrajų istorija prasideda Sauliui sutelkus šiaurinius klanus, kad atlaikytų amonitų puolimą prieš savo bičiulius gentainius – gileaditus – į rytus nuo Jordano upės. Su armija, turinčia šiek tiek daugiau kaip tris tūkstančius karių, jis priešus sumušė, ir būtent dėl šitos pergalės kalvose gyvenusios gentys jį vainikavo savo karaliumi. Kada ištremti šventikai šitą istoriją perrašinėjo, tada Sauliaus armiją jie padidino iki 330.000, o mūšyje dalyvavusių genčių sąrašą papildė "Judahu."

Tuoj pat, kai tik buvo sumušti amonitai, Saulių jo kariuomenė išrinko karaliumi. Šitame reikale nedalyvavo nė vienas šventikas ar pranašas. Bet vėliau šventikai užrašė, jog Saulių karaliumi vainikavo pranašas Samuelis sutinkamai su dieviškaisiais nurodymais. Jie šitą padarė tam, kad Dovydo karaliavimui Judėjoje sukurtų "dieviškąją kilmės liniją."

Didžiausias iš visų žydų istorijos iškraipymų yra susijęs su Dovydu. Po Sauliaus pergalės prieš amonitus (kurį jis priskyrė Jahvei) filistiniečiai sunerimo ir ėmė pulti šiaurinius klanus. Dovydas ir Saulius niekada negalėjo sutarti. Dovydas su šešiais šimtais vyrų sudarė sąjungą su filistiniečiais ir žygiavo pakrante aukštyn į Esdreolono slėnį. Prie Gato filistiniečiai Dovydui davė įsakymą palikti lauką; jie baiminosi, kad jis gali pereiti pas Saulių. Dovydas pasitraukė; filistiniečiai puolė ir sumušė Saulių. Jie šito nebūtų galėję padaryti, jeigu Dovydas būtų buvęs ištikimas Izraeliui. Dovydo armiją sudarė nepatenkintų žmonių daugiakalbis rinkinys, didžiąja dalimi ji susidėjo iš nepritapėlių visuomenėje ir besislapstančiųjų nuo teisingumo.

Sauliaus tragiškas pralaimėjimas filistiniečiams prie Gilbojos aplinkinių kanaanitų akyse požiūrį į Jahvę, lyginant su kitais dievais, nusmukdė iki žemo lygio. Šiaip jau, Sauliaus pralaimėjimas būtų buvęs priskirtas visiškam atsiribojimui nuo Jahvės, bet šį kartą judėjų redaktoriai šitą priskyrė ritualo klaidoms. Jiems pasakojimas apie Saulių ir Samuelį buvo reikalingas kaip pagrindas Dovydo karaliavimui.

Dovydas su nedidele kariuomene savo būstinę įsirengė nehebrajiškame Hebrono mieste. Netrukus jo tėvynainiai paskelbė jį naujosios Judėjos karalystės karaliumi. Judėją sudarė daugiausia nehebrajiški elementai – kenitai, kalebitai, jebusitai, ir kiti kanaanitai. Jie buvo klajokliai – kerdžiai – ir tokiu būdu buvo atsidavę hebrajų idėjai dėl žemės nuosavybės. Jie laikėsi dykumoje gyvenusių klanų ideologijos.

Skirtumą tarp šventos ir pasaulietinės istorijos gerai iliustruoja dvi skirtingos istorijos apie tai, kaip Dovydas tapo karaliumi, pasakojamos Senajame Testamente. Dalį pasaulietinio pasakojimo, apie tai, kaip tiesioginių jo pasekėjų (jo armijos) dėka jis tapo karaliumi, per neapsižiūrėjimą šventikai paliko užrašytą, vėliau jie parengė ilgą ir nuobodų šventos istorijos dėstymą, kur yra pavaizduojama, kaip pranašas Samuelis, dievišku vadovavimu, iš savo sielos

brolių pasirinko Dovydą ir oficialiai atliko procedūrą tam, kad įmantrių ir iškilmingų ritualų metu pateptų jį hebrajų karaliumi, o tada jį paskelbtų Sauliaus perėmėju.

Tiek daug kartų iš tiesų šventikams po to, kada jie buvo parengę savo pramanytus pasakojimus apie Dievo stebuklingus ryšius su Izraeliu, nepasisekė iki galo ištrinti aiškių ir istorinių teiginių, kurie buvo jau užrašyti.

Dovydas siekė politiškai įsitvirtinti iš pradžių vesdamas Sauliaus dukterį, tada, turtingo edomito Nebalo našlę, o vėliau, Talmajaus, Gešuro karaliaus, dukterį. Jis paėmė šešias žmonas iš Jebaus moterų, jau nekalbant apie Betšebą, žmoną iš hetitų.

[1073]▼

Ir būtent tokių metodų dėka ir iš tokių žmonių Dovydas sukūrė prasimanymą apie Judėjos dieviškąją karalystę kaip nykstančios šiaurinės efraimitų Izraelio karalystės palikimo ir tradicijų perėmėją. Dovydo kosmopolitinė judėjų gentis buvo labiau pagoniška negu žydiška; bet nepaisant šito, prispaustieji Efraimo senoliai atėjo pas jį ir "patepė jį kaip Izraelio karalių." Po karinio grasinimo, Dovydas tuomet tvirtai susijungė su jebujiečiais ir įkūrė jungtinės karalystės sostinę Jebaus (Jeruzalės) mieste, kuris buvo pusiaukelėje tarp Judėjos ir Izraelio ir turėjo tvirtas miesto sienas. Filistiniečius tai suerzino ir netrukus jie užpuolė Dovydą. Po nuožmaus mūšio jie patyrė pralaimėjimą, ir dar kartą Jahvė buvo įtvirtintas kaip "Viešpats Gausybių Dievas."

Bet Jahvė, neišvengiamai, šitos šlovės dalį turi atiduoti kanaanitų dievams, nes Dovydo kariuomenės pagrindą sudarė nehebrajai. Ir taip jūsų įrašuose atsiranda (nepastebėtas judėjų redaktorių) šitas išduodantis teiginys: "Jahvė sumušė mano priešus prieš mane. Dėl to jis šią vietą pavadino Baalio-Perazimo vardu." Ir tą jie padarė dėl to, kad aštuoniasdešimt procentų Dovydo kariuomenės buvo baalitai.

Sauliaus pralaimėjimą ties Gilboja Dovydas paaiškino tuo, kad Saulius puolė kanaanitų miestą, Gibeoną, kurio gyventojai buvo sudarę taikos sutartį su efraimitais. Dėl šito, Jahvė jį apleido. Net ir Sauliaus laikais Dovydas buvo gynęs kanaanitų miestą Keilą nuo filistiniečių, ir tada savo sostinę jis perkėlė į kanaanitų miestą. Laikydamasis kompromisinės politikos su kanaanitais, Dovydas perdavė gibeonitams septynis Sauliaus palikuonis, kad juos pakartų.

Po filistiniečių sutriuškinimo Dovydas užvaldė "Jahvės arką," perkėlė ją į Jeruzalę, ir Jahvės garbinimą savo karalystėje pavertė oficialiu. Po to jis uždėjo didžiulius mokesčius kaimyninėms gentims – edomitams, moabitams, amonitams, ir siriečiams.

Dovydo korumpuota politikos mašina ėmė asmeniškai užvaldyti žemes šiaurėje, pažeisdama hebrajų papročius, ir netrukus ėmė kontroliuoti karavanų mokesčius, kuriuos anksčiau rinko filistiniečiai. Ir tada įvyko daug žiaurijų, kurių kulminacija tapo Urijo nužudymas. Visos teisminės apeliacijos buvo svarstomos Jeruzalėje; "senoliai" daugiau nebegalėjo vykdyti teisingumo. Nėra nieko keisto, kad pratrūko maištas. Šiandien, Absalomą būtų galima pavadinti demagogu; jo motina buvo kanaanitė. Be Betšebos sūnaus – Saliamono – buvo daugiau negu pusė tuzino pretendentų, siekiančių sosto.

Po Dovydo mirties Saliamonas politinę mašiną visiškai išvalė nuo bet kokių šiaurės poveikių, bet toliau tęsė savo tėvo tironijos ir apmokestinimo režimą. Saliamonas savąją naciją atvedė į bankrotą savo prabangiais rūmais ir didžiule statybos programa: buvo pastatyti Libano namai, faraono dukters rūmai, Jahvės šventykla, karaliaus rūmai, ir restauruotos daugelio miestų sienos. Saliamonas sukūrė didžiulį hebrajų laivyną, kuriame jūreiviais dirbo siriečiai, ir prekiaavo su visu pasauliu. Jo hareme buvo beveik vienas tūkstantis moterų.

Iki šito laiko Jahvės šventykla Silome buvo diskredituota, o visa nacija garbinimą sukonzentravo Jebuje puošnioje karališkoje šventykloje. Šiaurės karalystė sugrįžo prie Elohimio garbinimo. Jie naudojosi palankumu tų faraonų, kurie vėliau Judėją pavergė uždėdami pietinei karalystei duoklę.

[1074]▼

Buvo pakilimų ir nuosmukių – buvo karų tarp Izraelio ir Judėjos. Po ketverių metų pilietinio karo ir trijų dinastijų, Izraelis pateko į miestų despotų priespaudą, kurie pradėjo prekiauti žeme. Net karalius Omris pamėgino nupirkti Šemero dvarą. Bet pabaiga priartėjo greitai, kada Šalmaneseris III nusprendė užvaldyti Viduržemio jūros pakrantę. Efraimo karalius Ahabas surinko dešimt kitų grupių ir pasipriešino prie Karkaro; mūšis nugalėtojo neišaiškino. Asirietis buvo sustabdytas, bet sąjungininkai buvo sunaikinti. Senajame Testamente šitas didžiulis mūšis nėra net ir paminėtas.

Nauji vargai prasidėjo tada, kada karalius Ahabas pamėgino nupirkti žemę iš Naboto. Jo finikietė žmona suklastojo Ahabo parašą dokumentuose, nurodančiuose, kad Naboto žemė būtų konfiskuota, kaltinant jį tuo, kad jis suteršė "Elohimio ir karaliaus" vardus. Jis ir jo sūnūs netrukus buvo nužudyti. Arenoje pasirodė energingas Elisas pasmerkdamas Ahabą už Nabotų nužudymą. Tokiu būdu Elisas, vienas didžiausių pranašų, savo mokymą pradėjo kaip senųjų žemės papročių gynėjas, pasisakantis prieš baalimų požiūrį parduoti žemę, prieš miestų bandymus viešpatauti kaime. Bet reforma nebuvo sėkminga tol, kol kaimo žemvaldys Jehus nesujungė savo jėgų su čigonų vadu Jehonadabu tam, kad sunaikintų Baalio pranašus (nekilnojamojo turto agentus) Samarijoje.

Naujas gyvenimas prasidėjo tada, kada Jehoašas ir jo sūnus Jeroboamas Izraelį išlaisvino nuo priešų. Bet iki šito laiko Samarijoje valdė gangsteriškas kilmingųjų sluoksnius, kurio grobimai prilygo senųjų laikų Dovydo dinastijos grobimams. Valstybė ir bažnyčia žengė koja kojon. Mėginimai uždrausti laisvą žodį atvedė Eliją, Amosą, ir Osiją prie to, kad jie ėmė slapta rašyti, ir tai buvo tikroji žydų ir krikščionių Biblijų pradžia.

Bet šiaurinė karalystė iš istorijos neišnyko tol, kol Izraelio karalius slapta nesusimokė su Egipto karaliumi ir neatsisakė toliau mokėti duoklę Asirijai. Tada prasidėjo trejų metų apgultis, po kurios šiaurinė karalystė buvo visiškai išskaidyta. Efraimas (Izraelis) tokiu būdu išnyko. Judėja – žydai, "Izraelio likučiai" – buvo pradėjusi koncentruoti žemę nedaugelio rankose, kaip Isajas sakė: "Priedant namą prie namo ir lauką prie lauko." Netrukus Jeruzalėje atsirado Baalio šventykla šalia Jahvės šventyklos. Šią teroro valdžią užbaigė monoteistinis maištas, vadovaujamas berniuko karaliaus Joašo, kuris Jahvės vardu kariavo trisdešimt penkerius metus.

Kitas karalius, Amazijas, turėjo vargo su maištą sukėlusiais mokesčių mokėtojais edomitais ir jų kaimynais. Po puikios pergalės jis pasuko atgal tam, kad užpultų savo šiaurinius kaimynus, ir buvo lygiai taip triuškinančiai sumuštas. Tada sukilo kaimiečiai; jie karalių nužudė, o nauju karaliumi vainikavo jo šešiolikmetį sūnų. Tai buvo Azarijas, Isajo vadintas Uzaju. Po Uzajo, bloga padėtis dar labiau pablogėjo, ir Judėja šimtą metų egzistavo mokėdama duoklę Asirijos karaliams. Isajas pirmasis jiems pasakė, kad Jeruzalė, būdama Jahvės miestas, niekada nekris. Bet Jeremijas nedvejodamas išpranašavo jos žlugimą.

Tikrąją Judėjos sužlugdymą įgyvendino parsidavęs ir turtingas politikų žiedas, kuris veikė vadovaujant nepilnamečiui karaliui Manasijui. Besikeičiančios sąlygos buvo palankios tam, jog sugrįžtų Baalio, leidusio žemę pardavinėti, kas prieštaravo Jahvės ideologijai, garbinimas. Asirijos žlugimas ir Egipto iškilimas kažkuriam laikui Judėjai atnešė išsilaisvinimą, ir valdžią perėmė liaudis. Valdant Josajui jie sunaikino korumpuotą politikų Jeruzalės žiedą.

Bet šita era patyrė tragišką pabaigą, kada Josajas nusprendė išvykti ir sustabdyti galingą Neko kariuomenę, kada pakrante į viršų iš Egipto ji žygiavo į pagalbą Asirijai, kovojusiai prieš Babiloną. Jis buvo sutriuškintas, ir Judėja turėjo mokėti duoklę Egiptui. Baalio politinė partija sugrįžo į valdžią Jeruzalėje, ir tokiu būdu prasidėjo *tikroji* priklausomybė nuo Egipto. Tada prasidėjo toks laikotarpis, kai Baalimo politikai valdė tiek teismus, tiek dvasininkiją. Baalio garbinimas buvo ekonominė ir

[1075]▼

visuomeninė sistema, kuri buvo susijusi su nuosavybės teisėmis, o taip pat ir su žemės derlingumu.

Nebuchadnezarui nuvertus Neką, Judėja pateko į Babilono priklausomybę, ir jai buvo suteikta ramybė dešimčiai metų, bet neužilgo ji sukilo. Kada Nebuchadnezaras išėjo prieš juos, tada judėjai pradėjo visuomenines reformas, tokias, kaip vergų paleidimą, tam, kad paveiktų Jahvę. Kada babiloniečių armija laikinai pasitraukė, tada hebrajai džiūgavo, kad juos išvadavo jų reformos stebuklas. Būtent šituo laikotarpiu Jeremijas juos perspėjo apie artėjantį pavojų, ir netrukus Nebuchadnezaras sugrįžo.

Ir šitokiu būdu Judėjos pabaiga atėjo netikėtai. Miestas buvo sugriautas, o tauta buvo išvaryta į Babiloną. Jahvės-Baalio kova baigėsi nelaisve. O nelaisvė Izraelio likučiams buvo toks sukrėtimas, kuris juos atvedė į monoteizmą.

Babilone žydai priėjo išvados, kad Palestinoje jie negali egzistuoti maža grupe, turėdami savo ypatingus visuomeninius ir ekonominius papročius, ir, kad, jeigu jų ideologija turėtų išivyrauti, tai jie turi atversti pagonis. Tokiu būdu atsirado jų naujoji samprata apie likimą – idėja, kad žydai turi tapti išrinktaisiais Jahvės tarnais. Senojo Testamento žydų religija iš tikrųjų išsivystė Babilone nelaisvės metu.

Doktrina apie nemirtingumą taip pat susiformavo Babilone. Anksčiau žydai galvojo, kad ateities gyvenimo idėja mažina jų visuomeninio teisingumo evangelijos akcentavimą. Dabar pirmą kartą teologija užėmė sociologijos ir

ekonomikos vietą. Religija ėmė formuotis kaip žmogaus minties ir elgesio sistema, kuri vis labiau turi būti atskirta nuo politikos, sociologijos, ir ekonomikos.

Ir tokiu būdu tiesa apie žydų tautą atskleidžia tai, jog didelė dalis to, kas buvo laikoma šventa istorija, pasirodo, jog yra truputį daugiau negu paprastos pilietinės istorijos kronika. Judaizmas buvo toji dirva, kurioje išaugo krikščionybė, bet žydai nebuvo stebuklinga tauta.

10. HEBRAJŲ RELIGIJA

Izraelitų vadovai juos mokė, kad jie yra išrinktoji tauta, ne dėl ypatingos privilegijos ir dieviškojo palankumo monopolijos, bet dėl ypatingos tarnystės kiekvienai nacijai nešant tiesą apie vieną Dievą, valdantį visus. Ir žydams jie buvo pažadėję, jeigu jie tikrai įgyvendins šią tikslą, tuomet jie taps visų tautų dvasiniais vadovais, ir kad pasirodysiantis Mesijas valdys juos ir visą pasaulį kaip Taikos Princas.

Kada žydams laisvę suteikė persai, tada jie sugrįžo į Palestiną tikrai tam, kad patektų į savo pačių šventikų reguliuojamų įstatymų kodeksų, aukojimų, ir ritualų vergovę. Ir kaip hebrajų klanai atmetė nuostabų pasakojimą apie Dievą, kurį nuostabioje atsisveikinimo kalboje pateikė Mozė, kad sugrįžtų prie aukojimo ir atgailos ritualų, taip ir šitie hebrajų nacijos likučiai atmetė antrojo Isajo nuostabią sampratą, kad laikytųsi savo besiplečiančios dvasininkijos taisyklių, reguliavimų, ir ritualų.

Nacionalinis egoizmas, netikras įtikėjimas į klaidingai suvokiamą pažadėtąjį Mesiją, ir vis auganti dvasininkijos vergija ir tironija visiems laikams nutildė dvasinių vadovų balsus (išskyrus Danielių, Ezykilį, Hagajų, ir Malakijų); ir nuo tos dienos iki Jono Krikštytojo laikų visas Izraelis patyrė vis augantį dvasinį nuosmukį. Bet žydai niekada neprarado Visuotinio Tėvo sampratos; net iki dvidešimtojo amžiaus po Kristaus jie ir toliau laikėsi šitos Dievybės koncepcijos.

[1076]▼

Nuo Mozės iki Jono Krikštytojo nusidriekė nepertraukta grandinė ištikimų mokytojų, kurie monoteistinį šviesos deglą perdavinėjo iš vienos kartos į kitą tuo metu, kada jie be pertrūkio peikė nesąžiningus valdovus, smerkė pelno siekiančius šventikus, ir visą laiką ragino žmones garbinti aukščiausiąjį Jahvę, Viešpatį Izraelio Dievą.

Savo politinį tapatumą žydai kaip nacija galiausiai prarado, bet dėka nuoširdaus tikėjimo į tą vienintelį ir visuotinį Dievą hebrajų religija ir toliau gyvena išsibarsčiusių tremtinių širdyse. Ir šitoji religija išlieka, nes ji efektyviai veikė, kad apsaugotų savo pasekėjų aukščiausias vertybes. Žydų religija tautos idealus iš tikrųjų išsaugojo, bet ji nesugebėjo puoselėti pažangos ir skatinti filosofinio kūrybinio atradimo tiesos srityje. Žydų religija turėjo daug trūkumų – jai trūko filosofijos ir joje beveik nebuvo estetinių savybių – bet ji iš tiesų saugojo moralines vertybes; dėl to ji ir išsilaikė. Aukščiausiasis Jahvė, palyginus su kitomis Dievybės sampratomis, buvo aiškiai išreikštas, ryškus, asmenis, ir

moralus.

Žydai puoselėjo teisingumą, išmintį, tiesą, ir teisumą, kaip tą darė nedaugelis tautų, bet iš visų tautų jie ėmė mažiausią indėlį į šitų dieviškųjų savybių intelektualinį suvokimą ir dvasinį supratimą. Nors hebrajų teologija savąsias ribas išplėsti atsisakė, bet ji vaidino svarbų vaidmenį kitų dviejų pasaulio religijų, krikščionybės ir islamo, vystymesi.

Žydų religija išsilaikė taip pat ir dėl savo institutų. Religijai sunku išlikti kaip izoliuotų individų privačiai praktikai. Visą laiką tai buvo religinių lyderių klaida: Matydami suinstitutintos religijos blogį, jie stengėsi sunaikinti grupinio veikimo metodą. Jiems būtų buvę geriau ritualą ne naikinti, o jį reformuoti. Šiuo požiūriu Ezekilis buvo išmintingesnis už savo amžininkus; nors jis ir prisijungė prie jų, reikalaujamas asmeninės moralinės atsakomybės, bet taip pat jis ėmėsi įtvirtinti ir tai, jog būtų ištikimai laikomasi aukštesnio ir išgryninto ritualo.

Ir tokiu būdu vienas kitą keitė Izraelio mokytojai įvykdė didžiausią žygdarbį per visą religijos evoliuciją Urantijoje: barbarišką sampratą apie laukinį demonišką Jahvę, pavydų ir žiaurų prakeiksmus svaigančio Sinajaus ugnikalnio dvasinį dievą, palaipsniui, bet nuolat keitė į vėlesnę išaukštiną ir dievišką sampratą apie aukščiausiąjį Jahvę, visų daiktų sutvėrėją ir visą žmoniją mylintį ir gailėtingą Tėvą. Ir šitoji hebrajų samprata apie Dievą buvo aukščiausias Visuotinio Tėvo žmogiškasis įsivaizdavimas iki to laiko, kada ji toliau išplėtė ir taip nuostabiai sustiprino jo Sūnaus, Neadono Mykolo, asmeniniai mokymai ir gyvenimo pavyzdys.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

[1077]▼

98 DOKUMENTAS

MELKIZEDEKO MOKYMAI VAKARUOSE

MELKIZEDEKO mokymai į Europą įžengė daugeliu maršrutų, bet daugiausia pasiekė per Egiptą, ir Vakarų filosofijoje buvo įkūnyti po to, kada buvo išsamiai helenizuoti, o vėliau ir sukreičioninti. Vakarų pasaulio idealai iš esmės buvo sokratiški, ir jo vėlesniąją religinę filosofiją tapo Jėzaus filosofija, kada ji buvo pakeista ir iškreipta dėl ryšių su besivystančia Vakarų filosofija ir religija, ir visa tai aukščiausiąjį tašką pasiekė tuo, kad atsirado krikščioniškoji bažnyčia.

Salemo misionieriai savo veiklą Europoje tęsė ilgą laiką, palaipsniui jie buvo asimiliuoti į daugelį kultų ir ritualinių grupių, kurios periodiškai atsirasdavo. Iš jų, kurie Salemo mokymus išsaugojo gryniausia forma, reiktų paminėti cinikus. Šitie tikėjimo į Dievą ir pasitikėjimo juo pamokslininkai dar tebeveikė Romos imperijos Europoje pirmajame amžiuje po Kristaus, vėliau juos absorbavo naujai besiformuojanti krikščionių religija.

Didelę dalį Salemo mokymų Europoje paskleidė žydai kareiviai samdiniai, kurie kovojo tokioje gausybėje karinių mūšių Vakaruose. Senovės laikais žydai buvo garsūs tiek karine narsa, tiek ir teologiniais ypatumais.

Graikų filosofijos, žydų teologijos, ir krikščionių etikos pagrindiniai mokymai iš esmės buvo ankstesniųjų Melkizedeko mokymų atgarsiai.

1. SALEMO RELIGIJA TARP GRAIKŲ

Salemo misionieriai tarp graikų galėjo sukurti didžiulę religinę struktūrą, jeigu savo iššventinimo priesaikos, Makiventos galia įvesto pasižadėjimo, kuris uždraudė organizuoti išskirtines kongregacijas garbinimui ir kuris iš kiekvieno mokytojo reikalavo pažado, kad jis niekada netarnaus šventiku, niekada neims užmokesčio už religinę tarnystę, tiktai maistą, drabužius, ir pastogę, jie nebūtų interpretavę griežtai. Kada Melkizedeko mokytojai įsiskverbė į ikiheleninę Graikiją, tada jie surado tokią tautą, kuri vis dar tebepuoselėjo pasakojimus apie Adomsoną ir anditų laikus, bet šituos mokymus buvo smarkiai sumenkinę mažiau išsivysčiusių vergų ordų, kurių prie graikų krantų buvo atgabenuama vis daugiau, sampratos ir tikėjimai. Dėl šito falsifikavimo buvo sugrįžta į primityvų animizmą su kraujo apeigomis, žemesniosios klasės net mirties bausmės vykdymą pasmerktiems nusikaltėliams pavertė ritualu.

Salemo mokytojų ankstyvąją įtaką beveik sužlugdė vadinamųjų arijų įsiveržimas iš pietinės Europos ir iš Rytų. Šitie helenistiniai įsiveržėliai atsinešė antropomorfines Dievo sampratas, panašias į tas, kurias jų bičiuliai arijai buvo nunešę į Indiją. Šitas importavimas pradėjo

[1078]▼

graikų dievų ir deivių šeimos evoliuciją. Šita nauja religija iš dalies rėmėsi ateinančių heleninių barbarų kultais, bet ji taip pat panaudojo ir senesniųjų Graikijos gyventojų mitus.

Heleniniai graikai atrado tokį Viduržemio jūros pasaulį, kuriame didžiąja dalimi viešpatavo motinos kultas, ir šitoms tautoms jie primetė savo žmogų-dieva, Djausą-Dzeusą, kuris jau buvo tapęs, kaip ir Jahvė tarp henoteistų semitų, ištiso žemesniųjų dievų graikų panteono galva. Ir Dzeuso sampratos dėka graikai galiausiai būtų pasiekę tikrą monoteizmą, jeigu ne jų išsaugota Dalia kaip kontrolė iš viršaus. Toks galutinės vertės Dievas turi pats būti dalios arbitras ir likimo kūrėjas.

Kaip šitų faktorių religinėje evoliucijoje pasekmė netrukus išsivystė liaudies tikėjimas į nerūpestingus Olimpo kalno dievus, dievus, kurie yra labiau žmogiški negu dieviški, ir dievus, į kuriuos intelektualūs graikai iš tikrųjų niekada labai rimtai ir nežiūrėjo. Jie savo pačių sukurtų dievybių nei labai mylėjo, nei labai jų bijojo. Dzeusui ir jo pusžmogių ir pusdievių šeimai jie jautė patriotinį ir rasinį jausmą, bet vargu ar juos giliai gerbė ar garbino.

Į heleniečius tiek įsismelkė ankstyvesniųjų Salemo mokytojų doktrinos, nukreiptos prieš šventikų intrigas, kad Graikijoje niekada neiškilo jokia bent kiek reikšmingesnė dvasininkija. Net ir dievų atvaizdų gaminimas tapo daugiau meno kūrinium, o ne garbinimo dalyku.

Olimpiniai dievai iliustruoja žmogaus tipiską antropomorfizmą. Bet graikų mitologija buvo daugiau estetinė negu etinė. Graikų religija buvo naudinga tuo, kad ji vaizdavo visatą, valdomą dievybių grupės. Bet netrukus graikų moralė, etika, ir filosofija išsivystė nepalyginamai toliau už dievo sampratą, ir šitas pusiausvyros pažeidimas tarp intelektualaus ir dvasinio augimo buvo toks pat pavojingas Graikijai, koks pasirodė yra pavojingas ir Indijoje.

2. GRAIKŲ FILOSOFINĖ MINTIS

Religija, į kurią žvelgiama lengvabūdiškai ir kuri yra paviršutiniška, negali išsilaikyti ilgai, ypač kada ji neturi dvasininkijos, kad puoselėtų jos formas ir kad atsidavusiųjų širdis pripildytų baimės ir baimingos pagarbos. Olimpinė religija nežadėjo išgelbėjimo, taip pat ji nenumalšino ir savo tikinčiųjų dvasinio troškulio; dėl to ji buvo pasmerkta pražūčiai. Nepasibaigus ir tūkstantmečiui nuo savo pradžios, ji buvo beveik išnykusi, ir graikai liko be savo nacionalinės religijos, nes geresnieji protai Olimpo dievais nesidomėjo.

Tokia buvo padėtis, kada, šeštajame amžiuje prieš Kristų, Rytai ir Levantas patyrė dvasinės sąmonės atgimimą ir naują susidomėjimo monoteizmu atsiradimą. Bet Vakariai tokio naujo vystymosi nepatyrė; ir nei Europa, nei šiaurinė Afrika šitame religiniame renesanse plačiai nedalyvavo. Tačiau, graikai iš tiesų ištraukė į tokį nuostabų intelektualų vystymąsi. Jie jau buvo pradėję nugalėti baimę ir daugiau religijos nebeieškojo kaip priešnuodžio nuo baimės, bet jie nesuvokė, jog vaistai nuo sielos alkio, dvasinio neramumo, ir moralinio nusivylimo yra tikroji religija. Jie sielos nusiramino ieškojo giliuose apmąstymuose – filosofijoje ir metafizikoje. Jie nusiuko nuo apmąstymų apie savojo aš išsaugojimą – išgelbėjimą – ir atsigręžė į apmąstymus apie saviraišką ir savimone.

Graikai mėgino griežta mintimi pasiekti tokią saugumo sąmonę, kuri tarnautų kaip pakaitalas tikėjimui į išlikimą, bet jų pastangos visiškai

[1079]▼

žlugo. Šitą naują mokymą galėjo suvokti heleninių tautų tikrai aukštesniųjų klasių intelektualės žmonės; eiliniai žmonės, kurie sudarė ankstesniųjų kartu vergų palikuonis, šito naujo religijos pakaitalo nesugebėjo priimti.

Filosofai bet kokią garbinimo formą niekino, nežiūrind to, kad iš esmės jie visi laisva forma laikėsi Salemo doktrinos apie "visatos Protą," "Dievo idėją," ir "Didįjį Šaltinį" pagrindo. Tiek, kiek graikų filosofai pripažino tą, kas yra dieviška ir kas yra viršribiška, tiek jie buvo atvirai monoteistai; jie rodė mažai dėmesio ištisai Olimpo dievų ir deivių galaktikai.

Penktojo ir šeštojo amžių graikų poetai, ypač Pindaras, graikų religiją mėgino reformuoti. Jie aukštino jos idealus, bet jie buvo daugiau menininkai negu religininkai. Jiems nepavyko išvystyti tokio metodo, kurio dėka būtų puoselėjamos ir saugomos aukščiausiosios vertybės.

Ksenofanas mokė vieno Dievo, bet jo dievybės samprata buvo per daug panteistinė, kad mirtingajam žmogui taptų asmeniu Tėvu. Anaksagoras buvo mechanistas, išskyrus tai, kad jis iš tiesų pripažino Pirmąją Priežastį, Pirminį Protą. Sokratas ir jo perėmėjai, Platonas ir Aristotelis, mokė, jog privalumas yra žinios; gėris yra sielos sveikata; jog geriau kentėti nuo neteisingumo negu būti kaltam dėl jo, jog negerai už blogį atsilyginti blogiu, ir, jog dievai yra išmintingi ir geri. Jų pagrindinės vertybės buvo: išmintis, drąsa, savikontrolė, ir teisingumas.

Religinės filosofijos evoliucija tarp heleninių ir hebrajų tautų pateikia bažnyčios kaip kultūrinę pažangą formuojančios institucijos veikimo kontrastingą iliustraciją. Palestinoje, žmogiškąją mintį taip valdė šventikai ir reguliavo raštai, kad filosofija ir estetika visiškai nugrimzdo religijoje ir moralėje. Graikijoje, dėl to, jog beveik visiškai nebuvo šventikų ir "šventųjų raštų," žmogaus protas buvo laisvas ir nesupančiotas, todėl pritrenkiančiai vystėsi minties gilumas. Bet religijai kaip asmeniniam patyrimui nepavyko žengti koja koton su intelektualiais ieškojimais gamtos ir kosmoso tikrovės srityse.

Graikijoje, tikėjimas buvo pajungtas mąstymui; Palestinoje, mąstymas buvo pavaldus tikėjimui. Didele dalimi krikščionybės stiprybė yra dėl to, kad ji daug ką pasiskolino tiek iš hebrajų moralės, tiek iš graikų minties.

Palestinoje, religinė dogma tapo tokia sustabarėjusia, jog kėlė pavojų tolimesniam augimui; Graikijoje, žmogaus mintis tapo tokia abstrakti, kad Dievo samprata pavirto į miglotus panteistinius samprotavimus, panašėjančius į brahmanų filosofų neasmenę Begalybę.

Tačiau tų laikų vidutiniai žmonės negalėjo suprasti graikų filosofijos apie savojo aš suvokimą ir abstrakčią Dievybę, nelabai tuo jie ir domėjosi; jie daugiau troško išgelbėjimo pažadų, susijusių su asmeniu Dievu, kuris jų maldas galėtų išklaudyti. Jie ištrėmė filosofus, persekiojo išlikusius Salemo kulto pasekėjus, abi doktrinos buvo didele dalimi susimaišiusios, jie buvo pasiruošę tam siaubingam nežabotam pasinėrimui į misterinių kultų, kurie tuo metu plito po Viduržemio jūros kraštus, beprotystę. Eleusino misterijos vystėsi Olimpo panteone, graikiškoji vaisingumo garbinimo versija; klestėjo gamtos garbinimas Dioniso įvaizdžiu; geriausias iš šių kultų buvo Orfijo brolijos, kurios moraliniai pamokymai ir išgelbėjimo pažadai buvo labai patrauklūs daugeliui.

[1080]▼

Visa Graikija įsitraukė į šituos naujus išgelbėjimo pasiekimo metodus, į šituos emocingus ir ugingus ritualus. Nė viena nacija per tokį trumpą laiką niekada nepasiekė tokių meninės filosofijos aukštumų; nė viena nacija niekada nesukūrė tokios išvystytos etikos sistemos iš esmės be Dievybės ir visiškai be žmogiškojo išgelbėjimo pažado; nė viena nacija niekada nepasinėrė taip greitai, giliai, ir energingai į intelektualaus sąstingio, moralinio blogio, ir dvasinio skurdo tokias gelmes, kaip pasinėrė šitos pačios graikų tautos, kada jos metėsi į misterinių kultų beprotišką sūkurį.

Religijos be filosofinės paramos išsilaikydavo ilgai, bet nedaug filosofijų, kaip tokių, ilgą laiką išsilaikydavo be kokio nors susitapatinimo su religija. Filosofija religijai yra tuo, kuo koncepcija yra veiksmui. Bet ideali žmogiškoji padėtis yra tokia, kada filosofiją, religiją, ir mokslą į prasmingą vienybę suldydo išminties, i tikėjimo, ir patyrimo bendras veiksmas.

3. MELKIZEDEKO MOKYMAI ROMOJE

Išaugusi iš ankstyvesniųjų religinių šeimos dievų garbinimo formų į gentinį Marso, karo dievo, garbinimą, savaime suprantama, jog lotynų tautų vėlesnioji religija buvo daugiau politinis ritualas, palyginus su graikų ir brahmanų intelektualiomis sistemomis arba keletos kitų tautų labiau dvasinėmis religijomis.

Melkizedeko evangelijos didžiojo monoteistinio renesanso metu šeštajame amžiuje prieš Kristų, per mažai Salemo misionierių įsiskverbė į Italiją, o tie, kurie ir pateko, nepajėgė nugalėti tos įtakos, kurią darė greitai besiplečianti dvasininkija iš Euroazijos su savo nauja dievų ir šventyklų galaktika, kuri visa buvo organizuota į Romos valstybinę religiją. Šita lotynų genčių religija nebuvo smulki ir parsiduodanti, kokia buvo graikų religija, nebuvo ji ir griežta ir tironiška, kokia buvo hebrajų religija; iš esmės ji buvo tiesiog tai, jog reikėjo laikytis formų, pasižadėjimų, ir tabu.

Romėnų religiją labai smarkiai įtakėjo platūs kultūriniai poveikiai iš Graikijos. Galiausiai didžioji dalis Olimpo dievų buvo perkelta ir įtraukta į lotynų panteoną. Graikai ilgą laiką garbino šeimos židinio ugnį – Hestija buvo židinio skaisčioji deivė; Vesta buvo šeimos židinio romėnų deivė. Dzeusas tapo Jupiteriu; Afroditė tapo Venera; ir šitaip atsitiko su daugeliu Olimpo dievybių.

Romėnų jaunuolių religinę iniciaciją lydėdavo jų iškilmingas pasišventimas tarnauti valstybei. Priesaikos ir priėmimas į piliečius tikrovėje buvo religiniai ritualai. Lotynų tautos turėjo šventyklų, altorių, ir šventovių ir, ištiktos krizės, tardavosi su orakulais. Jos saugojo didvyrių palaikus, o vėliau ėmė saugoti krikščionių šventųjų palaikus.

Šita pseudoreliginio patriotizmo oficiali ir bejausmė forma buvo pasmerkta žlugti, taip, kaip graikų labai intelektualus ir meniškas garbinimas užleido kelią aistringam ir giliai emocingam misterinių kultų garbinimui. Didžiausias iš šitų niokojančių kultų buvo Dievo Motinos sektos misterinė religija, kuri savo būstinę tomis dienomis turėjo tiksliai toje vietoje, kur šiandien Romoje stovi šv. Petro bažnyčia.

Atsirandanti Romos valstybė nugalėjo politiškai, bet savo ruožtu ją nugalėjo kultai, ritualai, misterijos, ir dievo sampratos iš Egipto, Graikijos, ir Levanto. Šitie svetimi kultai ir toliau klestėjo visoje Romos valstybėje

[1081]▼

iki Augusto laikų, kuris dėl politinių ir pilietinių priežasčių ėmėsi didvyriškų ir tam tikra prasme sėkmingų pastangų sunaikinti misterijas ir atgaivinti senesniąją politinę religiją.

Vienas iš valstybinės religijos šventikų Augustui papasakojo apie ankstesnius Salemo mokytojų mėginimus paskleisti vieno Dievo, galutinės Dievybės, vadovaujančios visoms viršgamtinėms būtybėms, doktriną; ir šita idėja taip tvirtai užvaldė imperatorių, kad jis pastatė daug šventyklų, papuošė jas nuostabiais atvaizdais, reorganizavo valstybės dvasininkiją, atkūrė valstybinę religiją, save pasiskyrė aukščiausiuoju žyniu, ir kaip imperatorius nedvejodamas pasiskelbė aukščiausiuoju dievu.

Šita nauja Augusto garbinimo religija klestėjo ir jo gyvenimo laikotarpiu jos buvo laikomasi visoje imperijoje, išskyrus žydų tėvynę Palestiną. Ir šita žmogiškųjų dievų era tęsėsi tol, kol oficialusis Romos kultas turėjo daugiau negu keturias dešimtis save iškėlusių žmogiškųjų dievų, visi tvirtino, jog yra stebuklingai gimę ir turi kitokių viršžmogiškųjų savybių.

Paskutinysis mažėjančio Salemo tikinčiųjų būrio pasipriešinimas buvo atkakli pamokslininkų grupė, cinikai, kurie griežtai išpėjo romėnus atsisakyti savo laukinių ir beprasmių religinių ritualų ir sugrįžti prie tokios garbinimo formos, kuri įkūnytų pakeistą ir užkrėstą dėl ryšių su graikų filosofija Melkizedeko evangeliją. Bet plačiosios visuomenės masės cinikus atstūmė; jos bevelijo pasinerti į misterinius ritualus, kurie ne tiktai siūlė asmeninio išgelbėjimo viltis, bet taip pat ir patenkino pasilinksminimų, jaudulių, ir pramogų aistrą.

4. MISTERINIAI KULTAI

Didžioji dauguma graikų-romėnų pasaulio žmonių, netekę savo primityvių šeimyninių ir valstybinių religijų ir nepajėgdami arba nenorėdami suprasti graikų filosofijos prasmės, savo dėmesį nukreipė į teatralizuotus ir emocionales misterinius kultus iš Egipto ir Levanto. Paprasti žmonės troško išgelbėjimo pažadų – religinės paguodos šiai dienai ir vilties užtikrinimo dėl amžinojo gyvenimo po mirties.

Trys misteriniai kultai, kurie tapo populiariausi, buvo tokie:

1. Cibėlės ir jos sūnaus Ačio frigų kultas.
2. Ozyrio ir jo motinos Izidės egiptiečių kultas.
3. Mitros kaip nuodėmingos žmonijos išgelbėtojo ir atpirkėjo garbinimo iranėčių kultas.

Frigų ir egiptiečių misterijos mokė, jog dieviškasis sūnus (atitinkamai Atis ir Ozyris) numirė ir dieviškosios galios buvo prikeltas, ir toliau, jog visi tie, kurie yra tinkamai inicijuoti į misteriją, ir kurie garbindami švenčia dievo mirties ir prisikėlimo metines, šituo įgauna jo dieviškosios prigimties ir nemirtingumo bruožų.

Frigų ritualai buvo įspūdingi, bet žeminantys; jų kraujo šventės parodo, kokiomis išsigimusiomis ir primityviomis tapo šitos Levanto misterijos. Pati švenčiausia diena buvo Juodasis Penktadienis, "kraujo diena," kuri buvo atminimas Ačio savižudybei. Po trijų dienų, skirtų Ačio aukai ir mirčiai, šventimas pakrypdavo į džiūgavimą jo prisikėlimo garbei.

Izidės ir Ozyrio garbinimo ritualai buvo rafinuotesni ir išpūdingesni už frigų kulto ritualus. Šitas egiptiečių ritualas rėmėsi legenda apie senovės Nilo dievą, dievą, kuris mirė ir buvo prikeltas, kurios samprata kilo iš stebėjimų, kaip kasmet augmenija nustoja augusi, kaip pavasarį visi gyvi augalai vėl atgimsta. Gaivališkas siautulys, kada buvo laikomasi šitų misterinių kultų ir jų ritualinių orgijų, turėjusių, kaip buvo manoma, atvesti į dievybės suvokimo “ekstazę,” kartais būdavo pasibjaurėtinas.

5. MITROS KULTAS

Galiausiai frigų ir egiptiečių misterijos užleido vietą didingiausia iš visų misterinių kultų, Mitros garbinimui. Mitros kultas patiko pačiam plačiausiam žmonių ratui ir palaipsniui pakeitė abu savo pirmtakus. Mitraizmas po Romos imperiją išplito romėnų legionų, kurie buvo surinkti Levante, kur šitoji religija buvo madoje, propagandos dėka, nes šitą tikėjimą jie nunešdavo ten, kur tik patys nuvykdavo. Ir šitas naujas religinis ritualas buvo didžiulis patobulinimas, palyginus su ankstesniaisiais misteriniais kultais.

Mitros kultas atsirado Irane ir savo gimtinėje išsilaikė ilgą laiką, nepaisant Zoroastros pasekėjų karingos opozicijos. Bet iki to laiko, kada mitraizmas pasiekė Romą, jis buvo smarkiai patobulintas tuo, kad pasiėmė didelę dalį Zoroastros mokymų. Būtent daugiausia per Mitros kultą Zoroastros religija įtakojė vėliau atsiradusią krikščionybę.

Mitros kultas vaizdavo karingą dievą, kilusį iš didžiulės uolos, atliekanti drašius žygdarbius ir priverčiantį išstrykti vandenį iš uolos, į kurią pataiko jo strėlės. Kultas pasakoja apie potvynį, kurio metu specialiai padarytu laivu išsigelbėjo vienas žmogus, ir apie paskutinę vakarienę, kurią Mitra kartu su saule-dievu valgė prieš tai, kada jis pakilo į dangų. Šitas saulė-dievas, arba Sol Invictus, buvo zoroastrizmo Ahuros-Mazdos dievybės sampratos degeneracija. Mitra buvo suvokiamas kaip išlikęs saulės-dievo šalininkas kovoje prieš tamsos dievą. Ir įvertinant tai, kad jis nužudė mistinį šventą jautį, Mitra buvo paverstas nemirtingu, buvo išaukštintas iki žmogiškosios rasės užtarėjo prieš dievus danguje statuso.

Šito kulto pasekėjai garbinimo ritualus atlikdavo urvuose ir kitose slaptose vietose, giedodami himnus, murmeldami magiškus žodžius, valgėdami aukojamų gyvūnų mėsą, ir gerdami kraują. Per dieną jie garbindavo tris kartus, ypatingi savaitės ritualai būdavo saulės-dievo dieną, o iš visų įmantriausi ritualai būdavo Mitros kasmetinių švenčių metu, gruodžio dvidešimt penktą dieną. Buvo tikima, jog sakramento valgymas užtikrina amžinąjį gyvenimą, po mirties, betarpišką perėjimą į Mitros krūtinę, kad ten palaimoje būtų laukiama nuosprendžio dienos. Nuosprendžio dieną Mitros raktai nuo dangaus atrakins Rojaus vartus, kad būtų priimti ištikimieji; po šito visi nekrikštyti gyvieji ir mirusieji bus sunaikinti, kada Mitra sugrįš į žemę. Buvo mokoma, jog, kada miršta žmogus, tada jis eina pas Mitrą nuosprendžio ir, kada bus pasaulio pabaiga, tada Mitra pakvies visus mirusiuosius iš savo kapų, kad išgirstų paskutinį nuosprendį. Nuodėmingieji bus sunaikinti ugnimi, o teisieji su Mitra

valdys amžinai.

Iš pradžių tai buvo religija tikrai vyrams, ir čia buvo septyni skirtingi ordinaai, į kuriuos vienas po kito galėjo būti priimti tikintieji. Vėliau, tikinčiųjų žmonos ir

[1083]▼

dukros buvo priimamos į Didžiosios Motinos šventoves, kurios stovėjo šalia Mitros šventovių. Moterų kultas buvo Mitros ritualo ir Cibėlės, Ačio motinos, frigų kulto ceremonijų mišinys.

6. MITRAIZMAS IR KRIKŠČIONYBĖ

Prieš atsirandant misteriniams kultams ir krikščionybei, Šiaurės Afrikos ir Europos civilizuotuose kraštuose asmeninė religija kaip savarankiškas institutas iš esmės nesivystė; ji buvo daugiau šeimos, miesto-valstybės reikalas, politinis ir imperinis reikalas. Heleniniai graikai niekada neišvystė centralizuotos garbinimo sistemos; ritualas buvo vietinis; jie neturėjo dvasininkijos ir "šventųjų knygų." Didele dalimi kaip ir romėnų religiniai institutai, taip ir jų religiniai institutai neturėjo stiprios varomosios jėgos tam, kad būtų išsaugotos aukštesnės moralinės ir dvasinės vertybės. Nors tai yra tiesa, kad religijos suinstitutinimas paprastai sumažindavo jos dvasinę kokybę, bet taip pat tai yra faktas, jog iki tol nė vienai religijai be tam tikro laipsnio, didesnio ar mažesnio, institucinės organizacijos pagalbos nepavyko išsilaikyti.

Tokiu būdu Vakarų religija toliau merdėjo iki skeptikų, cinikų, epikūriečių, ir stoikų laikų, bet visų svarbiausia, iki didžiojo rungtyniavimo tarp mitraizmo ir naujosios Pauliaus krikščionybės religijos laikų.

Trečiajame amžiuje po Kristaus, Mitros ir krikščionių bažnyčios buvo labai panašios tiek išvaizda, tiek ir savo ritualų pobūdžiu. Didžioji dauguma tokių garbinimo vietų buvo požemiuose, ir abiejose buvo altoriai, kurių fone buvo įvairiai pavaizduotos kančios to išgelbėtojo, kuris išgelbėjimą atnešė nuodėme prakeikta žmogiškajai rasei.

Mitros garbintojai visada laikėsi papročio, įeidami į šventovę, savo pirštus pamirkyti šventame vandenyje. Ir kadangi kai kuriuose rajonuose buvo tokių, kurie vienu ir tuo pačiu metu priklausė abiem religijoms, tai šitą paprotį jie įvedė į didžiąją daugumą krikščioniškųjų bažnyčių Romos apylinkėse. Abejose religijose buvo krikštas ir duonos ir vyno sakramentas. Tas vienas didžiulis skirtumas tarp mitraizmo ir krikščionybės, be Mitros ir Jėzaus asmenybių, buvo tai, jog viena religija skatino militarizmą, tuo tarpu kita religija buvo ultrataiki. Mitraizmo pakantumas kitoms religijoms (išskyrus vėlesniąją krikščionybę), atvedė jį į savo galutinį susinaikinimą. Bet kovoje tarp šių dviejų religijų lemiamas faktorius buvo moterų priėmimas į krikščionių tikėjimą pilnateisiais nariais.

Galiausiai nominalus krikščionių tikėjimas ėmė viešpatauti Vakaruose. Graikų filosofija jam suteikė sampratą apie etines vertybes; mitraizmas jam

suteikė garbinimo papročių ritualą; ir krikščionybė, kaip tokia, jam suteikė moralinių ir visuomeninių vertybių apsaugos metodą.

7. KRIKŠČIONIŠKOJI RELIGIJA

Sūnus Kūrėjas įsikūnijo mirtingojo kūno pavidalu ir save padovanojo Urantijos žmonijai ne tam, kad nuramintų įpykusį Dievą, bet tam, kad laimėtų visą žmoniją, kuri pripažintų Tėvo meilę ir suvoktų visų žmonių sūnystę su Dievu. Galų gale, net ir atpirkimo doktrinos didysis gynėjas kažką suvokė apie šitą tiesą, nes jis pareiškė, jog "Kristuje Dievas sutaikė pasaulį su savimi."

[1084]▼

Šitie dokumentai nėra skirti nagrinėti krikščioniškosios religijos kilmę ir sklaidimą. Pakanka tiktai pasakyti, kad ji yra sukurta apie Jėzaus iš Nazareto asmenį, Neadono Sūnaus Mykolo žmogiškąjį įsikūnijimą, Urantijai žinomą Kristaus pateptojo vardu. Krikščionybę po visą Levantą ir Vakarus paskleidė šito galilėjiečio pasekėjai, ir jų misionieriškas atkaklumas prilygo jų šviesiųjų protėvių, setitų ir salemitų, atkaklumui, o taip pat jų nuoširdžių amžininkų iš Azijos, mokytojų budistų, atkaklumui.

Krikščionių religija, kaip Urantijos tikėjimo sistema, atsirado, susijungus tokiems mokymams, poveikiams, tikėjimams, kultams, ir asmeniniams individualiems požiūriams:

1. Melkizedeko mokymams, kurie yra pagrindinis faktorius visose Vakarų ir Rytų religijose, kurios iškilo per paskutiniuosius keturis tūkstančius metų.

2. Hebrajų moralės, etikos, teologijos sistemai ir tikėjimui į Apvaizdą ir aukščiausiąjį Jahvę.

3. Zoroastrinės kovos sampratai tarp kosminio gėrio ir blogio, kuri jau buvo palikusi savo antspaudą tiek judaizme, tiek mitraizme. Per ilgalaikius kontaktavimus, kurie lydėjo kovą tarp mitraizmo ir krikščionybės, Irano pranašo doktrinos tapo galingu faktoriumi, nulemiančiu Jėzaus mokymų helenizuotų ir lotinizuotų versijų dogmų, principų, ir kosmologijos teologinę ir filosofinę tendenciją ir struktūrą.

4. Misteriniams kultams, ypač mitraizmo, bet taip pat ir Didžiosios Motinos garbinimo frigų kultui. Net ir legendos apie Jėzaus gimimą Urantijoje buvo nuspalvintos romėnų versija apie Irano išgelbėtojo-didvyrio Mitros stebuklingą gimimą, kurio atėjimas į žemę tariamai turėjo būti paliudytas tiktai saujelės dovanas nešančių piemenų, kuriems apie šitą artėjantį įvykį pranešė angelai.

5. Jošua, Juozapo sūnaus, žmogiškojo gyvenimo istoriniam faktui. Jėzaus iš Nazareto kaip pašlovintojo Kristaus, Dievo Sūnaus, tiesai.

6. Pauliaus iš Tarso asmeniniam požiūriui. Ir reikėtų pažymėti, kad jo paauglystės metais mitraizmas buvo viešpataujanti Tarso religija. Paulius

nesitikėjo, kad jo laiškus su gerais ketinimais parašytus atsivertėliams, kada nors dar vėlesni krikščionys laikys "Dievo žodžiu." Tokie gero norintys mokytojai neturi būti laikomi atsakingais dėl to, kaip jų užrašymus panaudoja vėlesniųjų laikų palikuonys.

7. Helenistinių tautų, pradedant Aleksandrija ir Antioku, toliau Graikija, ir baigiant Sirakuzu ir Roma, filosofinei minčiai. Graikų filosofija su Pauliaus krikščionybės versija derinosi labiau negu su bet kuria kita tuometinės religijos sistema ir tapo svarbiu krikščionybės sėkmės Vakaruose faktoriumi. Graikų filosofija, drauge su Pauliaus teologija, vis dar sudaro Europos etikos pagrindą.

Kada Jėzaus mokymai įsiskverbė į Vakarus, tada jie buvo suvakarietinti, o kada jie buvo suvakarietinti, tada jie ėmė prarasti savo potencialiai visuotinį potraukį visoms žmonių rasėms ir rūšims. Krikščionybė, šiandien, tapo tokia religija, kuri gerai prisitaikė prie baltųjų rasių visuomeninių, ekonominių, ir politinių papročių. Jau seniai ji nebėra Jėzaus religija, nors ji vis dar drąsiai vaizduoja gražią religiją apie Jėzų tokiems individams,

[1085]▼

kurie nuoširdžiai stengiasi eiti jos mokymo keliu. Ji pašlovino Jėzų, kaip Kristų, tą pateptąjį Mesiją nuo Dievo, bet didele dalimi užmiršo Mokytojo asmeninę evangeliją: Dievo Tėvystę ir visų žmonių visuotinę brolystę.

Ir toks yra ilgas pasakojimas apie Makiventos Melkizedeko mokymus Urantijoje. Beveik keturi tūkstančiai metų praėjo nuo to laiko, kada šitas ekstremalių užduočių Nebadono Sūnus padovanojo save Urantijoje, ir tuo metu "El Elijono, Paties Aukštojo Dievo dvasininko" mokymai įsiskverbė į visas rases ir tautas. Ir Makiventai pavyko pasiekti savo nepaprasto savęs padovanojimo tikslą: kada Mykolas rengėsi pasirodyti Urantijoje, tada samprata apie Dievą egzistavo vyrų ir moterų širdyse, ta pati samprata apie Dievą, kuri kaskart iš naujo suliepsnoja Visuotinio Tėvo daugybės vaikų gyvajame dvasiniame patyrimo, kada jie gyvena intriguojantį laikiną gyvenimą skriejančiose erdvės planetose.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1086]▼

99 DOKUMENTAS

RELIGIJOS VISUOMENINĖS PROBLEMOS

RELIGIJA savo aukščiausią visuomeninį tarnavimą pasiekia tada, kada ji turi mažiausią ryšį su visuomenės pasaulietinėmis institucijomis. Praeities amžiais, kadangi visuomeninės reformos didžiąja dalimi ribojosi mirtingųjų sferomis, religijai savo požiūrio nereikėjo derinti prie plačių permainų

ekonominėje ir politinėje sistemose. Pagrindinė religijos problema buvo stengtis blogi pakeisti gėriu tarp egzistuojančios politinės ir ekonominės kultūros visuomeninės tvarkos ribų. Tokiu būdu religija netiesiogiai turėjo polinkį skverbtis į visuomenės sukurta tvarką, skatinti egzistuojančio civilizacijos tipo išsaugojimą.

Bet religija neturėtų tiesiogiai rūpintis nei naujos visuomeninės tvarkos sukūrimu, nei senosios išsaugojimu. Tikroji religija iš tiesų priešinasi prievartai kaip visuomeninės evoliucijos metodui, bet ji nesipriešina visuomenės išmintingoms pastangoms pritaikyti savo papročius ir priderinti savo institucijas prie naujų ekonominių sąlygų ir kultūrinių reikalavimų.

Religija iš tiesų kartais pritardavo praeities amžių visuomeninėms reformoms, bet dvidešimtajame amžiuje jai iškilo būtinybė prisiderinti prie plataus ir nuolatinio visuomeninio persitvarkymo. Gyvenimo sąlygos keičiasi taip sparčiai, jog instituciniai pakeitimai turėtų būti labai pagreitinami, ir religija dėl to turi paspartinti savo prisitaikymą prie šitos naujos ir visą laiką besikeičiančios visuomeninės tvarkos.

1. RELIGIJA IR VISUOMENINIS PERTVARKYMAS

Mechaniniai išradimai ir žinių paskleidimas keičia civilizaciją; tam tikri ekonominiai pertvarkymai ir visuomeniniai pakitimai yra būtini, kad būtų išvengta kultūrinės katastrofos. Šitai naujai ir būsimai visuomenei tvarkai gerai įsitvirtinti prireiks tūkstantmečio. Žmogiškoji rasė turi susitaikyti su pakeitimų, prisitaikymų, ir vėl naujų prisiderinimų seka. Žmonija žengia link naujo ir neatskleisto planetinio likimo.

Religija turi tapti stipriu poveikiu moraliniam stabilumui ir dvasiniam vystymuisi, dinamiškai veikiančiu šitomis visą laiką besikeičiančiomis sąlygomis ir niekada nesibaigiančių ekonominių prisiderinimų terpėje.

Urantijos visuomenė negali tikėtis, jog kada nors nurims kaip praeities amžiais. Visuomeninis laivas išplaukė iš nusistovėjusios tradicijos ramių įlankų ir savo plaukiojimą pradėjo po evoliucinio likimo audringas jūras; ir žmogaus sielai, kaip niekada anksčiau pasaulio istorijoje, reikia kruopščiai išnagrinėti savo moralės jūrlapį ir stropiai laikytis religinio kompasro krypties. Religijos kaip visuomeninio poveikio didžioji misija yra stabilizuoti žmonijos idealus per šituos pavojingus laikus, kada yra pereinama iš vienos civilizacijos fazės į kitą, iš vieno kultūros lygio į kitą.

[1087]▼

Religija neturi jokių naujų pareigų, kurias jai reikėtų atlikti, bet ji primygtinai yra raginama veikti kaip išmintingas vedlys ir prityręs patarėjas visose šitose naujose ir greitai besikeičiančiose žmogiškose situacijose. Visuomenė tampa labiau mechaninė, labiau kompaktiška, sudėtingesnė, ir jos tarpusavio priklausomybė vis daugiau turi lemiamos reikšmės. Religija turi veikti taip, jog užkirstų kelią, kad šitie nauji ir glaudūs tarpusavio susivienijimai abipusiškai nedegraduotų arba, kad jie netaptų net ir abipusiškai griaušančiais. Religija turi

veikti kaip kosminė druska, kuri progresavimo fermentams neleistų sunaikinti civilizacijos kultūros skonio. Šitie nauji visuomeniniai santykiai ir ekonominiai sukrėtimai gali atvesti į tvirtą brolystę tikrai religijos tarnavimo dėka.

Bedievis humanizmas yra, žmogiškai kalbant, kilnus gestas, bet tikroji religija yra vienintelė jėga, kuri gali ilgam laikui padidinti vienos visuomeninės grupės reagavimą į kitų grupių poreikius ir kančias. Praeityje, institucinė religija galėjo likti pasyvi tuo metu, kada visuomenės aukštesnieji sluoksniai liko kurti bejėgių žemesniųjų sluoksnių kančioms ir spaudai, bet šiuolaikiniais laikais šitos žemesnės visuomeninės kategorijos daugiau nebėra nei taip apgailėtina nei išmanančios, nei taip politiškai bejėgės.

Religija neturi organiškai ištraukti į visuomeninio pertvarkymo ir ekonominio reorganizavimo pasaulietinį darbą. Bet ji turi aktyviai žengti koją kojon su visais šiais civilizacijos žingsniais pirmyn, aiškiai ir ryžtingai pakartodama savo moralinius mandatus ir dvasinius priesakus, savo besivystančią filosofiją apie žmogiškąjį gyvenimą ir transcendentinį išlikimą. Religijos dvasia yra amžina, bet jos išraiškos forma turi būti iš naujo deklaruojama kiekvieną kartą, kada tik būna peržiūrimas žmogiškosios kalbos žodynas.

2. INSTITUCINĖS RELIGIJOS SILPNUMAS

Institucinė religija nepajėgi sukelti įkvėpimo ir vadovauti šitame artėjančiame pasaulinio masto visuomeniniame pertvarkyme ir ekonominiame reorganizavime, nes ji, deja, tapo daugiau ar mažiau organinė dalimi tos visuomeninės tvarkos ir ekonominės sistemos, kurioms yra lemta būti pertvarkytomis. Tikrai tikroji asmeninio dvasinio patyrimo religija gali veikti naudingai ir kūrybingai civilizacijos dabartinės krizės sąlygomis.

Institucinė religija dabar yra atsidūrusi užburto rato aklavietėje. Ji negali pertvarkyti visuomenės, pirmiausia nepersitvarkiusi pati; o būdama tokiu dideliu laipsniu sukurtos tvarkos neatskiriama dalis, ji negali persitvarkyti tol, kol nebus radikaliai pertvarkyta visuomenė.

Religininkai visuomenėje, pramonėje, ir politikoje turi veikti kaip individai, o ne kaip grupės, partijos, ar institucijos. Religinė grupė, kuri kaip tokia leidžia sau užsiimti kitokia negu religine veikla, nedelsiant tampa politine partija, ekonomine organizacija, ar visuomenine institucija. Religinio kolektyvizmo pastangos turi apsiriboti religinio reikalo rėmimu.

Religininkai, atlikdami visuomeninio pertvarkymo užduotis, neturi didesnės vertės už nereligininkus, išskyrus tai, kiek jų religija yra jiems suteikusi padidintos kosminės įžvalgos ir kiek yra juos apdovanojusi ta aukštesne visuomenine išmintimi, kuri gimsta iš nuoširdaus troškimo mylėti Dievą aukščiausiu laipsniu ir mylėti kiekvieną žmogų kaip brolių dangiškojoje karalystėje. Ideali visuomeninė tvarka yra tokia, kurioje kiekvienas žmogus savo artimą myli kaip save patį.

Suinstitutinta bažnyčia galėjo atsirasti praeityje, kad tarnautų visuomenei šlovindama sukurtas politines ir ekonomines sanklodus, bet tokią veiklą ji

turi skubiai nutraukti, jeigu nori išlikti. Vienintelis jai tinkamas požiūris yra ne prievartos mokymas, taikios evoliucijos doktrina vietoje prievartinės revoliucijos – taika žemėje ir gera valia tarp visų žmonių.

Šiuolaikinei religijai savo požiūrį sunku priderinti prie sparčių visuomeninių pokyčių tikrai dėl to, kad ji sau leido tapti tokia giliai tradicine, dogmatine, ir institucine. Gyvo patyrimo religijai nesunku žengti pirmiau visų šitų visuomeninių įvykių ir ekonominių sukrėtimų, tarp kurių ji visada veikia kaip moralinis stabilizatorius, visuomeninis vadovas, ir dvasinis vedlys. Tikroji religija iš vieno amžiaus į kitą neša vertingą kultūrą ir tą išmintį, kuri gimsta iš to patyrimo, kada stengiamasi Dievą pažinti ir būti panašiu į jį.

3. RELIGIJA IR RELIGININKAS

Ankstyvoji krikščionybė buvo laisva nuo bet kokių pilietinių kliuvinių, visuomeninių įsipareigojimų, ir ekonominių sąjungų. Tikrai vėlesnioji suinstitutinta krikščionybė iš tiesų tapo Vakarų civilizacijos politinės ir visuomeninės struktūros organine dalimi.

Dangaus karalystė nėra nei visuomeninė, nei ekonominė sankloda; tai yra išimtinai Dievą pažįstančių individų dvasinė brolija. Tas tiesa, tokia brolija pati savaime yra naujas ir stebinantis visuomeninis reiškinys, kurį lydi stulbinančios politinės ir ekonominės pasekmės.

Religininkas nėra nejautrus visuomeninei kančiai, nėra nedėmesingas pilietinei neteisybei, nėra atsiribojęs nuo ekonominio mąstymo, nėra nejautrus politinei tironijai. Religija visuomeninį persitvarkymą įtakoja tiesiogiai, nes ji sudvasina ir idealizuoja individualų pilietį. Netiesiogiai, kultūringą civilizaciją įtakoja šitų individualių religininkų požiūris, kada jie tampa įvairių visuomeninių, moralinių, ekonominių, ir politinių grupių aktyviais ir įtakingais nariais.

Aukštos kultūringos civilizacijos pasiekimui reikalinga, pirma, idealus gyventojų tipas ir, tada, idealūs ir adekvatūs mechanizmai, kurių dėka tokie piliečiai gali valdyti tokios išsivysčiusios žmonių visuomenės ekonomines ir politines institucijas.

Bažnyčia, dėl per didelio netikro jautrumo, ilgą laiką tarnavo neprivilegiuotiesiems ir nelaimingiesiems, ir tai buvo gerai, bet tas pats jautrumas atvedė į rasiniu požiūriu neišmintingą degeneruotų palikuonių, kurie milžinišku laipsniu sulėtino civilizacijos pažangą, išsaugojimą.

Daug atskirų visuomenės pertvarkytojų, nors energingai ir atmeta suinstitutintą religiją, bet patys, galų gale, yra uoliai religingi propaguodami savo pačių visuomenines reformas. Ir tokiu būdu būtent šitas pats religinis motyvavimas, asmeninis ir daugiau ar mažiau nesuvoktas, vaidina didžiulį vaidmenį šiandieninėje visuomenės pertvarkymo programoje.

Visos šitos nesuvoktos ir nesąmoningos religinės veiklos silpniausiaji vieta yra tai, kad ji nesugeba gauti naudos iš atviros religinės kritikos ir tokiu būdu pakilti į naudingus pasitaisymo lygius. Tai yra faktas, jog religija nesivysto,

jeigu jos nedrausmina konstruktyvi kritika, nestiprina filosofija, negrynina mokslas, ir nemaitina ištikima bičiulystė.

Visada yra didžiulis pavojus, jog religija bus iškreipta ir iškrypusiai sieks netikrų tikslų, kaip ir tuomet, kai karo metu kiekviena kariaujanti

[1089]▼

nacija savo religiją nedorai panaudoja kaip karinę propagandą. Uolumas be meilės visada yra žalingas religijai, tuo tarpu persekiojimas religijos veiklą nukreipia į tam tikrą sociologinio arba teologinio tikslo siekimą.

Religiją apsaugoti nuo nešventų pasaulietinių sąjungų gali tiktai:

1. Kritiškai pataisanti filosofija.
2. Nedalyvavimas jokiose visuomeninėse, ekonominėse, ir politinėse sąjungose.
3. Kūrybinės, raminančios, ir meilę išplečiančios bičiulijos.
4. Vis auganti dvasinė įžvalga ir didėjantis kosminių vertybių suvokimas.
5. Kelio užkirtimas fanatizmui dėka racionalaus mokslinio požiūrio pusiausvyros.

Religininkai, kaip grupė, niekada neturi rūpintis niekuo kitu, išskyrus *religiją*, nors bet kuris toks religininkas, kaip individualus pilietis, gali tapti kokio nors visuomeninio, ekonominio, ar politinio pertvarkymo judėjimo įžymiu lyderiu.

Būtent religijos reikalas yra sukurti, palaikyti, ir įkvėpti atskiram piliečiui tokią kosminę ištikimybę, kuri jį atves į sėkmę vystant visas šitas sunkias, bet pageidautinas visuomenines tarnystes.

4. PEREINAMOJO LAIKOTARPIO SUNKUMAI

Tikroji religija religininką paverčia visuomeniškai maloniu ir sukuria žmogiškosios bičiulystės įžvalgą. Bet religinių grupių formalizavimas neišvengiamai sunaikina pačias tas vertybes, kurioms propaguoti ir buvo organizuota šita grupė. Žmogiškoji draugystė ir dieviškoji religija yra abipusiškai naudingos ir didele dalimi pamokančios, jeigu kiekviena iš jų vystosi subalansuotai ir harmoningai. Religija suteikia naują prasmę visiems grupiniams susivienijimams – šeimoms, mokykloms, ir klubams. Ji suteikia naują prasmę laisvalaikiui ir išaukština bet kokią tikrąjį humorą.

Dvasinė įžvalga transformuoja visuomenės vadovavimą; religija nėra vienam kolektyviniam judėjimui neleidžia iš akiračio prarasti savo tikrųjų tikslų. Drauge su vaikais, religija yra didžioji šeimyninio gyvenimo vienytoja, su sąlyga, jeigu ji yra gyvas ir augantis tikėjimas. Šeimyninio gyvenimo negalima gyventi be

vaikų; jį galima gyventi be religijos, bet tokia kliūtis milžinišku laipsniu padaugina šito glaudaus žmogiškojo susivienijimo sunkumus. Dvidešimtojo amžiaus pirmaisiais dešimtmečiais, šeimyninis gyvenimas, po asmeninio religinio patyrimo, labiausiai kenčia nuo smukimo, kuris yra dėl perėjimo nuo senojo religinio paklusnumo prie besiformuojančių naujų prasmių ir vertybių.

Tikroji religija yra prasmingas dinamiško gyvenimo būdas įprastos kasdienio gyvenimo tikrovės akivaizdoje. Bet jeigu religija turi skatinti individualų charakterio vystymąsi ir didinti asmenybės vientisumą, tai ji neturi būti sustandartinta. Jeigu ji turi skatinti patyrimo įvertinimą ir tarnauti kaip patraukianti vertybė, tai jos nereikia paversti stereotipu. Jeigu religija turi skatinti aukščiausią atsidavimą, tai jos nereikia formalizuoti.

Kad ir kokie sukrėtimai galėtų lydėti civilizacijos visuomeninį ir ekonominį vystymąsi, religija yra tikra ir naudinga, jeigu ji skatina individo toki patyrimą, kuriame vyrauja aukščiausioji tiesos, grožio, ir gėrio valdžia, kadangi tokia yra aukščiausiosios tikrovės tikroji dvasinė samprata. Ir dėka meilės ir garbinimo tai tampa prasminga kaip bičiulystė su žmogumi ir sūnystė su Dievu.

[1090]▼

Pagaliau, būtent tai, kuo žmogus tiki, o ne tai, ką jis žino, nulemia jo elgesį ir valdo jo asmeninius veiksmus. Vien tiktai faktų žinojimas turi labai mažai įtakos vidutiniam žmogui, nebent jis būtų emociškai sužadintas. Bet religinis sužadindimas yra viršemocinis, vienijantis visą žmogiškąjį patyrimą transcendentiniuose lygiuose, kada mirtingojo gyvenimo metu yra palaikomas ryšys su dvasinėmis energijomis, ir kada jos yra išlaisvinamos.

Dvidešimtojo amžiaus psichologiškai nenusistovėjusiais laikais, kuriems yra būdingi ekonominiai sukrėtimai, moralinės priešpriešinės srovės, ir mokslinės eros cikloninių perėjimų sociologinio pjūvio bangavimai, tūkstančių tūkstančiai vyrų ir moterų tapo žmogiškai išbalansuoti; jie jaučia nerimą, yra susirūpinę, išsigandę, neužtikrinti, ir sutrikę; kaip niekada anksčiau pasaulio istorijoje jiems reikia protingos religijos nuraminimo ir stabilizavimo. Precedento neturinčių mokslinių pasiekimų ir mechaninio išsivystymo akivaizdoje yra dvasinis sustabarėjimas ir filosofinis chaosas.

Dėl to, kad religija tampa vis labiau ir labiau asmeniniu reikalu – asmeniniu patyrimu – nekyla jokio pavojaus, su sąlyga, jeigu ji nepraranda savosios motyvacijos nesavanaudiškai ir kupinai meilės visuomenei tarnystei. Religija yra nukentėjusi nuo daugelio antraeilių poveikių: staigaus kultūrų susimaišymo, tikėjimų susilieimo, bažnytinės valdžios sumažėjimo, šeimyninio gyvenimo pasikeitimų, kartu su urbanizacija ir mechanizacija.

Žmogaus didžiausią dvasinį pavojų sudaro vystymasis iš dalies, neužbaigto vystymosi keblė situacija: kada apleidžiamos evoliucinės baimės religijos, bet tuoj pat neatsisukama į apreikštą meilės religiją. Šiuolaikinis mokslas, ypač psichologija, susilpnino tikrai tas religijas, kurios tokia didele dalimi priklauso nuo baimės, prietarų, ir emocijų.

Perėjimą visada lydi netvarka, ir mažai bus ramybės religiniame pasaulyje tol, kol didžiąją kovą užbaigs trys besivaržančios religinės filosofijos:

1. Daugelio religijų spiritistinis tikėjimas (į apvaizdinę Dievybę).
2. Daugelio filosofijų humanistinis ir idealistinis tikėjimas.
3. Daugelio mokslų mechanistinės ir natūralistinės koncepcijos.

Ir šituos tris dalinius požiūrius į kosmoso tikrovę galiausiai turės suderinti religijos, filosofijos, ir kosmologijos apreiškiamas pateikimas, kuris pavaizduoja dvasios, proto, ir energijos, pasklindančių iš Rojaus Trejybės ir pasiekiančių laiko-erdvės suvienijimą Aukščiausiosios Būtybės Dievybėje, trivienį egzistavimą.

5. RELIGIJOS VISUOMENINIAI ASPEKTAI

Nors religija ir yra išimtinai asmeninis dvasinis patyrimas – Dievą pažįstant kaip Tėvą – bet šito patyrimo padarinys – žmogų pažįstant kaip brolių – reikalauja savojo aš prisiderinimo prie kitų aš, ir tai sudaro religinio gyvenimo visuomeninį arba grupinį aspektą. Religija pirmiausia yra vidinis arba asmeninis prisiderinimas, o tada ji tampa visuomeninės tarnystės arba grupinio prisiderinimo reikalu. Tas faktas, jog žmogus yra visuomeniškas, neišvengiamai nulemia, jog susidarys religinės grupės. Kas šitoms religinėms grupėms atsitiks, labai daug priklauso nuo vadovų išmintingumo. Primityvioje visuomenėje religinė grupė nevisada labai kuo

[1091]▼

skiriasi nuo ekonominių ar politinių grupių. Religija visada buvo moralės saugotoja ir visuomenės stabilizuotoja. Ir dabar tai tebėra tiesa, nepaisant to, jog daugelio šiuolaikinių socialistų ir humanistų mokymai yra priešingi.

Visada turėkite galvoje: Tikroji religija yra pažinti Dievą kaip savo Tėvą, o žmogų, kaip savo brolių. Religija nėra vergiškas tikėjimas į gąsdinimus bausme ar magiškų pažadus apie mistinius atlygius ateityje.

Jėzaus religija yra pats dinamiškiausias iš visų poveikių, kurie kada nors turėjo įtakos žmogiškajai rasei. Jėzus sulaužė tradiciją, sunaikino dogmą, ir paragino žmoniją siekti savo aukščiausiųjų idealų laike ir amžinybėje – būti tokiems tobuliems, net koks tobulas yra Tėvas danguje.

Religija turi mažai galimybių veikti tol, kol religinė grupė neatsiskiria nuo visų kitų grupių – atsiranda karalystės danguje dvasinės narystės visuomeninis susivienijimas.

Doktrina apie visišką žmogaus nuodėmingumą sunaikino didelę dalį religijos potencialo, numatyto pasiekti aukštinančios prigimties ir įkvėpiančios vertės visuomenines pasekmes. Jėzus stengėsi atstatyti žmogaus orumą, kada jis pareiškė, jog visi žmonės yra Dievo vaikai.

Bet koks religinis tikėjimas, kuris tikintįjį dvasina, tikrai turės didžiulį pasekmių tokio religininko visuomeniniame gyvenime. Religinis patyrimas būtinai duoda „dvasios vaisių“ mirtingojo, kuriam vadovauja dvasia, kasdieniame gyvenime.

Lygiai taip tikrai, kaip žmonės laikosi bendrų religinių tikėjimų, taip jie sukuria ir kokią nors religinę grupę, kuri galiausiai iškelia bendrus tikslus. Kada nors religininkai susirinks draugėn ir iš tikrųjų bendradarbiaus remdamiesi idealų ir tikslų vienybe, vietoje to, kad tą mėgintų daryti remdamiesi psichologinėmis nuomonėmis ir teologiniais tikėjimais. Tikslai, o ne tikėjimai turėtų suvienyti religininkus. Kadangi tikroji religija yra asmeninio dvasinio patyrimo dalykas, todėl yra neišvengiama, jog kiekvienas atskiras religininkas turi turėti savo paties ir asmeninį to dvasinio patyrimo suvokimo interpretavimą. Tegu terminas „itikėjimas“ reiškia individo ryšį su Dievu, o ne dogmatinę formuluotę to, dėl ko kokia nors mirtingųjų grupė sugebėjo susitarti kaip dėl bendro religinio požiūrio. „Ar jūs turite itikėjimą? Tuomet turėkite jį savo viduje.“

Tai, kad itikėjimas yra susijęs tikrai su idealių vertybių suvokimu, parodo Naujojo Testamento apibrėžimas, kuris pareiškia, jog itikėjimas yra esmė tokių dalykų, kurių tikimasi, ir paliudijimas tokių dalykų, kurių nesimato.

Primityvusis žmogus mažai kaip stengėsi savo religinius įsitikinimus sudėlioti į žodžius. Jo religija buvo išreiškiama šokiu, o ne išmąstymu. Šiuolaikiniai žmonės sugalvojo daug tikėjimų ir sukūrė daug religinio itikėjimo patikrinimų. Ateities religininkai turi gyventi savo religija, iš visos širdies pasišvęsti žmogaus brolystės tarnystei. Seniai laikas žmogui pajusti tokį religinį patyrimą, kuris būtų toks asmeninis ir toks kilnus, kad jį galėtų įgyvendinti ir išreikšti tikrai „tokie jausmai, kurie glūdi per daug giliai, kad juos būtų galima išreikšti žodžiais.“

Jėzus iš savo pasekėjų nereikalavo, kad jie periodiškai susirinktų ir ištartų žodžius tam tikra forma, kuri reikštų jų bendrus įsitikinimus. Jis tikrai jiems liepė susirinkti draugėn tam, jog realiai, *ką nors darytų* – valgytų bendrą vakarienę jo savęs padovanojimo gyvenimo Urantijoje atminimui.

Kokią klaidą daro krikščionys, kada, pateikdami Kristų kaip dvasinio vadovo aukščiausią idealą, drįsta reikalauti, jog Dievo-sąmonės vyrai ir

[1092]▼

moterys atmetų istorinį vadovavimą tų Dievą pažinusiųjų žmonių, kurie praeities amžiais įnešė savo indėlį į konkretų nacionalinį ar rasinį apšvietimą.

6. INSTITUCINĖ RELIGIJA

Sektantiškumas yra institucinės religijos liga, o dogmatiškumas yra dvasinės prigimties pavergimas. Nepalyginamai geriau turėti religiją be bažnyčios negu bažnyčią be religijos. Dvidešimtojo amžiaus religinė maišatis, pati savaime, nerodo dvasinio nuosmukio. Pakrikimas eina prieš augimą, o taip pat ir prieš sunaikinimą.

Religijos suvisuomeninimas ir yra tikrasis tikslas. Grupinės religinės veiklos

tikslas yra suteikti dramatinį pobūdį religijos ištikimybei; padidinti tiesos, grožio, ir gėrio pagundas; skatinti aukščiausiųjų vertybių potraukį; didinti nesavanaudiškos bičiulystės tarnystę; šlovinti šeimyninio gyvenimo potencialias galimybes; vystyti religinį švietimą; suteikti išmintingą patarimą ir dvasinį vadovavimą, ir skatinti grupinį garbinimą. Ir visos gyvos religijos skatina žmogiškąją draugystę, saugo moralę, puoselėja kaimyniškumo santykius, ir padeda skleisti savo atitinkamos amžinojo išgelbėjimo žinios pagrindinę evangeliją.

Tačiau, kada religija tampa institucine, tada jos galia siekti gėrio būna pažabota, tuo tarpu galimybės atnešti blogį būna smarkiai padidintos. Formalizuotos religijos pavojai yra: tikėjimų fiksavimas ir jausmų sustabarėjimas; bendradarbiaujančių ar besivaržančių savanaudiškų grupių susibūrimas su vis labiau augančiu pasaulietiškumu; polinkis sustandartinti ir užkonservuoti tiesą; religijos nukrypimas nuo tarnavimo Dievui į tarnavimą bažnyčiai; vadovų polinkis būti administratoriais, o ne tarnais; tendencija formuoti sektas ir konkuruojančius skyrius; bažnyčios priespaudinės valdžios sukūrimas; aristokratinio "išrinktosios tautos" požiūrio sukūrimas; netikrų ir perdėtų idėjų apie šventumą puoselėjimas; religijos pavertimas rutina ir garbinimo sustabarėjimas; polinkis garbinti praeitį tuo pačiu metu ignoruojant dabarties reikmes; nesugebėjimas pateikti šiuolaikinių religijos aiškinimų; įsipainiojimas į pasaulietinių institucijų veiklą; ji sukuria ydingą skirstymą į religines kastas; ji tampa nepakančiu ortodoksaliu teisėju; jai nepavyksta patenkinti nuotykius mėgstančio jaunimo interesų, ir palaipsniui ji praranda amžinojo išgelbėjimo evangelijos gelbstinčią žinią.

Formali religija suvaržo žmones jų asmeninėje dvasinėje veikloje vietoje to, kad juos išlaisvintų išaukštintai tarnystei karalystės statytojų vaidmenyje.

7. RELIGIJOS INDĖLIS

Nors bažnyčios ir visos kitos religinės grupės turėtų likti nuošalyje nuo bet kokios pasaulietinės veiklos, bet tuo pačiu metu religija neturi daryti nieko, kas trukdytų žmogiškųjų institucijų visuomeniniam koordinavimui ar jį stabdytų. Gyvenime turi toliau augti prasmingumas; žmogus turi tęsti filosofijos reformavimą ir religijos valymą.

Politinis mokslas ekonomiką ir pramonę turi pertvarkyti tais metodais, kuriuos jis sužino iš visuomeninių mokslų, ir ta išvalga ir paskatomis, kurias suteikia religinis gyvenimas. Bet kokio visuomeninio pertvarkymo metu religija užtikrina stabilizuojantį atsidavimą transcendentiniam objektui, sutvirtinančiam tikslui, kuris pranoksta ir yra aukščiau už betarpišką ir laikiną tikslą. Greitai besikeičiančios aplinkos painiauvoje mirtingajam žmogui reikalinga toli nusidriekiančios kosminės perspektyvos parama.

[1093]▼

Religija žmogų įkvepia žemėje gyventi drąsiai ir džiaugsmingai; ji sujungia kantrybę su aistra, išvalgą su uolumu, užuojautą su galia, ir idealus su energija.

Žmogus niekada negali išmintingai išspręsti žemiškųjų klausimų arba įveikti asmeninių interesų savanaudiškumo, jeigu jis giliai nemąsto Dievo

aukščiausiosios valdžios akivaizdoje ir nepažvelgia į dieviškųjų prasmių ir dvasinių vertybių realybes.

Ekonominė tarpusavio priklausomybė ir visuomeninis draugiškumas galiausiai atves į brolystę. Žmogus natūraliai yra svajotojas, bet mokslas jį išblaivina, taip, kad religija gali jį greitai suaktyvinti patiriant nepalyginamai mažesnį pavojų sulaukti fanatiškų reakcijų. Ekonominiai poreikiai žmogų susaisto su tikrove, o asmeninis religinis patyrimas tą patį žmogų atveda į betarpišką akivaizdą su nuolat besiplečiančios ir besivystančios kosminės pilietybės amžinosiomis realybėmis.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1094]▼

100 DOKUMENTAS

RELIGIJA ŽMOGIŠKAJAME PATYRIME

DINAMIŠKAS religinio gyvenimo patyrimas vidutinį individą transformuoja į idealistinės galios asmenybę. Religija tarnauja visų vystymuisi tuo, jog puoselėja kiekvieno individo vystymąsi, o kiekvieno individo pažangą padidina visų pasiekimai.

Dvasinį augimą abipusiškai skatina artimas bendravimas su kitais religininkais. Meilė religiniam augimui suteikia dirvą – objektyvią vilionę vietoje subjektyvaus pasitenkinimo – ir nežiūrint šito, ji suteikia aukščiausią subjektyvų pasitenkinimą. Ir įprastą kasdienio gyvenimo varginantį darbą religija sukilnina.

1. RELIGINIS AUGIMAS

Nors dėl religijos vystosi prasmės ir auga vertybės, bet visada kyla blogis, kada grynai asmeniniai vertinimai yra iškeliama į absoliutų lygių. Vaikas patyrimą vertina pagal malonumo turinį; subrendimas yra tiesiog proporcingas tam, kiek aukštesnės prasmės, net atsidavimas įvairiapusių gyvenimo situacijų ir kosminių ryšių aukščiausiosioms sampratoms, pakeičia asmeninį malonumą.

Kai kurie asmenys yra per daug užsiėmę, kad augtų, ir dėl to jiems iškyla rimtas dvasinio sustabarėjimo pavojus. Privalu pasirūpinti sąlygomis prasmių augimui skirtinguose amžiuose, viena po kitos einančiose kultūrose, ir besivystančios civilizacijos praeinančiuose etapuose. Pagrindiniai augimo slopintojai yra prietariai ir neišmanymas.

Kiekvienam besivystančiam vaikui suteikite galimybę augti su savo paties religiniu patyrimu; neužkraukite jam parengto suaugusiojo patyrimo. Prisiminkite, metai iš metų žengimas į priekį nustatytos švietimo tvarkos dėka nebūtinai reiškia intelektualų vystymąsi, tuo labiau dvasinį augimą. Žodžių atsargos išplėtimas nerodo charakterio vystymosi. Tikrąjį augimą rodo ne rezultatai, o žengimas į priekį. Tikrąjį švietimo augimą pažymi aukštesni idealai, gilesnis vertybių suvokimas, naujos vertybių prasmės, ir padidinta ištikimybė aukščiausiosioms vertybėms.

Vaikams nuolat įspūdį daro tikrai jų suaugusių draugų ištikimybė, pamokymai ar net ir pavyzdys įtaką daro neilgai. Ištikimi asmenys yra augantys

asmenys, o augimas yra jaudinanti ir įkvepianti tikrovė. Gyvenk ištikimai šiandien – auk – ir rytojus pats pasirūpins savimi. Buožgalviui greičiausias kelias tapti varle yra kiekvieną akimirsnį ištikimai nugyventi buožgalviu.

Toji dirva, kuri yra būtina religiniam augimui, numato vis didėjančią savojo aš suvokimo gyvenimą, natūralių polinkių derinimą, smalsumo ir protingą rizikos panaudojimą, pasitenkinimo jausmo patyrimą, baimės akstino keliamą dėmesingumą ir atsargumą, stebuklų viliones, ir normalią mažumo, nusižeminimo, sąmonę. Augimas taip pat yra

[1095]▼

grindžiamas savojo aš atradimu, kurį lydi savikritika – sąžinė, nes sąžinė iš tikrųjų yra savęs kritikavimas remiantis savo paties vertybėmis-įpročiais, asmeniniais idealais.

Religinį patyrimą žymiu laipsniu įtakoja fizinė sveikata, paveldėtas temperamentas, ir visuomeninė aplinka. Bet šitos žemiškosios sąlygos netrukdo tam, kad tokia siela, kuri yra atsidavusi Tėvo danguje valios vykdymui, viduje dvasiškai žengtų į priekį. Visi normalūs mirtingieji turi tam tikrus įgimtus augimo ir savojo aš suvokimo postūmus, kurie veikia, jeigu jiems nėra ypatingai trukdoma. Patikimas metodas, puoselėjantis šitą esminę dvasinio augimo potencialo dovaną, yra begalinio atsidavimo aukščiausiosioms vertybėms požiūrio išsaugojimas.

Religijos negalima padovanoti, gauti, pasiskolinti, išmokti, ar prarasti. Tai yra asmeninis patyrimas, kuris didėja tiesiog proporcingai galutinių vertybių ieškojimo augimui. Tokiu būdu kosminis augimas lydi prasmų sukaupimą ir visą laiką augantį vertybių išaukštinimą. Bet pats kilnumas visada yra nesąmoningas augimas.

Religinio mąstymo ir veikimo įpročiai prisideda prie dvasinio augimo sferos. Žmogus gali išvystyti religinius polinkius teigiamai reaguoti į dvasinius akstinus, kažką panašaus į sąlyginį dvasinį refleksą. Palankias religiniam augimui savybes sudaro išlavintas jautrumas dieviškosioms vertybėms, kitų žmonių religinio gyvenimo suvokimas, reflektyvus kosminių prasmų apmąstymas, problemos sprendimas meldžiantis, dalinimasis dvasiniu gyvenimu su bičiuliais, savanaudiškumo vengimas, atsisakymas piktnaudžiauti gailestingumu, gyvenimas kaip Dievo akivaizdoje. Religinio augimo faktoriai gali būti sąmoningi, bet pats augimas būtinai yra nesąmoningas.

Tačiau, religinio augimo nesąmoninga prigimtis nereiškia, jog tokia veikla yra žmogiškojo intelekto įsivaizduojamose sąmonės sferose; vietoje šito ji iš tiesų reiškia kūrybinę veiklą mirtingojo proto viršsąmoniniuose lygiuose. Patyrimas, kada yra suvokiama nesąmoningo religinio augimo tikrovė, yra tas vienintelis teigiamas įrodymas, jog egzistuoja funkcinė viršsąmonė.

2. DVASINIS AUGIMAS

Dvasinis vystymasis priklauso, pirma, nuo to, kad būtų palaikomas gyvas dvasinis ryšys su tikromis dvasinėmis jėgomis ir, antra, nuo to, kad būtų nuolat vedami dvasiniai vaisiai: tarnavimas savo bičiuliams, suteikiant jiems tai, kas

buvo gauta iš savo dvasinių geradarių. Dvasinis žengimas į priekį yra grindžiamas tuo, kad intelektualiai yra suvokiamas dvasinis skurdas drauge su tokia savimone, kuri yra išalkusi tobulumo, troškimo pažinti Dievą ir būti tokia, kaip jis, iš visos širdies siekia vykdyti Tėvo danguje valią.

Dvasinis augimas pirmiausia yra poreikių supratimas, vėliau prasmių suvokimas, ir tada vertybių atradimas. Tikrojo dvasinio vystymosi įrodymą sudaro tai, kad pasireiškia tokia žmogiškoji asmenybė, kurią motyvuoja meilė, sužadina nesavanaudiškas darbas, ir valdo begalinis dieviškumo tobulumo idealų garbinimas. Ir visas šitas patyrimas sudaro religijos tikrovę kaip kontrastą vien tik teologiniams tikėjimams.

Religija gali vystytis iki tokio patyrimo lygio, kuriame ji tampa dvasinio reagavimo į visatą apšviestu ir išmintingu metodu. Tokia pašlovinta religija gali funkcionuoti žmogiškosios asmenybės trijuose lygiuose: intelektualiam,

[1096]▼

morontiniame, ir dvasiniame; prote, besivystančioje sieloje, ir su viduje gyvenančia dvasia.

Dvasingumas iš karto parodo kiekvieno artumą Dievui ir yra kiekvieno naudingumo savo bičiuliams matas. Dvasingumas padidina sugebėjimą matyti grožį daiktuose, suvokti tiesą prasmėse, ir atrasti gėrį vertybėse. Dvasinį vystymąsi nulemia sugebėjimas šitaip vystytis ir jis yra tiesiog proporcingas tam, kaip yra šalinamos meilės savanaudiškos savybės.

Realus dvasinis statusas yra Dievybės pasiekimo, susiderinimo su Derintoju, matas. Dvasingumo užbaigtumo pasiekimas yra ekvivalentiškas tikrovės maksimalaus lygio, maksimalaus panašumo į Dievą lygio pasiekimui. Amžinasis gyvenimas yra begalinių vertybių ieškojimas be pabaigos.

Žmogiškosios saviraiškos tikslas turėtų būti dvasinis, ne materialus. Vienintelės realybės, kurių verta siekti, yra dieviškos, dvasinės, ir amžinos. Mirtingasis žmogus turi teisę patirti fizinį malonumą ir jis turi teisę patirti pasitenkinimą iš žmogiškosios meilės; jis gauna naudos iš atsidavimo žmogiškiems susivienijimams ir žemiškomis institucijoms; bet visa tai nėra amžini pamatai, ant kurių būtų formuojama nemirtinga asmenybė, kuri turi pranokti erdvę, nugalėti laiką, ir pasiekti dieviškojo tobulumo ir užbaigtojo tarnystės amžinąjį likimą.

Jėzus pavaizdavo pažįstančio Dievą mirtingojo giluminį užtikrintumą, kada jis sakė: "Dievą pažįstančiam karalystės tikinčiajam, ką ten reiškia, net jeigu ir visi žemiškieji dalykai subyrės?" Žemiškasis saugumas yra pažeidžiamas, bet dvasinis užtikrintumas yra nepažeidžiamas. Kada žmogiškojo priešiško, savanaudiško, žiaurumo, neapykantos, blogio, ir pavydo potvynio didžioji banga plaka mirtingojo sielą, tada jūs galite būti visiškai tikri, jog yra viena vidinė tvirtovė, dvasios citadelė, kuri yra absoliučiai neįveikiama; bent jau tai yra tiesa dėl kiekvienos žmogiškosios būtybės, kuri savo sielą patikėjo viduje gyvenančiai amžinojo Dievo dvasiai.

Po tokio dvasinio pasiekimo, ar jis būtų dėl palaipsnio augimo, ar dėl specifinės krizės, atsiranda nauja asmenybės orientacija, o taip pat išsivysto ir naujas vertybių standartas. Tokie iš dvasios gimusieji individai yra taip iš naujo motyvuoti gyvenime, kad jie išlieka ramūs tuo metu, kada žlunga jų didžiausi

troškimai ir kada dūžta jų reikšmingiausios viltys; jie tikrai žino, jog tokios katastrofos yra ne kas kita, kaip tik į naują kelią nukreipiantys kataklizmai, kurie sugriauna žmogaus žemiškuosius kūrinius prieš tai, kada išugdomos visatos pasiekimo naujo ir didingesnio lygio kilnesnės ir tvirtesnės realybės.

3. SAMPRATOS APIE AUKŠČIAUSIĄJĄ VERTYBĘ

Religija nėra metodas tam, jog būtų pasiekta statinė ir palaiminga proto ramybė; ji yra impulsas, organizuojantis sielą dinamiškai tarnystei. Ji yra savojo aš visumos įtraukimas į ištikimą tarnystę mylėti Dievą ir tarnauti žmogui. Religija sumoka bet kokią kainą, reikalingą aukščiausiojo tikslo, amžinojo atlygio, pasiekimui. Religinėje ištikimybėje, kuri yra nuostabiai didinga, yra pašventintas užbaigtumas. Ir šitoji ištikimybė yra visuomeniškai veiksminga ir dvasiškai besivystanti.

Religininkui žodis Dievas yra simbolis, pažymintis prisiartinimą prie aukščiausiosios tikrovės ir dieviškosios vertybės suvokimo. Tai, ką žmogus mėgsta ir ko nemėgsta, neišreiškia gėrio ir blogio; moralinės vertybės negimsta iš norų išsipildymo arba emocinio nusivylimo.

Apmąstydami vertybes, jūs turite atskirti tai, kas yra vertybė ir tai, kas *turi* vertybę. Jūs turite suvokti ryšį tarp

[1097]▼

malonios veiklos ir jos prasmingo integravimo ir išplėsto įgyvendinimo nuolat vis augančiuose ir augančiuose žmogiškojo patyrimo lygiuose.

Prasmė yra kažkas tai, ką patyrimas prideda vertybei; ji yra vertybes įvertinanti sąmonė. Izoliuotas ir grynai savanaudiškas malonumas gali reikšti tikrą prasmų nuvertinimą, beprasmį pasitenkinimą, besiribojantį su santykinio blogiu. Vertybės yra patirtinės tada, kada realybės yra apmąstytos ir intelektualiai susietos, kada tokius ryšius pripažįsta ir suvokia protas.

Vertybės niekada negali būti statiškos; tikrovė reiškia keitimąsi, augimą. Keitimasis be augimo, be prasmės išplėtimo ir vertybės išaukštinimo, yra bevertis – yra potencialus blogis. Kuo yra didesnis sugebėjimas kosmiškai prisitaikyti, tuo daugiau prasmės turi bet koks patyrimas. Vertybės nėra konceptualios iliuzijos; jos yra realios, bet jos visada priklauso nuo santykių. Visada vertybės yra tiek realios, tiek potencialios – ne tai, kas buvo, bet, kas yra ir kas bus.

Realybės ir potencialo susivienijimas prilygsta augimui, patirtiniam vertybių realizavimui. Bet augimas nėra tiesiog žengimas pirmyn. Žengimas į priekį visada yra prasmingas, bet santykinai jis yra bevertis be augimo. Žmogiškojo gyvenimo aukščiausiąją vertybę sudaro vertybių augimas, prasmų vystymas, ir šitų abiejų patyrimų kosminio tarpusavio ryšio įgyvendinimas. Ir toks patyrimas yra Dievo-sąmonės ekvivalentas. Toks mirtingasis, nors ir nėra viršgamtinis, iš tikrųjų tampa viršžmogišku; atsiranda nemirtinga siela.

Žmogus negali sukelti augimo, bet jis gali pasirūpinti palankiomis sąlygomis. Augimas visada yra nesąmoningas, nesvarbu, ar jis būtų fizinis, intelektualus, ar dvasinis. Tokiu būdu auga meilė; jos negalima sukurti, pagaminti, ar nupirkti; ji turi išaugti. Evoliucija yra kosminis augimo metodas. Visuomeninio augimo

negalima užtikrinti įstatymais, o moralinio augimo negalima pasiekti pagerintu administravimu. Žmogus gali pagaminti mašiną, bet jos tikroji vertė turi atsirasti iš žmogiškosios kultūros ir asmeninio suvokimo. Žmogaus pagrindinis indėlis į augimą yra jo asmenybės visų galių sutelkimas – gyvas įtikėjimas.

4. AUGIMO PROBLEMOS

Religinis gyvenimas yra gyvenimas atsidavus, o gyvenimas atsidavus yra kūrybingas gyvenimas, originalus, ir spontaniškas. Naujos religinės išvalgos kyla iš konfliktų, kurie inicijuoja naujų ir geresnių reagavimo įpročių pasirinkimą vietoje senesnių ir blogesnių reagavimo modelių. Naujos prasmės iškyla tiktai konfliktuose; o konfliktai išlieka tiktai tada, kada atsisakoma palaikyti aukštesnes vertybes, kurios yra išreikštos aukštesnėse prasmėse.

Religiniai keblumai yra neišvengiami; negali būti augimo be psichinio konflikto ir dvasinio sujaudinimo. Gyvenimo filosofinės normos formavimas sukelia žymų sambrūzdį filosofinėse proto sferose. Ištikimybė tam, kas yra didinga, gera, teisinga, ir kilnu neatsiranda be kovos. Reikalingos pastangos dvasinės vizijos išsiaiškinimui ir kosminės išvalgos išplėtimui. Ir žmogaus intelektas protestuoja prieš tai, kad būtų atjunkintas nuo maitinimosi žemiškosios egzistencijos nedvasinėmis energijomis. Tingus gyvulinis protas maištauja prieš tas pastangas, kurios yra reikalingos sprendžiant kosmines problemas.

Bet religinio gyvenimo didžiąją problemą sudaro užduotis asmenybės sielos galias suvienyti MEILĖS viešpatavimo dėka. Sveikata, protinis sumanumas, ir laimė atsiranda iš fizinių sistemų, proto

[1098]▼

sistemų, ir dvasios sistemų suvienijimo. Apie sveikatą ir protingumą žmogus supranta daug, bet apie laimę jis iš tikrųjų suvokia labai mažai. Didžiausia laimė yra neatsiejamai susieta su dvasiniu žengimu į priekį. Dvasinis augimas atneša tvirtą džiaugsmą, ramybę, kuri pranoksta bet kokią supratimą.

Fiziniam gyvenime pojūčiai pasako apie daiktų egzistavimą; protas atranda prasmų realybę; bet dvasinis patyrimas individui atskleidžia tikrąsias gyvenimo vertybes. Šitie žmogiškojo gyvenimo aukščiausieji lygiai yra pasiekiami mylint Dievą aukščiausiu laipsniu, o žmogų mylint nesavanaudiška meile. Jeigu jūs mylite savo bičiulius žmones, tuomet jūs turite būti atradę jų vertybes. Jėzus mylėjo žmones taip smarkiai, nes žmogų jis vertino taip aukštai. Jūs galite geriausiai atrasti savo draugų vertybes, sužinodami jų motyvaciją. Jeigu koks nors žmogus jus erzina, sukelia nepasitenkinimo jausmus, tuomet jūs turėtumėte supratingai stengtis pamatyti jo požiūrį, jo tokio nepageidautino elgesio priežastis. Jeigu kartą jūs suprasite savo artimą, tuomet tapsite pakantus, ir šitas pakantumas išaugs į draugystę ir subręs į meilę.

Vaizduotės dėka įsivaizduokite vieną iš savo primityviųjų protėvių iš tų laikų, kada jie gyveno urvuose – neaukštą, deformuotą, purviną, urzgiantį nerangų vyrą, stovintį išskėstomis kojomis, su pakelta lazda, kvėpuojantį neapykanta ir priešiškumu, kada jis įtemptai žiūri tiesiog prieš save. Toks

vaizdas vargu ar išreiškia žmogaus dieviškąjį kilnumą. Bet leiskite mums išplėsti šitą vaizdą. Prieš šitą gyvą žmogystą sėlina kardadantis tigras. Už jo nugaros stovi moteris su dviem vaikais. Tuoj pat jūs suvoksite, jog toks vaizdas išreiškia pradžia tam, kas didelė dalimi yra gražu ir kilnu žmogiškojoje rasėje, bet abiejuose vaizdiniuose yra tas pats vyras. Tikrai antrajame vaizde jums yra pateikta išplėsta perspektyva. Jūs čia matote šito besivystančio mirtingojo motyvą. Jo požiūris tampa pagirtinas, nes jūs jį suprantate. Jeigu tikrai jūs galėtumėte išmatuoti savo draugų motyvus, kiek daug geriau jūs juos suprastumėte. Jeigu tikrai jūs galėtumėte pažinti savo bičiulius, tuomet jūs galiausiai įsimylėtumėte juos.

Jūs negalite savo bičiulių tikrai mylėti vien tik valios pastangomis. Meilė gimsta tikrai tada, kada jūsų artimo motyvai ir jausmai būna giliai suprantami. Ne tiek svarbu mylėti visus žmones šiandien, kiek svarbu, jog kiekvieną dieną jūs išmoktumėte pamilti dar vieną žmogiškąją būtybę. Jeigu kiekvieną dieną arba kiekvieną savaitę jūs imsite suprasti dar vieną savo bičiulį, ir jeigu tai yra jūsų sugebėjimų riba, tuomet jūs iš tikrųjų visuomeninate ir tikrai sudvasinate savo asmenybę. Meilė yra užkrečiama, ir kada žmogiškasis atsidavimas yra protingas ir išmintingas, tada meilė yra labiau užkrečiama negu neapykanta. Bet tikrai nuoširdi ir nesavanaudiška meilė yra tikrai užkrečiama. Jeigu tikrai kiekvienas mirtingasis galėtų tapti dinamiškos meilės sanauja, tada šitas gėrybinis meilės virusas greitai persmelktų žmonijos sentimentalią emocijų srovę tokiu laipsniu, jog visą civilizaciją apgaubtų meilė, ir tai būtų žmogaus brolystės įgyvendinimas.

5. ATSIVERTIMAS IR MISTICIZMAS

Pasaulis yra pilnas prarastų sielų, prarastų ne teologine prasme, bet prarastų krypties prasme, klajojančių aplinkui susipainiojus tarp kupinos nusivylimų filosofinės eros izmų ir kultų. Per daug mažai yra tokių, kurie išmoko, kaip gyvenimo filosofiją įvesti vietoje religinės valdžios. (Suvisuomenintos religijos simboliai neturi būti niekinami kaip augimo keliai, nors upės vaga nėra toji upė.)

Religinio augimo vystymasis veda iš sąstingio per konfliktą į koordinavimą, iš nesaugumo į tvirtą įtikėjimą, iš kosminės sąmonės

[1099]▼

susipainiojimo į asmenybės suvienijimą, nuo laikinojo tikslo į amžinąjį, iš baimės vergystės į dieviškosios sūnystės laisvę.

Reikėtų aiškiai pasakyti, jog ištikimybės išpažinimas aukščiausiesiems idealams – psichiniam, emociniam, ir dvasiniam Dievo-sąmonės supratimui – gali būti natūralus ir palaipsnis augimas arba kartais gali būti patiriamas tam tikrose sandūrose, kaip, pavyzdžiui, krizėje. Apaštalas Paulius patyrė kaip tik tokį staigų ir įspūdingą atsivertimą tą įsimintiną dieną Damasko kelyje. Gautama Sidharta turėjo panašų patyrimą tą naktį, kada jis vienas sėdėjo ir stengėsi įsiskverbti į galutinės tiesos paslaptį. Daugelis kitų patyrė panašią patirtį, ir daug tikrų tikinčiųjų žengė į priekį dvasioje be staigaus atsivertimo.

Didžioji dalis įspūdingų reiškinių, susijusių su vadinamaisiais religiniais atsivertimais, yra visiškai psichologinės prigimties, bet kartas nuo karto iš tikrųjų įvyksta tokie patyrimai, kurie yra taip pat ir dvasinės kilmės. Kada protinis mobilizavimas yra absoliučiai visuminis bet kuriame psichinio siekio aukštyje ir dvasinio laimėjimo lygį, kada egzistuoja atsidavimo dieviškajai idėjai žmogiškojo motyvavimo tobulumas, tada labai dažnai viduje gyvenanti dvasia staiga užvaldo žemiau esantį protą tam, jog sinchronizuotųsi su tikinčiojo mirtingojo viršsąmoninio proto sutelkta ir pašventinta valia. Ir būtent tokie suvienytų intelektualių ir dvasinių reiškinių patyrimai sudaro tą atsivertimą, kuris susideda iš faktorių, esančių aukščiau už ir pranokstančių grynai psichologinį lygį.

Bet vien tik tai emocijos yra netikras atsivertimas; žmogus turi turėti įtikėjimą, o taip pat ir jausmą. Tokiu laipsniu, koku toks psichinis mobilizavimas yra dalinis, ir tiek, kiek tokia žmogaus ištikimybės motyvacija yra ne iki galo, tokiu laipsniu to atsivertimo patyrimas bus intelektualios, emocinės, ir dvasinės tikrovės derinys.

Jeigu žmogus yra linkęs pripažinti teorinį ikisąmoninį protą kaip praktinę darbinę hipotezę šiaip jau suvienytoje intelektualioje gyvybėje, tada, kad būtų išlaikytas nuoseklumas, tas žmogus turėtų postuliuoti kylančios intelektualios veiklos panašią ir atitinkamą sferą kaip viršsąmoninį lygį, betarpiško kontakto su viduje gyvenančia dvasios esybe, Minties Derintoju, zoną. Visose šiose psichinėse spekuliacijose yra didžiulis pavojus dėl to, kad vizijos ir kitokie vadinamieji mistiniai patyrimai, drauge su neįprastais sapnais, gali būti palaikyti dieviškaisiais pranešimais žmogiškajam protui. Praeityje, dieviškosios būtybės buvo apsireiškusios kai kuriems Dievą pažįstantiems asmenims, ne dėl jų mistinių transų arba sutrikusio proto vizijų, bet nežiūrint visų šitų reiškinių.

Priešingai negu stengimasis atsiversti, geresnis prisiartinimas prie galimo ryšio su Minties Derintoju morantinės zonos būtų gyvo įtikėjimo ir nuoširdaus garbinimo, atsidavusios ir nesavanaudiškos maldos, dėka. Iš viso perdaug dažnai žmogaus proto nesąmoningų lygių prisiminimų skrydis buvo painiojamas su dieviškaisiais apreiškimais ir dvasios vedimais.

Didžiulis pavojus yra susijęs su įprasta religinio svajojimo praktika; misticizmas gali tapti tikrovės vengimo metodu, nors kartais jis yra buvęs tikrosios dvasinės komunikacijos priemonė. Trumpi periodai, kada pasišalinama iš gyvenimo sumaištis, negali kelti rimto pavojaus, bet užsėtęsi asmenybės izoliacija yra didžiausiu laipsniu nepageidautina. Kad ir kokios būtų aplinkybės, bet panaši į transą vizinės sąmonės būseną neturi būti praktikuojama kaip religinis patyrimas.

Mistinės būsenos bruožai yra sąmonės išskaidymas su koncentruoto dėmesio ryškiomis salelėmis, veikiančiomis santykinai pasyviame intelekto.

[1100]▼

Visa tai sąmonę traukia labiau į pasąmonės lygį negu į dvasinio ryšio zoną, viršsąmonę. Daugelis mistikų savo protinę disociaciją pakėlė iki anomalijų protinių pasireiškimų lygio.

Sveikesnį dvasinės meditacijos požiūrį sudaro apmąstantis garbinimas arba padėkos malda. Tiesioginė komunija su savo Minties Derintoju, tokia, kokia buvo Jėzaus gyvenimo materialiam kūne vėlesniaisiais metais, neturėtų būti painiojama su šitais vadinamaisiais mistiniais patyrimais. Tie faktoriai, kurie prisideda prie mistinės komunjijos pradžios, liudija tokių psichinių būsenų pavojų. Mistinei būsenai yra palankūs tokie dalykai, kaip: fizinis nuovargis, pasninkavimas, psichinė disociacija, gilūs estetiški patyrimai, stiprūs lytiniai impulsai, baimė, nerimas, įtūžis, ir siautulingi šokiai. Didelė dalis tos medžiagos, kuri atsiranda kaip tokio preliminarus pasirengimo rezultatas, gimsta ikisąmoniniame prote.

Kad ir kokios galėjo būti palankios sąlygos mistiniams reiškiniams, reikėtų aiškiai suprasti, kad Jėzus iš Nazareto bendraudamas su Rojaus Tėvu tokiais metodais niekada nesinaudojo. Jėzus nepatyrė sąmonės haliucinacijų arba viršsąmonės iliuzijų.

6. RELIGINIO GYVENIMO POŽYMAI

Evoliucinės religijos ir apreikštos religijos gali žymiai skirtis savo metodu, bet savo motyvu jos yra labai panašios. Religija nėra specifinė gyvenimo funkcija; ji daugiau yra gyvenimo būdas. Tikroji religija yra begalinis atsidavimas tam tikrai realybei, kurią religininkas laiko aukščiausiąja vertybe sau pačiam ir visai žmonijai. Ir visų religijų ryškūs bruožai yra: neabejotina ištikimybė ir begalinis atsidavimas aukščiausiosioms vertybėms. Šitą religinį atsidavimą aukščiausiosioms vertybėms rodo tariamai nereliginės motinos ryšys su savo vaiku ir netikinčiojo karštas atsidavimas jo palaikomam reikalui.

Aukščiausioji vertybė, kuriai pritaria religininkas, gali būti niekinga arba net ir melaginga, bet vis tiek ji yra religinė. Bet kokia religija yra tikra lygiai tokiu laipsniu, koku laipsniu toji vertybė, kuri, manoma, jog yra aukščiausioji, iš tiesų yra tikros dvasinės vertės kosminė tikrovė.

Žmogaus reagavimo į religinius impulsus požymiai apima kilnumo ir grožio savybes. Nuoširdus religininkas sąmoningai suvokia visatos pilietybę ir žino apie tai, kad jis užmezga ryšį su viršžmogiškosios galios šaltiniais. Jis jaučia virpulį ir energijos prisipildymą dėl to tikrumo, kad priklauso Dievo sūnų aukštesnei ir sukilnintai bičiulijai. Savojo aš vertės sąmonę padidina aukštesniųjų visatos tikslų – aukščiausiųjų tikslų – ieškojimo akstinai.

Savasis aš nusileido intriguojančiai visaapimančios motyvacijos traukai, kuri įveda išaukštintą savęs drausminimą, sumažina emocinį konfliktą, ir mirtingojo gyvenimą padaro tokį, kad jį tikrai verta gyventi. Skausmingas žmogiškųjų apribojimų suvokimas pasikeičia į natūralų sąmoningą mirtingojo trūkumų suvokimą, susietą su moraliniu pasiryžimu ir dvasiniu troškimu siekti aukščiausiųjų visatos ir supervisatos tikslų. Ir šitam didžiuliame viršmirtingųjų idealų siekimui yra būdinga augantis kantrumas, susivaldymas, tvirtumas, ir pakantumas.

Tačiau tikroji religija yra gyva meilė, gyvenimas tarnaujant. Religininko atsitraukimas nuo didelės dalies to, kas yra grynai žemiška ir smulkmeniška, niekada neveda į visuomeninę izoliaciją, ir tai neturėtų sunaikinti humoro jausmo. Tikroji religija iš žmogiškosios egzistencijos

neatima nieko, bet ji iš tikrųjų viskam, kas yra gyvenime, suteikia naujas prasmes; ji sukuria naujus entuziazmo, uolumo, ir drąsos tipus. Ji net gali pagimdyti kryžiuočio dvasią, kuri yra daugiau negu pavojinga, jeigu jos nekontroliuos dvasinė įžvalga ir ištikimas pasišventimas žmogiškojo atsidavimo kasdieniams visuomeniniams įsipareigojimams.

Vienas iš labiausiai stebinančių religinio gyvenimo požymių yra ta dinamiška ir išaukštinta ramybė, toji ramybė, kuri pranoksta bet kokią žmogiškąją supratimą, tas kosminis šaltakraujiškumas, kuris reiškia, kad nėra jokių abejonių ir neramumų. Tokių dvasinio stabilumo lygių negali pažeisti nusivylimai. Tokie religininkai yra kaip tas Apaštalas Paulius, kuris sakė: "Aš esu įsitikinęs, jog nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei aukštesniosios jėgos, nei galios, nei kas yra dabar, nei kas bus, nei kas yra viršuje, nei kas yra apačioje, nei bet kas kitas tikrai negali mūsų atskirti nuo Dievo meilės."

Saugumo jausmas, susijęs su triumfuojančios šlovės suvokimu, yra religininko, suvokusio Aukščiausiojo realybę, ir siekiančio Galutiniojo tikslo, sąmonėje.

Net evoliucinė religija, atsidavimo ir didingumo požiūriu, yra visa tai, nes tai yra tikras patyrimas. Bet apreikštoji religija yra tiek nuostabi, tiek ir tikra. Išplėstos dvasinės vizijos nauja ištikimybė sukuria meilės ir atsidavimo, tarnystės ir bičiulystės naujus lygius; ir visas šitas padidintas visuomeninis požiūris sukuria Dievo Tėvystės ir žmogaus brolystės išplėstą sąmonę.

Būdingas skirtumas tarp evoliucinės ir apreikštos religijos yra nauja dieviškosios išminties kokybė, kuri yra pridėjama prie grynai patirtinės žmogiškosios išminties. Bet būtent patyrimas žmogiškosiose religijose ir su žmogiškosiomis religijomis išvysto sugebėjimą vėliau priimti padidintą dieviškosios išminties ir kosminės įžvalgos padovanojimą.

7. RELIGINIO GYVENIMO VIRŠŪNĖ

Nors vidutinis Urantijos mirtingasis negali tikėtis to, kad pasiektų didžiulį charakterio, kurį Jėzus iš Nazareto įgijo gyvendamas materialiam kūne, tobulumą, bet remiantis ištobulintais Jėzaus asmenybės bruožais visiškai įmanoma kiekvienam mirtingajam tikinčiajam išvystyti stiprią ir suvienytą asmenybę. Mokytojo asmenybės unikalūs bruožai buvo ne tiek jos tobulumas, kiek jos simetrija, jos nuostabus ir subalansuotas suvienijimas. Patį efektyviausią Jėzaus apibūdinimą pateikė tas, kuris rodydamas į Mokytoją, stovintį prieš savo kaltintojus, pasakė, "Štai žmogus!"

Neišsenkantis Jėzaus gerumas žmonių širdis jaudino, bet jo charakterio nepalaužiama tvirtybė jo pasekėjus stebino. Jis buvo tikrai nuoširdus; jame nebuvo jokio veidmainiškumo. Jam buvo svetimas dirbtinumas; jis visada buvo taip žvalinančiai nuoširdus. Jis niekada nenusileido iki apsimetinėjimo ir niekada nesinaudojo apgaule. Jis gyveno tiesa lygiai taip, kaip jos ir mokė. Jis buvo tiesa. Jis buvo priverstas skelbti gelbstinčią tiesą savo kartai, nors retsykiais toks nuoširdumas sukeldavo skausmo. Jis be jokių išlygų buvo ištikimas visai tiesai.

Bet Mokytojas buvo toks protingas, toks prieinamas. Jis buvo toks praktiškas

per visą savo tarnavimą, tuo tarpu jo visus planus apibūdino toks šventas blaivus protas. Jis neturėjo jokių nenormalių, iškreiptų, ir ekscentrinių polinkių. Jis niekada nebuvo kaprizingas, įnoringas, ar isteriškas. Visuose jo mokymuose ir nesvarbu, ką jis bedarė, visada buvo nuostabus išvalgumas, susijęs su nepaprastu padarumo jausmu.

[1102]▼

Žmogaus Sūnus visada buvo puikios savitvardos asmenybė. Net ir jo priešai jam rodė sveiką pagarbą; jie net bijojo jo buvimo. Jėzus buvo bebaimis. Jis buvo kupinas dieviškojo entuziazmo, bet jis niekada nebuvo fanatiškas. Emocionaliai jis buvo aktyvus, bet niekada nebuvo lengvabūdiškas. Jis buvo kūrybingas, bet visada praktiškas. Jis atvirai žvelgė į gyvenimo realybę, bet niekada nebuvo niūrus ar nuobodus. Jis buvo drąsus, bet niekada nebuvo nutrūktgalviškas; buvo atsargus, bet niekada nebuvo bailus. Jis buvo užjaučiantis, bet ne sentimentalus; unikalus, bet ne ekscentriškas. Jis buvo pamaldus, bet ne šventeiviškas. Ir jis išlaikė tokią gerą pusiausvyrą, nes buvo taip tobulai suvienytas.

Jėzaus originalumas buvo nesuvaržytas. Jo nepančiojo tradicijos ar vergavimas siauro požiūrio papročiams. Jis kalbėjo su neabejotinu pasitikėjimu ir mokė su absoliučiu autoritetu. Bet jo didžiulis originalumas netapo priežastimi tam, kad jis nepastabėtų tiesos perlų savo pirmtakų ir bendraamžių mokymuose. Ir pats originaliausias iš jo mokymų buvo vietoje baimės ir aukojimo pabrėžti meilę ir gailestingumą.

Jėzus laikėsi labai plataus požiūrio. Savo pasekėjus jis nuoširdžiai ragino skelbti evangeliją visoms tautoms. Jis neturėjo jokių prietarų. Jo užjaučianti širdis apglėbė visą žmoniją, net ir visatą. Visada jo kvietimas buvo: "Kas tiktai nori, tegu ateina."

Apie Jėzų buvo teisingai pasakyta, "Jis pasitikėjo Dievu." Kaip žmogus tarp žmonių jis be galo pasitikėjo Tėvu danguje. Jis savo Tėvu pasitikėjo taip, kaip mažas vaikas pasitiki savo žemiškaisiais tėvais. Jo įtikėjimas buvo tobulas, bet niekada nebuvo arogantiškas. Kad ir kokia žiauri galėjo atrodyti gamta arba kad ir kokia ji galėjo būti abejinga žmogaus gerovei žemėje, Jėzaus tikėjimas visada buvo nepalenkiamas. Jo negalėjo pažeisti nusivylimas ir jo neveikė persekiojimai. Jo nepaveikdavo akivaizdi nesėkmė.

Jis žmones mylėjo kaip brolius, tuo pačiu metu matė, kokie jie yra skirtingi įgimtais sugebėjimais ir įgytomis savybėmis. "Jis vaikščiojo darydamas gerį."

Jėzus buvo nepaprastai linksmas asmuo, bet jis nebuvo aklas ir neprotingas optimistas. Jo nuolatinis raginimo žodis buvo, "Būk geros nuotaikos." Tokį pasitikintį požiūrį jis galėjo išlaikyti dėl savo nepalaužiamo pasitikėjimo Dievu ir tvirto įsitikinimo dėl žmogaus. Jis visada buvo jaudinančiai rūpestingas visiems žmonėms, nes jis mylėjo juos ir tikėjo jais. Vis tiktai jis visada buvo ištikimas savo įsitikinimams ir nuostabiai tvirtas savo atsidavimui vykdyti Tėvo valią.

Mokytojas visada buvo dosnus. Jis niekada nepavargdavo kartoti "Didesnė palaima yra duoti negu gauti." Jis sakė, "Veltui jūs gavote, veltui ir atiduokite." Ir vis tik, nežiūrint viso savo nevaržomo dosnumo, jam niekada nebuvo būdingas švaistymas arba ekstravagantiškumas. Jis mokė, jog tam, kad gautumėte išgelbėjimą, jūs turite tikėti. "Nes kiekvienas, kuris prašo, tikrai

gaus."

Jis buvo tiesus, bet visada nuoširdus. Jis sakė, "Jeigu būtų ne taip, tai aš būčiau jums pasakęs." Jis buvo atviras, bet visada draugiškas. Jis atvirai išreiškėdavo savo meilę darančiajam nuodėmę ir neapykantą nuodėmei. Bet visame šitame stebinančiame atvirume jis buvo nepriekaištingai doras.

Jėzus buvo pastoviai geros nuotaikos, nepaisant to, jog kartais iš žmogaus kančių taurės jam tekdavo išgerti daug. Jis be baimės pasitikdavo egzistencijos tikrovę, bet vis tiek jis buvo kupinas susižavėjimo karalystės evangelija. Bet savo susižavėjimą valdė jis, niekada susižavėjimas nevaldė jo. Jis buvo be galo atsidavęs "Tėvo reikalui." Dėl šito dieviškojo susižavėjimo jo nedvasingi sielos broliai manė, kad jis yra pamišęs, bet stebinti visata jį vertino kaip sveiko proto etaloną ir aukščiausio mirtingojo atsidavimo

[1103]▼

dvasinio gyvenimo aukščiausiosioms normoms modelį. Ir jo valdomas susižavėjimas buvo užkrečiantis; jo pagalbininkai buvo priversti pajusti jo dieviškąjį optimizmą.

Šitas žmogus iš Galilėjos nebuvo liūdesio žmogus; jis buvo džiugesio siela. Visada jis sakydavo, "Džiaukitės ir būkite linksmi." Tačiau kuomet pareiga to reikalavo, jis buvo pasirengęs drąsiai eiti per "mirties šešėlio slėnį." Jis buvo linksmas, bet tuo pačiu metu nuolankus.

Jo drąsai prilygo tikrai jo kantrybė. Kada jis būdavo spaudžiamas veikti per anksti, tada jis tik tiek teatsakydavo, "Manoji valanda dar neatėjo." Jis niekada neskubėjo; jo ramumas buvo didingas. Bet dažnai jis pasipiktindavo blogiu, buvo nepakantus nuodėmei. Dažnai jis būdavo stipriai sujaudintas, kad pasipriešintų tam, kas buvo žalinga jo vaikų žemėje gerovei. Bet jo pasipiktinimas nuodėme niekada nevirsdavo pykčiu nusidėjėliui.

Jo drąsa buvo nuostabi, bet niekada jis nebuvo nutrūktgalvis. Jo šūkis buvo "Nebijok." Jo bebaimiškumas buvo didingas, o jo drąsa dažnai būdavo didvyriška. Bet jo drąsa buvo susieta su apdairumu ir valdoma proto. Tai buvo drąsa, gimusi iš įtikėjimo, o ne aklo išūlumo nutrūktgalviškumas. Jis buvo tikrai drąsus, bet niekada nebuvo išūlus.

Mokytojas buvo garbinimo modelis. Net ir jaunystėje jo malda prasidėdavo, "Tėve mūsų, kurs esi danguje, tebūnie pagarbintas tavo vardas." Jis net gerbė savo bičiulių klaidingą garbinimą. Bet tai nesutrukdė jam kritikuoti religines tradicijas arba griežtai pulti žmogiškojo tikėjimo klaidas. Jis garbino tikrą šventumą, ir vis tik jis galėjo pagrįstai kreiptis į savo bičiulius, sakydamas: "Kas iš jūsų kaltina mane dėl nuodėmės?"

Jėzus buvo didis, nes jis buvo geras, ir tuo pačiu jis buvo artimas su mažais vaikais. Jis buvo švelnus ir neįžūlus savo asmeniniame gyvenime, ir vis tik jis buvo tas išstobulintas visatos žmogus. Jo draugai savo noru jį vadino Mokytoju.

Jėzus buvo tobulai suvienyta žmogiškoji asmenybė. Ir šiandien, kaip ir Galilėjoje, jis toliau vienija mirtingąjį patyrimą ir koordinuoja žmogiškuosius siekius. Jis vienija gyvybę, kilnina charakterį, ir paprastina patyrimą. Jis įeina į žmogiškąjį protą tam, kad jį išaukštintų, transformuotų, ir pakeistų. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: "Jeigu bet kuris žmogus turi Kristų Jėzų savo viduje, tai jis

yra naujas tvarinys; seni daiktai išnyksta; žiūrėkite, visi daiktai tampa naujais."

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1104]▼

101 DOKUMENTAS

TIKROJI RELIGIJOS PRIGIMTIS

RELIGIJA, kaip žmogiškasis patyrimas, apima tokį spektrą, kuris prasideda nuo besivystančio laukinio primityvios baimės vergovės ir baigiasi tų civilizuotų mirtingųjų, kurie nuostabiai sąmoningai suvokia sūnystę su amžinuoju Dievu, didinga ir nuostabia įtikėjimo laisve.

Religija yra besivystančios visuomeninės evoliucijos išvystytos etikos ir moralės protėvis. Bet religija, kaip tokia, nėra tiesiog moralinis judėjimas, net jeigu religijos išorinius ir visuomeninius pasireiškimus smarkiai įtakoja žmogiškosios visuomenės etinė ir moralinė varomoji jėga. Religija visada įkvepia žmogaus besivystančią prigimtį, bet ji nėra tos evoliucijos paslaptis.

Religija, tas asmenybės įsitikinimas-įtikėjimas, visada gali triumfuoti prieš paviršutiniškai prieštarinę nevilties logiką, kilusią netikinčiame materialame prote. Iš tikrųjų yra tikras ir nuoširdus vidinis balsas, ta "tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį." Ir šitas dvasios vadovavimas skiriasi nuo žmogiškosios sąmonės etinio sufleravimo. Religinės garantijos jausmas yra daugiau negu emocinis jausmas. Religijos garantija pranoksta intelekto pagrindimą, net ir filosofijos logiką. Religija yra įtikėjimas, pasitikėjimas kitu, ir garantija.

1. TIKROJI RELIGIJA

Tikroji religija nėra filosofinio tikėjimo, kurį galima išprotauti ir pagrįsti natūraliais įrodymais, sistema, ji taip pat nėra ir ekstazės, kurią gali patirti tikrai romantiški atsidavėliai misticismui, neapibūdinamų jausmų fantastinis ir mistinis patyrimas. Religija nėra protavimo produktas, bet į ją žvelgiant iš vidaus, ji yra visiškai pagrįsta. Religija nėra kilusi iš žmogiškosios filosofijos logikos, bet kaip mirtingojo patyrimas ji yra visiškai logiška. Religija yra patiriamas dieviškumas evoliucinės kilmės moralios būtybės sąmonėje; ji išreiškia tikrąjį patyrimą su amžinosiomis realybėmis laike, dvasinių pasitenkinimų įgyvendinimą dar tebesant materialame kūne.

Minties Derintojas neturi specialaus mechanizmo, kurio pagalba galėtų pasiekti saviraišką; nėra jokių mistinių religinių gabumų, kurių dėka būtų suvokiamos arba išreiškiamos religinės emocijos. Šitie patyrimai paverčiami tokiais, kad būtų prieinami natūraliai iš anksto parengto mirtingojo proto mechanizmo dėka. Ir tai yra vienas iš paaiškinimų, kodėl Derintojui sunku tiesiogiai bendrauti su tuo materialiu protu, kurio viduje jis nuolat gyvena.

Dieviškoji dvasia ryšį su mirtinguoju žmogumi užmezga ne jausmų ar emocijų dėka, bet aukščiausio ir labiausiai sudvasinto mąstymo sferoje. Būtent jų

mintys, o ne jausmai jus veda link Dievo. Dieviškąją prigimtį galima suvokti tiktai vaizduote. Bet tas protas, kuris iš tikrųjų suvokia Dievą, girdi viduje gyvenantį Derintoją, yra tyras protas. "Be šventumo nė vienas žmogus negali pamatyti Viešpaties." Visa tokia vidinė ir dvasinė komunija yra vadinama dvasine išvalga. Tokie religiniai patyrimai atsiranda dėl to poveikio žmogaus protui, kurį daro Derintojo ir Tiesos Dvasios bendri veiksmai, kada jie veikia tarp besivystančių Dievo sūnų idėjų, idealų, išvalgų, ir dvasinių siekių ir visam šitam turi įtakos.

Religija gyvena ir klesti, tuomet, ne regos ir jausmo dėka, bet įtikėjimo ir išvalgos dėka. Ją sudaro ne naujų faktų atradimas arba unikalaus patyrimo įgavimas, bet naujų ir dvasinių *prasmų* atradimas tuose faktuose, kurie žmonijai jau yra gerai žinomi. Aukščiausias religinis patyrimas nepriklauso nuo iki tol buvusio tikėjimo, tradicijų, ir autoriteto pasireiškimų; taip pat religija nėra kilnių jausmų ir grynai mistinių emocijų palikuonis. Ji yra, greičiau, nepaprastai gilus ir realus patyrimas dvasiškai bendraujant su dvasinėmis esybėmis, gyvenančiomis žmogiškojo proto viduje, ir tiek, kiek tokį patyrimą galima apibūdinti psichologijos požiūriu, tai ji tiesiog yra tas patyrimas, kai tikėjimo į Dievą tikrovė yra patiriama kaip tokio grynai asmeninio patyrimo tikrovė.

Nors religija ir nėra materialios kosmologijos racionalių spekuliacijų padarinys, nepaisant šito, ji yra visiškai racionali išvalgos, atsirandančios žmogaus proto patyrimo, kūrinys. Religija negimsta nei iš mistinių meditavimų, nei iš atskirų apmąstymų, nors visą laiką ji yra daugiau ar mažiau paslaptinė ir visada neapibrėžiama ir nepaaiškinama grynai intelektualaus proto ir filosofinės logikos požiūriu. Tikrosios religijos pradmenys užsimezga žmogaus moralios sąmonės sferoje, ir jie atsiskleidžia vystantis žmogaus dvasinei išvalgai, tam žmogiškosios asmenybės sugebėjimui, kuris didėja dėl Dievą apreiškiančio Derintojo buvimo tokia mirtingojo prote, kuris trokšta Dievo.

Įtikėjimas moralinę išvalgą suvienija su sugebėjimu sąmoningai suvokti vertybes, ir prieš tai buvęs evoliucinis pareigos jausmas užbaigia tikrosios religijos protėvių liniją. Religinis patyrimas galiausiai suteikia tvirtą Dievo suvokimą ir neabejotiną užtikrintumą dėl tikinčios asmenybės išlikimo.

Taigi galima matyti, jog religiniai troškimai ir dvasiniai akstinai nėra tokios prigimtys, kad tiesiog žmonės atvestų į tai, kad jie norėtų tikėti į Dievą, bet vietoje šito jie yra tokios prigimtys ir galios, jog žmonės būna giliai veikiami įsitikinimo, kad jiems reikia tikėti į Dievą. Evoliucinės pareigos jausmas ir tie išipareigojimai, kurie atsiranda dėl apreiškimo apšvietimo, žmogaus moralinei prigimčiai daro tokį giluminį poveikį, kad jis pagaliau pasiekia tokia proto būseną ir tokį sielos požiūrį, kur jis padaro išvadą, kad jis *neturi teisės netikėti į Dievą*. Tokių apšviestų ir disciplinuočių individų aukštesnė ir viršfilosofinė išmintis juos galutinai moko, jog abejoti Dievu arba nepasitikėti jo gerumu būtų neteisinga realiausios ir giliausios esybės, esančios žmogiškojo proto ir sielos viduje – dieviškojo Derintojo – atžvilgiu.

2. RELIGIJOS FAKTAS

Religijos faktą sudaro protingų ir vidutinių žmogiškųjų būtybių vien tikslai religinis patyrimas. Ir tikslai šita prasme religiją

[1106]▼

galima laikyti mokslinė ar net psichologinė. Įrodymas, jog apreiškimas yra apreiškimas yra pats tas žmogiškojo patyrimo faktas: tas faktas, jog apreiškimas iš tikrųjų sintezuoja akivaizdžiai skirtingus gamtos mokslus ir religijos teologiją į nuoseklią ir loginę visatos filosofiją, tiek mokslo, tiek religijos suderintą ir vientisą paaiškinimą, tokiu būdu sukurdamas proto harmoniją ir dvasios pasitenkinimą, kuris žmogiškajame patyrimo atsako į tuos klausimus, kuriuos kelia mirtingojo protas, trokštantis žinoti, kaip Begalinysis įgyvendina savuosius norus ir planus materijoje, su protais, ir dvasios atžvilgiu.

Argumentavimas yra mokslo metodas; įtikėjimas yra religijos metodas; logika yra tas metodas, kurį mėgina taikyti filosofija. Apreiškimas kompensuoja tai, kad nėra morontinio požiūrio, suteikdamas metodą tam, jog būtų pasiekta vienybė suvokiant tikrovę ir materijos ir dvasios ryšius proto meditavimo dėka. Ir tikrasis apreiškimas niekada mokslo nepaverčia nenatūraliu, religijos nepadaro neprotinga, arba filosofijos neparodo nelogiška.

Argumentavimas, remiantis mokslo tyrinėjimais, gali vesti atgal per gamtą prie Pirmosios Priežasties, bet reikalingas religinis įtikėjimas tam, kad mokslo Pirmoji Priežastis būtų transformuota į išgelbėjimo Dievą; ir tokio įtikėjimo, tokios dvasinės įžvalgos, patvirtinimui toliau reikalingas apreiškimas.

Tikėjimui į Dievą, kuris skatina žmogiškąjį išlikimą, yra dvi pagrindinės priežastys:

1. Žmogiškasis patyrimas, asmeninis įsitikinimas, koku nors būdu užregistruota viltis ir pasitikėjimas kitu, kuriuos sukelia viduje gyvenantis Minties Derintojas.
2. Tiesos apreiškimas, nesvarbu, ar jis būtų perteikiamas asmeniniu Tiesos Dvasios tarnavimu, dieviškųjų Sūnų save padovanojančiu įsikūnijimu pasaulyje, arba užrašyto žodžio apreiškimu.

Mokslas užbaigia priežastingumo ieškojimą hipoteze apie Pirmąją Priežastį. Religija savo įtikėjimo skrydžio nesustabdo tol, kol nebūna tikra dėl išgelbėjimo Dievo. Niuanus pastebinčio mokslo studijos logiškai daro prielaidą apie kažkokio Absoliuto realybę ir egzistavimą. Religija be išlygų tiki, kad egzistuoja ir yra realus toks Dievas, kuris puoselėja asmenybės išlikimą. Ko metafiziškai padaryti nepavyksta iš viso ir ko iš dalies nepavyksta padaryti net filosofijai, tą padaro apreiškimas; tai yra, patvirtina, kad šita mokslo Pirmoji Priežastis ir religijos išgelbėjimo Dievas yra *viena ir ta pati Dievybė*.

Argumentai yra mokslo įrodymas, įtikėjimas yra religijos įrodymas, logika yra filosofijos įrodymas, bet apreiškimą patvirtina tikslai žmogiškasis *patyrimas*. Mokslas suteikia žinių; religija suteikia laimę; filosofija suteikia vienybę;

apreiškimas patvirtina šito trivienio požiūrio į visuotinę tikrovę patirtinę harmoniją.

Apmąstymai apie gamtą gali tikrai apreikšti kažkokį gamtos Dievą, judėjimo Dievą. Gamtoje yra tikrai materija, judėjimas, ir animacija – gyvybė. Materija plius energija, esant tam tikroms sąlygoms, pasireiškia gyvomis formomis, bet tuo metu, kai natūrali gyvybė tokiu būdu yra santykinai nenutrūkstanti kaip reiškiny, tai ji yra visiškai laikina individams. Gamta nesuteikia pagrindo logiškam tikėjimui į žmogaus asmenybės išlikimą. Tas religingas žmogus, kuris Dievą suranda gamtoje, jau ir iš pradžių tą patį asmenį Dievą yra suradęs savo paties sieloje.

Įtikėjimas apreiskia Dievą sieloje. Apreiškimas, morontinės įžvalgos pakaitalas evoliuciniame pasaulyje, įgalina žmogų pamatyti tą patį Dievą gamtoje, kurį įtikėjimas demonstruoja sieloje. Tokiu būdu iš tiesų apreiškimas sėkmingai nutiesia tiltą tarp

[1107]▼

to, kas yra materialus, ir to, kas yra dvasinis, net tarp tvarinio ir Kūrėjo, tarp žmogaus ir Dievo.

Gamtos apmąstymas iš tikrųjų logiškai nurodo, jog yra protingas vadovavimas, net gyva priežiūra, bet nė menkiausiu patenkinamu būdu jis neapreiškia asmenio Dievo. Iš kitos pusės, gamta neatskleidžia nieko tokio, kas trukdytų į visatą žvelgti kaip į religijos Dievo rankdarbį. Dievo negalima surasti vien tikrai gamtos dėka, bet žmogui, jį suradusiam kitoku būdu, gamtos studijavimas tampa visiškai suderinamu su aukštesniu ir dvasingesniu visatos aiškinimu.

Apreiškimas kaip epochinis reiškiny yra periodiškasis; kaip asmeninis žmogiškasis patyrimas jis yra nepertraukiamas. Dieviškumas mirtingojo asmenybėje veikia kaip Tėvo padovanotas Derintojas, kaip Sūnaus Tiesos Dvasia, ir kaip Visatos Dvasios Šventoji Dvasia, tuo tarpu šitie trys viršmirtingieji padovanojimai yra suvienyti žmogiškojoje patirtinėje evoliucijoje kaip Aukščiausiojo tarnavimas.

Tikroji religija yra įžvalga į tikrovę, moralios sąmonės įtikėjimo vaikas, o ne vien tikrai intelektualus kilimas į bet kokią dogmatinių doktrinų sandauką. Tikrąją religiją sudaro tas patyrimas, jog "patį Dvasia liudija su mūsų dvasia, jog mes esame Dievo vaikai." Religiją sudaro ne teologiniai tvirtinimai, bet dvasinė įžvalga ir sielos tikėjimo išaukštinimas.

Jūsų giliausia prigimtis – dieviškasis Derintojas – sukelia jūsų viduje alkį ir troškulį teisumui, tvirtą troškimą dieviškojo tobulumo. Religija yra įtikėjimo veiksmas suvokiant šitą vidinį poreikį dieviškajam pasiekimui; ir tokiu būdu atsiranda tas sielos tikėjimas ir tikrumas, kuriuos jūs imate sąmoningai suvokti kaip išgelbėjimo kelią, kaip asmenybės ir visų tų vertybių, kurias jūs pradėjote vertinti kaip tikras ir geras, išlikimo metodą.

Religijos suvokimas niekada nepriklausė, ir niekada nepriklausys, nuo didžiulio išsimokymo ar protingos logikos. Ji yra dvasinė įžvalga, ir būtent dėl

šitos priežasties kai kurie pasaulio didžiausi religijos mokytojai, net ir pranašai, kartais turėdavo taip mažai išminties apie šį pasaulį. Religinis įtikėjimas yra vienodai prieinamas mokytiesiems ir nemokytiesiems.

Religija visą laiką turi būti sau kritikas ir teisėjas; jos niekada negalima stebėti, tuo labiau suprasti, iš išorės. Vienintelę jūsų garantiją dėl asmenio Dievo sudaro jūsų pačių įžvalga, susijusi su jūsų tikėjimu į dvasinius dalykus, ir jūsų patyrimas su dvasiniais dalykais. Visiems jūsų bičiuliams, kurie turėjo panašų patyrimą, joks argumentas apie Dievo asmenybę ar realybę nereikalingas, tuo tarpu visiems kitiems žmonėms, kurie nėra tiek tikri dėl Dievo, nė vienas iš įmanomų argumentų niekada nebus iki galo įtikinantis.

Psichologija iš tiesų gali mėginti nagrinėti religinių reakcijų į visuomeninę aplinką reiškinius, bet ji niekada neturės vilties įsiskverbti į tikruosius ir vidinius religijos motyvus ir poveikius. Tikrai teologija, įtikėjimo sritis ir apreiškimo metodas, gali pateikti gamtos ir religinio patyrimo turinio tam tikrą išmintingą paaiškinimą.

3. RELIGIJOS SAVYBĖS

Religija yra tokia gyvybinga, kad ji išsilaiko, kai nėra ir išsimokymo. Ji egzistuoja, nepaisant to, jog yra užkrėsta klaidingomis kosmologijomis ir neteisingomis filosofijomis; ji išlieka net ir po metafizikos supainiojimų. Per visus istorinius religijos vingius visada išsilaiko tai, be ko negali apsieiti žmogiškasis žengimas į priekį ir išlikimas: etinė sąžinė ir morali sąmonė.

[1108]▼

Įtikėjimo įžvalga, arba dvasinė intuicija, yra kosminio proto apdovanojimas drauge su Minties Derintoju, kuris yra Tėvo dovana žmogui. Dvasinis protas, sielos intelektas, yra Šventosios Dvasios padovanojimas, Kuriančiosios Dvasios dovana žmogui. Dvasinė filosofija, dvasinių realybių išmintis yra Tiesos Dvasios padovanojimas, save padovanojančių Sūnų bendra dovana žmonių vaikams. Ir šitų dvasinių padovanojimų suderinimas ir tarpusavio suvienijimas sudaro žmogaus dvasinę asmenybę su jos potencialiu likimu.

Būtent tai yra ta pati dvasinė asmenybė, primityvioje ir embriono formoje, kuri Derintojo globoje išlieka po natūralios materialaus kūno mirties. Šita dvasinės kilmės sudėtinė esybė kartu su žmogiškuoju patyrimu yra įgalinta, to gyvenimo būdo, kurį suteikia dieviškieji Sūnūs, išlikti (Derintojo globoje) po materialaus savojo aš proto ir materijos suirimo, kada tokią laikiną partnerystę tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis, nutraukia gyvybingo judėjimo užbaigimas.

Per religinį įtikėjimą žmogaus siela atskleidžia save ir demonstruoja savo iškylančios prigimties potencialų dieviškumą tipišku būdu, kuriuo ji priverčia mirtingąją asmenybę reaguoti į tam tikras varginančias intelektualias ir išmėginančias visuomenines situacijas. Nuoširdų dvasinį įtikėjimą (tikrą moralią sąmonę) atskleidžia tai, kad jis:

1. Sukelia etikos ir moralės žengimą į priekį, nepaisant įgimtų ir priešiškų gyvulinių polinkių.

2. Sukuria didingą pasitikėjimą Dievo gerumu net ir kartaus nusivylimo ir triuškinančio pralaimėjimo akivaizdoje.
3. Gimdo giluminę drąsą ir pasitikėjimą, nepaisant gamtos priešiško ir fizinės nelaimės.
4. Demonstruoja nepaaiškinamą savitvardą ir sustiprinančią ramybę nežiūrint sunkių ligų ir net aštraus fizinio skausmo.
5. Išlaiko paslaptinę asmenybės savitvardą ir ramybę netinkamo elgesio ir grubiausio neteisingumo akivaizdoje.
6. Išlaiko dieviškąjį pasitikėjimą galutine pergale nepaisant tariamai aklo likimo žiaurumų ir akivaizdžiai visiško gamtos jėgų abejingumo žmogaus gerovei.
7. Išlaiko nepalaužiamą tikėjimą į Dievą nepaisant visų tam prieštaraujančių logikos įrodymų ir sėkmingai atsilaiko prieš visus kitus intelektualius išvedžiojimus.
8. Toliau demonstruoja drąsų įtikėjimą į sielos išlikimą nepaisant netikro mokslo apgaulingų mokymų ir neprotingos filosofijos įtikinėjančių apgavysčių.
9. Gyvena ir triumfuoja nepriklausomai nuo dabartinių laikų sudėtingų ir iš dalies išvystytų civilizacijų triuškinančiai sunkios naštos.
10. Prisideda prie to, jog nuolat išliktų altruizmas, nepaisant žmogiškojo savanaudiškumo, visuomeninių antagonizmų, pramoninio godumo, ir politinio menko prisiderinimo prie gyvenimo aplinkybių.
11. Atkakliai laikosi drąsaus tikėjimo visatos vienybe ir dieviškuoju vadovavimu, nepaisant blogio ir nuodėmės supainiojančio buvimo.
12. Toliau garbina Dievą į nieką nekreipdamas dėmesio. Išdrįsta pareikšti, "Net jeigu jis mane ir sunaikins, vis tiek aš tarnausiu jam."

Mes žinome, tada, pagal tris reiškinius, jog žmogus turi dieviškąją dvasią arba dvasias, gyvenančias jo viduje: pirma, pagal jo asmeninį patyrimą – religinį įtikėjimą; antra,

[1109]▼

pagal apreiškimą – asmeninį ir rasinį; ir trečia, pagal stebinantį tokių nepaprastų ir nenatūralių reakcijų į savo materialią aplinką demonstravimą, kaip tą iliustruoja anksčiau išvardinti panašūs į dvasinius dvylika pasireiškimų tikros žmogiškosios egzistencijos aktualių ir išbandančių situacijų akivaizdoje. Ir yra dar ir kitokių.

Ir būtent kaip tik tokia gyvybinga ir energinga įtikėjimo veikla religijos sferoje įgalina mirtingąjį žmogų patvirtinti tai, kad jis asmeniškai turi tą aukščiausiąją žmogiškosios prigimties dovaną, religinį patyrimą, ir kad yra tos aukščiausiosios žmogiškosios prigimties dvasinė tikrovė, religinis patyrimas.

4. APREIŠKIMO APRIBOJIMAI

Kadangi jūsų pasaulis apskritai nieko nežino apie kilmę, net ir apie fizinę kilmę, tai atrodė, jog būtų išmintinga kartas nuo karto pateikti mokymą kosmologijos srityje. Ir visada tai sukeldavo problemų ateičiai. Apreiškimo įstatymai mus labai smarkiai suvaržo uždrausdami perteikti neužtarnautas arba per ankstyvas žinias. Bet kokia kosmologija, perteikta kaip apreikštos religijos dalis, turi lemti, jog per labai trumpą laiką pasens. Dėl to, ateities žmonės, susipažindami su tokiu apreiškimu, bet kokį tikros religinės tiesos elementą, kuris jame gali būti, jaučia pagundą atmesti, kadangi jie atranda klaidų sprendami iš pirmo žvilgsnio apie jame pateiktas asocijuotas kosmologijas.

Žmonija turėtų suprasti, jog mus tuos, kurie dalyvauja tiesos apreiškime, labai griežtai suvaržo mūsų vyresnybės pamokymai. Mes nesame laisvi, kad galėtume anksčiau laiko pasakyti, kokie bus padaryti moksliniai atradimai per tūkstantį metų. Apreiškėjai turi veikti sutinkamai su tais nurodymais, kurie sudaro apreiškimo mandato dalį. Mes nematome galimybės, kaip šitą sunkumą galėtume įveikti, nei dabar, nei bet kuriuo metu ateityje. Mes visiškai gerai suvokiame, jog nors šitos serijos apreiškiami istoriniai faktai ir religinės tiesos išliks užregistruoti per ateities amžius, bet po kelerių trumpų metų daugelį mūsų teiginių, susijusių su fiziniais mokslais, reikės peržiūrėti dėl to, kad mokslas vystysis toliau ir bus pasiekti nauji atradimai. Šituos naujus įvykius mes net ir dabar numatome, bet mums yra uždrausta į apreiškiamus dokumentus įtraukti tokius žmogaus neatrastus faktus. Tebūnie aišku, jog apreiškimai nebūtinai yra įkvėpti. Šitų apreiškimų kosmologija nėra įkvėpta. Ji apsiriboja mums suteiktu leidimu dabartinės žinias suderinti ir susisteminti. Nors dieviškoji arba dvasinė įžvalga yra dovana, bet žmogiškoji išmintis turi vystytis.

Tiesa visada yra apreiškimas: autoapreiškimas, kada jis iškyla dėl viduje gyvenančio Derintojo darbo; epochinis apreiškimas, kada jį pateikia kokios nors kitos dangiškosios agentūros, grupės, ar asmenybės veikimas.

Pagaliau, apie religiją reikia spręsti pagal jos vaisius, pagal tą būdą ir tą laipsnį, kuriuo ji demonstruoja nuo jos pačios neatskiriamą ir dievišką nuostabumą.

Tiesa tikrai santykinai gali būti įkvėpta, nors apreiškimas būtinai yra dvasinis reiškinys. Nors teiginiai, susiję su kosmologija, niekada nebūna įkvėpti, bet tokie apreiškimai turi milžiniškos vertės dėl to, kad bent jau laikinai žinias paaiškina šitaip:

1. Sumažindami supainiojimą, autoritetingai pašalindami suklydimus.
2. Suderindami žinomus arba netrukus tapsiančius žinomais faktus ir stebėjimus.

[1110]▼

3. Atstatydami prarastas žinias apie tolimojoje praeityje epochinių įvykių svarbius fragmentus.

4. Suteikdami informaciją, kuri užpildys gyvybiškai svarbias trūkstamas grandis šiaip jau užsitarnautose žiniuose.

5. Kosminius duomenis pateikdami tokiu būdu, kad nušviestų tuos dvasinius mokymus, kurie yra lydinčiame apreiškime.

5. RELIGIJA IŠPLĖSTA APREIŠKIMO

Apreiškimas yra toks metodas, kuriuo sutaupoma amžių amžiai laiko, skirto reikalingam darbui, kad iš dvasiškai įgytų tiesų būtų atrinktos ir atsijotos evoliucijos klaidos.

Mokslas nagrinėja *faktus*; religija rūpinasi tikrai vertybėmis. Apšviestos filosofijos dėka protas stengiasi suvienyti tiek faktų, tiek vertybių prasmes, šito dėka pasiekdamas pilnutinės tikrovės sampratą. Prisiminkite, jog mokslas yra žinių sritis, filosofija yra išminties valda, o religija yra įtikėjimo patyrimo sfera. Bet, nepaisant šito, religija turi dvi pasireiškimo fazes:

1. Evoliucinę religiją. Primityvaus garbinimo patyrimą, tokią religiją, kurią sukūrė protas.

2. Apreišką religiją. Visatos požiūrį, kuris yra dvasinės kilmės; įsitikinimą ir tikėjimą, jog amžinosios realybės yra išsaugomos, jog asmenybė išlieka, ir galiausiai, jog yra pasiekama kosminė Dievybė, kurios valios dėka visa tai tapo įmanoma. Tokia yra visatos plano dalis, jog, anksčiau ar vėliau, evoliucinė religija turi lemti gauti dvasinį apreiškimo išplėtimą.

Tiek mokslas, tiek religija prasideda nuo prielaidų dėl tam tikrų bendrai priimtų pagrindų loginei dedukcijai. Tokiu būdu, filosofija, taip pat, turi prasidėti nuo tokių prielaidų, jog tikrovėje egzistuoja trys dalykai:

1. Materialus kūnas.

2. Žmogiškosios būtybės viršmateriali fazė, siela arba net viduje gyvenanti dvasia.

3. Žmogiškasis protas, tas mechanizmas tarpusavio bendravimui ir tarpusavio ryšiui tarp dvasios ir materijos, tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis.

Mokslininkai surenka faktus, filosofai derina idėjas, tuo tarpu pranašai išaukština idealus. Jausmai ir emocijos neišvengiamai lydi religiją, bet jie nėra religija. Religija gali būti patyrimo jausmas, bet vargu ar ji yra jausmo patyrimas. Nei logika (racionalumas), nei emocijos (jausmai) iš esmės nėra

religinio patyrimo dalis, nors abu gali būti įvairiai susiję su įtikėjimo panaudojimu prisidedant prie dvasinės išvalgos į tikrovę, viskas vyksta sutinkamai su individualaus proto būseną ir temperamento savybėmis.

Evoliucinė religija yra vietinės visatos pagalbinės proto dvasios, kuri yra atsakinga už tai, jog besivystančiame žmoguje būtų sukurta ir puoselėjama garbinimo savybė, dovanos pasireiškimas praktikoje. Tokios primityvios religijos yra tiesiogiai susijusios su etika ir morale, žmogiškosios pareigos jausmu. Tokios religijos yra grindžiamos sąžinės garantija ir sukuria santykinai etinių civilizacijų stabilumą.

[1111]▼

Asmeniškai apreiškta religijas remia šios save padovanojančios dvasios, atstovaujančios trims Rojaus Trejybės asmenims ir yra ypač susietos su tiesos išplėtimu. Evoliucinė religija individui išašmonina asmeninės pareigos idėją; apreiškta religija daugiau pabrėžia mylėjimą, auksinę taisyklę.

Evoliucinė religija remiasi vien tikta įtikėjimu. Apreiškimas turi savo išplėsto pateikimo apie dieviškumą ir tikrovės tiesas papildomą garantiją ir dar vertingesnį paliudijimą apie šį realų patyrimą, kuris susikaupia dėl praktiškai veikiančios sąjungos tarp evoliucinio įtikėjimo ir apreiškimo tiesos. Tokia žmogiškojo įtikėjimo ir dieviškosios tiesos veikianti sąjunga reiškia, jog yra toks charakteris, kuris tvirtai žengia į tai, kad realiai būtų įgyta morontinė asmenybė.

Evoliucinė religija suteikia tikta įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, ir sąžinės patvirtinimą; apreiškiama religija suteikia įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, plius gyvojo patyrimo tiesą apreiškimo realybėse. Trečioji pakopa religijoje arba trečioji religinio patyrimo fazė, yra susijusi su morontine būseną, tvirtesniu motos suvokimu. Vis didesniu laipsniu apreiškta religijos tiesos yra išplečiamos per morontinį žengimą į priekį: jūs vis daugiau ir daugiau sužinosite tiesos apie aukščiausiasias vertybes, dieviškąjį gėrį, visuotinius ryšius, amžinasias realybes, ir galutinius likimus.

Morontinio žengimo į priekį metu įsitikinimą, kylantį iš įtikėjimo, vis didesniu laipsniu pakeičia įsitikinimas, kurį pagimdo tiesa. Kada jūs pagaliau būsite priimti į realų dvasinį pasaulį, tada vietoje įsitikinimų, kylančių iš įtikėjimo arba tiesos, veiks įsitikinimai, kylantys grynai iš dvasinės išvalgos, arba, greičiau, kartu su šiais ankstesniaisiais asmenybės įsitikinimo metodais, ir juos papildant, kada jie vienas ant kito būna užklojami.

6. AUGANTIS RELIGINIS PATYRIMAS

Apreiškta religijos morontinė fazė yra susijusi su *išlikimo patyrimu*, o jos didžiulis akstinas yra dvasinio tobulumo siekimas. Taip pat yra aukštesnis garbinimo akstinas, susietas su skatinančiu raginimu didesnei etinei tarnystei. Morontinę išvalgą sudaro visą laiką besiplečiantis Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir net Galutiniojo sąmoningas suvokimas.

Per visą religinį patyrimą, nuo pačios jo pradžios materialiaame lygyje iki pat to meto, kada bus pasiektas visiškas dvasinis statusas, Derintojas yra asmeninio

suvokimo apie Aukščiausiojo egzistavimo tikrovę paslaptis; ir šitas pats Derintojas taip pat saugo ir jūsų įtikėjimo į transcendentinį Galutiniojo pasiekimą paslaptis. Besivystančio žmogaus patirtinė asmenybė, suvienyta su egzistencialaus Dievo Derintojo esme, sudaro potencialų aukščiausiosios egzistencijos užbaigimą ir natūraliai yra pagrindas viršribiniam transcendentinės asmenybės atsiradimui.

Morali valia apima sprendimus, kurie yra grindžiami argumentuotomis žiniomis, padidinami išminties, ir patvirtinami religinio įtikėjimo. Tokie sprendimai yra moralios prigimties veiksmai ir liudija, kad egzistuoja morali asmenybė, morontinės asmenybės ir galiausiai tikrojo dvasinio statuso pirmtakas.

Evoliucinio tipo žinios yra ne kas kita, kaip protoplazminės atminties medžiagos sukaupimas; tai yra pati primityviausioji tvarinio sąmonės forma. Išmintis apima tas idėjas, kurios yra suformuluojamos iš protoplazminės atminties vykstant suvienijimo ir naujo suderinimo procesui, ir tokie reiškiniai žmogiškąjį protą

[1112]▼

atskiria nuo tiesiog grynai gyvulinio proto. Gyvūnai turi žinių, bet tiktai žmogus turi išmintį. Tiesa tampa prieinama išmintimi apdovanotam individui, kada tokiam protui yra padovanojama Tėvo ir Sūnų dvasios, Minties Derintojas ir Tiesos Dvasia.

Kristus Mykolas, kada save dovanojo Urantijoje, iki savo krikšto gyveno valdomas evoliucinės religijos. Nuo to momento iki nukryžiovimo, įskaitant ir nukryžiovimo akimirką, jis dirbo savo darbą esant sujungtam evoliucinės ir apreikštos religijos vadovavimui. Nuo prisikėlimo ryto iki pakilimo jis perėjo per įvairias morontinio gyvenimo fazes, skirtas mirtingųjų perėjimui iš materijos pasaulio į dvasinį pasaulį. Po savojo pakilimo Mykolas įsisavino Aukštybės patyrimą, Aukščiausiojo įgyvendinimą; ir Nebadone yra vienintelis asmuo, turintis neribotą sugebėjimą patirti Aukščiausiojo tikrovę, jis tuoj pat pasiekė aukštybės suverenumo statusą savo vietinėje visatoje ir savo vietinei visatai.

Kai dėl žmogaus, tai galiausiai įvykstantis susiliejimas ir dėl to atsirandanti vienovė su viduje gyvenančiu Derintu – žmogaus ir Dievo esmės sintezė asmenybėje – paverčia jį, potencialiai, Aukščiausiojo gyvą dalimi ir užtikrina tokiai kažkada buvusiai mirtingajai būtybei amžinąją prigimtinę teisę be pabaigos siekti užbaigtumo visatos tarnystėje Aukščiausiam ir su Aukščiausiuoju.

Apreiškimas mirtingąjį žmogų moko, jog tam, kad jis pradėtų tokią nuostabią ir intriguojančią kelionę per erdvę laiko judėjimo pirmyn dėka, jis turėtų pradėti nuo žinių organizavimo į idėjas-sprendimus; po šito, suteikti mandatą išminčiai, kad ji be perstojo darbuotųsi ties kilnia užduotimi savojo aš laikomas idėjas transformuodama į vis praktiškesnius, bet vis tiek dieviškus idealus, net į tas sampratas, kurios kaip idėjos yra tokios protingos ir kaip idealai yra tokios logiškos, kad Derintojas drįsta jas taip suderinti ir sudvasinti, padarydamas jas

prieinamas tokiam susivienijimui ribiniame prote, kad jos taptų realiu žmogaus papildiniu, šitokiu būdu parengtų šių Sūnų Tiesos Dvasios veikimui, Rojaus tiesos – visuotinės tiesos – laiko-erdvės pasireiškimams. Idėjų-sprendimų, logiškų idealų, ir dieviškosios tiesos koordinavimas sudaro teisingo charakterio turėjimą, tas būtinas sąlygas mirtingojo priėmimui į morontinių pasaulių visą laiką besiplečiančias ir vis didesniu laipsniu dvasines realybes.

Jėzaus mokymai tapo Urantijos pirmąja religija, kuri taip išsamiai apėmė žinių, išminties, įtikėjimo, tiesos, ir meilės harmoningą koordinavimą, kad taip užbaigtai ir vienu ir tuo pačiu metu suteiktų laikiną ramybę, intelektualų tikrumą, moralinį apšvietimą, filosofinį stabilumą, etinį jautrumą, Dievo-sąmonę, ir tvirtą asmeninio išlikimo garantiją. Jėzaus įtikėjimas nurodė kelią į galutinį žmogaus išgelbėjimą, į galutinį mirtingojo pasiekimą visatoje, kadangi šis įtikėjimas užtikrino:

1. Išgelbėjimą iš materialių pančių asmeninės sūnystės su Dievu, kuris yra dvasia, įgyvendinimo dėka.
 2. Išgelbėjimą iš intelektualios vergystės; žmogus tikrai sužinos tiesą, ir tiesa jį tikrai išvaduos.
 3. Išgelbėjimą iš dvasinio aklumo, mirtingųjų būtybių brolystės žmogiškąjį įgyvendinimą ir visų visatos tvarinių brolystės morontinį supratimą; dvasinės tikrovės tarnystę-atradimą ir dvasinių vertybių gėrio tarnavimą-apreiškimą.
-
- [1113]▼
4. Išgelbėjimą iš savojo aš neužbaigtumo pasiekiant visatos dvasinius lygius ir galiausiai įgyvendinant Havonos harmoniją ir Rojaus tobulumą.
 5. Išgelbėjimą iš savojo aš; išlaisvinimą iš savimonės apribojimų pasiekiant Aukščiausiojo proto kosminius lygius ir susiderinant su visų kitų savimoningų būtybių pasiekimais.
 6. Išgelbėjimą iš laiko, amžinojo gyvenimo pasiekimą be pabaigos vystant Dievo suvokimą ir Dievo tarnystę.
 7. Išgelbėjimą iš to, kas yra ribinis, išstobulintą vienovę su Dievybe Aukščiausiąjame ir su Aukščiausiuoju, ir šituo tvarinys mėgina transcendentistiškai atrasti Galutinįjį absonito použbaigtuosiuose lygiuose.

Toks septinkartis išgelbėjimas yra Visuotinio Tėvo galutinio patyrimo įgyvendinimo pilnatvės ir tobulumo ekvivalentas. Ir visa tai, potencialiai, savyje talpina žmogiškojo religinio patyrimo įtikėjimo tikrovę. Ir tai šitaip gali būti talpinama, kadangi Jėzaus įtikėjimas naudojo ir apreiškė net ir tokias realybes, kurios yra už galutinybės ribų; Jėzaus įtikėjimas prie absoliuto statuso visatoje priartėjo tokiu laipsniu, koku tik yra įmanoma, kad jis pasireikštų besivystančiame laiko ir erdvės kosmose.

Įgaudamas Jėzaus įtikėjimą, mirtingasis žmogus gali laike iš anksto pajusti

amžinybės realybės. Jėzus, žmogiškajame patyrimo, atrado Galutinį Tėvą, ir jo broliai mirtingojo gyvenimo materialiam kūne gali eiti paskui jį pajusdami tą patį Tėvo atradimo patyrimą. Jie net gali pasiekti, tokie, kokie yra dabar, šitame patyrimo su Tėvu tokį patį pasitenkinimą, kokį pasiekė Jėzus tada, kada jis buvo. Po Mykolo paskutiniojo savęs padovanojimo Nebadono visatoje buvo realizuoti nauji potencialai, ir vienas iš jų buvo naujas apšvietimas amžinybės kelio, kuris veda pas visų Tėvą, ir kuriuo gali žengti net ir materialų kūną ir kraują turintys mirtingieji savo pradiname gyvenime erdvės planetose. Jėzus buvo ir yra tas naujasis ir gyvasis kelias, kuriuo žmogus gali ateiti prie dieviškojo palikimo, kuris, kaip Tėvas pareiškė, tikrai bus jo, jeigu tikrai jis šito paprašys. Jėzus nuodugniai pademonstravo žmonijos, net dieviškosios žmonijos, įtikėjimo patyrimo tiek pradžia, tiek ir pabaigą.

7. ASMENINĖ RELIGIJOS FILOSOFIJA

Idėja yra tikrai teorinis planas veikimui, tuo tarpu teigiamas sprendimas yra patvirtintas veikimo planas. Stereotipas yra veikimo planas, priimtas be patvirtinimo. Medžiagos, iš kurių turi būti kuriama asmeninė religijos filosofija, yra kilusios iš individo tiek vidinio, tiek ir išorinio patyrimo. Individo laiko ir vietos visuomeninis statusas, ekonominės sąlygos, išsilavinimo galimybės, moralinės srovės, instituciniai poveikiai, politiniai įvykiai, rasinės tendencijos, ir religiniai mokymai, visa tai tampa faktoriais, formuluojant asmeninę religijos filosofiją. Net įgimtas temperamentas ir intelektualus polinkis žymia dalimi nulemia religinės filosofijos modelį. Profesija, santuoka, ir giminės visa tai veikia žmogaus asmeninio gyvenimo normų evoliuciją.

Religijos filosofija išsivysto iš bazinio idėjų augimo ir eksperimentinio gyvenimo, nes ir vieną, ir kitą modifikuoja tendencijos imituoti partnerius. Filosofinių išvadų teisingumas priklauso nuo gilaus, doro, ir skvarbaus mąstymo, kas susiję su jautrumu prasmėms ir įvertinimo tikslumu.

[1114]▼

Moraliniai bailiai niekada nepasiekia filosofinio mąstymo aukštumų; norint išiveržti į naujus patyrimo lygius ir pamėginti ištyrinėti intelektualaus gyvenimo nežinomas sferas būtina drąsa.

Netrukus ima atsirasti naujos vertybių sistemos; naujai suformuojami principai ir normos; iš naujo peržiūrimi papročiai ir idealai; pasiekiami tam tikra asmeninio Dievo idėja, po kurios eina besiplečiančios sampratos apie ryšį su juo.

Didįjį skirtumą tarp religinės ir nereliginės gyvenimo filosofijos sudaro suvoktų vertybių prigimtis ir lygis ir atsidavimo objektas. Religinės filosofijos evoliucijoje yra keturios fazės: Toks patyrimas gali tapti tiesiog susitaikėliškas, linkęs pasiduoti tradicijai ir valdžiai. Arba jis gali pasitenkinti nedideliais pasiekimais, tiesiog pakankamais tam, kad stabilizuotų kasdienį gyvenimą, ir dėl to greitai užsifiksuoja tokiam atsitiktiniame lygyje. Tokie mirtingieji tiki, jog viskas susitvarkys savaime. Trečioji grupė vystosi iki logiško intelektualumo lygio, bet čia ji sustabarėja dėl kultūrinės vergystės. Iš tikrųjų apgailėtina matyti, kaip intelekto milžinus taip stipriai laiko žiaurūs kultūrinės

vergovės gniaužtai. Lygiai taip pat gaila stebėti ir tuos, kurie kultūrinę vergovę iškeičia į materialistines grandines to, kas klaidingai yra vadinama mokslu. Ketvirtasis filosofijos lygmuo išsivaduoja nuo visų įprastinių ir tradicinių apribojimų ir išdrįsta mąstyti, veikti, ir gyventi dorai, ištikimai, be baimės, ir teisingai.

Bandomąjį religinės filosofijos patikrinimą sudaro tai, ar ji skiria ar neskiria materialias realybes nuo dvasinių pasaulių, nors tuo pačiu metu suvokdama jų suvienijimą intelektualiam siekyje ir visuomeninėje tarnystėje. Protinga religinė filosofija Dievo reikalų nesuplaka draugėn su Cezario reikalais. Taip pat ji nepripažįsta ir estetinio gryo stebuklo kulto kaip religijos pakaitalo.

Filosofija tą primityvią religiją, kuri didele dalimi buvo sąžinės pasaka, transformuoja į kosminės tikrovės kylančių vertybių gyvąjį patyrimą.

8. ĮTIKĖJIMAS IR TIKĖJIMAS

Tikėjimas yra pasiekęs įtikėjimo lygį tada, kada jis motyvuoja gyvenimą ir formuoja gyvenimo būdą. Mokymo pripažinimas teisingu nėra įtikėjimas; tiesiog tai yra tikėjimas. Taip pat nei tikrumas, nei įsitikinimas nėra įtikėjimas. Proto būsena pasiekia įtikėjimo lygius tikai tada, kada ji realiai valdo gyvenimo būdą. Įtikėjimas yra tikro asmeninio religinio patyrimo gyvasis požymis. Žmogus tiki tiesa, žavisi grožiu, ir rodo pagarbą gėriui, bet jų negarbina; toks išgelbstinčio įtikėjimo požiūris yra sutelkiamas tikai į vieną vienintelį Dievą, kuris yra jų visų įsameninimas ir be galo daug daugiau.

Tikėjimas visada riboja ir supančioja; įtikėjimas visada išplečia ir išlaisvina. Tikėjimas fiksuoja, įtikėjimas išvaduoja. Bet gyvasis religinis įtikėjimas yra daugiau negu kilnių tikėjimų susivienijimas; jis yra daugiau negu išaukštinta filosofijos sistema; jis yra gyvasis patyrimas, susijęs su dvasinėmis prasmėmis, dieviškaisiais idealais, ir aukščiausiomis vertybėmis; jis yra Dievo pažinimas ir tarnavimas žmogui. Tikėjimai gali tapti grupine nuosavybe, bet įtikėjimas turi būti asmeninis. Teologinius tikėjimus galima grupei įteigti, bet įtikėjimas gali gimti tikai atskiro religininko širdyje.

Įtikėjimas jam reiškiamą pasitikėjimą falsifikuoja tada, kada leidžia sau paneigti realybes ir išgalvotas žinias pristėti tiems, kurie yra jam atsidavę. Įtikėjimas tampa išdaviku tada, kada jis skatina intelektualaus

[1115]▼

vientisumo išdavystę ir nuvertina atsidavimą aukščiausiosioms vertybėms ir dieviškiesiems idealams. Įtikėjimas niekada nesišalina nuo pareigos spręsti mirtingojo gyvenimo problemas. Gyvasis įtikėjimas niekada nepuoselėja fanatiškumo, persekiojimo, ar nepakantumo.

Įtikėjimas nevaržo kūrybinės vaizduotės, taip pat jis neturi ir neprotingu išankstinių nusistatymų mokslinių atradimų atžvilgiu. Įtikėjimas religijai suteikia gyvasties ir priverčia religininką gyvenime didvyriškai vadovautis auksine taisykle. Įtikėjimo uolumas atitinka žinias, o jo siekiai yra preliudas į didingą ramybę.

9. RELIGIJA IR MORALĖ

Nė vieno išpažįstamo religijos apreiškimo negalima laikyti autentišku, jeigu jis nepripažįsta etinio išsipareigojimo pareigos reikalavimų, kuriuos sukūrė ir puoselėjo ankstesnė evoliucinė religija. Apreiškimas neišvengiamai plečia evoliucinės religijos etinį horizontą ir tuo pačiu metu ir būtinai išplečia visų ankstesniųjų apreiškimų moralinius išsipareigojimus.

Kada jūs drįstate kritikuoti žmogaus primityvią religiją (arba primityviojo žmogaus religiją), tada jūs turėtumėte prisiminti, jog spręsti apie tokius laukinius ir įvertinti jų religinį patyrimą turėtumėte sutinkamai su jų apsišvietimu ir sąžinės būseną. Nedarykite tokios klaidos ir nespřskite apie kitų religiją, remdamiesi savo žinių ir tiesos standartais.

Tikroji religija yra sielos viduje tas išaukštintas ir gilus įsitikinimas, kuris žmogų įtikinėja, kad jis klystų netikėdamas tomis morontinėmis realybėmis, kurios sudaro jo aukščiausiasias etines ir moralines sampratas, jo aukščiausiąjį aiškinimą apie gyvenimo didžiausias vertybes ir visatos giliausias realybes. Ir tokia religija yra tiesiog tas patyrimas, kuris sukuria intelektualų atsidavimą dvasinės sąmonės aukščiausiems postūmiams.

Grožio siekis yra religijos dalis tikrai tiek, kiek jis yra etiškas, ir tik tokiu laipsniu, koku jis turtina moralės sampratą. Menas yra religinis tikrai tada, kada susilieja su tikslu, kuris yra kilęs iš aukščiausiosios dvasinės motyvacijos.

Civilizuoto žmogaus apšviesta dvasinė sąmonė yra ne tiek susijusi su koku nors konkrečiu intelektualiu tikėjimu ar koku nors konkrečiu gyvenimo būdu, kiek su tuo, jog atrastų gyvenimo tiesą, gerą ir teisingą metodą, kaip reaguoti į amžinai pasikartojančias mirtingojo egzistencijos situacijas. Morali sąmonė yra tikrai pavadinimas, taikomas tam, jog žmogus pripažintų ir suvoktų tas etines ir atsirandančias morontines vertybes, kurių žmogui laikytis diena iš dienos valdant ir kontroliuojant savo elgesį reikalauja pareiga.

Nors ir pripažįstant tai, jog religija yra netobula, bet yra bent jau du praktiniai jos prigimties ir veikimo pasireiškimai:

1. Religijos dvasinis akstinas ir filosofinis spaudimas turi polinkį versti žmogų nukreipti moralinių vertybių įvertinimą tiesiai išorėn į savo bičiulių reikalus – religijos etinė reakcija.

2. Religija žmogiškajam protui sukuria dieviškosios tikrovės sudvasintą sąmonę, besiremiančią ankstesnėmis moralinių vertybių sampratomis, ir dėka įtikėjimo kilusią iš ankstesniųjų moralinių vertybių sampratų ir suderintą su ant jų užklotomis naujomis dvasinių vertybių sampratomis. Šituo religija tampa mirtingojo reikalų cenzoriumi, tam tikra pašlovinto moralinio pasitikėjimo kitais ir tikėjimo tikrove, laiko išplėstomis realybėmis ir patvaresnėmis amžinybės realybėmis, forma.

[1116]▼

Įtikėjimas tampa jungtimi tarp moralios sąmonės ir dvasinės sampratos apie ilgalaikę tikrovę. Religija žmogui tampa tuo keliu, kuriuo jis išsiveržia iš laikino

ir gamtinio pasaulio materialių apribojimų į amžinojo ir dvasinio pasaulio dieviškąsias realybes išgelbėjimo metodo dėka ir šituo išgelbėjimo metodu, progresine morontine transformacija.

10. RELIGIJA KAIP ŽMOGAUS IŠLAISVINTOJA

Išmintingas žmogus žino, kad jis yra gamtos vaikas, materialios visatos dalis; jis lygiai taip pat nemato jokio individualios asmenybės išlikimo energetinės visatos matematinio lygio judėjimuose ir įsitempimuose. Taip pat žmogus niekada negalės pamatyti ir dvasinės tikrovės tyrinėdamas fizinės priežastis ir pasekmes.

Žmogiškoji būtybė taip pat žino, kad ji yra idėjų kosmoso dalis, ir nors samprata gali išsilaikyti ilgiau negu mirtingojo gyvenimo tarpsnis, bet pačioje sampratoje nėra nieko tokio, kas pažymėtų suvokiančios asmenybės asmeninį išlikimą. Taip pat ir logikos ir protavimo galimybių išnaudojimas niekada neatskleis logikai ar samprotautojui amžinosios tiesos apie asmenybės išlikimą.

Materialus dėsnių lygis užtikrina priežastingumo tęstinumą, nesibaigiantį pasekmės reagavimą į anksčiau buvusį veiksmą; proto lygis numato idėjų tęstinumo įamžinimą, nenutrūkstamą koncepcinio potencialo tekėjimą iš anksčiau egzistavusių koncepcijų. Bet nė vienas iš šitų visatos lygių besidominčiam mirtingajam neatskleidžia kelio, kaip išsivaduoti iš dalinio statuso ir iš nepakenčiamos nežinomybės, susijusios su tuo, kad visatoje jis yra laikina realybė, laikina asmenybė, pasmerkta užgęsti po to, kada bus išseikvotos ribotos gyvybės energijos.

Būtent tikrai morontiniu keliu, vedančiu į dvasinę išvalgą, žmogus sugeba sutraukti grandines, neatskiriamas nuo savo mirtingojo statuso visatoje. Energija ir protas iš tikrųjų veda atgal į Rojų ir Dievybę, bet nei energijos dovana, nei proto dovana žmogui neateina tiesiai iš tokios Rojaus Dievybės. Tikrai dvasiniu požiūriu žmogus tikrai yra Dievo vaikas. Ir tai yra tiesa, nes būtent tikrai dvasine prasme žmogui šiuo metu yra padovanotas ir jo viduje gyvena Rojaus Tėvas. Žmonija niekada negalės atrasti dieviškumo, išskyrus tikrai tada, kada eis religinio patyrimo ir tikrojo įtikėjimo keliu. Dievo tiesos priėmimas įtikėjimo dėka įgalina žmogų išsivaduoti iš apibrėžtų materialių apribojimų uždaro ir jam suteikia racionalią viltį, kad jis saugiai pereis iš materialios sferos, kurioje ištinka mirtis, į dvasinę sferą, kurioje gyvenimas yra amžinas.

Religijos tikslas yra ne patenkinti smalsumą apie Dievą, bet vietoje šito suteikti intelektualų pastovumą ir filosofinį saugumą, stabilizuoti ir praturtinti žmogaus gyvenimą, suliejant tai, kas yra mirtingas, su tuo, kas yra dieviškas, tą, kas yra dalinis, su tuo, kas yra tobulas, žmogų ir Dievą. Būtent religinio patyrimo dėka žmogaus sampratos apie idealumą yra apdovanojamos tikrove.

Niekada negali būti mokslinių arba loginių dieviškumo įrodymų. Vien tikrai protas niekada negali pagrįsti religinio patyrimo vertybių ir gėrio. Bet visada teisinga bus šitai: Kas tikrai nori vykdyti Dievo valią, tas tikrai suvokia dvasinių vertybių pagrįstumą. Tai yra daugiausia, ką būtų galima pasiekti mirtingojo lygyje, kad būtų pateikti religinio patyrimo tikrovės įrodymai. Toks įtikėjimas suteikia vienintelį išsivadavimą iš materialaus pasaulio mechaninių gniaužtų

[1117]▼

ir iš intelektualaus pasaulio neužbaigtumo klaidinančio iškraipymo; būtent tai ir yra vienintelis atrastas sprendimas iš aklavietės žmogui mąstant apie individualios asmenybės tebesitęsiantį išlikimą. Tai yra vienintelis kelias į tikrovės užbaigtumą ir į gyvenimo amžinybę meilės, įstatymo, vienybės, ir vis augančio Dievybės pasiekimo visatinėje kūrinijoje.

Religija veiksmingai išgydo žmogaus idealistinės izoliacijos arba dvasinio vienišumo jausmą; ji tikintįjį išlaisvina kaip Dievo sūnų, naujos ir prasmingos visatos pilietį. Religija žmogui garantuoja, kad eidamas su teisumo šviesos spinduliu, pastebimu jo sieloje, jis šitaip susitapatina su Begaliniojo planu ir Amžinojo tikslu. Tokia išlaisvinta siela tuoj pat ima jaustis kaip namuose šitoje naujoje visatoje, savojoje visatoje.

Kada jūs patiriate tokią įtikėjimo transformaciją, tada jūs daugiau nebebūnate matematinio kosmoso vergiška dalis, bet vietoje šito jūs esate išlaisvintas Visuotinio Tėvo sūnus turintis valią. Nuo šiol toks išlaisvintas sūnus prieš negailestingą dalį, kuri užbaigia žemiškąją egzistenciją, kovoja nebe vienas; daugiau jis iš tiesų nebekovoja prieš visą gamtą, kada visos jėgos yra atsigręžusios prieš jį; daugiau jis nebepraranda drąsos dėl paralyžiuojančios baimės, jog, galbūt, jis pasitikėjo beviltiška iliuzija arba savo įtikėjimą susiejo su fantastiniu klydimu.

Dabar, greičiau, Dievo sūnūs iš tikrųjų ima bendrai kovoti tokiaame mūšyje, kada tikrovė triumfuoja prieš dalinius egzistencijos šešėlius. Pagaliau visi tvariniai ima sąmoningai suvokti tą faktą, jog Dievas ir beveik beribės visatos visos dieviškosios gausybės yra jų pusėje dangiškoje kovoje dėl to, kad būtų pasiekta gyvenimo amžinybė ir statuso dieviškumas. Tokie įtikėjimu išlaisvinti sūnūs tikrai dalyvauja laiko kovose amžinybės aukščiausiųjų jėgų ir dieviškųjų asmenybių pusėje; net ir savo orbitomis skriejančios žvaigždės dabar kovoja jų labui; į visatą jie pagaliau žvelgia iš vidaus, iš Dievo požiūrio taško, ir iš materialios izoliacijos netikrumo viskas yra transformuojama į amžinojo dvasinio žengimo į priekį užtikrintumą. Net ir pats laikas tampa ne kuo nors kitu, bet tik amžinybės šešėliu, kurį Rojaus realybės meta ant erdvės judančio puikumo.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

[1118]▼

102 DOKUMENTAS

RELIGINIO ĮTIKĖJIMO PAMATAI

NETIKINČIAM materialistui, žmogus yra tiesiog evoliucinis atsitiktinumas. Jo viltys dėl išlikimo yra grindžiamos mirtingojo vaizduotės vaisiais; jo baimės, meilės, troškimai, ir įsitikinimai yra ne kas kita, kaip vien tiktai reakcija kai kurių atsitiktinai vienas šalia kito išsidėstančių materijos atomų, kurie neturi gyvybės. Joks energijos pasireiškimas, joks pasitikėjimo kitu demonstravimas jo negali nunešti toliau negu iki kapo. Žmonijos geriausiųjų atstovų pasiaukojantis

darbas ir įkvepiantys talentai yra pasmerkti tam, kad juos sunaikintų mirtis, amžinosios užmaršties ir sielos sunaikinimo toji ilga ir vieniša naktis. Bevarde neviltis yra vienintelis žmogaus atpildas už gyvenimą ir sunkų darbą po mirtingosios egzistencijos laikinąją saulę. Kiekvieną gyvenimo dieną lėtai ir patikimai savo kilpą užveržia negailestinga dalia, dėl kurios priešiška ir nepermaldujama materialioji visata priėmė sprendimą, kad ji tikrai bus didžiausias įžaidimas viskam, ką žmogiškasis troškimas turi gražaus, kilnaus, išaukštinto, ir gero.

Bet žmogaus pabaiga ir amžinasis likimas nėra tokie; tokia vizija yra ne kas kita, kaip tik nevilties šauksmas, kurį išreiškia kokia nors klajojanti siela, kuri pasiklydo dvasinėje tamsoje, ir kuri drąsiai toliau kovoja materialios filosofijos mechaninių išvedžiojimų akivaizdoje, apakinta sudėtingo mokymo painiavos ir iškraipymų. Ir visą šitą tamsos dalį ir visą šitą nevilties likimą visiems laikams išsklaido viena drąsi įtikėjimo pastanga, kurią iš Dievo vaikų žemėje rodo pats nuolankiausias ir nemokyčiausias.

Šitas gelbstintis įtikėjimas gimsta žmogaus širdyje, kada žmogaus morali sąmonė suvokia, jog mirtingojo patyrimo žmogiškosios vertybės gali būti paverstos iš to, kas yra materialu, į tai, kas yra dvasiška; iš to, kas yra žmogiška, į tai, kas yra dieviška, iš laiko į amžinybę.

1. ĮTIKĖJIMO GARANTIJOS

Minties Derintojo darbas yra tas paaiškinimas, kaip žmogaus primityvus ir evoliucinis pareigos jausmas yra paverčiamas į tą aukštesnę ir patikimesnę įtikėjimą į amžinąsias apreiškimo realybes. Žmogaus širdis turi jausti alkį tobulumui, kad būtų garantuotas sugebėjimas suvokti įtikėjimo kelius, vedančius į aukščiausiąjį pasiekimą. Jei bet kuris žmogus nusprendžia vykdyti dieviškąją valią, tai jis tikrai pažins tiesos kelią. Tiesiogine prasme tai yra teisinga, "Žmogiškuosius dalykus reikia pažinti, kad juos pamiltum, bet dieviškuosius dalykus reikia mylėti, kad juos pažintum." Bet sąžiningos abejonės ir nuoširdūs dvejojimai nėra nuodėmė; toks požiūris reiškia tikrai uždelsimą progresinėje kelionėje link tobulumo pasiekimo. Patiklumas, kuris yra panašus į vaiko, užtikrina žmogui įėjimą į dangiškojo kilimo karalystę, bet žengimas į priekį visiškai priklauso nuo iki galo subrendusio suaugusio žmogaus tvirto ir pasitikinčio įtikėjimo energingo praktikavimo.

[1119]▼

Mokslo argumentai remiasi matomais laiko faktais; religijos įtikėjimas argumentus pateikia iš dvasinės amžinybės programos. Ko mums negali padaryti žinios ir protas, tikroji išmintis mus įtikinėja, jog leistume įtikėjimui tą užbaigti religinės išvalgos ir dvasinės transformacijos dėka.

Dėl maišto izoliacijos, tiesos apreiškimas Urantijoje iš viso perdaug dažnai buvo sumaišomas su dalinių ir trumpalaikių kosmologijų teiginiais. Tiesa lieka nepakitusi iš kartos į kartą, bet su ja susiję mokymai apie fizinį pasaulį kinta diena iš dienos ir metai iš metų. Amžinosios tiesos nereikėtų menkinti dėl to, kad ją tenka matyti kartu su pasenusiomis idėjomis, susijusiomis su materialiu pasauliu. Kuo daugiau jūs sužinote mokslinių faktų, tuo gali būti mažesnis jūsų

užtikrintumas; kuo tampate religingesni, tuo esate užtikrintesni.

Mokslo patikimumas kyla vien tikrai iš intelekto; religijos tvirtumas atsiranda iš *visos asmenybės* pačių pamatų. Mokslas apeliuoja į proto supratimą; religija apeliuoja į kūno, proto, ir dvasios ištikimybę ir atsidavimą, net ir į visą asmenybę.

Dievas yra taip visas realus ir absoliutus, kad norint paliudyti jo realybę nereikia jokio materialaus įrodymo ženklo arba jokio vadinamojo stebuklo pademonstravimo. Visada mes tikrai jį pažinsime, nes mes pasitikime juo, ir mūsų tikėjimas į jį visiškai remiasi mūsų asmeniniu dalyvavimu jo begalinės tikrovės dieviškuosiuose pasireiškimuose.

Viduje gyvenantis Minties Derintojas būtinai žadina žmogaus sieloje tikrą ir ieškančią alkį tobulumui kartu su toli siekiančiu žingeidumu, kurį gali tinkamai patenkinti tikrai komunijs su Dievu, to Derintojo dieviškuoju šaltiniu. Išalkusi žmogaus siela atsisako pasitenkinti kuo nors tokiau, kas būtų mažiau už gyvojo Dievo asmeninį suvokimą. Kad ir kas daugiau Dievas gali būti už aukštą ir tobulą moralią asmenybę, bet, pagal mūsų išalkusią ir ribinę sampratą, jis negali būti kas nors mažiau.

2. RELIGIJA IR TIKROVĖ

Pastabūs protai ir išmanančios sielos atpažįsta religiją, kada ją sutinka savo bičiulių gyvenime. Religija nereikalauja jokio apibrėžimo; mes visi pažįstame jos visuomeninius, intelektualius, moralinius, ir dvasinius vaisius. Ir visa tai atsiranda iš to fakto, jog religija yra žmogiškosios rasės nuosavybė; ji nėra kultūros vaikas. Tas tiesa, žmogaus suvokimas apie religiją vis dar yra žmogiškas ir dėl to yra valdomas nemokšiško vergystės, prietarų vergovės, sofistikos apgavystės, ir klaidingos filosofijos apgaulės.

Viena iš būdingų tikrojo religinio įsitikinimo ypatybių, nepaisant jo tvirtinimų absoliutumo ir jo požiūrio tvirtumo, yra tai, kad jo išraiškos dvasia yra tokia susitvardanti ir susivaldanti, jog niekada neperteikia nė menkiausios užuominos apie savo teisių atkaklų gynimą arba egoistinį išaukštinimą. Religinio patyrimo išmintis yra tam tikras paradoksas dėl to, kad ji atsiranda tiek iš žmogaus, tiek ir iš Derintojo. Religinė jėga nėra individo asmeninių išskirtinių teisių padarinys, bet vietoje šito, ji yra tos didingos partnerystės tarp žmogaus ir amžinojo visos išminties šaltinio darbo rezultatas. Tokiu būdu iš tiesų tikros ir nesuterštos religijos žodžiai ir veiksmai tampa įtikinančiu autoritetu visiems apšviestiems mirtingiesiems.

Sunku apibūdinti ir analizuoti religinio patyrimo faktorius, bet nesunku pastebėti, jog tokie religiją praktikuojantys žmonės gyvena ir elgiasi

[1120]▼

tarsi jie jau būtų Amžinojo akivaizdoje. Tikintieji reaguoja į šitą žemiškąjį gyvenimą tarsi nemirtingumas jiems jau būtų pasiekiamas. Tokių mirtingųjų gyvenime yra pagrįstas originalumas ir išraiškos spontaniškumas, kas juos amžinai atskiria nuo vien tikrai šio pasaulio išmintį įsisavinusių jų bičiulių

pagrįsto originalumo ir išraiškos spontaniškumo. Religininkai atrodo, jog gyvena veiksmingai išsivadavę iš nesuteikiančio ramybės skubėjimo ir skausmingo streso vingių, kurie yra neatskiriami nuo žemiškųjų laiko srovių; jie demonstruoja asmenybės stabilumą ir charakterio ramybę, nepaaiškinamą fiziologijos, psichologijos, ir sociologijos dėsniais.

Laikas yra nekintantis elementas, siekiant žinių; religija savo dovanas padaro prieinamas tuoj pat, nors yra svarbus malonės augimo faktorius, konkretus žengimas į priekį visose religinio patyrimo fazėse. Žinios yra amžinas ieškojimas; iš tikrųjų jūs mokotės visada, bet niekada nesugebėsite pasiekti absoliučios tiesos žinių iki galo. Vien tiktai žinios niekada negali suteikti absoliutaus tikrumo, jos suteikia tiktai vis didėjančią priartėjimo tikimybę; bet dvasiškai apšviesta religinė siela *žino*, ir *žino dabar*. Ir vis tik šitas gilus ir neabejotinas tikrumas tokio blaiviai mąstančio religininko neveda į tai, kad jis nors kiek mažiau domėtųsi žmogiškosios išminties pakilimais ir nuosmukiais, išminties, kuri iš materialios pusės yra susieta su lėtai besivystančio mokslo pasiekimais.

Net ir mokslo atradimai žmogiškojo patyrimo sąmonėje nėra tikrai realūs tol, kol nebūna išaiškinami ir kol nebūna tarpusavyje susiejami, kol su tuo susiję faktai iš tikrųjų netampa prasme, juos įtraukiant į proto minčių sroves. Mirtingas žmogus net į savo fizinę aplinką žvelgia iš proto lygio, iš psichologinės jos suvokimo perspektyvos. Todėl, nėra nieko keisto, kad žmogus labai dideliu laipsniu turėtų pateikti suvienytą visatos aiškinimą, ir tada turėtų stengtis šitą energetinę savo mokslo vienybę sutapatinti su savo religinio patyrimo dvasine vienybe. Protas yra vienybė; mirtinga sąmonė gyvena proto lygyje ir visuotinės realybės suvokia protinių sugebėjimų dėka. Proto požiūris nesuteiks tikrovės šaltinio, Pirmojo Šaltinio ir Centro, egzistencialios vienybės, bet žmogui jis gali pavaizduoti ir kartais pavaizduos energijos, proto, ir dvasios patirtinę sintezę Aukščiausiojoje Būtybėje ir kaip Aukščiausiąją Būtybę. Bet protui niekada nepasiseks suvienyti tikrovės įvairovės, jeigu šitas protas tvirtai nepažins materialių dalykų, intelektualių prasmių, ir dvasinių vertybių; tiktai funkcinės tikrovės trivienybės harmonijoje iš tiesų yra vienybė, ir tiktai vienybėje iš tikrųjų yra asmenybės pasitenkinimas suvokiant kosmoso pastovumą ir nuoseklumą.

Vienybė žmogiškajame patyrimo geriausiai yra išreiškiama filosofijos dėka. Ir nors filosofinės minties kūnas visą laiką turi atsiremti į materialius faktus, bet tikrojo filosofinio dinamiškumo siela ir energija yra mirtingojo dvasinė išvalga.

Evoliuciniam žmogui natūraliai nepatinka įtemptai dirbti. Tam, kad žmogus gyvenimo patyrimo neatsiliktų nuo keliamų reikalavimų ir augančio religinio patyrimo įtikinamų akstinių, būtina nepertraukiama veikla dvasinio augimo, intelektualaus vystymosi, faktinių žinių plėtimo, ir visuomeninės tarnystės sferose. Tikrosios religijos nebūna be labai aktyvios asmenybės. Todėl tikrosios religinės veiklos griežtumo tingesni žmonės iš tikrųjų dažnai stengiasi išvengti įvairių rūšių išmoningais savęs apgaudinėjimais, pasišalindami į stereotipinių religinių doktrinų ir dogmų netikrą priedangą. Bet tikroji religija yra gyva. Religinį sampratų intelektualus sustabarėjimas yra tolygus dvasinei mirčiai. Jūs negalite suvokti religijos be idėjų, tačiau, kada religija

susiaurėja tikrai iki *idėjos*, tada ji daugiau nebėra religija; tada ji yra tapusi tiesiog žmogiškosios filosofijos rūšimi.

Taip pat, yra kitos rūšys nestabilių ir blogai disciplinuočių sielų, kurios sentimentalėmis religijos idėjomis pasinaudotų tam, kad pabėgtų nuo erzinančių gyvenimo reikalavimų. Kada kai kurie neryžtingi ir bailūs mirtingieji mėgina pabėgti nuo evoliucinio gyvenimo nenutrūkstamo spaudimo, tada religija, kaip ją suvokia jie, atrodo, jog suteikia artimiausią prieglaudą, geriausią pabėgimo kelią. Bet būtent religijos misija ir yra paruošti žmogų drąsiai, net didvyriškai, susigrumti su gyvenimo vingiais. Religija yra evoliucinio žmogaus aukščiausiasis apdovanojimas, vienintelis dalykas, kuris įgalina jį toliau gyventi ir "išverti tarsi jis matytų Tą, kuris yra nematomas." Tačiau, misticismas dažnai yra tam tikras pasišalinimas nuo gyvenimo, kuriuo naudojasi tie žmonės, kuriems nepatinka energingesnė veikla gyvenant religinį gyvenimą žmogiškosios visuomenės ir bendravimo atvirose sferose. Tikroji religija turi veikti. Elgesys bus religijos pasekmė, kada žmogus iš tikrųjų ją turės, arba tiksliau, kada religijai bus leista tikrai apvaldyti žmogų. Niekada religija nepasitenkins vien tik samprotavimu arba pasyviu jausmu.

Mes neužsimerkiame prieš tą faktą, jog religija dažnai veikia neišmintingai, net ir nereligingai, bet ji veikia. Religinio įsitikinimo nukrypimai atvedė į žiaurios persekiojimus, bet visada religija kažką daro; ji yra dinamiška!

3. ŽINIOS, IŠMINTIS, IR ĮŽVALGA

Intelektualus nepilnavertiškumas arba švietimo skurdas neišvengiamai tampa kliūtimi tam, jog būtų pasiektas aukštesnis religinis lygis, nes tokia nuskurdinta dvasinės prigimties aplinka iš religijos atima jos pagrindinį filosofinio ryšio kanalą su mokslinių žinių pasauliu. Intelektualūs religijos faktoriai yra svarbūs, bet per didelis jų išvystymas taip pat kartais labai apsunkina ir trikdo. Religija turi nuolat veikti esant tokiai paradoksaliai būtinybei: būtinybei veiksmingai pasinaudoti mintimi, nors tuo pačiu metu nekreipti dėmesio į viso mąstymo dvasinį tinkamumą.

Religiniai apmąstymai yra neišvengiami, bet visada yra žalingi; mąstymas savo objektą neišvengiamai falsifikuoja. Mąstymas turi polinkį religiją paversti kažkuo materialiu ar humanišku, ir tokiu būdu, nors jis tiesiogiai kišasi į loginės minties aiškumą, bet netiesiogiai jis religiją priverčia atrodyti kaip žemiškojo pasaulio veikimas, to paties pasaulio, su kuriuo ji amžinai turėtų kontrastuoti. Dėl to religiją visada apibūdins paradoksai, tie paradoksai, kurie kyla dėl to, jog nėra patirtinio ryšio tarp visatos materialių ir dvasinių lygių – morontinės motos, viršfilosofinio jautrumo tiesos supratimui ir vienybės suvokimui.

Materialūs jausmai, žmogiškosios emocijos, tiesiogiai veda į materialius veiksmus, savanaudiškus veiksmus. Religinė įžvalga, dvasinė motyvacija, tiesiogiai veda į religinius veiksmus, į visuomeninės tarnystės ir altruistinio geranoriškumo nesavanaudiškus veiksmus.

Religinis troškimas yra nenumaldomas dieviškosios tikrovės ieškojimas. Religinis patyrimas yra toks sąmoningas suvokimas, jog Dievas yra surastas. Ir kada žmogiškoji būtybė iš tikrųjų suranda Dievą, tada tos būtybės sielos viduje

yra patiriamas toks neapsakomas atradimo triumfo nenustygstamumas, kad ji yra verčiama ieškoti kupino meilės tarnavimo ryšio su savo mažiau apšviestais bičiuliais, ne dėl to, jog atskleistų, kad ji surado Dievą, bet greičiau dėl to, jog leistų savo pačios sieloje prisipildžiusio amžinojo gėrio trykstančiai srovei atgaivinti ir sukilinti savo bičiulius. Tikroji religija veda į išplėstą visuomeninę tarnystę.

[1122]▼

Mokslas, žinios, veda į *fakto* sąmonę; religija, patyrimas, veda į vertybės sąmonę; filosofija, išmintis, veda į *suderintą* sąmonę; apreiškimas (morantinės motos pakaitalas) veda į tikrosios *tikrovės* sąmonę; tuo tarpu fakto, vertybės, ir tikrosios tikrovės sąmonės suderinimas sudaro asmenybės tikrovės suvokimą, būtybės maksimumą, drauge su tikėjimu į tos pačios asmenybės išlikimo galimybę.

Žinios veda į žmonių suskirstymą, į visuomeninių sluoksnių ir kastų sukūrimą. Religija veda į tarnystę žmonėms, šitaip sukurdamą etiką ir altruizmą. Išmintis veda tiek į idėjų, tiek į bičiulių aukštesnę ir geresnę brolystę. Apreiškimas išlaisvina žmones ir padeda jiems pradėti amžiną jaudinantį patyrimą.

Mokslas žmones išrūšiuoja; religija žmones myli, net ir tokius, kaip jūs; išmintis suteikia pripažinimą skirtingiems žmonėms; bet apreiškimas žmogui šlovina ir atskleidžia jo sugebėjimą partnerystei su Dievu.

Mokslas bergždžiai stengiasi sukurti kultūros brolystę; religija pagimdo dvasios brolystę. Filosofija siekia išminties brolystės; apreiškimas pavaizduoja amžinąją brolystę, Rojaus Užbaigtųjų Korpusą.

Žinios sukelia pasipuikavimą asmenybės faktų; išmintis yra asmenybės prasmės sąmonė; religija yra asmenybės vertybės suvokimo patyrimas; apreiškimas yra asmenybės išlikimo garantija.

Mokslas siekia identifikuoti, analizuoti, ir klasifikuoti beribio kosmoso atskiras dalis. Religija apima visumos idėją, ištisą kosmosą. Filosofija mėgina mokslo materialius segmentus sutapatinti su dvasinės išvalgos samprata apie visumą. Ten, kur filosofijai šitas mėginimas nepasiseka, ten pavyksta apreiškimui, tvirtinančiam, jog kosminis apskritimas yra visuotinis, amžinas, absoliutus, ir begalinis. Todėl Begalinio AŠ ESU šitas kosmosas yra beribis, bekraštis, ir visaapimantis – be laiko, be erdvės, ir be apribojimų. Ir mes paliudijame, kad Begalinis AŠ ESU taip pat yra Nebadono Mykolo Tėvas ir žmogiškojo išgelbėjimo Dievas.

Mokslas Dievybę pažymi kaip faktą; filosofija pateikia Absoliuto idėją; religija Dievą įsivaizduoja kaip mylinčią dvasinę asmenybę. Apreiškimas patvirtina Dievybės fakto, Absoliuto idėjos, ir dvasinės Dievo asmenybės vienybę ir, toliau, šią sampratą pateikia kaip mūsų Tėvą – visuotinį egzistencijos faktą, amžinąją proto idėją, ir begalinę gyvenimo dvasią.

Žinių siekimas sudaro mokslą; išminties ieškojimas yra filosofija; meilė Dievui yra religija; alkis tiesai yra apreiškimas. Tačiau būtent viduje gyvenantis

Minties Derintojas žmogaus dvasinei išvalgai į kosmosą suteikia tikrovės jausmą.

Moksle, idėja eina anksčiau negu jos įgyvendinimo išraiška; religijoje, įgyvendinimo patyrimas eina anksčiau negu idėjos išraiška. Tarp evoliucinės valios tikėti ir apšviesto proto padarinio, religinės išvalgos, ir apreiškimo – tos valios, kuri tiki, egzistuoja milžiniškas skirtumas.

Evoliucijos metu, religija dažnai žmogų veda į savų sampratų apie Dievą kūrimą; apreiškimas demonstruoja tokį reiškinį, kada Dievas vysto patį žmogų, tuo tarpu Kristaus Mykolo žemiškajame gyvenime mes matome tokį reiškinį, kada Dievas žmogui apreiškia save. Evoliucija stengiasi Dievą paversti panašiu į žmogų; apreiškimas stengiasi žmogų paversti panašiu į Dievą.

Mokslą patenkina tiktai pirminės priežastys, religiją patenkina aukščiausioji asmenybė, o filosofiją patenkina vienybė. Apreiškimas tvirtina, jog visi trys yra viena, ir

[1123]▼

jog visi yra geri. Tai, kas yra amžinai tikra, yra visatos gėris, o ne erdvės blogio laiko iliuzijos. Visų asmenybių dvasiniame patyrimo, visada iš tikrųjų yra teisinga, jog tai, kas yra tikra, yra gėris, ir gėris yra tai, kas yra tikra.

4. PATYRIMO FAKTAS

Dėl to, kad jūsų prote gyvena Minties Derintojas, tai pažinti Dievo protą jums nėra didesnė paslaptis už savo įsitikinimą, jog galite sąmoningai pažinti bet kokią kitą protą, žmogiškąjį ar viršžmogiškąjį. Religija ir visuomeninė sąmonė turi bendrą bruožą: Jos remiasi sąmoningu suvokimu, jog egzistuoja kitas intelektas. Tas metodas, kurio pagalba jūs galite kito idėją suvokti kaip savąją, yra tas pats metodas, kurio dėka jūs galite "leisti tam protui, kuris buvo Kristuje, taip pat būti ir jumoje."

Kas yra žmogiškasis patyrimas? Jis yra tiesiog bet kokia sąveika tarp aktyvaus ir abejojančio savojo aš ir bet kokios kitos aktyvios ir išorinės tikrovės. Didžiulę patyrimo dalį nulemia sampratos gilumas, plius išorinės tikrovės suvokimo visuma. Patyrimo judėjimas prilygsta lūkestingos vaizduotės jėgai plius tam skvarbumui, kurio pagalba jutimiškai yra atrandama tikrovė, su kuria yra užmezgamas ryšys. Patyrimo faktą sudaro savimonė plius kitos egzistencijos – kitų daiktiškumas, kitų protiškumas, ir kitų dvasiškumas.

Žmogus labai anksti ima suvokti, jog pasaulyje arba visatoje jis nėra vienas. Išsivysto natūrali spontaniška savimonė apie kitus intelektus savojo aš aplinkoje. Įtikėjimas šitą natūralų patyrimą paverčia religija, Dievą suvokiant kaip kitų intelektų tikrovę – šaltinį, prigimtį, ir likimą. Bet tokios žinios apie Dievą yra amžinai ir visada asmeninio patyrimo tikrovė. Jeigu Dievas nebūtų asmenybė, tai jis negalėtų tapti žmogiškosios asmenybės realaus religinio patyrimo gyvąja dalimi.

Suklydimo elementas, kuris būna žmogiškajame religiniame patyrimo, yra tiesiog proporcingas tam materializmo turiniui, kuris užteršia dvasinę sampratą apie Visuotinį Tėvą. Žmogaus ikidvasinį žengimą į priekį visatoje sudaro toks

patyrimas, kada jis atsikrato šitų klaidingų idėjų apie Dievo prigimtį ir apie gryną ir tikrą sielą tikrovę. Dievybė yra daugiau negu dvasia, bet kylančiam žmogui vienintelis įmanomas požiūris yra dvasinis.

Malda iš tikrųjų yra religinio patyrimo dalis, bet šiuolaikinės religijos ją neteisingai pabrėžia, didele dalimi ignoruodamos daug esmingesnę garbinimo komunią. Apmąstančias proto galias gilina ir išplečia garbinimas. Malda gyvenimą gali praturtinti, bet garbinimas apšviečia likimą.

Apreikštoji religija iš tikrųjų yra žmogiškosios egzistencijos vienijantis elementas. Apreiškimas vienija istoriją, suderina geologiją, astronomiją, fiziką, chemiją, biologiją, sociologiją, ir psichologiją. Dvasinis patyrimas yra žmogaus kosmoso reali siela.

5. TIKSLINGO POTENCIALO AUKŠTYBĖ

Nors tikėjimo realybės nustatymas nėra ekvivalentiškas realybės nustatymui to, kuo tikima, nežiūrint šito, primityviosios gyvybės evoliucinis išsivystymas į asmenybės statusą iš tiesų parodo asmenybės potencialo egzistavimo realybę nuo pat pradžių. Ir laiko visatoje,

[1124]▼

potencialas visada yra aukštesnis už aktualą. Besivystančiame kosmose potencialas yra tai, kas turi būti, ir tai, kas turi būti, yra Dievybės tikslinių mandatų atsiskleidimas.

Tą pačią tikslinę aukštybę parodo proto idėjų formavimo evoliucija, kada primityvi gyvulio baimė yra paverčiama į nuolat gilėjančią pagarbą Dievui ir į vis augančią baimingą pagarbą visatai. Primityvusis žmogus religinės baimės turėjo daugiau negu įtikėjimo, o dvasinių potencialų viešpatavimas proto aktualų atžvilgiu pasireiškia tada, kada tokia bailumą gimdanti baimė gyvojo įtikėjimo dėka yra paverčiama į dvasines realybes.

Jūs galite psichologizuoti evoliucinę religiją, bet ne asmeninio patyrimo dvasinės kilmės religiją. Žmogiškoji moralė vertybes gali suvokti, bet tik tai religija tokias vertybes gali apsaugoti, išaukštinti, ir sudvasinti. Tačiau nežiūrint tokių veiksmų, religija yra kažkas daugiau negu suemocinta moralė. Religija moralei yra tai, kas meilė yra pareigai, kas sūnystė yra tarnystei, kas esmė yra substancijai. Moralė atskleidžia visagalią Kontrolierių, tokią Dievybę, kuriai reikia tarnauti; religija atskleidžia visus mylintį Tėvą, tokį Dievą, kurį reikia garbinti ir mylėti. Ir vėl tai yra dėl to, kad religijos dvasinis potencialas yra aukščiau už evoliucinės moralės pareigos aktualybę.

6. RELIGINIO ĮTIKĖJIMO TIKRUMAS

Filosofinis religinės baimės pašalinimas ir mokslo tvirtas žengimas į priekį didele dalimi prisideda prie netikrų dievų išmirimo; ir nors šitos žmogaus sukurtų dievybių aukos gali kažkuriam laikui rūku užtraukti dvasinę viziją, bet galiausiai jos sunaikina tą nemokšišumą ir prietarus, kurie taip ilgai temdė

gyvajį amžinosios meilės Dievą. Šis ryšys tarp tvarinio ir Kūrėjo yra gyvasis patyrimas, dinamiškas religinis įtikėjimas, kurio neįmanoma tiksliai apibrėžti. Izoliuoti dalį gyvenimo ir ją pavadinti religija reiškia gyvenimą suskaidyti į atskiras dalis ir iškraipyti religiją. Ir būtent kaip tik dėl šito garbinimo Dievas reikalauja arba visiško atsidavimo, arba, kad iš viso nebūtų jokio atsidavimo.

Primityviųjų žmonių dievai negalėjo būti kas nors daugiau, kaip tik savo pačių šešėliai; gyvasis Dievas yra dieviškoji šviesa, kurios pertrūkiai sudaro visos erdvės kūrinijos šešėlius.

Filosofinės pakraipos religininkas turi įtikėjimą į asmeninio išgelbėjimo asmenį Dievą, į kažką, kas yra daugiau už tikrovę, vertybę, pasiekimo lygį, išaukštiną procesą, keitimąsi, laiko-erdvės galutinybę, idealizavimą, energijos įasmeninimą, gravitacijos esybę, žmogiškąją projekciją, savojo aš idealizavimą, gamtos vystymąsi į viršų, polinkį į gėrį, evoliucijos impulsą į priekį, arba didingą hipotezę. Religininkas turi įtikėjimą į meilės Dievą. Meilė yra religijos esmė ir labiau išsivysčiusios civilizacijos šaltinis.

Įtikėjimas filosofinį tikimybės Dievą paverčia į išgelbstintį tikrumo Dievą asmeniniame religiniame patyrimo. Skepticizmas gali mesti iššūkį teologijos teorijoms, bet įsitikinimas asmeninio patyrimo patikimumu patvirtina to tikėjimo, kuris peraugo į įtikėjimą, tiesą.

Įsitikinimus Dievo atžvilgiu galima pasiekti išmintingo protavimo dėka, bet Dievą pažįstančiu individas tampa tikrai įtikėjimo, asmeninio patyrimo dėka. Didelėje dalyje to, kas yra susiję su gyvenimu, reikia atsižvelgti į tikimybę, tačiau kada yra kontaktuojama su kosmine tikrove, tada tikrumą galima patirti, kai prie tokių prasmų ir vertybių yra priartėjama gyvojo įtikėjimo dėka. Dievą pažįstanti siela drįsta pasakyti,

[1125]▼

"Aš žinau," net ir tada, kada šitomis žiniomis apie Dievą abejoja netikintysis, kuris tokį įsitikinimą neigia, kadangi jį ne iki galo paremia intelektualinė logika. Kiekvienam tokiame abejojančiajam tikintysis tikrai atsako, "Iš kur tu žinai, kad aš nežinau?"

Nors protas visada gali abejoti įtikėjimu, bet įtikėjimas visada gali papildyti tiek protą, tiek logiką. Protas sukuria tokią tikimybę, kurią įtikėjimas gali transformuoti į moralinį tikrumą, net ir į dvasinį patyrimą. Dievas yra pirmoji tiesa ir paskutinioji realybė; dėl to iš tikrųjų visa tiesa gimsta iš jo, tuo tarpu visos realybės egzistuoja santykinai jo atžvilgiu. Dievas yra absoliuti tiesa. Kaip tiesą žmogus gali pažinti Dievą, bet tam, kad suprastų – paaiškintų Dievą, žmogus turi ištirti visatą visatos realybę. Tos milžiniškos bedugnės abu krantus tarp Dievo tiesos patyrimo ir nemokšiško Dievo realybės atžvilgiu gali sujungti tikrai gyvasis įtikėjimas. Pasiiekti harmoniją tarp begalinės tiesos ir visuotinės realybės vien tikrai protas negali.

Tikėjimas gali nesugebėti pasipriešinti abejonei ir atsispirti baimei, bet įtikėjimas abejojimą nugalė visada, nes įtikėjimas yra tiek teigiamas, tiek ir gyvas. Tai, kas yra teigiama, visada turi pranašumą prieš tai, kas yra neigiama, tiesa turi pranašumą prieš suklydimą, patyrimas turi pranašumą prieš teoriją,

dvasinės realybės turi pranašumą prieš laiko ir erdvės izoliuotas realybes. Šito dvasinio tikrumo įtikinamą įrodymą sudaro tokių tikinčiųjų, įtikėjusiųjų, dvasios visuomeniniai vaisiai kaip šito tikro dvasinio patyrimo pasekmė. Jėzus sakė: "Jeigu jūs savo bičiulius mylėsite taip, kaip jus mylėjau aš, tuomet visi žmonės tikrai žinos, kad jūs esate mano mokiniai."

Mokslui Dievas yra galimybė, psichologijai jis yra pageidavimas, filosofijai jis yra tikimybė, religijai jis yra tikrumas, religinio patyrimo aktualybė. Protas reikalauja, kad tokia filosofija, kuri negali atrasti tikimybės Dievo, turėtų labai gerbti tą religinį įtikėjimą, kuris gali atrasti ir iš tiesų atranda tikrumo Dievą. Taip pat ir mokslas neturėtų ignoruoti religinio patyrimo, grindžiamo patiklumu, bent jau tol, kol jis tebesilaiko prielaidos, jog žmogaus intelektualūs ir filosofiniai sugebėjimai yra atsiradę iš vis mažiau protingų būtybių, kada yra sugrįžtama į vis tolimesnę praeitį, kol galiausiai prieinama prie primityviosios gyvybės, kuri visiškai neturėjo jokio mąstymo ir jokio jausmo.

Evoliucijos faktų nereikia priešpastatyti Dievą pažįstančio mirtingojo religinio gyvenimo dvasinio patyrimo tikrumo tikrovės tiesai. Išmintingi žmonės turėtų nustoti samprotauti kaip vaikai ir turėtų pamėginti pasinaudoti suaugusiojo nuoseklia logika, logika, kuri yra pakanti tiesos sampratai, o taip pat ir realybės stebėjimui. Mokslinis materializmas yra bankrutavęs, kada, kiekvieno pasikartojančio visatos reiškinių akivaizdoje, jis ir toliau laikosi savo dabartinių prieštaravimų, žiūrėdamas į tai, kas visų pripažinimu yra aukščiau, kaip į pasekmę to, kas visų pripažinimu yra žemiau. Nuoseklumas reikalauja, jog būtų pripažįstama tikslingo Kūrėjo veikla.

Organinė evoliucija yra faktas; tikslinė arba progresinė evoliucija yra tokia tiesa, kuri priešingu atveju prieštarungus evoliucijos visą laiką kylančių pasiekimų reiškinius paverčia nuosekliais. Kuo daugiau bet koks mokslininkas progresuoja savo pasirinktoje mokslo srityje, tuo daugiau jis atsisakys materialistinės realybės teorijų kosminės tiesos, jog viešpatauja Aukščiausiasis Protas, naudai. Materializmas žmogiškąjį gyvenimą nupigina; Jėzaus evangelija milžinišku laipsniu iškelia ir dieviškai išaukština kiekvieną mirtingąjį. Mirtingojo egzistenciją reikia išivaizduoti kaip susidedančią iš intriguojančio ir jaudinančio patyrimo, kada tikrovė yra suvokiama kaip žmogiškojo siekio į viršų ir dieviškojo ir išgelbstinčio siekio į apačią susitikimas.

[1126]▼

7. TO, KAS YRA DIEVIŠKA, TIKRUMAS

Visuotinis Tėvas, būdamas savaime egzistuojantis, taip pat yra save paaiškinantis; jis iš tikrųjų gyvena kiekviename protingame mirtingajame. Bet jūs negalite būti įsitikinęs, kad Dievas egzistuoja, jeigu jūs jo nepažįstate; sūnystė yra vienintelis patyrimas, kuris tėvystę paverčia tikra. Visata visur patiria pasikeitimų. Kintanti visata yra priklausoma visata; toks kūrinys negali būti nei galutinis, nei absoliutus. Ribinė visata yra visiškai priklausoma nuo Galutiniojo ir nuo Absoliuto. Visata ir Dievas nėra tapatūs; vienas yra priežastis, kitas yra pasekmė. Priežastis yra absoliuti, begalinė, amžina, ir nesikeičianti; pasekmė yra laikinė-erdvinė ir transcendentinė, bet nuolat kintanti, visada auganti.

Dievas yra toji viena ir vienintelė iš savęs atsiradusi realybė visatoje. Jis yra visos daiktų ir būtybių kūrinijos tvarkos, plano, ir tikslo paslaptis. Visur kintančią visatą reguliuoja ir stabilizuoja absoliučiai nekintantys dėsniai, nekintančio Dievo įpročiai. Dievo realybė, dieviškasis dėsnis, nekinta; Dievo tiesa, jo ryšys su visata, yra santykinis apreiškimas, kuris visą laiką prisitaiko prie nuolat besivystančios visatos.

Tie, kurie išgalvotų kokią nors religiją be Dievo, yra panašūs į tuos, kurie skintų vaisius be medžių, turėtų vaikų be tėvų. Jūs negalite turėti pasekmių be priežasčių; tik tai šis AŠ ESU yra be priežasties. Religinio patyrimo realybė numato Dievą, ir toks asmeninio patyrimo Dievas turi būti asmenė Dievybė. Jūs negalite melstis kokiai nors cheminei formulei, nuoširdžiai prašyti iš matematinės lygties, garbinti hipotezę, patikėti mintis postulatui, artimai bendrauti su procesu, tarnauti abstrakcijai, ir palaikyti kupiną meilės bičiulystę su dėsniu.

Tas tiesa, daug akivaizdžiai religinių požymių gali išaugti iš nereliginių šaknų. Žmogus gali, intelektualiai, paneigti Dievą, ir vis tiek būti moraliai geras, ištikimas, gerbiantis tėvus, sąžiningas, ir net idealistas. Žmogus savo bazinėje prigimtyje gali įskiepyti daug grynai humaniškų šakų ir tokiu būdu akivaizdžiai įrodyti savo siekius bedievės religijos vardu, bet toks patyrimas neturi išlikimo vertybių, Dievo pažinimo ir kilimo pas Dievą. Tokiame mirtingojo patyrimo bus užauginti tik visuomeniniai vaisiai, ne dvasiniai. Skiepas nulemia vaisiaus savybes, nežiūrint to, kad gyvasis maitinimas yra gaunamas tiek iš proto, tiek ir iš dvasios pirminio dieviškojo padovanojimo šaknų.

Religijos intelektualus skiriamasis ženklas yra tikrumas; filosofinė savybė yra nuoseklumas; visuomeniniai vaisiai yra meilė ir tarnystė.

Dievą pažįstantis individas nėra tas, kuris yra aklas sunkumams arba ignoruojantis tas kliūtis, kurios yra kelyje surandant Dievą šių laikų prietarų, tradicijų, ir materialistinių polinkių labirinte. Jis buvo susitikęs su šitais trukdymais ir triumfavo prieš juos, nugalėjo juos gyvojo įtikėjimo dėka, ir, nepaisant jų, pasiekė dvasinio patyrimo aukštumas. Bet tai yra tiesa, jog daugelis tų, kurie viduje yra įsitikinę, jog Dievas yra, tokį įsitikinimo jausmą bijo pareikšti dėl gausybės ir protingumo tų, kurie renka prieštaravimus ir didina sunkumus, susijusius su tikėjimu į Dievą. Didelio proto nereikia tam, kad būtų ieškoma trūkumų, kad būtų pateikiami klausimai, arba kad būtų reiškiami prieštaravimai. Bet iš tiesų reikia proto aštrumo tam, kad šitie klausimai būtų atsakyti ir šitie sunkumai būtų išspręsti; įtikėjimo tvirtumas yra didingiausias metodas, kaip spręsti visus tokius paviršutiniškus ginčus.

[1127]▼

Jeigu mokslas, filosofija, ar sociologija išdrįsta tapti dogmatiški, ginčydamiesi su tikros religijos pranašais, tuomet Dievą pažįstantys žmonės į tokį nepagrįstą dogmatizmą turėtų atsakyti tuo dar toliau numatančiu asmeninio dvasinio patyrimo tikrumo dogmatizmu, "Aš žinau, ką aš patyriau, nes esu šio AŠ ESU sūnus." Jeigu kurio nors tėvo asmeniniam patyrimui iššūkį meta dogma, tuomet Tėvo, kurį galima patirti, šitas įtikėjimo pagimdytas sūnus gali

atsakyti ta neįveikiama dogma, pareiškimu apie savo realiąją sūnystę su Visuotiniu Tėvu.

Tiktai beribė tikrovė, absoliutas, galėtų išdrįsti nuosekliai būti dogmatiškas. Tie, kurie daro prielaidą, jog yra dogmatiški, jeigu yra nuoseklūs, anksčiau ar vėliau turi patekti į energijos Absoliuto, tiesos Visuotiniojo, ir meilės Begaliniojo rankas.

Jeigu nereliginiai požiūriai į kosminę tikrovę išdrįsta mesti iššūkį įtikėjimo tikrumui remiantis tuo, kad jo statusas neįrodytas, tuomet tas žmogus, kuris dvasią patiria, gali lygiai taip pat mesti dogmatišką iššūkį mokslo faktams ir filosofijos tikėjimams, pasiremdamas tuo, kad jie taip pat yra neįrodyti; jie yra tokie patys patyrimai mokslininko ar filosofo sąmonėje.

Iš visų visatos patyrimų mes turime teisę būti labiausiai tikri dėl Dievo, iš visų buvimų labiausiai neišvengiamo, iš visų faktų paties realiausio, iš visų tiesų pačios gyviausios, iš visų draugų labiausiai mylinčio, ir iš visų vertybių pačios dievišiausios.

8. RELIGIJOS ĮRODYMAI

Tikrovės aukščiausiąjį įrodymą ir religijos efektyvumą sudaro žmogiškojo patyrimo faktas; būtent tai, jog žmogus, natūraliai bailus ir prietarus, apdovanotas įgimtu stipriu savisaugos instinktu ir trokštantis išlikimo po mirties, nori savo dabarties ir ateities giliausius interesus iki galo patikėti, kad juos saugotų ir reguliuotų toji galia ir asmuo, kurį jo įtikėjimas pavadino Dievu. Tai yra bet kokios religijos toji vienintelė centrinė tiesa. Kai dėl to, ko toji galia ar asmuo už šitą globą ir galutinį išgelbėjimą reikalauja iš žmogaus, tai nėra dviejų religijų, besilaikančių vienodo požiūrio; iš esmės, daugiau ar mažiau jų požiūriai išsiskiria.

Vertinant bet kokios religijos statusą evoliucinėje skalėje, geriausiai apie ją galima spręsti pagal jos nuostatas ir etines normas. Kuo aukštesnis bet kokios religijos tipas, tuo daugiau ji skatina nuolat gerėjančią visuomeninę moralę ir etinę kultūrą ir pati yra skatinama nuolat gerėjančios visuomeninės moralės ir etinės kultūros. Mes negalime spręsti apie religiją pagal ją lydinčios civilizacijos statusą; mes geriau civilizacijos realų pobūdį vertinkime pagal jos religijos tyrumą ir kilnumą. Didelė dalis iš pačių žymiausių pasaulio religijos mokytojų iš esmės buvo nemokyti. Gelbstinčiajam įtikėjimui į amžinąsias realybes pasaulio išmintis nėra būtina.

Skirtumas tarp įvairių amžių religijų visiškai priklauso nuo to, kaip skirtingai žmogus suvokia tikrovę ir kaip skirtingai jis pripažįsta moralines vertybes, etinius ryšius, ir dvasines realybes.

Etika yra amžinasis visuomeninis ar rasinis veidrodis, kuris patikimai atspindi vidinių dvasinių ir religinių įvykių šiaip jau nepastebimą pažangą. Apie Dievą žmogus visada galvojo panaudodamas geriausius dalykus, kurie jam buvo žinomi, savo giliausias idėjas ir aukščiausius idealus. Net istorinė religija visada savo sampratas apie Dievą kūrė iš savo aukščiausiųjų pripažintų vertybių. Kiekvienas išmintingas tvartinys Dievo vardą suteikia geriausiems ir aukščiausiems dalykams, kurie jam yra žinomi.

[1128]▼

Religija, kada tik susiaurėdavo iki proto ir intelektualios išraiškos požiūrio, tada visada drįsdavo kritikuoti civilizaciją ir evoliucinę pažangą vertindama ją pagal savo etinės kultūros ir moralinės pažangos normas.

Nors asmeninė religija eina anksčiau negu žmogiškosios moralės evoliucija, deja, tenka pripažinti, jog institucinė religija pastoviai atsilikdavo nuo lėtai besikeičiančių žmogiškųjų rasių papročių. Organizuota religija įrodė savo konservatyvų atsilikimą. Paprastai religiniam žmonių vystymuisi vadovaudavo pranašai; teologai paprastai juos sulaikydavo. Religija, būdama vidinio ar asmeninio patyrimo dalykas, niekada negali vystytis tiek, jog intelektualią rasių evoliuciją pralenktų labai toli.

Bet religijos niekada neišplečia apeliavimas į vadinamuosius stebuklus. Stebuklų ieškojimas yra sugrįžimas į primityviasias magijos religijas. Tikroji religija neturi nieko bendro su tariamais stebuklais, o apreiškiama religija niekada iš tiesų nesiremia stebuklais kaip autoriteto įrodymais. Religijos šaknys visada yra asmeniniame patyrimo ir ji remiasi asmeniniu patyrimu. Ir jūsų aukščiausioji religija, Jėzaus gyvenimas, buvo kaip tik toks asmeninis patyrimas: žmogus, mirtingasis žmogus, ieškantis Dievo ir jį visiškai iki galo surandantis per vieną trumpą gyvenimą materialaus kūno pavidalu, tuo tarpu tame pačiame žmogiškajame patyrimo pasirodė Dievas, ieškantis žmogaus ir surandantis jį, iki galo patenkindamas begalinės aukštybės tobulą sielą. Ir tai yra religija, net ir pati aukščiausia, kokia tik buvo apreiškta Nebadono visatoje – Jėzaus iš Nazareto žemiškasis gyvenimas.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1129]▼

103 DOKUMENTAS

RELIGINIO PATYRIMO TIKROVĖ

VISAS tikrai religines žmogaus reakcijas paremia ankstyvas garbinimo pagalbinės proto dvasios tarnavimas ir cenzūruoja išminties pagalbinę proto dvasia. Žmogaus pirmoji viršprotinė dovana yra asmenybės įtraukimas į Visuotinės Kuriančiosios Dvasios Šventosios Dvasios grandinę; ir likus daug laiko arba iki Dieviškųjų Sūnų savęs padovanojimo misijų arba iki Derintojų visuotinio padovanojimo, šita įtaka veikia tam, kad išplėstų žmogaus požiūrį į etiką, religiją, ir dvasingumą. Po Rojaus Sūnų savęs padovanojimo misijų išlaisvintoji Tiesos Dvasia labai smarkiai prisideda prie to, kad išplėstų žmogaus sugebėjimą suvokti religines tiesas. Evoliucijai vystantis apgyvendintame pasaulyje, Minties Derintojai vis didesne dalimi dalyvauja vystydami žmogiškosios religinės išvalgos aukštesnius tipus. Minties Derintojas yra tas kosminis langas, per kurį ribinis tvarinys gali įtikėjimo dėka žvilgtelėti į beribės Dievybės, Visuotinio Tėvo, tikrumą ir dieviškumą.

Religinės žmogiškųjų rasių tendencijos yra įgimtos; jos pasireiškia visuotinai ir akivaizdžiai yra natūralios kilmės; primityviosios religijos savo geneze

visada būna evoliucinės. Vystantis natūraliam religiniam patyrimui, periodiškai tiesos apreiškimai perskiria šiaip jau lėtai judantį planetinės evoliucijos kursą.

Šiandien, Urantijoje yra keturios religijos rūšys:

1. Natūrali arba evoliucinė religija.
2. Viršnatūrali arba apreikšta religija.
3. Praktinė arba dabartinė religija, skirtingo laipsnio natūralios ir viršnatūralios religijų mišinys.
4. Filosofinės religijos, žmogaus sukurtos arba filosofškai išmąstytos teologinės doktrinos ir samprotavimais sukurtos religijos.

1. RELIGIJOS FILOSOFIJA

Religinio patyrimo vienybė visuomeninėje ar rasinėje grupėje kyla iš Dievo fragmento, gyvenančio individe, tapačios prigimties. Būtent šitas dieviškasis pradmuo žmogaus viduje ir pagimdo pastarojo nesavanaudišką suinteresuotumą kitų žmonių gerove. Bet kadangi asmenybė yra unikali – nėra dviejų vienodų mirtingųjų – dėl to neišvengiamai seka, jog nėra dviejų žmogiškųjų būtybių, kurios galėtų vienodai interpretuoti dieviškumo dvasios, kuri gyvena jų proto viduje, vadovavimą ir akstinus. Mirtingųjų grupė gali patirti dvasinę vienybę, bet jie niekada negali pasiekti filosofinio vienodumo. Ir šitą religinės minties ir patyrimo aiškinimo įvairovę rodo tas faktas, jog dvidešimtojo amžiaus teologai ir filosofai suformulavo daugiau negu penkis šimtus skirtingų religijos apibrėžimų. Iš tikrųjų, kiekviena žmogiškoji būtybė religiją apibrėžia dieviškųjų impulsų,

[1130]▼

atsirandančių iš Dievo dvasios, gyvenančios jos viduje, savo pačios patirtinio aiškinimo požiūriu, ir dėl to toks aiškinimas turi būti unikalus ir visiškai skirtingas nuo visų kitų žmogiškųjų būtybių religinės filosofijos.

Kada vienas mirtingasis visiškai sutinka su kito bičiulio mirtingojo religine filosofija, tada tas reiškinytis rodo, jog šitos dvi būtybės turėjo panašų *religinį patyrimą* tais klausimais, kuriems jie suteikia savo panašų filosofinį religinį aiškinimą.

Nors jūsų religija ir yra asmeninio patyrimo dalykas, bet nepaprastai svarbu, kad jūs žinotumėte apie milžinišką skaičių kitų religinių patyrimų (kitų ir skirtingų mirtingųjų įvairius aiškinimus) tuo tikslu, jog galėtumėte užkirsti kelią tam, kad jūsų religinis gyvenimas netaptų egocentrinis – apibrėžtas, savanaudiškas, ir nevisuomeniškas.

Racionalizmas klysta, kada daro prielaidą, jog religija iš pradžių yra primityvus tikėjimas į kažką, o vėliau tada pradedama siekti vertybių. Religija pirmiausia yra vertybių siekimas, o tada yra formuluojama interpretuojančių įsitikinimų sistema. Žmonėms daug lengviau susitarti dėl religinių vertybių –

tikslų – negu dėl įsitikinimų – interpretavimų. Ir tai paaiškina, kaip religija gali sutarti dėl vertybių ir tikslų, tuo pačiu metu demonstruodama gluminantį reiškinį, kada kokį nors tikėjimą palaiko šimtai konfliktuojančių nuomonių – pažiūrų. Taip pat tai paaiškina, kodėl konkretus asmuo sugeba išlaikyti savo religinį patyrimą, atsisakydamas daugelio ar pakeisdamas daugelį iš savo religinių įsitikinimų. Religija išsilaiko, nepaisant to, jog evoliuciniai įsitikinimai revoliucingai keičiasi. Teologija nesukuria religijos; būtent religija sukuria teologinę filosofiją.

Tai, kad religininkai taip smarkiai tikėjo tuo, kas buvo netikra, nepaverčia religijos nepagrįsta, nes religija yra sukurta vertybių pripažinimo pagrindu ir yra patvirtinama asmeninio religinio patyrimo įtikėjimu. Tada, religija yra grindžiama patyrimu ir religine mintimi; teologija, religijos filosofija, yra sąžiningas mėginimas tą patyrimą aiškinti. Tokie interpretaciniai tikėjimai gali būti teisingi arba klaidingi, arba tiesos ir suklydimo mišinys.

Dvasinių vertybių pripažinimo suvokimas yra toks patyrimas, kuris pranoksta idėjos lygį. Nėra nė vieno žodžio nė vienoje žmogaus kalboje, kuri būtų galima pavartoti tam, jog būtų pavadintas šitas „pojūtis,“ „jausmas,“ „intuicija,“ ar „patyrimas,“ kuri mes nusprendėme vadinti Dievo-sąmone. Ta Dievo dvasia, kuri gyvena žmogaus viduje, nėra asmenė – Derintojas yra ikiasmenis – bet šitas Pagalbininkas sudaro vertybę, paskleidžia dieviškumo, kuris yra asmenis aukščiausiąja prasme, aromatą. Jeigu Dievas nebūtų bent jau asmenis, tai jis negalėtų būti sąmoningas, o jeigu nebūtų sąmoningas, tuomet jis būtų žemesnis už žmogų.

2. RELIGIJA IR INDIVIDAS

Religija veikia žmogiškajame prote ir yra įgyvendinama patyrimo anksčiau negu ji atsiranda žmogiškojoje sąmonėje. Vaikas egzistuoja apie devynis mėnesius iki to laiko, kai patiria *gimimą*. Bet religijos "gimimas" nėra staigus; tai yra palaipsnis atsiradimas. Nepaisant šito, anksčiau ar vėliau būna "gimimo diena." Jūs neįeinatė į dangaus karalystę, jeigu nesate "gimęs vėl" – gimęs iš Dvasios. Didelę dalį dvasinių gimimų lydi dvasinės kančios ir dideli psichologiniai sukrėtimai taip, kaip ir didelei daliai fizinių gimimų būdinga "didžiulės gimdymo kančios" ir kiti "gimdymo" nenormalumai. Kiti dvasiniai gimimai būna natūralus ir normalus aukščiausiųjų vertybių suvokimo augimas plečiantis dvasiniam patyrimui, nors nebūna jokio

[1131]▼

religinio vystymosi be sąmoningų pastangų ir teigiamo ir individualaus ryžto. Religija niekada nebūna pasyvus patyrimas, neigiamas požiūris. Tai, kas yra vadinama "religijos gimimu," nėra tiesiogiai susieta su vadinamuoju atsivertimo patyrimu, kuris paprastai apibūdina religinius epizodus, atsitinkančius gyvenime vėliau dėl psichinio sutrikimo, emocijų nuslopavimo, ir charakterio krizės.

Bet tie asmenys, kuriuos tėvai taip išauklėjo, kad jie išaugo sąmoningai suvokdami, jog yra mylinčio dieviškojo Tėvo vaikai, neturėtų šnairuoti į savo bičiulius mirtinguosius, kurie tokią bičiulystės su Dievu sąmonę gali pasiekti tikrai psichologinės krizės, emocinio sukrėtimo, dėka.

Žmogaus prote ta evoliucine dirva, kurioje apreikštos religijos sėkla pradeda vystytis, yra morali prigimtis, kuri taip anksti pagimdo visuomeninę sąmonę. Vaiko moralios prigimties pirmieji bruožai neturi nieko bendro su lytimi, kalte, ar asmeniniu pasididžiavimu, bet vietoje šito jie yra susiję su teisingumu, sąžiningumu, ir gėrio troškimo impulsais – naudingumu tarnavimu savo bičiuliams. Ir kada yra ugdomi tokie ankstyvieji moraliniai daigai, tada palaipsniui vystosi religinis gyvenimas, kurio santykinai neveikia konfliktai, sukrėtimai, ir krizės.

Kiekviena žmogiškoji būtybė labai anksti patiria kažką panašaus į konfliktą tarp savanaudiškumo ir altruistinių impulsų, ir dažnai Dievo-sąmonės pirmąjį patyrimą galima pasiekti kaip viršžmogiškosios pagalbos ieškojimo pasekmę tuo metu, kada yra sprendžiama tokių moralinių konfliktų užduotis.

Vaiko psichologija natūraliai yra pozityvi, o ne negatyvi. Tiek daug mirtingųjų yra negatyvūs, nes jie šitaip buvo išmokyti. Kada sakoma, jog vaikas yra pozityvus, tai omenyje turima jo moralūs impulsai, tos proto galios, kurių atsiradimas duoda ženklą, jog atvyko Minties Derintojas.

Kada nebūna iškreipto mokymo, tada normalaus vaiko protas vystosi pozityviai, kada atsiranda religinė sąmonė, tada jis vystosi link moralaus teisumo ir visuomeninio tarnavimo, o ne negatyviai, tolyn nuo nuodėmės ir kaltės. Vystantis religiniam patyrimui, konfliktas gali kilti arba nekilti, bet visada yra neišvengiami žmogiškosios valios sprendimai, pastangos, ir veiksmas.

Moralinį pasirinkimą paprastai lydi didesnis ar mažesnis moralinis konfliktas. Ir šitas pats pirmasis konfliktas vaiko prote yra tarp egoizmo akstinų ir altruizmo impulsų. Minties Derintojas neignoruoja asmenybės egoistinio motyvo vertybių, bet tikrai veikia taip, kad suteiktų nežymų pranašumą altruistiniams impulsams, vedantiems į žmogiškosios laimės tikslą ir į dangaus karalystės džiaugsmus.

Kada morali būtybė, susidūrusi su savanaudišku akstinu, nusprendžia būti nesavanaudė, tai ir yra primityvus religinis patyrimas. Šitaip pasirinkti negali nė vienas gyvūnas; toks sprendimas yra tiek žmogiškas, tiek religinis. Jis apima Dievo-sąmonės realybę ir rodo visuomeninės tarnystės impulsą, žmogaus brolystės pagrindą. Kada protas pasirenka teisingą moralinį sprendimą laisvos valios veiksmu, tada toks sprendimas sudaro religinį patyrimą.

Bet iki to meto, kai vaikas būna pakankamai išsivystęs tam, jog įgautų moralinį sugebėjimą ir dėl to sugebėtų pasirinkti altruistinę tarnystę, jis jau būna išsivystęs stiprią ir gerai suvienytą egoistinę prigimtį. Ir būtent dėl šitos realios padėties atsirado kovos tarp "aukštesnės" ir "žemesnės" prigimties, tarp "nuodėmės senojo žmogaus" ir gailestingumo "naujos prigimties" teorija. Labai anksti savo gyvenime normalus vaikas pradeda mokytis, kad yra "labiau palaiminga duoti negu gauti."

Žmogus akstiną tenkinti savo paties poreikius yra linkęs tapatinti su savuoju ego – su pačiu savimi. Priešingai šitam, norą būti altruistišku jis yra linkęs tapatinti su kažkokiu poveikiu

už savo paties ribų – su Dievu. Ir iš tikrųjų toks samprotavimas yra teisingas, nes visi tokie nesavanaudiški troškimai iš tikrųjų yra atsiradę vedant viduje gyvenančiam Minties Derintojui, o šitas Derintojas yra Dievo fragmentas. Dvasinio Pagalbininko impulsą žmogiškoji sąmonė suvokia kaip akstiną būti altruistiniam, bičiuliškai mėstančiam kitų tvarinių atžvilgiu. Bent jau toks yra vaiko proto ankstyvas ir fundamentalus patyrimas. Kada augančiam vaikui suvienyti asmenybės nepavyksta, tada altruistinis akstinas gali būti tiek per daug išvystytas, jog labai rimtai pakenktų savojo aš gerovei. Supainiota sąžinė gali būti daugelio konfliktų, nerimo, liūdesio ir nesibaigiančio žmogiškojo nelaimingumo priežastis.

3. RELIGIJA IR ŽMOGIŠKOJI RASĖ

Nors tikėjimas į dvasias, sapnus, ir įvairius kitokius prietarus suvaidino savo vaidmenį tam, kad evoliuciškai atsirastų primityviosios religijos, bet jūs neturėtumėte iš akiračio išleisti klando įtakos arba gentinio solidarumo dvasios. Grupiniuose santykiuose susiformavo kaip tik tokia visuomeninė situacija, kuri metė iššūkį egoistiniam-altruistiniam konfliktui pirmykščio žmogaus proto moralinėje prigimtyje. Nepaisant savo tikėjimo į dvasias, primityviųjų australų religija vis dar yra koncentruojama į klaną. Su laiku, tokios religinės sampratos turi polinkį būti įsmenintos, iš pradžių, kaip gyvūnai, vėliau, kaip viršžmogis arba kaip kažkoks Dievas. Net ir tokios primityvios rasės, kaip Afrikos bušmenai, kurie savo tikėjimuose nėra pasiekę net ir totemų lygio, iš tikrųjų suvokia skirtumą tarp savojo aš interesų ir grupės interesų, primityvų skirtumą tarp pasaulietinių ir šventųjų vertybių. Bet visuomeninė grupė nėra religinio patyrimo šaltinis. Nežiūrint viso šito primityvaus indėlio įtakos žmogaus ankstyvajai religijai, vis vien tikrasis religinis impulsas atsiranda dėl to, jog yra tikros dvasinės jėgos, kurios žadina norą būti nesavanaudišku.

Primityvus tikėjimas į gamtinius stebuklus ir paslaptis, neasmenę maną, pranašauja vėlesniąją religiją. Bet anksčiau ar vėliau besivystanti religija reikalauja, jog individas paaukotų kokią nors asmeninę auką savo visuomeninės grupės labui, jog ką nors padarytų, kad kiti žmonės taptų laimingesni ir geresni. Galiausiai, religijai yra lemta tarnauti Dievui ir žmogui.

Religija yra sumanyta tam, jog pakeistų žmogaus aplinką, bet daugelis religijų, kurias šiandien turi mirtingieji, yra tapusios bejėgės tą padaryti. Perdaug dažnai aplinka įveikdavo religiją.

Prisiminkite, jog visų amžių religijoje svarbiausias patyrimas yra tas jausmas, kuris yra susijęs su moralinėmis vertybėmis ir visuomeninėmis prasmėmis, o ne mąstymas, susijęs su teologinėmis dogmomis ir filosofinėmis teorijomis. Religija vystosi palankiai tada, kada magijos elementą pakeičia samprata apie moralę.

Žmogus vystėsi patirdamas manos, magijos, gamtos garbinimo, dvasių baimės, ir gyvūnų garbinimo prietarus tol, kol pasiekė įvairius ritualus, kurių dėka religinis individo požiūris tapo grupinėmis klando reakcijomis. Ir tada šitie

ritualai buvo sukoncentruoti ir kristalizuoti į gentinius tikėjimus, ir galiausiai šitos baimės ir įtikėjimai buvo įsmeninti į dievus. Bet visos šitos religinės evoliucijos metu niekada nebuvo taip, jog moralės elemento visiškai nebeliktų. Dievo impulsas žmogaus viduje visada buvo pajėgus. Ir šitie galingi poveikiai – vienas žmogiškasis, o kitas dieviškasis – užtikrino religijos išlikimą per amžių vingius, ir nepaisant šito, jai taip dažnai grėsė išnykimas dėl daugybės naikinančių tendencijų ir priešiško antagonizmo.

[1133]▼

4. DVASINĖ KOMUNIJĄ

Būdingas skirtumas tarp visuomeninio susirinkimo ir religinio susibūrimo yra tai, jog priešingai negu pasaulietinis susirinkimas, religinis susibūrimas yra persunktas *komunijos* atmosferos. Šitokiu būdu žmogiškasis bendravimas sukuria bičiulystės jausmą su tuo, kas yra dieviškas, o tai yra grupinio garbinimo pradžia. Valgymas drauge buvo ankstyviausioji visuomeninės komunijos rūšis, ir šitaip ankstyvosios religijos iš tiesų pasirūpino tuo, jog garbinantieji suvalgytų ritualinės aukos kokią nors dalį. Net ir krikščionybėje Viešpaties Vakarienė išlaiko šitą komunijos pobūdį. Komunijos atmosfera suteikia gaivinantį ir raminantį paliaubų periodą savanaudiškojo ego konflikte su viduje gyvenančio dvasinio Pagalbininko altruistiniu postūmiu. Ir tai yra preliudas į tikrąjį garbinimą – Dievo buvimo praktiką, kuri veda į žmogaus brolystės atsiradimą.

Kada primityvusis žmogus pajuto, kad jo komunija su Dievu buvo nutraukta, tada jis griebėsi kokio nors pobūdžio aukojimo, stengdamasis išpirkti kaltę, atstatyti draugiškus santykius. Alkis ir troškulys teisumui veda į tiesos atradimą, o tiesa padidina idealus, o tai atskiriems religininkams sukelia naujų problemų, nes mūsų idealai turi polinkį augti geometrine progresija, tuo tarpu mūsų sugebėjimas pagal juos gyventi yra padidinamas tikrai aritmetine progresija.

Kaltės jausmas (ne nuodėmės sąmonė) atsiranda arba dėl nutrauktos dvasinės komunijos arba dėl žmogaus moralinių idealų sumažinimo. Išsivadavimas iš tokios nemalonios padėties gali ateiti tikrai suvokus, jog žmogaus aukščiausi moraliniai idealai nebūtinai reiškia Dievo valią. Žmogus negali tikėtis gyventi pagal savo aukščiausius idealus, bet jis gali būti ištikimas savajam tikslui surasti Dievą ir tapti vis labiau ir labiau panašus į jį.

Jėzus nušlavė visus aukojimo ir atpirkimo ritualus. Jis sugriovė bet kokios tokios netikros kaltės ir izoliacijos jausmo pagrindą visatoje pareikšdamas, jog žmogus yra Dievo vaikas; tvarinio-Kūrėjo ryšys buvo pagrįstas vaiko-tėvo pagrindu. Dievas savo moraliems sūnums ir dukroms tampa mylinčiu Tėvu. Amžiams yra panaikinami visi ritualai, kurie nėra teisėta tokių artimų šeimyninių ryšių dalis.

Dievas Tėvas palaiko ryšį su žmogumi, savo vaiku, remdamasis ne realia dorybe arba vertingumu, bet suvokdamas vaiko motyvaciją – tvarinio tikslą ir ketinimą. Šis ryšys yra toks, kaip tėvo-vaiko bendravimas, ir jį skatina dieviškoji meile.

5. IDEALŲ KILMĖ

Ankstyvasis evoliucinis protas sukuria visuomeninės pareigos ir moralinio išpareigojimo jausmą daugiausia kilusį iš emocinės baimės. Aiškesnis akstinas visuomenei tarnystei ir altruizmo idealizmui yra kilęs iš dieviškosios dvasios, gyvenančios žmogaus prote, tiesioginio impulso.

Šita idėja-idealas daryti kitiems gerį – impulsas, kada ko nors nesuteikiama savajam aš dėl savo artimo gerovės – iš pradžių yra labai apribotas. Primityvusis žmogus artimaisiais laiko tikrai tuos, kurie jam yra labai artimi, tuos, kurie su juo elgiasi draugiškai; religinei civilizacijai vystantis, artimo samprata išsiplečia, apimdama klaną, gentį, naciją. Ir tada Jėzus išplėtė

[1134]▼

artimo spektrą, kad apimtų visą žmoniją, net tai, jog mes turėtume mylėti ir savo priešus. Ir kiekvienos normalios žmogiškosios būtybės viduje yra kažkas, kas jam pasako, šitas mokymas yra moralus – teisingas. Net ir tie, kurie šito idealo laikosi mažiausia, pripažįsta, jog teoriškai tai yra teisinga.

Visi žmonės pripažįsta šito visuotinio žmogiškojo akstino būti nesavanaudiškam ir altruistiškam moralumą. Humanistas šito akstino kilmę priskiria natūraliam materialaus proto veikimui; religininkas yra teisesnis, pripažindamas, jog tikrai nesavanaudiškas mirtingojo proto siekis yra atsakas į Minties Derintojo vidinį dvasinį vadovavimą.

Bet šitų ankstyvųjų konfliktų, kylančių tarp ego valios ir ne savojo aš, bet kitų valios, žmogiškasis aiškinimas nevisada yra patikimas. Tikrai visiškai gerai suvienyta asmenybė sugeba būti arbitras daugiapusiuose ginčuose tarp ego troškimų ir besiskleidžiančios visuomeninės sąmonės. Savasis aš turi tokias pačias teises kaip ir jo artimieji. Nė vienas iš jų neturi išskirtinių reikalavimų individo dėmesio ir tarnavimo atžvilgiu. Kada šitos problemos išspręsti nepavyksta, tada formuojasi anksčiausia žmogiškosios kaltės jausmų rūšis.

Žmogiškoji laimė yra pasiekama tikrai tada, kada savojo aš ego troškimą ir aukštesniojo savojo aš (dieviškosios dvasios) altruistinį akstiną suderina ir sutaiko besivienijančios ir vadovaujančios asmenybės suvienyta valia. Evoliucinio žmogaus protas visada susiduria su sudėtinga problema teisėjauti varžybose tarp emocinių impulsų natūralaus plėtimosi ir nesavanaudiškų postūmių, besiremiančių dvasine išvalga – nuoširdžiu religiniu apmąstymu – moralinio augimo.

Mėginimas tokį patį gerį užtikrinti savajam aš ir kuo didesniui skaičiui kitų žmonių sukelia problemą, kurią nevisada galima patenkinamai išspręsti laiko-erdvės sferoje. Amžinojo gyvenimo atveju, tokius antagonizmus išspręsti galima, bet per vieną trumpą žmogiškąjį gyvenimą jų išspręsti neįmanoma. Jėzus minty turėjo tokį paradoksą, kada jis sakė: "Kas savąją gyvybę išsaugos, tas ją tikrai praras, bet kas savąją gyvybę praras vardan karalystės, tas ją tikrai suras."

Idealo – būti toks, kaip Dievas – siekimas yra nuolatinės pastangos iki mirties ir po jos. Iš esmės gyvenimas po mirties nesiskiria nuo mirtingojo egzistencijos. Viskas, ką šitame gyvenime mes darome gera, tiesiogiai prisideda

prie ateities gyvenimo vystymo. Tikroji religija neskatina moralinės veltėdystės ir dvasinės tinginystės, jog suteiktų tuščią viltį, kad dėl perėjimo per natūralios mirties vartus bus padovanotos visos kilnaus charakterio dorybės. Tikroji religija nenuvertina žmogaus pastangų žengti į priekį per išnuomotą mirtingojo gyvenimą. Kiekvienas mirtingojo pasiekimas yra tiesioginis indėlis į nemirtingo išlikimo patyrimo pirmųjų etapų turtinimą.

Žmogaus idealizmui yra pražūtinga, kada žmogus yra mokomas, kad visi jo altruistiniai impulsai yra tiesiog jo natūralių bandos instinktų išvystymas. Bet jį sukilnina ir jam suteikia galingos energijos tai, kada jis sužino, jog šitie aukštesnieji jo sielos potraukiai išsiveržia iš tų dvasinių jėgų, kurios gyvena jo mirtingame prote.

Žmogus pats pakyla ir pranoksta save, kada jis kartą ir iki galo suvokia, kad jo viduje gyvena ir stengiasi kažkas, kas yra amžinas ir dieviškas. Ir tokiu būdu būtent gyvas i tikėjimas į mūsų idealų viršžmogiškąją kilmę patvirtina mūsų tikėjimą, jog mes esame Dievo sūnūs, ir mūsų altruistinius įsitikinimus, tuos žmogaus brolystės jausmus, padaro tikrus.

Žmogus, savo dvasinėje sferoje, iš tiesų turi laisvą valią. Mirtingasis žmogus nėra nei bejėgis visagalio Dievo nepajudinamos aukščiausiosios valdžios vergas, nei mechanistinio

[1135]▼

kosminio determinizmo beviltiško fatališkumo auka. Žmogus yra kuo tikriausiai savo paties amžinojo likimo architektas.

Bet žmogus nėra gelbstimas arba kilninamas spaudimu. Dvasinis augimas atsiranda iš besivystančios sielos vidaus. Spaudimas gali asmenybę deformuoti, bet jis niekada neskatina augimo. Net ir švietimo spaudimas yra tikrai neigiamai naudingas tuo, kad jis gali padėti užkirsti kelią pražūtingam patyrimui. Dvasinis augimas yra didžiausias ten, kur bet koks išorinis spaudimas yra mažiausias. "Ten, kur yra Viešpaties dvasia, ten yra laisvė." Žmogus vystosi geriausiai tada, kada šeimos, bendruomenės, bažnyčios, ir valstybės spaudimas yra mažiausias. Bet šito nereikia suprasti taip, jog pažangioje visuomenėje nėra vietos šeimai, visuomeninėms institucijoms, bažnyčiai, ir valstybei.

Kada visuomeninės religinės grupės narys laikosi tokios grupės reikalavimų, tada jis turėtų būti skatinamas naudotis religine laisve iki galo reikšdamas savo asmeninį aiškinimą apie religinio tikėjimo tiesas ir religinio patyrimo faktus. Religinės grupės saugumas priklauso nuo dvasinės vienybės, o ne nuo teologinio vienodumo. Religinė grupė turėtų sugebėti naudotis nesuvaržyto mąstymo laisve taip, kad jos nariai netaptų "laisvamaniais." Bet kuri bažnyčia, garbinanti gyvąjį Dievą, patvirtinanti žmogaus brolystę, ir išdrįstanti pašalinti savo nariams bet kokią dogmatinę spaudimą, gali su didžiule viltimi eiti į ateitį.

6. FILOSOFINIS DERINIMAS

Teologija tyrinėja žmogiškosios dvasios veiksmus ir reakcijas; ji niekada negali tapti mokslu, kadangi savo asmenine išraiška daugiau ar mažiau turi būti

susieta su psichologija, o savo susistemintu pavaizdavimu turi būti susieta su filosofija. Teologija visada yra *savo pačios* religijos tyrinėjimas; kito religijos tyrinėjimas yra psichologija.

Kada žmogus priartėja prie savosios visatos tyrinėjimo ir tikrinimo iš išorės, tada jis sukuria įvairius fizikinius mokslus, kada jis priartėja prie savęs paties ir visatos studijavimo iš *vidaus*, tada jis sukuria teologiją ir metafiziką. Vėlesnis filosofijos menas vystosi stengiantis suderinti tuos daugelį nesutarimų, kuriems yra lemta iš pradžių atsirasti tarp atradimų ir mokymų, esančių šituose diametraliai priešinguose keliuose, kuriais yra priartėjama prie daiktų ir būtybių visatos.

Religija yra susijusi su dvasiniu požiūriu, žmogiškojo patyrimo suvokimu iš vidaus. Žmogaus dvasinė prigimtis jam suteikia galimybę visatos išorę pasukti į vidų. Dėl to tai yra tiesa, jog, žvelgiant išimtinai iš asmenybės patyrimo vidaus, visa kūrinija savo prigimtimi atrodo, kad yra dvasinė.

Kada žmogus visatą tiria analitiškai savo fizinių pojūčių ir su jais susieto proto suvokimo materialių sugebėjimų dėka, tada kosmosas atrodo kaip mechaninis ir energetiškai materialus. Tokį tikrovės studijavimo metodą sudaro visatos vidaus išvertimas į išorę.

Logiškos ir nuoseklios filosofinės sampratos apie visatą negalima kurti remiantis materializmo arba spiritizmo postulatais, nes abi šitos mąstymo sistemos, kada jos būna taikomos visatos atžvilgiu, yra priverstos į kosmosą žvelgti iškreiptai, pirmoji palaiko ryšį su tokia visata, kuri yra išversta iš vidaus į išorę, antroji sistema visatos prigimtį suvokia kaip pasuktą iš išorės į vidų. Tuomet, niekada nei mokslas, nei religija, savo jėgomis, pavieniui, negali tikėtis pasiekti adekvataus

[1136]▼

visuotinių tiesų ir ryšių supratimo be žmogiškosios filosofijos vadovavimo ir dieviškojo apreiškimo apšvietimo.

Žmogaus vidinė dvasia tam, kad save išreikštų ir save suvoktų, visada turi priklausyti nuo proto mechanizmo ir metodo. Lygiai taip ir žmogaus išorinis materialios tikrovės patyrimas turi būti grindžiamas patiriančios asmenybės proto sąmone. Dėl to dvasinis ir materialus, vidinis ir išorinis, žmogaus patyrimai visada yra abipusiškai susieti su proto veikimu, o, kas susiję su jų sąmoningu suvokimu, tai juos sąlygoja proto veikla. Žmogus patiria materiją savo protu; jis patiria dvasinę tikrovę sieloje, bet šį patyrimą ima sąmoningai suvokti savo protu. Intelektas yra mirtingojo viso bendro patyrimo harmonizuotojas ir visą laiką esantis sąlygotojas. Tiek energetines esybes, tiek dvasines vertybes nuspalvina jų aiškinimas sąmonės proto pagalba.

Kada jūs stengiatės pasiekti harmoningesnį suderinimą tarp mokslo ir religijos, tada jums sunkumas kyla dėl to, kad jūs visiškai nieko nežinote apie įsiterpiančią daiktų ir būtybių morontinio pasaulio sferą. Vietinę visatą sudaro tikrovės pasireiškimo trys laipsniai, arba etapai: materija, morontija, ir dvasia. Morontinis požiūris pašalina visus skirtumus tarp fizinių mokslų atradimų ir religijos dvasinio veikimo. Argumentavimas yra šių mokslų supratimo metodas;

įtikėjimas yra religijos išvalgos metodas; mota yra morontinio lygio metodas. Mota yra viršmaterialios tikrovės pajautimas, kuris pradeda kompensuoti neužbaigtą augimą dėka to, kad jos substancija yra žinios-protas, o jos dvasinė esmė yra įtikėjimas-išvalga. Mota yra įvairiapusės tikrovės suvokimo viršfilosofinis suderinimas, kuris yra nepasiekiamas materialioms asmenybėms; iš dalies, jis remiasi tuo patyrimu, sukaupu, išlikus po materialaus gyvenimo kūne. Bet daugelis mirtingųjų pripažino, jog būtų pageidaujama, kad būtų koks nors metodas, kurio dėka būtų galima harmoningai suderinti sąveiką tarp labai plačiai atskirtų mokslo ir religijos sferų; ir metafizika yra toji pasekmė, kada žmogus bergždžiai mėgina nutiesti tiltą tarp šitos gerai žinomos bedugnės krantų. Bet žmogiškoji metafizika pasirodė, jog daugiau painioja negu apšviečia. Metafizika išreiškia žmogaus geras, bet tuščias pastangas suteikti kompensaciją dėl morontinės motos nebuvimo.

Metafizika visiškai žlugo; motos žmogus suvokti negali. Apreiškimas yra vienintelis metodas, kuris gali kompensuoti dėl to, jog materialiaame pasaulyje nėra tiesai tokio jautrumo, koks yra būdingas motai. Apreiškimas autoritetingai išaiškina proto sukurtos metafizikos painiavą evoliucinėje sferoje.

Mokslas yra žmogaus mėginimas studijuoti savo fizinę aplinką, energijos-materijos pasaulį; religija yra žmogaus patyrimas pažįstant dvasinių vertybių kosmosą; filosofija žmogaus proto pastangomis atsirado tam, jog šitų priešingų sampratų atradimus organizuotų ir abipusiškai susietų į kažką, kas būtų panašu į protinę ir suvienytą požiūrį į kosmosą. Filosofija, išgryninta apreiškimo, veikia patenkinamai, kada nėra motos ir kada smunka ir žlunga žmogaus proto pakaitalas motai – metafizika.

Ankstyvasis žmogus nedaro jokio skirtumo tarp energetinio lygio ir dvasinio lygio. Būtent violetinė rasė ir jų palikuonys anditai buvo pirmieji, pamėginę atskirti tą, kas yra matematinis, nuo to, kas turi valią. Vis daugiau civilizuotas žmogus ėmė žengti tuo keliu, kuriuo ėjo ankstyvieji graikai ir šumerai, kurie darė skirtumą tarp to, kas yra negyva ir kas yra gyva. Ir civilizacijai vystantis, filosofija turės nutiesti tiltą, sujungiantį visą laiką platėjančios bedugnės kraštus tarp dvasios sampratos ir

[1137]▼

energijos sampratos. Bet erdvės laike šitie skirtumai yra suvienijami Aukščiausiojoje Būtybėje.

Mokslas visada turi remtis protu, nors vaizduotė ir numanymas yra naudingi tam, kad jo ribos būtų išplėstos. Religija amžinai priklauso nuo įtikėjimo, nors protas ir yra stabilizuojanti įtaka ir naudinga tarnaitė. Ir visada buvo, ir amžinai bus, klaidinantys tiek fizinio, tiek dvasinio pasaulio reiškinių aiškinimai, apgaulingai šitaip vadinami mokslais ir religijomis.

Dėl to, kad ne iki galo suprato mokslą, kad menkai suvokė religiją, ir dėl to, kad mėginimai metafizikos srityje nepavyko, žmogus pabandė sukurti savo filosofines formuluotes. Ir šiuolaikinis žmogus iš tikrųjų sukurtą vertingą ir patrauklią filosofiją apie save patį ir apie savąją visatą, jeigu tarp materijos ir

dvasios pasaulių nebūtų prarasta tokia svarbi ir būtina metafizikos grandis, metafizikos nesugebėjimas sujungti morontinės bedugnės krantų tarp to, kas yra fizinis ir kas yra dvasinis. Mirtingasis žmogus neturi sampratos apie morontinį protą ir materiją; ir *apreiškimas* yra vienintelis metodas, atlyginantis už tokių conceptualių duomenų trūkumą, ir žmogui jo nepaprastai reikia tam, kad jis galėtų konstruoti loginę visatos filosofiją ir tam, kad pasiektų patenkinamą supratimą apie savo užtikrintą ir nusistovėjusią vietą visatoje.

Apreiškimas yra evoliucinio žmogaus vienintelė viltis nutiesti tiltą per morontinę bedugnę. Įtikėjimas ir protas, be motos pagalbos, nesugeba suvokti ir konstruoti loginės visatos. Be motos išvalgos mirtingasis žmogus nesugeba pažinti gėrio, meilės, ir tiesos materialaus pasaulio reiškiniuose.

Kada žmogaus filosofija smarkiai pakrypsta į materijos pasaulį, tada ji tampa racionali arba *natūralistinė*. Kada filosofija ypatingai palinksta į dvasinį lygį, tada ji tampa *idealistinė* arba net mistinė. Kada filosofijai taip nepasiseka, kad ji pakrypsta į metafiziką, tada ji būtinai tampa *skeptiška*, supainiota. Praėjusiais amžiais, žmogaus žinių ir intelektualių įvertinimų didžioji dalis pateko į kurį nors vieną iš šių trijų suvokimo iškraipymų. Filosofijai neleistina savo aiškinimų apie tikrovę projektuoti logikos linijine maniera; ji visada turi atsižvelgti į elipsinę tikrovės simetriją ir į esminį bet kokių sampratų apie ryšius išlinkimą.

Aukščiausioji filosofija, kokią gali pasiekti mirtingasis žmogus, turi logiškai remtis mokslo protu, religijos įtikėjimu, ir tiesos išvalga, kurią pateikia apreiškimas. Šitos sąjungos dėka žmogus gali tam tikra prasme kompensuoti tai, kad jam nepasisekė sukurti adekvačios metafizikos ir tai, kad jis nesugeba suvokti morontijos motos.

7. MOKSLAS IR RELIGIJA

Mokslą palaiko protas, religiją palaiko įtikėjimas. Įtikėjimas, nors ir nesiremia protu, bet yra pagrįstas; nors nepriklauso nuo logikos, bet vis vien jį skatina sveika logika. Įtikėjimo negali maitinti net ir ideali filosofija; iš tikrųjų, jis, kartu su mokslu, yra tokios filosofijos pats tas šaltinis. Įtikėjimui, žmogiškajai religinei išvalgai, patikimai vadovauti gali tiktai apreiškimas, jį patikimai išaukštinti gali tiktai asmeninis mirtingojo patyrimas su Dievu, kuris yra dvasia, dvasinio Derintojo buvimu.

Tikrasis išgelbėjimas yra mirtingojo proto dieviškosios evoliucijos metodas, kada vystymasis vyksta iš susitapatinimo su materija per morontinio ryšio sferas į dvasinės sąsajos aukštą

[1138]▼

visatos statusą. Ir kaip materialus intuicijos instinktas eina anksčiau už žemiškojoje evoliucijoje atsirandančias racionalių žinias, taip ir dvasinės intuityvios išvalgos pasireiškimas pranašauja tai, jog vėliau atsiras morontinis ir dvasinis protas ir patyrimas dangiškosios evoliucijos dieviškojoje programoje, veikloje, kada žemiškojo žmogaus potencialai yra keičiami į amžinojo žmogaus realybę ir dieviškumą, į Rojaus užbaigtąjį.

Bet, kaip kylantis žmogus linksta į vidų ir į Rojų tam, kad patirtų Dievą, lygiai taip jis kryps į išorę ir į erdvę tam, kad suprastų materialaus kosmoso energiją. Mokslo vystymasis neapsiriboja žmogaus žemiškuoju gyvenimu; patyrimas, jam kylant visatoje ir supervisatoje, nemažu laipsniu bus energijos transmutavimo ir materijos metamorfozių studijos. Dievas yra dvasia, bet Dievybė yra vienybė, o Dievybės vienybė ne tikrai sudaro Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus dvasines vertybes, bet ji taip pat žino apie Visuotinio Kontrolieriaus ir Rojaus Salos energetines realybes, tuo tarpu visuotinės tikrovės šitos dvi fazės yra tobulai abipusiškai susietos su Bendrai Veikiančiojo proto ryšiais ir suvienytos užbaigtojo lygyje Aukščiausiosios Būtybės atsirandančioje Dievybėje.

Mokslinio požiūrio ir religinės išvalgos suvienijimas patirtinės filosofijos tarpininkavimo dėka yra žmogaus ilgo kilimo į Rojų patyrimo dalis. Matematikos aproksimacijoms ir išvalgos tikrumui visada bus reikalinga proto logikos harmonizuojanti funkcija visuose patyrimo lygiuose tol, kol bus maksimaliai pasiekiamas Aukščiausiasis.

Bet logikai niekada negali pasisekti suderinti mokslo atradimų ir religinės išvalgos, jeigu nei moksliniuose, nei religiniuose asmenybės aspektuose neviešpatauja tiesa, jeigu nėra nuoširdaus troškimo eiti paskui tiesą, kad ir kur ji vestų, nepriklausomai nuo išvadų, kokias ji gali padaryti.

Logika yra filosofijos būdas, jos išraiškos metodas. Tikro mokslo sferose, protas visada paklūsta tikrai logikai; tikros religijos sferoje, i tikėjimas visada yra logiškas vidinio požiūrio pagrindu, nors toks i tikėjimas gali atrodyti visiškai nepagrįstas, remiantis į vidų žvelgiančiu moksliniu požiūriu. Iš išorės, žiūrint į vidų, visata gali atrodyti, jog yra materialinė; iš vidaus, žiūrint į išorę, ta pati visata atrodo, jog yra visiškai dvasinė. Racionalus argumentavimas atsiranda iš materialaus žinojimo, i tikėjimas atsiranda iš dvasinio žinojimo, bet filosofijos dėka, sustiprintos apreiškimo, logika gali patvirtinti tiek vidinį, tiek išorinį požiūrį, šituo stabilizuodama tiek mokslą, tiek religiją. Tokiu būdu, bendro ryšio su filosofijos logika dėka tiek mokslas, tiek religija tampa vis labiau pakantesni vienas kitam ir vis mažiau ir mažiau skeptiški vienas kito atžvilgiu.

Ko trūksta tiek besivystančiam mokslui, tiek religijai, tai skvarbesnės ir bebaimės savikritikos, didesnio žinojimo apie neužbaigtumą evoliuciniame statuse. Tiek mokslo, tiek religijos mokytojai dažnai yra iš viso per daug savimi pasitikintys ir dogmatiški. Mokslas ir religija gali tikrai būti savikritiški *faktų* atžvilgiu. Tą pačią akimirką, kada tik pasitraukiama iš faktų arenos, tada protas praranda savo vaidmenį ar kitaip sparčiai išsigimsta į netikros logikos partnerį.

Tiesą – kosmoso ryšių, visatos faktų, ir dvasinių vertybių supratimą – galima geriausiai pasiekti Tiesos Dvasios tarnavimo dėka ir ją geriausiai gali kritikuoti *apreiškimas*. Bet apreiškimas nesukuria nei mokslo, nei religijos; jo funkcija yra tiek mokslą, tiek religiją suderinti su tikrovės tiesa. Visada, kada nebuvo apreiškimo arba kada

tiesos apreiškimui ar morontinės asmenybės motai.

Materialaus pasaulio mokslas įgalina žmogų kontroliuoti, ir iki tam tikro laipsnio valdyti, savo fizinę aplinką. Dvasinio patyrimo religija yra brolystės šaltinis tam impulsui, kuris žmones įgalina gyventi drauge mokslinio amžiaus civilizacijos sudėtingomis sąlygomis. Metafizika, bet dar daugiau apreiškimas, suteikia bendrą pagrindą tiek mokslo, tiek religijos atradimams, ir padaro įmanomu žmogaus mėginimą logiškai abipusiškai susieti šitas atskiras, bet viena nuo kitos priklausančias minties sferas į mokslinio stabilumo ir religinio tikrumo gerai subalansuotą filosofiją.

Mirtingojo egzistencijos padėtyje, absoliutūs įrodymai neįmanomi; tiek mokslas, tiek religija remiasi prielaidomis. Morontijos lygyje, tiek mokslo, tiek religijos postulatus iš dalies galima įrodyti motos logika. Pasiekus maksimalaus statuso dvasinį lygį, poreikis ribiniam įrodymui palaipsniui išnyksta prieš tikrovės realų patyrimą ir su tikrovės realiu patyrimu, bet net ir tada didelė dalis to, kas pranoksta tai, kas yra ribinis, lieka neįrodyta.

Žmogiškosios minties visos sferos yra grindžiamos tam tikromis prielaidomis, kurias priima, nors be įrodymų, žmogui padovanoto proto jautrumas sudėtingai tikrovei. Mokslas savo argumentavimo tuščiagarbišką karjerą pradeda, *sutikdamas su prielaida*, jog egzistuoja trys dalykai: materija, judėjimas, ir gyvybė. Religija pradeda nuo to, jog patvirtina prielaidą dėl trijų dalykų: proto, dvasios, ir visatos – Aukščiausiosios Būtybės.

Mokslas tampa minties sfera, apimančia matematiką, energiją, ir laiko materiją erdvėje. Religija imasi palaikyti ryšius ne tik su ribine ir laikina dvasia, bet taip pat ir su amžinybės ir aukštybės dvasia. Tikslai sukaupus didžiulį patyrimą motoje, šituos du visatos suvokimo kraštutinumus galima iš tiesų priversti pateikti analogiškus kilmės, funkcijų, ryšių, realybių, ir tikslų aiškinimus. Maksimalus energijos-dvasios skirtumo suderinimas yra Septynių Pagrindinių Dvasių grandinėje; jų skirtumo pirmasis suvienijimas yra Aukščiausiojo Dievybėje; jų skirtumo užbaigta vienybė, yra Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU, begalybėje.

Samprotavimas yra toks veiksmas, kada yra suvokiamos sąmonės išvados, susijusios su patyrimu energijos ir materijos fiziniame pasaulyje ir su šituo pasauliu. *Įtikėjimas* yra toks veiksmas, kada yra suvokiamas dvasinės sąmonės patvirtinimas – kažkas, kam negali būti suteiktas kito mirtingojo įrodymas. *Logika* yra įtikėjimo ir samprotavimo vienybės tiesos ieškojimo sintetinis vystymasis ir remiasi mirtingųjų būtybių esminiais proto sugebėjimais, daiktų, prasmių, ir vertybių įgimtu suvokimu.

Minties Derintojo buvimas realiai įrodo dvasinės tikrovės egzistavimą, bet šito buvimo pagrįstumo negalima pademonstruoti išoriniam pasauliui, jį galima pademonstruoti tiksliai tam, kuris tokiu būdu patiria savo viduje gyvenantį Dievą. Derintojo sąmoningas suvokimas remiasi intelektualiu tiesos suvokimu, gėrio viršprotiniu suvokimu, ir asmenybės polinkiu į meilę.

Mokslas atranda materialų pasaulį, religija jį įvertina, o filosofija stengiasi aiškinti jo prasmes, derindama mokslinį materialų požiūrį su religine dvasine samprata. Bet istorija yra tokia sritis, kurioje mokslas ir religija sutarimo gali niekada iki galo nepasiekti.

8. FILOSOFIJA IR RELIGIJA

Nors tiek mokslas, tiek filosofija gali daryti prielaidas dėl Dievo tikimybės savo protavimo ir logikos dėka, bet tikrai dvasios vedamo žmogaus asmeninis religinis patyrimas gali patvirtinti tokios aukščiausiosios ir asmenės Dievybės tikrumą. Tokio gyvosios tiesos įsikūnijimo metodo dėka filosofinė hipotezė dėl Dievo tikimybės tampa religine tikrove.

Painiava dėl Dievo tikrumo patyrimo atsiranda dėl to, jog atskiri individai ir skirtingos žmonių rasės pateikia to patyrimo skirtingus aiškinimus ir ryšius. Galėjimas patirti Dievą gali būti visiškai svarus, bet kalbos *apie* Dievą, būdamos intelektualios ir filosofinės, yra skirtingos ir dažnai gluminančiai klaidingos.

Geras ir kilnus vyras gali tobulai mylėti savo žmoną, bet visiškai nesugebėti patenkinamai išlaikyti santuokinės meilės psichologijos egzamino raštu. Kitas vyras, mažai mylintis arba visiškai nemylintis savo sutuoktinės, tokį egzaminą galėtų išlaikyti visiškai sėkmingai. Mylinčiojo netobula išvalga savo mylimosios tikrojo charakterio atžvilgiu nėra menkiausiu laipsniu nepanaikina nei jo meilės tikrumo, nei nuoširdumo.

Jeigu jūs tikrai tikite į Dievą – įtikėjimu jį pažįstate ir jį mylite – tuomet neleiskite, jog tokią patyrimo tikrovę kiek nors susilpnintų arba sumenkintų abejojančios mokslo insinuacijos, logikos priekabių ieškojimai, filosofijos postulatai, arba gero norinčių sielų, kurios sukurtų religiją be Dievo, protingi patarimai.

Dievą pažįstančio religininko tvirtumui neturėtų kelti nerimo abejojančio materialisto netvirtumas; vietoje šito netikinčiojo netvirtumui iššūkį turėtų mesti patirtinio tikinčiojo gilus įtikėjimas ir nepalenkiamas tvirtumas.

Filosofija, tam, kad kuo daugiau pasitarnautų tiek mokslui, tiek religijai, turėtų vengti tiek materializmo, tiek panteizmo kraštutinumų. Tikrai tokia filosofija, kuri pripažįsta asmenybės tikrovę – pastovumą keitimosi akivaizdoje – gali turėti moralinės vertės žmogui, gali tarnauti jungtimi tarp materialaus mokslo ir dvasinės religijos teorijų. Apreiškimas yra kompensacija už besivystančios filosofijos moralinį netvirtumą.

9. RELIGIJOS ESMĖ

Teologija turi reikalo su religijos turiniu, metafizika (apreiškimas) nagrinėja filosofinius aspektus. Religinis patyrimas yra tos religijos dvasinis turinys. Nepaisant religijos intelektualaus turinio mitologinių užgaidų ir psichologinių iliuzijų, nepaisant metafizinių klaidingų prielaidų ir saviapgaulės metodų, nepaisant politinių iškraipymų ir religijos filosofinio turinio socioekonominių iškrypimų, dvasinis asmeninės religijos patyrimas išlieka tikras ir pagrįstas.

Religija yra susijusi su jausmu, veiksmu, ir gyvenimu, ne tik su mąstymu. Mąstymas yra glaudžiau susietas su materialiu gyvenimu ir iš esmės, bet ne iki galo, turėtų būti valdomas proto ir mokslo faktų, o savo nematerialiuose siekiuose link dvasinių sferų, tiesos. Nesvarbu, kokia iliuzinė

[1141]▼

ir klaidinga būtų individo teologija, bet jo religija gali būti visiškai tikra ir amžinai teisinga.

Budizmas savo pirmine forma yra viena geriausių religijų be Dievo per visą Urantijos evoliucinę istoriją, nors, šitam tikėjimui vystantis, jis neišliko bedievis. Religija be įtikėjimo yra prieštaravimas; be Dievo, ji yra filosofinis nenuoseklumas ir intelektualus absurdas.

Natūralios religijos magiškas ir mitologinis gimimas nepanaikina vėlesnių apreiškiamų religijų ir tobulos Jėzaus religijos išgelbstinčios evangelijos tikrovės ir tiesos. Jėzaus gyvenimas ir mokymai galutinai išvadavo religiją nuo magijos prietarų, mitologijos iliuzijų, ir tradicinio dogmatizmo vergovės. Bet šita ankstyvoji magija ir mitologija labai veiksmingai paruošė kelią vėlesnei ir aukštesnei religijai, padarydamos prielaidą apie viršmaterialių vertybių ir būtybių egzistavimą ir tikrovę.

Nors religinis patyrimas yra grynai dvasinis subjektyvus reiškinys, bet toks patyrimas sudaro aiškaus ir gyvo įtikėjimo požiūrį į visatos objektyvios tikrovės aukščiausias sferas. Religinės filosofijos idealas yra toks įtikėjimas-pasitikėjimas kitu, jog žmogų atvestų į tai, kad jis be galo pasikliautų visatų visatos begalinio Tėvo absoliučia meile. Toks tikras religinis patyrimas toli pranoksta idealistinio troškimo filosofinį įkūnijimą; iš tiesų tikras religinis patyrimas į išgelbėjimą žvelgia tiesiogine prasme ir rūpinasi, kaip pažinti ir vykdyti Tėvo Rojuje valią. Tokios religijos skiriamieji bruožai yra: įtikėjimas į aukščiausiąją Dievybę, amžinojo išlikimo viltis, ir meilė, ypač savo bičiuliams.

Kada teologija nugalė religiją, tada religija miršta; vietoje to, jog būtų gyva, ji tampa doktrina. Teologijos misija yra tiesiog tik padėti sąmoningai suvokti asmeninį dvasinį patyrimą. Teologiją sudaro religinės pastangos apibrėžti, paaiškinti, išvystyti, ir pagrįsti religijos empirinius reikalavimus, kuriuos iš esmės gali pagrįsti tiktai gyvas įtikėjimas. Visatos aukščiausioje filosofijoje išmintis, kaip ir protas, būna susieta su įtikėjimu. Protas, išmintis, ir įtikėjimas yra žmogaus aukščiausieji žmogiškieji pasiekimai. Protas žmogų supažindina su faktų pasauliu, su daiktais; išmintis jį supažindina su tiesos pasauliu, su ryšiais; įtikėjimas jį įveda į dieviškumo, dvasinio patyrimo, pasaulį.

Įtikėjimas su didžiausiu noru vedasi protą kartu tiek toli, kiek protas pajėgia eiti, o tada eina tolyn su išmintimi iki visiškos filosofijos ribos; ir tuomet jis išdrįsta tęsti beribę ir niekada nesibaigiančią visatos kelionę, lydimas vien tiktai TIESOS.

Mokslas (žinios) remiasi neatskiriama (pagalbinės dvasios) prielaida, jog protas yra pagrįstas, jog visatą galima suvokti. Filosofija (suderintas suvokimas)

remiasi neatskiriama (išminties dvasios) prielaida, jog išmintis yra pagrįsta, jog materialią visatą galima suderinti su dvasine. Religija (asmeninio dvasinio patyrimo tiesa) remiasi neatskiriama (Minties Derintojo) prielaida, jog i tikėjimas yra pagrįstas, jog Dievą galima pažinti ir pasiekti.

Mirtingojo gyvenimo tikrovės visišką suvokimą sudaro vis labiau augantis noras tikėti šitomis proto, išminties, ir i tikėjimo prielaidomis. Tokį gyvenimą motyvuoja tiesa ir valdo meilė; o jos yra objektyvios kosminės tikrovės, kurios egzistavimo negalima materialiai pademonstruoti, idealai.

[1142]▼

Kada protas ima suvokti, kas yra gėris ir blogis, tada jis demonstruoja išmintį; kada išmintis apsisprendžia tarp gėrio ir blogio, tarp tiesos ir suklydimo, tada ji parodo, kad jai vadovauja dvasia. Ir tokiu būdu proto, sielos, ir dvasios veikimas visam laikui yra glaudžiai suvienytas ir funkciškai tarpusavyje susietas. Protas yra susietas su faktų žiniomis; išmintis yra susijusi su filosofija ir apreiškimu; i tikėjimas yra susietas su gyvu dvasiniu patyrimu. Tiesos dėka žmogus pasiekia grožį, o dvasinės meilės dėka pakyla iki gėrio.

I tikėjimas veda i Dievo pažinimą, ne vien tik i dieviškojo buvimo mistinį pajautimą. I tikėjimo nereikia per daug paveikti jo emocinėmis pasekmėmis. Tikroji religija yra tikėjimo ir žinojimo patyrimas, o taip pat jausmo patenkinimas.

Religiniame patyrimo yra tokia tikrovė, kuri yra proporcinga jo dvasiniam turiniui, ir tokia tikrovė pranoksta protą, mokslą, filosofiją, išmintį, ir visus kitus žmogiškuosius pasiekimus. Tokio patyrimo i sitikinimų neįmanoma paneigti; religinio gyvenimo logika yra nenuginčijama; i sitikinimas dėl tokių žinių yra viršžmogiškas; pasitenkinimas yra nuostabiai dieviškas, drąsa yra nepalenkiama, atsidavimas yra neabejotinas, i stikimybė yra aukščiausia, ir tikslai yra užbaigti – amžini, galutiniai, ir visuotiniai.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1143]▼

104 DOKUMENTAS

SAMPRATOS APIE TREJYBĘ AUGIMAS

APREIKŠTOS religijos sampratos apie Trejybę nereikia painioti su evoliucinių religijų triadų tikėjimais. Triadų idėjos kilo iš didelės dalies tokių ryšių, kurie sukelia minčių, bet daugiausia dėl rankos pirštų trijų sąnarių, dėl to, kad mažiausia trimis kojomis galima stabilizuoti taburetę, dėl to, kad trys atramos taškai gali išlaikyti pastatytą palapinę, dar daugiau, primityvusis žmogus ilgą laiką nesugebėjo suskaičiuoti daugiau negu iki trijų.

Be tam tikrų natūralių derinių, tokių, kaip praeitis ir dabartis, diena ir naktis, karšta ir šalta, ir vyras ir moteris, žmogus apskritai turi polinkį galvoti

triadomis: vakar, šiandien, ir rytoj; saulėtekis, vidurdienis, ir saulėlydis; tėvas, motina, ir vaikas. Triskart valio šūksniu pagerbiamas nugalėtojas. Mirusieji yra laidojami trečiąją dieną, o vėlė nuraminama triskart apiplovus vandeniu.

Dėl šitų natūralių asociacijų žmogiškajame patyrimo, religijoje atsirado triados, ir tai įvyko likus daug laiko iki to, kai Dievybių Rojaus Trejybė, arba netgi bet kuris iš jų atstovų, buvo apreikštas žmonijai. Vėliau, persai, indusai, graikai, egiptiečiai, babiloniečiai, romėnai, ir skandinavai visi turėjo triadų dievus, bet jie vis dar buvo netikros trejybės. Visos triadų dievybės buvo natūralios kilmės, ir vienu ar kitu metu atsirado išmintingiausiose Urantijos tautose. Kartais evoliucinės triados samprata susipainiodavo su apreikštos Trejybės samprata; šitokiais atvejais dažnai neįmanoma vienos atskirti nuo kitos.

1. TREJYBĖS SAMPRATA URANTIJOJE

Urantijai pirmąjį apreiškimą, vedantį į Rojaus Trejybės suvokimą, perteikė Princo Kaligastijos personalas maždaug prieš pusę milijono metų. Šią seniausiąją Trejybės sampratą pasaulis prarado neramiais laikais po planetinio maišto.

Antrą kartą sampratą apie Trejybę perteikė Adomas ir Ieva pirmajame ir antrajame soduose. Šitie mokymai nebuvo iki galo užmiršti net ir Makiventos Melkizedeko laikais, praėjus maždaug trisdešimt penkiems tūkstančiams metų, nes setitų samprata apie Trejybę išsilaikė tiek Mesopotamijoje, tiek Egipte, bet ypač Indijoje, kur ji buvo įamžinta Agni, Vedų trigalvio ugnies dievo, įvaizdžiu.

Trečiąją Trejybės pristatymą pateikė Makiventa Melkizedekas, ir šią doktriną simbolizavo trys koncentriniai apskritimai, pavaizduoti ant metalinės plokštelės, kurią Salemo išminčius nešiojo ant krūtinės. Bet Makiventai buvo labai sunku mokyti Palestinos beduinus sampratos apie Visuotinį Tėvą, Amžinąjį Sūnų, ir Begalinę Dvasią. Didžioji dalis jo mokinių manė, jog Trejybę sudaro Norlatiadeko tie trys Patys Aukštieji; nedaug buvo tokių, kurie manė, jog Trejybę sudaro Sistemos Valdovas,

[1144]▼

Žvaigždyno Tėvas, ir vietinės visatos Dievybė Kūrėjas; dar mažiau net ir neaiškiai suvokė idėją apie Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios susivienijimą Rojuje.

Salemo misionierių veiklos dėka Melkizedeko mokymai apie Trejybę palaipsniui išplito didelėje Euroazijos ir Šiaurės Afrikos dalyje. Vėlesniųjų anditų amžiais ir per epochas, kurios ėjo po Melkizedeko, dažnai sunku pamatyti skirtumą tarp triadų ir trejbių, kada abi sampratos tam tikru laipsniu susiliejo ir suaugo.

Indusai trejybiškumą suvokia kaip Būtybę, Intelektą, ir Džiaugsmą. (Vėlesnioji indų samprata buvo Brahma, Šiva, ir Višnu). Nors ankstesnius Trejybės apibūdinimus į Indiją atnešė dvasininkai setitai, bet vėlesniausias idėjas apie Trejybę atsinešė Salemo misionieriai, o jas išvystė vietiniai Indijos mąstytojai, šitas doktrinas sujungdami su evoliucinėmis triadų sampratomis.

Budistų tikėjimas sukūrė dvi trejybiško pobūdžio doktrinas: Ankstyvesnioji

buvo Mokytojas, Įstatymas, ir Brolystė; tai buvo Gautamos Sidhartos požiūris. Vėlesniąją idėją, išplitusią tarp šiaurinės atšakos Budos pasekėjų, sudarė Aukščiausiasis Viešpats, Šventoji Dvasia, ir Įsikūnijęs Išgelbėtojas.

Ir šitos indusų ir budistų idėjos buvo tikri trejybės postulatų, tai yra, monoteistinio Dievo trikarčio pasireiškimo idėja. Tikroji treybės koncepcija nėra tiesiog trijų atskirų dievų sugrupavimas draugėn.

Hebrajai žinojo apie Treybę iš kelių pasakojimų apie Melkizedeko laikus, bet jų monoteistinis uolumas, siekiant vieno Dievo, Jahvės, taip užtemdė visus tokius mokymus, jog iki to meto, kada pasirodė Jėzus, Elohimio doktrina iš žydų teologijos iš esmės buvo išrauta. Hebrajų protas negalėjo suderinti trejybės sampratos su monoteistiniu tikėjimu į Vienintelį Viešpatį, Izraelio Dievą.

Islamiškojo tikėjimo pasekėjai lygiai taip nesugebėjo suvokti Treybės idėjos. Atsirandančiam monoteizmui visada sunku toleruoti trinariškumą, kada susiduriama su politeizmu. Treybės idėja geriausiai išsivertina tose religijose, kurios turi tvirtą monoteistinę tradiciją drauge su lanksčia doktrina. Didiesiems monoteistams, hebrajams ir mohamedonams, buvo sunku matyti skirtumą tarp to, kada yra garbinami trys dievai, politeizmas, ir trinariškumo, kada yra garbinama viena Dievybė, egzistuojanti dieviškumo ir asmenybės trivieniam pasireiškime.

Jėzus savo apaštalus mokė tiesos, susijusios su Rojaus Treybės asmenimis, bet jie manė, kad jis kalba perkeltine prasme ir simboliškai. Išauklėtiems hebrajiško monoteizmo įtakoje, jiems buvo sunku puoselėti bet kokią kitą tikėjimą, kuris atrodė, jog prieštarauja viešpataujančiai jų sampratai apie Jahvę. Ir pirmieji krikščionys paveldėjo tą hebrajišką prietarą, nukreiptą prieš Treybės sampratą.

Pirmoji krikščionybės Treybė buvo paskelbta Antioke, ir ją sudarė Dievas, jo Žodis, ir jo Išmintis. Paulius žinojo apie Tėvą, Sūnų, ir Dvasios Rojaus Treybę, bet jis retai kada ją skelbė, ir ją paminėjo tikrai keliuose savo laiškuose naujai besiformuojančioms bažnyčioms. Net ir tada, kaip ir jo bičiuliai apaštalai, Paulius painiojo Jėzų, vietinės visatos Sūnų Kūrėją, su Dievybės Antruoju Asmeniu, Rojaus Amžinuoju Sūnumi.

Treybės krikščioniškąją sampratą, kuri pripažinimą ėmė išsikovoti baigiantis pirmajam amžiui po Kristaus, sudarė Visuotinis Tėvas,

[1145]▼

Nebadono Sūnus Kūrėjas, ir Salvingtono Dieviškoji Dvasia – vietinės visatos Motina Dvasia ir Sūnų Kūrėjų kuriančioji partnerė.

Nuo Jėzaus laikų Rojaus Treybės tikroji tapatybė Urantijoje nebuvo žinoma (išskyrus nedidelį skaičių individų, kuriems ji buvo apreiškta specialiai) iki jos pavaizdavimo šituose apreiškiamuose dokumentuose. Bet, nors krikščioniškoji samprata praktiškai ir buvo klaidinga, vis tik ji iš esmės buvo teisi dvasinių ryšių atžvilgiu. Tikrai dėl savo filosofinių reikšmių ir kosmologinių pasekmių šitoji samprata iš tikrųjų patiria sunkumų: Daugeliui tų, kurie turi kosminį mąstymą, sunku patikėti, jog Dievybės Antrasis Asmuo, begalinės Treybės antrasis narys, kažkada gyveno Urantijoje; ir nors dvasiniu požiūriu tai yra

teisinga, bet tai nėra tikrovės faktas. Kūrėjai Mykolai visiškai įkūnija Amžinojo Sūnaus dieviškumą, bet jie nėra toji absoliuti asmenybė.

2. TREJYBĖS VIENYBĖ IR DIEVYBĖS DAUGISKAITIŠKUMAS

Monoteizmas iškilo kaip filosofinis protestas prieš politeizmo nenuoseklumą. Iš pradžių jis išsivystė panteono organizacijų pavidalu, išskaidžius viršgamtinės veiklas į atskirus skyrius, vėliau henoteistiškai iškėlus vieną dievą virš kitų, ir galiausiai, pašalinus visus, išskyrus galutinės vertybės Vienintelį Dievą.

Trinariškumas atsiranda iš patirtinio protesto prieš negalėjimą suvokti tokios atskiros Dievybės, kurios pagal savo reikšmingumą negalima visatoje susieti su niekuo kitu ir kuri neturi žmogaus bruožų, vienovės. Gavusi pakankamai laiko, filosofija yra linkusi iš gryno monoteizmo Dievybės sampratos išimti asmenes savybes, šitaip šitą idėją apie nesusietą Dievą sumažindama iki panteistinio Absoliuto statuso. Visada buvo sunku suvokti asmenę prigimtį tokio Dievo, kuris neturi jokių lygiateisių asmeninių ryšių su kitomis ir lygiavertėmis asmenėmis būtybėmis. Asmenybė Dievybėje reikalauja, jog tokia Dievybė egzistuočių ryšyje su kita ir lygiaverte asmene Dievybe.

Trejbės sąvokos pripažinimo dėka žmogaus protas gali tikėtis suvokti kažką panašaus į meilės ir dėsno tarpusavio ryšius laiko-erdvės kūrinuose. Dvasinio įtikėjimo dėka žmogus pasiekia įžvalgą į Dievo meilę, bet greitai pamato, jog šitas dvasinis įtikėjimas neturi jokio poveikio nustatytiems materialios visatos dėsniams. Nepriklausomai nuo žmogaus tikėjimo į Dievą, kaip savo Rojaus Tėvą, tvirtumo, besiplečiantys kosmoso horizontai reikalauja, kad jis pripažintų Rojaus Dievybę kaip visuotinio dėsno tikrovę, kad jis pripažintų Trejbės aukščiausiąją valdžią, į išorę nusidriekiančią iš Rojaus ir užgožiančią net ir besivystančias visas, kurias sukuria tų trijų amžinųjų asmenų, kurių dieviškoji sąjunga yra Rojaus Trejbės faktas ir tikrovė ir amžinasis nedalomumas, Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dukros.

Ir šitoji pati Rojaus Trejbė yra reali esybė – ne asmenybė, bet, nepaisant šito, tikra ir absoliuti realybė; ne asmenybė, bet vis tiek suderinama su kartu egzistuojančiomis asmenybėmis – Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybėmis. Trejbė yra viršvisuminės Dievybės realybė, atsirandanti iš tų trijų Rojaus Dievybių susijungimo. Trejbės savybės, bruožai, ir funkcijos nėra šitų trijų Rojaus Dievybių požymių paprasta suma; Trejbės funkcijos yra kažkas unikalaus, originalaus, ir ne iki galo nuspėjama iš Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios savybių analizės.

[1146]▼

Pavyzdžiui, Mokytojas, gyvendamas žemėje, savo pasekėjams aiškino, kad teisingumas niekada nebūna *asmeninis* veiksmas; jis visada yra *grupinė* funkcija. Taip pat ir Dievai, kaip asmenys, tikrai nevykdo teisingumo. Bet būtent pačią šitą funkciją jie atlieka kaip kolektyvinė visuma, kaip Rojaus Trejbė.

Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios Trejbės susivienijimo koncepcinis suvokimas parengia žmogiškąjį protą tam, jog toliau būtų pateikiami kai kurie kiti trikarčiai

ryšiai. Teologinis samprotavimas gali būti visiškai patenkintas Rojaus Trejybės samprata, bet filosofinis ir kosmologinis samprotavimas reikalauja, jog būtų pripažįstami Pirmojo Šaltinio ir Centro kiti trivieniai susivienijimai, tos trivienybės, kuriose Begalinysis veikia visatinio pasireiškimo įvairiomis ne kaip Tėvo savybėmis – Dievo jėgos, energijos, įtampos, priežastingumo, reagavimo, potencialo, realumo, traukos, įsitempimo, modelio, principo, ir vienybės ryšiuose.

3. TREJYBĖS IR TRIVIENYBĖS

Nors žmonija kartais pasiekdavo Dievybės trijų asmenų Trejybės supratimą, bet nuoseklumas reikalauja, jog žmogiškasis intelektas suvoktų, kad yra tam tikri ryšiai tarp visų septynių Absoliutų. Bet visa tai, kas yra teisinga Rojaus Trejybės atžvilgiu, nebūtinai yra teisinga *trivienybės* atžvilgiu, nes trivienybė yra kažkas kita negu viena iš trejbių. Kai kuriais funkciniais aspektais trivienybė gali būti analogiška trejybei, bet prigimtimi ji niekada neatitinka nė vienos iš trejbių.

Mirtingasis žmogus žengia per besiplečiančių horizontų ir augančių sampratų didį amžių Urantijoje, ir jo kosminė filosofija turi vystytis greičiau, kad neatsiliktų nuo žmogiškosios minties intelektualios arenos išsiplėtimo. Plečiantis mirtingojo žmogaus kosminei sąmonei, jis suvokia tarpusavio sąsajas tarp viso to, ką jis atranda materialiam moksle, intelektualioje filosofijoje, ir dvasinėje įžvalgoje. Ir vis tik, su visu šituo tikėjimu į kosmoso vienybę, žmogus suvokia visos egzistencijos įvairovę. Nepaisant visų sampratų, susijusių su Dievybės nekintamumu, žmogus suvokia, kad jis gyvena nuolatinės kaitos ir patirtinio augimo visatoje. Nepriklausomai nuo dvasinių vertybių išlikimo suvokimo, žmogus amžinai turi atsižvelgti į jėgos, energijos, ir įtampos matematiką ir ikimatematiką.

Kokiu nors būdu amžinoji begalybės pilnatvė turi susitaikyti su besivystančių visatų laiko augimu ir su jų patirtinių gyventojų neužbaigtumu. Kokiu nors būdu visuminio begalumo samprata turi būti segmentuota ir apribota, kad mirtingas intelektas ir morontinė siela šitą koncepciją, turinčią galutinę vertę ir dvasinančią prasmę, galėtų suvokti.

Tuo metu, kai protas reikalauja kosminės tikrovės monoteistinės vienybės, tai ribinis patyrimas reikalauja postulato apie daugiskaitinius Absoliutus ir apie jų koordinavimą kosminiuose ryšiuose. Be koordinuoto egzistavimo nėra jokios galimybės tam, jog atsirastų absoliučių ryšių įvairovė, nėra jokios galimybės tam, jog veiktų diferencialai, skirtybės, modifikuotojai, nužemintojai, apribotojai, ar sumažintojai.

Šituose dokumentuose visuminė tikrovė (begalybė) buvo pateikta tokia, kokia ji egzistuoja Septyniuose Absoliutuose:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Amžinasis Sūnus.
3. Begalinė Dvasia.

4. Rojaus Sala.

5. Dievybės Absoliutas.

6. Visuotinis Absoliutas.

7. Beribis Absoliutas.

Pirmasis Šaltinis ir Centras, kuris yra Tėvas Amžinajam Sūnui, taip pat yra ir Modelis Rojaus Salai. Jis kaip asmenybė yra beribis Sūnuje, bet kaip asmenybė potencialą turi Dievybės Absoliute. Tėvas yra energija, atskleista Rojuje-Havonoje, ir tuo pačiu metu energija, paslėpta Beribiame Absoliute. Begalinysis per amžius yra atskleidžiamas Bendrai Veikiančiojo nenutrūkstamuose veiksmuose tuo metu, kada jis amžinai funkcionuoja kompensuojančioje, bet paslėptoje Visuotinio Absoliuto veikloje. Tokiu būdu Tėvas iš tiesų yra susijęs su šešiais lygiaverčiais Absoliutais, ir tokiu būdu iš tiesų visi septyni aprėpia begalybės apskritimą per visus nesibaigiančius amžinybės ciklus.

Atrodytų, jog absoliučių ryšių trivienybė yra neišvengiama. Asmenybė ieško susivienijimo su kita asmenybe absoliuto lygyje, o taip pat ir visuose kituose lygiuose. Ir šitų Rojaus trijų asmenų susivienijimas įamžina pirmąją trivienybę, Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios asmenybių sąjungą. Nes, kada šitie *trys asmenys*, kaip asmenys, susijungia suvienytam veikimui, tada šituo jie sudaro funkcinę vienybės trivienybę, ne trejybę – organinę esybę – bet vis vien trivienybę, trikartę funkcinę sancaupinę vienovę.

Rojaus Trejybė nėra trivienybė; ji nėra funkcinė vienovė; vietoje šito ji yra nepadalinta ir nedaloma Dievybė. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia (kaip asmenys) gali palaikyti ryšį su Rojaus Trejybe, nes Trejybė yra jų nepadalinta Dievybė. Tėvas, Sūnus, ir Dvasia nepalaiko jokio tokio asmeninio ryšio su pirmąja trivienybe, nes tai ir yra jų funkcinė kaip trijų asmenų sąjunga. Tikta kaip Trejybė – nepadalinta Dievybė – jie iš tiesų kolektyviai palaiko išorinį ryšį su savo asmenės sancaupos trivienybe.

Tokiu būdu iš tiesų Rojaus Trejybė užima unikalią vietą tarp absoliučių ryšių, yra kelios egzistencialios trivienybės, bet yra tikta viena egzistenciali Trejybė. Trivienybė nėra esybė. Ji yra daugiau funkcinė negu organinė. Jos nariai yra daugiau partneriai, o ne sudėtinės dalys. Trivienybės sudedamosiomis dalimis gali būti esybės, bet pati trivienybė yra susivienijimas.

Tačia, trejybę ir trivienybę galima palyginti vienu požiūriu: Abi atsiranda funkcijose, kurios yra kažkas kita, o ne sudedamųjų narių matoma požymių suma. Bet tuo metu, kai jos šitaip yra palygintinos funkciniu požiūriu, tai kitais požiūriais jos nedemonstruoja jokio kategorinio ryšio. Apytiksliai jos yra susietos taip, kaip funkcija yra susijusi su struktūra. Bet trivienybės susivienijimo funkcija nėra trejybės struktūros arba esybės funkcija.

Ir vis tik trivienybės yra realios; jos yra labai realios. Jose iš tiesų yra funkcionalizuota visuminė tikrovė, ir per jas iš tikrųjų Visuotinis Tėvas vykdo betarpišką ir asmeninę pagrindinių begalybės funkcijų kontrolę.

4. SEPTYNIOS TRIVIENYBĖS

Mėginant apibūdinti septynias trivienybes, reikia atkreipti dėmesį į tą faktą, jog kiekvienos iš jų pirminis narys yra Visuotinis Tėvas. Jis yra, buvo, ir amžinai bus: Pirmasis Visuotinis Tėvas-Šaltinis, Absoliutus Centras, Pirminė

[1148]▼

Priežastis, Visuotinis Kontrolierius, Beribis Energizuotojas, Pirminė Vienybė, Beribis Parėmėjas, Dievybės Pirmasis Asmuo, Pirminis Kosminis Modelis, ir Begalybės Esmė. Visuotinis Tėvas yra asmenė Absoliutų priežastis; jis yra Absoliutų absoliutas.

Septynių trivienybių prigimtį ir prasmę galima įsivaizduoti tokią:

Pirmoji Trivienybė – asmenė-tikslinė trivienybė. Tai šių trijų Dievybės asmenybių grupuotė:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Amžinasis Sūnus.
3. Begalinė Dvasia.

Tai yra meilės, gailestingumo, ir tarnavimo trikartė sąjunga – trijų amžinųjų Rojaus asmenybių tikslinis ir asmenis susivienijimas. Tai yra dieviškai broliškas, tvarinius mylintis, tėviškai veikiantis, ir kilimą skatinantis susivienijimas. Šitos pirmosios trivienybės dieviškosios asmenybės yra asmenybę suteikiantys, dvasią padovanojantys, ir protą duodantys Dievai.

Tai yra begalinės valios trivienybė; ji veikia per visą amžiną dabartį ir visoje laiko praeities-dabarties-ateities tėkmėje. Šitas susivienijimas sukuria valinę begalybę ir aprūpina tais mechanizmais, kurių dėka asmenė Dievybė tampa save atskleidžianti besivystančio kosmoso tvariniais.

Antroji Trivienybė – jėgos modelio trivienybė. Nesvarbu, ar tai būtų mažytis ultimatonas, deganti žvaigždė, ar skriejantis ūkas, ar net centrinė visata ar supervisatos, nuo mažiausių iki didžiausių materialių organizacijų, visada būna fizinis modelis – kosminė konfigūracija – kilusi iš šitos trivienybės funkcijos. Šitą susivienijimą sudaro:

1. Tėvas-Sūnus.
2. Rojaus Sala.
3. Bendrai Veikiantysis.

Energiją organizuoja Trečiojo Šaltinio ir Centro kosminiai įgaliotiniai; energija yra modeliuojama pagal Rojaus, absoliučios materializacijos, modelį;

bet už visos šitos nenutrūkstamos manipuliacijos yra Tėvo-Sūnaus buvimas, kurių sąjunga pirmiausia sužadino Rojaus modelį atsirandant Havonai kartu su Begalinės Dvasios, Bendrai Veikiančiojo, gimimu.

Religiniame patyrimo, tvariniai užmezga ryšį su Dievu, kuris yra meilė, bet tokia dvasinė išvalga niekada neturi užtemdyti šio modelio, kuris yra Rojus, visatos realybės protingo suvokimo. Rojaus asmenybės visiems tvariniams žadina garbinimą laisva valia dieviškosios meilės priverčiančios galios dėka ir visas tokias dvasios pagimdytas asmenybes veda į Dievo užbaigtųjų sūnų nesibaigiančios tarnystės dieviškuosius malonumus. Antroji trivienybė yra architektas tos erdvės arenos, kurioje vyksta šitos transakcijos; ji nulemia kosminės konfigūracijos modelius.

Meilė gali apibūdinti pirmosios trivienybės dieviškumą, bet modelis yra antrosios trivienybės galaktinis pasireiškimas. Kas pirmoji trivienybė yra besivystančioms asmenybėms, tas antroji trivienybė yra besivystančioms visatoms. Modelis ir asmenybė yra Pirmojo Šaltinio ir Centro veiksmų du didieji pasireiškimai; ir nesvarbu, kad ir kaip būtų sunku šitą suvokti, bet

[1149]▼

vis tiek tai yra tiesa, kad jėga-modelis ir šis mylintis asmuo yra viena ir ta pati visuotinė tikrovė; Rojaus Sala ir Amžinasis Sūnus yra lygiaverčiai, bet diametraliai priešingi nesuvokiamos Visuotinio Tėvo-Jėgos prigimties atskleidimai.

Trečioji Trivienybė – dvasinė-evoliucinė trivienybė. Dvasinio pasireiškimo visumos pradžia ir pabaiga yra šitame susivienijime, kurį sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Sūnus-Dvasia.
3. Dievybės Absoliutas.

Nuo dvasinio potencialo iki Rojaus dvasios, bet kokios dvasios tikrovės išraiška būna šitame trivienybės susivienijime, kurį sudaro Tėvo grynai dvasinė esmė, Sūnaus-Dvasios aktyvios dvasinės vertybės, ir Dievybės Absoliuto neapriboti dvasiniai potencialai. Egzistencialios dvasinės vertybės savo pirminę genezę, užbaigtą pasireiškimą, ir galutinį likimą turi šitoje trivienybėje.

Tėvas egzistuoja iki dvasios; Sūnus-Dvasia veikia kaip aktyvi kuriančioji dvasia; Dievybės Absoliutas egzistuoja kaip visaapimanti dvasia, net pranokstantis dvasią.

Ketvirtoji Trivienybė – energijos begalybės trivienybė. Šitoje trivienybėje išsiamžina visos energijos tikrovės pradžia ir pabaiga, pradedant potencialu ir baigiant monota. Šitą grupę sudaro:

1. Tėvas-Dvasia.

2. Rojaus Sala.

3. Beribis Absoliutas.

Rojus yra kosmoso jėgos-energijos sužadinimo centras – Pirmojo Šaltinio ir Centro visatinė buvimo vieta, Beribio Absoliuto kosminis centras, ir visos energijos šaltinis. Šitoje trivienybėje egzistencialiai yra begalinio kosmoso energetinis potencialas, kurio tikrai dalinis pasireiškimas yra didžioji visata ir pagrindinė visata.

Ketvirtoji trivienybė kosminės energijos pagrindinius vienetų valdo absoliučiai ir juos išlaisvina iš Beribio Absoliuto grybšnio tiesiog proporcingai potencialo besikeičiantį kosmosą valdyti ir stabilizuoti atsiradimui patirtinėse Dievybėse.

Šitoji trivienybė yra jėga ir energija. Beribio Absoliuto begalinės galimybės yra koncentruojamos apie Rojaus Salos absoliutumą, iš kur pasklinda Beribio šiaip jau statiškos ramybės neišsivaizduojami sužadinimai. Ir begalinio kosmoso nesibaigiantis materialiojo Rojaus širdies plakimas muša harmoningai su Begalinio Energizuotojo, Pirmojo Šaltinio ir Centro, nesuvokiamu modeliu ir neištiriamu planu.

Penktoji Trivienybė – reaguojančios begalybės trivienybė. Šią susivienijimą sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.

2. Visuotinis Absoliutas.

3. Beribis Absoliutas.

Šita grupė įamžina viso to, ką galima aktualizuoti nedievybės tikrovės sferose, funkcinės begalybės įgyvendinimą. Šita trivienybė

[1150]▼

demonstruoja sugebėjimą be apribojimų reaguoti į valinius, priežastinius, įtampinius, ir tėviškuosius kitų trivienybių veiksmus ir buvimus.

Šeštoji Trivienybė – kosmiškai suvienytos Dievybės trivienybė. Šią grupę sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.

2. Dievybės Absoliutas.

3. Visuotinis Absoliutas.

Tai yra Dievybės-kosmose susivienijimas, Dievybės imanentiškumas kartu su Dievybės transcendentalumu. Tai yra paskutinis dieviškumo nusidriekimas begalybės lygiuose į tas realybes, kurios yra už sudievinčios tikrovės sferų.

Septintoji Trivienybė – begalinės vienybės trivienybė. Tai yra begalybės vienybė funkciškai pasireiškianti laike ir amžinybėje, lygiavertis aktualų ir potencialų suvienijimas. Šią grupę sudaro:

1. Visuotinis Tėvas.
2. Bendrai Veikiantysis.
3. Visuotinis Absoliutas.

Bendrai Veikiantysis visuotinai integruoja visos aktualizuotos tikrovės skirtingus funkcinius aspektus visuose pasireiškimo lygiuose, pradedant ribiniais, einant per transcendentinius ir toliau iki pat absoliučių. Visuotinis Absoliutas tobulai kompensuoja tuos skirtumus, kurie yra būdingi įvairiems visos neužbaigtos tikrovės aspektams, pradedant aktyvios-valinės ir priežastinės Dievybės tikrovės beribiais potencialais ir baigiant statinės, reakcinės, nedievybės tikrovės beribėmis galimybėmis nesuvokiamose Beribio Absoliuto sferose.

Kada jie veikia šitoje trivienybėje, tada Bendrai Veikiantysis ir Visuotinis Absoliutas vienodai reaguoja į Dievybės ir nedievybės buvimus, lygiai taip, kaip ir Pirmasis Šaltinis ir Centras, kuris šitame ryšyje iš esmės yra konceptualiai neatskiriamas nuo šio AŠ ESU.

Šių prisiartinimų užtenka tam, jog būtų nušviesta šių trivienybių samprata. Nežinodami trivienybių galutiniojo lygio, jūs negalite iki galo suvokti pirmųjų septynių. Nors mes nemanome, jog būtų išmintinga mėginti ką nors aiškinti toliau, bet galime konstatuoti, jog yra penkiolika Pirmojo Šaltinio ir Centro trivienybių susivienijimų, iš kurių aštuoni šituose dokumentuose nėra apreiškiami. Šitie neapreikšti susivienijimai yra susiję su realybėmis, aktualybėmis, ir potencialybėmis, kurios pranoksta aukštybės patirtinį lygį.

Trivienybės yra begalybės funkcinis pusiausvyros ratas, Septynių Begalybės Absoliutų unikalumo suvienijimas. Būtent egzistencialus trivienybių buvimas Tėvą-AŠ ESU įgalina patirti begalybės funkcinę vienybę, nepaisant begalybės pasidalinimo į septynis Absolius. Pirmasis Šaltinis ir Centras yra visų trivienybių vienijantis narys; jame viskas turi beribę pradžią, amžiną egzistavimą, ir begalinius likimus – “iš jo susideda viskas.”

Nors šitų susivienijimų Tėvo-AŠ ESU begalybė negali padidinti, bet jie tikrai susidaro tam, jog padarytų įmanomus jo realybės ikibegalinius ir ikiabsoliučius pasireiškimus. Šios septynios trivienybės padaugina daugiapusiškumą, įamžina

[1151]▼

naujas gelmes, sudievina naujas vertybes, atskleidžia naujus potencialus, apreiškia naujas prasmes, ir visi šitie įvairūs pasireiškimai laike ir erdvėje ir amžinajame kosmose egzistuoja šio AŠ ESU pirminės begalybės hipotetiniame sąstingyje.

5. TRISAJUNGOS

Egzistuoja kai kurie kiti trivieniai ryšiai, kurie savo struktūroje neturi Tėvo narystės, bet jie nėra tikrosios trivienybės, ir visada jie skiriasi nuo Tėvo trivienybių. Jie vadinami įvairiai, pagalbinės trivienybės, lygiavertės narystės trivienybės, ir *trisajungos*. Jie yra trivienybių egzistavimo pasekmė. Du iš šitų susivienijimų yra sudaryti šitaip:

Aktualybės Trisajunga. Šią trisajungą sudaro trijų absoliučių aktualų tarpusavio ryšys:

1. Amžinasis Sūnus.
2. Rojaus Sala.
3. Bendrai Veikiantysis.

Amžinasis Sūnus yra dvasinės realybės absoliutas, absoliuti asmenybė. Rojaus Sala yra kosminės realybės absoliutas, absoliutus modelis. Bendrai Veikiantysis yra proto realybės absoliutas, lygiavertis dvasinės realybės absoliutui, ir asmenybės ir jėgos egzistencialios Dievybės sintezė. Dėl šito trivienio susivienijimo atsiranda aktualizotos tikrovės – dvasinės, kosminės, ir protinės – visumos koordinavimas. Jis yra beribis aktualybėje.

Potencialumo Trisajunga. Šią trisajungą sudaro trijų potencialumo Absoliutų susivienijimas:

1. Dievybės Absoliutas.
2. Visuotinis Absoliutas.
3. Beribis Absoliutas.

Šitokiu būdu tarpusavyje yra susieti visos paslėptos energetinės tikrovės – dvasinės, protinės, ar kosminės – begalybės rezervuarai. Šitas susivienijimas įgyvendina visos paslėptos energetinės realybės integraciją. Savo potencialu jis yra begalinis.

Kaip trivienybės pirmiausia yra susijusios su funkciniu begalybės suvienijimu, taip trisajungos yra iš tiesų išitraukusios į patirtinių Dievybių kosminį atsiradimą. Trivienybės yra susijusios netiesiogiai, bet trisajungos yra

susijusios betarpiškai, su patirtinėmis Dievybėmis – Aukščiausiąja, Galutiniąja, ir Absoliučia. Jos susidaro atsirandančioje Aukščiausiosios Būtybės jėgos-asmenybės sintezėje. Ir erdvės laiko tvariniams Aukščiausioji Būtybė yra šio AŠ ESU vienybės atsiskleidimas.

[Pateikta Neadono Melkizedeko.]

[1152]▼

105 DOKUMENTAS

DIEVYBĖ IR TIKROVĖ

NET ir visatos protingų būtybių aukštos kategorijos begalybę suvokia tikrai iš dalies, o tikrovės užbaigtumą supranta tikrai santykinai. Žmogiškajam protui, kada jis stengiasi įsiskverbti į viso to, kas yra vadinama realus, prigimtį ir likimo amžinybės paslaptį, gali būti naudinga pažvelgti į šią problemą taip, kad amžinybę-begalybę suvoktų kaip beveik begalinę elipsę, kurią sukuria viena absoliuti priežastis ir kuri veikia visame šitame visuotiniame begalinės įvairovės apskritime, visą laiką siekdama kokio nors absoliutaus ir begalinio likimo potencialo.

Kada mirtingojo intelektas mėgina suvokti tikrovės visumos koncepciją, tada toks ribinis protas akivaizdžiai susiduria su begalybės tikrove; tikrovės visuma yra begalybė ir dėl to niekada jos negali iki galo suvokti joks protas, kuris koncepciniu potencialu yra ikibegalinis.

Žmogiškasis protas vargu ar gali suformuoti adekvačią sampratą apie amžinąsias egzistencijas, o be tokio suvokimo neįmanoma pavaizduoti net ir mūsų sampratų apie tikrovės visumą. Nepaisant šito, mes galime pamėginti tai pateikti, nors visiškai gerai žinome, jog mūsų sampratas reikia labai smarkiai iškreipti, jas išverčiant-modifikuojant į mirtingojo proto suvokiamus lygius.

1. FILOSOFINĖ ŠIO AŠ ESU KONCEPCIJA

Absoliučiai pirminę begalybės priežastį visatų filosofai priskiria Visuotiniam Tėvui, kuris veikia kaip begalinis, amžinasis, ir absoliutus AŠ ESU.

Mirtingajam intelektui perteikiant šią idėją apie begalinį AŠ ESU, atsiranda daug pavojingų elementų, kadangi šitoji koncepcija yra tokia tolima žmogiškajam patirtiniam supratimui, jog sukelia rimtus prasmų iškraipymus ir neteisingą vertybių sampratą. Ir vis tik, šio AŠ ESU filosofinė samprata iš tiesų ribinėms būtybėms suteikia tam tikrą pagrindą mėginant iš dalies suvokti absoliučias ištakas ir begalinius likimus. Bet visuose mūsų mėginimuose nušviesti tikrovės genezę ir atsiradimą, tebūnie aišku, jog šita koncepcija AŠ ESU yra, visomis asmenybės prasmėmis ir vertybėmis, sinonimiška Pirmajam Dievybės Asmeniui, visų asmenybių Visuotiniam Tėvui. Bet šio AŠ ESU šitas postulatų nėra taip aiškiai identifikuojamas visuotinės tikrovės nesudievinose sferose.

Šis AŠ ESU yra Begalinysis; šis AŠ ESU taip pat yra begalybė. Sekos, laiko požiūriu, visa tikrovė atsiranda iš šio begalinio AŠ ESU, kurio atskiras

egzistavimas praeities begalinėje amžinybėje turi būti ribinio tvarinio pirmaeilis filosofinis

[1153]▼

postulatas. Šio AŠ ESU koncepcija pažymi beribę begalybę, nediferencijuotą tikrovę viso to, kas kada nors galėtų būti per visą begalinę amžinybę.

Kaip egzistenciali koncepcija, šis AŠ ESU nėra nei sudievinas, nei nesudievinas, nei aktualus, nei potencialus, nei asmenis, nei neasmenis, nei statinis, nei dinaminis. Begalinią negalima pritaikyti jokio apibūdinimo, išskyrus tai, jog būtų konstatuota, kad šis AŠ ESU yra. Šio AŠ ESU filosofinis postulatas yra vienintelė visatos sąvoka, kurią suvokti kažkuria prasme yra sunkiau negu Beribio Absoliuto sąvoka.

Ribiniam protui tiesiog turi būti pradžia, ir nors niekada nebuvo tikrovės realios pradžios, bet vis tiek yra tam tikri priežastiniai ryšiai, kurių dėka tikrovė pasireiškia begalybei. Apie ikitikrovę, pirminę, amžinybės situaciją, galima mąstyti maždaug taip: Kažkuriuo be galo tolimu, hipotetiniu, praeities amžinybės momentu, šį AŠ ESU buvo galima suvokti tiek kaip substanciją, tiek kaip ne substanciją, tiek kaip priežastį, tiek kaip pasekmę, tiek kaip valios išreiškimą, tiek kaip reakciją. Štuo hipotetiniu amžinybės momentu nėra jokio diferencijavimosi per visą begalybę. Begalybę užpildo Begalinysis; Begalinysis apglėbia begalybę. Tai yra hipotetinis statinis amžinybės momentas; aktualiai vis dar tebėra savo potencialų viduje, o potencialai dar nepasirodė šio AŠ ESU begalybėje. Bet net ir šitoje tariamoje situacijoje mes turime daryti prielaidą dėl galimybės, jog egzistuoja asmenė valia.

Visada atsiminkite, jog tai, kaip Visuotinę Tėvą suvokia žmogus, yra asmeninis patyrimas. Dievą, kaip savo dvasinę Tėvą, galima suvokti jums ir visiems kitiems mirtingiesiems; bet *jūsų patirtinė garbinimo samprata apie Visuotinę Tėvą visada bus mažesnė už jūsų filosofinę Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU, begalybės postulatą*. Kada mes kalbame apie Tėvą, tada mes turime omeny tokį Dievą, kokį gali suprasti jo tvariniai tiek aukšti, tiek žemi, bet didesnioji Dievybės dalis yra tokia, kurios visatų tvariniai suvokti negali. Dievas, jūsų Tėvas ir mano Tėvas, yra ta Begaliniojo fazė, kurią mes suvokiame savo asmenybėmis kaip aktualią patirtinę tikrovę, bet šis AŠ ESU mums visą laiką išlieka kaip hipotezė atžvilgiu viso to, ko pažinti apie Pirmąjį Šaltinį ir Centrą mes jaučiame, jog negalima. Ir galbūt net ir toji hipotezė toli gražu negali perteikti pirminės tikrovės nesuvokiamos begalybės.

Visatų visata, su savo gyvenančių asmenybių nesuskaičiuojamomis gausybėmis, yra milžiniškas ir sudėtingas organizmas, bet Pirmasis Šaltinis ir Centras yra be galo daug sudėtingesnis negu šios visatos ir asmenybės, kurios tapo realios reaguodamos į jo valinius mandatus. Kada jūs jaučiate pagarbią baimę pagrindinės visatos didybei, susimąstykite minutėlę, jog net ir šitoji nesuvokiama kūrinija negali būti kas nors daugiau negu Begaliniojo dalinis atskleidimas.

Begalybė iš tiesų yra toli nuo mirtingojo suvokimo patirtinio lygio, bet net ir šitame amžiuje Urantijoje jūsų sampratos apie begalybę auga, ir jos auga ir toliau per jūsų visą begalinę karjerą, nusidriekiančią tolyn į ateities amžinybę

Beribė begalybė ribiniam tvariniui yra beprasmė, bet begalybė sugeba save apriboti ir gali būti kaip tikrovė išreikšta visuose egzistavimo lygiuose visatose. Ir tas veidas, kurį Begalinysis atsuka į visas visatų asmenybes yra Tėvo, meilės Visuotinio Tėvo, veidas.

2. ŠIS AŠ ESU KAIP TRIVIENYBĖ IR KAIP SEPTINKARTIS

Nagrinėjant tikrovės genezę, visą laiką turėkite minty, kad visa absoliuti tikrovė yra iš amžinybės ir egzistencijos pradžios neturi. Absoliučia

[1154]▼

tikrovė mes laikome Dievybės tris egzistencialius asmenis, Rojaus Salą, ir tris Absolius. Šitos septynios realybės yra lygiaverčiai amžinos, nepaisant to, jog mes vartojame laiko-erdvės kalbą tam, kad žmogiškosioms būtybėms perteiktume jų kilmę sekos požiūriu.

Remiantis tikrovės kilmės chronologišku pavaizdavimu, turi būti postuluojamas teorinis "pirmosios" valinės išraiškos ir "pirmosios" pasekminės reakcijos momentas šio AŠ ESU viduje. Mėgindami pavaizduoti tikrovės genezę ir atsiradimą, šitą etapą galėtume suvokti kaip Begaliniojo atsiskyrimą nuo Begalumo, bet šito dualaus ryšio postulavimas visada turi būti išplečiamas iki trivienybės koncepcijos, pripažįstant Begalybės, šio AŠ ESU, amžinąjį kontinuumą.

Šio AŠ ESU savo paties metamorfozė aukščiausiąjį tašką pasiekia įvairiai diferencijuodama sudieviną tikrovę ir nesudieviną tikrovę, potencialią ir aktualią realybę, ir kai kurias kitas realybes, kurias vargu ar būtų galima šitaip klasifikuoti. Šio teorinio monistinio AŠ ESU šituos diferencijavimus amžinai integruoja vienu ir tuo pačiu metu atsirandantys ryšiai šito paties AŠ ESU viduje – ikipotenciali, ikireali, ikiasmenė, vienoviška ikitikrovė, kuri, nors yra begalinė, bet Pirmojo Šaltinio ir Centro akivaizdoje yra atskleidžiama kaip absoliuti ir kaip asmenybė yra atskleidžiama Visuotinio Tėvo beribėje meilėje.

Šitomis vidinėmis metamorfozėmis šis AŠ ESU sukuria pagrindą savojo aš septinkarčiam ryšiui. Filosofinė (laiko) samprata apie atskirą AŠ ESU ir pereinamoji (laiko) samprata apie šį AŠ ESU kaip trivienybę dabar gali būti išplėtos, kad aprėptų šį AŠ ESU kaip septinkartį. Šitą septinkartę – arba septynių fazių – prigimtį geriausiai galima įsivaizduoti Septynių Begalybės Absoliutų atžvilgiu:

1. *Visuotinis Tėvas*. Amžinojo Sūnaus AŠ ESU tėvas. Tai yra aktualybių pirminis asmenybės ryšys. Sūnaus absoliuti asmenybė Dievo tėvystės realybę padaro absoliučią ir sukuria potencialią visų asmenybių sūnystę. Šitas ryšys sukuria Begaliniojo asmenybę ir užbaigia savo dvasinį atskleidimą Pirminio Sūnaus asmenybe. Šio AŠ ESU šitą fazę dvasiniuose lygiuose iš dalies gali patirti net ir mirtingieji, kurie, nors dar yra materialiam kūne, mūsų Tėvą gali garbinti.

2. *Visuotinis Kontrolierius*. AŠ ESU yra Amžinojo Rojaus priežastis. Tai yra aktualybių pirminis neasmenis ryšys, pirmasis nedvasinis susivienijimas. Visuotinis Tėvas yra Dievas-kaip-meilė; Visuotinis Kontrolierius yra Dievas-kaip-modelis. Šitas ryšys sukuria formas – konfigūracijos – potencialą ir nulemia neasmenio ir nedvasinio ryšio pirminį modelį – pirminį modelį, pagal kurį yra daromos visos kopijos.

3. *Visuotinis Kūrėjas*. AŠ ESU kaip vienas su Amžinuoju Sūnumi. Šita Tėvo ir Sūnaus sąjunga (esant Rojui) pradeda kūrybinį ciklą, kuris yra užbaigiamas bendros asmenybės ir amžinosios visatos atsiradimu. Ribinio mirtingojo požiūriu, tikrovė savo tikrąją pradžią gauna su Havonos kūrinio atsiradimu amžinybėje. Šitas Dievybės kūrybinis veiksmas yra įvykdytas Veiksmo Dievo ir per Veiksmo Dievą, kuris iš esmės yra Tėvo–Sūnaus vienybė, pasireiškianti visuose aktuose lygiuose ir visiems aktuose lygiams. Dėl to dieviškąjį kūrybiškumą būtinai apibūdina vienybė, o šitoji vienybė yra Tėvo–Sūnaus dualybės ir Tėvo–Sūnaus–Dvasios Trejybės absoliučios vienovės išorinis atspindėjimas.

[1155]▼

4. *Begalinis Rėmėjas*. AŠ ESU kaip pats save suvienijantis. Tai yra tikrovės statikos ir potencialų pirminis susivienijimas. Šitame ryšyje, visi ribiniai ir beribiai yra kompensuojami. Šio AŠ ESU šitoji fazė geriausiai yra suprantama kaip Visuotinis Absoliutas – Dievybės Absoliuto ir Beribio Absoliuto vienytojas.

5. *Begalinis Potencialas*. AŠ ESU kaip save apribojantis. Tai yra begalybės etalonas, kuris amžinai liudija šio AŠ ESU valinį savęs apribojimą, kurio dėka buvo pasiekta trikartė saviraiška ir savęs atskleidimas. Šio AŠ ESU šitoji fazė paprastai yra suprantama kaip Dievybės Absoliutas.

6. *Begalinis Sugebėjimas*. AŠ ESU statinis–reaguojantis. Tai yra begalinė matrica, galimybė visos ateities kosminiam plėtimuisi. Šitoji AŠ ESU fazė galbūt geriausiai yra suvokiama kaip Beribio Absoliuto viršgravitacinis buvimas.

7. *Begalybės Visuotinėsis*. AŠ ESU kaip AŠ ESU. Tai yra Begalybės sąstingis arba savo pačios ryšys, begalybės–tikrovės amžinasis faktas ir tikrovės–begalybės visuotinė tiesa. Tiek, kiek šitas ryšys yra matomas kaip asmenybė, tai jis visatoms yra atskleidžiamas kaip visų asmenybių – net ir absoliučios asmenybės – dieviškasis Tėvas. Tiek, kiek šitą ryšį galima išreikšti neasmeniu požiūriu, tai visata su juo kontaktuoja kaip grynos energijos ir grynos dvasios absoliutus koherentiškumas Visuotinio Tėvo akivaizdoje. Tiek, kiek šitą ryšį galima suvokti kaip absoliutą, tai jis yra atskleidžiamas kaip Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumas; jame visi mes gyvename ir judame ir turime savo būtį, pradedant erdvės tvariniais ir baigiant Rojaus piliečiais; ir tai yra lygiai tiek pat tiesa dėl pagrindinės visatos, kiek ir dėl iki begalybės mažo ultimato, lygiai tiek pat tai yra tiesa dėl to, kas bus, kaip ir dėl to, kas yra ir kas buvo.

3. SEPTYNI BEGALYBĖS ABSOLIUTAI

Tie septyni pirminiai ryšiai šio AŠ ESU viduje įsiamžina kaip Septyni Begalybės Absoliutai. Bet nors mes ir galime pavaizduoti tikrovės kilmes ir begalybės diferenciaciją nuosekliu pasakojimu, vis tik iš tikrųjų visi septyni Absoliutai yra besąlygiškai ir lygiaverčiai amžini. Galbūt mirtingųjų protui reikalinga suvokti jų pradžią, bet visada šitą sampratą turėtų nustelbti tas suvokimas, jog šie septyni Absoliutai pradžios neturi; jie yra amžini ir tokie buvo visada. Septyni Absoliutai yra tikrovės prielaida. Šituose dokumentuose jie buvo pavaizduoti tokiu būdu:

1. *Pirmasis Šaltinis ir Centras*. Pirmasis Dievybės Asmuo ir pirminis nedievybės modelis, Dievas, Visuotinis Tėvas, kūrėjas, kontrolierius, ir rėmėjas; visuotinė meilė, amžinoji dvasia, ir begalinė energija; visų potencialų potencialas ir visų aktualų šaltinis; visos statikos stabilumas ir visų pakitimų dinamiškumas; modelio šaltinis ir asmenų Tėvas. Kolektyviai, visi septyni Absoliutai prilygsta amžinybei, bet pats Visuotinis Tėvas yra iš tikrųjų begalinis.

2. *Antrasis Šaltinis ir Centras*. Dievybės Antrasis Asmuo, Amžinasis ir Pirminis Sūnus; absoliučios šio AŠ ESU asmenybės realybės ir pagrindas tam, kad būtų įgyvendinama-atskleidžiama "AŠ ESU asmenybė." Nė viena asmenybė negali turėti vilties, jog pasieks Visuotinį Tėvą kaip nors kitaip, kaip tik per jo Amžinąjį Sūnų; taip pat nė viena asmenybė negali

[1156]▼

pasiekti egzistencijos dvasinių lygių be šito absoliutaus modelio visoms asmenybėms veikimo ir pagalbos. Antrajame Šaltinyje ir Centre dvasia yra beribė, tuo tarpu asmenybė yra absoliuti.

3. *Rojus Šaltinis ir Centras*. Antrasis nedievybės modelis, amžinoji Rojaus Sala; pagrindas tam, kad būtų įgyvendinama-atskleidžiama "AŠ ESU jėga," ir pagrindas tam, kad būtų sukurama gravitacijos kontrolė per visas visas. Kas susiję su visa aktualizuota, nedvasine, neasmene, ir nevaline tikrove, tai Rojus yra modelių absoliutas. Lygiai taip, kaip dvasinę energiją su Visuotiniu Tėvu susieja Motinos-Sūnaus absoliuti asmenybė, taip visą kosminę energiją sugriebia Pirmojo Šaltinio ir Centro gravitacijos kontrolė per Rojaus Salos absoliutų modelį. Rojus nėra erdvėje; erdvė egzistuoja Rojaus atžvilgiu, ir judėjimo ryšį su laiku nulemia Rojus. Amžinoji Sala yra absoliučios ramybės būsenoje; visa kita organizuota ir organizuojama energija yra amžinojo judėjimo būsenoje; visoje erdvėje, tikrai Beribio Absoliuto buvimas yra nejudantis, ir šis Beribis yra lygiavertis Rojui. Rojus egzistuoja erdvės centre, Beribis pripildo jį, ir visa santykinė egzistencija turi savo būtį tarp šitos sferos ribų.

4. *Trečiasis Šaltinis ir Centras*. Dievybės Trečiasis Asmuo, Bendrai Veikiantysis; Rojaus kosminių energijų begalinis suvienytojas su Amžinojo Sūnaus dvasinėmis energijomis; valios motyvų ir jėgos mechanikos tobulas

koordinatorius; visos aktualizuotos ir aktualizuojamos tikrovės vienytojas; Begalinė Dvasia daugybės savo vaikų tarnavimu atskleidžia Amžinojo Sūnaus gailingumą, nors tuo pačiu metu ji veikia kaip begalinis manipulatorius, amžinai įaudžiantis Rojaus modelį į erdvės energijas. Šitas pats Bendrai Veikiantysis, šitas Veiksmo Dievas, yra Tėvo-Sūnaus begalinių planų ir tikslų tobulas išreiškimas, tuo tarpu pats veikia kaip proto šaltinis ir intelekto padovanojas toli nusidriekiančio kosmoso visiems tvariniams.

5. *Dievybės Absoliutas*. Priežastinės, potencialiai asmenės visuotinės tikrovės galimybės, viso Dievybės potencialo visuma. Dievybės Absoliutas yra beribių, absoliučių, ir nedievybės realybių tikslinis ribotojas. Dievybės Absoliutas yra absoliuto ribotojas ir absoliutintojas to, kas yra apribota – likimo pradėjėjas.

6. *Beribis Absoliutas*. Statinis, reaguojantis, laikinai sustabdantis veikimą; šio AŠ ESU neapreikšta kosminė begalybė; nesudievinčios tikrovės visuma ir viso neasmenio potencialo užbaigtumas. Erdvė apriboja Beribio veikimą, bet Beribio buvimas yra be apribojimo, begalinis. Pagrindinė visata turi koncepcinę periferiją, tačiau Beribio buvimas yra neribotas; net ir amžinybė negali išnaudoti šito nedievybės Absoliuto beribės ramybės.

7. *Visuotinis Absoliutas*. Suvienytojas to, kas yra sudievinčias, ir to, kas yra nesudievinčias; suderintojas to, kas yra absoliutus, ir to, kas yra santykinis. Visuotinis Absoliutas (būdamas statinis, potencialus, ir asociatyvus) kompensuoja įtampą tarp to, kas egzistuoja amžinai, ir to, kas yra neužbaigtas.

Septyni Begalybės Absoliutai sudaro tikrovės ištakas. Mirtingųjų proto požiūriu, Pirmasis Šaltinis ir Centras atrodytų, kad yra pirmesnis už visus absoliutus. Bet tokį postulatą, kad ir koks jis būtų naudingas, paverčia nepagrįstu

[1157]▼

Sūnaus, Dvasios, trijų Absoliutų, ir Rojaus Salos amžinybės sambūvis.

Tai yra *tiesa*, jog Absoliutai yra šio AŠ ESU-Pirmojo Šaltinio ir Centro pasireiškimai; tai yra *faktas*, jog šitie Absoliutai niekada neturėjo pradžios, bet yra lygiaverčiai amžinieji su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru. Amžinybėje absoliutų ryšių niekada negalima pateikti be paradoksų laiko kalba ir erdvės sampratos modeliais. Tačiau nepaisant visokios painiavos, susijusios su Septynių Begalybės Absoliutų kilme, vis tiek tai yra tiek faktas, tiek tiesa, jog visa tikrovė remiasi jų amžinu egzistavimu ir begalybės ryšiais.

4. VIENYBĖ, DUALYBĖ, IR TRIVIENYBĖ

Visatos filosofai šio AŠ ESU amžinąjį egzistavimą postuluoja kaip visos tikrovės pirminį šaltinį. Ir tuo pačiu metu su šituo jie postuluoja šio AŠ ESU savo paties segmentavimąsi į pirminius savo paties ryšius – į septynias begalybės fazes. Irgi tuo pačiu metu su šita prielaida egzistuoja trečiasis

postulatas – Septynių Begalybės Absoliutų atsiradimas amžinybėje ir šio AŠ ESU ir šitų septynių absoliutų septynių fazių dualaus susivienijimo įsiamžinimas.

Šio AŠ ESU savęs atskleidimas tokiu būdu prasideda nuo statiškojo savojo aš, eina per savojo aš segmentavimąsi ir ryšius su savuoju aš ir baigiasi absoliučiais ryšiais, ryšiais su iš savęs kilusiais Absoliutais. Tokiu būdu dualybė ima egzistuoti Septynių Begalybės Absoliutų amžinajame susivienijime su save atskleidžiančio AŠ ESU savo paties segmentuotų fazių septinkarte begalybe. Šitie dualūs ryšiai, visatoms įsiamžinantys kaip Septyni Absoliutai, įamžina bazinius pagrindus visai visatų tikrovei.

Kažkada buvo konstatuota, jog vienybė pagimdo dualybę, jog dualybė pagimdo trivienybę, ir jog trivienybė yra visų daiktų amžinasis protėvis. Iš tikrųjų, egzistuoja pirminių ryšių trys didžiosios klasės, ir jos yra tokios:

1. *Vienybės ryšiai*. Ryšiai, egzistuojantys šio AŠ ESU viduje kaip jo vienybė, yra suvokiami kaip trikartis, o tada kaip septinkartis savęs paties diferencijavimas.

2. *Dualybės ryšiai*. Ryšiai, egzistuojantys tarp šio AŠ ESU kaip septinkarčio ir Septynių Begalybės Absoliutų.

3. *Trivienybės ryšiai*. Tai yra Septynių Begalybės Absoliutų funkciniai susivienijimai.

Trivienybės ryšiai iškyla ant dualybės pamatų dėl to, jog Absoliutų tarpusavio susivienijimai yra neišvengiami. Tokie trivienybės susivienijimai įamžina visos tikrovės potencialą; jie aprėpia tiek sudieviną, tiek ir nesudieviną tikrovę.

Šis AŠ ESU yra beribė begalybė kaip *vienybė*. Dualybės įamžina tikrovės *pamatus*. Trivienybės ima įgyvendinti begalybę kaip visuotinę *funkciją*.

Ikiegzistencialai ima egzistuoti šiuose septyniuose Absoliutuose, o egzistencialai tampa funkciniai trivienybėse, baziniame Absoliutų susivienijime. Ir kartu su trivienybių įamžinimu yra parengta visatos arena – potencialai egzistuoja ir aktualai yra atsiradę – o amžinybės pilnatvė liudija kosminės energijos diversifikaciją, Rojaus dvasios išplitimą, ir proto padovanojimą kartu su asmenybės dovana, šito dėka visi vediniai iš šitų Dievybių ir Rojaus yra suvienyti

[1158]▼

patyrimo dėka tvarinių lygyje, o kitų metodų pagalba yra suvienyti aukštesniame negu tvarinių lygyje.

5. RIBINĖS TIKROVĖS PASKLEIDIMAS

Lygiai taip, kaip šio AŠ ESU pirminė diversifikacija turi būti priskirta neatsiejamam ir savaiminiam valios aktui, taip ir ribinės tikrovės paskleidimas

turi būti priskirtas Rojaus Dievybės valiniams veiksams ir funkcinį trivienybį ataidinčiams suderinimams.

Anksčiau negu buvo sudievinta ribinė tikrovė, atrodytų, jog visos tikrovės diversifikavimas įvyko absoliučiuose lygiuose; bet tas valinis veiksmas, paskleidžiantis ribinę tikrovę, pažymi absoliutumo apribojimą ir reiškia santykinumą atsiradimą.

Nors šitą pasakojimą mes pateikiame kaip seką ir istorinį atsiradimą to, kas yra ribinis, pavaizduojame kaip tiesioginį absoliuto vedinį, bet omeny reikėtų turėti tai, jog transcendentalai buvo tiek iki viso to, kas yra ribinis, tiek ir po viso to, kas yra ribinis. Transcendentiniai galutinumai yra, ribinio atžvilgiu, tiek priežastiniai, tiek užbaigtiniai.

Ribinė galimybė yra neatskiriama nuo Begaliniojo, bet galimybės pavertimas į tikimybę ir neišvengiamybę turi būti priskiriamas Pirmojo Šaltinio ir Centro, sužadinančio visus trivienybės susivienijimus, savaiminei laisvai valiai. Tiktai Tėvo valios begalybė galėjo absoliutų egzistencijos lygį amžinai apriboti taip, kad atsirastų galutinis arba, kad sukurtų ribinį.

Atsiradus santykinei ir apribotai erdvei, pradeda egzistuoti naujas tikrovės ciklas – augimo ciklas – didingas šuolis žemyn iš begalybės aukštumų į ribinę sferą, amžinai besisukančią į vidų, link Rojaus ir Dievybės, visada siekiančią šitų aukščiausių tikslų, kurie prilygsta amžinybės šaltiniui.

Šitos nesuvokiamos transakcijos pažymi visatos istorijos pradžią, pažymi paties laiko atsiradimą. Tvariniui, pradžia to, kas yra ribinis, yra tikrovės genezė; tvarinio proto požiūriu, nėra suvokiamos aktualybės, kuri būtų ankstesnė už ribinę. Šita naujai atsirandanti ribinė tikrovė egzistuoja dviejose pirminėse fazėse:

1. *Pirminiuose maksimumuose*, aukščiausiuoju laipsniu tobuloje tikrovėje, visatos ir tvarinio Havonos tipas.

2. *Antriniuose maksimumuose*, aukščiausiuoju laipsniu išstobulintoje tikrovėje, supervisatos tipo tvariniai ir kūriniai.

Tada, yra šitie du pirminiai pasireiškimai: iš esmės tobuli ir evoliuciškai išstobulinti. Abu jie yra suderinti amžinybės ryšiuose, bet laiko sferose jie atrodo skirtingi. Laiko faktorius reiškia augimą tam, kas auga; antriniai ribiniai auga; dėl to tie, kurie auga, turi atrodyti kaip neužbaigti laike. Bet šitie skirtumai, kurie yra tokie svarbūs šitoje Rojaus pusėje, neegzistuoja amžinybėje.

Mes kalbame apie tuos, kuri yra tobuli ir išstobulinti, kaip apie pirminius ir antrinius maksimumus, bet yra dar ir kitas tipas: Dėl sutrejbinių ir kitokių ryšių tarp pirminių ir antrinių atsiranda tretiniai maksimumai – daiktai, prasmės, ir vertybės, kurios nėra nei tobulos, nei išstobulintos, ir vis tiek yra suderintos su abiem protėviniais faktoriais.

6. RIBINĖS TIKROVĖS ATGARSIAI

Visas ribinių egzistencijų paskleidimas reiškia perėjimą iš potencialų į aktualus tarp funkcinės begalybės absoliučių susivienijimų ribų. Iš tų daugelio atgarsių į ribinio kūrybinį aktualizavimą galima būtų paminėti:

1. *Dievybės reagavimą*, patirtinės aukštybės trijų lygių atsiradimą; asmenės dvasios aukštybės aktualybę Havonoje, potencialą asmenės-galios aukštybei ateities didžiojoje visatoje, ir patirtinio proto, veikiančio aukštybės tam tikrame lygyje, sugebėjimą kažkokiai nežinomai funkcijai ateities pagrindinėje visatoje.

2. *Visatos reagavimą*, įsitraukusį į architektūrinių planų sužadinimą supervisatos erdvės lygiui, ir šitoji evoliucija vis dar tebeprogresuoja per visą septynių supervisatų fizinę organizaciją.

3. *Tvarinio atgarsis* į ribinės tikrovės paskleidimą baigėsi Havonos amžinųjų gyventojų ir iš septynių supervisatų išstobulintų evoliucinių kylančiųjų kategorijos tobulų būtybių atsiradimu. Bet pasiekti tobulumą evoliuciniu (laiko kūrybiniu) patyrimu reiškia kažką kitą negu pradinio taško tobulumą. Tokiu būdu evoliuciniuose kūriniuose atsiranda netobulumas. Ir tai yra potencialaus blogio kilmė. Netinkamas prisitaikymas, disharmonija, ir konfliktas, visi šitie dalykai yra neatskiriami nuo evoliucinio augimo, pradedant fizinėmis visatomis ir baigiant asmeniais tvariniais.

4. *Dieviškumo reagavimą* į netobulumą, neatskiriama nuo evoliucijos laiko atsilikimo, atskleidžia Dievo Septinkarčio kompensuojantis buvimas, kurio veiklos dėka tai, kas tobulėja, yra integruojama tiek su tuo, kas yra tobula, tiek ir su tuo, kas yra išstobulinta. Šitas laiko atsilikimas yra neatskiriamas nuo evoliucijos, kuri yra kūryba laike. Dėl šito, o taip pat ir dėl kitų priežasčių, Aukščiausiojo visagalybė remiasi Dievo Septinkarčio dieviškumo sėkmėmis. Šitas laiko atsilikimas įgalina tvarinį dalyvauti dieviškajame kūrime leisdamas tvarinių asmenybėms tapti partneriais su Dievybe siekiant maksimalaus išsivystymo. Net mirtingojo tvarinio materialus protas šitokiu būdu tampa dieviškojo Derintojo partneriu dualizuojant nemirtingą sielą. Dievas Septinkartis taip pat suteikia kompensavimo metodus įgimto tobulumo patirtiniams apribojimams, o taip pat kompensuoja netobulumo apribojimus, esančius iki kilimo.

7. TRANSCENDENTALŲ ATSIKILIMAS

Transcendentalai yra ikibegaliniai ir ikiabsoliutūs, bet viršribiniai ir virštvarininiai. Transcendentalai atsiranda kaip integruojantis lygis absoliutų supervertybes abipusiškai susiedamas su ribinių maksimaliomis vertybėmis. Tvarinio požiūriu, tai, kas yra transcendentalus, atrodytų, jog atsirado kaip ribinio pasekmė; amžinybės požiūriu, tai yra anksčiau už ribinį; ir yra tokių,

kurie transcendentalą laiko ribinio "iki-aidu."

Tas, kas yra transcendentalus, nebūtinai yra nesivystantis, bet ribinio prasme jis yra virševoliucinis; taip pat jis nėra ir nepatirtinis, bet jis yra viršpatirtinis, kaip tą supranta tvariniai. Galbūt

[1160]▼

tokio paradokso geriausia iliustracija yra centrinė tobulumo visata: Ji vargu ar yra absoliuti – tikrai Rojaus Sala yra tikrai absoliuti "materializuota" prasme. Nėra ji ir ribinis evoliucinis kūrinys, kaip yra septynios supervisatos. Havona yra amžina, bet nėra nesikeičianti ta prasme, jog būtų neauganti visata. Joje gyvena tvariniai (Havonos vietiniai gyventojai), kurie iš tikrųjų niekada nebuvo sukurti, nes jie egzistuoja amžinai. Tokiu būdu Havona iliustruoja kažką, kas nėra tiksliai ribinis, bet nėra dar ir absoliutus. Havona toliau veikia kaip buferis tarp absoliutaus Rojaus ir ribinių kūrinų, dar toliau iliustruojanti transcendentalų funkciją. Bet pati Havona nėra transcendentalas – ji yra Havona.

Kaip Aukščiausiasis yra sujungtas su ribiniais, taip Galutinysis yra tapatinamas su transcendentalais. Bet, nors mes tokiu būdu palyginame Aukščiausiąjį ir Galutinįjį, vis tik jie skiriasi kažkuo daugiau negu tiktai laipsniu; tas skirtumas taip pat yra ir kokybės dalykas. Galutinysis yra kažkas daugiau negu virš–Aukščiausiasis, veikiantis transcendentiniame lygyje. Galutinysis yra visa tai, ir dar daugiau: Galutinysis yra naujų Dievybės realybių atsiradimas, naujų iki tol neapribotų fazių apribojimas.

Tarp šitų realybių, kurios yra sujungtos su transcendentiniu lygiu, yra tokios:

1. Galutiniojo Dievybės buvimas.
2. Pagrindinės visatos koncepcija.
3. Pagrindinės Visatos Architektai.
4. Rojaus jėgos organizatorių dvi kategorijos.
5. Erdvės potencialo kai kurie pakeitimai.
6. Dvasios kai kurios vertybės.
7. Proto kai kurios prasmės.
8. Absonitinės savybės ir realybės.
9. Visagališkumas, visažinumas, ir buvimas visur.
10. Erdvė.

Apie visatą, kurioje mes dabar gyvename, galime galvoti kaip apie egzistuojančią ribiniame, transcendentiniame, ir absoliučiam lygiuose. Tai yra kosminė scena, kurioje yra vaidinama asmenybės veikimo ir energijos metamorfozės begalinė drama.

Ir visas šitas įvairias realybes *absoliučiai* suvienija kelios trivienybės, *funkciškai* suvienija Pagrindinės Visatos Architektai, ir *santykinai* suvienija Septynios Pagrindinės Dvasios, Dievo Septinkarčio dieviškumo ikiaukščiausieji koordinatoriai.

Dievas Septinkartis išreiškia Visuotinio Tėvo asmenybės ir dieviškumo atskleidimą tiek maksimalaus, tiek iki maksimalaus statuso tvariniams, bet yra Pirmojo Šaltinio ir Centro kiti septinkarčiai ryšiai, kurie nėra susiję su Dievo, kuris yra dvasia, dieviškojo dvasinio tarnavimo pasireiškimu.

Praeities amžinybėje Absoliutų jėgos, Dievybių dvasios, ir Dievų asmenybės sujudėjo, reaguodamos į savaime egzistuojančios savo pačių valios pirminę savo pačių valią. Šitame visatos amžiuje mes visi esame visų šitų realybių beribių potencialų ikiabsoliučių pasireiškimų toli nusidriekusi kosminės panoramos gausybės atgarsių liudininkai. Ir visiškai įmanoma, jog tebesitęsianti Pirmojo Šaltinio ir

[1161]▼

Centro pirminės tikrovės diversifikacija gali tęstis ir toliau ir į išorę per amžių amžius, vis toliau ir toliau į tolumas ir nesuvokiamas absoliučios begalybės tolybes.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1162]▼

106 DOKUMENTAS

TIKROVĖS VISATOS LYGIAI

NEUŽTENKA, jog kylantysis mirtingasis kažką žinotų apie Dievybės ryšius su kosminės realybės geneze ir pasireiškimais; jis taip pat turėtų šį tą suvokti apie ryšius, egzistuojančius tarp savęs paties ir egzistencialių ir patirtinių realybių daugybės lygių, tarp potencialių ir aktualių realybių. Žmogaus žemiškąją orientaciją, jo kosminę išvalgą, ir jo dvasinį kryptingumą padidina visatos realybių ir jų tarpusavio susivienijimo, integracijos, ir suvienijimo metodų geresnis suvokimas.

Dabartinę didžiąją visatą ir atsirandančią pagrindinę visatą sudaro tikrovės daugybė formų ir fazių, kurios, savo ruožtu, egzistuoja funkcinės veiklos keliuose lygiuose. Šitie daugialypiai egzistuojantieji ir nematomieji anksčiau buvo paminėti šituose dokumentuose, o dabar tam, kad būtų patogiau suvokti, jie yra grupuojami į tokias kategorijas:

1. *Neužbaigti ribiniai*. Tai yra didžiosios visatos kylančiųjų tvarinių dabartinis statusas, Urantijos mirtingųjų dabartinis statusas. Šią lygį sudaro tvarinio egzistencija nuo planetinio žmogaus iki, bet neįskaitant, likimą pasiekusiųjų. Jis apima visas nuo ankstyvosios fizinės pradžios iki, bet neįskaitant, įsitvirtinimo šviesoje ir gyvenime. Šitas lygis sudaro kūrybinės veiklos dabartinę periferiją laike ir erdvėje. Ji pasirodo yra judanti iš Rojaus į išorę, į tai, jog būtų užbaigtas dabartinis visatos amžius, kuris paliudys didžiosios visatos šviesos ir gyvenimo pasiekimą, taip pat ir be abejonės paliudys kažkokios naujos besivystančio augimo kategorijos atsiradimą pirmajame išoriniame erdvės lygyje.

2. *Maksimalūs ribiniai*. Tai yra dabartinis statusas visų patirtinių tvarinių, kurie pasiekė likimą – likimą, kokį apreiškia dabartinė visatos amžiaus apimtis. Net ir visatos gali pasiekti maksimalų statusą, tiek dvasiškai, tiek fiziškai. Bet pats terminas "maksimalus" yra santykinis terminas – maksimalus kieno atžvilgiu? Ir tas, kas yra maksimalus, atrodantis kaip galutinis, dabartiniame visatos amžiuje, tas gali būti ne daugiau kaip reali pradžia, ateities amžių požiūriu. Kai kurios Havonos fazės atrodo, jog yra maksimalios kategorijos.

3. *Transcendentalai*. Šitas viršribinis lygis (pirmesnis) eina po ribinio išsivystymo. Jis pažymi ribinių pradžių ikiribinę genezę ir visų akivaizdžiai ribinių pabaigų arba likimų poribinę reikšmę. Didelė dalis Rojaus-Havonos atrodo, jog yra transcendentinės kategorijos.

4. *Galutinieji*. Šitas lygis aprėpia tą, kas yra reikšminga pagrindinei visatai ir siejasi su užbaigtos pagrindinės visatos likimo lygiu. Rojus-Havona (ypač Tėvo pasaulių grandinė) daugeliu požiūrių išreiškia galutinę reikšmę.

[1163]▼

5. *Bendraabsoliutai*. Šitas lygis pažymi patirtinių esybių projekciją į viršpagrindinės visatos kūrybinės išraiškos sritį.

6. *Absoliutai*. Šitas lygis pažymi septynių egzistencialių Absoliutų amžinąjį buvimą. Jis taip pat gali turėti tam tikrą laipsnį asociatyvaus patirtinio pasiekimo, bet jeigu yra taip, tai mes nesuprantame, koku būdu taip yra, galbūt asmenybės ryšio potencialo dėka.

7. *Begalybė*. Šitas lygis yra ikiegzistencialus ir popatirtinis. Beribė begalybės vienybė yra hipotetinė tikrovė iki visų pradžių ir po visų likimų.

Šitie tikrovės lygiai yra dabartinio visatos amžiaus ir mirtingojo perspektyvai patogūs kompromisiniai simboliai. Yra daug kitokių būdų, kaip į tikrovę žvelgti kitokia negu mirtingojo perspektyva ir kitų visatinių amžių požiūriu. Tokiu būdu reikėtų pripažinti, jog čia pateikiamos sąvokos yra visiškai santykinės, santykinės ta prasme, kad jas sąlygoja ir riboja:

1. Mirtingojo kalbos apribojimai.

2. Mirtingojo proto apribojimai.
3. Septynių supervisatų apribotas vystymasis.
4. Tai, kad jūs nieko nežinote apie supervisatų vystymosi šešis pagrindinius tikslus, kurie nėra susiję su mirtingojo kilimu į Rojų.
5. Jūsų nesugebėjimas suvokti net ir dalinio amžinybės požiūrio.
6. Tai, jog kosminės evoliucijos ir likimo neįmanoma pavaizduoti visų visatinių amžių atžvilgiu, o ne vien tik septynių supervisatų evoliucinio atsiskleidimo dabartinio amžiaus atžvilgiu.
7. Bet kokio tvarinio nesugebėjimas suvokti, ką iš tikrųjų reiškia ikegzistencialai ir popatirtiniai – tas, kas yra iki ištakų, ir kas yra po to, kada pasiekiami likimai.

Tikrovės augimą sąlygoja vienas po kito einančių visatinių amžių aplinkybės. Centrinė visata nepatyrė jokio evoliucinio pasikeitimo Havonos amžiuje, bet per supervisatų amžiaus dabartines epochas ji patiria tam tikrus progresinius pasikeitimus, kuriuos sukelia koordinacija su evoliucinėmis supervisatomis. Šios septynios supervisatos, besivystančios dabar, kada nors pasieks šviesos ir gyvenimo nusistovėjusį statusą, pasieks dabartinio visatinio amžiaus augimo ribą. Bet be jokios abejonės, kitas amžius, pirmojo išorinio erdvės lygio amžius, supervisatas išlaisvins iš dabartinio amžiaus likimo apribojimų. Visiškas pripildymas yra nuolat užklojamas ant užbaigtumo.

Tokie yra kai kurie iš apribojimų, su kuriais mes susiduriame, mėgindami pateikti suvienytą sampratą apie daiktų, prasmių, ir vertybių kosminį augimą, ir apie jų sintezę amžinai kylančiuose tikrovės lygiuose.

1. RIBINIŲ FUNKCIONALŲ PIRMINIS SUSIVIENIJIMAS

Ribinės tikrovės pirminės arba dvasinės kilmės fazės nedelsiant pasireiškia tvarinių lygiuose tobulomis asmenybėmis, o visatiniuose lygiuose pasireiškia kaip tobula Havonos kūrinija. Net patirtinė Dievybė tokiu būdu yra išreikšta Dievo Aukščiausiojo

[1164]▼

dvasiniu asmeniu Havonoje. Bet antrinės, evoliucinės, laiko-materijos sąlygotos ribinės fazės tampa kosmiškai integruotos tikrai augimo ir pasiekimo dėka. Galiausiai visi antriniai arba tobulėjantys ribiniai tvariniai turi pasiekti tokį lygį, kuris prilygtų pirminiam tobulumo lygiui, bet tokį likimą veikia laiko uždelsimas, esminė supervisatos savybė, kurios genetiškai nėra sutinkama centriniame kūrinyje. (Mes žinome apie tretinių ribinių tvarinių egzistavimą, bet jų integracijos metodas dar nėra atskleistas.)

Šitas supervisatoje egzistuojantis laiko uždelsimas, šita kliūtis tobulumo

pasiekimui, užtikrina tai, jog tvarinys dalyvautų evoliuciniame augime. Jis tokiu būdu įgalina tą tvarinį užmegzti partnerystės ryšius su Kūrėju to paties tvarinio evoliucijoje. Ir per šituos besiplečiančio augimo laikus tas neužbaigtasis palaiko abipusį ryšį su tuo, kuris yra tobulas, Dievo Septinkarčio tarnavimo dėka.

Dievas Septinkartis rodo, jog Rojaus Dievybės suvokia laiko barjerus evoliucinėse erdvės visatose. Nesvarbu, kiek toli nuo Rojaus, kiek giliai erdvėje gimtų materialioji asmenybė, turinti išlikimo potencialą, Dievas Septinkartis bus ten, ir tokiame neužbaigtame, kovojančiame, ir evoliuciniam tvariniui tarnaus tiesos, grožio, ir gėrio kupina meilės ir gailestingumo tarnyste. Septinkarčio dieviškumo tarnystė nusidriekia į vidų per Amžinąjį Sūnų į Rojaus Tėvą ir į išorę per Dienų Senuosius į visatų Tėvus – Sūnus Kūrėjus.

Žmogus, būdamas asmenis ir kildamas dvasinio žengimo į priekį dėka, suranda septinkartės Dievybės asmenį ir dvasinį dieviškumą; bet yra kitokių Septinkarčio fazių, kurios nėra susijusios su asmenybės žengimu į priekį. Šitos Dievybės grupuotės dieviškumo aspektai šiuo metu yra integruoti į ryšį tarp Septynių Pagrindinių Dvasių ir Bendrai Veikiančiojo, bet jie turi likimą būti amžinai suvienyti Aukščiausiosios Būtybės išskylančioje asmenybėje. Septinkartės Dievybės kitos fazės yra įvairiai integruotos dabartiniame visatos amžiuje, bet lygiai taip visos turi likimą būti suvienytos Aukščiausiojoje Būtybėje. Septinkartis, visose fazėse, yra dabartinės didžiosios visatos funkcinės tikrovės santykinės vienybės šaltinis.

2. ANTRINĖ AUKŠČIAUSIOJI RIBINĖ INTEGRACIJA

Kaip Dievas Septinkartis funkciškai koordinuoja ribinę evoliuciją, taip iš tikrųjų Aukščiausioji Būtybė galiausiai sintezuoja likimo pasiekimą. Aukščiausioji Būtybė yra didžiosios visatos evoliucijos dievybės kulminacija – fizinė evoliucija aplink dvasinį branduolį ir galiausiai dvasinio branduolio viešpatavimas apjuosiančių ir orbitomis skriejančių fizinės evoliucijos sferų atžvilgiu. Ir visa tai vyksta sutinkamai su asmenybės mandatais: Rojaus asmenybės aukščiausiaja prasme, Kūrėjo asmenybės visatos prasme, mirtingojo asmenybės žmogiškąja prasme, Aukščiausiojo asmenybės kulminacine arba patirtine visumine prasme.

Aukščiausiojo samprata turi užtikrinti tai, jog būtų skirtingai suvokiama dvasinis asmuo, evoliucinė jėga, ir jėgos-asmenybės sintezė – evoliucinės jėgos suvienijimas su dvasine asmenybe ir jos pavaldumas dvasinei asmenybei.

Dvasia, iš esmės, ateina iš Rojaus per Havoną. Energija-materija matomai vystosi erdvės gelmėse, o ją paverčia į jėgą Begalinės Dvasios vaikai kartu su Dievo Sūnumis Kūrėjais. Ir visa tai yra patirtinis dalykas; tai yra transakcija laike ir erdvėje, įtraukianti platų diapazoną gyvų būtybių, įskaitant net ir dieviškuosius Kūrėjus ir evoliucinius

[1165]▼

tvarinius. Dieviškųjų Kūrėjų galios įvaldymas didžiojoje visatoje palaipsniui plečiasi tam, kad apimtų laiko-erdvės kūrinių evoliucinį nusistovėjimą ir stabilizavimą, ir tai yra Dievo Septinkarčio patirtinės galios viršūnė. Jis apima

visą dieviškumo pasiekimo gamą laike ir erdvėje, pradedant Visuotinio Tėvo Derintojų padovanojimais ir baigiant Rojaus Sūnų savęs padovanojimo gyvenimu. Tai yra užtarnauta galia, parodyta galia, patirtinė galia; ji skiriasi nuo Rojaus Dievybių amžinosios galios, nesuvokiamos galios, egzistencialios galios.

Šitoji patirtinė galia, kylanti iš Dievo Septinkarčio dieviškumo pasiekimų, pati demonstruoja susijungiančias dieviškumo savybes tuo, kad ji sintezuojasi – viską aprėpia – kaip besivystančių tvarinių pasiekto patirtinio įvaldymo visagalė jėga. Ir šita visagalė jėga savo ruožtu patiria dvasios-asmenybės susijungimą Havonos pasaulių išorinės juostos pagrindinėje sferoje sąjungoje su Dievo Aukščiausiojo dvasinės asmenybės buvimu Havonoje. Tokiu būdu iš tikrųjų patirtinė Dievybė užbaigia tą ilgą evoliucinę kovą apdovanodama laiko ir erdvės jėgos produktą dvasiniu buvimu ir dieviškąja asmenybe, gyvenančia centriniame kūrinyje.

Šitaip iš tiesų Aukščiausioji Būtybė galiausiai pasiekia tai, jog aprėpia viską, kas tik vystosi laike ir erdvėje, tuo pačiu metu suteikdama šitoms savybėms dvasinę asmenybę. Kadangi tvariniai, net ir mirtingieji, šitoje didingoje transakcijoje dalyvauja kaip asmenybės, tai šitokiu būdu kaip tokios evoliucinės Dievybės tikri vaikai jie būtinai pasiekia tą sugebėjimą pažinti Aukščiausiąjį ir suvokti Aukščiausiąjį.

Nebadono Mykolas yra kaip Rojaus Tėvas, nes jis turi Rojaus tobulumo; taip ir evoliuciniai mirtingieji kada nors pasieks panašumo su patirtiniu Aukščiausiuoju, nes jie iš tikrųjų turės jo evoliucinio tobulumo.

Dievas Aukščiausiasis yra patirtinis; dėl to jį galima visiškai patirti. Tų septynių Absoliutų egzistencialių realybių negalima suvokti patyrimo metodu; ribinio tvarinio asmenybė maldos-garbinimo nuostata gali suvokti Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios tikrai *asmenybių realybes*.

Užbaigus Aukščiausiosios Būtybės jėgos-asmenybės sintezę, iš tų kelių trisajungų absoliutumo bus suvienyta viskas, ką šitaip galima būtų sujungti, ir šitą didingą evoliucinę asmenybę patyrimo dėka galės pasiekti ir suprasti visos ribinės asmenybės. Kada kylantieji pasieks postuluojamą dvasinės egzistencijos septintąjį etapą, tada jie ten suvoks absoliutumo tokią naują prasmę-vertybę ir trisajungų begalybę, kokia yra atskleidžiama ikiabsoliučiuose lygiuose Aukščiausiojoje Būtybėje, kurią galima patirti. Bet šitų maksimalaus išsivystymo pakopų pasiekimas galbūt bus tada, kada didžioji visata koordinuotai įsitvirtins šviesoje ir gyvenime.

3. TRANSCENDENTINIS TRE TINIS TIKROVĖS SUSIVIENIJIMAS

Absonitiniai architektai sukuria planą; Aukščiausieji Kūrėjai jį įgyvendina; Aukščiausioji Būtybė jį užbaigs visais atžvilgiais taip, kaip Aukščiausieji Kūrėjai jį sukūrė laike, ir kaip Pagrindiniai Architektai jį numatė erdvėje.

Dabartiniame visatos amžiuje pagrindinės visatos administracinis koordinavimas yra Pagrindinės Visatos Architektų funkcija. Bet

Visagalio Aukščiausiojo pasirodymas dabartinio visatos amžiaus pabaigoje pažymės, jog evoliucinis ribinis tvarinys yra pasiekęs patirtinio likimo pirmąjį etapą. Šitas vyksmas be abejonės ves į pirmosios patirtinės Trejybės – Aukščiausųjų Kūrėjų, Aukščiausiosios Būtybės, ir Pagrindinės Visatos Architektų sąjungos – užbaigtą veikimą. Šitoji Trejybė turi likimą įgyvendinti pagrindinio kūrinio tolimesnę evoliucinę integraciją.

Rojaus Trejybė yra iš tiesų begalinė, ir nė viena Trejybė negali būti begalinė, jeigu joje nėra šitos pirminės Trejybės. Bet pirminė Trejybė yra absoliučių Dievybių išskirtinio susivienijimo pasekmė; ikiabsoliučios būtybės neturi nieko bendro su šituo pirminiu susivienijimu. Vėliau atsirandančios ir patirtinės Trejybės turi net ir tvarinių asmenybių įnašų. Žinoma, tai yra tiesa dėl Galutiniosios Trejybės, kurioje Šeimininkų Sūnų Kūrėjų pats buvimas tarp jos narių Aukščiausųjų Kūrėjų, reiškia, jog šito Trejybės susivienijimo *viduje* tuo pačiu metu yra aktualus ir bona fide tvarinio patyrimas.

Pirmoji patirtinė Trejybė užtikrina galutinių galimų pasekmių grupinį pasiekimą. Grupiniai susivienijimai yra įgalinami pralenkti, net pranokti, individualius sugebėjimus; ir tai yra tiesa net ir už ribinio lygmens. Per ateities amžius, kada septynios supervisatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, Užbaigtumo Korpusas neabejotinai skleis Rojaus Dievybių tikslus taip, kaip juos diktuoja Galutinioji Trejybė, ir taip, kaip juos jėga-asmenybė suvienija Aukščiausiojoje Būtybėje.

Per visus gigantiškus visatos įvykius praeities ir ateities amžinybėje mes pastebime suvokiamų Visuotinio Tėvo elementų išplitimą. Mes filosofškai postuluojuame, jog, kaip šis AŠ ESU, jis persmelkia visumos begalybę, bet joks tvarinys nesugeba empiriškai aprėpti tokio postulato. Visatoms plečiantis, o gravitacijai ir meilei sklindant tolyn į laiko besiorganizuojančią erdvę, mes sugebame vis daugiau ir daugiau suprasti Pirmąjį Šaltinį ir Centrą. Mes matome, kaip gravitacijos veikimas skverbiasi į Beribio Absoliuto buvimą erdvėje, ir mes pastebime dvasinius tvarinius, besivystančius ir plintančius tarp Dievybės Absoliuto dieviškumo buvimo ribų, tuo tarpu tiek kosminė, tiek dvasinė evoliucija protu ir patyrimu vienijasi ribiniuose dievybės lygiuose kaip Aukščiausioji Būtybė ir koordinuojasi transcendentiniuose lygiuose kaip Galutinioji Trejybė.

4. GALUTINIOJI KETVIRTINĖ INTEGRACIJA

Rojaus Trejybė neabejotinai koordinuoja galutine prasme, bet šituo atžvilgiu veikia kaip save apribojantis absoliutas; patirtinė Galutinioji Trejybė koordinuoja transcendentalus kaip transcendentalus. Amžinojoje ateityje šitoji patirtinė Trejybė, per augančią vienybę, toliau aktyvins Galutiniosios Dievybės atsirandantį buvimą.

Tuo metu, kai Galutinioji Trejybė turi likimą koordinuoti pagrindinę kūriniją, tai Dievas Galutinysis yra visos pagrindinės visatos reguliavimo transcendentinis jėgos įsameninimas. Užbaigtas Galutiniojo atsiradimas reiškia pagrindinio kūrinio užbaigimą ir pažymi šitos transcendentinės Dievybės visišką

iškilimą.

Kokius pakitimus pradės visiškas Galutiniojo iškilimas, mes nežinome. Bet taip, kaip Aukščiausiasis dabar yra dvasiškai ir asmeniškai Havonoje, taip pat tenai yra ir Galutinis, bet absonitine ir viršasmene

[1167]▼

prasme. Ir jūs buvote informuoti apie Galutiniojo Apribotų Vicegerentų egzistavimą, nors jums nebuvo pasakyta, kur jie šiuo metu yra arba kokia yra jų funkcija.

Bet nepriklausomai nuo administracinių pasekmių, lydinčių Galutiniosios Dievybės atsiradimą, jos transcendentinio dieviškumo asmenines vertybes bus galima patirti visoms asmenybėms, kurios dalyvavo aktualizuojant šią Dievybės lygį. Ribinio transcendencija gali vesti tikrai į galutinį pasiekimą. Dievas Galutinis egzistuoja laiko ir erdvės transcendencijoje, bet vis vien yra ikiabsoliutus, nepaisant jo neatskiriamo potencialo funkciškai susivienyti su absoliutais.

5. BENDRAABSOLIUTUS ARBA PENKTOSIOS FAZĖS SUSIVIENIJIMAS

Galutinis yra transcendentinės tikrovės aukščiausiasis taškas net ir taip, kaip Aukščiausiasis yra evoliucinės-patirtinės tikrovės viršūnė. Ir šitų dviejų patirtinių Dievybių realus iškilimas pakloja pamatą antrajai patirtinei Trejybei. Tai yra Trejbės Absoliutas, Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir neapreikšto Visatos Likimo Užbaigėjo sąjunga. Ir šitoji Trejbė turi teorinį sugebėjimą sužadinti potencialo Absoliutus – Dievybės, Visuotinių, ir Beribį. Bet šito Trejbės Absoliuto užbaigtas formavimas gali įvykti tikrai užbaigus evoliuciją visoje pagrindinėje visatoje, pradedant nuo Havonos ir baigiant ketvirtuoju ir pačiu išoriniu erdvės lygiu.

Reikėtų paaiškinti, kad šitos patirtinės Trejbės yra abipusiškai susietos ne tik patirtinio Dieviškumo asmenybės savybėmis, bet taip pat ir kitokiomis negu asmenėmis savybėmis, kurios apibūdina jų pasiektą Dievybės vienybę. Nors šitas pasakojimas pirmiausia nagrinėja kosmoso suvienijimo asmenės fazes, bet nepaisant šito, tai yra tiesa, jog visatų visatos neasmeniai aspektai lygiai taip turi likimą patirti suvienijimą, kaip tą iliustruoja jėgos-asmenybės sintezė, kuri šiuo metu vyksta sąsajoje su Aukščiausiosios Būtybės evoliucija. Dvasinės-asmenės Aukščiausiojo savybės yra neatskiriamas nuo Visagalio jėgos išimtinių teisių, o juos abu papildo Aukščiausiojo proto nežinomas potencialas. Taip pat ir Dievo Galutiniojo kaip asmens negalima nagrinėti atskirai nuo Galutiniosios Dievybės kitokių negu asmenų aspektų. O absoliučiam lygyje Dievybės ir Beribio Absoliutų negalima atskirti ir išskirti Visuotinio Absoliuto akivaizdoje.

Trejybės, pačios savaime, nėra asmenės, bet taip pat jos ir neprieštarauja asmenybei. Jos daugiau iš tiesų aprėpia ją ir abipusiškai susieja ją, kolektyvine prasme, su neasmenėmis funkcijomis. Trejbės, tuomet, visada būna *dievybės* tikrovė, bet niekada nebūna *asmenybės* tikrovė. Trejbės asmenybės aspektai yra neatskiriama nuo jos individualių narių, o kaip individualūs asmenys, jie *nėra* ta trejbė. Tikrai kaip kolektyvas jie yra trejbė; tai *yra* trejbė. Bet visada

trejybėje yra aprėpta visa dievybė; trejybė yra dievybės vienybė.

Tie trys Absoliutai – Dievybės, Visuotinis, ir Beribis – nėra trejybė, nes visi jie nėra dievybė. Tikrai sudievinantieji gali tapti trejybe; visi kiti susivienijimai yra trivienybės arba trisajungos.

6. ABSOLIUTI ARBA ŠEŠTOSIOS FAZĖS INTEGRACIJA

Pagrindinės visatos dabartinis potencialas vargu ar yra absoliutus, nors jis gali būti visiškai arti galutinio, ir mes manome, jog neįmanoma pasiekti absoliučių

[1168]▼

prasmių-vertybių atskleidimo iki galo tarp ikiabsoliutaus kosmoso ribų. Dėl to mes susiduriame su dideliais sunkumais mėgindami suvokti šitų trijų Absoliutų beribių galimybių visuminę išraišką arba net mėgindami įsivaizduoti Dievo Absoliuto patirtinį įsameninimą šiuo metu neasmeniam Dievybės Absoliuto lygyje.

Pagrindinės visatos erdvės arena atrodo yra adekvati Aukščiausiosios Būtybės aktualizavimuisi, Galutiniosios Trejybės susiformavimui ir visiškam veikimui, Dievo Galutiniojo atsiradimui, ir net Absoliučios Trejybės pradžiai. Bet mūsų sampratos apie šitos antrosios patirtinės Trejybės visišką veikimą atrodo, jog kažką apima net ir už plačiai nusidriekiančios pagrindinės visatos ribų.

Jeigu mes padarysime prielaidą dėl to, jog egzistuoja begalinis kosmosas – kažkoks beribis kosmosas, esantis už pagrindinės visatos ribų – ir jeigu mes suvoksime, jog Absoliučios Trejybės galutinis vystymasis vyks tokioje viršgalutinėje veiksmo arenoje, tuomet visiškai įmanoma spėti, jog Absoliučios Trejybės užbaigtas veikimas galutiniąją išraišką pasieks begalybės kūriniuose ir užbaigs *visų* potencialų absoliutų aktualizavimąsi. Visą laiką didėjančių tikrovės segmentų integracija ir suvienijimas priartės prie statuso absoliutumo, kuris bus proporcingas tam, jog aprėptų visą tikrovę tarp tokiu būdu sujungtų segmentų ribų.

Kitaip sakant: Absoliuti Trejybė, kaip ir numato jos vardas, iš tikrųjų yra absoliutaus veikimo visuma. Mes nežinome, kaip absoliutus veikimas gali pasiekti visuminę išraišką apribotu, apibrėžtu, ar kitokiu suvaržytu pagrindu. Dėl to mes turime daryti prielaidą, jog bet koks toks visuminis veikimas bus nesąlygojamas (potencialiai). Ir taip pat tai pasirodytų, jog tas nesąlygojamas būtų ir neapribotas, bent jau kokybiniu požiūriu, nors mes nesame tiek įsitikinę dėl kiekybinių ryšių.

Tačiau, mes esame tikri dėl šito: Nors egzistenciali Rojaus Trejybė yra begalinė, ir nors patirtinė Galutinioji Trejybė yra ikibegalinė, tai Absoliučią Trejybę nėra taip lengva klasifikuoti. Nors savo geneze ir sandara ji yra patirtinė, bet aiškiai įsiveržia į egzistencialius potencialumo Absoliutus.

Nors vargu ar tai yra naudinga žmogiškajam protui stengtis suvokti tokias tolumas ir viršžmogiškas sąvokas, bet mes patartume, jog apie Absoliučios Trejybės amžinąją veiksmą galima būtų galvoti kaip apie tokį, kuris kulminaciją pasiekia tada, kada tam tikru būdu yra patirtizuojami potencialumo Absoliutai.

Tai atrodytų, jog yra protinga išvada Visuotinio Absoliuto, jeigu ne Beribio Absoliuto, atžvilgiu; bent jau mes žinome, jog Visuotinis Absoliutas yra ne tik statinis ir potencialus, bet taip pat ir asociatyvus, kiek šitų žodžių prasmė tinka visuminei Dievybei. Bet suvokiamų dieviškumo ir asmenybės vertybių atžvilgiu, tai šitie numanomi veiksmai reiškia Dievybės Absoliuto įsmeninimą ir atsiradimą tų viršasmenių vertybių ir tų ultraasmenių prasmų, kurios yra neatskiriamos nuo Dievo Absoliuto – trečiosios ir paskutiniosios iš patirtinių Dievybių – asmenybės užbaigtumo.

7. LIKIMO UŽBAIGTUMAS

Kai kurie sunkumai formuojant sampratas apie begalinės tikrovės integravimą yra dėl to, jog visos tokios idėjos aprėpia kažką iš visuotinio vystymosi užbaigtumo, tam tikros rūšies patirtinį suvokimą viso to, kas kada nors galėtų būti. Ir tai yra nesuvokiama, jog kiekybinę begalybę kada nors būtų galima visiškai įgyvendinti užbaigtume. Visada turi likti neišstirtos galimybės

[1169]▼

tuose trijuose potencialiuose Absoliutuose, kurių jokia patirtinio vystymosi kiekybė niekada negalės išseikvoti. Pati amžinybė, nors ir yra absoliuti, nėra daugiau kaip absoliuti.

Net ir pradinė samprata apie galutinį integravimą yra neatskiriama nuo beribės amžinybės įgyvendinimo ir, dėl to, praktiškai yra neįgyvendinama kokioje nors suvokiamoje ateityje.

Likimą nustato tų Dievybių, kurios sudaro Rojaus Trejybę, valinis veiksmas; likimas yra nustatytas platybėse tų trijų didingų potencialų, kurių absoliutumas aprėpia visos ateities vystymosi galimybes; likimą galbūt užbaigia Visatos Likimo Užbaigėjas, o šitą veiksmą galbūt atlieka su Aukščiausiuoju ir Galutiniu Absoliučioje Trejybėje. Bet kokį patirtinį likimą gali bent jau iš dalies suvokti patiriantieji tvariniai; bet likimą, kuris susisieja su begaliniais egzistencialais, vargu ar galima suvokti. Likimo užbaigtumas yra egzistencialus-patirtinis pasiekimas, kuris atrodo, jog įtraukia Dievybės Absoliutą. Bet Dievybės Absoliutas Visuotinio Absoliuto dėka yra amžinai susietas su Beribiu Absoliutu. Ir šitie trys Absoliutai, patirtiniai galimybe, iš tikrųjų yra egzistencialūs ir dar daugiau, būdami beribiai, belaikiai, beerdviai, bekraščiai, ir bemačiai – tikrai yra begaliniai.

Tačiau, tikslo pasiekimo neįmanomumas neužkerta kelio filosofiniam teorizavimui apie tokius hipotetinius likimus. Dievybės Absoliuto kaip absoliutaus Dievo, kurį galima pasiekti, aktualizavimo gali būti praktiškai neįmanoma įgyvendinti; nepaisant šito, toks užbaigtumo įgyvendinimas lieka teorine galimybe. Beribio Absoliuto dalyvavimas tam tikrame nesuvokiamame beribame kosmose gali būti neišmatuojamai nutolusioje bekraštės amžinybės ateityje, bet tokia hipotezė vis vien yra pagrįsta. Mirtingieji, morontiečiai, dvasios, užbaigtieji, Transcendentalai, ir kiti, kartu su pačiomis visatomis ir visomis kitomis tikrovės fazėmis, be abejonės iš tiesų turi *potencialiai galutinį*

likimą, kuris yra absolutus verte; bet mes abejojame, jog kokia nors būtybė arba visata kada nors iki galo pasieks tokio likimo visus aspektus.

Nesvarbu, kiek išaugtų jūsų suvokimas apie Tėvą, bet jūsų protą visada stulbins Tėvo-AŠ ESU neatskleista begalybė, neištirta platybė, kuri visada liks neišmatuojama ir nesuvokiama per visus amžinybės ciklus. Nesvarbu, kokią Dievo dalį jūs galite pasiekti, bet visada jo liks daug didesnė dalis, apie kurios egzistavimą jūs net ir neįtarsite. Ir mes tikime, jog tai yra lygiai tiek tiesa transcendentiniuose lygiuose, kiek ir ribinės egzistencijos sferose. Dievo ieškojimas yra begalinis!

Dėl to, kad negalima Dievo pasiekti galutine prasme, visatos tvariniai jokių būdu neturėtų prarasti drąsos; iš tikrųjų, jūs galite pasiekti ir tikrai pasiekiate Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir Galutiniojo Dievybės lygius, kurie jums reiškia tą, ką Dievo Tėvo begalinis suvokimas reiškia Amžinajam Sūnui ir Bendrai Veikiančiam jų absoliučiam statusu, egzistuojančiame amžinybėje. Priešingai tam, jog tvarinį tai galėtų varginti, Dievo begalybė turėtų būti toji aukščiausioji garantija, jog per visą amžinybės ateitį kylanti asmenybė turės prieš save asmenybės vystymo ir susijungimo su Dievybe galimybes, kurių net ir amžinybė niekada nei išseikvos, nei užbaigs.

Didžiosios visatos ribiniams tvariniams pagrindinės visatos samprata atrodo, jog yra beveik begalinė, bet be abejonės jos absonitiniai architektai suvokia jos sąsają su ateities ir neišsivaizduojamais įvykiais nesibaigiančio

[1170]▼

AŠ ESU viduje. Net ir pati erdvė yra ne kas kita, kaip galutinė sąlyga, apribojimo sąlyga, esanti vidurinės erdvės ramių zonų santykinio absoliutumo viduje.

Nesuvokiamai tolimu ateities amžinybės momentu, kada pagrindinė visata bus galutinai užbaigta, be jokios abejonės mes visi tikrai žvelgsime atgal į jos visą istoriją tikrai kaip į pradžią, tiesiog kaip į tam tikrų ribinių ir transcendentinių pamatų sukūrimą net ir didingesnei ir labiau jaudinančiai metamorfozei neištyrinėtoje begalybėje. Tokiu ateities amžinybės momentu pagrindinė visata vis tiek atrodys jaunatviška; iš tikrųjų, ji visada bus jauna niekada nesibaigiančios amžinybės beribių galimybių akivaizdoje.

Tai, kad negalima pasiekti begalinio likimo, nėra mažiausiu laipsniu neužkerta kelio puoselėti idėjas apie tokį likimą, ir mes nedvejodami sakome, kad, jeigu šie trys absoliutūs potencialai kada nors būtų visiškai aktualizuoti, tada būtų įmanoma suvokti visuminės tikrovės galutinį integravimą. Šitas besivystantis įgyvendinimas remiasi užbaigtu Beribio, Visuotinio, ir Dievybės Absoliutų aktualizavimusi, tais trimis potencialais, kurių sąjunga sudaro šio AŠ ESU latenciją, neįgyvendintas amžinybės realybes, visos ateities nežinioje esančias galimybes, ir dar daugiau.

Tokios pasekmės, švelniai sakant, yra gana tolimos; nepaisant šito, šių trijų Trejybių mechanizmuose, asmenybėse, ir susivienijimuose mes manome, jog nustatome teorinę galimybę Tėvo-AŠ ESU toms septynioms absoliučioms fazėms susivienyti iš naujo. Ir tai mus betarpiškai atveda į tą trikartės Trejybės

sampratą, apimančią egzistencialaus statuso Rojaus Trejybę ir vėliau atsirandančias patirtinės prigimties ir kilmės dvi Trejybes.

8. TREJYBIŲ TREJYBĖ

Trejybių Trejybės prigimtį žmogiškajam protui sunku pavaizduoti; ji yra patirtinės begalybės visumos aktualus susumavimas, kaip jis toks pasireiškia amžinybės įgyvendinimo teorinėje begalybėje. Trejybių Trejybėje patirtinis begalinis pasiekia tapatybę su egzistencialiu begaliniu, ir abu yra kaip vienas ikipatirtiniame, kiekzistencialiame AŠ ESU. Trejybių Trejybė yra baigiamoji išraiška viso to, ką išreiškia penkiolika trivienybių ir su jomis susijusios trisajungos. Santykinėms būtybėms sunku suvokti baigiamybes, nesvarbu, ar jos būtų egzistencialios ar patirtinės; dėl to jos visada turi būti pateikiamos kaip santykinumai.

Trejybių Trejybė egzistuoja keliuose fazėse. Ji turi savyje galimybes, tikimybes, ir neišvengiamybes, kurios stulbina daug aukštesnių negu žmogiškojo lygio būtybių vaizduotę. Ji turi tokių prasmių, kurių galbūt ir neįtaria dangiškieji filosofai, nes jos prasmės yra trivienybėse, o trivienybės, iš esmės, yra nesuvokiamos.

Daug yra būdų, kuriais būtų galima apibūdinti Trejybių Trejybę. Mes pasirenkame pateikti trijų lygių koncepciją, kuri yra tokia:

1. Trijų Trejybių lygis.
2. Patirtinės Dievybės lygis.
3. Šio AŠ ESU lygis.

Tai yra augančio suvienijimo lygiai. Iš tikrųjų Trejybių Trejybė yra pirmasis lygis, tuo tarpu antrasis ir trečiasis lygiai yra vediniai iš pirmojo lygio suvienijimo.

[1171]▼

PIRMASIS LYGIS: Šitame pradiniam suvienijimo lygyje yra manoma, jog trys Trejybės veikia kaip tobulai sinchronizuotos, nors skirtingos, Dievybės asmenybių grupės.

1. *Rojaus Trejybė*, trijų Rojaus Dievybių – Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios – suvienijimas. Reikėtų prisiminti, jog Rojaus Trejybė reiškia trikartį veikimą – absoliutų veikimą, transcendentinį veikimą (Galutinybės Trejybė), ir ribinį veikimą (Aukštybės Trejybė). Rojaus Trejybė yra bet kuri iš šitų ir visos kartu bet kuriuo laiku ir visais laikais.

2. *Galutinioji Trejybė*. Tai Aukščiausiųjų Kūrėjų, Dievo Aukščiausiojo, ir Pagrindinės Visatos Architektų dievybės suvienijimas. Nors tai yra adekvatus šitos Trejybės dieviškumo aspektų pateikimas, bet reikėtų pažymėti, jog yra ir

kitos šitos Trejybės fazės, tačiau, kurios atrodo, kad tobulai derinasi su dieviškumo aspektais.

3. *Absoliuti Trejybė*. Tai yra Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Visatos Likimo Užbaigėjo sugrupavimas visų dieviškumo vertybių atžvilgiu. Šitos trivienės grupuotės kai kurios kitos fazės besiplečiančiame kosmose yra susijusios su kitokiomis negu dieviškumo vertybėmis. Bet su dieviškumo fazėmis jos susivienija tiesiog taip, kaip patirtinių Dievybių jėgos ir asmenybės aspektai dabar yra patirtinės sintezės procese.

Šių trijų Trejybių susivienijimas Trejybių Trejybėje suteikia galimybę neribotam tikrovės integravimui. Šitoje grupėje yra priežastys, tarpinės grandys, ir baigmės; pradėjėjai, vykdytojai, ir užbaigėjai; pradžios, egzistencijos, ir likimai. Tėvo-Sūnaus partnerystė yra tapusi Sūnaus-Dvasios, o tada Dvasios-Aukščiausiojo partneryste ir toliau iki Aukščiausiojo-Galutiniojo ir Galutiniojo-Absoliuto partnerystės, net iki Absoliuto ir Tėvo-Begaliniojo – tikrovės ciklo užbaigimo – partnerystės. Lygiai taip, ir kitose fazėse, kurios ne taip betarpiškai yra susijusios su dieviškumu ir asmenybe, iš tiesų Pirmasis Šaltinis ir Centras pats įgyvendina tikrovės beribiškumą aplink begalybės apskritimą, pradedant savo paties egzistencijos absoliutumu, einant per savęs atskleidimo begalumą, ir baigiant savęs realizavimo užbaigtumu – nuo egzistencialų absoliuto iki patirtinių užbaigtumo.

ANTRASIS LYGIS: Trijų Trejybių koordinavimas neišvengiamai apima patirtinių Dievybių, kurios genetiškai yra susietos su šitomis Trejybėmis, asocijuotą sąjungą. Šito antrojo lygio pobūdis kartais yra pateikiamas kaip:

1. *Aukščiausiasis*. Tai yra dievybės pasekmė, kylanti iš Rojaus Trejybės vienybės patirtiniame ryšyje su Rojaus Dievybių Kūrėjais-Kuriančiaisiais vaikais. Aukščiausiasis yra dieviškumo įkūnijimas užbaigiant ribinės evoliucijos pirmąjį etapą.

2. *Galutinytis*. Tai yra iš antrosios Trejybės atsiradusios vienybės dievybės pasekmė, dieviškumo transcendentinis ir absonitinis įsmeninimas. Galutinįjį sudaro įvairiai vertinama daugelio savybių vienybė, ir žmogiškajai šito sampratai būtų naudinga įtraukti bent jau tuos galutinumo aspektus, kurie reguliuoja kontrolę, kuriuos galima patirti asmeniškai, ir kuriuos suvienija įtampa, bet yra daug ir kitų neatskleistų atsiradusios Dievybės aspektų. Nors Galutinytis ir Aukščiausiasis yra palygintini, bet jie nėra tapatūs, taip pat Galutinytis nėra tiesiog ir Aukščiausiojo išplėtojimas.

[1172]▼

3. *Absoliutas*. Daug yra teorijų apie Trejybių Trejybės antrojo lygio trečiojo asmens charakterį. Neabejotinai Dievas Absoliutas į šitą asociaciją yra įsitraukęs kaip Absoliučios Trejybės baigiamojo veikimo asmenybės pasekmė, ir vis tik Dievybės Absoliutas yra begalybės statuso egzistenciali tikrovė.

Koncepcinis sunkumas, susijęs su šituo trečiuoju nariu, yra dėl to, jog prielaida dėl tokios narystės iš tikrųjų numato tikrai vieną Absoliutą. Teoriškai, jeigu toks įvykis atsitiktų, tai mes taptume liudininkais tų trijų Absoliutų *patirtinio* susivienijimo į vieną. Ir mes esame mokomi, jog, begalybėje ir *egzistencialiai*, yra vienas Absoliutas. Tuo tarpu mažiausiai yra aišku, kas galėtų būti šitas trečiasis narys, dažnai yra postuluoama, jog tokį gali sudaryti Dievybės, Visuotinis, ir Beribis Absoliutai kažkokioje neišsivaizduojamo ryšio ir kosminio pasireišimo formoje. Tikrai, Trejybių Trejybė vargu ar gali pasiekti tai, jog veikimą užbaigtų trims Absoliutams nesusivienijus iki galo, o trys Absoliutai vargu ar gali susivienyti iki galo neįgyvendinus visų begalybės potencialų.

Tai galbūt reikš minimalų tiesos iškraipymą, jeigu Trejybių Trejybės trečiasis asmuo bus suvokiamas kaip Visuotinis Absoliutas, su sąlyga, jeigu šitoji samprata Visuotinį išsivaizduoja ne tik statiską ir potencialų, bet taip pat ir asociatyvų. Bet mes vis vien nesuvokiame ryšio su visuminės Dievybės veikimo kuriančiais ir evoliuciniais aspektais.

Nors Trejybių Trejybės užbaigtą sampratą suformuluoti sunku, bet ribotą sampratą nėra taip sunku suvokti. Jeigu Trejybių Trejybės antrasis lygis yra suvokiamas kaip iš esmės asmenis, tuomet tampa visiškai įmanoma Dievo Aukščiausiojo, Dievo Galutiniojo, ir Dievo Absoliuto sąjungą postuluoti kaip asmenių Trejybių, kurios yra protėvinės šioms patirtinėms Dievybėms, sąjungos asmenį atgarsį. Mes drįstame pareikšti tokią nuomonę, jog šitos trys patirtinės Dievybės tikrai susivienys antrajame lygyje kaip savo protėvinių ir priešastinių Trejybių, kurios sudaro pirmąjį lygį, augančios vienybės tiesioginė pasekmė.

Pirmąjį lygį sudaro trys Trejybės; antrasis lygis egzistuoja kaip patirtinių-išvystytų, patirtinių-atsiradusių, ir patirtinių-egzistencialių Dievybių asmenybių susivienijimas. Ir nesvarbu, koks būtų koncepcinis sunkumas stengiantis suprasti užbaigtą Trejybių Trejybę, asmenis šitų trijų Dievybių susivienijimas antrajame lygyje pasireiškė mūsų pačių visatos amžiuje Madžestono, kurį Dievybės Absoliutas aktualizavo šitame antrajame lygyje, veikdamas per Galutinįjį ir reaguodamas į Aukščiausiosios Būtybės pirminį kuriamąjį mandatą, sudievinimo reiškiniu.

TREČIASIS LYGIS: Trejybių Trejybės antrojo lygio neribota hipotezė aprėpia tikrovės, kuri yra, buvo, ar galėtų būti per visą begalybę, kiekvienos rūšies kiekvienos fazės tarpusavio ryšį. Aukščiausioji Būtybė yra ne tik dvasia, bet taip pat protas ir jėga ir patyrimas. Galutinysis yra visa tai ir daug daugiau, tuo tarpu bendra samprata apie Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų vienovę apima visos tikrovės įgyvendinimo absoliutų užbaigtumą.

Aukščiausiojo, Galutiniojo, ir užbaigto Absoliuto sąjungoje, turėtų būti iš naujo funkciškai surenkami šitie begalybės aspektai, kuriuos iš pradžių segmentavo šis AŠ ESU, ir dėl ko atsirado Septyni

Begalybės Absoliutai. Nors visatos filosofai mano, jog tai yra viena iš tolimiausių tikimybių, bet, vis tiek, mes dažnai pateikiame šią klausimą: Jeigu kada nors Trejybės Trejybės antrasis lygis pasieks trejybės vienybę, kas tada išsivystys kaip tokios dievybės vienybės pasekmė? Mes nežinome, bet esame įsitikinę, jog tai tiesiogiai vestų į šio AŠ ESU, kurį būtų galima patirtiškai pasiekti, įgyvendinimą. Asmenų būtybių požiūriu, tai galėtų reikšti, jog nepažinus AŠ ESU yra tapęs patiriamas kaip Tėvas-Begalinysis. Ką šitie absoliutūs likimai galėtų reikšti neasmeniu požiūriu yra kitas dalykas ir kurį matomai galėtų išaiškinti tiktai begalybė. Bet, kada mes žvelgiame į tas tolimas galimybes kaip asmeniai tvariniai, tada išmąstome, jog visų asmenybių galutinis likimas yra šitų pačių asmenybių Visuotinio Tėvo galutinis pažinimas.

Kaip mes filosofiskai suvokiame šį AŠ ESU praeities amžinybėje, tai jis yra vienas, be jo daugiau nėra nieko. Žiūrėdami į priekį į ateities begalybę, mes nematome, jog šis AŠ ESU galėtų matomai pasikeisti kaip egzistencialus, bet mes turime polinkį prognozuoti milžinišką patirtinį skirtumą. Šio AŠ ESU tokia samprata reiškia visišką savęs įgyvendinimą – ji apima beribę galaktiką asmenybių, kurios tapo valiniais dalyviais šio AŠ ESU savęs atskleidime, ir kurios amžinai liks begalybės visumos absoliučios valinės dalys, absoliutaus Tėvo galutiniai sūnūs.

9. EGZISTENCIALUS BEGALINIS SUVINIJIMAS

Trejybės Trejybės koncepcijoje mes postuluojuame galimą begalinės tikrovės patirtinį suvinijimą, o kartais mes teorizuojuame, jog visa tai gali įvykti absoliučiai nutolusios amžinybės metu. Bet, nepaisant šito, yra aktualus ir dabartinis begalybės suvinijimas šitame pačiame amžiuje, kaip ir visuose praeities ir ateities visatos amžiuose; toks suvinijimas yra egzistencialus Rojaus Trejybėje. Begalybės suvinijimas kaip patirtinė tikrovė yra neįsivaizduojamai toli, bet beribė begalybės vienybė šiuo metu vyrauja visatos egzistencijos dabartiniu momentu ir visos tikrovės įvairovę suvinija su egzistencialiu didingumu, kuris yra *absoliutus*.

Kada ribiniai tvariniai mėgina suvokti begalinį suvinijimą tobulos amžinybės užbaigtumo lygiuose, tada jie betarpiškai susiduria su intelekto apribojimais, kurie yra neatskiriami nuo ribinės egzistencijos. Laikas, erdvė, ir patyrimas sudaro kliūtis tvarinio sampratai; ir vis tik, be laiko, ne erdvėje, ir kitaip negu patyrimu, nė vienas tvarinys negalėtų pasiekti visatos tikrovės net ir riboto suvokimo. Be laiko pojūčio, nė vienas evoliucinis tvarinys negalėtų suvokti sekos ryšių. Be erdvės suvokimo, nė vienas tvarinys negalėtų išmatuoti vienalaikiškumo ryšių. Be patyrimo, nė vienas evoliucinis tvarinys negalėtų net egzistuoti; tiktai Septyni Begalybės Absoliutai iš tikrųjų pranoksta patyrimą, o tam tikrose fazėse net ir jie gali būti patirtiniai.

Laikas, erdvė, ir patyrimas yra didžiausi žmogaus pagalbininkai, kad jis tikrovę suvoktų santykinai, ir tuo pačiu metu tai yra pačios siaubingiausios jo kliūtys, kad jis tikrovę suvoktų užbaigta. Mirtingiesiems ir daugeliui kitų visatos tvarinių būtina galvoti apie potencialus kaip aktualizuojamus erdvėje ir įgyvendinamus laike, bet šitas ištisas procesas yra toks laiko-erdvės reiškiny,

kuris iš tiesų nevyksta Rojuje ir amžinybėje. Absoliučiam lygyje nėra nei laiko, nei erdvės; ten visi potencialai gali būti suvokiami kaip aktualai.

Samprata apie visos tikrovės suvienijimą, ar jis būtų šitame ar bet kuriame kitame visatos amžiuje, iš esmės yra dviguba: egzistenciali ir patirtinė. Tokia vienybė dabar yra

[1174]▼

patirtiškai įgyvendinama Trejybių Trejybėje, bet šitos trikartės Trejybės akivaizdaus aktualizavimo laipsnis yra tiesiog proporcingas tikrovės apribojimų ir netobulumų išnykimui kosmose. Bet tikrovės visas integravimas be apribojimo ir amžinai ir egzistencialiai yra Rojaus Trejybėje, kurios viduje, būtent šituo pačiu visatos momentu, begalinė tikrovė yra absoliučiai suvienyta.

Tas paradoksas, kurį sukuria patirtinis ir egzistencialus požiūris, yra neišvengiamas ir iš dalies remiasi tuo faktu, jog Rojaus Trejybė ir Trejybių Trejybė kiekviena atskirai yra amžinybės ryšys, kurį mirtingieji gali suvokti tiktai kaip laiko-erdvės santykinumą. Žmogiškąją sampratą apie Trejybių Trejybės palaipsni patirtinį aktualizavimąsi – laiko požiūrį – turi papildyti papildomas postulatų, kad tai jau yra aktualizavimas – amžinybės požiūris. Bet kaip galima šituos du požiūrius suderinti? Ribiniams mirtingiesiems mes patariame priimti tiesą, jog Rojaus Trejybė yra egzistencialus begalybės suvienijimas ir, kad negalėjimas pastebėti patirtinės Trejybių Trejybės aktualaus buvimo ir užbaigto pasireiškimo iš dalies yra dėl atsakomojo iškraipymo, kuris yra dėl:

1. Riboto žmogiškojo požiūrio, nesugebėjimo suvokti beribės begalybės sąvokos.
2. Netobulo žmogiškojo statuso, didžiulio nuotolio nuo patirtinių absoliutaus lygio.
3. Žmogiškosios egzistencijos tikslo, to fakto, jog žmonija yra sukurta vystytis patyrimo metodo dėka ir, dėl to, turi būti neatsiejamai ir iš esmės priklausoma nuo patyrimo. Tiktai Absoliutas gali būti tiek egzistencialus, tiek patirtinis.

Rojaus Trejybėje Visuotinis Tėvas yra Trejybių Trejybės AŠ ESU, ir nesugebėjimas patirti Tėvo kaip begalinio yra dėl ribinių apribojimų. Samprata apie egzistencialų, atsiskyrusių, iki-Trejybės nepasiekiamą AŠ ESU, ir postulatų apie patirtinį post-Trejybių Trejybės ir pasiekiamą AŠ ESU yra viena ir ta pati hipotezė; Begaliniajame neįvyko nė vieno aktualaus pasikeitimo; visi akivaizdūs įvykiai yra dėl padidėjusio sugebėjimo suvokti tikrovę ir įvertinti kosmosą.

Šis AŠ ESU, iš esmės, turi egzistuoti iki visų egzistencialų ir po visų patirtinių. Nors šitos idėjos gali ir neišaiškinti amžinybės ir begalybės paradoksų, kylančių žmogiškajame prote, bet jos bent jau turėtų skatinti tokį ribinį intelektą iš naujo spręsti šitas niekada nesibaigiančias problemas, problemas, kurios ir toliau jus jaudins Salvingtone ir vėliau kaip užbaigtuosius ir

visą laiką po šito per jūsų amžinosios karjeros nesibaigiančią ateitį plačiai plintančiose visatose.

Anksčiau ar vėliau visos visatos asmenybės pradeda suvokti, jog baigiamasis amžinybės ieškojimas yra nesibaigiantis begalybės tyrinėjimas, niekada nesibaigianti atradimo kelionė į Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliutumą. Anksčiau ar vėliau mes visi sužinosime, jog visų tvarinių augimas yra proporcingas susitapatinimui su Tėvu. Mes prieiname prie to supratimo, jog gyventi Dievo valia reiškia gauti amžinąjį leidimą į pačios begalybės begalinę galimybę. Kada nors mirtingieji suvoks, jog sėkmė ieškant Begaliniojo yra tiesiog proporcinga panašumo į Tėvą pasiekimui, ir kad šitame visatos amžiuje Tėvo realybės yra atskleidžiamos tarp dieviškumo savybių ribų. Ir šitas dieviškumo savybes

[1175]▼

visatos tvariniai patyrimo dėka įsisavina asmeniškai gyvendami dieviškai, o gyventi dieviškai reiškia iš tikrųjų gyventi vykdant Dievo valią.

Materialiems, evoliuciniams, ribiniams tvariniams, gyvenimas remiantis Dievo valios vykdymu, veda tiesiai į dvasinės aukštybės pasiekimą asmenybės arenoje ir tokius tvarinius vienu žingsniu priartina prie Tėvo-Begaliniojo suvokimo. Toks Tėvui skirtas gyvenimas yra grindžiamas tiesa, jautrumu grožiui, ir valdomas gėrio. Tokį Dievą pažįstantį asmenį iš vidaus apšviečia garbinimas, o išoriniu pasireiškimu jis visa širdimi yra atsidavęs visų asmenybių visuotinės brolystės tarnystei, tokiam tarnystės darbui, kuris yra kupinas gailestingumo ir kurį motyvuoja meilė, tuo tarpu visas šitas gyvybiškai svarbias savybes besivystančioje asmenybėje suvienija kosminė išmintis, savojo aš įgyvendinimas, Dievo ieškojimas, ir Tėvo garbinimas visą laiką kylančiuose lygiuose.

[Pateikta Nebadono Melkizedeko.]

[1176]▼

107 DOKUMENTAS

MINTIES DERINTOJŲ KILMĖ IR PRIGIMTIS

NORS Visuotinis Tėvas asmeniškai gyvena Rojuje, pačiame visatų centre, bet taip pat jis realiai yra ir erdvės pasaulyuose, savo nesuskaičiuojamų laiko vaikų prote, nes jų viduje jis gyvena kaip Paslaptieji Pagalbininkai. Amžinasis Tėvas nuo savo planetinių mirtingųjų sūnų vienu ir tuo pačiu metu yra labiausiai nutolęs, ir su jais susietas artimiausiai.

Derintojai yra Tėvo meilės aktualybė, įkūnyta žmonių sielose; jie yra žmogaus amžinosios karjeros tikrasis pažadas, įkalintas mirtingojo proto viduje; jie yra žmogaus išstobulintos užbaigtojo asmenybės esmė, kurią jis gali iš anksto su malonumu nujausti laike, kada vis daugiau įsisavina dieviškąjį metodą stengdamasis gyventi vykdymas Tėvo valią, žingsnis po žingsnio kildamas iš

visatos į visatą tol, kol realiai pasieks savo Rojaus Tėvo dieviškąjį buvimą.

Dievas, žmogui paliepęs, jog būtų toks tobulas, net koks tobulas yra jis, nusileido kaip Derintojas tam, jog taptų žmogaus patirtiniu partneriu siekiant dieviškojo likimo, kuris buvo šitaip nustatytas. Tas Dievo fragmentas, kuris gyvena žmogaus prote, yra absoliuti ir beribė garantija, kad žmogus gali surasti Visuotinį Tėvą susivienijęs su šituo dieviškuoju Derintoju, kuris atėjo iš Dievo tam, jog surastų žmogų ir jį paverstų sūnumi dar jam gyvenant materialiaame kūne.

Bet kuris mirtingasis, kuris matė Sūnų Kūrėją, matė Visuotinį Tėvą, ir kurio viduje gyvena dieviškasis Derintojas, to viduje gyvena Rojaus Tėvas. Kiekvienas mirtingasis, kuris sąmoningai ar nesąmoningai pasiduoda savo viduje gyvenančio Derintojo vedimui, gyvena sutinkamai su Dievo valia. Derintojo buvimo sąmoningas suvokimas yra Dievo buvimo sąmoningas suvokimas. Amžinasis Derintojo susiliejimas su evoliucine žmogaus siela yra realus patyrimas, kada amžinai susivienijama su Dievu kaip su Dievybės visatiniu partneriu.

Būtent Derintojas žmogaus viduje sukuria tą nenumaldomą troškimą ir nenutrūkstamą ilgesį būti panašiam į Dievą, pasiekti Rojų, ir ten prieš Dievybės realų asmenį garbinti dieviškosios dovanos begalinį šaltinį. Derintojas yra tas gyvasis buvimas, kuris iš tikrųjų sujungia mirtingąjį sūnų su savo Rojaus Tėvu ir jį traukia vis arčiau ir arčiau prie Tėvo. Derintojas kompensuojančiai išlygina milžinišką visatos įtampą, kurią sukuria tas atstumas tarp Dievo ir žmogaus ir žmogaus dališkumo laipsnis kaip kontrastas amžinojo Tėvo visuotinumui.

Derintojas yra begalinės būtybės, įkalintos ribinio tvarinio prote, absoliuti esmė, kuri, priklausomai nuo tokio mirtingojo pasirinkimo, galiausiai gali užbaigti šitą Dievo ir žmogaus laikiną sąjungą ir tikrai

[1177]▼

aktualizuoti būtybės naują kategoriją nesibaigiančiai visatos tarnystei. Derintojas yra dieviškoji visatos tikrovė, kuri surealina tiesą, jog Dievas yra žmogaus Tėvas. Derintojas yra žmogaus patikimas kosminis kompasas, visada ir neklystamai nukreipiantis sielą link Dievo.

Evoliuciniuose pasauliuose valiniai tvariniai pereis per tris būtybės bendrojo vystymosi etapus: Nuo Derintojo atvykimo iki santykinai visiško suaugimo, Urantijoje maždaug dvidešimties metų amžiaus, šie Pagalbininkai kartais yra vadinami Minčių Keitėjais. Nuo šito laiko iki brandos amžiaus pasiekimo, maždaug keturiasdešimties metų, Paslaptinę Pagalbininkai yra vadinami Minties Derintojais. Nuo brandos pasiekimo iki išsilaisvinimo iš materialaus kūno apie juos dažnai yra kalbama kaip apie Minties Kontrolierius. Šitos trys mirtingojo gyvenimo fazės neturi jokio ryšio su Derintojo žengimo į priekį trimis etapais, kada yra dubliuojamas protas ir kada vyksta sielos evoliucija.

1. MINTIES DERINTOJŲ KILMĖ

Kadangi Minties Derintojai yra iš pirminės Dievybės esmės, tai niekas negali drįsti autoritetingai aptarti jų prigimties ir kilmės; aš galiu tiktai perteikti Salvingtono pasakojimus ir Uversos nuomones; aš galiu tiktai paaiškinti, ku

mes laikome šituos Paslaptinguosius Pagalbininkus ir su jais susijusias esybes visoje didžiojoje visatoje.

Nors yra įvairių nuomonių dėl Minties Derintojų padovanojimo metodo, bet, kas susiję su jų kilme, tai tokių skirtumų nėra; visi sutaria, kad jie ateina tiesiai iš Visuotinio Tėvo, Pirmojo Šaltinio ir Centro. Jie nėra sukurtos būtybės; jie yra fragmentuotos esybės, sudarančios begalinio Dievo realų buvimą. Kartu su savo dideliu skaičiumi neapreiktų partnerių, Derintojai yra grynas ir nesumaišytas dieviškumas, neribotos ir nesusilpnintos Dievybės dalys; jie yra iš Dievo, ir tiek, kiek mes sugebame suvokti, *jie yra Dievas*.

Kai dėl laiko, kada jie pradėjo atskirą egzistavimą šalia pirmojo Šaltinio ir Centro absoliutumo, tai šito mes nežinome; taip pat mes nežinome ir jų kiekio. Mes labai mažai ką žinome apie jų karjerą iki to meto, kada jie atvyksta į laiko planetas tam, kad apsigyventų žmogiškajame prote; bet nuo šio momento mes daugiau ar mažiau žinome apie jų kosminį progresavimą iki to meto ir įskaitant tą metą, kada jie užbaigia savo trivienius likimus: asmenybę įgauna susiliedami su koku nors mirtinguoju kylančiuoju, asmenybę įgauna Visuotinio Tėvo nurodymu, arba išlaisvinimu iš Minties Derintojų žinomų užduočių.

Nors mes šito nežinome, bet darome prielaidą, jog Derintojai yra nuolat individualizuojami, kada visata plečiasi, ir kada didėja kandidatų susilieti su Derintoju skaičius. Bet lygiai taip pat gali būti, jog mes klystame mėgindami Derintojams priskirti skaičiaus gausybę; panašiai kaip ir pats Dievas, taip ir šitie nesuvokiamos prigimties jo fragmentai gali būti egzistencialiai begaliniai.

Minties Derintojų kilmės metodas yra viena iš neatskleistų Visuotinio Tėvo funkcijų. Mes turime tvirtą pagrindą manyti, jog nė vienas iš kitų Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliučių partnerių neturi nieko bendro su Tėvo fragmentų sukūrimu. Derintojai yra tiesiog ir amžinai dieviškosios dovanos; jie yra iš Dievo ir nuo Dievo, ir jie yra panašūs į Dievą.

Savo ryšiuose su tais tvariniais, kurie su jais susilieja, jie atskleidžia dieviškąją meilę ir dvasinį tarnavimą, kurie gilumine prasme patvirtina teiginį, jog Dievas

[1178]▼

yra dvasia. Bet papildomai prie šitos transcendentinės tarnystės yra didelė dalis to, kas niekada nebuvo apreikšta Urantijos mirtingiesiems. Mes taip pat iki galo nesuprantame, kas gi vyksta tada, kada Visuotinis Tėvas atiduoda dalį savęs, kad būtų laiko tvarinio asmenybės dalis. Ir Rojaus užbaigtųjų augantis vystymasis dar iki galo neatskleidė visų galimybių, kurios yra neatskiriamos nuo šitos dangiškosios žmogaus ir Dievo partnerystės. Galiausiai, Tėvo fragmentai turi būti absoliutaus Dievo dovana tiems tvariniams, kurių likimas aprėpia galimybę pasiekti Dievą kaip absoliutą.

Kaip Visuotinis Tėvas fragmentuoja savo ikiasmenę Dievybę, taip Begalinė Dvasia individualizuoja savo ikiprotinės dvasios dalis tam, kad jos apsigyventų ir realiai susiliėtų su išliekančiųjų mirtingųjų evoliucinėmis sielomis iš susiliejo su dvasia serijos. Tačiau Amžinojo Sūnaus prigimties tokiu būdu fragmentuoti negalima; Pirminio Sūnaus dvasia yra arba plačiai pasklidusi arba konkrečiai asmenė. Su Sūnumi susiliejęs tvarinys yra suvienyti su Amžinojo Sūnaus Sūnų Kūrėjų dvasios individualizuotais apdovanojimais.

2. DERINTOJŲ KLASIFIKACIJA

Derintojai yra individualizuojami kaip nepatyrusios esybės, ir visi turi likimą, jog taptų arba išlaisvinti, arba susilieję, arba Personalizuoti Pagalbininkai. Mes numanome, kad Minties Derintojų yra septynios kategorijos, nors šitų skyrių iš viso ir nesuvokiame. Mes dažnai kalbame apie skirtingas kategorijas, kurios yra tokios:

1. *Nepatyrę Derintojai*, tie, kurie evoliucinių kandidatų į amžinąjį išlikimą prote tarnauja pirmą kartą. Paslaptieji Pagalbininkai dieviškąją prigimtį yra amžinai vienodi. Taip pat jie yra vienodi ir patirtine prigimtimi, kada iš Dievingtono išvyksta pirmą kartą; vėlesnis patirtinis skirtumas yra realaus patyrimo visatos tarnystėje pasekmė.

2. *Patyrę Derintojai*, tie, kurie vieną ar daugiau sezonų tarnavo su valios tvariniais pasauliuose, kur įvyksta baigiamasis susiliejimas tarp laiko tvarinio tapatybės ir Trečiojo Šaltinio ir Centro vietinės visatos pasireiškimo dvasios individualizuotos dalies.

3. *Aukščiausieji Derintojai*, tie Pagalbininkai, kurie buvo tarnavę su laiko užduotimi evoliuciniuose pasauliuose, tačiau kurių žmogiškieji partneriai dėl kažkokių priežasčių amžinąjį išlikimą atstūmė, ir tie, kurie vėliau buvo paskirti į kitas užduotis kituose mirtinguosiuose kituose besivystančiuose pasauliuose. Aukščiausiasis Derintojas, nors nėra dieviškesnis už nepatyrusį Pagalbininką, bet turi didesnę patyrimą, žmogiškajame prote gali atlikti tokius dalykus, kurių negalėtų atlikti mažiau patyręs Derintojas.

4. *Išnykę Derintojai*. Čia mūsų pastangose toliau sekti Paslaptiniojo Pagalbininko karjerą atsiranda spraga. Egzistuoja ketvirtoji tarnystės pakopa, apie kurią mes negalime pasakyti nieko tikro. Melkizedekai moko, jog ketvirtosios pakopos Derintojai turi atskiras užduotis, raižydami visur po visatą. Atsiskyrusieji Žinianešiai yra linkę manyti, kad jie yra susijungę su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru, patirdami gaivinančio susivienijimo su pačiu Tėvu laikotarpį. Ir visiškai įmanoma, jog Derintojas galėtų raižyti pagrindinę visatą ir tuo pačiu metu būti susivienijęs su visur esančiu Tėvu.

5. *Išlaisvinti Derintojai*, tie Paslaptieji Pagalbininkai, kurie buvo amžinai išlaisvinti iš laiko tarnystės besivystančių sferų mirtingiesiems. Kokios galėtų būti jų funkcijos, mes nežinome.

[1179]▼

6. *Susilieję Derintojai* – užbaigtieji – tie, kurie susiliejo ir tapo viena su kylančiaisiojo supervisatų tvariniais, Rojaus Užbaigtumo Korpuso laiko pakilusiųjų amžiniais partneriais. Minties Derintojai paprastai susilieja su laiko kylančiaisiojo mirtingaisiais, ir su tokiais išliekančiaisiojo mirtingaisiais yra įregistruojami ir išregistruojami Kilimingtonė; jie eina kylančiųjų būtybių keliu. Susiliejus su kylančiąja evoliucine siela, atrodo, jog Derintojas pereina iš

visatos absoliutaus egzistencialaus lygio į funkcinio susivienijimo su kylančiąja asmenybe ribinį patirtinį lygį. Nors ir išlaikydamas viską iš egzistencialios dieviškosios prigimties charakterio, susiliejęs Derintojas yra neatskiriamai sujungiamas su išliekančiojo mirtingojo kylančiąja karjera.

7. Personalizuoti Derintojai, tie, kurie tarnavo su įsikūnijusiais Rojaus Sūnumis, kartu su didele dalimi tų, kurie pasiekė nepaprastų laimėjimų, gyvendami mirtingajame, tačiau kurių subjektai išlikimą atmetė. Mes turime pagrindo manyti, jog tokie Derintojai yra personalizuojami, rekomendavus tos supervisatos, kurioje jie vykdė užduotį, Dienų Seniesiems.

Daug yra būdų, pagal kuriuos šituos paslaptinguosius Dievo fragmentus būtų galima klasifikuoti: pagal paskyrimą visatoje, pagal jų sėkmės laipsnį gyvenant individualiame mirtingajame, arba net ir pagal mirtingojo kandidato į susiliejamą rasinius protėvius.

3. DERINTOJŲ NAMAI DIEVININGTONE

Visa visatos veikla, susijusi su Paslaptinių Pagalbininkų pasiuntimu, valdymu, reguliavimu, ir sugrąžinimu iš tarnystės visose septyniose supervisatose atrodo, jog yra koncentruojama Dieviningtono šventojoje sferoje. Kiek man yra žinoma, niekas, išskyrus Derintojus ir kitas Tėvo esybes, šitoje sferoje nėra buvęs. Atrodo, jog yra panašu, kad dideliame skaičiui neatskleistų ikiasmenių esybių, kaip ir Derintojams, Dieviningtonas taip pat yra namai. Mes manome, kad šitos bičiuliškos esybės gali būti tam tikru būdu susijusios su Paslaptinių Pagalbininkų dabartiniu ir ateities tarnavimu. Bet realiai mes šito nežinome.

Kada Minties Derintojai sugrįžta pas Tėvą, tada jie grįžta į tariamos kilmės sferą, Dieviningtoną; ir galbūt, kaip šito patyrimo dalis, yra aktualus kontaktas su Tėvo asmenybe Rojuje, o taip pat ir su Tėvo dieviškumo specializuotu pasireiškimu, kuris, kaip pranešama, turi būti išsidėstęs šitoje slaptojoje sferoje.

Nors mes šį tą žinome apie visas septynias slaptąsias Rojaus sferas, bet apie Dieviningtoną mes žinome mažiau negu apie likusias sferas. Aukštųjų dvasinių kategorijų būtybės gauna tikrai tris dieviškuosius nurodymus, ir jie yra tokie:

1. Visada rodyti deramą pagarbą savo vyresniųjų ir aukštesniųjų patyrimui ir sugebėjimams.

2. Visada atsižvelgti į savo jaunesniųjų ir pavaldinių apribojimus ir nepatyrimą.

3. Niekada nemėginti nusileisti ant Dieviningtono krantų.

Aš dažnai esu svarstęs, jog man vykti į Dieviningtoną būtų visiškai bergždžia; aš galbūt negalėčiau matyti jokių ten gyvenančių būtybių, išskyrus tokias, kaip Personalizuotus Derintojus, o juos esu matęs ir kitur. Aš esu visiškai tikras, jog

Dieviningtone nėra nieko, kas turėtų realios vertės ar naudos man, nieko esminio mano augimui ir vystymuisi, priešingu atveju ten vykti man nebūtų uždrausta.

Kadangi mes galime labai mažai ką sužinoti arba negalime nieko sužinoti apie Derintojų prigimtį ir kilmę iš Dieviningtono, tai esame priversti informaciją rinkti iš gausybės skirtingų šaltinių, ir šituos sukaupus duomenis reikia sudėlioti, apjungti, ir abipusiškai susieti tam, kad tokios žinios galėtų būti informatyvios.

Minties Derintojų demonstruojama herojiška drąsa ir išmintis leidžia daryti prielaidą, kad jie buvo mokomi milžinišku mastu ir diapazonu. Kadangi jie nėra asmenybės, tai šitas mokymas turi būti perteikiamas Dieviningtono mokymo institucijose. Unikalus Personalizuoti Derintojai be jokios abejonės sudaro Dieviningtono Derintojų parengimo mokyklų personalą. Ir mes iš tikrųjų žinome, jog šitam centriniam ir stebinčiajam korpusui vadovauja pirmojo Mykolų kategorijos Rojaus Sūnaus, užbaigusio savo septinkartį savęs padovanojimą savosios visatos sferų rasėms ir tautoms, dabar Personalizuotas Derintojas.

Mes iš tikrųjų labai mažai ką žinome apie nepersonalizuotus Derintojus; mes kontaktuojame ir bendraujame tikrai su personalizuotomis kategorijomis. Jie yra krikštijami Dieviningtone ir visada yra žinomi savuoju vardu, o ne pagal numerį. Personalizuoti Derintojai nuolat gyvena Dieviningtone; ta šventoji vieta yra jų namai. Jie iš tos gyvenamosios buveinės išvyksta tikrai Visuotinio Tėvo valia. Nedidelis jų kiekis yra sutinkamas vietinių visatų sferose, bet didesnis jų skaičius yra centrinėje visatoje.

4. DERINTOJŲ PRIGIMTIS IR BUVIMAS

Pasakyti, jog Minties Derintojas yra dieviškas, tai tiesiog pripažinti jo kilmės pobūdį. Labai tikėtina, jog toks dieviškumo grynumas apima visų Dievybės požymių, kuriuos gali turėti amžino ir begalinio Rojaus Tėvo visuotinio buvimo toks absoliučios esmės fragmentas, potencialo esmę.

Realusis Derintojo šaltinis turi būti begalinis, ir prieš susiliedama su besivystančio mirtingojo nemirtinga siela, Derintojo realybė turi ribotis su absoliutumu. Derintojai nėra absoliutai visuotine prasme, Dievybės prasme, bet galbūt jie yra tikri absoliutai tarp savo fragmentuotos prigimties potencialų ribų. Jie yra apriboti visuotinumui, bet ne prigimties atžvilgiu; ekstensyvumo požiūriu jie yra apriboti, bet prasmės, vertybės, ir fakto intensyvumo požiūriu *jie yra absoliutūs*. Dėl šitos priežasties šias dieviškąsias dovanas mes kartais vadiname Tėvo ribotais absoliučiais fragmentais.

Nė vienas Derintojas niekada nebuvo parodęs neištikimybės Rojaus Tėvui; asmenų tvarinių žemesnėms kategorijoms gali kartais tekti kovoti su neištikimais bičiuliais, bet niekada netenka kovoti su Derintojais; jie yra aukščiausieji ir neklystantys savo dieviškojoje sferoje tarnaudami tvariniams ir veikdami visatoje.

Nepersonalizuoti Derintojai yra matomi tikrai Personalizuotiems Derintojams. Manoji kategorija, Atsiskyrusieji Žinianešiai, kartu su Trejybės

Įkvėptosiomis Dvasiomis, gali nustatyti Derintojų buvimą dvasinių reaguojančiųjų reiškinių dėka; ir net serafimai kartais gali pastebėti tariamo susivienijimo su Pagalbininkų buvimu materialiuose žmonių protuose dvasinį švytėjimą; bet niekas iš mūsų iš esmės nesugeba pastebėti realaus Derintojų buvimo tol, kol jie nėra personalizuoti, nors jų savybės yra suvokiamos drauge su susiliejusiomis kylančiųjų mirtingųjų iš evoliucinių pasaulių asmenybėmis.

[1181]▼

Visuotinis Derintojų nematomumas dideliu laipsniu verčia daryti prielaidą dėl jų aukštos ir išskirtinai dieviškos kilmės ir prigimties.

Šitą dieviškąjį buvimą lydi būdinga šviesa, dvasinis švytėjimas, kuris paprastai yra siejamas su Minties Derintojais. Nebadono visatoje šitas Rojaus švytėjimas yra plačiai žinomas kaip "nukreipianti šviesa"; Uversoje jis yra vadinamas "gyvybės šviesa." Urantijoje šitas reiškinys kartais buvo vadinamas ta "tikrąja šviesa, apšviečiančia kiekvieną žmogų, kuris ateina į šį pasaulį."

Visos būtybės, kurios yra pasiekusios Visuotinį Tėvą, Personalizuotus Derintojus mato. Visų pakopų Derintojus, kartu su visomis kitomis būtybėmis, esybėmis, dvasiomis, asmenybėmis, ir dvasių pasireiškimais, visada mato tos Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybės, kurios kyla iš Rojaus Dievybių, ir kurios vadovauja didžiosios visatos pagrindinėms vyriausybėms.

Ar jūs iš tikrųjų galite suvokti Derintojo apsigyvenimo tikrąją reikšmę? Ar jūs tikrai giluminiu mastu suvokiate, ką reiškia turėti absoliučios ir begalinės Dievybės, Visuotinio Tėvo, absoliutų fragmentą, gyvenantį viduje ir susiliejančią su jūsų ribinėmis mirtingojo savybėmis? Kada mirtingasis žmogus susilieja su visuminio kosmoso egzistencialios Priežasties aktualių fragmentu, tada tokios beprecedentinės ir neįsivaizduojamos partnerystės likimui niekada negali būti jokio apribojimo. Amžinybėje, žmogus vis atras ne tik objektyvios Dievybės begalybę, bet taip pat ir šito paties Dievo subjektyvaus fragmento nesibaigiantį potencialumą. Visada Derintojas mirtingojo asmenybei iš tiesų vis atskleis Dievo stebuklą, ir niekada šitas dieviškasis atskleidimas tikrai negali pasibaigti, nes Derintojas yra iš Dievo ir kaip Dievas mirtingajam žmogui.

5. DERINTOJO PROTINGUMAS

Evoliuciniai mirtingieji yra linkę į protą žiūrėti kaip į kosminį tarpininką tarp dvasios ir materijos, nes iš tikrųjų toks yra pagrindinis proto tarnavimas, kaip tą suvokiate jūs. Todėl žmonėms gana sunku suvokti, jog Minties Derintojai turi protą, nes Derintojai yra Dievo fragmentavimai absoliučiaje realybės lygyje, kuris yra ne tik ikiasmenis, bet taip pat, kuris būna anksčiau už bet kokią energijos ir dvasios atsiskyrimą. Monistiniame lygyje, esančiame iki energijos ir dvasios išsiskaidymo, neturėtų būti jokios tarpinės proto funkcijos, nes nėra jokių skirtumų, kuriems reikėtų tarpininkų.

Kadangi Derintojai gali planuoti, dirbti, ir mylėti, tai jie turi turėti savojo aš galias, kurios yra proporcingos protui. Jie turi neribotą sugebėjimą bendrauti vienas su kitu, tai yra, visos Pagalbininkų formos, kurios yra aukščiau už

pirmąsias arba nepatyrusias grupes. Kai dėl jų tarpusavio bendravimo pobūdžio ir turinio, tai mes galime labai mažai ką atskleisti, nes šito mes nežinome. O toliau mes žinome, kad jie turi turėti kažkokį protingumą, priešingu atveju jie negalėtų būti personalizuojami.

Minties Derintojų protingumas yra kaip Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus *protingumas* – toks, kuris yra protėvinis Bendrai Veikiančiojo protams.

Tas proto tipas, kuris yra postuluojamas, jog yra Derintojuje, turi būti panašus į kitų ikiasmeninių esybių gausių kategorijų, kurios matomai panašiai atsiranda iš Pirmojo Šaltinio ir Centro, proto dovanas. Nors daugelis iš šitų kategorijų nebuvo atskleistos Urantijoje, bet jos visos turi protavimo savybių. Šitiems pirminės Dievybės individualizavimams taip pat įmanoma susivienyti su

[1182]▼

gausiais ne mirtingųjų būtybių besivystančiais tipais ir net su ribotu skaičiumi ne evoliucinių būtybių, kurios išvystė sugebėjimą susilieti su tokiais Dievybės fragmentais.

Kada Minties Derintojas yra susiliejęs su išliekančio mirtingojo besivystančia nemirtinga morontine siela, tada Derintojo protas gali būti identifikuojamas tiksliai kaip egzistuojantis šalia tvarinio proto, kol kylantysis mirtingasis pasiekia žengimo į priekį visatoje dvasinius lygius.

Pakilusiojo patyrimo pasiekus užbaigtojo lygius, šitos šeštojo etapo dvasios atrodo, kad pakeičia tam tikrą proto faktorių, išreiškiantį mirtingojo ir Derintojo protų tam tikrų fazių sąjungą, kuri anksčiau veikė kaip jungtis tarp tokių kylančiųjų asmenybių dieviškųjų ir žmogiškųjų fazių. Šita patirtinio proto savybė galbūt "įgauna aukštybės lygį" ir vėliau padidina evoliucinės Dievybės – Aukščiausiosios Būtybės – patirtinį sugebėjimą.

6. DERINTOJAI KAIP GRYNOS DVASIOS

Kada Minties Derintojai yra sutinkami tvarinio patyrimo, tada jie atskleidžia dvasinės įtakos buvimą ir vadovavimą. Derintojas iš tikrųjų yra dvasia, gyna dvasia, bet dvasia ir dar daugiau. Mes niekada negalėjome deramai suklasifikuoti Paslaptinių Pagalbininkų; viskas, ką būtų galima tvirtai pasakyti apie juos, yra tai, kad iš tiesų jie yra tokie, kaip Dievas.

Derintojas yra žmogaus amžinybės galimybė; žmogus yra Derintojo asmenybės galimybė. Jūsų individualūs Derintojai dirba tam, kad jus sudvasintų, vildamiesi jūsų laikinąją tapatybę įamžinti. Derintojai yra kupini dvasių Tėvo nuostabiosios ir save padovanojančiosios meilės. Jie tikrai ir dieviškai myli jus; jie yra dvasinės vilties kaliniai, įkalinti žmonių proto viduje. Jie trokšta, kad jūsų mirtingas protas pasiektų dieviškumą, kad jų vienatvė galėtų pasibaigti, kad jie galėtų būti išlaisvinti su jumis iš materialaus apdaro apribojimų ir laiko drabužių.

Jūsų kelias į Rojų yra dvasinio pasiekimo kelias, ir Derintojo prigimtis ištikimai atskleis Visuotinio Tėvo dvasinės prigimties apreiškimą. Po Rojaus pasiekimo ir amžinosios karjeros užbaigtųjų etapuose, Derintojas galbūt gali kontaktuoti su kažkada buvusiu žmogiškuoju partneriu kitokioje negu dvasinėje

tarnystėje; bet kilimas į Rojų ir užbaigtojo karjera yra partnerystė tarp Dievą pažįstančio dvasingėjančio mirtingojo ir Dievą atskleidžiančio Derintojo dvasinio tarnavimo.

Mes žinome, jog Minties Derintojai yra dvasios, grynios dvasios, turbūt absoliučios dvasios. Bet Derintojas taip pat turi būti kažkas daugiau negu išskirtinė dvasinė tikrovė. Papildomai prie spėjamo protingumo, taip pat yra ir grynios energijos faktoriai. Jeigu jūs tikrai prisiminsite, jog Dievas yra grynios energijos ir grynios dvasios šaltinis, tai nebus taip sunku suvokti, kad jo fragmentai būtų tiek viena, tiek ir kita. Tai yra faktas, kad Derintojai keliauja erdve Rojaus Salos momentinėmis ir visuotinės gravitacijos grandinėmis.

Tai, kad Paslaptieji Pagalbininkai yra tokiu būdu susieti su visatų visatos materialiomis grandinėmis, iš tikrųjų glumina. Bet yra taip, kad jie žaibiškai keliauja po visą didžiąją visatą materialios gravitacijos grandinėmis. Visiškai įmanoma, kad jie gali įsiskverbti net į išorinės erdvės lygius; jie tikrai gali pasiekti šituos regionus kartu su Rojaus gravitacijos buvimu,

[1183]▼

ir nors asmenybės manoji kategorija gali keliauti Bendrai Veikiančiojo proto grandinėmis taip pat už didžiosios visatos ribų, bet mes niekada nebuvo tikri, jog pastebėjome Derintojų buvimą neištyrinėtuose išorinės erdvės regionuose.

Ir vis tik, nors Derintojai ir naudoja materialios gravitacijos grandinėmis, bet jos jų neveikia taip, kaip veikia materialų kūrinį. Derintojai yra gravitacijos protėvio fragmentai, ne gravitacijos padariniai; jie yra segmentuoti tokiam visatos egzistencijos lygyje, kuris hipotetiškai yra ankstesnis už gravitacijos atsiradimą.

Minties Derintojai neturi poilsio nuo jų padovanojimo momento iki pat tos dienos, kada jie būna išlaisvinami tam, kad vyktų į Dieviningtoną po savo mirtingųjų subjektų natūralios mirties. O tie, kurių subjektai nepereina per natūralios mirties vartus, neturi net ir šito laikino atokvėpio. Minties Derintojams energijos atstatymas nereikalingas; jie yra energija, aukščiausiosios ir pačios dieviškiausiosios kategorijos energija.

7. DERINTOJAI IR ASMENYBĖ

Minties Derintojai nėra asmenybės, bet jie yra realios esybės; jie yra tikrai ir tobulai individualizuoti, nors jie niekada tol, kol gyvena mirtinguosiuose, iš tiesų nebūna įsameninami. Minties Derintojai nėra tikros asmenybės; jie yra *tikros realybės*, gryniausios kategorijos realybės, kurios yra žinomos visatų visatoje – jie yra dieviškasis buvimas. Nors neasmeniai, bet šitie nuostabūs Tėvo fragmentai paprastai yra vadinami būtybėmis, o kartais, atsižvelgiant į jų dabartinio tarnavimo mirtingiesiems dvasinės fazės, dvasinėmis esybėmis.

Jeigu Minties Derintojai nėra asmenybės, turinčios valios ir pasirinkimo galios išimtinės teises, kaip tuomet jie gali pasirinkti mirtinguosius subjektus ir savo noru apsigyventi šituose evoliucinių pasaulių tvariniuose? Šią klausimą lengva paklausti, bet galbūt nė viena būtybė visatų visatoje niekada nesurado tikslaus atsakymo. Net ir manoji asmenybės kategorija, Atsiskyrusieji

Žinianešiai, ne iki galo supranta, kaip esybėms, kurios nėra asmenės, yra padovanojama valia, pasirinkimas, ir meilė.

Mes dažnai samprotaujame, kad Minties Derintojai turi turėti valią visuose *ikiasmeniuose* pasirinkimo lygiuose. Jie pasisiūlo apsigyventi žmogiškiosiose būtybėse, jie pateikia planus dėl žmogaus amžinosios karjeros, jie planus pritaiko, modifikuoja, ir pakeičia kitais planais pagal aplinkybes, ir šitoji veikla išreiškia tikrą valinį veiksmą. Jie jaučia meilę mirtingiesiems, jie veikia visatos krizių metu, jie visada pasirengę veikti ryžtingai sutinkamai su žmogiškuoju pasirinkimu, ir visa tai dideliu laipsniu yra valinės reakcijos. Visose situacijose, nesusijusiose su žmogiškosios valios sfera, jie neabejotinai demonstruoja tokį elgesį, kuris parodo, jog panaudojamos galios visais požiūriais yra valios ekvivalentas, aukščiausiasis sprendimas.

Kodėl, tuomet, jeigu Minties Derintojai turi valią, jie yra pavaldūs mirtingojo valiai? Mes manome, jog tai yra dėl to, jog Derintojo valia, nors prigimtimi ir yra absoliuti, bet pasireiškimu yra ikiasmenė. Žmogiškoji valia veikia visatos tikrovės asmenybės lygyje, ir per visą kosmosą tas, kas yra beasmenis-neasmenis, žemiau už asmenį, ir ikiasmenis – visą laiką reaguoja į egzistuojančios asmenybės valią ir veiksmus.

Per visą sukurtų būtybių ir neasmenių energijų visatą mes nepastebime to, jog valia, valinis veiksmas, pasirinkimas, ir meilė būtų išreikšta be asmenybės. Išskyrus Derintojus ir kitas panašias esybes, mes nematome, jog šitos

[1184]▼

asmenybės savybės veiktų susivienijusios su beasmenėmis realybėmis. Nebūtų teisinga Derintoją vadinti žemesniu už asmenį, taip pat nebūtų tinkama tokią esybę vadinti ir viršasmene, bet būtų visiškai leistina tokią būtybę vadinti ikiasmene.

Mūsų būties kategorijoms šitie Dievybės fragmentai yra žinomi kaip dieviškosios dovanos. Mes suvokiame, kad Derintojai yra dieviški kilme, ir kad jie sudaro Visuotinio Tėvo pateikiamą galimą įrodymą ir išlygos demonstravimą dėl galimybės tiesiogiai ir be apribojimų bendrauti su bet kuriuo materialiu tvariniu ir su visais materialiais tvariniais per visas beveik visiškai begalines savo sferas, ir visa tai yra visiškai nepriklausomai nuo jo buvimo savo Rojaus Sūnų asmenybėse arba visiškai nepriklausomai nuo jo netiesioginio tarnavimo Begalinės Dvasios asmenybėse.

Nėra tokių sukurtų būtybių, kurios nejauستų susižavėjimo, galėdamos priimti Paslaptinguosius Pagalbininkus, bet jie nėra apsigyvenę nė vienoje kitoje būtybių kategorijoje, išskyrus evoliucinius valinius tvarinius, turinčius užbaigtųjų likimą.

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

108 DOKUMENTAS

MINTIES DERINTOJŲ MISIJA IR TARNAVIMAS

MINTIES Derintojų misija žmogiškosioms rasėms yra atstovauti Visuotiniam Tėvui, būti juo, laiko ir erdvės mirtingiesiems tvariniams; tai yra pagrindinis šitos dieviškosios dovanos darbas. Taip pat jų užduotis yra išaukštinti mirtingųjų protą ir nemirtingas žmonių sielas pervesti į Rojaus tobulumo dieviškąsias aukštybes ir dvasinius lygius. Ir šiame patyrimo, šitaip transformuodami laikino tvarinio žmogiškąją prigimtį į amžinojo užbaigtojo dieviškąją prigimtį, Derintojai pagimdo unikalią būtybės rūšį, būtybę, kurią sudaro amžinoji sąjunga tarp tobulo Derintojo ir išstobulinto tvarinio, kurios kopijos būtų neįmanoma padaryti nė vieno kito visatos metodo dėka.

Visoje visatoje tos patyrimo realybės neegzistencialiuose lygiuose negali pakeisti niekas. Begalinis Dievas, kaip visada, yra pripildytas ir tobulas, iki begalybės aprėpiantis visus dalykus, išskyrus blogį ir tvarinio patyrimą. Dievas negali elgtis klaidingai; jis yra neklystantis. Dievas negali patirtiškai žinoti to, ko niekada nepatyrė asmeniškai; Dievo ikižinės yra egzistencialios. Dėl to Tėvo dvasia iš tikrųjų nusileidžia iš Rojaus tam, jog kartu su ribiniais mirtingaisiais dalyvautų kylančiosios karjeros kiekviename bona fide patyrimo; būtent tikrai šitokiu būdu egzistencialus Dievas galėjo tapti iš tikrųjų ir realiai žmogaus patirtiniu Tėvu. Amžinojo Dievo begalybė apima ribinio patyrimo potencialą, kuris iš tiesų tampa realus tarnaujant Derintojams fragmentams, kurie iš tikrųjų drauge patiria žmogiškųjų būtybių gyvenimo vingių patyrimus.

1. PARINKIMAS IR PASKYRIMAS

Kada Derintojai yra išsiunčiami iš Dieviningtono tam, jog tarnautų mirtingiesiems, tada egzistencialaus dieviškumo apdovanojimu jie būna tapatūs, bet jie skiriasi patirtinėmis savybėmis proporcingai savo ankstesniems kontaktams evoliucinių tvarinių viduje ir su evoliuciniais tvariniais. Mes negalime paaiškinti, kokių principu remiantis yra paskiriamas Derintojas, bet manome, kad šitos dieviškosios dovanos yra padovanojamos pagal tam tikrą adaptavimosi prie asmenybės, kurioje apsigyvena, amžino tinkamumo kažkokią išmintingą ir veiksmingą politiką. Mes iš tikrųjų pastebime, jog labiau patyręs Derintojas dažnai gyvena aukštesnio tipo žmogiškajame prote; dėl to žmogiškasis paveldėjimas turi būti reikšmingas faktorius lemiant parinkimą ir paskyrimą.

Nors mes konkrečiai nežinome, bet tvirtai tikime, jog visi Minties Derintojai yra savanoriai. Bet iki to meto, kada pasisiūlo, jie turi visus duomenis, susijusius su kandidatu, kurio viduje apsigyvens. Serafiniai metmenys apie protėvius ir suprojektuoti elgesio gyvenime modeliai yra perduodami per Rojų

į Derintojų rezervo korpusą Dievingtone atspindėjimo metodu, nusidriekiančiu į vidų iš vietinių visatų sostinių į supervisatų būstines. Šitoji prognozė aprėpia ne tik tai mirtingojo kandidato paveldėjimo antecedentus, bet taip pat ir galimo intelektualaus sugebėjimo ir dvasinio potencialo apskaičiavimą. Tokiu būdu Derintojai pasisiūlo apsigyventi protuose, apie kurių asmenines savybes jie buvo iki galo informuoti.

Besisiūlantį Derintoją ypač domina žmogiškojo kandidato trys savybės:

1. *Intelektualus potencialas*. Ar protas yra normalus? Koks yra intelektualus potencialas, intelekto sugebėjimas? Ar gali šis individas išsivystyti į bona fide valinį tvarinį? Ar išmintis turės galimybės veikti?

2. *Dvasinis suvokimas*. Pagarbumo išvystymo perspektyvos, religinės prigimties atsiradimas ir augimas. Koks yra sielos potencialas, tas galimas dvasinis imlumo pajėgumas?

3. *Suderintos intelektualios ir dvasinės galios*. Tas laipsnis, kuriuo šitos abi dovanos gali būti kiek įmanoma susietos, suderintos taip, kad sukurtų žmogiškojo charakterio stiprybę ir prisidėtų prie išliekančios vertės nemirtingos sielos tvirtos evoliucijos.

Mes manome, jog, žinodami šituos faktus, Derintojai savo noru pasisiūlo, kad būtų paskirti. Galbūt pasisiūlo daugiau negu vienas Derintojas; galbūt tos vadovaujančios personalizuotos kategorijos iš šitos pasisiūlančiųjų Derintojų grupės atrenka vienintelį, kuris geriausiai tinka mirtingojo kandidato asmenybės dvasinimo ir įamžinimo užduočiai. (Derintojų paskyrimui ir tarnystei tvarinio lytis neturi reikšmės.)

Tas trumpas laikas, įsiterpiantis tarp Derintojo savanoriško pasisiūlymo ir jo realaus išsiuntimo, matomai yra praleidžiamas Personalizuotų Pagalbininkų Dievingtono mokyklose, kur, mokant paskirtą Derintoją, kaip veiksmingiausiai planuoti priartėjimą prie asmenybės ir proto dvasinimą, yra panaudojamas veikiantis laukiančio mirtingojo proto modelis. Šitas proto modelis yra suformuluojamas suderinus supervisatos atspindėjimo tarnybos pateiktus duomenis. Bent jau toks yra mūsų supratimas, tokia nuomonė, kurios mes laikomės, kada į vieną vietą sudedame visą informaciją, gautą palaikant ryšius su didele dalimi Personalizuotų Derintojų per ilgalaikę Atsiskyrusiųjų Žinianešių karjerą visatoje.

Kada Derintojai yra realiai išsiunčiami iš Dievingtono, tada tarp tos išsiuntimo akimirkos ir jų atsiradimo savo pasirinktų subjektų protuose valandos iš esmės neįsiterpia joks laikas. Derintojo vidutinis keliavimo laikas iš Dievingtono į Urantiją yra 117 valandų 42 minutės ir 7 sekundės. Beveik visą šitą laiką užima registracija Uversoje.

2. DERINTOJO APSIGYVENIMUI BŪTINOS SĄLYGOS

Nors į tarnystę Derintojai pasisiūlo tuoj pat, kai tiktai prognozės dėl asmenybės būna perduotos į Dieviningtoną, bet realiai jie nėra paskiriami tol, kol žmogiškieji subjektai nepriima savo pirmojo moralaus asmenybės sprendimo. Žmogiškojo vaiko pirmąjį moralinį pasirinkimą automatiškai pažymi septintoji pagalbinė proto dvasia ir jį akimirksniu registruoja, per vietinės visatos Kuriančiąją Dvasią, visuotinėje Bendrai Veikiančiojo proto gravitacijos grandinėje atitinkamos supervisatos Pagrindinės Dvasios akivaizdoje, kuri šitą informaciją pasiunčia toliau į Dieviningtoną. Derintojai savo žmogiškuosius subjektus Urantijoje

[1187]▼

pasiekia, vidutiniškai, prieš pat jų šeštąjį gimtadienį. Dabartinėje kartoje tai būna sulaukus penkerių metų dešimties mėnesių ir keturių dienų; tai yra, 2.134-ąją žemiškojo gyvenimo dieną.

Derintojai į mirtingojo protą negali įsiskverbti tol, kol viduje gyvenančių pagalbinių proto dvasių tarnavimas nėra jo tinkamai parengęs ir kol jis nėra įjungtas į Šventosios Dvasios grandinę. Ir tam, kad žmogiškasis protas būtų šitaip parengtas priimti Derintoją, reikalingas suderintas visų septynių pagalbinių proto dvasių veikimas. Tvarinio protas turi parodyti siekį garbinti ir pademonstruoti išminties veikimą, parodydamas sugebėjimą rinktis tarp atsirandančios gėrio ir blogio reikšmės – parodydamas moralinio pasirinkimo sugebėjimą.

Tokiu būdu žmogiškojo proto arena yra parengta Derintojų priėmimui, bet, kaip taisyklė, jie ne iš karto pasirodo tam, kad apsigyventų tokiuose protuose, išskyrus tuos pasaulius, kur Tiesos Dvasia veikia kaip šitų skirtingų dvasinių tarnavimų dvasinis koordinatorius. Jeigu yra šita save padovanojančių Sūnų dvasia, tada Derintojai tikrai atvyksta tą pačią akimirką, kada pradeda veikti pagalbinės proto dvasios septintasis padėjėjas ir Visatos Motinai Dvasiai signalizuoja, kad jis potencialiai pasiekė tokiam mirtingojo intelektui anksčiau tarnavusių šešių susietų pagalbinių proto dvasių suderinimą. Dėl to dieviškieji Derintojai buvo iš tikrųjų visuotinai dovanojami visiems normaliems moralinio statuso protams Urantijoje visą laiką nuo Pentakosto dienos.

Net ir į Tiesos Dvasia apdovanotą protą, Derintojai negali savavališkai įsiskverbti į mirtingojo intelektą iki moralinio sprendimo priėmimo. Tačiau, kada toks moralus sprendimas yra priimtas, tada šitas dvasinis padėjėjas prisiima įgaliojimus, suteikiamus tiesiai iš Dieviningtono. Nėra jokių tarpininkų arba kitokios įsiterpiančios valdžios ar galios, veikiančios tarp dieviškųjų Derintojų ir jų žmogiškųjų subjektų; Dievas ir žmogus yra susieti tiesiogiai.

Iki tų laikų, kada Tiesos Dvasia yra išliejama evoliucinio pasaulio gyventojams, Derintojų padovanojimą atrodo, jog nulemia daug dvasinių poveikių ir asmenybės požiūrių. Mes ne iki galo suvokiame tuos dėsnius, kurie reguliuoja tokius padovanojimus; mes nesuprantame tiesiog, kas nulemia tų Derintojų, kurie savanoriškai yra pasisiūlę apsigyventi tokiuose besivystančiuose protuose, išsiuntimą. Bet mes tikrai pastebime daug poveikių

ir sąlygų, kurios pasirodo, jog yra susijusios su Derintojų atvykimu į tokius protus iki Tiesos Dvasios padovanojimo, ir jos yra tokios:

1. Asmeninių serafinių sargų paskyrimas. Jeigu mirtingajame prieš tai nebuvo apsigyvenęs Derintojas, tai asmeninio sargo paskyrimas nedelsiant suteikia ir Derintoją. Egzistuoja kažkoks labai konkretus, bet nežinomas ryšys tarp Derintojų tarnystės ir asmeninių serafinių sargų tarnystės.

2. Intelektualių pasiekimų ir dvasinių laimėjimų trečiojo apskritimo pasiekimas. Aš pastebėjau, kad Derintojai atvyksta į mirtingųjų protus pasiekus trečiąjį apskritimą, net ir prieš tai, kai apie tokį pasiekimą galėjo būti pranešta vietinės visatos asmenybėms, kurios yra susijusios su tokiais reikalais.

3. Priėmus aukščiausiąjį neįprastos dvasinės svarbos sprendimą. Kada toks žmogiškasis elgesys būna asmeninės planetinės krizės metu, tada paprastai padedama nedelsiant atvykstant laukiančiajam Derintojui.

4. Brolystės dvasia. Nepriklausomai nuo psichinių apskritimų pasiekimo ir asmeninių sargų paskyrimo – kada nėra nieko

[1188]▼

panašaus į tai, jog sprendimas būtų priimamas krizės sąlygomis – kada besivystanti mirtingąjį ima valdyti meilė bičiuliams ir pasišventimas nesavanaudiškai tarnauti savo sielos broliams materialiaame kūne, tada laukiantis Derintojas tikrai nusileidžia tam, kad apsigyventų tokio mirtingojo tarno prote.

5. Ketinimo vykdyti Dievo valią pareiškimas. Mes pastebime, jog erdvės pasaulyuose daug mirtingųjų gali būti akivaizdžiai pasirengę Derintojus priimti, ir vis tik Pagalbininkai nepasirodo. Mes tokius tvarinius stebime toliau, kaip jie gyvena diena iš dienos, ir netrukus jie ramiai, beveik nesąmoningai, priima sprendimą pradėti vykdyti Tėvo danguje valią. Ir tada mes matome, kad Minties Derintojai yra išsiunčiami nedelsiant.

6. Aukščiausiosios Būtybės įtaka. Pasaulyuose, kur Derintojai nesusilieja su mirtingųjų gyventojų besivystančiomis sielomis, mes pastebime, kad Derintojai kartais būna padovanojami reaguojant į poveikius, kurie mums yra visiškai nesuvokiami. Mes manome, jog tokius padovanojimus nulemia kažkoks kosminis atspindėtas veiksmas, kylantis Aukščiausiojoje Būtybėje. Kai dėl to, kodėl šitie Derintojai negali susilieti ir nesusilieja su kai kuriais iš šitų besivystančių mirtingųjų protų tipais, tai mes šito nežinome. Tokios transakcijos niekada mums nebuvo atskleistos.

3. ORGANIZACIJA IR ADMINISTRAVIMAS

Kiek mums yra žinoma, Derintojai yra organizuoti kaip savarankiškas darbinis vienetas visatų visatoje ir akivaizdžiai yra administruojamas tiesiogiai

iš Dieviningtono. Jie yra vienodi per visas septynias supervisatas, visose vietinėse visatose tarnauja Paspaltingųjų Pagalbininkų tapatūs tipai. Mes tikrai žinome iš stebėjimų, jog yra didžiulis skaičius Derintojų serijų, sudarančių serijinę organizaciją, kuri nusidriekia per rases, apima dieviškąsias tvarkas, ir pasiekia pasaulius, sistemas, ir visas. Tačiau nepaprastai sunku stebėti šitų dieviškųjų dovanų veikimą, nes jie pasikeisdami veikia po visą didžiąją visatą.

Derintojai yra tiksliai suregistruoti (už Dieviningtono ribų) tiktai septynių supervisatų būstinėse. Kiekvieno Derintojo, apsigyvenančio kiekviename kylančiajame tvarinyje, numerį ir kategoriją Rojaus vyresnybė praneša supervisatų būstinėms, o iš jų visa tai yra perduodama į atitinkamos vietinės visatos būstinę ir toliau perteikiama konkrečiai planetai. Bet vietinės visatos archyvai neatskleidžia Minties Derintojų viso numerio; Nebadono registrai fiksuoja tiktai paskyrimo į vietinę visatą numerį, kokį nurodo Dienų Senujų atstovai. Derintojo viso numerio tikroji reikšmė yra žinoma tiktai Dieviningtone.

Žmogiškieji subjektai dažnai yra žinomi pagal savo Derintojų numerį; mirtingieji tikruosius visatos vardus gauna tiktai tada, kada susilieja su Derintoju, ir šią sąjungą pažymi naujas vardas, kurį naujajam tvariniui padovanoja likimo saugotojas.

Nors Orvontone mes turime Minties Derintojų registrus, ir nors jų atžvilgiu mes absoliučiai neturime jokios valdžios arba kokio nors administracinio ryšio su jais, bet mes tvirtai tikime, jog labai glaudus administracinis ryšys yra tarp vietinių visatų atskirų pasaulių ir šių dieviškųjų dovanų centrinės gyvenamosios vietos Dieviningtone. Mes tikrai žinome, jog, po save padovanojančio

[1189]▼

Rojaus Sūnaus pasirodymo, evoliucinis pasaulis turi Personalizuotą Derintoją, kuris jam yra paskiriamas kaip planetinis Derintojų prižiūrėtojas.

Įdomu pažymėti, jog vietinių visatų inspektoriai visada, kada atlieka planetinį patikrinimą, kreipiasi į Minties Derintojų planetinį vadovą, lygiai taip, kaip ir perduodami nurodymus serafimų vadovams ir prie besivystančio pasaulio administravimo priskirtų kitų būtybių kategorijų lyderiams. Neseniai, Urantijoje įvyko toks periodiškasis patikrinimas, kurį atliko Tabamantija, visų gyvybės eksperimentavimo planetų, esančių Nebadono visatoje, vyriausiasis prižiūrėtojas. Ir dokumentai rodo, jog papildomai prie savo pastabų ir kaltinimų, pateiktų įvairiems viršžmogiškųjų asmenybių vadovams, jis taip pat išreiškė ir tokią padėką Derintojų vadovui, kuris yra, mes konkrečiai nežinome kur, ar planetoje, ar Salvingtone, ar Uversoje, ar Dieviningtone, bet jis pasakė:

"Dabar pas jus, nepalyginamai aukštesnius už mane, aš ateinu kaip tas, kuris buvo laikinai paskirtas vadovauti eksperimentinių planetų serijoms; ir aš ateinu, kad išreikščiau susižavėjimą ir gilią pagarbą šitai nuostabiai grupei dieviškųjų tarnų, Paspaltingųjų Pagalbininkų, kurie savanoriškai pasisiūlė tarnauti šitoje neįprastoje sferoje. Kad ir kokia varginanti būtų krizė, jūs nesuklumpate niekada. Neužfiksuota nei Nebadono registruose, nei Orvontono komisijoms

niekada nebuvo pasiūlyta apkaltinti nors vieną dieviškąjį Derintoją. Jūs visada esate ištikimi jums rodomam pasitikėjimui; jūs visada esate dieviškai lojalūs. Jūs padėjote ištaisyti klaidas ir kompensuoti visų, kurie dirba šitoje supainiojoje planetoje, trūkumus. Jūs esate nuostabios būtybės, gėrio saugotojai šitos atsilikusios sferos sielose. Aš reiškiu jums pagarbą, nors jūs ir esate akivaizdžiai mano jurisdikcijoje kaip savanoriai tarnai. Aš nusilenkiu prieš jus, nuolankiai pripažindamas jūsų nuostabų nesavanaudiškumą, jūsų supratingą tarnavimą, ir jūsų nešališką atsidavimą. Jūs nusipelnote į Dievą panašių tarnų vardo, kurie tarnauja šito konfliktų draskomo, kančių persunkto, ir ligų užpulto pasaulio mirtingiesiems gyventojams. Aš gerbiu jus! Aš beveik garbinu jus!"

Dėl daugelio netiesioginių įrodymų, mes manome, jog Derintojai yra puikiai organizuoti, jog šitos dieviškosios dovanos nepaprastai išmintingai ir sumaniai yra nukreipiančiai administruojamos iš kažkokio tolumo ir centrinio šaltinio, galbūt Dieviningtono. Mes žinome, kad jie į pasaulius atvyksta iš Dieviningtono, ir be jokios abejonės jie ten sugrįžta, kada jų subjektai miršta.

Aukščiausiose dvasių kategorijose nepaprastai sunku atrasti administravimo mechanizmus. Manoji asmenybių kategorija, nors ir yra užsiėmusi savo specifinių pareigų vykdymu, tačiau be jokios abejonės nesąmoningai bendrininkauja su didžiuliu skaičiumi kitų asmenų ir neasmenų žemesnių už Dievybę grupių, kurios vieningai veikia kaip toli nusidriekusi visatos koreliatoriai. Mes įtariame, jog šitokiu būdu mes tarnaujame, kadangi esame vienintelė personalizuotų tvarinių grupė (be Personalizuotų Derintojų), kuri vienodai sąmoningai jaučia didžiulio kiekio ikiasmenų esybių kategorijų buvimą.

Mes suvokiame Derintojų, kurie yra Pirmojo Šaltinio ir Centro ikiasmenės Dievybės fragmentai, buvimą. Mes jaučiame Trejybės Įkvėptųjų Dvasių, kurios yra Rojaus Trejybės viršasmenė išraiška, buvimą. Mes lygiai taip neklystamai nustatome dvasinį buvimą, priklausančią tam tikroms neatskleistoms kategorijoms, atsirandančioms iš Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios. Ir mes nesame tokie, jog visiškai nereaguotume į dar kitas esybes, kurios jums nėra apreiškotos.

[1190]▼

Nebadono Melkizedekai moko, jog Atsiskyrusieji Žinianešiai yra šitų įvairių įtakų asmenybės koordinatoriai, kada jie registruojasi evoliucinės Aukščiausiosios Būtybės besiplečiančioje Dievybėje. Visiškai galimas dalykas, jog mes galime dalyvauti daugelio nepaaiškintų laiko reiškinių eksperimentiniame suvienijime, bet mes savo sąmonėje nesame tikri, kad veikiamo šitokiu būdu.

4. KITŲ DVASINIŲ ĮTAKŲ RYŠYS

Be galimos koordinacijos su kitais Dievybės fragmentais, Derintojai yra visai vieni savo veiklos sferoje mirtingame prote. Paslaptieji Pagalbininkai iškalbingai byloja apie tai, jog, nors Tėvas akivaizdžiai atsisakė naudotis visa tiesiogine asmenine galia ir valdžia visoje didžiojoje visatoje, bet nepaisant šito

atsisakymo veiksmo Rojaus Dievybių Aukščiausiojo Kūrėjo vaikų labui, Tėvas tikrai sau pasiliko neginčijamą teisę būti savo besivystančių tvarinių protuose ir sielose tuo tikslu, kad galėtų taip veikti, jog visą savo tvarinių kūriniją trauktų į save, lygiavertiškai su Rojaus Sūnų dvasine gravitacija. Sakė save padovanojantis jūsų Rojaus Sūnus, kada dar buvo Urantijoje: "Jeigu mane pakels į viršų, tai aš patrauksiu į save visus žmones." Šitą Rojaus Sūnų ir jų kūrybinių padėjėjų dvasinę traukiamąją galią mes suvokiame ir suprantame, bet mes ne iki galo suvokiame visaišminčio Tėvo veikimo metodus šituose Paslaptinguosiuose Pagalbininkuose ir per juos, kurie gyvena ir dirba taip drąsiai žmogiškojo proto viduje.

Nors nėra pavaldūs visatų visatos veikimui, nors nėra koordinuoti su visatų visatos veikimu, arba nors matomai nėra susieti su visatų visatos veikimu, nors žmonių vaikų protuose veikia savarankiškai, bet iš tikrųjų šitie paslaptingi buvimai be perstojo ragina tuos tvarinius, kurių viduje gyvena, žengti link dieviškųjų idealų, visada vilioja juos į viršų link ateities ir geresnio gyvenimo tikslų ir siekių. Šitie Paslaptieji Pagalbininkai nuolat padeda kurti Mykolo dvasinį viešpatavimą visoje Nebadono visatoje tuo metu, kai paslaptiniai prisideda prie Dienų Senujų Orvontone aukščiausiosios valdžios stabilizavimo. Derintojai yra Dievo valia, ir kadangi Aukščiausiojo Kūrėjo Dievo vaikai taip pat asmeniškai įkūnija šitą pačią valią, tai neišvengiama, jog Derintojų veiksmai ir visatos valdovų suverenumas turėtų abipusiškai priklausyti vienas nuo kito. Nors akivaizdžiai tai nesusieta, bet Tėvo buvimas Derintojuose ir Tėvo aukščiausioji valdžia Nebadono Mykole turi būti to paties dieviškumo skirtingi pasireiškimai.

Minties Derintojai atrodo, jog atvyksta ir išvyksta visiškai nepriklausomai nuo bet kokių ir visų kitų dvasinių poveikių; jie atrodo, jog veikia pagal visatos dėsnius, kurie visiškai skiriasi nuo tų dėsnių, kurie valdo ir kontroliuoja visų kitų dvasinių poveikių veikimą. Bet nežiūrint tokios akivaizdžios nepriklausomybės, plataus diapazono stebėjimas be abejonės rodo tai, kad žmogiškojo proto viduje jie veikia tobulai sinchronizuoti ir koordinuoti su visais kitais dvasiniais tarnavimais, įskaitant ir pagalbines proto dvasias, Šventąją Dvasią, Tiesos Dvasią, ir kitas įtakas.

Kada pasaulis yra izoliuojamas dėl maišto, kada planeta yra atjungiamą nuo bet kokio išorinio ryšio grandinėje, kaip po Kaligastijos sukilimo šitai buvo padaryta Urantijoje, tada be asmenų žinianešių lieka tikrai viena galimybė bendrauti tiesiogiai tarp planetų arba visatoje, ir taip bendrauti galima

[1191]▼

per sferų Derintojus. Nesvarbu, kas vyksta pasaulyje arba visatoje, Derintojams tai tiesioginio poveikio niekada neturi. Planetos izoliacija jokių būdu nepaveikia Derintojų ir jų gebėjimo bendrauti su bet kuria vietinės visatos, supervisatos, ar centrinės visatos dalimi. Ir būtent dėl šito ryšiai su likimo rezervinio korpuso aukščiausiais ir savaime veikiančiais Derintojais yra tokie dažni izoliuotuose pasauliuose. Tokiu metodu pasinaudojama kaip priemone, leidžiančia išvengti planetos izoliacijos sunkumų. Pastaraisiais metais Urantijoje veikia archangelų grandinė, bet šitoji ryšio priemonė didele dalimi yra panaudojama archangelų korpuso veiklai.

Toli nusidriekiančioje visatoje mes esame susipažinę su daugeliu dvasinių reiškinių, kurių iki galo suprasti nepajėgiame. Mes dar nesame įsisavinę viso to, kas vyksta aplink mus; ir aš manau, jog didelę dalį to nesuvokiamo darbo atlieka Gravitacijos Žinianešiai ir kai kurių tipų Paslaptieji Pagalbininkai. Aš nematau, jog Derintojai yra atsidavę vien tik tam, kad pertvarkytų mirtingųjų protą. Aš esu įsitikinęs, jog Personalizuoti Pagalbininkai ir kitos neapreiktų ikiasmenų dvasių kategorijos atstovauja Visuotinio Tėvo tiesioginiam ir nepaaiškintam ryšiui su šių sferų tvariniais.

5. DERINTOJO MISIJA

Derintojai imasi sunkios užduoties, kada savanoriškai pasisiūlo apsigyventi tokiose sudėtingose būtybėse, kokios gyvena Urantijoje. Bet jie ėmėsi užduoties egzistuoti jūsų prote, ten priimti sferų dvasinių protingų būtybių nurodymus ir tada imtis to, kad vėl iš naujo diktuoūtų arba išverstų šituos dvasinius pranešimus materialiam protui; kylant į Rojų be jų apsieiti negalima.

Ko Minties Derintojas negali panaudoti jūsų dabartiniame gyvenime, tų tiesų, kurių jis negali sėkmingai perteikti tam žmogui, su kuriuo yra susižadėjęs, tą jis ištikimai išsaugos, kad būtų panaudota kitame egzistencijos etape, lygiai taip, kaip jis dabar gabena iš vieno apskritimo į kitą apskritimą tuos dalykus, kurių jam nepasiseka užregistruoti žmogiškojo subjekto patyrimo, dėl to, kad tvarinys nesugeba, arba jam nepavyksta, pasiekti pakankamo bendradarbiavimo laipsnio.

Dėl vieno dalyko jūs galite neabejoti: Derintojai niekada nieko, kas yra patikėta jų priežiūrai, nepameta; niekada mums neteko sužinoti apie šitų dvasinių pagalbininkų pražangą. Angelai ir kiti aukšti dvasinių būtybių tipai, neišskiriant ir vietinės visatos Sūnų tipų, retkarčiais gali apkabinti blogį, gali kartais išklysti iš dieviškojo kelio, bet Derintojai nesuklumpa niekada. Jie yra absoliučiai patikimi, ir tokios yra visos septynios grupės.

Jūsų Derintojas yra jūsų naujos ir kitos egzistavimo kategorijos potencialas, jūsų amžinosios sūnystės su Dievu išankstinis padovanojimas. Jūsų valios dėka ir sutikus jūsų valiai, Derintojas turi galią materialaus proto tvarinio polinkius pakreipti į atsirandančios morontinės sielos motyvavimą ir tikslų transformuojančius veiksmus.

Paslaptieji Pagalbininkai nėra minties pagalbininkai; jie yra minties derintojai. Jie dirba su materialiu protu turėdami tikslą suderinimo ir sudvasinimo pagalba sukonstruoti naują protą jūsų ateities karjeros naujiesiems pasauliams ir naujam vardui. Jų misija iš esmės yra susijusi su ateities gyvenimu, ne su šituo gyvenimu. Jie yra vadinami dangiškieji padėjėjai, ne žemiškieji padėjėjai. Jie nėra

[1192]▼

suinteresuoti tuo, jog mirtingojo karjerą padarytų lengvą; jie labiau rūpinasi tuo, kad jūsų gyvenimą protingai apsunkintų ir sugriežtintų tiek, kad tai skatintų priimti daugybę sprendimų. Didingo Minties Derintojo buvimas nesuteikia gyvenimo lengvumo ir laisvės nuo įtempto mąstymo, bet tokia dieviškoji

dovana tikrai turėtų suteikti dievišką proto nusiramimą ir nuostabiausią dvasinę ramybę.

Jūsų žemiškosios ir visą laiką besikeičiančios džiaugsmo ir liūdesio emocijos iš esmės yra žmogiškos ir materialios reakcijos į savo vidinį psichinį klimatą ir į išorinę materialią aplinką. Todėl, nelaukite iš Derintojo savanaudiškos paguodos ir mirtingojo paramos. Derintojo reikalas yra parengti jus amžinajai kelionei, užtikrinti jūsų išlikimą. Paslaptingojo Pagalbininko misija nėra tokia, kad užglostytų jūsų suerzintus jausmus arba pasirūpintų jūsų įžeista garbe; Derintojo dėmesį atkreipia ir užima laiką jūsų sielos parengimas tai ilgai kylančiam karjerai.

Aš abejoju, jog sugebėsiu jums paaiškinti, ką gi Derintojai daro jūsų prote ir jūsų sielai. Aš nežinau, ar pats iki galo suvokiu, kas iš tikrųjų vyksta dieviškojo Pagalbininko ir žmogiškojo proto kosminiame susivienijime. Visa tai mums yra kažkaip paslaptinga, ne planas ir tikslas, bet įgyvendinimo realus būdas. Ir būtent tiesiog dėl to mums yra sunku parinkti tinkamą vardą šioms dieviškosioms dovanoms, kurios yra skirtos mirtingiems žmonėms.

Minties Derintojai jūsų baimės jausmus norėtų pakeisti į meilės įsitikinimą ir pasitikėjimą, bet jie negali tokių dalykų daryti mechaniškai ir savavališkai; tai yra jūsų užduotis. Įgyvendindami šituos sprendimus, kurie išlaisvina jus iš baimės pančių, jūs tiesiogine prasme suteikiate psichikos atramos tašką, ant kurio Derintojas gali vėliau pritaisyti keliančią į viršų ir vystančią į priekį švytėjimo dvasinę svirtį.

Kada iškyla aštrūs ir aiškiai apibrėžti konfliktai tarp rasių aukštesniųjų ir žemesniųjų tendencijų, tarp to, kas tikrai yra gėris arba blogis (ne tiesiog, ką jūs galite pavadinti gėriu ir blogiu), tada jūs galite būti tikri, jog tokiame patyrimo Derintojas visada dalyvaus tam tikru konkrečiu ir aktyviu būdu. Tas faktas, jog tokios Derintojo veiklos žmogiškasis partneris gali sąmoningai ir nesuvokti, jokių būdu nesumažina jos vertės ir realumo.

Jeigu jūs turite likimo asmeninį sargą ir jeigu jums nepavyktų išlikti, tuomet tas angelas sargas turi būti apsvarstytas dėl to, jog būtų reabilituotas, kad savo pareigą jis atliktų ištikimai. Bet Minties Derintojai tokiu būdu nebūna tikrinami, kada jų subjektams išlikti nepavyksta. Mes visi žinome, jog tuo tarpu, kai angelui gali trūkti tarnystės tobulumo, tai Minties Derintojas dirba Rojaus tobulumo maniera; jų tarnavimui yra būdingas ydų neturintis metodas, kuris pranoksta galimybę, kad jį kritikuotų kokia nors būtybė, esanti už Dieviningtono ribų. Jūs turite tobulus vadovus; todėl tobulumo tikslas yra tikrai pasiekiamas.

6. DIEVAS ŽMOGUJE

Iš tikrųjų tai yra dieviškojo globėjiskumo stebuklas išaukštintiems ir tobuliems Derintojams pasisiūlyti realiai egzistuoti materialių tvarinių, tokių, kaip Urantijos mirtingieji, prote tam, kad realiai užbaigtų bandomąją sąjungą su gyvulinės kilmės žemės būtybėmis.

Nesvarbu, kad ir koks buvo ankstesnis pasaulio gyventojų statusas, bet po dieviškojo Sūnaus padovanojimo ir po Tiesos Dvasios padovanojimo visiems žmonėms, Derintojai plūsta į tokį pasaulį, kad apsigyventų visų normalių valinių tvarinių prote. Po Rojaus save padovanojančio Sūnaus misijos užbaigimo, šitie Pagalbininkai iš tiesų tampa "dangaus karalyste jūsų viduje." Dieviškųjų dovanų padovanojimo dėka Tėvas tiek, kiek tik įmanoma arčiausiai priartėja prie nuodėmės ir blogio, kadangi tai yra tiesiogine prasme tiesa, jog Derintojas mirtingojo prote turi egzistuoti net ir esant pačiam didžiausiam žmogiškajam neteisumui. Viduje gyvenančius Derintojus ypač kankina tokios mintys, kurios yra grynai žemos ir savanaudiškos; juos skaudina nepagarba tam, kas yra gražu ir dieviška, o jų sėkmingam darbui tikrai užkerta kelią daugybė žmogaus kvailų gyvuliškų baimių ir vaikiškas nerimas.

Paslaptinę Pagalbininkai be jokios abejonės yra Visuotinio Tėvo padovanojimas, Dievo atvaizdo atspindys toli visatoje. Kąkada vienas didis mokytojas įtikinėjo žmones, kad jie atgimtų iš savo proto dvasios; kad jie taptų naujais žmonėmis, kurie lygiai kaip Dievas būtų sukurti teisume ir tiesos užbaigtume. Derintojas yra dieviškumo žymė, Dievo buvimas. "Dievo atvaizdas" nėra siejamas su fiziniu panašumu, taip pat jis nesiejamas ir su materialaus tvarinio sugebėjimų apibrėžtais apribojimais, bet vietoje šito jis yra siejamas su Visuotinio Tėvo dvasios buvimo dovana, dieviškai padovanojant Minties Derintojus visų visatų nuolankiems tvariniams.

Derintojas yra neišsenkantis dvasinio pasiekimo šaltinis ir dieviškojo charakterio viltis jūsų viduje. Jis yra išlikimo jėga, privilegija, ir galimybė, kas jus taip giliai ir amžinai atskiria nuo grynai gyvulinių tvarinių. Jis yra aukščiausias ir tikrai vidinis dvasinis minties stimulus, skirtingai nuo išorinio ir fizinio stimulo, kuris protą pasiekia per materialaus kūno nervų-energijos mechanizmą.

Šitie ištikimi ateities karjeros saugotojai neklystamai sukuria kiekvieno protinio kūrinio dvasinę kopiją; šitokiu būdu jie palaipsniui ir užtikrintai jus kuria iš naujo tokius, kokie jūs esate iš tikrųjų (tikrai dvasiškai) prisikėlimui išlikimo pasaulyuose. Ir viskas, kas yra šituose iš naujo sukurtuose nuostabiuose dvasiniuose kūriniuose, yra išsaugoma jūsų atsirandančios ir nemirtingos sielos, jūsų morontinio savojo aš, atsirandančioje tikrovėje. Šitos realybės iš tiesų egzistuoja ten, nežiūrint to, kad Derintojas retai kada sugeba šituos dubliuotus kūrinius iškelti tiek, kad juos pademonstruotų sąmonės šviesai.

Ir taip, kaip jūs esate vienas iš materialių tėvų, taip Derintojas yra tikrojo jūsų, jūsų aukštesniojo ir besivystančiojo aš, jūsų geresniojo morontinio ir būsimojo dvasinio aš, dieviškasis tėvas. Ir būtent šitą besivystančią morontinę sielą mato teisėjai ir cenzoriai tada, kada jie pateikia nuosprendį dėl jūsų išlikimo ir praleidžia jus aukštyn į naujuosius pasaulius ir į niekada nesibaigiančią egzistenciją amžinajame ryšyje su jūsų ištikimuoju partneriu – Dievu, Derintoju.

Derintojai yra jūsų besivystančių nemirtingų sielų amžinieji protėviai, dieviškieji originalai; jie yra tas nesibaigiantis akstinas, kuris žmogų veda į

mėginimą materialią ir dabartinę egzistenciją įsisavinti dvasinės ir būsimosios karjeros šviesoje. Pagalbininkai yra nemirštančios vilties kaliniai, amžinojo vystymosi šaltiniai. Ir kaip jie džiaugiasi, bendraudami su savo subjektais daugiau ar mažiau tiesioginiais kanalais!. Kaip jie džiūgauja, kada gali apsieiti be simbolių ir kitų netiesioginių metodų ir perduoti savo pranešimus tiesiai į savo žmogiškųjų partnerių intelektą!

[1194]▼

Jūs, žmonės, pradėjote beveik begalinės panoramos, galimybės džiuginančiai tarnystei, neprilygstamam jaudinančiam patyrimui, didingai nežinomybei, ir neturinčiam ribų laimėjimui niekada nesibaigiančių, visą laiką augančių sferų beribio plėtimosi bekraštį atskleidimą. Kada virš jūsų galvos susikaupia debesys, tada jūsų įtikėjimas turėtų pripažinti tą faktą, kad viduje gyvena Derintojas, ir tokiu būdu jūs turėtumėte sugebėti žvelgti per mirtingojo netikrumo miglas į amžinojo teismo ryškų saulės spindesį Satanijos gyvenamųjų pasaulių viliojančiose viršūnėse.

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

[1195]▼

109 DOKUMENTAS

DERINTOJŲ RYŠYS SU VISATOS TVARINIAIS

MINTIES Derintojai yra visatos karjeros vaikai, ir iš tikrųjų nepatyrę Derintojai turi įgauti patyrimo tuo metu, kada mirtingieji tvariniai auga ir vystosi. Kaip žmogiškojo vaiko asmenybė auga tam, kad kovotų evoliucinėje egzistencijoje, taip ir Derintojas tampa didingas repetuodamas kitam kylančiojo gyvenimo etapui. Kaip vaikas ankstyvojoje vaikystėje visuomeniškai bendraudamas ir žaisdamas įgauna prisitaikančio visapusiškumo suaugusiojo veiklai, lygiai taip ir viduje gyvenantis Derintojas pasiekia meistriškumą kosminio gyvenimo kitam etapui mirtingojo gyvenimo metu preliminariai planuodamas ir repetuodamas tokias veiklas, kurios yra susijusios su morontine karjera. Žmogiškoji egzistencija sudaro praktikos laikotarpį, kurį Derintojas veiksmingai panaudoja ruošdamasis būsimąjo gyvenimo padidintai atsakomybei ir platesnėms galimybėms. Bet Derintojo pastangos, nors jis ir gyvena jūsų viduje, nėra taip smarkiai susietos su laikinojo gyvenimo ir planetinio egzistavimo reikalais. Šiandien, Minties Derintojai, tarsi, repetuoja visatos karjeros realybes besivystančiame žmogiškųjų būtybių prote.

1. DERINTOJŲ VYSTYMASIS

Turi būti išsamus ir gilus planas, kaip lavinti ir vystyti nepatyrusius Derintojus iki to laiko, kada jie yra išsiunčiami iš Dievingtono, bet iš tiesų apie tai mes nedaug ką nežinome. Be jokios abejonės taip pat egzistuoja išsami sistema, kaip Derintojus, turinčius gyvenimo žmogaus proto viduje patyrimo,

mokyti iš naujo prieš tai, kada jie išvyksta į naujas misijas, kad susivienytų su mirtingaisiais, bet, ir vėl, šito mes iš tikrųjų nežinome.

Personalizuoti Derintojai man yra sake, jog kiekvieną kartą, kada mirtingajam, kuriame buvo apsigyvenęs Pagalbininkas, išlikti nepavyksta, kada Derintojas sugrįžta į Dieviningtoną, tada jam yra suteikiamas išplėstas mokymas. Šitas papildomas lavinimas yra įmanomas dėl to patyrimo, kuris buvo sukauptas gyvenant žmogiškojoje būtybėje, ir visada jis yra perteikiamas prieš tai, kada tas Derintojas yra išsiunčiamas atgal į laiko evoliucinius pasaulius.

Tikrasis gyvenimo patyrimas neturi kosminio pakaitalo. Naujai suformuoto Minties Derintojo dieviškumo tobulumas jokių būdu šito Paslaptingojo Pagalbininko neapdovanoja patyrusiu sugebėjimu tarnauti. Patyrimas yra neatskiriamas nuo gyvenimo egzistencijos; tai yra vienintelis dalykas, kuris, kad ir kokia būtų dieviškoji dovana, negali atleisti jūsų nuo būtinybės tikslą pasiekti *aktualių gyvenimų*. Todėl, kaip ir visos kitos būtybės, gyvenančios ir veikiančios Aukščiausiojo dabartinėje sferoje, taip ir Minties Derintojai patyrimą turi įgyti; jie turi vystytis iš žemesnių, nepatyrusių, į aukštesnes, labiau patyrusias, grupes.

[1196]▼

Derintojai mirtingojo prote žengia per aiškiai besivystančią karjerą; jie įgauna vis didesnę patyrimą, kuris tampa jų amžinuoju pasiekimu. Bet kokio ryšio su materialiomis rasėmis dėka, nepriklausomai nuo to, ar jų konkretūs mirtingieji subjektai išliko ar neišliko, jie vis didesniu laipsniu įgauna Derintojo meistriskumą ir sugebėjimą. Taip pat jie yra lygiaverčiai žmogiškojo proto partneriai skatinant turinčios išlikimo potencialą nemirtingos sielos evoliuciją.

Derintojo evoliucijos pirmasis etapas yra pasiekiamas susiliejančią su mirtingosios būtybės išliekančia siela. Tokiu būdu, tuo metu, kai savo prigimtyje jūs vystotės į vidų ir į viršų, iš žmogaus į Dievą, tai Derintojai savo prigimtyje vystosi į išorę ir žemyn, iš Dievo į žmogų; ir šitokiu būdu šitos dieviškumo ir žmogiškumo sąjungos galutinis produktas amžinai bus žmogaus sūnus ir Dievo sūnus.

2. SAVAIME VEIKIANTYS DERINTOJAI

Jūs buvote informuoti apie Derintojų klasifikaciją sutinkamai su jų patyrimu – nepatyrę, patyrę, ir aukščiausieji. Jūs taip pat turėtumėte žinoti tam tikrą funkcinę klasifikaciją – savaiame veikiančius Derintojus. Savaiame veikiantis Derintojas yra toks, kuris:

1. Turėjo tam tikrą reikalingą patyrimą valinio tvarinio besivystančioje gyvybėje kaip laikinai viduje apsigyvenęs tokio tipo pasaulyje, kur mirtingiesiems subjektams Derintojai yra tikrai paskolinami, arba realaus susiliejančio planetoje, kur tam žmogui išlikti nepavyko. Toks Pagalbininkas yra arba patyręs, arba aukščiausiasis Derintojas.

2. Įgijo dvasinės jėgos pusiausvyrą tokiame žmoguje, kuris yra pasiekęs trečiąjį apskritimą ir kuriam buvo paskirtas asmeninis serafinis sargybinis.

3. Turi subjektą, kuris priėmė aukščiausią sprendimą, rimtai ir nuoširdžiai susižadėjo su Derintoju. Derintojas iš anksto rengiasi tam laikui, kada tikrai įvyks susilieėjimas ir šią sąjungą laiko įvykusiū faktu.

4. Turi subjektą, kuris buvo įtrauktas į vieną iš rezervinių likimo korpusų evoliuciniame mirtingojo kilimo pasaulyje.

5. Kažkuriuo metu, mirtingajam miegant, laikinai buvo palikęs mirtingojo įkalinimo protą tam, kad atliktų tam tikrą ryšio, kontakto, perregistravimo, ar kitą šalia žmogiškosios tarnystės darbą, susijusį su dvasiniu administravimu to pasaulio, į kurį yra paskirtas.

6. Krizės laikotarpiu tarnavo patyrimo kokios nors žmogiškosios būtybės, kuri buvo materialus papildinys dvasinei asmenybei, kuriai buvo patikėta įgyvendinti kažkokį kosminį pasiekimą, esminį šios planetos dvasinei sferai.

Savaime veikiantys Derintojai atrodo, jog turi didžiulį savarankiškumo laipsnį visuose reikaluose, kurie nėra susiję su tomis žmogiškosiomis asmenybėmis, kuriose jie betarpiškai gyvena, kaip tą rodo jų daugkartiniai žygiai tiek jiems paskirtų mirtingųjų subjektų viduje, tiek ir už jų ribų. Tokie Derintojai dalyvauja tos sferos daugelyje veiklos sričių, bet dažniau jie veikia kaip nepastebėti vidiniai gyventojai savo pačių pasirinktuose žemiškuosiuose tabernakuliuose.

Be jokios abejonės šitie aukštesni ir labiau patyrę Derintojų tipai gali bendrauti su Derintojais kitose sferose. Tačiau, nors savaime veikiantys Derintojai iš tikrųjų šitokiu būdu bendrauja, vis tik šitą jie daro tikrai savo bendros veiklos lygiuose ir tuo tikslu, kad būtų išsaugoti globos duomenys, kurie yra Derintojo tarnystei yra esminiai

[1197]▼

jų gyvenimo sferose, nors yra žinoma, jog kartais jie veikia tarpplanetiniuose reikaluose krizių laikotarpiais.

Aukščiausieji ir savaime veikiantys Derintojai žmogaus kūną gali palikti savo valia. Šie vidiniai gyventojai nėra mirtingosios gyvybės organinė arba biologinė dalis; jie yra jos dieviškieji papildiniai iš viršaus. Pirminiuose gyvybės planuose jie buvo numatyti, bet jie nėra tokie, be kurių materialioji egzistencija negali apsieiti. Nežiūrint šito, reikėtų pažymėti, kad jie labai retai kada, net ir laikinai, palieka savo mirtinguosius tabernakulius po apsigyvenimo jų viduje.

Superveikiantys Derintojai yra tokie, kurie jiems patikėtas užduotis yra sėkmingai įvykdę ir tiktai laukia materialiosios gyvybės formos mirties arba nemirtingosios sielos pervedimo.

3. DERINTOJŲ RYŠYS SU MIRTINGŲJŲ TIP AIS

Paslaptingųjų Pagalbininkų konkretaus darbo pobūdis skiriasi priklausomai nuo jų užduočių pobūdžio, ar jie yra *ryšio* ar *susiliejo* Derintojai. Kai kurie Derintojai yra suteikiami tiesiog laikinai savo subjektų žemiškojo gyvenimo laikotarpiu; kiti yra padovanojami kaip kandidatai į asmenybę, turintys leidimą į amžinąjį susiliejimą, jeigu jų subjektai išliks. Taip pat ir jų darbas truputį skiriasi skirtingų tipų planetose, kaip ir skirtingose sistemose ir visatose. Bet, apskritai, jų darbas yra stebėtinai vienodas, daug vienodesnis negu bet kokių kitų dieviškųjų būtybių sukurtų kategorijų pareigos.

Kai kuriuose primityviuose pasauliuose (pirmosios serijos grupė) Derintojas tvarinio prote apsigyvena kaip patirtinis lavinimas, daugiausia dėl savo paties kultūros ir progresinio vystymo. Nepatyrę Derintojai paprastai į tokius pasaulius būna siunčiami ankstyvaisiais laikais, kada primityvieji žmonės atvyksta į sprendimo slėnį, bet santykinai tik nedidelis jų skaičius apsispręs kilti į moralines aukštumas, esančias už savęs įvaldymo ir charakterio įgijimo kalvų, kad pasiektų atsirandančio dvasingumo aukštesnius lygius. (Tačiau, daugelis tų, kuriems susilieti su Derintoju nepavyksta, iš tiesų išlieka kaip su Dvasia susiliejančieji mirtingieji.). Derintojai gauna vertingą mokymą ir įgauna nuostabaus patyrimo laikinai susivieniję su primityviu protu, ir vėliau šitą patyrimą jie sugeba panaudoti aukštesniųjų būtybių labui kituose pasauliuose. *Nieko, kas turi išlikimo vertės, niekada neprarandama per visą milžinišką visatą.*

Kitokio tipo pasauliuose (antrosios serijos grupė) Derintojai yra tiesiog paskolinami mirtingosioms būtybėms. Čia Pagalbininkai niekada negali pasiekti susiliejo su asmenybe tokio gyvenimo viduje metodu, bet jie iš tikrųjų suteikia didžiulę pagalbą savo žmogiškesiems subjektams mirtingojo gyvenimo laikotarpiu, nepalyginamai daugiau negu jie gali suteikti Urantijos mirtingiesiems. Čia Derintojai yra paskolinami mirtingiesiems tvariniams vieno gyvenimo tarpsniui kaip modeliai jų aukštesniam dvasiniam pasiekimui, kaip laikinieji pagalbotojai intriguojančioje užduotyje tobulinant išliekantįjį charakterį. Derintojai nebesugrįžta po natūralios mirties; šitie išliekantieji mirtingieji amžinąjį gyvenimą pasiekia susiliejo su Dvasia dėka.

Tokiuose pasauliuose, kaip Urantija (trečiosios serijos grupė), yra tikrasis susižadėjimas su dieviškosiomis dovanomis, gyvybės ir mirties sužadėtuovės. Jeigu jūs išliekate, tai turi būti amžina sąjunga, visą laiką trunkantis susiliejo, žmogaus ir Derintojo pavertimas viena būtybe.

Šitos serijos pasaulių mirtinguosiuose, turinčiuose tris smegenų pusrutulius, Derintojai sugeba pasiekti nepalyginamai didesnę aktualų ryšį žemiškojo gyvenimo metu palyginus su vieno smegenų pusrutulio ir dviejų smegenų pusrutulių tipais. Bet karjeroje po mirties, būtybių tipas, turintis tris smegenų pusrutulius, į priekį žengia lygiai taip, kaip žengia vieną smegenų pusrutulį ir du smegenų pusrutulius turinčios tautos – Urantijos rasės.

paskiriami asmenims, kurie turi neabejotiną sugebėjimą išlikti. Mes manome, jog tokiuose pasauliuose iš esmės visi Derintojai, gyvenantys protinguose vyruose ir moteryse turinčiuose sugebėjimą išlikti, priklauso patyrusiam tipui arba aukščiausiam tipui.

Didelėje dalyje ankstyvųjų Urantijos evoliucinių rasių, egzistavo trys būtybių grupės. Čia buvo tokių, kurios buvo tokios gyvulinės, kad visiškai neturėjo gabumų tam, kad jų viduje apsigyventų Derintojai. Čia buvo tokių, kurios rodė neabejotinus gabumus tam, kad jų viduje apsigyventų Derintojai, ir greitai juos gavo, kada pasiekė moralinės atsakomybės amžių. Buvo ir trečioji klasė, kuri užėmė tarpinę padėtį: šios būtybės turėjo gabumų Derintojo priėmimui, bet šio proto viduje Pagalbininkai galėjo apsigyventi tik tai tada, kada individas paprašydavo asmeniškai.

Bet tose būtybėse, kurios yra iš tiesų netinkamos išlikimui dėl to, kad iš jų yra atimta paveldėjimo teisė dėl netinkamų ir menkų protėvių, ne vienas nepatyręs Derintojas tarnavo dėl to, kad gautų vertingą preliminarų patyrimą, kaip užmegzti ryšį su evoliuciniu protu, ir tokiu būdu geriau pasirengė tam, kad vėliau būtų paskirtas aukštesnio proto tipui kuriame nors kitame pasaulyje.

4. DERINTOJAI IR ŽMOGIŠKOJI ASMENYBĖ

Aukštesnių formų išmintingam tarpusavio bendravimui tarp žmogiškųjų būtybių labai daug padeda viduje gyvenantys Derintojai. Gyvūnai tikrai jaučia draugiškus jausmus, bet vieni kitiems jie sąvokų neperteikia; jie gali išreikšti emocijas, bet ne idėjas ir idealus. Taip pat ir gyvulinės kilmės žmonės iš tikrųjų nepatiria aukšto lygio intelektualaus bendravimo arba dvasinės komunijos su savo bičiuliais tol, kol jiems nebūna padovanoti Minties Derintojai, nors, kada tokie evoliuciniai tvariniai išvysto kalbą, tada jie išeina į platų kelią, vedantį į Derintojų priėmimą.

Gyvūnai iš tiesų, primityviu būdu, bendrauja vieni su kitais, bet tokiam ryšyje yra nedaug arba iš viso nėra asmenybės. Derintojai nėra asmenybė; jie yra ikiasmenės būtybės. Bet jie iš tikrųjų yra kilę iš asmenybės šaltinio, ir jų buvimas iš tiesų padidina žmogiškosios asmenybės kokybinį pasireiškimą; ypatingai tai yra tiesa, jeigu Derintojas turėjo ankstesnį patyrimą.

Derintojo tipas turi didelės reikšmės tam, koks yra žmogiškosios asmenybės išraiškos potencialas. Per amžius, didelė dalis Urantijos didžiųjų intelektualų ir dvasinių vadovų savo įtaką demonstravo daugiausia dėl juose gyvenusių Derintojų pranašumo ir ankstesnio patyrimo.

Viduje gyvenantys Derintojai dideliu laipsniu bendradarbiavo su kitomis dvasinėmis įtakomis transformuojant ir humanizuojant senųjų amžių primityviųjų žmonių palikuonis. Jeigu Urantijos gyventojų prote gyvenantys Derintojai būtų atšaukti, tai palaipsniui pasaulis sugrįžtų į pirmąsias žmonių gyvenimą ir papročius; dieviškieji Pagalbininkai yra vienas iš realiųjų besivystančios civilizacijos potencialų.

Aš stebėjau Minties Derintoją, apsigyvenusį viename prote Urantijoje, kuris, pagal Uversos dokumentus, Orvontone anksčiau buvo gyvenęs penkiolikoje protų. Mes nežinome, ar šitas Pagalbininkas turėjo panašų patyrimą kitose supervisatose, bet aš įtariu, jog taip. Tai yra nuostabus Derintojas ir vienas iš naudingiausių ir pajėgiausių jėgų Urantijoje dabartiniame amžiuje. Ką kiti prarado dėl to, kad atsisakė išlikti, tą dabar gauna šita žmogiškoji būtybė (ir jų)

visas pasaulis). Iš to, kuris neturi išlikimo savybių, bus atimtas net ir tas patyręs Derintojas, kurį jis turi dabar, tuo tarpu tam, kuris turi išlikimo perspektyvų, tikrai bus suteiktas net ir patyrimo neturintis tingaus dezertyro Derintojas.

Kažkuria prasme Derintojai gali skatinti tam tikrą planetinio sukryžminimo laipsnį tiesos, grožio, ir gėrio sferose. Bet jiems retai kada būna suteikiami du apsigyvenimo patyrimai toje pačioje planetoje; dabar Urantijoje nėra tokio Derintojo, kuris šitame pasaulyje būtų tarnavęs anksčiau. Aš žinau, ką sakau, kadangi Uversos archyvuose mes turime jų numerius ir dokumentus.

5. MATERIALIOS KLIŪTYS DERINTOJO APSIGYVENIMUI

Aukščiausieji ir savaime veikiantys Derintojai dažnai sugeba suteikti dvasinės svarbos faktorių žmogiškajam protui, kada šis laisvai liejasi išlaisvintais bet kontroliuojamais kūrybinės vaizduotės kanalais. Tokiais momentais, ir kartais miego metu, Derintojas gali sulaikyti protines sroves, sustabdyti tėkmę, ir tada pasukti minčių kryptį; ir visa tai yra atliekama tam, kad būtų įgyvendintos gilios dvasinės transformacijos aukštesnėse viršsąmonės nišose. Tokiu būdu proto jėgos ir energijos yra labiau suderintos su dabarties ir ateities dvasinio lygio susisiejančių stilių tonacija.

Kartais yra įmanoma turėti apšviestą protą, girdėti dieviškąją balsą, kuris nuolat kalba jūsų viduje taip, kad jūs galite iš dalies sąmoningai suvokti savo viduje nuolat gyvenančios potencialios asmenybės išmintį, tiesą, gėrį, ir grožį.

Bet nepastovios ir greitai besikeičiančios jūsų nuotaikos dažnai apsunkina Derintojų planus ir pertraukia jų darbą. Jų darbui trukdo ne tiktai mirtingųjų rasių įgimtos savybės, bet šitą tarnavimą labai sulėtina jūsų pačių išankstiniai nusistatymai, nusistovėjusios idėjos, ir ilgalaikiai prietarai. Dėl šitų kliūčių, į sąmonę dažnai išplaukia tiktai neužbaigti kūriniai, ir sampratų sujaukimas yra neišvengiamas. Todėl, atidžiai analizuojant protines situacijas, patikimumas būna tada, kada kiekviena mintis ir kiekvienas patyrimas tuoj pat yra suvokiamas kaip tik taip, kas tai yra realiai ir iš esmės, visiškai nekreipiant dėmesio į tai, kas būti galėjo.

Didžioji gyvybės problema yra paveldėtų gyvenimo polinkių priderinimas prie Paslaptingojo Pagalbininko dieviškojo buvimo inicijuojamų dvasinių akstinių reikalavimų. Nors visatos ir supervisatos karjeros metu nėra vienas žmogus negali tarnauti dviems šeiminiškams, bet dabartiniame savo gyvenime Urantijoje kiekvienas žmogus turi nori nenori tarnauti dviems šeiminiškams. Jis turi įsisavinti nuolatinį žmogiškąjį žemiškojo kompromiso meną, tuo tarpu savo dvasinę ištikimybę jis paskiria tiktai vienam šeiminiškui; ir būtent dėl to tiek daug suklumpa ir jiems nepasiseka, jie netenka kantrybės ir neišlaiko evoliucinės kovos įtampos.

Nors tiek galvos smegenų paveldėti duomenys, tiek ir elektrocheminio reguliavimo paveldėtas mechanizmas veikia tam, kad efektyvios Derintojo veiklos sferą apribotų, bet jokie paveldėti trūkumai (normaliame prote) niekada neužkerta kelio galutiniam dvasiniam laimėjimui. Paveldimumas gali įtakoti asmenybės pergalių greitį, bet tai neužkerta kelio tam, jog galiausiai kylančiojo jaudinantis patyrimas bus užbaigtas. Jeigu jūs tikrai bendradarbiausite su savo

Derintoju, tai dieviškoji dovana, anksčiau ar vėliau, išvystys nemirtingą morontinę sielą ir, po susilieimo su ja, šį naująjį tvarinį pristatys vietinės visatos valdovui Sūnui Šeimininkui ir galiausiai Rojuje pristatys Derintojų Tėvui.

[1200]▼

6. TIKRŲJŲ VERTYBIŲ IŠSAUGOJIMAS

Derintojai niekada nesuklumpa; niekada neprarandama nieko, kas turi kokios nors išlikimo vertės; kiekviena prasminga vertybė kiekviename valios tvarinyje tikrai išlieka, nepriklausomai nuo to, ar prasmę atrandanti ar įvertinanti asmenybė išlieka ar neišlieka. Taigi, išlikimą gali atstumti būtent mirtingasis tvarinys; vis tik gyvenimo patyrimas nėra prarandamas; amžinasis Derintojas tokios akivaizdžiai nenusisėkusios gyvybės vertingus bruožus nusineša į koki nors kitą pasaulį ir ten šitas išliekančias prasmes ir vertybes dovanoja kokiam nors aukštesniam mirtingojo proto tipui, tokiam, kuris turi sugebėjimų išlikti. Nė vienas vertingas patyrimas niekada nebūna bergždžiai; nė viena tikroji prasmė arba reali vertybė niekada nepradingsta.

Kai dėl kandidatų susiliesti, tai, jeigu Paslaptinę Pagalbininką mirtingasis partneris palieka, jeigu žmogiškasis partneris atsisako siekti kilimo karjeros, tuomet, kada būna išlaisvinamas natūralios mirties (arba iki jos), Derintojas nusineša visa tai, kas turi išlikimo vertės, kas buvo išsivystę to neišliekančiojo tvarinio prote. Jeigu Derintojui tikrai daug kartų nepavyksta susiliesti su asmenybe dėl vienas po kito einančių žmogiškųjų subjektų neišlikimo, ir jeigu šitas Pagalbininkas tikrai vėliau būtų įsamenintas, tuomet visas įgytas patyrimas, sukauptas, gyvenant visų šitų mirtingųjų protuose ir įvaldant visus šituos mirtingųjų protus, taptų tokio naujai Personalizuoto Derintojo aktualia nuosavybe, tokia dovana, kuri priklausytų ir kuria būtų naudojama per visus ateities amžius. Šitos kategorijos Personalizuotas Derintojas yra visų savo ankstesniųjų tvarinių, kuriuose jis yra gyvenęs, visų išliekančių bruožų sudėtinis rinkinys.

Kada Derintojai, turintys ilgą visatos patyrimą, savo noru pasisiūlo apsigyventi dieviškuosiuose Sūnuose, vykdančiuose savęs padovanojimo misijas, tada jie visiškai gerai suvokia, jog šitokia tarnystė niekada negalima pasiekti asmenybės. Bet dažnai iš tiesų dvasių Tėvas šitiems savanoriams asmenybę padovanoja ir paskiria juos savo bičiulių vadovais. Jie yra tos asmenybės, kurios valdžią gauna iš Dieviningtono. Ir jų unikalios savybės įkūnija daugkartinio patyrimo, sukaupto gyvenant mirtingųjų viduje, žmonijos mozaiką, o taip pat įkūnija ir žmogiškojo dieviškumo dvasinę kopiją sukaupus tą patyrimą, kada gyvenama Rojaus Sūnaus viduje, jam save padovanojant paskutinįjį kartą.

Jūsų vietinėje visatoje Derintojų veiklai vadovauja Nebadono Mykolo Personalizuotas Derintojas, tas pats Pagalbininkas, kuris jį žingsnis po žingsnio vedė tada, kada jis gyveno savo žmogiškąjį gyvenimą Jošua, Juozapo sūnaus, materialiam kūne. Šitas nepaprastas Derintojas buvo ištikimas savo pareigai, ir iš tiesų šitas šaunus Pagalbininkas išmintingai reguliavo žmogiškąją prigimtį visą laiką Rojaus Sūnaus mirtingąjį protą vesdamas taip, kad šis pasirinktų Tėvo tobulos valios kelią. Šitas Derintojas anksčiau buvo tarnavęs su Makiventa Melkizedeku Abraomo dienomis ir buvo dalyvavęs didinguose žygiuose tiek iki

šito apsigyvenimo, tiek ir tarp šitų savęs padovanojimo patyrimų.

Šitas Derintojas iš tikrųjų triumfavo Jėzaus žmogiškajame prote – tame prote, kuris kiekvienoje gyvenimo pasikartojančioje situacijoje išlaikė pasišventusį atsidavimą Tėvo valiai, sakydamas, "Ne manoji, bet tavoji valia, tebūnie." Toks ryžtingas pasišventimas sudaro tikrąjį raktą nuo žmogiškosios prigimties apribojimų iki dieviškojo pasiekimo užbaigtumo.

Dabar šitas pats Derintojas savo stiprios asmenybės paslaptinga prigimtimi atspindi Jošua, Juozapo sūnaus, žmogiškumą iki krikšto, amžinąją ir gyvąją kopiją tų amžinųjų ir gyvųjų vertybių, kurias didingiausias iš visų urantijiečių sukūrė menkomis sąlygomis gyvendamas įprastą kasdienį gyvenimą, kada jis gyveno taip, jog buvo iki galo išnaudotos visos dvasinės vertybės, kurias galima pasiekti mirtingojo patyrimo metu.

[1201]▼

Viskas, kas turi nuolatinės vertės, ir kas yra patikėta Derintojui, tikrai išliks amžinai. Kai kuriais atvejais Pagalbininkas šitą nuosavybę turi tam, kad ją padovanotų mirtingajam protui, kuriame jis apsigyvens ateityje; kitais atvejais, ir po įsameninimo, šitos išliekančios ir išsaugotos realybės yra patikimos, kad jas laikytų tam, jog ateityje būtų panaudojamos Pagrindinių Visatos Architektų tarnystėje.

7. PERSONALIZUOTŲ DERINTOJŲ LIKIMAS

Mes negalime teigti, ar ne-Derintojus Tėvo fragmentus galima įsameninti ar ne, bet jums buvo pasakyta, jog asmenybė yra dovana, suteikta nepriklausoma Visuotinio Tėvo laisva valia. Kiek mums yra žinoma, Derintojo tipo Tėvo fragmentas asmenybę pasiekia tiktai asmenių savybių įgavimu tarnaudamas-dirbdamas asmeniui būtybei. Šitų Personalizuotų Derintojų namai yra Dieviningtonas, kur jie moko ir nukreipia savo ikiasmenius partnerius.

Personalizuoti Minties Derintojai yra nesuvaržyti, nepaskirti, ir suverenūs toli nusidriekiančios visatų visatos stabilizuotojai ir kompensuotojai. Jie apjungia Kūrėjo ir tvarinio patyrimą – egzistencialų ir empirinį. Jie yra bendrosios laiko ir amžinybės būtybės. Visatos administravime jie apjungia tai, kas yra ikiasmenis ir tai, kas yra asmenis.

Personalizuoti Derintojai yra Pagrindinės Visatos Architektų visaišminčiai ir galingi vykdytojai. Jie yra Visuotinio Tėvo – asmenio, ikiasmenio, ir viršasmenio – viso tarnavimo asmeniniai agentai. Jie yra tarnai to, kas yra nepaprasta, neįprasta, ir netikėta per visas Dievo Galutiniojo srities transcendentinių absonitinių sferų valdas, net iki Dievo Absoliuto lygių.

Jie yra išskirtinės visatų būtybės, kurios tarp savo būties ribų aprėpia visus žinomus asmenybės ryšius; jie yra visaasmeniai – jie yra iki-asmenybės, jie yra asmenybė, ir jie yra po-asmenybės. Jie tarnauja Visuotinio Tėvo asmenybei taip, kaip tarnavo amžinojoje praeityje, amžinojoje dabartyje, ir amžinojoje ateityje.

Begalinės ir absoliučios kategorijos egzistencialią asmenybę Tėvas padovanojo Amžinajam Sūnui, bet jis nusprendė savo paties tarnavimui pasilikti Personalizuoto Derintojo tipo patirtinę asmenybę, padovanotą egzistencialiam ikiasmeniui Derintojui; ir tokiu būdu jiems abiems lemta ateityje tapti amžinąja

viršasmenybe transcendentiška tarnaujančia Galutiniojo, Aukščiausiojo-Galutiniojo absonitinėse valdose, net iki Galutiniojo-Absoliuto lygių.

Retai kada Personalizuoti Derintojai yra matomi, kad visatose būtų neužsiėmę. Retkarčiais jie tariausi su Dienų Senaisiais, ir kartais septinkarčių Sūnų Kūrėjų Personalizuoti Derintojai atvyksta į žvaigždynų būstinių pasaulius, kad pasitartų su valdovais Vorondadekais.

Kada Urantijos planetinis stebėtojas Vorondadekas – Pats Aukštasis sargas, kuris ne taip seniai pradėjo eiti jūsų pasaulio nepaprastojo regento pareigas – pateikė savo įgaliojimus reziduojančio pagrindinio valdytojo akivaizdoje, tada jis pradėjo valdyti Urantiją nepaprastomis sąlygomis, pats pasirinkęs visą savo personalą. Jis nedelsiant visiems savo partneriams ir padėjėjams paskirstė planetines pareigas. Bet jis nepasirinko tų trijų Personalizuotų Derintojų, kurie pasirodė jo akivaizdoje tą pačią akimirką, kada jis priėmė regentinį valdymą. Jis net ir nežinojo, kad jie tokiu būdu

[1202]▼

pasirodys, nes jie taip nebuvo apreiškę savo dieviškojo buvimo ankstesniojo regentinio valdymo metu. Ir Pats Aukštasis regentas šitiems savanoriams Personalizuotiems Derintojams nepaskyrė tarnystės ir nenurodė pareigų. Vis tik, šitos trys visaasmenės būtybės buvo tarp pačių aktyviausių iš dangiškųjų būtybių gausių kategorijų, tuomet tarnavusių Urantijoje.

Personalizuoti Derintojai vykdo plačios apimties tarnystę gausioms visatos asmenybių kategorijoms, bet šitos tarnystės mums neleidžiama aptarinėti su evoliuciniais tvariniais, kuriuose gyvena Derintojai. Šitie nepaprasti žmogiškieji dieviškumai yra tarp pačių nuostabiausių asmenybių visoje didžiojoje visatoje, ir niekas nedrįsta numatyti, kokios galėtų būti jų misijos ateityje.

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

[1203]▼

110 DOKUMENTAS

DERINTOJŲ RYŠYS SU INDIVIDUALIAIS MIRTINGAISIAIS

NETOBULŲ tvarinių apdovanojimas laisve sukelia neišvengiamą tragediją, ir būtent tobulos protėvinės Dievybės prigimtis yra tokia, kad visuotinai ir su meile pasidalintų šitais kentėjimais meilės kupinoje partnerystėje.

Kiek visatos reikalai yra žinomi man, tai Minties Derintojo meilę ir atsidavimą aš laikau dieviškiausią meilę visoje kūrinijoje. Sūnų meilė tarnaujant rasėms yra nuostabi, bet Derintojo atsidavimas individui yra jaudinančiai didingas, dieviškai panašus į Tėvo. Akivaizdžiai Rojaus Tėvas šitą asmeninio ryšio formą su savo individualiais tvariniais pasiliko kaip išskirtinę Kūrėjo teisę. Ir visoje visatų visatoje nėra nieko tokio, ką būtų galima tiksliai palyginti su šitų

neasmenių esybių, kurios taip nuostabiai apsigyvena evoliucinių planetų vaikuose, nuostabiu tarnavimu.

1. APSIGYVENIMAS MIRTINGAME PROTE

Nereikėtų manyti, jog Derintojai gyvena žmogiškųjų būtybių materialiose smegenyse. Jie nėra sferų fizinių tvarinių organinės dalys. Minties Derintoją galima tiksliau išivaizduoti kaip gyvenantį mirtingame žmogaus prote, o ne kaip egzistuojantį atskiro fizinio organo viduje. Ir netiesiogiai ir neatpažintas Derintojas nuolat bendrauja su žmogiškuoju subjektu, ypač tų didingų patyrimų metu, kada protas garbinantį ryšį palaiko su dvasia, viršsąmonėje.

Gaila, jog man neįmanoma padėti besivystantiems mirtingiesiems pasiekti geresnį supratimą ir turėti išsamesnį suvokimą, kaip nesavanaudiškai ir nuostabiai dirba jų viduje gyvenantys Derintojai, kurie yra taip atsidavusiai ištikimi užduočiai puoselėti žmogaus dvasinį gerbūvį. Šitie pagalbininkai yra sumanūs tarnai žmonių proto aukštesnėms fazėms; jie yra žmogiškojo intelekto dvasinio potencialo išmintingi ir patyrę manipulatoriai. Šitie dangiškieji padėjėjai yra atsidavę didingai užduočiai saugiai jus vesti į vidų ir į viršų į dangiškosios laimės uostą. Šitie nepailstantys darbininkai yra pasišventę dieviškosios tiesos triumfo būsimajam įsameninimui jūsų amžinajame gyvenime. Jie yra budrūs darbininkai, kurie vairuoja Dievo-sąmonės žmogiškąjį protą tolyn nuo blogio seklių, tuo pačiu metu sumaniai kreipdami besivystančią žmogaus sielą link tobulo dieviškųjų prieplaukų prie tolimųjų ir amžinųjų krantų. Derintojai yra mylintys vadovai, jūsų patikimi ir užtikrinti gidai, vedantys jus per jūsų trumpos žemiškosios karjeros tamsius ir neramius labirintus; jie yra tie kantrūs mokytojai, kurie savo subjektus taip nuolat ragina žengti į priekį augančio tobulo keliais. Jie yra tie rūpestingi tvarinio charakterio aukščiausiųjų vertybių saugotojai. Kaip norėčiau, kad jūs galėtumėte juos mylėti labiau, bendradarbiauti su jais išsamiau, ir puoselėti juos su didesne meile.

[1204]▼

Nors jūsų viduje gyvenantys dieviškieji gyventojai daugiausia rūpinasi jūsų dvasiniu parengimu niekada nesibaigiančio patyrimo kitam etapui, bet jie taip pat giliai domisi jūsų žemiškąja gerove ir jūsų realiais laimėjimais žemėje. Jie jaučia malonumą, kad prisideda prie jūsų sveikatos, laimės, ir tikrojo klestėjimo. Jie nėra abejingi jūsų sėkmei visuose planetinio vystymosi reikaluose, kurie nėra priešiški jūsų amžinojo žengimo į priekį būsimajam gyvenimui.

Derintojai domisi, ir rūpinasi, jūsų kasdieniais darbais ir jūsų gyvenimo įvairiapusiais niuansais tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu šie dalykai turi poveikio tam, jog nulemtų jūsų reikšmingus žemiškuosius pasirinkimus ir gyvybiškus dvasinius sprendimus, ir, dėl to, jie yra tarpininkai sprendžiant jūsų sielos išlikimo ir amžinojo žengimo į priekį problemą. Derintojas, nors ir yra pasyvus grynai žemiškosios gerovės atžvilgiu, bet yra dieviškai aktyvus, kas susiję su visais jūsų amžinojo gyvenimo reikalais.

Derintojas lieka su jumis per visas nelaimes ir per bet kokią ligą, kuri iki galo

nesunaikina intelekto. Bet kaip tai yra negeranoriška sąmoningai purvinti arba kitaip tyčia teršti fizinį kūną, kuris turi tarnauti šitos nuostabios dovanos iš Dievo žemiškuoju tabernakuliu. Visi fiziniai nuodai labai smarkiai trukdo Derintojo pastangoms išaukštinti materialų protą, nors baimės, pykčio, pavydo, pavyduliavimo, įtarumo, ir nepakantumo protiniai nuodai lygiai taip milžinišku laipsniu trukdo besivystančios sielos dvasiniam žengimui į priekį.

Šiandien jūs einate per savo Derintojo asistavimo jums laikotarpį; ir jeigu tikrai būsite ištikimi tam pasitikėjimui, kurį jums išreiškia ta dieviškoji dvasia, kuri trokšta amžinosios sąjungos su jūsų protu ir siela, tai galiausiai prasidės ta morantinė vienovė, ta dieviškoji harmonija, tas kosminis koordinavimas, tas dieviškasis suderinimas, tas dangiškasis susilieėjimas, tas niekada nesibaigiantis tapatybės susimaišymas, ta būties vienovė, kuri yra tokia tobula ir galutinė, kad net ir labiausiai patyrusios asmenybės niekada nebegali atskirti arba suvokti kaip atskirų tapatybių susilieėjimo partnerių – mirtingojo žmogaus ir dieviškojo Derintojo.

2.DERINTOJAI IR ŽMOGIŠKOJI VALIA

Kada Minties Derintojai apsigyvena žmogaus proto viduje, tada, jie su savimi atsineša modelines karjeras, idealius gyvenimus, kaip juos nulėmė ir iš anksto nustatė jie patys ir Dieviningtono Personalizuoti Derintojai, ir kuriuos patvirtino Urantijos Personalizuotas Derintojas. Tokiu būdu jie pradeda dirbti turėdami konkretų ir iš anksto nustatytą planą savo žmogiškųjų subjektų intelektualiam ir dvasiniam vystymui, bet nė vienai žmogiškajai būtybei šitą planą priimti nėra privaloma. Jūs visi esate likimo subjektai, bet iš anksto nėra nustatyta, kad jūs privalote priimti šitą dieviškąjį likimą; jūs turite visišką laisvę Minties Derintojų programos bet kurią dalį arba visas dalis atmesti. Būtent jų misija yra įgyvendinti tokius proto pasikeitimus ir įvykdyti tokius dvasinius suderinimus, kad jūs galėtumėte noriai ir išmintingai pritarti, tokiu būdu, kad jie galėtų turėti daugiau įtakos asmenybės vystymosi reguliavimui; bet nesvarbu, kokios bebūtų aplinkybės, šitie dieviškieji Pagalbininkai tikrai niekada nepasinaudoja jumis arba koku nors būdu savavališkai nepaveikia jūsų pasirinkimo ir sprendimų. Derintojai gerbia jūsų asmenybės nepriklausomybę; *jie visada paklūsta jūsų valiai.*

Jie naudodami savo darbo metodus yra atkaklūs, išradingi, ir tobuli, bet jie niekada nevartoja prievartos valinių asmenybių, kuriose jie gyvena, atžvilgiu. Dieviškasis Pagalbininkas niekada nesudvasins nė vienos žmogiškosios būtybės prieš jos valią; išlikimas yra Dievų tokia dovana, kurios laiko tvariniai turi trokšti. Iš esmės,

[1205]▼

kad ir ką Derintojui yra pasisekę padaryti jūsų labui, įrašai parodys, jog ta transformacija buvo įgyvendinta su jūsų bendradarbiaujančiu sutikimu; jūs būsite buvęs bendradarbiaujantis Derintojo partneris siekiant kylančiojo karjeros milžiniškos transformacijos kiekvieno laiptelio.

Derintojas nemėgina kontroliuoti jūsų mąstymo, kaip tokio, bet vietoje šito, stengiasi jį sudvasinti, įamžinti jį. Nei angelai, nei Derintojai nesistengia tiesiogiai paveikti žmogiškosios minties; šitoji yra jūsų asmenybės išskirtinė teisė. Derintojai yra atsidavę tam, kad pagerintų, modifikuotų, suderintų, ir koordinuotų jūsų mąstymo procesą, bet ypač ir konkrečiau jie yra pasišventę tam, kad sukurtų jūsų karjeros dvasinę kopiją, jūsų paties tikrai besivystančio asmorontinę kopiją, išlikimo tikslais.

Derintojai dirba žmogiškojo proto aukščiausių lygių sferose, nepertraukiamai stengdamiesi sukurti mirtingojo intelekto kiekvienos sampratos morontinius dublikatus. Dėl to, yra dvi realybės, kurios yra suteikiamos žmogiškojo proto grandinėms ir jose koncentruojasi: viena, mirtingasis aš, išsivystęs iš Gyvybės Nešėjų pirminių planų, kita, nemirtingoji esybė iš aukštųjų Dieviningtono sferų, viduje gyvenanti dovana iš Dievo. Bet mirtingasis aš taip pat yra asmenis aš; jis turi asmenybę.

Jūs kaip asmenis tvarinys, turite protą ir valią. Derintojas kaip ikiasmenis tvarinys turi ikiprotą ir ikivalią. Jeigu jūs tiek iki galo susiderinate su Derintojo protu, kad turite visiškai tokią pačią nuomonę, tuomet jūsų protai tampa vienu, ir jūs gaunate Derintojo proto pastiprinimą. Po šito, jeigu jūsų valia liepia ir priverčia įgyvendinti šito naujo arba sujungto proto sprendimus, tuomet Derintojo ikiasmenė valia pasiekia asmenybės išraišką jūsų sprendimo dėka, ir kiek tai yra susiję su tuo konkrečiu projektu, tai jūs ir Derintojas esate vienas. Jūsų protas yra pasiekęs susiderinimą su dieviškumu, o Derintojo valia yra pasiekusi asmenybės išraišką.

Kokiu laipsniu šita tapatybė yra įgyvendinama, tokiu laipsniu jūs intelektualiai artėjate prie egzistencijos morontinės kategorijos. Morontinis protas yra toks terminas, kuris išreiškia skirtingos materialios ir dvasinės prigimties bendradarbiaujančių protų esmę ir visumą. Dėl to, morontinis intelektas reiškia dualų protą vietinėje visatoje, kurioje viešpatauja viena valia. O mirtingųjų atveju būtent valia, savo kilme žmogiška, tampa dieviška, žmogui sutapatinus žmogiškąjį protą su Dievo protingumu.

3. BENDRADARBIAVIMAS SU DERINTOJU

Derintojai žaidžia šventą ir nuostabų amžių žaidimą; jie yra įsitraukę į vieną iš aukščiausių jaudinančių patyrimų laiko erdvėje. Ir kokie jie būna laimingi, kada jūsų bendradarbiavimas jiems leidžia suteikti pagalbą jūsų trumpose laiko kovose tuo metu, kai jie toliau tęsia savo didesnių amžinybės užduočių vykdymą. Bet paprastai, kada jūsų Derintojas mėgina bendrauti su jumis, tada šitoji žinia pasimeta žmogiškojo proto energetinių tekėjimų materialiose srovėse; tikrai retkarčiais jūs iš tiesų sugaunate dieviškojo balso aidą, silpną ir tolimą aidą.

Jūsų Derintojo sėkmė, vedant jus per mirtingąjį gyvenimą ir užtikrinant jūsų išlikimą, priklauso ne tiek nuo jūsų tikėjimų teorijų, kiek nuo jūsų sprendimų, pasiryžimo, ir tvirto *itikėjimo*. Visi šitie asmenybės augimo judėjimai tampa galingais poveikiais, padedančiais jūsų vystymuisi, nes jie padeda jums bendradarbiauti su Derintoju; jie padeda jums nustoti priešintis. Minties Derintojams savo žemiškąją užduotį įvykdyti

pasiseka arba matomai nepasiseka tiesiog tiek, kiek mirtingiesiems pasiseka arba nepavyksta bendradarbiauti su tuo planu, kurio dėka jie turi būti vystomi tobulumo pasiekimo kylančiame kelyje. Išlikimo paslaptį gaubia aukščiausias žmogiškasis troškimas būti panašiu į Dievą ir su tuo susijęs noras atlikti bet kokią dalyką ir visus dalykus ir būti bet kokių dalykų ir visais dalykais, kurie yra esminiai tam, jog būtų galutinai pasiektas šitas viską užvaldantis troškimas.

Kada mes kalbame apie Derintojo sėkmę ar nesėkmę, tada mes kalbame žmogiškojo išlikimo požiūriu. *Derintojai niekada nesuklumpa*; jie yra iš dieviškosios esmės, ir visada jie kiekvieną užduotį užbaigia triumfuodami.

Aš negaliu nepastebėti, jog tokia didelė jūsų dalis skiria tiek daug laiko ir minčių tiesiog gyvenimo smulkmenoms, tuo tarpu jūs beveik visiškai iš akiračio išleidžiate amžinosios svarbos esmingesnes realybes, būtent tas savybes, kurios yra susijusios su harmoningesnio darbinio susitarimo tarp jūsų ir savojo Derintojo vystymu. Žmogiškosios egzistencijos didysis tikslas yra prisiderinti prie viduje gyvenančio Derintojo dieviškumo; mirtingojo gyvenimo didysis laimėjimas yra pasiekti tikrą ir supratingą pasišventimą dieviškosios dvasios, kuri laukia ir dirba jūsų proto viduje, amžiniams tikslams. Bet atsidavusios ir ryžtingos pastangos tam, kad būtų įgyvendintas amžinasis likimas yra visiškai suderinamos su linksmu ir džiugiu gyvenimu ir su sėkminga ir garbinga karjera žemėje. Bendradarbiavimas su Minties Derintoju nenumato savęs kankinimo, apsimestinio pamaldumo, arba veidmainiško ir pretenzingo savęs pažeminimo; idealus gyvenimas yra toks, kai tarnaujama su meile, o ne egzistavimas baimingai nuogąstaujant.

Sumaištis, suglumimas, kartais net drąsos netekimas ir atsitraukimas, nebūtinai reiškia pasipriešinimą viduje gyvenančio Derintojo postūmiams. Tokie požiūriai kartais gali reikšti aktyvaus bendradarbiavimo su dieviškuoju Pagalbininku stoką ir gali, dėl to, kažkiek uždelsti dvasinį žengimą į priekį, bet tokie intelektualūs emociniai sunkumai nėra mažiausia dalele nesutrukdo Dievą pažįstančios sielos tikrajam išlikimui. Vien tiktai nežinojimas niekada negali užkirsti kelio išlikimui; taip pat ir gluminančios abejonės ar baimingas netikrumas. Tiktai sąmoningas priešinimasis Derintojo vedimui gali užkirsti kelią atsirandančios nemirtingos sielos išlikimui.

Bendradarbiavimo su savo Derintoju jūs neturėtumėte laikyti ypatingai sąmoningu procesu, nes jis nėra toks; bet jūsų motyvai ir jūsų sprendimai, jūsų ištikimas pasiryžimas ir jūsų aukščiausi troškimai, iš tiesų sudaro realų ir efektyvų bendradarbiavimą. Jūs galite sąmoningai padidinti harmoniją su Derintoju štai kuomet:

1. Nusprendami atsiliepti į dieviškąjį vedimą; žmogiškąjį gyvenimą nuoširdžiai grįsdami tiesos, grožio, ir gėrio aukščiausia sąmone, ir tada šitas dieviškumo savybes suderindami išminties, garbinimo, ištikėjimo, ir meilės pagalba.

2. Mylėdami Dievą ir trokšdami būti tokie, kaip jis – nuoširdžiai pripažindami dieviškąją tėvystę ir meilės kupiną dangiškojo Tėvo garbinimą.

3. Mylėdami žmogų ir nuoširdžiai trokšdami tarnauti jam – iš visos širdies pripažindami žmogaus brolystę kartu su protinga ir išmintinga meile kiekvienam iš savo mirtingųjų bičiulių.

4. Džiaugsmingai priimdami kosminę pilietybę – sąžiningai pripažindami savo progresinius įsipareigojimus Aukščiausiąjai Būtybei, suvokdami evoliucinio žmogaus ir atsirandančios Dievybės abipusę priklausomybę. Tai yra kosminės moralės gimimas ir visuotinės pareigos beauštantis įgyvendinimas.

[1207]▼

4. DERINTOJO DARBAS PROTE

Derintojai sugeba priimti nuolatinę kosminių pranešimų srovę, pasiekiančią per laiko ir erdvės pagrindines grandines; jie turi laisvą priėjimą prie dvasinės informacijos ir visatų energijos. Bet šitie galingi vidiniai gyventojai didelės dalies šito išminties ir tiesos turto savo mirtingųjų subjektų protams negali perduoti dėl to, kad stinga prigimties bendrumo ir kad nėra atsiliepiančiojo suvokimo.

Minties Derintojas visą laiką stengiasi jūsų protą sudvasinti tiek, kad išvystytų jūsų morontinę sielą; bet dažniausia šito vidinio tarnavimo jūs patys sąmoningai nejaučiate. Jūs visiškai nepajėgūs atskirti savo paties materialaus intelekto produkto nuo savo sielos ir Derintojo bendrų veiksmų produkto.

Kai kurios netikėtos mintys, išvados, ir kitokie proto vaizdiniai kartais yra tiesioginis arba netiesioginis Derintojo darbas; bet nepalyginamai dažniau jie yra netikėtas iškilimas į sąmonę tų idėjų, kurios grupavosi nugrimzdusiuose protiniuose lygiuose, normalaus ir įprasto psichinio veikimo, neatskiriamo nuo besivystančio gyvulinio proto grandinių, natūraliuose ir kasdieniuose vyksmuose. (Priešingai šitiems sąmonės protrūkiams, Derintojo apreiškimai atsiranda per viršsąmonės sferas.)

Patikėkite visus proto reikalus, kurie pranoksta paprastą sąmonės lygį, Derintojų globai. Reikiamu metu, jeigu ne šitame pasaulyje, tai gyvenamuosiuose pasauliuose jie pateiks išsamią savo globos ataskaitą, ir galiausiai jie pateiks tas prasmes ir vertybes, kurios buvo patikėtos jų globai ir saugojimui. Jie prikels visas tikrąsias mirtingojo proto vertybes, jeigu jūs išliksite.

Egzistuoja milžiniška bedugnė tarp to, kas yra žmogiška ir kas yra dieviška, tarp žmogaus ir Dievo. Urantijos rasės tokiu didžiuliu laipsniu yra elektriškai ir chemiškai valdomos, tokiu žymiu laipsniu yra panašios į gyvūnus savo bendru elgesiu, tokios emocingos savo įprastomis reakcijomis, kad Pagalbininkams yra nepaprastai sunku jas vesti ir nukreipti. Jums visiškai nebūdingi drąsūs sprendimai ir pasišventusiojo bendradarbiavimas taip, kad jūsų viduje gyvenantiems Derintojams beveik neįmanoma su žmogiškuoju protu bendrauti tiesiogiai. Net ir tada, kada naujos tiesos spindulėlį jiems būna įmanoma

blykstelėti besivystančiai mirtingojo sielai, tai šitas dvasinis apreiškimas dažnai taip apakina tvarinį, kad jis sukelia fanatizmo traukulius arba pradeda kokį nors kitą intelektualų perversmą, kuris baigiasi katastrofiškai. Daug naujų religijų ir keisti "izmai" kilo iš nepavykusių, netobulų, klaidingai suprastų, ir iškraipytų Minties Derintojų pranešimų.

Per daugelį tūkstančių metų, tą rodo Jerusemo archyvai, kiekvienoje kartoje gyveno vis mažiau ir mažiau būtybių, kurios galėjo patikimai bendradarbiauti su savaime veikiančiais Derintojais. Tai nerimą keliantis vaizdas, ir Satanijos vadovaujančios asmenybės palankiai žiūri į pasiūlymus, kuriuos pateikia jūsų planetos kai kurie tiesioginiai prižiūrėtojai, kurie pasisako už tai, kad būtų imtasi priemonių puoselėti ir apsaugoti Urantijos rasių aukščiausiuosius dvasinius tipus.

5. KLAIDINGOS SAMPRATOS APIE DERINTOJO VADOVAVIMĄ

Derintojo misijos ir įtakos nepainiokite ir nemišykite su tuo, kas įprastai yra vadinama sąžine; jos nėra tiesiogiai susietos. Sąžinė

[1208]▼

yra žmogiška ir grynai psichinė reakcija. Jos nereikia niekinti, bet vargu ar sielai ji yra Dievo balsas, kuris iš tikrųjų būtų Derintojo, jeigu tokį balsą būtų galima išgirsti. Sąžinė, teisingai, išpėja jus elgtis tinkamai; bet Derintojas, papildomai, stengiasi, kad jums pasakytų, kas iš tikrųjų yra tinkama; tai yra, kada ir tokiu laipsniu, koku jūs sugebate Pagalbininko vadovavimą suvokti.

Žmogaus patyrimai sapno metu, ta netvarkinga ir trūkinėjanti nekoordinuoto miegančio proto procesija, yra adekvatus įrodymas, jog Derintojams žmogaus proto skirtingų aspektų suderinti ir sujungti nepavyko. Derintojai tiesiog negali, per vieną gyvenimo tarpsnį, savavališkai suderinti ir sinchronizuoti dviejų tokių nepanašių ir skirtingų mąstymo tipų, žmogiškojo ir dieviškojo. Kada jie tą padaro, kaip kartais jiems tą yra pavykę padaryti praeityje, tada tokios sielos yra pervedamos tiesiai į gyvenamuosius pasaulius be būtinybės patirti mirtį.

Miego metu Derintojas mėgina pasiekti tiksliai tą, kam asmenybės, kurios viduje jis gyvena, valia anksčiau yra visiškai pritarusi tokiais sprendimais ir pasirinkimais, kurie buvo priimti visiškai sąmoningos būsenos metu, ir kurie dėl šito buvo saugiai patalpinti į viršproto valdas, žmogiškojo ir dieviškojo tarpusavio ryšio sujungiančias sferas.

Tuo metu, kada jų mirtingieji šeiminingai miega, Derintojai bando savo kūrinius užfiksuoti materialaus proto aukščiausiuose lygiuose, o jūsų kai kurie groteskiniai sapnai rodo, kad veiksmingo ryšio jiems užmegzti nepasisėkė. Sapnų gyvenimo absurdoi ne tikai liudija neišreikštų emocijų spaudimą, bet taip pat rodo, kaip siaubingai yra iškraipyta dvasinių sąvokų, kurias pateikia Derintojai, išraiška. Jūsų pačių aistros, impulsai, ir kiti įgimti polinkiai pavirsta į vaizdinius ir neišreikšti troškimai pakeičia dieviškuosius pranešimus, kuriuos gyvenantys viduje gyventojai stengiasi užfiksuoti žmogaus psichikoje nesąmoningo miego metu.

Nepaprastai pavojinga samprotauti apie tai, kiek Derintojo turinys siejasi su sapnų gyvenimu. Miego metu Derintojai tikrai dirba, bet jūsų įprasti sapnų patyrimai yra grynai fiziologiniai ir psichologiniai reiškiniai. Lygiai taip, Derintojo sampratos užregistravimą yra pavojinga mėginti atskirti nuo daugiau ar mažiau nuolatinio ir sąmoningo mirtingojo sąžinės diktavimų priėmimo. Būtent šitas problemas ir reikės įveikti individualaus principingumo ir asmeninio sprendimo keliu. Bet žmogiškoji būtybė geriau klystų atmesdama Derintojo išraišką, tikėdama, jog tai yra grynai žmogiškasis patyrimas, negu darytų didžiulę klaidą mirtingojo proto reakciją iškeldama iki dieviškojo orumo sferos. Prisiminkite, Minties Derintojo įtaka didžiąja dalimi, nors ne iki galo, yra viršsąmoninis patyrimas.

Skirtingais laipsniais ir vis daugiau, kada jūs kylate psichikos apskritimais, kartais tiesiogiai, bet dažniau netiesiogiai, jūs iš tikrųjų bendraujate su savo Derintoju. Bet pavojinga laikytis minties, jog kiekviena nauja samprata, kylanti žmogiškajame prote, yra Derintojo padiktuota. Dažniau, jūsų kategorijos būtybėse, tai, ką jūs laikote Derintojo balsu, tikrovėje yra jūsų paties intelekto prasiveržimas. Tai yra pavojingas pagrindas, ir kiekviena žmogiškoji būtybė šitas problemas turi spręsti pati sutinkamai su savo natūralia žmogiškąja išmintimi ir viršžmogiškąja įžvalga.

Žmogiškosios būtybės, per kurią vyksta šitas bendravimas, Derintojas turi tokią plačią veikimo galimybę daugiausia dėl šito žmogaus beveik visiško abejingumo Derintojo vidinio buvimo bet kokiems išoriškiems

[1209]▼

pasireiškimams; iš tikrųjų pasisekė, kad jis išlieka sąmoningai visiškai nesidomintis visu šituo procesu. Jis turi vieną iš labiausiai patyrusių šito laiko ir šitos kartos Derintojų, ir vis tik jo pasyvi reakcija į reiškinį, susijusius su šito visapusiško Derintojo buvimu jo prote ir neaktyvus dėmesys šio visapusiško Derintojo buvimui jo prote, likimo sargybinio nuomone, yra reta ir atsitiktinė reakcija. Ir visa tai sudaro palankų poveikių koordinavimą, palankų tiek Derintojui aukščiausioje veiksmo sferoje, tiek žmogiškajam partneriui sveikatos, veiksmingumo, ir ramybės požiūriu.

6. SEPTYNI PSICHINIAI APSKRITIMAI

Materialiame pasaulyje asmenybės realizavimo visumą sudaro mirtingojo potencialo septynių psichinių apskritimų vienas po kito einantys užkariavimai. Įėjimas į septintąjį apskritimą rodo tikros žmogiškosios asmenybės veikimo pradžią. Pirmojo apskritimo užbaigimas pažymi mirtingosios būtybės santykinę brandą. Nors perėjimas per kosminio augimo septynis apskritimus ir neprilygsta susiliejimui su Derintoju, bet šitų apskritimų įveikimas pažymi pasiekimą tų žingsnių, kurie yra įžanginiai į susiliejimą su Derintoju.

Derintojas yra jūsų lygiavertis partneris įvaldant septynis apskritimus – pasiekiant mirtingojo santykinę brandą. Derintojas kartu su jumis kyla nuo septintojo apskritimo iki pirmojo, bet žengia pirmyn į aukštybės ir savaiminio

veikimo statusą visiškai nepriklausomai nuo mirtingojo proto aktyvaus bendradarbiavimo.

Psichiniai apskritimai nėra išimtinai intelektualūs, taip pat jie nėra ir visiškai morontiniai; jie yra susiję su asmenybės statusu, proto pasiekimu, sielos augimu, ir reagavimu į Derintoją. Tam, jog per šituos lygius būtų žengiama sėkmingai, reikalingas visos asmenybės harmoningas veikimas, o ne vien tiktai šios asmenybės kurios nors vienos fazės veikimas. Šitų dalių augimas neprilygsta tikrai visumos brandai; šitos dalys iš tikrųjų auga proporcingai viso savojo aš – savojo aš visumos – vystymuisi: materialiam, intelektualiam, ir dvasiniam.

Kada intelektualios prigimties vystymasis vyksta greičiau už dvasinį vystymąsi, tada tokia padėtis bendravimą su Minties Derintoju padaro tiek sunkų, tiek pavojingą. Lygiai taip pat, per didelis dvasinis vystymasis turi polinkį sukelti dieviškojo vidinio gyventojų dvasinio vadovavimo fanatišką ir iškreiptą interpretavimą. Dėl dvasinio sugebėjimo stokos labai sunku tokiam materialiam intelektui perteikti tas dvasines tiesas, kurios glūdi aukščiausioje viršūmonėje. Būtent tobulos pusiausvyros protui, esančiam švarių įpročių, stabilizuotų nervinių energijų, ir išbalansuoto cheminio veikimo kūne – kada fizinės, protinės, ir dvasinės galios yra trivienėje vystymosi harmonijoje – gali būti perteiktas šviesos ir tiesos maksimumas, sukeliant tokios būtybės realiai gerovei minimalų pavojų arba riziką. Tokiu išbalansuotu augimu iš tiesų žmogus kyla vienas po kito einančiais planetinio progresavimo apskritimais, iš septintojo į pirmąjį.

Derintojai visada yra arti jūsų ir yra jūsų dalis, bet retai kada jie gali kalbėti, kaip kita būtybė, su jumis tiesiogiai. Apskritimas po apskritimo jūsų intelektualūs sprendimai, moraliniai pasirinkimai, ir dvasinis vystymasis prisideda prie Derintojo sugebėjimo veikti jūsų prote; apskritimas po apskritimo jūs šitaip pakylate iš bendravimo su Derintoju ir proto suregulavimo žemesniųjų pakopų taip, kad vis didesniu laipsniu Derintojas yra įgalinamas savo sampratas apie likimą vis ryškiau ir įtikinamiau užfiksuoti šitos Dievo siekiančios proto-sielos besivystančioje sąmonėje.

[1210]▼

Kiekvienas sprendimas, kurį jūs priimate, Derintojo veiklai arba trukdo, arba padeda; lygiai taip šitie patys sprendimai iš tikrųjų nulemia jūsų vystymąsi žmogiškojo pasiekimo apskritimuose. Tai yra tiesa, jog sprendimo pranašumas, jo santykis su krize, didele dalimi yra susijęs su jo poveikiu, įtakančiu žengimą per apskritimus; nepaisant šito, daugybė sprendimų, dažni kartojimai, atkaklūs kartojimai, taip pat yra labai svarbūs tam, kad būtų formuojamas tokių reakcijų įpročio tvirtumas.

Sunku tiksliai apibrėžti šiuos septynis žmogiškojo progresavimo lygius dėl tos priežasties, jog šitie lygiai yra asmeniniai; jie yra skirtingi kiekvienam individui ir juos akivaizdžiai nulemia kiekvienos žmogiškosios būtybės sugebėjimas augti. Šitų kosminės evoliucijos lygių užkariavimą atspindi trys sritys:

1. *Reagavimas į Derintoją*. Dvasingėjantis protas artėja prie Derintojo buvimo proporcingai pasiektam apskritimui.

2. *Sielos evoliucija*. Morontinės sielos atsiradimas rodo, koku laipsniu ir kiek giliai yra įvaldytas apskritimas.

3. *Asmenybės realumas*. Savojo aš realumo laipsnį tiesiogiai nulemia apskritimo nugalėjimas. Asmenys tampa realesni, kada iš mirtingojo egzistencijos septintojo lygio kyla į pirmąjį lygį.

Kada keliaujama per šiuos apskritimus, tada materialiosios evoliucijos vaikas išauga į subrendusį žmogų, turintį nemirtingumo potencialą. Keliaujančiojo septintuoju apskritimu embrioninės prigimties šešėlinė realybė užleidžia vietą vietinės visatos piliečio atsirandančios morontinės prigimties aiškesniam pasireiškimui.

Nors žmogiškojo augimo septynių lygių, arba psichinių apskritimų, tiksliai apibrėžti neįmanoma, bet galima daryti prielaidą dėl šitų brandos pasiekimo etapų minimalių ir maksimalių ribų:

Septintasis apskritimas. Į šitą lygį įžengiama tada, kada žmogiškosios būtybės išvysto asmeninio pasirinkimo, individualaus sprendimo, moralinės atsakomybės galias, o taip pat sugebėjimą pasiekti dvasinę individualybę. Tai pažymi septynių pagalbinių proto dvasių suvienytą veikimą vadovaujant išminties dvasiai, mirtingojo tvarinio įtraukimą į Šventosios Dvasios įtakos grandinę, o Urantijoje, Tiesos Dvasios pirminį veikimą, kartu su Minties Derintojo priėmimu į mirtingojo protą. Įžengimas į septintąjį apskritimą rodo, jog mirtingasis tvarinys iš tikrųjų yra potencialus vietinės visatos pilietis.

Trečiasis apskritimas. Derintojo darbas yra daug efektyvesnis po to, kada žmogiškasis kylantysis pasiekia trečiąjį apskritimą ir gauna asmeninį serafinį likimo sargą. Nors tarp Derintojo ir serafinio sargo akivaizdaus pastangų suderinimo nėra, bet vis vien po asmeninio serafinio palydovo paskyrimo yra pastebimas neabejotinas pagerėjimas kosminio pasiekimo ir dvasinio vystymosi visose fazėse. Kada yra pasiekiamas trečiasis apskritimas, tada Derintojas per mirtingojo gyvenimo likusį tarpsnį stengiasi žmogaus protą morontizuoti, siekia, kad jis įsisavintų likusius apskritimus, ir kad pasiektų dieviškojo-žmogiškojo susivienijimo baigiamąjį etapą prieš tai, kada natūrali mirtis nutrauks šią unikalią partnerystę.

Pirmasis apskritimas. Derintojas negali, paprastai, kalbėti tiesiogiai ir betarpiškai su jumis tol, kol jūs neižengsite į mirtingojo progresinio pasiekimo pirmąjį ir baigiamąjį apskritimą. Šitas lygis išreiškia aukščiausią proto-Derintojo ryšį, kokį tik įmanoma įgyvendinti žmogiškajame patyrimo iki to meto, kada atsirandanti morontinė siela yra išlaisvinama iš materialaus kūno aprėdo. Kai dėl proto,

jausmų, ir kosminės išvalgos, tai šitas pirmojo psichinio apskritimo pasiekimas yra materialaus proto ir dvasinio Derintojo pats didžiausias suartėjimas, koks tik gali būti įmanomas žmogiškajame patyrimo.

Galbūt šitie mirtingojo progresavimo psichiniai apskritimai geriau būtų vadinami *kosminiais lygiais* – progresinio priartėjimo prie evoliucinės sielos pirminio ryšio su atsirandančia Aukščiausiąja Būtybe morontinės sąmonės realūs prasmės suvokimai ir vertybės supratimai. Ir būtent dėl šito paties ryšio niekada mirtingajam protui neįmanoma iki galo išaiškinti kosminių apskritimų reikšmės. Šitie apskritimų pasiekimai tikrai santykinai yra susiję su Dievo-sąmone. Tas, kuris yra septintajame arba šeštajame apskritime, gali būti beveik taip tikrai Dievą pažįstantis – sąmoningai suvokiantis sūnystę – kaip ir tas, kuris yra antrajame arba pirmajame apskritime, bet tokios būtybės, kurios yra žemesniuose apskritimuose, nepalyginamai mažiau sąmoningai suvokia patirtinį ryšį su Aukščiausiąja Būtybe, visatos pilietybę. Šitų kosminių apskritimų pasiekimas taps kylančiųjų patyrimo dalimi gyvenamuosiuose pasauliuose, jeigu šito jie nepasieks iki natūralios mirties.

Įtikėjimo motyvacija visą žmogaus sūnystės su Dievu suvokimą paverčia patirtiniu, bet veiksmas, sprendimų įvykdymas, yra esminis tam, jog evoliuciškai būtų pasiekta vis didėjančios giminystės su Aukščiausiosios Būtybės kosmine aktualybe sąmonė. Įtikėjimas potencialus paverčia į aktualus dvasiniame pasaulyje, bet potencialai tampa aktualiais Aukščiausiojo ribinėse valdose tikrai pasirinkimo-patyrimo įgyvendinimo dėka ir pasirinkimo-patyrimo įgyvendinimu. Bet pasirinkimas vykdyti Dievo valią asmenybės veiksmo dvasinį įtikėjimą sujungia su materialiais sprendimais ir šitokiu būdu suteikia dieviškąjį ir dvasinį atramos tašką Dievo išalkusios žmogiškosios ir materialiosios svirties efektyvesniam veikimui. Toks išmintingas materialių ir dvasinių jėgų koordinavimas labai padidina tiek Aukščiausiojo kosminį įgyvendinimą, tiek Rojaus Dievybių morontinį suvokimą.

Kosminių apskritimų įsisavinimas yra susijęs su morontinės sielos kiekybiniu augimu, aukščiausiųjų prasmės suvokimu. Bet šitos nemirtingos sielos kokybinis statusas *visiškai* priklauso nuo gyvojo įtikėjimo, grindžiamo Rojaus-potencialo realybės-vertybės suvokimu, jog mirtingasis žmogus yra amžinojo Dievo sūnus. Todėl iš tiesų tas, kas yra septintajame apskritime, vyksta tolyn į gyvenamuosius pasaulius tam, kad pasiektų tolimesnį kosminio augimo kiekybinį suvokimą lygiai taip, kaip tą daro ir tas, kuris yra antrajame ar net ir pirmajame apskritime.

Tarp kosminio apskritimo pasiekimo ir aktualaus dvasinio religinio patyrimo yra tikrai netiesioginis ryšys; tokie pasiekimai yra abipusiški ir todėl yra abipusiškai naudingi. Grynai dvasinis vystymasis gali būti mažai kuo susijęs su planetiniu materialiu klestėjimu, bet apskritimų įsisavinimas visada padidina žmogiškosios sėkmės ir mirtingojo laimėjimų potencialą.

Nuo septintojo iki pirmojo apskritimo vyksta septynių pagalbinių proto dvasių padidintas ir suvienytas veikimas turint užduotį mirtingojo protą atpratinti nuo materialaus gyvenimo mechanizmų tikrovės priklausomybės

rengiantis didesniai susipažinimui su morontiniais patyrimo lygiais. Nuo trečiojo apskritimo tolyn pagalbinių proto dvasių įtaka vis labiau mažėja.

Šie septyni apskritimai sudaro mirtingojo patyrimą, kuris kaip asmenybės patyrimas nusidriekia nuo aukščiausiojo grynai gyvulinio lygio iki žemiausiojo aktualaus kontaktinio morontinio savimonės lygio. Pirmojo kosminio apskritimo įsisavinimas rodo, jog mirtingasis yra pasiekęs ikimorontinę brandą, ir pažymi, jog pagalbinės proto dvasios yra užbaigusios savo bendrą tarnavimą kaip išskirtinė proto veiksmo įtaka žmogiškojoje asmenybėje. Už pirmojo apskritimo ribų, protas

[1212]▼

vis labiau panašėja į evoliucijos morontinio etapo intelektą, kosminio proto ir vietinės visatos Kuriančiosios Dvasios superpagalbinės dovanos bendrą tarnavimą.

Individualioje karjeroje Derintojų didingos dienos yra: pirma, kada žmogiškieji subjektai prasiveržia į trečiąją psichinį apskritimą, šitaip užtikrindami Pagalbininko savaiminį veikimą ir padidintą veiklos diapazoną (su sąlyga, jeigu vidinis gyventojas dar nebuvo savaime veikiantis); po šito, kada žmogiškasis partneris pasiekia pirmąjį psichinį apskritimą, ir šituo jie yra įgalinami bendrauti tarpusavyje, bent jau iki tam tikro laipsnio; ir pagaliau, kada jie galutinai ir amžinai susilieja.

7. NEMIRTINGUMO PASIEKIMAS

Septynių kosminių apskritimų pasiekimas neprilygsta susiliejimui su Derintoju. Urantijoje gyvena daug mirtingųjų, kurie šituos apskritimus yra įsisavinę; bet susiliejimas priklauso nuo dar didingesnių ir kilnesnių dvasinių laimėjimų, nuo galutinio ir visiško mirtingojo valios suderinimo su Dievo valia, tokia, kokia ji gyvena Minties Derintojuje, pasiekimo.

Kada žmogiškoji būtybė kosminio pasiekimo apskritimus yra užbaigusi, ir toliau, kada mirtingojo valios galutinis pasirinkimas Derintojui leidžia užbaigti žmogiškosios tapatybės suvienijimą su morontine siela evoliucinio ir fizinio gyvenimo metu, tada tikrai tokia siela ir Derintojas, pasiekę užbaigtą ryšį, toliau į gyvenamuosius pasaulius eina savarankiškai, ir iš Uversos būna išduodamas mandatas, kuris užtikrina nedelsiamą Derintojo ir morontinės sielos susiliejimą. Šitas susiliejimas fizinio gyvenimo metu materialų kūną sunaikina akimirksniu; žmogiškosios būtybės, kurios galėtų būti tokio reginio liudininkės, tikrai pamatytų, kaip pervedamas mirtingasis išnyksta "ugnies vežime."

Didžioji dalis Derintojų, kurie pavedė savo subjektus iš Urantijos, buvo labai patyrę ir anksčiau buvo gyvenę dideliame skaičiuje mirtingųjų kitose sferose. Prisiminkite, Derintojai gyvenimo viduje vertingą patyrimą įgauna paskolinimo kategorijos planetose, bet tai nereiškia, jog Derintojai įgauna patyrimą sudėtingesniai darbui tikrai tuose mirtinguosiuose subjektuose, kuriems nepavyksta išlikti.

Po susiliejo su mirtingaisiais Derintojai turi jūsų likimą ir patyrimą; *jie yra jūs*. Po nemirtingos morontinės sielos ir susieto Derintojo susiliejo, vieno visas patyrimas ir visos vertybės galiausiai tampa ir kito nuosavybe, taip, kad abu jie realiai yra viena esybė. Kažkuria prasme, šita naujoji būtybė yra iš amžinosios praeities, o taip pat ir amžinajai ateičiai. Visa tai, kas kažkada buvo žmogiška išliekančioje sieloje, ir visa tai, kas patirtiškai yra dieviška Derintojuje, dabar tampa naujosios ir visą laiką kylančios visatos asmenybės realia nuosavybe. Bet kiekviename visatos lygyje naująjį tvarinį Derintojas gali apdovanoti tikrai tomis savybėmis, kurios yra prasmingos ir kurios turi vertės tame lygyje. Absoliučią vienovę su dieviškuoju Pagalbininku, Derintojo sugebėjimo visišką išieškojimą, galima pasiekti tikrai amžinybėje, galutinai pasiekus Visuotinį Tėvą, dvasių Tėvą, šitų dieviškųjų dovanų amžinąjį šaltinį.

Kada besivystanti siela ir dieviškasis Derintojas yra galutinai ir amžinai susilieję, tada kiekvienas iš jų įgauna visas kito savybes, kurias tik galima patirti. Šita suderinta asmenybė turi viską iš išlikusios patirtinės atminties, kuri kažkada buvo laikoma protėviniame mirtingojo prote, o vėliau apsigyveno morontinėje sieloje, ir papildomai prie visko šitas potencialus užbaigtasis aprėpia visą Derintojo patirtinę atmintį per visus

[1213]▼

laiko apsigyvenimus mirtinguosiuose. Bet prireiks ateities amžinybės tam, jog Derintojas kada nors iki galo apdovanotų asmenybės partnerystę prasmėmis ir vertybėmis, kurias dieviškasis Pagalbininkas nešasi į priekį iš praeities amžinybės.

Bet milžiniškos urantijiečių daugumos atžvilgiu Derintojas turi kantriai laukti tol, kol ateis mirties išlaisvinimas; turi laukti atsirandančios sielos išvadavimo iš beveik visiško energijos modelių ir cheminių jėgų, būdingų jūsų egzistencijos materialiai kategorijai, viešpatavimo. Didžiausias sunkumas, su kuriuo jūs susiduriate kontaktuodami su savo Derintoju, yra šita pati neatskiriama materialinė prigimtis. Tiek nedaug mirtingųjų yra tikri mąstytojai; savo proto jūs nevystote dvasiškai ir nedrausminate iki tokio lygio, kad jis būtų palankus ryšiui su dieviškaisiais Derintojais. Žmogiškojo proto klausia yra beveik kurčia dvasiniams raginimams, kuriuos Derintojas išverčia iš visatinių meilės programų įvairiapusių pranešimų, ateinančių iš gailestingumo Tėvo. Derintojui beveik neįmanoma užfiksuoti šitų įkvepiančių dvasinių postūmių gyvuliniame prote, kuriame taip iki galo viešpatauja cheminės ir elektrinės jėgos, kurios yra neatskiriamos nuo jūsų fizinės prigimties.

Derintojai džiaugiasi, kada užmezga ryšį su mirtingojo protu; bet jie turi būti kantrūs per ilgus tylaus gyvenimo metus, per kuriuos jie nesugeba prasiveržti per gyvulinį pasipriešinimą ir su jumis bendrauti tiesiogiai. Kuo aukščiau Minties Derintojai pakyla tarnystės skalėje, tuo jie tampa sumanesni. Bet niekada jie negali pasveikinti jūsų materialiam kūne su tokia pilnutine, jautria, ir išraiškinga meile, kaip tą jie padarys tada, kada jūs pažinsite juos, kada vieno protas pažins kito protą gyvenamuosiuose pasauliuose.

Per materialų gyvenimą materialus kūnas ir protas jus atskiria nuo jūsų Derintojo ir užkerta kelią laisvam bendravimui; po mirties, po amžinojo

susilieji, jūs ir Derintojas esate viena – jūsų nebegalima atskirti kaip atskirų būtybių – ir todėl nėra poreikio bendravimui kaip tą suprastumėte jūs.

Nors Derintojo balsas visą laiką yra jūsų viduje, bet didžioji jūsų dauguma retai kada jį išgirs per savo gyvenimo laikotarpį. Žmogiškosios būtybės iki trečiojo ir antrojo apskritimų pasiekimo retai kada girdi Derintojo tiesioginį balsą, išskyrus aukščiausiojo troškimo akimirkas, kritinėje situacijoje, ir priėmus aukščiausiąjį sprendimą.

Užmezgant ir nutraukiant ryšį tarp likimo rezervisto mirtingojo proto ir planetinių prižiūrėtojų, kartais viduje gyvenantis Derintojas užima tokią padėtį, kad jam būna įmanoma pranešimą perduoti mirtingajam partneriui. Nelabai seniai, Urantijoje, tokį pranešimą savaime veikiantis Derintojas perdavė žmogiškajam partneriui, likimo rezervinio korpuso nariui. Šitas pranešimas prasidėjo tokiais žodžiais: "Ir dabar, be žalos ar pavojaus šiam subjektui, kuriam esu rūpestingai atsidavęs, ir neturėdamas tikslo per daug fiziškai nubausti arba atimti drąsą, mano vardu, užregistruokite šitą pareiškimą jam." Tada ėjo nuostabiai jaudinantis ir apeliuojantis patarimas. Tarp kitų dalykų, Derintojas prašė: "kad jis ištikimiau su manimi nuoširdžiai bendradarbiautų, džiaugsmingiau išvertų mano duodamas užduotis, ištikimiau vykdytų mano parengtą programą, kančiau eitų per mano parinktus išmėginimus, atkakliau ir linksmiau eitų mano parinktu keliu, nuolankiau priimtų pripažinimą, kuris galėtų ateiti dėl mano nenutrūkstamų pastangų – tokiu būdu perduokit mano kupiną meilės patarimą tam žmogui, kurio viduje gyvenu."

[1214]▼

Jam aš pašvenčiau dieviškosios dvasios aukščiausią atsidavimą ir meilę. Aš toliau sakau savo mylimam subjektui, jog aš veiksiu išmintingai ir su galia iki pat pabaigos, kol pasibaigs paskutinioji žemiškoji kova. Aš būsiu ištikimas savosios asmenybės pareigai. Ir aš raginu jį, kad jis išliktų, kad neapviltų manęs, kad neatimtų iš manęs atlygio už kantrią ir atkaklią kovą. Nuo žmogiškosios valios priklauso mūsų asmenybės laimėjimas. Apskritimas po apskritimo aš kantriai kėliau šitą žmogiškąjį protą ir turiu įrodymų, jog manosios kategorijos vadovas tam pritaria. Apskritimas po apskritimo aš toliau einu link nuosprendžio. Su malonumu ir be baimės aš laikiu likimo pagarsinimo; aš esu pasirengęs viską patikėti Dienų Senujų tribunolams."

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

[1215]▼

111 DOKUMENTAS

DERINTOJAS IR SIELA

DIEVIŠKOJO Derintojo buvimas žmogiškajame prote padaro taip, jog nei mokslui, nei filosofijai amžinai bus neįmanoma pasiekti patenkinamo suvokimo apie žmogiškosios asmenybės besivystančią sielą. Morontinė siela yra visatos

vaikas ir ją galima pažinti tikrai kosminės išvalgos ir dvasinio atradimo keliu.

Samprata apie sielą ir viduje gyvenančią dvasią Urantijai nėra nauja; ji dažnai atsirasdavo planetinių tikėjimų įvairiose sistemose. Didelė dalis Rytų tikėjimų, o taip pat ir kai kurie Vakarų tikėjimai suvokė, jog žmogus turi dieviškąją palikimą, o taip pat ir žmogiškąją paveldėjimą. Pojūtis, jog papildomai greta išorinio Dievybės buvimo visur yra jos vidinis buvimas, nuo senų laikų buvo daugelio Urantijos religijų dalis. Žmonės ilgą laiką tikėjo, jog yra kažkas, kas auga žmogiškosios prigimties viduje, kažkas gyvybiškai svarbus, kas turi lemti tęstis už žemiškojo gyvenimo trumpo tarpsnio.

Prieš tai, kada žmogus suvokė, kad jo besivystančią sielą sutvėrė dieviškoji dvasia, buvo manoma, kad ji gyvena įvairiuose fiziniuose organuose – akyse, kepenyse, inkstuose, širdyje, o vėliau, smegenyse. Laukiniai sielą siejo su krauju, kvėpavimu, šėšeliais, ir savo paties atvaizdu vandenyje.

Sampratoje apie *atmaną* indusų mokytojai iš tikrųjų priartėjo prie Derintojo prigimties ir buvimo supratimo, bet jiems nepavyko pamatyti, jog atsirandanti ir potencialiai nemirtinga siela egzistuoja drauge. Tačiau kiniečiai suvokė žmogiškosios būtybės du aspektus, *jan* ir *in*, sielą ir dvasią. Egiptiečiai ir daugelis Afrikos genčių taip pat tikėjo dviem faktoriais, *ka* ir *ba*; paprastai nebuvo manoma, jog siela būtų ikegzistencinė, tokia buvo tik dvasia.

Nilo slėnio gyventojai tikėjo, jog kiekvienam individui, kuriam yra jaučiamas palankumas, jam gimstant, ar tuoj po gimimo, yra padovanojama ji sauganti dvasia, kurią jie vadino *ka*. Jie mokė, jog šita sauganti dvasia su mirtinguoju subjektu pasilieka per visą gyvenimą ir anksčiau už jį pereina į būsimąjį būvį. Ant šventyklos sienų Luksore, kur yra pavaizduotas Amenhotepo III gimimas, mažasis princas yra parodytas ant dievo Nilo rankos, netoli jo yra kitas vaikas, išvaizda tapatus princui, kuris simbolizuoja tą esybę, kurią egiptiečiai vadino *ka*. Šita skulptūra buvo užbaigta penkioliktajame amžiuje prieš Kristų.

Buvo manoma, jog šis *ka* yra aukštesnis dvasinis genijus, kuris trokšta susietą mirtingojo sielą vesti į žemiškojo gyvenimo geresnius kelius, bet ypač nori paveikti žmogiškojo subjekto likimą pasibaigus žemiškam gyvenimui. Kada šito laikotarpio egiptietis mirdavo, tada buvo tikimasi, kad jo *ka* lauks jo kitame Didžiosios Upės krante. Iš pradžių, buvo manoma, jog tikrai karaliai gali turėti *ka*, bet netrukus imta tikėti, kad jas turi visi teisingi žmonės.

[1216]▼

Vienas egiptiečių valdovas, kalbėdamas apie *ka*, esančią savo širdies viduje, pasakė: "Aš neignoravau jos kalbos; aš bijojau nepaklusti jos nurodymui. Šito dėka aš labai klestėjau; man sekėsi dėl to, jog aš darydavau tai, ką ji man liepdavo daryti; aš pasižymėjau jos vadovavimo dėka." Daugelis tikėjo, jog *ka* yra "orakulas, pasiųstas Dievo ir gyvenantis kiekviename žmoguje." Daugelis tikėjo, kad jie turi "amžinybę praleisti su džiaugsmu širdyje turėdami Dievo, kuris yra jūsų viduje, malonę."

Urantijos besivystančių mirtingųjų kiekviena rasė turi žodį, ekvivalentišką sielos sąvokai. Daugelis primitiviųjų tautų tikėjo, jog siela į pasaulį žvelgia

žmogaus akimis; dėl to jie iš tikrųjų taip paniškai bijojo blogos akies piktadarystės. Jie ilgą laiką tikėjo, kad "žmogaus dvasia yra Viešpaties lempa." Rig-Veda sako "Mano protas kalba su mano širdimi."

1. PASIRINKIMO PROTO ARENA

Nors Derintojų darbo prigimtis yra dvasinė, bet visą savo darbą jie turi, neišvengiamai, atlikti remdamiesi intelektualiu pagrindu. Protas yra žmogiškoji dirva, iš kurios dvasinis Pagalbininkas turi išvystyti morontinę sielą, bendradarbiaudamas su asmenybe, kurios viduje gyvena.

Visatų visatos keliuose proto lygiuose yra kosminė vienybė. Intelektualūs savieji aš iš kosminio proto atsiranda didele dalimi panašiai, kaip ūkai atsiranda iš kosminių visatos erdvės energijų. Intelektualių savųjų aš žmogiškajame (todėl asmeniam) lygyje dvasinės evoliucijos potencialas ima viešpatauti, kada mirtingojo protas kyla, dėl žmogiškosios asmenybės dvasinių sugebėjimų drauge ir dėl absoliučios vertybės esybės-esmės kuriančiojo buvimo tokiuose žmogiškuosiuose aš. Bet tokį materialaus proto dvasinį viešpatavimą sąlygoja du patyrimai: Šitas protas turėjo išsivystyti septynių pagalbinių proto dvasių tarnavimo dėka, ir materialusis aš turi pasirinkti bendradarbiavimą su viduje gyvenančiu Derintoju kuriant ir puoselėjant morontinį aš, evoliucinę ir potencialiai nemirtingą sielą.

Materialus protas yra ta arena, kurioje gyvena žmogiškosios asmenybės, save sąmoningai suvokia, priima sprendimus, pasirenka Dievą arba jį apleidžia, įamžina arba sunaikina save.

Materialioji evoliucija jums suteikė gyvybės mechanizmą, jūsų kūną; pats Tėvas jus apdovanojo pačia tyriausia dvasine realybe, kokia tik yra žinoma visatoje, jūsų Minties Derintoju. Bet į jūsų rankas, pavaldus jūsų pačių sprendimams, buvo atiduotas protas, ir būtent proto dėka jūs gyvenate arba mirštate. Būtent šito proto viduje ir su šituo protu jūs priimate tuos moralinius sprendimus, kurie jus įgalina pasiekti panašumo į Derintoją, ir tai yra panašumas į Dievą.

Mirtingas protas yra laikinoji intelekto sistema, paskolinta žmogiškosioms būtybėms naudotis materialaus gyvenimo metu, ir naudodamos šitą protą, jos amžinosios egzistencijos potencialą arba priima arba atmeta. Protas yra beveik viskas, ką jūs turite iš visatos tikrovės, kuri yra pavaldi jūsų valiai, o siela – morontinis savasis aš – ištikimai pavaizduos žemiškųjų sprendimų, kuriuos priima mirtingasis aš, derlių. Žmogiškoji sąmonė švelniai atsiremia į elektrocheminį mechanizmą apačioje ir subtiliai paliečia dvasinę-morontinę energetinę sistemą viršuje. Žmogiškoji būtybė per savo mirtingąjį gyvenimą sąmoningai iki galo niekada nesuvokia nė vienos iš šitų dviejų sistemų; dėl to ji turi dirbti protu, kurį ji sąmoningai suvokia. Ir išlikimą užtikrina būtent ne tiek tai, ką protas suvokia, kiek tai, ką protas

trokšta suvokti; ne tiek tai, kuo protas yra, kiek tai, kuo protas siekia būti, būtent tai ir sudaro dvasinį tapatumą. Ne tiek tai, jog žmogus sąmoningai suvokia Dievą, kiek tai, jog žmogus trokšta Dievo, būtent tai ir yra kilimo visatoje priežastis. Nėra tiek svarbu, kas jūs esate šiandien, kiek yra svarbu tai, kuo jūs tampate diena iš dienos ir amžinybėje.

Protas yra kosminis instrumentas, kurio pagalba žmogiškoji valia gali groti naikinimo neharmoningą melodiją arba kurio dėka ta pati žmogiškoji valia gali groti susitapatinimo su Dievu ir iš to atsirandančio amžinojo išlikimo nuostabiąsias melodijas. Derintojas, padovanotas žmogui, iš esmės yra nepasiduodantis blogiui ir negalintis padaryti nuodėmės, bet iškrypėliškos ir savanaudiškos žmogiškosios valios nuodėmingos machinacijos mirtingojo protą iš tikrųjų gali persukti, iškreipti, ir padaryti blogą ir bjaurų. Lygiai taip šitas protas gali būti paverstas kilniu, gražiu, teisingu, ir geru – iš tikrųjų didingu – sutinkamai su Dievą pažįstančios žmogiškosios būtybės dvasios apšviesta valia.

Evoliucinis protas tikrai tada yra visiškai tvirtas ir patikimas, kada pats pasireiškia dviem kosminio intelektualumo krašutinėmis formomis – kada būna visiškai mechaninis ir kada yra visiškai sudvasintas. Tarp grynios mechaninės kontrolės ir tikros dvasinės prigimties intelektualių kraštutinių išiterpių ta milžiniška grupė besivystančių ir kylančių protų, kurių stabilumas ir ramybė priklauso nuo asmenybės pasirinkimo ir susitapatinimo su dvasia.

Bet žmogus savo valios Derintojui neatiduoda pasyviai, vergiškai. Greičiau jis iš tikrųjų pasirenka aktyviai, pozityviai, ir bendradarbiaudamas atsiduoti Derintojo vedimui, kada ir kaip toks vedimas sąmoningai skiriasi nuo natūralaus mirtingojo proto troškimų ir impulsų. Derintojai manipuliuoja, bet niekada žmogaus proto nevaldo prieš jo valią; Derintojams žmogiškoji valia yra aukščiausia. Ir jie taip į ją atsižvelgia ir ją gerbia tuo metu, kada stengiasi pasiekti minties suderinimo ir charakterio transformavimo dvasinius tikslus besivystančio žmogiškojo intelekto beveik beribėje arenoje.

Protas yra jūsų laivas, Derintojas yra jūsų locmanas, žmogiškoji valia yra kapitonas. Mirtingojo laivo šeimininkas turėtų turėti išminties pasitikėti dieviškuoju locmanu, kad kylančiąją sielą nuplukdytų į amžinojo išlikimo morontijos prieplauką. Tikrai savanaudiškumu, tinginyse, ir nuodėmingumu žmogaus valia gali atstumti tokio mylinčio locmano vadovavimą ir galiausiai sudaužyti mirtingojo karjerą į paminto gailestingumo blogio seklumas ir į apkabintos nuodėmės uolas. Jums sutikus, šitas ištikimasis locmanas nugabens jus saugiai per laiko barjerus ir erdvės kliūtis į dieviškojo proto patį šaltinį ir dar toliau, net iki Derintojų Tėvo Rojuje.

2. SIELOS PRIGIMTIS

Visose kosminio intelekto proto funkcijose, proto visuma viešpatauja atskirų intelektualių funkcijų atžvilgiu. Protas, iš esmės, yra funkcinė vienybė; todėl iš tiesų visada protas demonstruoja šią sudėtinę vienybę, net ir tada, kada tam

trukdo ir kliūtis stato klystančio savojo aš neišmintingi veiksmai ir sprendimai. Ir šitoji proto vienybė pastoviai siekia dvasinio susiderinimo visuose lygiuose, kuriuose jis bendrauja su savaisiais aš, turinčiais valios orumą ir kilimo išskirtines teises.

Mirtingojo žmogaus materialus protas yra tos kosminės audimo staklės, kuriose yra morontinis audeklas, kuriame vidinis Minties Derintojas išaudžia ilgalaikių vertybių ir dieviškųjų prasmių

[1218]▼

visatos charakterio dvasinius raštus – po mirties išliekančią galutiniojo likimo ir nesibaigiančios karjeros sielą, potencialų užbaigtąjį.

Žmogiškoji asmenybė yra tapatinama su protu ir dvasia, kuriuos materialame kūne gyvybė laiko drauge funkcinio ryšio dėka. Šitas veikiantis tokio proto ir dvasios ryšys nesukuria proto ir dvasios savybių ar požymių kokios nors kombinacijos, bet vietoje šito atsiranda visiškai nauja, originali, ir unikali visatos vertybė, potencialiai turinti amžiną išlikimą, siela.

Tokios nemirtingos sielos evoliuciniame sukūrimo yra trys, o ne du faktoriai. Šitie trys morontinės žmogiškosios sielos antecedentai yra:

1. *Žmogiškasis protas* ir visos kosminės įtakos, ankstesnės už jį ir veikiančios jį.

2. *Dieviškoji dvasia*, gyvenanti šitame žmogiškajame prote, ir visi potencialai, neatskiriami nuo tokio absoliutaus dvasingumo fragmento, drauge su visais susietais dvasiniais poveikiais ir faktoriais žmogiškajame gyvenime.

3. *Ryšys tarp materialaus proto ir dieviškosios dvasios*, kuris pažymi tokią vertybę ir turi tokią prasmę, kokių nesurandama nė viename iš faktorių, kurie sudaro tokį susivienijimą. Šito unikalaus ryšio tikrovė nėra nei materialinė, nei dvasinė, ji yra morontinė. Tai yra siela.

Tarpiniai tvariniai šitą besivystančią žmogaus sielą seniai pavadino viduriniu protu, priešpastatydami jį žemesniajam arba materialiam protui ir aukštesniajam arba kosminiam protui. Šitas vidurinysis protas yra tikrai morontinis reiškiny, kadangi jis egzistuoja sferoje tarp to, kas yra materialus, ir to, kas yra dvasinis. Tokios morontinės evoliucijos potencialas yra neatsiejamas nuo tų dviejų visuotinių proto akstinių: nuo tvarinio ribinio proto impulso pažinti Dievą ir pasiekti Kūrėjo dieviškumą, ir nuo Kūrėjo begalinio proto impulso pažinti žmogų ir įgauti tvarinio patyrimą.

Šita nemirtingos sielos vystymo dieviškoji transakcija tampa įmanoma, nes mirtingas protas yra, pirma, asmeninis ir, antra, turi ryšį su viršgyvulinėmis realybėmis; jis turi kosminio tarnavimo viršmaterialų sugebėjimą, kuris užtikrina mirtingos prigimties, galinčios priimti moralius sprendimus, evoliuciją, šituo įgyvendindamas bona fide kūrybinį ryšį su susietomis su juo dvasinio tarnavimo formomis ir su viduje gyvenančiu Minties Derintoju.

Žmogiškojo proto tokio kontaktinio dvasinimo neišvengiamas rezultatas yra

palaipsnis sielos gimimas, bendras palikuonis, sukuriamas pagalbinės proto dvasios, kurią valdo žmogiškoji valia, trokštanti pažinti Dievą, dirbanti drauge su visatos dvasinėmis jėgomis, kurias kontroliuoja visos kūrinijos paties Dievo tikrasis fragmentas – Paslaptینگasis Pagalbininkas. Ir tokiu būdu iš tiesų savojo aš materialio ir mirtingo tikrovę pranoksta fizinio gyvybės mechanizmo žemiškuosius apribojimus ir pasiekia naują išraišką ir naują tapatumą atsirandančioje priemonėje savojo aš tęstinumui, morontinę ir nemirtingą sielą.

3. BESIVYSTANTI SIELA

Mirtingo proto klaidos ir žmogiškojo elgesio suklydimai gali smarkiai uždelsti sielos evoliuciją, nors visa tai negali nuslopinti tokio morontinio reiškinių, kada kartą jį jau pradėjo viduje gyvenantis Derintojas, tvarinio valiai pritarus. Tačiau bet kuriuo laiku iki mirtingojo mirties ta pati materialio ir žmogiškoji valia turi galią anuliuoti tokį pasirinkimą ir atmesti išlikimą. Net ir po mirties išlikęs kylantysis mirtingasis vis dar išsaugo šitą pasirinkimo

[1219]▼

išskirtinę teisę amžinąjį gyvenimą atstumti; bet kuriuo metu iki susiliejimo su Derintoju šis besivystantis ir kylantis tvarinys gali nuspręsti Rojaus Tėvo valią apleisti. Susiliejimas su Derintoju pažymi tą faktą, jog kylantis mirtingasis amžinai ir be išlygų nusprendė vykdyti Tėvo valią.

Gyvenimo materialio kūne metu besivystanti siela yra įgalinta mirtingojo proto viršmaterialius sprendimus pastiprinti. Siela, būdama viršmaterialio, pati savaime neveikia žmogiškojo patyrimo materialio lygyje. Taip pat šita ikidvasinė siela, nebendradarbiaudama su Dievybės kokia nors dvasia, tokia kaip Derintojas, negali veikti aukštesniame negu morontiniame lygyje. Taip pat siela nepriima galutinių sprendimų tol, kol mirtis arba pervedimas jos neatskiria nuo materialaus susivienijimo su mirtingojo protu, išskyrus tuos atvejus, kada šitas materialus protas tokią galią laisva valia ir su noru deleguoja tokiai su juo funkciškai susietai morontinei sielai. Gyvenimo metu mirtingojo valia, asmenybės galia pasirinkti sprendimą, yra materialaus proto grandinėse; žemiškajam mirtingojo augimui tęsiantis, šitas savasis aš, su savo neįkainojamomis pasirinkimo galiomis, vis didesne dalimi yra tapatinamas su iškylančia morontinės-sielos esybe; po mirties ir po prisikėlimo gyvenamajame pasaulyje, žmogiškoji asmenybė yra visiškai sutapatinama su morontiniu savuoju aš. Tokiu būdu siela yra asmenybės tapatybės būsimosios morontinės priemonės embrionas.

Šitos nemirtingos sielos prigimtis iš pradžių yra visiškai morontinė, bet ji turi tokį potencialą vystymuisi, jog būtinai pakyla iki tikrųjų dvasinių lygių, kada yra pasiekiamas susiliejimo vertybė su Dievybės dvasiomis, paprastai su Visuotinio Tėvo ta pačia dvasia, kuri ir pradėjo tokį kūrybinį reiškinį tvarinio proto viduje.

Tiek žmogiškasis protas, tiek dieviškasis Derintojas besivystančios sielos buvimą ir skirtingą prigimtį sąmoningai suvokia – Derintojas suvokia iki galo, protas suvokia iš dalies. Siela vis didesniu laipsniu ima sąmoningai suvokti tiek

protą, tiek Derintoją kaip susietas tapatybes, proporcingai savo pačios evoliuciniam augimui. Siela įgauna tiek žmogiškojo proto, tiek dieviškosios dvasios savybių, bet ji nepaliaujamai vystosi link to, kad augtų dvasinė kontrolė ir dieviškasis viešpatavimas, puoselėdama tokį proto veikimą, kurio prasmės stengiasi susiderinti su tikrąja dvasine vertybe.

Mirtingojo karjera, sielos evoliucija, yra ne tiek išbandymas, kiek švietimas. Įtikėjimas į aukščiausiųjų vertybių išlikimą yra religijos šerdis; tikrąją religinį patyrimą sudaro aukščiausiųjų vertybių ir kosminių prasmų sąjunga kaip visuotinės tikrovės suvokimas.

Protas pažįsta kiekybę, tikrovę, prasmes. Bet kokybė – vertybė – yra *jaučiama*. Tas, kas jaučia, yra proto, kuris pažįsta, ir susietos dvasios, kuri tikrovizuoja, bendras kūrinys.

Tiek, kiek žmogaus besivystančią morontinę sielą persmelkia tiesa, grožis, ir gėris kaip Dievo-sąmonės vertybės suvokimas, tiek tokia atsirandanti būtybė tampa nesunaikinama. Jeigu žmogaus besivystančioje sieloje amžinųjų vertybių neišlieka, tuomet mirtingojo egzistencija neturi prasmės, o pats gyvenimas yra tragiška iliuzija. Bet tai yra amžiams tiesa: Ką jūs pradėsite laike, tą garantuotai užbaigsite amžinybėje – jeigu tą užbaigti verta.

4. VIDINIS GYVENIMAS

Suvokimas yra intelektualus procesas, kada iš išorinio pasaulio gautiems jutiminiams išpūdžiams yra pritaikomi individo atmintyje esantys modeliai.

[1220]▼

Supratimas reiškia, jog šitie suvokti jutiminiai išpūdžiai ir su jais susiję atminties modeliai yra suvienyti ir organizuoti į dinamišką principų tinklą.

Prasmės kyla iš suvokimo ir supratimo suderinimo. Prasmės neegzistuoja visiškai jutiniame arba materialiam pasaulyje. Prasmės ir vertybės yra suvokiamos tikrai žmogiškojo patyrimo vidinėse arba viršmaterialiose sferose.

Tikrosios civilizacijos visas vystymasis gimsta šitame vidiniame žmonijos pasaulyje. Būtent tikrai vidinis gyvenimas yra iš tikrųjų kūrybinis. Vargu ar civilizacija gali progresuoti, kada bet kurios kartos didžioji dauguma jaunimo savo interesus ir energiją paskiria jutiminio arba išorinio pasaulio materialistiniams siekiams.

Vidinis ir išorinis pasauliai turi skirtingus vertybių rinkinius. Bet kuri civilizacija atsiduria pavojuje, kada trys ketvirtadaliai jos jaunimo imasi materialistinių profesijų ir atsiduoda išorinio pasaulio jutiminės veiklos siekiams. Civilizacija yra pavojuje, kada jaunimas ignoruoja susidomėjimą etika, sociologija, eugenika, filosofija, menais, religija, ir kosmologija.

Tikrai viršsąmoninio proto, kada jis ribojasi su žmogiškojo patyrimo dvasinėmis sferomis, aukštesniuose lygiuose tikrai jūs galite surasti tas aukštesnes sampratas drauge su veiksmingais pagrindiniais modeliais, kurie prisidės prie geresnės ir ilgalaikiškesnės civilizacijos sukūrimo. Asmenybė yra savaime kūrybinga, bet šitaip ji veikia tikrai vidiniame individo gyvenime.

Sniego kristalai visada yra šešiakampės formos, bet niekada nebūna dviejų vienodų. Vaikai atitinka tipus, bet nėra dviejų, kurie būtų lygiai tokie patys, net ir dvynių atveju. Asmenybė atitinka kokį nors tipą, bet visada ji yra unikali.

Laimė ir džiaugsmas kyla vidiniame gyvenime. Jūs negalite patirti tikro džiaugsmo būdamas visai vienas. Atsiskyrėliškas gyvenimas yra pražūtingas laimei. Net šeimos ir nacijos gyvenimu džiaugtųsi daugiau, jeigu juo dalintųsi su kitomis šeimomis ir nacijomis.

Jūs negalite iki galo valdyti išorinio pasaulio – aplinkos. Būtent jūsų vidinio pasaulio kūrybingumas didžiausiu laipsniu yra pavaldus jūsų reguliavimui, nes ten jūsų asmenybė yra taip smarkiai išvaduota iš tų pančių, kuriuos uždeda antecedentinio priežastingumo dėsniai. Su asmenybe yra susieta ribota valios nepriklausomybė.

Kadangi šitas žmogaus vidinis gyvenimas yra iš tikrųjų kūrybinis, tai kiekvienam asmeniui tenka apsisprendimo atsakomybė, ar šitas kūrybingumas bus spontaniškas ir visiškai atsitiktinis arba jis bus valdomas, nukreipiamas, ir konstruktyvus. Kaip gali kūrybinė vaizduotė sukurti vertus vaisius, kada toji arena, kurioje ji veikia, jau yra pripildyta prietarų, neapykantos, baimės, apmaudo, keršto, ir fanatiškumo?

Idėjos gali kilti dėl išorinio pasaulio akstinių, bet idealai gimsta tikrai vidinio pasaulio kūrybinėse sferose. Šiandien pasaulio nacijoms vadovauja žmonės, kurie turi gausybę idėjų, bet jie yra nuskurdę idealais. Šitai paaiškina, kodėl egzistuoja skurdas, skyrybos, karai, ir rasinė neapykanta.

Štai kokia yra problema: Jeigu laisvos valios žmogus yra apdovanotas kūrybingumo galiomis vidiniame žmoguje, tuomet mes turime suvokti, jog laisvos valios kūrybingumas apima griovimo laisva valia potencialą. Ir kada kūrybingumas yra nukreipiamas į griovimą, tada jūs akis į akį susiduriate su blogio ir nuodėmės niokojimu – priespauda, karais, ir griovimu. Blogis yra kūrybingumo šališkumas, kuris turi polinkį į

[1221]▼

suskaidymą ir galiausiai į sunaikinimą. Bet koks konfliktas yra blogis tuo, kad jis trukdo vidinio gyvenimo kūrybiniam veikimui – tai yra pilietinio karo rūšis asmenybėje.

Vidinis kūrybingumas prisideda prie charakterio sutaurinimo asmenybės integravimo ir savojo aš suvienijimo dėka. Visiems laikams tai yra teisinga: Praeities pakeisti negalima; vidinio savojo aš dabartinio kūrybingumo tarnystės dėka galima pakeisti tikrai ateitį.

5. PASIRINKIMO PAŠVENTIMAS

Dievo valios vykdymas yra nei daugiau, nei mažiau kaip išraiška tvarinio noro dalintis vidiniu gyvenimu su Dievu – su tuo pačiu Dievu, kuris tokį vidinės prasmės-vertybės tvarinio gyvenimą padarė įmanomu. Dalintis reiškia būti panašiu į Dievą – būti dievišku. Dievas viskuo dalinasi su Amžinuoju Sūnumi ir Begaline Dvasia, tuo tarpu jie, savo ruožtu, viskuo dalinasi su visatų dieviškaisiais Sūnumis ir dvasinėmis Dukromis.

Dievo imitavimas yra raktas į tobulumą; jo valios vykdymas yra išlikimo

paslaptis ir tobulumo paslaptis išlikime.

Mirtingieji gyvena Dieve, ir Dievas tokiu būdu panoro gyventi mirtinguosiuose. Kaip žmonės patiki save jam, taip ir jis patikėjo - ir pirmas - dalelę savęs žmogiškai valiai.

Ramybė šitame gyvenime, išlikimas mirtyje, tobulumas kitame gyvenime, tarnystė amžinybėje – visa tai yra pasiekta (dvasioje) dabar, kada tvarinio asmenybė sutinka – pasirenka – kad tvarinio valia paklustų Tėvo valiai. Ir Tėvas jau pasirinko tai, jog savo paties fragmentą padarytų pavaldų tvarinio asmenybės valiai.

Toks tvarinio pasirinkimas nėra valios atidavimas. Tai yra valios pašventimas, valios išplėtimas, valios pašlovinimas, valios tobulinimas, ir toks pasirinkimas pakelia tvarinio valią iš žemiškosios reikšmės lygio į aukštesnę būseną, kurioje ta tvarinio sūnaus asmenybė artimai bendrauja su dvasinio Tėvo asmenybe.

Šitas Tėvo valios pasirinkimas yra mirtingojo žmogaus dvasiškai surastas dvasinis Tėvas, nors turi praeiti amžius prieš tai, kai sūnus tvarinys galės realiai stovėti Rojuje Dievo tikroje akivaizdoje. Šitą pasirinkimą sudaro ne tiek tvarinio valios paneigimas – "Ne manoji valia, bet tavoji valia tebūnie" – kiek tvarinio teigiamas patvirtinimas: "Būtent tokia yra manoji valia, kad būtų *tavoji* valia." Ir jeigu toks sprendimas yra priimtas, tai anksčiau ar vėliau Dievą pasirenkantis sūnus pasieks vidinę sąjungą (susiliejamą) su viduje gyvenančiu Dievo fragmentu, tuo tarpu tas pats tobulėjantis sūnus aukščiausiąją asmenybės pasitenkinimą atras žmogaus asmenybės ir savo Sutvėrėjo asmenybės garbinimo komunikacijoje; dviejų asmenybių, kurių kūrybinės savybės amžinai susijungė savanoriškame išraiškos abipusiškume – gimstant kitai žmogaus valios ir Dievo valios amžinai partnerystei.

6. ŽMOGIŠKASIS PARADOKSAS

Didelė dalis mirtingojo žmogaus žemiškųjų vargų kyla dėl jo dvigubo ryšio su kosmosu. Žmogus yra gamtos dalis – jis egzistuoja gamtoje – ir vis tik jis sugeba pranokti gamtą. Žmogus yra ribinis, bet jo viduje gyvena begalybės kibirkštis. Tokia duali padėtis ne tiktai suteikia potencialą blogiui, bet taip pat sukuria

[1222]▼

daug visuomeninių ir moralinių situacijų, kuriose yra daug neužtikrintumo ir nemažai nerimo.

Toji drąsa, kurios reikia tam, kad būtų vykdomas gamtos užkariavimas ir kad būtų nugalimas savasis aš, yra tokia drąsa, kuri gali neatsispirti pagundoms pasipuikuoti savuoju aš. Tas mirtingasis, kuris gali pranokti savąjį aš, gali pasiduoti vilionei sudievinėti savo paties savimonei. Mirtingojo dilemą sudaro dvigubas faktas, tai, jog žmogus yra susietas su gamta, nors tuo pačiu metu jis turi unikalią laisvę – dvasinio pasirinkimo ir veiksmo laisvę. Materialiuose lygiuose žmogus yra priklausomas nuo gamtos, tuo tarpu dvasiniuose lygiuose jis triumfuoja prieš gamtą ir prieš visus dalykus, kurie yra laikini ir ribiniai. Toks paradoksas yra neatskiriamas nuo pagundos, potencialaus blogio,

sprendimo klaidų, ir kada savasis aš tampa išdidžiu ir įžūliu, tada gali išsivystyti nuodėmė.

Nuodėmės problema nėra savaime egzistuojanti ribiniame pasaulyje. Ribiskumo faktas nėra blogis ar nuodėmė. Ribinį pasaulį sutvėrė begalinis Kūrėjas – tai yra jo dieviškųjų Sūnų rankų darbas – ir dėl to jis turi būti *geras*. Būtent klaidingas panaudojimas, neteisingas konstatavimas, ir iškraipymas to, kas yra ribinis, pagimdo blogį ir nuodėmę.

Dvasia gali valdyti protą; šitaip protas gali kontroliuoti energiją. Bet protas gali kontroliuoti energiją tikrai pats išmintingai manipuliudamas metamorfozinius potencialus, kurie yra neatskiriami nuo fizinių sferų priežasčių ir pasekmių matematinio lygio. Tvarinio protas iš prigimties energijos nekontroliuoja; tai yra Dievybės išskirtinė teisė. Bet tvarinio protas gali manipuliuoti ir tikrai manipuliuoja energiją, tiesiog tiek, kiek jis tampa fizinės visatos energijos paslapčių šeimininku.

Kada žmogus pageidauja modifikuoti fizinę tikrovę, nesvarbu, ar ta tikrovė būtų jis pats, ar jo aplinka, tą jam padaryti pavyksta tokiu laipsniu, koku laipsniui jis yra atradęs būdus ir priemones, kaip kontroliuoti materiją ir reguliuoti energiją. Nepadedamas protas yra nepajėgus paveikti ką nors materialaus, išskyrus savo paties fizinį mechanizmą, su kuriuo jis yra neišvengiamai susietas. Bet kūno mechanizmą panaudodamas išmintingai, protas gali sukurti kitus mechanizmus, net energetinius ryšius ir gyvus ryšius, kuriuos pritaikydamas šitas protas gali vis labiau kontroliuoti ir net valdyti savo fizinį lygį visatoje.

Mokslas yra faktų šaltinis, o protas negali veikti be faktų. Išminties statinyje jie yra statybiniai blokai, kuriuos drauge sucementuoja gyvenimo patyrimas. Žmogus Dievo meilę gali surasti be faktų, ir Dievo dėsnius žmogus gali atrasti be meilės, bet niekada žmogus negali pradėti suvokti Pirmojo Šaltinio ir Centro begalinės simetrijos, dieviškosios harmonijos, ir visaapimančios prigimties nuostabios pilnatvės tol, kol jis nebus suradęs dieviškojo dėsno ir dieviškosios meilės ir kol patyrimu nebus jų suvienijęs savo paties besivystančioje kosminėje filosofijoje.

Materialių žinių išplėtimas leidžia pasiekti didesnę idėjų prasmę ir idealų vertybių intelektualų suvokimą. Žmogiškoji būtybė tiesą gali surasti savo pačios patyrimu, bet jai yra reikalingos aiškos realybės žinios tam, kad pritaikytų savo asmeninį tiesos atradimą negailestingai praktiškiems kasdienio gyvenimo poreikiams.

Tai tiesiog yra natūralu, jog mirtingąjį žmogų turėtų varginti nesaugumo jausmai, kada jis į save žvelgia kaip į neatskiriamai susietą su gamta, nors jis turi dvasinių galių visiškai pranokstančių visus žemiškuosius ir ribinius dalykus. Tikrai religinis įsitikinimas – gyvasis įtikėjimas – žmogui gali būti atrama, kada kyla tokios sunkios ir gluminančios problemos.

[1223]▼

Iš visų tų pavojų, kurie užgriūna žmogaus mirtingąją prigimtį ir sukelia pavojų jo dvasiniam vientisumui, didžiausias yra puikybė. Drąsa yra šauni, bet egoizmas yra tuščiagarbis ir savižudiškas. Protingas pasitikėjimas savimi neturi

būti smerkiamas. Žmogaus sugebėjimas pranokti save patį yra tas vienintelis dalykas, kuris jį išskiria iš gyvūnų karalijos.

Pasipuikavimas yra apgaulingas, apsvaiginantis, ir gimdantis nuodėmę, nesvarbu, ar jį turėtų individas, grupė, rasė, ar nacija. Tiesiogine prasme tai yra tiesa, "Puikybė būna prieš nuopuolį."

7. DERINTOJO PROBLEMA

Nežinia drauge su saugumu yra Rojaus jaudinančio patyrimo esmė – nežinia laike ir prote, nežinia, susijusi su atsiskleidžiančio kilimo į Rojų įvykiais; saugumas dvasioje ir amžinybėje, saugumas sūnaus tvarinio beribiame pasitikėjime Visuotinio Tėvo dieviškąja užuojauta ir begaline meile; nežinia kaip visatos nepatyręs pilietis; saugumas kaip kylantis sūnus visagalio, visaišminčio, ir visus mylinčio Tėvo visatos gyvenamosiose buveinėse.

Gal galėčiau jums patarti, jog atkreiptumėte dėmesį į Derintojo ištikimo šauksmo jūsų sielai tolimą aidą? Viduje gyvenantis Derintojas negali sustabdyti ar net materialiai pakeisti jūsų laiko karjeros kovos; Derintojas negali sumažinti gyvenimo sunkumų, kada jūs keliaujate tolyn per šitą įtempto triūso pasaulį. Dieviškasis vidinis gyventojas gali tikrai laukti tuo metu, kada jūs kovojate mūšyje dėl gyvenimo, kaip jis yra nugyvenamas jūsų planetoje; bet jūs galėtumėte, jeigu tik leistumėte – kada jūs dirbate ir nerimaujate, kada jūs kovojate ir sunkiai triūsiate – drąsiajam Derintojui kovoti su jumis ir už jus. Jūs galėtumėte būti taip paguostas ir įkvėptas, taip sužavėtas ir suintriguotas, jeigu tik jūs leistumėte Derintojui nuolat atskleisti jūsų dabartinio materialaus pasaulio visos šitos sunkios, stiprėjančios kovos su kasdienėmis problemomis tikrojo motyvo, galutinio siekio, ir amžinojo tikslo paveikslą.

Kodėl jūs nepadedate Derintojui atlikti savo užduoties, kad jis galėtų jums parodyti visų šitų įtemptų materialių pastangų dvasinę kopiją? Kodėl jūs neleidžiate Derintojui jus sustiprinti kosminės galios dvasinėmis tiesomis tuo metu, kada rungiatės su tvarinio egzistencijos žemiškaisiais sunkumais? Kodėl jūs neskatiniate dieviškojo padėjėjo, kad jis pakeltų jums nuotaiką aiškia vizija apie visatinio gyvenimo amžinąjį požiūrį, kada jūs žvelgiate suglumę į praeinančios valandos problemas? Kodėl jūs atsisakote to, kad jus apšviestų ir įkvėptų visatos požiūris, nors jūs sunkiai plūstate apsupti laiko kliūčių ir nežinote, ko griebtis netikrumų labirinte, kuris gaubia jūsų mirtingojo gyvenimo kelionę? Kodėl jums neleidus, jog Derintojas jūsų mąstymą sudvasintų, nors jūsų kojos ir turi žengti materialiais žemiškųjų pastangų keliais?

Urantijos aukštesnės žmogiškosios rasės yra sudėtingai sumaišytos; jos yra daugelio rasių ir įvairios kilmės palikuonių mišinys. Šita sudėtinga prigimtis nepaprastai apsunkina Pagalbininkų veiksmingą darbą gyvenimo metu ir aiškiai padidina problemų kiekį po mirties tiek Derintojui, tiek sargui serafimui. Ne taip seniai aš buvau Salvingtone ir girdėjau likimo sargą, pateikiantį oficialų pareiškimą, pateisinantį tarnavimo savo mirtingajam subjektui sunkumus. Šitas serafimas sakė:

"Didžioji dalis mano sunkumų buvo dėl nesibaigiančio konflikto tarp mano subjekto dvigubos prigimties: siekio akstinui priešinosi gyvuliškas tingumas;

[1224]▼

labiau išsivysčiusios tautos idealams trukdė menkesnės rasės instinktai; didžiojo proto aukštesniems tikslams prieštaravo primityvaus paveldėjimo akstinas; Pagalbininko įžvalgos ilgalaikiam požiūriui priešinosi laiko tvarinio trumparegiškumas; kylančios būtybės progresinius planus modifikavo materialios prigimties troškimai ir norai; visatos proto blyksnius stabdė besivystančios rasės cheminiai-energetiniai mandatai; angelų raginimui priešinosi gyvulio emocijos; intelekto lavinimą naikino instinkto polinkiai; individo patyrimui priešinosi rasės sukaupti polinkiai; viso to, kas yra geriausia, tikslus užgožė pasislinkimas į tai, kas yra blogiausia; genijaus skrydį žlugdė vidutinybės trauka; gėrio žengimą į priekį uždelsė blogio inercija; grožio meną supurvino blogio buvimas; sveiką žvalumą padarė neveiksmingu ligos silpnumas; įtikėjimo fontaną užteršė baimės nuodai; džiaugsmo šaltinį apkartino liūdesio vandenys; jaudinančio laukimo džiugesį pakeitė įgyvendinimo kartėlis; gyvenimo džiaugsmams visą laiką grasino mirties skausmas. Koks gyvenimas ir kokioje planetoje! Ir vis tik, dėl Minties Derintojo nuolat esančios pagalbos ir raginimo, šita siela tikrai pasiekė pakankamą laimės ir sėkmės laipsnį ir net dabar yra pakilusi į mansonijos nuosprendžių sales."

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

[1225]▼

112 DOKUMENTAS

ASMENYBĖS IŠLIKIMAS

EVOLIUCINĖS planetos yra žmogiškosios kilmės sferos, kylančiojo mirtingojo karjeros pirminiai pasauliai. Urantija yra jūsų starto taškas; čia jūs ir jūsų dieviškasis Minties Derintojas esate sujungti į laikinąją sąjungą. Jūs esate apdovanoti tobulu vadovu; dėl to, jeigu jūs tikrai nuoširdžiai dalyvausite laiko lenktynėse ir pasieksite baigiamąjį įtikėjimo tikslą, tai amžių atpildas tikrai bus jūsų; jūs būsite amžinai suvienyti su jūsų viduje gyvenančiu Derintoju. Tada jūs pradėsite savo tikrąjį gyvenimą, kylantį gyvenimą, su kuriuo palyginus, jūsų dabartinė mirtinga būklė yra ne kas kita, kaip prieangis. Tada prasidės išaukštinta ir vis didėjanti jūsų kaip užbaigtųjų misija amžinybėje, kuri nusidriekia prieš jus. Ir per visus šiuos vienas po kito einančius evoliucinio augimo amžius ir etapus, jūsų viena dalis lieka absoliučiai nepakeista, ir tai yra asmenybė – pastovumas keitimosi akivaizdoje.

Nors tai būtų per daug drąsu mėginti apibrėžti asmenybę, bet gali būti naudinga išvardinti kai kuriuos iš tų dalykų, kurie yra žinomi apie asmenybę:

1. Asmenybė tikrovėje yra ta savybė, kurią padovanoja pats Visuotinis Tėvas arba Bendrai Veikiantysis, veikiantis Tėvo vardu.

2. Ją galima padovanoti bet kokiai gyvai energijos sistemai, kurioje yra protas ar dvasia.
3. Ji nėra visiškai pavaldi antecedentinio priežastingumo pančiams. Ji yra santykinai kurianti arba kurianti su kuo nors bendrai.
4. Kada ji būna padovanota evoliuciniams materialiams tvariniams, tada ji verčia dvasią siekti energijos–materijos įvaldymo proto tarpininkavimo dėka.
5. Asmenybė, nors ir neturėdama tapatybės, gali suvienyti bet kokios gyvos energetinės sistemos tapatybę.
6. Ji parodo tikrai kokybinį reagavimą į asmenybės grandinę, priešingai negu tos trys energijos, kurios demonstruoja tiek kokybinę, tiek ir kiekybinę reakciją į gravitaciją.
7. Asmenybė yra nekintanti kitimo akivaizdoje.
8. Ji gali suteikti dovaną Dievui – laisvos valios pasišventimą vykdyti Dievo valią.
9. Ją apibūdina moralumas – ryšių su kitais asmenimis santykinumo suvokimas. Ji atskiria elgesio lygius ir pasirinktinai juos vertina skirtingai.
10. Asmenybė yra unikali, absoliučiai unikali. Ji yra unikali laike ir erdvėje; ji yra unikali amžinybėje ir Rojuje; ji yra unikali, kada būna padovanota – nėra

[1226]▼

jokių kopijų; ji yra unikali kiekvieną egzistencijos akimirką; ji yra unikali santykiu su Dievu – jis nėra asmenų gerbėjas, bet taip pat jis tikrai jų nesudeda ir draugė, nes jie yra nesudedami – juos galima asocijuoti, bet jų negalima susumuoti.

11. Asmenybė tiesiogiai reaguoja į kitos asmenybės buvimą.
12. Ji yra vienintelis dalykas, kurį galima pridėti dvasiai, šitaip parodant Tėvo pirmumą Sūnaus atžvilgiu. (Proto nereikia pridėti dvasiai).
13. Asmenybė gali išlikti po mirtingojo mirties, turėdama tapatybę išliekančioje sieloje. Derintojas ir asmenybė yra nekintantys; ryšys tarp jų (sieloje) yra ne kas kita, kaip keitimasis, nuolatinė evoliucija; ir jeigu šitas keitimasis (augimas) nutrūktų, tuomet sielos nebebūtų.
14. Asmenybė turi unikalų laiko suvokimą, ir tai yra kažkas skirtinga nuo to, kaip laiką suvokia protas ar dvasia.

1. ASMENYBĖ IR TIKROVĖ

Visuotinis Tėvas savo tvariniams asmenybę padovanoja kaip potencialiai amžiną dovaną. Tokia dieviškoji dovana yra sumanyta, kad veiktų daugybėje lygių ir viena po kitos einančiose visatos situacijose, pradedant žemiausiomis ribinėmis ir baigiant aukščiausiomis absonitinėmis, net iki absoliuto ribų. Tokiu būdu asmenybė veikia trijose kosminėse plokštumose arba trijose visatos fazėse:

1. *Pozicinio statuso*. Asmenybė veikia lygiai taip veiksmingai vietinėje visatoje, supervisatoje, ir centrinėje visatoje.

2. *Prasmės statuso*. Asmenybė efektyviai veikia ribiniame, absonitiniame lygiuose, ir net tame lygyje, kuris ribojasi su absoliuto lygiu.

3. *Vertybės statuso*. Asmenybę galima patirtiškai suvokti tose progresinėse sferose, kurios yra materialios, morontinės ir dvasinės.

Asmenybė turi išstobulintą kosminių matmenų veikimo diapazoną. Ribinės asmenybės matmenys yra trys, ir apytikriai funkciškai jie yra tokie:

1. *Ilgis* išreiškia žengimo į priekį – judėjimo per erdvę ir pagal laiką – kryptį ir pobūdį – evoliuciją.

2. *Vertikalus* gylis apima organizmų akstinus ir požiūrius, saviraiškos įvairius lygius, ir reakcijos į aplinką bendrą reiškinį.

3. *Plotis* apima koordinavimo, asocijavimo, ir savojo aš organizavimo sferą.

Tas asmenybės tipas, kuris yra padovanotas Urantijos mirtingiesiems, turi saviraiškos arba asmens realizavimo septynių matmenų potencialą. Šituos matmeninius reiškinius galima įgyvendinti taip: tris ribiniame lygyje, tris absonitiniame lygyje, ir vieną absoliuto lygyje. Ikiabsoliuto lygiuose šitą septintąjį arba visuminį matmenį galima patirti kaip asmenybės *faktą*. Šitas aukščiausias matmuo yra asocijuojamas absoliutas ir, nors nėra begalinis, bet kaip matmuo yra potencialus absoliuto ikibegaliniam išsiskverbimui.

Ribiniai asmenybės matmenys yra susiję su kosminiu ilgiu, gyliu, ir pločiu. Ilgis pažymi prasmę; gylis rodo vertybę; plotis sudaro įžvalgą – sugebėjimą patirti kosminės tikrovės neabejotiną sąmonę.

[1227]▼

Morontiniame lygyje visi šitie ribiniai materialaus lygio matmenys labai smarkiai padidėja ir gali būti įgyvendinamos tam tikros naujos matmeninės vertybės. Visi šitie išplėsti morontinio lygio matmeniniai patyrimai yra nuostabiai sujungti su aukščiausiu arba asmenybės matmenimi motos poveikio dėka, o taip pat ir dėl morontinės matematikos indėlio.

Didelės dalies vargo, kurį patiria mirtingieji, studijuodami žmogiškąją asmenybę, būtų galima išvengti, jeigu ribinis tvarinys iš tiesų prisimintų, jog matmeniniai lygiai ir dvasiniai lygiai nėra koordinuoti patirtiniame asmenybės įgyvendinime.

Gyvenimas iš tikrųjų yra toks procesas, kuris vyksta tarp organizmo (savojo aš) ir jo aplinkos. Asmenybė perteikia tapatybės vertybę ir tęstinumo prasmę šitam organizmo–aplinkos susivienijimui. Tokiu būdu bus suvokiama, jog akstino–reakcijos reiškinys nėra tiesiog mechaninis procesas, nes asmenybė kaip faktorius veikia visumos situacijoje. Tai iš tiesų yra tiesa, jog mechanizmai iš prigimties yra pasyvūs; organizmai iš prigimties yra aktyvūs.

Fizinis gyvenimas yra procesas, vykstantis ne tiek organizmo viduje, kiek tarp organizmo ir aplinkos. Ir kiekvienas toks procesas turi polinkį sukurti ir nustatyti organizmo reakcijos į tokią aplinką modelius. Ir visi tokie *direktyviniai modeliai* turi didžiulės įtakos renkantis tikslą.

Būtent proto dėka savasis aš ir aplinka užmezga prasmingą ryšį. Organizmo sugebėjimas ir noras užmegzti tokius reikšmingus ryšius su aplinka (reakcija į stimulą) išreiškia visos asmenybės *požiūrį*.

Asmenybė negali labai gerai veikti izoliacijoje. Žmogus iš prigimties yra visuomeniškas tvarinys; jį valdo troškimas priklausyti. Tiesiogine prasme tai yra tiesa: "Nė vienas žmogus negyvena pats sau."

Bet samprata apie tokią asmenybę, kaip gyvo ir veikiančio tvarinio visumos prasmę, reiškia daug daugiau negu ryšių integraciją; ji pažymi tikrovės visų faktorių *suvienijimą*, o taip pat ir ryšių koordinavimą. Ryšiai egzistuoja tarp dviejų objektų, bet trys ar daugiau objektų sudaro *sistemą*, ir tokia sistema yra daug daugiau negu vien tikslas ar kompleksinis ryšys. Šitas skirtumas yra gyvybiškai svarbus, nes kosminėje sistemoje atskiri nariai nėra sujungti vienas su kitu kaip nors kitaip, kaip tik ryšyje su visuma ir per visumos individualybę.

Žmogiškajame organizme jo dalių sudėjimas sudaro savąjį aš – individualybę – bet toks procesas visiškai neturi nieko bendro su asmenybe, kuri yra visų šitų faktorių suvienytoja, kaip jie yra susiję su kosminėmis realybėmis.

Sankaupose dalys yra sudedamos; sistemose dalys yra suderinamos. Sistemos yra reikšmingos dėl savo organizacijos – pozicinių vertybių. Geroje sistemoje visi faktoriai yra kosminėje pozicijoje. Blogoje sistemoje kažko arba trūksta, arba kažkas yra sugadinta – neveikia. Žmogiškojoje sistemoje būtent asmenybė suvienija visas veiklos rūšis ir savo ruožtu suteikia tapatybės ir kūrybingumo savybes.

2. SAVASIS AŠ

Būtų naudinga, studijuojant savąjį aš prisiminti:

1. Kad fizinės sistemos yra pavaldžios.
2. Kad intelektualios sistemos yra lygiavertės.
3. Kad asmenybė yra valdanti.
4. Kad viduje gyvenanti dvasinė jėga yra potencialiai nurodanti.

Visose sampratose apie savąjį aš reikėtų suvokti, jog gyvenimo faktas eina pirmiau, jo įvertinimas ar aiškinimas būna vėliau. Žmogiškasis vaikas iš pradžių *gyvena*, o vėliau *galvoja* apie savo gyvenimą. Kosminėje srityje išvalga eina anksčiau negu numatymas.

Tas visatos faktas, jog Dievas tapo žmogumi, amžiams pakeitė žmogiškosios asmenybės visas prasmes ir visas vertybes. Tikrąja šio žodžio prasme, meilė pažymi visuminių asmenybių, nesvarbu, ar jos būtų žmogiškosios ar dieviškosios arba žmogiškosios *ir* dieviškosios, abipusį rūpinimąsi. Savojo aš dalys gali veikti daugeliu būdų – galvodamos, jausdamos, norėdamos – bet tiktai visuminės asmenybės suderintos savybės yra sukoncentruojamos protingame veiksmo; ir visos šitos galios yra susietos su mirtingojo proto dvasiniu sugebėjimu, kada žmogiškoji būtybė nuoširdžiai ir nesavanaudiškai myli kitą būtybę, žmogiškąją ar dieviškąją.

Visos mirtingojo sampratos apie tikrovę yra grindžiamos prielaida apie žmogiškosios asmenybės realybę; visos sampratos apie viršžmogiškąsias realybes remiasi žmogiškosios asmenybės patyrimu su tam tikrų susietų dvasinių esybių ir dieviškųjų asmenybių kosminėmis realybėmis ir tose kosminėse realybėse. Viskas, kas žmogiškajame patyrimo yra nedvasinga, išskyrus asmenybę, yra priemonė pasiekti tikslą. Kiekvienas mirtingojo žmogaus teisingas ryšys su kitais asmenimis – žmogiškaisiais ar dieviškaisiais – yra tikslas pats savaime. Ir tokia bičiulystė su Dievybės asmenybe yra amžinasis kilimo visatoje tikslas.

Asmenybės turėjimas žmogų identifikuoja kaip dvasinę būtybę, nes savojo aš vienybė ir asmenybės savimonė yra viršmaterialiojo pasaulio apdovanojimai. Pats tas faktas, jog mirtingasis materialistas gali paneigti viršmaterialių realybių egzistavimą, rodo, kad jo žmogiškajame prote yra ir veikia dvasinė sintezė ir kosminė sąmonė.

Tarp materijos ir minties egzistuoja didžiulė kosminė bedugnė, ir šitoji bedugnė yra neišmatuojamai didesnė tarp materialaus proto ir dvasinės meilės. Sąmonės, tuo labiau savimonės, negali paaiškinti nė viena mechaninė elektroninio asocijavimo teorija ar materialistiniai energetiniai reiškiniai.

Kada protas siekia galutinio tikrovės pažinimo, tada materija išnyksta materialiams pojūčiams, bet vis tiek gali išlikti reali protui. Kada dvasinė išvalga siekia pažinti tą tikrovę, kuri lieka po materijos išnykimo, ir stengiasi ją pažinti iki galo, tada ji išnyksta protui, bet dvasios išvalga gali vis tiek suvokti dvasinės prigimties kosmines realybes ir aukščiausias vertybes. Dėl to iš tikrųjų mokslas užleidžia kelią filosofijai, tuo tarpu filosofija turi nusileisti išvadoms, kurios yra būdingos tikrajam dvasiniam patyrimui. Mąstymas pasiduoda prieš išmintį, o išmintis išnyksta apšviestame ir protingame garbinime.

Moksle žmogiškasis aš stebi materialųjį pasaulį; filosofija yra šito materialiojo pasaulio stebėjimo stebėjimas; religija, tikrasis dvasinis patyrimas, yra laiko ir erdvės energetinių medžiagų visos šitos santykinės sintezės stebėjimo kosminės tikrovės patirtinis suvokimas. Kurti visatos filosofiją remiantis išskirtinai materializmu reiškia ignoruoti tą faktą, jog visi materialūs

dalykai žmogiškosios sąmonės patyrimo yra iš pat pradžių suvokiami kaip realūs. Stebėtojas negali būti stebėjimo objektu; įvertinimas reikalauja, jog tas objektas, kuris yra vertinamas, turi būti tam tikru laipsniu pranokstamas.

Laike, mąstymas veda į išmintį, o išmintis veda į garbinimą; amžinybėje, garbinimas veda į išmintį, o išmintyje atsiranda minties užbaigtumas.

[1229]▼

Besivystančio savojo aš suvienijimo galimybė yra neatskiriama nuo jį sudarančiųjų faktorių savybių: bazinių energijų, pagrindinių audinių, fundamentalios cheminės kontrolės iš viršaus, aukščiausiųjų idėjų, aukščiausiųjų motyvų, aukščiausiųjų tikslų, ir Rojaus padovanojimo dieviškosios dvasios – žmogaus dvasinės prigimties savimonės paslapties.

Kosminės evoliucijos tikslas yra pasiekti asmenybės vienybę dėka vis labiau augančio dvasinio viešpatavimo, dėka valinio reagavimo į Minties Derintojo mokymą ir vadovavimą. Asmenybę, tiek žmogiškąją, tiek viršžmogiškąją, apibūdina įgimta kosminė savybė, kurią būtų galima pavadinti "viešpatavimo evoliucija," kontrolės tiek sau pačiai, tiek ir jos aplinkai išplėtimu.

Kylanti kažkada buvusi žmogiškoji asmenybė pereina per vis didėjančio valinio viešpatavimo savajam aš ir visatoje dvi didžiules fazes:

1. Ikiužbaigtojo arba Dievo-ieškančią patyrimą didinant saviraišką tapatybės išplėtimo ir aktualizavimo metodo dėka drauge sprendžiant kosmines problemas ir dėl šito įsisavinant visatą.

2. Použbaigtojo arba Dievą-atkleidžiantį patyrimą, kada saviraiška kūrybingai išplečiama patyrimo Aukščiausiąją Būtybę atkleidžiant Dievo ieškančioms protingoms būtybėms, kurios dar nėra pasiekusios panašumo į Dievą dieviškųjų lygių.

Besileidžiančios asmenybės analogiškus patyrimus pasiekia dėka savo įvairių jaudinančių patirčių visatoje, kada jos siekia išplėsto sugebėjimo gerai išsiaiškinti ir įvykdyti Aukščiausiosios, Galutiniosios, ir Absoliučiosios Dievybių dieviškąją valią.

Materialusis aš, žmogiškosios tapatybės ego-esybė, fizinio gyvenimo metu priklauso nuo toliau tebesitęsiančio materialaus gyvybės vežimo veikimo, nuo nesubalansuotos energijų ir intelekto pusiausvyros toliau tebesitęsiančios egzistencijos, kuriai Urantijoje buvo suteiktas gyvybės pavadinimas. Bet savasis aš, turintis išlikimo vertybę, savasis aš, kuris gali pranokti mirties patyrimą, yra išvystomas tik tai sukuriant besivystančios asmenybės tapatybės pagrindo potencialų perkėlimą iš žemiškosios gyvybės vežimo – materialaus kūno – į atsparesnę ir nemirtingos prigimties morontinę sielą ir toliau iki tų lygių, kuriuose ta siela susilieja su dvasine tikrove, ir galiausiai pasiekia dvasinės tikrovės statusą. Šią aktualų perėjimą iš materialaus susivienijimo į morontinį tapatumą įgyvendina žmogiškojo tvarinio Dievo ieškančių sprendimų nuoširdumas, atkaklumas, ir tvirtumas.

3. MIRTIES REIŠKINYS

Urantijiečiai paprastai pripažįsta tikrai vieną mirties rūšį, gyvybės energijų fizinių nutrūkimą; tačiau kai dėl asmenybės išlikimo, tai iš tikrųjų yra trys rūšys:

1. *Dvasinė (sielos) mirtis*. Jeigu ir kada mirtingasis žmogus yra galutinai atstūmęs išlikimą, kada, Derintojo ir išliekančiojo serafimo bendra nuomone, jis būna paskelbtas dvasiškai nemokiu, morontiškai bankrutavusiu, kada toks suderintas pranešimas yra užregistruotas Uversoje, ir po to, kada Cenzoriai ir jų atspindintys pagalbininkai šituos faktus būna patvirtinę, tada Orvontono valdovai tikrai duoda įsakymą, jog viduje gyvenantis Pagalbininkas būtų nedelsiant išlaisvintas. Bet šitas Derintojo paleidimas neturi jokios įtakos toms pareigoms, kurias vykdo asmeninis arba grupinis

[1230]▼

serafimas, susijęs su tuo individu, kurį apleido Derintojas. Šitokia mirties rūšis savo reikšme yra galutinė, nežiūrint to, jog fizinio ir protinio mechanizmų gyvosios energijos savo žemiškąją veiklą tęsia toliau. Kosminių požiūriu tas mirtingasis jau yra miręs; tebesitęsianti gyvybė tikrai pažymi kosminių energijų materialaus impulso užsitęsimą.

2. *Intelektuali (proto) mirtis*. Kada gyvybiškai svarbios aukštesniųjų pagalbinių proto dvasių tarnavimo grandinės yra nutraukiamos dėl intelekto sutrikimo arba iš dalies sunaikinus smegenų mechanizmą, ir jeigu šitokia būseną pasiekia tam tikrą kritinį nepataisomumo tašką, tada viduje gyvenantis Derintojas yra nedelsiant išlaisvinamas tam, jog vyktų į Dieviningtoną. Visatos dokumentuose mirtingoji asmenybė yra laikoma mirusia tada, kada tik būna sunaikintos esminės protinės grandinės, reikalingos žmogiškajam valiniam veiksmui atlikti. Ir vėl, tai yra mirtis, nesvarbu, jog fizinio kūno gyvasis mechanizmas veikia toliau. Kūnas be valinio proto daugiau nebėra žmogus, bet sutinkamai su ankstesniu žmogiškosios valios pasirinkimu, tokio individo siela gali išlikti.

3. *Fizinė (kūno ir proto) mirtis*. Kada mirtis išstinka žmogiškąją būtybę, tada Derintojas proto citadelėje pasilieka tol, kol ši nustoja veikti kaip intelektualus mechanizmas maždaug tuo laiku, kada išmatuojamos smegenų energijos nutraukia savo ritmiškus gyvybinius pulsavimus. Po šitokios mirties Derintojas palieka išnykstantį protą lygiai taip be ceremonijų, kaip ir prieš daugelį metų jis įėjo į jo vidų, ir per Uversą vyksta į Dieviningtoną.

Po mirties materialus kūnas sugrįžta į gamtinį pasaulį, iš kurio jis buvo kilęs, bet išliekančiosios asmenybės išsilaiko du nematerialūs faktoriai: Ikiegzistencinis Minties Derintojas, su mirtingojo karjeros atminties kopija, vyksta į Dieviningtoną; ir taip pat pasilieka, likimo sargo globoje, mirusio žmogaus nemirtinga morontinė siela. Sielos šitos fazės ir formos, šitos kažkada buvusios kinetinės, o dabar statinės tapatybės formulės, yra esminės atstatant

asmenybę morontiniuose pasauliuose; ir būtent Derintojo ir sielos naujas susijungimas vėl iš naujo surenka išlikusią asmenybę, jums sugrąžina sąmonę morontinio atsibudimo metu.

Tiems, kurie neturi asmeninių serafinių sargų, tą pačią tapatybės išsaugojimo ir asmenybės prikėlimo tarnystę atlieka grupiniai sargai. Serafimai yra nepakeičiami, kada asmenybė yra surenkama iš naujo.

Po mirties Minties Derintojas laikinai praranda asmenybę, bet ne tapatybę; žmogiškasis subjektas laikinai praranda tapatybę, bet ne asmenybę; gyvenamuosiuose pasauliuose abu vėl susijungia į amžinąjį pasireiškimą. Išvykęs Minties Derintojas, niekada nesugrįžta į žemę kaip anksčiau gyvenusi būtybė; asmenybė niekada nepasireiškia be žmogiškosios valios; ir niekada žmogiškoji būtybė, kurioje nebėra Derintojo, po mirties nepasireiškia kaip aktyvi tapatybė arba kokiu nors kitoku būdu neužmezga ryšių su žemės gyvomis būtybėmis. Tokios nebeturinčios Derintojų sielos yra visiškai ir absoliučiai be sąmonės ilgo ar trumpo mirties miego metu. Negali būti kokio nors asmenybės pasireišimo arba sugebėjimo užmegzti ryšius su kitomis asmenybėmis tol, kol bus užbaigtas išlikimas. Tiems, kurie vyksta į gyvenamuosius pasaulius, neleidžiama pasiūsti žinutės atgal savo mylimiesiems. Visose visatose laikomasi politikos drausti tokį bendravimą dabartinės dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

[1231]▼

4. DERINTOJAI PO MIRTIES

Kada ištinka materialaus, intelektualaus, ar dvasinio pobūdžio mirtis, tada Derintojas atsisveikina su mirtinguoju šeiminku ir išvyksta į Dieviningtoną. Iš vietinės visatos ir supervisatos būstinių yra užmezgamas atspindimasis ryšys su abiejų vyriausybių prižiūrėtojais, ir Derintojas yra išregistruojamas tuo pačiu numeriu, kokiu buvo užfiksuotas jo įėjimas į laiko sferas.

Kažkokiu būdu, kuris yra ne iki galo suprantamas, Visuotiniai Cenzoriai sugeba gauti žmogiškojo gyvenimo santrauką, kaip ją įkūnija Derintojo kopija, tiksliai užfiksuojanti proto, kuriame jis gyveno, dvasines vertybes ir morontines prasmes. Cenzoriai sugeba gauti Derintojo versiją apie mirusiojo žmogaus išlikimo charakterį ir dvasines savybes, ir visi šitie duomenys, kartu su serafiniais įrašais, yra parengti tam, kad būtų pateikti tuo metu, kada vyksta konkretaus individo teismas. Šita informacija taip pat yra panaudojama tam, jog būtų patvirtinti tie supervisatos mandatai, kurie įgalina kai kuriuos kylančiuosius savo morontinę karjerą pradėti nedelsiant, po mirtingojo mirties vykti į gyvenamuosius pasaulius anksčiau negu oficialiai yra užbaigiama planetinė dieviškoji tvarka.

Po fizinės mirties išlaisvintas Derintojas, išskyrus tuos, kurie yra mirtinguosiuose, pervestuose iš gyvųjų, nedelsiant vyksta į savo gimtąsias sferas Dieviningtone. Tai, kas tame pasaulyje vyksta tuo laikotarpiu, kada yra laukiama išliekančiojo mirtingojo realaus prisikėlimo, iš esmės priklauso nuo to, ar žmogiškoji būtybė kyla į gyvenamuosius pasaulius savo individualia teise, ar laukia planetinio amžiaus miegančiųjų išlikusiųjų pakvietimo, remiantis

dievišką tvarką.

Jeigu mirtingasis partneris priklauso tokiai grupei, kuri bus iš naujo įsameninta dieviškosios tvarkos pabaigoje, tai Derintojas tuoj pat nesugrįš į ankstesnės tarnystės sistemos gyvenamąjį pasaulį, bet pats pasirinkęs, pradės vykdyti vieną iš tokių užduočių, kad:

1. Būtų įtrauktas į išnykusių Pagalbininkų gretas neatskleistai tarnystei.
 2. Būtų paskirtas tam tikrą laikotarpį stebėti Rojaus režimą.
 3. Būtų priimtas į vieną iš daugelio parengimo mokyklų Dieviningtone.
 4. Tam tikrą laiką būtų paskirtas studentu stebėtoju vienoje iš likusių šešių šventųjų sferų, kurios sudaro Rojaus pasaulių Tėvo grandinę.
 5. Būtų paskirtas į Personalizuotą Derintojų pasiuntinio tarnystę.
 6. Taptų instruktoriaus padėjėju Dieviningtono mokyklose, skirtose Pagalbininkų priklausančių nepatyrusių grupei, mokymui.
 7. Būtų paskirtas parinkti grupę galimų pasaulių, kuriuose tarnautų tuo atveju, jeigu yra pakankama priežastis manyti, jog žmogiškasis partneris galėjo išlikimą atstumti.
- Jeigu, kada jus ištinka mirtis, jūs buvote pasiekęs trečiąjį apskritimą arba aukštesnę sferą ir dėl to turėjote jums paskirtą asmeninį likimo sargą, ir jeigu išliekančiojo charakterio santraukos galutinę kopiją, pateiktą Derintojo, besąlygiškai patvirtina likimo sargas – jeigu tiek serafimas, tiek Derintojas iš esmės sutaria dėl savo gyvenimo įrašų kiekvieno punkto ir rekomendacijų – jeigu Visuotiniai Cenzoriai ir jų atspindintys pagalbininkai

[1232]▼

Uversoje šituos duomenis patvirtina ir tai padaro be abejonų ir išlygų, tokiu atveju Dienų Senieji ryšio grandinėmis į Salvingtoną žaibiškai pasiunčia aukščiausiojo lygio mandata, ir, šitokiu būdu perdavus, Nebadono Valdovo tribunolai nurodys, jog išliekanti siela būtų nedelsiant perkelta į gyvenamųjų pasaulių prisikėlimo sales.

Jeigu žmogiškasis individas išlieka, nepatirdamas uždelsimo, tuomet Derintojas, taip aš esu mokomas, registruojasi Dieviningtone, nuvyksta į Visuotinio Tėvo akivaizdą Rojuje, nedelsiant sugrįžta ir būna apkabinamas savo tarnystės supervisatos ir vietinės visatos Personalizuotų Derintojų, gauna Personalizuotų Dieviningtono Derintojų vadovo pritarimą, ir tada, iš karto, pereina prie "tapatybės perkėlimo įgyvendinimo," o iš čia trečiojo periodo metu būna pakviečiamas į gyvenamąjį pasaulį realioje asmenybės formoje, parengtoje priimti išliekančią žemės mirtingojo sielą, tokioje formoje, kokią suprojektavo likimo sargas.

5. ŽMOGIŠKOJO AŠ IŠLIKIMAS

Savasis aš yra kosminė tikrovė, nesvarbu, ar ji būtų materialinė, morontinė, ar dvasinė. Realybė to, kas yra asmenis, yra Visuotinio Tėvo, veikiančio savyje ir iš savęs paties arba per daugybę savo visatos agentūrų, padovanojimas. Pasakyti, jog būtybė yra asmenė, reiškia suvokti tokios būtybės santykinį individualizavimą kosminio organizmo viduje. Gyvasis kosmosas yra ne kas kita, kaip tik sanauja iki begalybės integruotų realių vienetų, kurie visi santykinai yra pavaldūs visumos likimui. Bet tie, kurie yra asmeniai, buvo apdovanojami realiu pasirinkimu likimą priimti arba likimą atstumti.

Tas, kas kyla iš Tėvo, tas yra kaip amžinasis Tėvas, ir lygiai taip tai yra tiesa tiek dėl asmenybės, kurią Dievas suteikia savo paties laisvos valios sprendimu, tiek ir dėl dieviškojo Minties Derintojo, realaus Dievo fragmento. Žmogaus asmenybė yra amžina, bet kai dėl tapatybės, tai ji yra sąlygojama amžinosios realybės. Atsiradusi kaip reakcija į Tėvo valią, asmenybė pasiekia Dievybės likimą, bet žmogus turi pasirinkti, bus jis ar nebus tada, kada toks likimas bus pasiektas. Kada tokio pasirinkimo nebūna, tada asmenybė patirtinę Dievybę pasiekia tiesiogiai, tapdama Aukščiausiosios Būtybės dalimi. Šis ciklas yra iš anksto nulemtas, bet žmogaus dalyvavimas jame yra pasirinktinis, asmeninis, ir patirtinis.

Mirtinga tapatybė yra laikina laiko-gyvenimo sąlyga visatoje; ji yra reali tikrai tiek, kiek asmenybė pasirenka tapti besitęsiančiu visatos reiškiniu. Būtent tai ir yra esminis skirtumas tarp žmogaus ir energetinės sistemos: Energetinė sistema turi veikti toliau, ji neturi pasirinkimo; bet žmogus savo žinioje turi viską, kuo nulemtą savo paties likimą. Derintojas iš tikrųjų yra tas kelias į Rojų, bet žmogus šituo keliu turi eiti apsisprendęs pats, laisvanoriško pasirinkimo dėka.

Žmogiškosios būtybės turi tapatybę tikrai materialiąja prasme. Tokias savojo aš savybes išreiškia materialus protas, veikiantis intelekto energetinėje sistemoje. Kada yra sakoma, jog žmogus turi tapatybę, tada yra suvokiama, kad jis turi proto grandinę, kuri yra pavaldi žmogiškosios asmenybės valios veiksams ir sprendimams. Bet tai yra materialus ir grynai laikinas pasireiškimas, lygiai taip, kaip ir žmogiškasis embrionas yra laikinas žmogiškojo gyvenimo parazitinis etapas. Žmogiškosios būtybės, kosminės perspektyvos požiūriu, gimsta, gyvena, ir miršta per santykinį laiko akimirsnį; jos nėra ilgaamžės. Bet mirtingojo asmenybė, pati pasirinkdama, turi

[1233]▼

galios savo tapatybės buvimo vietą iš laikinos materialaus intelekto sistemos perkelti į aukštesnę morontinės sielos sistemą, kuri, drauge su Minties Derintoju, yra sukurta kaip nauja priemonė asmenybės pasireiškimui.

Ir būtent šita pati pasirinkimo galia, laisvavalės tvarinijos išskirtinis ženklas visatoje, sudaro žmogaus didžiausią galimybę ir jo aukščiausią kosminę atsakomybę. Nuo žmogiškosios valios vientisumo priklauso būsimąjo užbaigtojo amžinasis likimas; nuo mirtingojo laisvos valios nuoširdumo priklauso, ar dieviškasis Derintojas įgaus amžinąją asmenybę; nuo mirtingojo pasirinkimo ištikimybės priklauso, ar Visuotinis Tėvas turės naują kylantįjį

sūnų; nuo sprendimų-veiksmų atkaklumo ir išminties priklauso Aukščiausiosios Būtybės patirtinės evoliucijos aktualizavimasis.

Nors asmenybės augimo kosminiai apskritimai galiausiai turi būti pasiekti, bet jeigu, ne dėl jūsų pačių kaltės, laiko atsitikimai ir materialios egzistencijos kliūtys jums užkerta kelią šituos lygius įvaldyti savo gimtojoje planetoje, jeigu jūsų ketinimai ir troškimai turi išlikimo vertės, tada priimami dekretai dėl bandomojo laikotarpio pratęsimo. Jums bus suteiktas papildomas laikas tam, kad įrodytumėte, ko esate verti.

Jeigu kada nors suabejojama, ar verta žmogiškąją tapatybę perkelti į gyvenamuosius pasaulius, tada visatos vyriausybės neabejotinai sprendimą priima to individo asmeninių interesų naudai; jos nedvejodamos tokią sielą perkelia į pereinamosios būtybės statusą, tuo tarpu jos toliau tęsia atsirandančio morontinio ketinimo ir dvasinio tikslo stebėjimus. Tokiu būdu dieviškasis teisingumas yra tikrai pasiekiamas, o dieviškajam gailestingumui yra suteikiama tolimesnė galimybė tarnauti toliau.

Orvontono ir Nebadono vyriausybės nepretenduoja į tai, jog visatos planas dėl mirtingojo įsmeninimo iš naujo vyktų iki smulkmenų absoliučiai tobulai, bet jos tikrai pretenduoja į, ir iš tikrųjų demonstruoja, kantrybę, pakantumą, supratimą, ir gailestingą užuojautą. Mes greičiau sutiktume susidurti su maišto rizika sistemoje negu surizikuotume patirti pavojų, kada iš kurio nors kovojančio mirtingojo iš bet kokio evoliucinio pasaulio būtų atimamas amžinasis džiaugsmas siekti kylančiojo karjeros.

Tai nereiškia, jog žmogiškosios būtybės, atstūmusios pirmąją galimybę, turi turėti antrąją, nieko panašaus. Bet tai iš tikrųjų reiškia, jog visi valios tvariniai turi patirti vieną tikrąją galimybę, kad priimtų neabejotiną, sąmoningą, ir galutinį sprendimą. Visatų aukščiausieji Teisėjai neatims asmenybės statuso nė iš vienos būtybės, kuri nepriėmė galutinio ir visiško amžinojo sprendimo; žmogaus siela turi gauti ir gaus visapusišką galimybę atskleisti savo ketinimą ir tikrąjį tikslą.

Kada miršta dvasingesni ir kosmiškai labiau išsivystę mirtingieji, tada jie nedelsiant patenka į gyvenamuosius pasaulius; apskritai, šita nuostata tinka tiems, kurie turėjo jiems paskirtus asmeninius serafinius sargus. Kiti mirtingieji gali būti sulaikyti iki to meto, kada jų atžvilgiu bus priimtas galutinis teismo nuosprendis, po šito jie gali vykti į gyvenamuosius pasaulius, arba jie gali būti paskirti į miegančiųjų gretas, kurios bus masiškai iš naujo įsmenintos dabartinės planetinės dieviškosios tvarkos pabaigoje.

Egzistuoja du sunkumai, kurie man trukdo paaiškinti tiesiog, kas gi atsitinka *jums* mirties metu, išliekančiajam *jums*, kuris skiriasi nuo išvykstančiojo Derintojo. Vieną iš šių sunkumų sudaro tai, kad jūsų supratimo lygiui neįmanoma tinkamai pavaizduoti tokios transakcijos, kuri vyksta fizinės sferos ir morontinės valdos tarpribyje. Kitą sunkumą sudaro tie apribojimai,

[1234]▼

kuriuos mano kaip tiesos apreiškėjo įgaliojimams nustatė Urantijos dangiškieji vadovai. Yra daugybė įdomių detalių, kurios galėtų būti pateiktos, bet aš nuo

šito susilaikau patartas jūsų tiesioginių planetinių prižiūrėtojų. Tačiau tarp man suteikto leidimo ribų aš galiu pasakyti štai tiek:

Yra kažkas realaus, kažkas iš žmogiškosios evoliucijos, kažkas, kas papildo Paslaptinę Pagalbininką, kas išlieka po mirties. Šita naujai atsirandanti esybė yra siela, ir ji išlieka tiek po jūsų fizinio kūno, tiek ir po jūsų materialaus proto mirties. Šitoji esybė yra jūsų žmogiškosios prigimties drauge su jūsų dieviškosios prigimties, Derintojo, sujungto gyvenimo ir pastangų bendras vaikas. Žmogiškosios ir dieviškosios tėvystės vaikas sudaro žemiškosios kilmės išliekantį elementą; tai yra morontinis aš, nemirtinga siela.

Šitas išsilaikančios prasmės ir išliekančios vertybės vaikas yra visiškai be sąmonės tuo laikotarpiu, kuris būna nuo mirties iki įsameninimo iš naujo ir šito laukimo metu yra serafinio likimo sargo priežiūroje. Jūs neveiksite kaip sąmoninga būtybė, po mirties, tol, kol morontijos naujosios sąmonės negausite Satanijos gyvenamuosiuose pasauliuose.

Kada išstinka mirtis, tada funkcinė tapatybė, susieta su žmogiškąja asmenybe, būna suardoma, nutraukus gyvybiškai svarbų judėjimą. Žmogiškoji asmenybė, nors savo sudedamąsias dalis pranoksta, bet nuo jų priklauso išlaikant funkcinę tapatybę. Gyvybės nutraukimas sunaikina fizinių smegenų modelius, reikalingus proto veikimui, o proto suardymas užbaigia mirtingąją sąmonę. To tvarinio sąmonė vėliau negali iš naujo atsirasti tol, kol nebūna sukurta tokia kosminė situacija, kuri leis tai pačiai žmogiškajai asmenybei vėl veikti palaikant ryšį su gyvąja energija.

Išliekantiems mirtingiesiems keliaujant iš savo kilmės pasaulio į gyvenamuosius pasaulius, nesvarbu, ar jie patiria asmenybės surinkimą iš naujo trečiojo laikotarpio metu, ar pakyla grupinio prisikėlimo metu, bet įrašą apie asmenybės sandarą ištikimai saugo archangelai savo ypatingos veiklos pasauliuose. Šitos būtybės nėra asmenybės saugotojai (kokie yra sielų saugotojai sargai serafimai), bet vis tiek tai yra tiesa, jog kiekvieną asmenybės faktorių, kurį galima identifikuoti, savo globoje efektyviai saugo šitie patikimi mirtingojo išlikimo globėjai. Kai dėl tikslios mirtingojo asmenybės buvimo vietos tuo laikotarpiu, kuris įsiterpia tarp mirties ir išlikimo, tai mes jos nežinome.

Sąlygos, kurios įsameninimą iš naujo padaro įmanomu, yra sukuriamos vietinės visatos morontinių priimančiųjų planetų prisikėlimo salėse. Čia šitose gyvybės surinkimo salėse prižiūrintys vadovai pasirūpina tuo visatos energijos – morontinės, protinės, ir dvasinės – ryšiu, kuris įgalina miegančiam išlikusiajam sugrąžinti sąmonę. Vienu metu buvusios materialios asmenybės sudėtinių dalių surinkimas iš naujo apima:

1. Tinkamos formos, morontinės energijos konfigūracijos, kurioje naujasis išliekantysis gali užmegzti ryšį su nedvasine tikrove, ir kurios viduje kosminio proto morontinis variantas gali būti įjungtas į grandinę, pagaminimą.

2. Derintojo sugrįžimą pas laukiantį morontinį tvarinį. Derintojas yra jūsų kylančios tapatybės amžinasis globėjas; jūsų Pagalbininkas yra absoliutus garantas, kad jūs pats, o ne kas nors kitas užimsite tą morontinę formą, kuri yra sukurta jūsų asmenybės pažadinimui. Ir Derintojas dalyvaus tuo metu, kada jūsų

asmenybė bus surenkama iš naujo, kad dar kartą imtųsi Rojaus gido vaidmens jūsų išliekančiajam aš.

[1235]▼

3. Kada šitie įsmeninimo iš naujo būtinie elementai būna surinkti, tada miegančios nemirtingos sielos potencialų serafinis saugotojas, padedant gausybei kosminių asmenybių, šitą morontinę esybę padovanoja laukiančiai morontinio proto–kūno formai ir į laukiančią morontinę proto–kūno formą, tuo pačiu šitą evoliucinį Aukščiausiojo vaiką patiki amžinajam susivienijimui su laukiančiu Derintoju. Ir šitai užbaigia įsmeninimą iš naujo, atminties, išvalgos, ir sąmonės – tapatybės – surinkimą iš naujo.

Įsmeninimo iš naujo faktą sudaro tai, jog atsibundantis žmogiškasis aš ima veikti naujai atskirto kosminio proto morontinėje fazėje, įjungtoje į grandinę. Asmenybės reiškinyje priklauso nuo tapatybės išsilaikymo, kada savasis aš reaguoja į visatos aplinką; o tai gali būti įgyvendinta tikrai proto dėka. Savasis aš išsilaiko nepriklausomai nuo nuolatinių pakitimų visuose savųjų aš sudarančiuose komponentuose; fizinėje gyvybėje pokyčiai yra palaipsniai; ištikus mirčiai ir įsmeninant iš naujo, tie pokyčiai yra staigūs. Viso savojo aš (asmenybės) tikroji realybė sugeba veikti reaguodama į visatos sąlygas nenutrūkstamai keičiantis savo sudedamosioms dalims; sustabarėjimas baigiasi neišvengiama mirtimi. Žmogiškoji gyvybė yra gyvybės faktorių, kuriuos suvienija nekintančios asmenybės stabilumas, begalinė kaita.

Ir kada jūs šitaip atsibusite Jerusemo gyvenamuosiuose pasauliuose, tada būsite taip pasikeitę, dvasinė transformacija bus tokia didžiulė, kad, jeigu ne jūsų Minties Derintojas ir likimo sargas, kurie jūsų naująją gyvybę naujuose pasauliuose taip visiškai sujungia su jūsų senąja gyvybe pirmajame pasaulyje, tai iš pradžių jums būtų sunku naująją morontinę sąmonę sujungti su savo ankstesniosios tapatybės atgimstančia atmintimi. Nežiūrint savojo aš asmeninio tęstinumo, iš pradžių didelė dalis mirtingojo gyvenimo atrodys kaip neaiškus ir miglotas sapnas. Bet laikas išryškins daugelį mirtingojo asociacijų.

Minties Derintojas jums primins ir atstatys tik tuos prisiminimus ir patyrimus, kurie yra jūsų visatos karjeros dalis ir kurie yra esminiai jūsų karjerai visatoje. Jeigu Derintojas kokioje nors evoliucijoje buvo partneris žmogiškajame prote, tada tikrai šitie verti patyrimai išlieka Derintojo amžinojoje sąmonėje. Bet didelė dalis jūsų praėjusio gyvenimo ir atsiminimų, neturinčių nei dvasinės prasmės, nei morontinės vertės, išnyks su materialiomis smegenimis; didelė dalis materialaus patyrimo dings kaip kažkada buvę pastoliai, kurie jus perkėlė į morontinį lygį ir daugiau nebeturi jokio tikslo visatoje. Bet asmenybė ir ryšiai tarp asmenybių niekada nebūna pastoliai; mirtingojo atmintis apie asmenybės ryšius turi kosminės vertės ir išliks. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs pažinsite ir jus pažins, ir dar daugiau, jūs prisiminsite savo vienu metu buvusius draugus trumpame, bet intriguojančiame gyvenime Urantijoje ir jie prisimins jus.

6. MORONTINIS AŠ

Lygiai taip, kaip drugelis atsiranda iš vikšro stadijos, taip ir tikros žmogiškųjų būtybių asmenybės iš tiesų atsiras gyvenamuosiuose pasauliuose, pirmą kartą atskleistos be savo vienu metu buvusio materialaus kūno apdaro. Morantinė karjera vietinėje visatoje turi reikalo su asmenybės mechanizmo nuolatinio kilimo nuo pirminio sielos egzistencijos morontinio lygio iki baigiamojo morontinio vis toliau augančio dvasingumo lygio.

Sunku jums pasakoti apie jūsų morantinės asmenybės formas, reikalingas karjerai vietinėje visatoje. Jūs būsite apdovanoti asmenybės

[1236]▼

pasireiškimo morontiniais modeliais, ir šitie apdarai yra tokie, kad, iš esmės, pranoksta jūsų suvokimo ribas. Tokios formos, nors yra visiškai realios, bet nėra materialios kategorijos energetiniai modeliai, kuriuos jūs dabar suprantate. Tačiau, jos iš tikrųjų atlieka tą patį vaidmenį vietinės visatos pasauliuose, kokiį vaidmenį vaidina jūsų materialūs kūnai žmonių gimtosiose planetose.

Iki tam tikro laipsnio, materialaus kūno-formos išvaizda atitinka asmenybės tapatybės charakterį; fizinis kūnas iš tikrųjų, ribotu laipsniu, atspindi kažką, kas būdinga asmenybės įgimtai prigimčiai. Tą dar daugiau atspindi morantinė forma. Fiziniam gyvenime mirtingieji gali būti iš išorės gražūs, nors iš vidaus gali būti atstumiantys; morontiniame gyvenime, ir vis labiau jo aukštesniuose lygiuose, asmenybės forma keisis visiškai priklausomai nuo asmens vidinės prigimties. Dvasiniame lygyje, išorinė forma ir vidinė prigimtis pradeda artėti prie visiškos tapatybės, kuri vis labiau ir labiau tobulėja vis aukštesniuose dvasiniuose lygiuose.

Morantinėje būsenoje kylančiam mirtingajam yra padovanota Orvontono Pagrindinės Dvasios kosminio proto dovanos Nebadono modifikacija. Mirtingojo intelektas, kaip toks, yra išnykęs, nustojęs egzistuoti kaip sukoncentruota visatos esybė šalia Kuriančiosios Dvasios nediferencijuotų proto grandinių. Bet mirtingojo proto prasmės ir vertybės nėra išnykusios. Kai kurios proto fazės yra tęsiamos išliekančioje sieloje; kai kurias buvusio žmogiškojo proto patirtines vertybes laiko Derintojas; o vietinėje visatoje išlieka įrašai apie žmogiškąjį gyvenimą, kaip jis buvo nugyventas materialiam kūne, kartu su tam tikrais gyvais užregistravimais daugybėje būtybių, kurios yra susijusios su galutiniu kylančio mirtingojo įvertinimu, būtybių, kurių spektras nusidriekia nuo serafimų iki Visuotinių Cenzorių ir galbūt toliau iki pat Aukščiausiojo.

Tvarinio valia negali egzistuoti be proto, bet jis iš tiesų išlieka, nepaisant materialaus intelekto praradimo. Per tą laikotarpį, kuris eina tuoj pat po išlikimo, kylančiajai asmenybei didžiule dalimi vadovauja charakterio savybės, paveldėtos iš žmogiškojo gyvenimo, ir naujai atsirandantis morantinės motos veiksmas. Ir šitie mansonijos elgesio gidai priimtinais veikia morontinio gyvenimo ankstyvaisiais etapais ir prieš tai, kada atsiranda morantinė valia kaip kylančiosios asmenybės visiškai susiformavusi valingumo išraiška.

Nėra tokių poveikių, kuriuos vietinės visatos karjeroje būtų galima palyginti su žmogiškosios egzistencijos septyniomis pagalbinėmis proto dvasiomis.

Morontinis protas turi vystytis palaikydamas tiesioginį ryšį su kosminiu protu taip, kaip šitą kosminį protą modifikavo ir pakeitė vietinės visatos intelekto kūrybinis šaltinis – Dieviškoji Dvasia.

Mirtingojo protas, iki mirties, savimoningai nepriklauso nuo Derintojo buvimo; pagalbinei proto dvasiai reikia tikrai atitinkamo materialios energijos modelio tam, jog įgalintų jį veikti. Bet morontinė siela, būdama iškilusi aukščiau negu pagalbinės proto dvasios, savimonės be Derintojo neišlaiko tada, kada nebetenka materialaus proto mechanizmo. Tačiau šita besivystanti siela turi išlikusį charakterį, kuris yra kilęs iš ankstesniosios su juo susietos pagalbinės proto dvasios sprendimų, ir šitas charakteris tampa aktyvia atmintimi, kada jo modelius energizuoja sugrįžęs Derintojas.

Atminties išsilaikymas yra originaliojo savojo aš tapatybės išsaugojimo įrodymas; ji yra esminis dalykas tam, kad būtų visiškai atstatyta asmenybės tęstinumo ir išplėtimo savimonė. Tie mirtingieji, kurie kyla be Derintojo, tam, kad būtų atstatyta žmogiškoji atmintis, priklauso nuo serafinių partnerių mokymo; kitais požiūriais susiliejančių su Dvasia mirtingųjų morontinės sielos nėra apribotos.

[1237]▼

Atminties modelis išsilaiko sieloje, bet šitam modeliui reikalingas prieš tai buvusio Derintojo buvimas tam, kad *nedelsiant* taptų galintis suvokti savąjį aš kaip tęstinę atmintis. Be Derintojo, reikalingas nemažas laiko tarpsnis tam, kad išlikęs mirtingasis iš naujo ištirtų ir išmoktų, kad atstatytų, ankstesnės egzistencijos prasmių ir vertybių atminties sąmonę.

Išliekančios vertės siela tiksliai atspindi materialaus intelekto, savojo aš tapatybės ankstesniosios buvimo vietos, tiek kokybinius, tiek kiekybinius veiksmus ir motyvus. Pasirinkdamas tiesą, grožį, ir gėrį, mirtingojo protas pradeda savo ikimorontinę karjerą visatoje, mokomas septynių pagalbinių proto dvasių, kurias suvienija išminties dvasios vadovavimas. Vėliau, užbaigus ikimorontinio pasiekimo septynis apskritimus, morontinio proto dovanos užklojimas ant to proto, kuris buvo pagalbinių proto dvasių globoje, pradeda ikidvasinę arba morontinę karjerą žengiant į priekį vietinėje visatoje.

Kada tvarinys palieka savo gimtąją planetą, tada jis atsisveikina su pagalbinių proto dvasių tarnyste ir ima visiškai priklausyti nuo morontinio intelekto. Kada kylantysis palieka vietinę visatą, tada jis būna pasiekęs dvasinį egzistencijos lygį, būna pakilęs aukščiau už morontinį lygį. Šita naujai atsirandanti dvasinė esybė tada būna suderinta su Orvontono kosminio proto tiesiogine tarnyste.

7. SUSILIEJIMAS SU DERINTOJU

Susiliejimas su Minties Derintu asmenybei suteikia amžinąsias aktualybes, kurios anksčiau buvo tikrai potencialios. Tarp šitų naujų apdovanojimų galima būtų paminėti: dieviškumo savybės įtvirtinimą, praeities amžinybės patyrimą ir atmintį, nemirtingumą, ir riboto potencialaus absoliutumo fazę.

Kada jūsų žemiškasis kursas laikinoje formoje būna užbaigtas, tada jūs turite atsibusti ant geresnio pasaulio krantų, ir galiausiai jūs būsite suvienytas su savo

ištikimuoju Derintoju amžinajame glėbyje. Ir šitas susiliejimas sudaro paslaptį, kaip Dievas ir žmogus tampa vienu, ribinio tvarinio evoliucijos paslaptį, bet tai yra per amžius tiesa. Susiliejimas yra Kilimingtono šventosios sferos paslaptis, ir nė vienas tvarinys, išskyrus tuos, kurie patyrė susiliejimą su Dievybės dvasia, negali suvokti tikrosios prasmės aktualių vertybių, kurios yra sujungiamos, kada laiko tvarinio tapatybė tampa amžinai viena su Rojaus Dievybės dvasia.

Susiliejimas su Derintoju paprastai yra įgyvendinamas tuo metu, kada kylantysis gyvena savo vietinėje sistemoje. Tai gali atsitikti gimtojoje planetoje kaip natūralios mirties pranokimas; tai gali įvykti bet kuriame iš gyvenamųjų pasaulių arba sistemos būstinėje; tai net gali būti uždelsta iki to meto, kada bus gyvenama žvaigždyne; arba, ypatingais atvejais, tai gali nebūti užbaigta tol, kol kylantysis neatsidurs vietinės visatos sostinėje.

Kada susiliejimas su Derintoju yra įgyvendintas, tada nebegali būti ateityje jokio pavojaus tokios asmenybės amžinajai karjerai. Dangiškosios būtybės yra išmėginamos ilgo patyrimo metu, bet mirtingieji patiria santykinai trumpą ir intensyvų išbandymą evoliuciniuose ir morontiniuose pasauliuose.

Susiliejimas su Derintoju niekada neįvyksta tol, kol supervisatos mandatai nebūna paskelbę, jog žmogiškoji prigimtis galutinai ir negrįžtamai pasirinko amžinąją karjerą. Tai yra sutikimo patvirtinimas, kuris, kada būna priimamas, sudaro valdžios leidimą susiliejusiai asmenybei galiausiai palikti vietinę visatą tam, jog kada nors vyktų tolyn į supervisatos

[1238]▼

būstinę, iš kur laiko piligrimas, tolimojoje ateityje, bus įsekonafimuotas ilgam skrydžiui į Havonos centrinę visatą ir Dievybės jaudinančiam patyrimui.

Evoliuciniuose pasauliuose, savasis aš yra materialus; jis yra daiktas visatoje ir kaip toks yra veikiamas materialiosios egzistencijos dėsnio. Jis yra faktas laike ir reaguoja į laiko vingius. *Sprendimai dėl išlikimo turi būti formuluojami čia*. Morontinėje būsenoje savasis aš tapo nauja ir atsparesne visatos tikrove, o jo tebesitęsiantis augimas yra grindžiamas vis didesniu jo susiderinimu su visatų proto ir dvasios grandinėmis. *Sprendimai dėl išlikimo dabar yra patvirtinami*. Kada savasis aš pasiekia dvasinį lygį, tada jis būna tapęs tvirta vertybe, ir šita naujoji vertybė yra grindžiama tuo faktu, jog *sprendimai dėl išlikimo buvo priimti*, ir šitokį faktą paliudijo amžinasis susiliejimas su Minties Derintoju. Ir pasiekęs visatos tikrosios vertybės statusą, tvarinys tampa potencialiai išlaisvintas tam, kad ieškotų visatos aukščiausiosios vertybės – Dievo.

Tokios susiliejusios būtybės savo reakcijomis visatoje yra dvigubos: Jos yra atskiri morontiniai individai, panašūs į serafimus, ir taip pat jos yra būtybės, potencialiai priklausančios Rojaus užbaigtųjų kategorijai.

Bet susiliejęs individas iš tikrųjų yra viena asmenybė, viena būtybė, kurios vienybės negalima išanalizuoti, kad ir kokie būtų visatų protingų būtybių mėginimai. Ir taip, perėjus per vietinės visatos tribunolus nuo žemiausių iki aukščiausių, kurių nė vienas nesugebėjo identifikuoti žmogaus ar Derintojo, vieno be kito, galiausiai jūs būsite nugabentas pas Nebadono Aukščiausiąjį Valdovą, jūsų vietinės visatos Tėvą. Ir ten, būtent iš pačios tos būtybės, kurios

kūrybinė tėvystė šitoje laiko visatoje padarė imanomu jūsų gyvybės faktą, rankų jums bus įteikti tie skiriamieji raštai, kurie suteikia jums teisę galiausiai toliau tęsti savo karjerą supervisorio ieškant Visuotinio Tėvo.

Ar triumfuojantis Derintojas laimėjo asmenybę nuostabia tarnystė žmonijai, ar drąsus žmogus nemirtingumą įgavo nuoširdžių pastangų dėka mėgindamas pasiekti panašumą į Derintoją? Nei viena, nei kita; bet jie kartu pasiekė Aukščiausiojo kylančiųjų asmenybių vienos iš unikalių kategorijų nario evoliuciją, tokio nario, kuris visą laiką bus naudingas, ištikimas, ir sumanus, bus kandidatas toliau augti ir vystytis, visą laiką einant į viršų ir niekada nenutraukiant dieviškojo kilimo tol, kol bus pereita per septynias Havonos grandines ir kol kažkada buvusi žemiškosios kilmės siela garbindama atpažins Rojaus Tėvo aktualią asmenybę.

Per visą šitą nuostabų kilimą Minties Derintojas yra kylančiojo mirtingojo būsimą ir visišką dvasinio stabilizavimo dieviškasis garantas. Tuo tarpu mirtingojo laisvos valios buvimas Derintojui suteikia amžinąjį kanalą dieviškosios ir begalinės prigimties išlaisvinimui. Dabar šitos dvi esybės yra tapusios viena; joks laiko ar amžinybės įvykis niekada nebegalės išskirti žmogaus ir Derintojo; jie yra nebeatskiriami, amžinai susilieję.

Tuose pasauliuose, kur su Derintoju susilieama, Paslaptingojo Pagalbininko likimas yra tapatus kylančiojo mirtingojo likimui – Rojaus Užbaigtųjų Korpusas. Ir nei Derintojas, nei mirtingasis šito unikalaus tikslo negali pasiekti, jeigu vienas su kitu visapusiškai nebendradarbiauja ir vienas kitam ištikimais nepadedą. Šita nepaprasta partnerystė yra vienas iš didžiausių ir labiausiai stebinančių iš visų kosminių reiškinių šitame visatos amžiuje.

[1239]▼

Nuo susiliejimo su Derintoju akimirkos kylančiojo statusas yra evoliucinio tvarinio statusas. Žmogiškasis narys buvo pirmasis, kuris turėjo asmenybę, ir dėl to Derintoją pranoksta visuose reikaluose, susijusiuose su asmenybės suvokimu. Šitos susiliejusios būtybės Rojaus būstinė yra Kilimingtonas, ne Dieviningtonas, ir šita unikali Dievo ir žmogaus kombinacija figūruoja kaip kylantysis mirtingasis visą kelią iki pat Užbaigtųjų Korpuso.

Kada kartą Derintojas susilieja su kylančiuoju mirtinguoju, tada šito Derintojo numeris iš supervisorios dokumentų yra išbraukiamas. Kas yra Dieviningtono dokumentuose, aš nežinau, bet manau, kad šitas Derintojo registravimas yra perkeliamas į einančio Užbaigtųjų Korpuso vadovo pareigas Grandfandos vidinių rūmų slaptuosius apskritimus.

Su Derintojo susiliejimu Visuotinis Tėvas būna įvykdes pažadą padovanoti save patį materialiams tvariniams; jis būna įgyvendinęs pažadą, ir užbaigęs planą, amžiams padovanoti dieviškumą žmonijai. Dabar prasideda žmogiškasis mėginimas realizuoti ir aktualizuoti begalines galimybes, kurios yra neatskiriamos nuo dangiškosios partnerystės su Dievu, kuri tokiu būdu tapo tikrove.

Šiuo metu žinomas išliekančiųjų mirtingųjų likimas yra Rojaus Užbaigtumo Korpusas; toks pat likimo tikslas yra visiems Minties Derintojams, kurie būna

susijungę amžinojoje sąjungoje su savo mirtingaisiais partneriais. Šiuo metu Rojaus užbaigtieji dirba visoje didžiojoje visatoje atlikdami daugybę užduočių, bet mes visi manome, kad jie turės kitų ir net dieviškesnių užduočių, kurios bus vykdomos tolimojoje ateityje, kada septynios supervisatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime, ir kada ribinis Dievas bus pagaliau iškilęs iš paslapties, kuri šitą Aukščiausiąją Dievybę gaubia dabar.

Jums tam tikru laipsniu buvo papasakota apie centrinės visatos, supervisatų, ir vietinių visatų organizaciją ir personalą; jums šis tas buvo papasakota apie kai kurių iš tų įvairių asmenybių, kurios dabar valdo šituos toli nusidriekiančius kūrinius, charakterį ir kilmę. Jūs taip pat buvote informuoti, jog dabar yra organizuojamos milžiniškos visatų galaktikos nepalyginamai toliau išorėje už didžiosios visatos periferijos, pirmajame išorinės erdvės lygyje. Taip pat šitų pasakojimų metu buvo užsiminta, jog Aukščiausioji Būtybė turės atskleisti savo neapreikštą tretinę funkciją šituose dabar žemėlapiuose nepažymėtuose išorinės erdvės regionuose; ir jums taip pat buvo pasakyta, kad Rojaus korpuso užbaigtieji yra Aukščiausiojo patirtiniai vaikai.

Mes manome, jog su Derintoju susilieję mirtingieji, drauge su savo užbaigtaisiais partneriais, turi lemtį kažkokiu būdu veikti administruodami pirmojo išorinio lygio visatas. Mes neturime nė menkiausios abejonės, jog reikiamu laiku šitos milžiniškos galaktikos taps apgyvendintomis visatomis. Ir mes lygiai tiek pat esame įsitikinę, jog tarp jų administratorių bus sutinkami Rojaus užbaigtieji, kurių prigimtis yra kosminė pasekmė, kai susimaišo tvarinys ir Kūrėjas.

Koks jaudinantis patyrimas! Kokia romantika! Gigantišką kūrinį turi administruoti Aukščiausiojo vaikai, šitie įsmeninti ir sužmoginti Derintojai, šitie Derintojizuoti ir įamžinti mirtingieji, šitie paslaptieji deriniai ir amžinieji susivienijimai, kuriuos sudaro kokie tik yra žinomi patys aukščiausieji Pirmojo Šaltinio ir Centro esmės pasireiškimai ir žemiausioji išmintingos gyvybės forma, galinti suvokti ir pasiekti Visuotinį Tėvą. Mes suvokiame, jog tokios suvienytos būtybės, tokios Kūrėjo ir tvarinių partnerystės, taps bet kokios protingos gyvybės formos ir visų protingų gyvybės formų, kurios gali atsirasti

[1240]▼

šitose būsimosiose pirmojo išorinės erdvės lygio visatose, nuostabiais valdovais, neprilygstamais administratoriais, ir supratingais ir užjaučiančiais reguliuotojais.

Tas tiesa, jūs, mirtingieji, esate žemiškosios, gyvulinės kilmės; jūsų sandara iš tikrųjų yra iš dulkių. Bet jeigu jūs tikrai norite, jeigu jūs tikrai trokštate, tuomet tikrai amžių palikimas yra jūsų ir jūs tikrai kada nors tarausite visatose savo tikrajame statuse – patyrimo Aukščiausiojo Dievo vaikais ir visų asmenybių Rojaus Tėvo dieviškaisiais sūnumis.

[Pateikta Orvontono Atsiskyrusiojo Žinianešio.]

113 DOKUMENTAS

SERAFINIAI LIKIMO SARGAI

PATEIKĘ pasakojimus apie Tarnaujančiąsias Laiko Dvasias ir Erdvės Žinianešių Gausybes, mes pradėdame aptarinėti angelus sargus, serafimus, kurie yra pasišventę tam, jog tarnautų individualiems mirtingiesiems, kurių išaukštinimui ir tobulinimui ir buvo sukurtas visas šitas milžiniškas dvasinio žengimo į priekį išlikimo planas. Praeities amžiais Urantijoje, šitie likimo sargai buvo beveik vienintelė angelų grupė, kuri buvo žinoma. Planetiniai serafimai iš tiesų yra tarnaujančiosios dvasios, atsiųstos tarnauti tiems, kurie tikrai išliks. Šitie lydintys serafimai yra dirbę mirtingojo žmogaus dvasiniais pagalbininkais visų praeities ir dabarties didžiųjų įvykių metu. Ne viename apreiškime "žodį tarė angelai"; didelė dalis dieviškųjų mandatų "buvo gauti angelų tarnystės dėka."

Serafimai yra tradiciniai dangaus angelai; jie yra tos tarnaujančiosios dvasios, kurios gyvena taip arti jūsų ir tiek daug daro jūsų labui. Urantijoje jie tarnauja nuo žmogiškojo intelekto ankstyviausiųjų laikų.

1. ANGELAI SARGAI

Mokymas apie angelus sargus nėra mitas; kai kurios žmogiškųjų būtybių grupės iš tiesų turi asmeninius angelus. Būtent šitą pripažindamas Jėzus, kalbėdamas apie dangiškosios karalystės vaikus, sakė: "Žiūrėkite, kad neniekintumėte nė vieno iš šitų mažųjų, nes aš jums sakau, jų angelai iš tikrųjų visada mato mano Tėvo dvasios buvimą."

Iš pradžių, serafimai buvo konkrečiai paskiriami atskiroms Urantijos rasėms. Bet nuo Mykolo savęs padovanojimo, jie yra paskiriami sutinkamai su žmogaus intelektu, dvasingumu, ir likimu. Intelektu požiūriu, žmonija yra suskirstyta į tris klases:

1. Normaliai nemąstantys – tie, kurie neturi normalios valios galios; tie, kurie nepriima vidutinių sprendimų. Šitą klasę sudaro tie, kurie nesugeba suvokti Dievo; jiems trūksta sugebėjimo išmintingai garbinti Dievybę. Normaliai nemąstančios Urantijos būtybės turi serafimų korpusą, vieną kuopą, su vienu cherubimų batalionu, paskirtų jiems tarnauti ir paliudyti, kad jiems yra rodomas teisingumas ir gailestingumas šios sferos gyvenimo kovose.

2. Vidutinis, normalus žmogiškojo proto tipas. Serafinės tarnystės požiūriu, didžioji dauguma vyrų ir moterų yra sugrupuota į septynias klases pagal savo statusą įsisavinant žmogiškojo žengimo į priekį ir dvasinio vystymosi apskritimus

3. Viršnormaliai mąstantys – tie, kurie turi didį ryžtą ir neabejotiną dvasinio pasiekimo potencialą; vyrai ir moterys, kurie turi didesnę ar mažesnę

ryšį su savo viduje gyvenančiais Derintojais; įvairių rezervinių likimo korpusų nariai. Nesvarbu, kokiame apskrityje yra žmogus, bet, jeigu toks individas yra įtrauktas į bet kurią iš kelių likimo rezervinių korpusų, tai tuoj pat jam yra paskiriami asmeniniai serafimai, ir nuo to laiko iki žemiškosios karjeros užbaigimo, tas mirtingasis naudosis angelo sargo nuolatiniu tarnavimu ir nenutrūkstama globa. Taip pat, kada bet kokia žmogiškoji būtybė priima tą aukščiausiąjį sprendimą, kada būna tikrasis susižadėjimas su Derintoju, tada asmeninis sargas tai sielai yra paskiriamas nedelsiant.

Tarnaujant vadinamosioms normalioms būtybėms, serafimai yra paskiriami sutinkamai su žmogaus pasiektais intelektualumo ir dvasingumo apskritimais. Jūs, turėdami savo protą mirtingame apvalkale, pradedate kelionę septintajame apskrityje ir vykdydami savojo aš supratimo, savojo aš nugalėjimo, ir savojo aš įvaldymo užduotį keliaujate į vidų; ir apskritis po apskritimo jūs vystotės tol (jeigu natūrali mirtis neužbaigia jūsų karjeros ir neperkelia jūsų kovos į gyvenamuosius pasaulius), kol pasiekiate pirmąjį arba vidinį santykinio ryšio ir komunijos su viduje gyvenančiu Derintoju apskritimą.

Žmogiškosios būtybės pradiniam arba septintajame apskrityje turi vieną angelą sargą su viena kuopa padedančių cherubimų, paskirtų stebėti ir globoti vieną tūkstantį mirtingųjų. Šeštajame apskrityje, serafinė pora su viena kuopa cherubimų yra paskiriama tam, jog vestų šituos kylančius mirtinguosius grupėmis po penkis šimtus. Kada pasiekiamas penktasis apskritis, tada žmogiškosios būtybės yra sugrupuojamos į kuopas maždaug po vieną šimtą narių, ir serafimų sargų pora su grupe cherubimų vadovauja jai. Pasiekus ketvirtąjį apskritimą, mirtingieji yra surenkami į grupes po dešimt, ir vėl jiems vadovauja serafimų pora, kuriai padeda viena kuopa cherubimų.

Kada žmogaus protas išsiveržia iš gyvulinio paveldėjimo inercijos ir pasiekia žmogiškojo intelektualumo ir įgyto dvasingumo trečiąjį apskritimą, nuo tos akimirkos asmeninis angelas (tikrovėje du) bus visiškai ir išskirtinai atsidavęs šitam kylančiam mirtingajam. Ir tokiu būdu šitos žmogiškosios sielos, papildomai šalia amžinai esančių ir vis efektyviau veikiančių viduje gyvenančių Minties Derintojų, gauna šitų asmeninių likimo sargų nepadalintą pagalbą visose savo pastangose užbaigti trečiąjį apskritimą, peržengti per antrąjį, ir pasiekti pirmąjį.

2. LIKIMO SARGAI

Serafimai yra žinomi kaip likimo sargai tikrai nuo to laiko, kada jie būna paskiriami į susivienijimą su žmogiškąja siela, kuri yra įgyvendinusi vieną ar daugiau iš trijų pasiekimų: yra priėmusi aukščiausiąjį sprendimą būti panašia į Dievą, yra įžengusi į trečiąjį apskritimą, arba yra įtraukta į vieną iš rezervinių likimo korpusų.

Rasių evoliucijoje likimo sargas yra paskiriamas pačiai pirmajai būtybei, kuri pasiekia tą apskritimą, kurį reikalaujama įveikti. Urantijoje pirmasis mirtingasis, kuris gavo asmeninį sargą, buvo Rantovokas, senovės raudonosios rasės išminčius.

Visi angeliškieji paskyrimai yra įgyvendinami iš savanorių serafimų grupės, ir šitie paskyrimai visada atitinka žmogiškuosius poreikius ir angeliškosios poros statusą – serafinį patyrimą, meistriškumą, ir išmintį. Tikrai tokie serafimai, kurie yra ilgai tarnavę, labiau patyrę, ir išmėginti tipai, yra paskiriami likimo sargais. Daug sargų sukaupė didžiulės vertingos

[1243]▼

patirties tuose pasauliuose, kurie priklauso nesusiliejančių su Derintojais serijoms. Taip, kaip ir Derintojai, serafimai tarnauja šitoms būtybėms per vieno gyvenimo tarpsnį, ir tada būna išlaisvinami naujam paskyrimui. Urantijoje daug sargų yra turėję šitą ankstesnį praktinį patyrimą kituose pasauliuose.

Kada žmogiškosios būtybės neišlieka, tada jų asmeniniai arba grupės sargai gali ne vieną kartą tarnauti su panašia užduotimi toje pačioje planetoje. Serafimai išsiugdo sentimentalų požiūrį į individualius pasaulius ir jaučia ypatingą meilę tam tikroms mirtingųjų tvarinių rasėms ir rūšims, su kuriomis jie buvo taip artimai ir betarpiškai susieti.

Angelai išsivysto tvirtą meilę savo žmogiškiesiems partneriams; ir jūs, jeigu tikrai galėtumėte serafimus matyti, tai jiems pajautumėte nuoširdžią meilę. Jeigu jūs neturėtumėte materialių kūnų, o turėtumėte dvasines formas, tai pagal savo asmenybės daugelį savybių būtumėte labai arti angelų. Jie turi didžiąją dalį jūsų emocijų ir turi kai kurių papildomų jausmų. Vienintelis jus užvaldantis jausmas, kurį jiems kažkaip sunku suvokti, yra iš gyvūnų paveldėta baimė, kuri tokia didele dalimi yra įsitvirtinusi Urantijos vidutinio gyventojų protiniame gyvenime. Angelams iš tikrųjų sunku suprasti, kodėl jūs su tokiau užsispyrimu leidžiate, kad jūsų aukštesnius intelektualius sugebėjimus, net ir jūsų religinį tikėjimą taip valdytų baimė, taip visapusiškai demoralizuotų baimės ir nerimo beatodairiška panika.

Visi serafimai turi savo asmeninius vardus, bet dokumentuose, kurie nurodo paskyrimą į tarnystę pasauliui, jie dažnai yra pažymimi savo planetiniais numeriais. Visatos būstinėje jie yra registruojami vardu ir numeriu. Žmogiškojo subjekto, kuris buvo panaudotas šito kontaktinio ryšio metu, likimo sargas yra Nebadono 182.314-osios serafinės armijos 37-osios gausybės 6-ojo legiono 384-ojo dalinio 4-ojo bataliono 126-osios kuopos 17-ojo būrio 3-asis numeris. Šito serafimo dabartinis planetinis paskyrimas Urantijoje ir šitam žmogiškajam subjektui yra 3.641.852.

Į asmeninio saugojimo tarnystę, į angelų kaip likimo sargų užduotis, serafimai visada savo paslaugas pasiūlo. Mieste, kuriame lankomės šiuo metu, vienas iš mirtingųjų neseniai buvo priimtas į rezervinį likimo korpusą, ir kadangi visus tokius žmones asmeniškai lydi angelai sargai, tai šito paskyrimo siekė daugiau negu vienas šimtas kvalifikuotų serafimų. Planetinis vadovas iš labiau patyrusių individų atrinko dvyliką ir vėliau paskyrė tuos serafimus, kuriuos laikė geriausiai tinkančiais vesti šitą žmogiškąją būtybę jos gyvenimo kelionės metu. Tai yra, iš vienodai kvalifikuotų serafimų jie atrinko vieną porą; šitos serafinės poros vienas iš narių visada budės.

Serafinės užduotys gali būti nesiliaujančios, tačiau bet kuris iš serafinės poros narių gali susitvarkyti su visomis tarnystės pareigomis. Kaip ir cherubimai, serafimai paprastai tarnauja poromis, bet skirtingai nuo savo mažiau išsivysčiusių pagalbininkų, serafimai kartais gali dirbti ir atskirai po vieną. Iš esmės visuose savo ryšiuose su žmogiškosiomis būtybėmis jie gali veikti kaip individai. Abu angelai yra reikalingi tikrai ryšiui ir tarnystei aukštesnėse visatų grandinėse.

Kada serafinė pora gauna saugojimo užduotį, tada ji tarnauja per tos žmogiškosios būtybės likusį gyvenimo laikotarpį. Papildanti būtybė (vienas iš dviejų angelų) tampa užduoties registruotoju. Šitie papildantieji serafimai yra evoliucinių pasaulių mirtingųjų registruojantieji angelai. Įrašus saugo cherubimų pora (cherubimas ir sanobimas), kuri visada yra susieta su serafiniais sargais, bet šituos įrašus visada parengia vienas iš serafimų.

[1244]▼

Tam, kad pailsėtų ir pasikrautų visatos grandinių gyvybės energija, periodiškai sargą išleidžia jo papildinys, ir kada jo nebūna, tada susietas cherubimas veikia kaip registruotojas, taip pat šitaip būna ir tada, kada tokiu pačiu būdu būna išvykęs ir papildantis serafimas.

3. RYŠYS SU KITAIS DVASINIAIS POVEIKIAIS

Vienas iš svarbiausių dalykų, kuriuos likimo sargas atlieka savo mirtingajam subjektui yra tai, kad jis stengiasi asmeniškai koordinuoti didelį skaičių neasmeninių dvasinių poveikių, kurie yra besivystančio materialaus tvarinio proto ir sielos viduje, kurie apsupa, ir kurie veikia šį protą ir sielą. Žmogiškosios būtybės yra asmenybės, ir nepaprastai sunku neasmenėms dvasioms ir ikiasmenėms esybėms užmegzti tiesioginį ryšį su taip smarkiai materializuotais ir visiškai atskirais asmeniais protais. Angelui sargui tarnaujant visi šitie poveikiai yra daugiau ar mažiau suvienyti ir paversti tokiais, kad juos beveik gali suvokti besivystančios žmogiškosios asmenybės besiplečianti moralinė prigimtis.

Šitas serafinis sargas ypač gali abipusiškai susieti ir iš tikrųjų abipusiškai susieja Begalinės Dvasios įvairias agentūras ir įtakas, pradedant fizinių kontrolierių ir pagalbinių proto dvasių sfera ir baigiant Dieviškojo Tarno Šventąja Dvasia ir Rojaus Trečiojo Šaltinio ir Centro Visur Esančios Dvasios buvimu. Šiuos milžiniškus Begalinės Dvasios tarnavimus šitaip suvienijęs ir pavertęs labiau asmeniais, serafimas šitą Bendrai Veikiančiojo integruotą poveikį tada ima abipusiškai susieti su Tėvo ir Sūnaus dvasiniais buvimais.

Derintojas yra Tėvo buvimas; Tiesos Dvasia yra Sūnų buvimas. Šitas dieviškąsias dovanas žmogiškojo dvasinio patyrimo žemesniuose lygiuose suvienija ir koordinuoja serafimo sargo tarnavimas. Tarnaudami mirtingiesiems tvariniams angeliškieji tarnai turi talentą Tėvo meilę ir Sūnaus gailestingumą sujungti.

Ir tai atskleidžia priežastį, kodėl serafinis sargas galiausiai tampa mirtingojo išliekančiojo proto modelių, atminties formulių, ir sielos realybių asmeniniu saugotoju tuo laikotarpiu, kuris būna tarp fizinės mirties ir morontinio

prisikėlimo. Šitaip veikti dėl žmogiškojo tvarinio šitoje fazėje, kada iš vieno visatos lygio yra pereinama į kitą ir aukštesnį lygį, galėtų vien tiktai Begalinės Dvasios tarnaujantieji vaikai. Net ir tada, kada jūs nugrimsite į savo paskutinįjį perėjimo miegą, kada jūs žengsite iš laiko į amžinybę, aukštasis supernafimas lygiai taip pat patirs tą perėjimą su jumis kaip tvarinio tapatybės sargas ir asmeninio vientisumo garantas.

Dvasiniame lygyje, serafimai paverčia asmenėmis didelę dalį šiaip jau neasmenų ir ikiasmenų tarnavimų visatoje; jie yra koordinatoriai. Intelektualiame lygyje jie abipusiškai susieja protą ir morontiją; jie yra vertėjai. Ir fiziniame lygyje jie manipuliuoja žemiškąją aplinką savo ryšių su Pagrindiniais Fiziniiais Kontrolieriais dėka ir bendradarbiaujančios tarnystės su tarpinėmis būtybėmis dėka.

Toks yra pasakojimas apie lydinčiųjų serafimų įvairiapusę ir sudėtingą funkciją; tačiau, kaip tokia žema pagal rangą angeliškoji asmenybė, sukurta tik vos truputėlį aukščiau už visatos žmogiškąjį lygį, atlieka tokius sunkius ir sudėtingus dalykus? Mes iš tikrųjų šito nežinome, bet manome, jog šitai fenomenaliai tarnystei tam tikru neatskleistu būdu padeda Aukščiausiosios Būtybės, laiko ir erdvės besivystančių visatų besiaktualizuojančios Dievybės, nežinomas ir neatskleistas

[1245]▼

veikimas. Per visą progresinio išlikimo sferą Aukščiausiojoje Būtybėje ir jos dėka, serafimai yra evoliucinio mirtingojo žengimo į priekį esminė dalis.

4. SERAFINĖS VEIKIMO SFEROS

Serafimai sargai nėra protas, nors jie iš tikrųjų kyla iš to paties šaltinio, iš kurio taip pat atsiranda ir mirtingojo protas, iš Kuriančiosios Dvasios. Serafimai yra proto stimuliuotojai, jie nuolat stengiasi skatinti žmogiškajame prote sprendimus, kurie įgalintų pereiti per apskritimus. Jie tą daro ne taip, kaip Derintojas, veikiantis iš vidaus ir per sielą, bet vietoje šito jie veikia iš išorės į vidų, pasinaudodami žmogiškųjų būtybių visuomenine, etine, ir moraline aplinka. Serafimai nėra Visuotinio Tėvo dieviškoji vilionė, kokia yra Derintojas, bet jie tikrai veikia kaip Begalinės Dvasios tarnystės asmeninė agentūra.

Mirtingasis žmogus, veikiamas Derintojo vadovavimo, taip pat pasiduoda ir serafiniam vedimui. Derintojas yra žmogaus amžinosios prigimties esmė; serafimas yra žmogaus besivystančios prigimties mokytojas – šitame gyvenime mirtingojo proto, kitame gyvenime morontinės sielos mokytojas. Gyvenamuosiuose pasauliuose jūs sąmoningai suvoksite ir pažinsite serafinius instruktorius, bet pirmajame gyvenime žmonės apie juos nežino nieko.

Serafimai veikia kaip žmonių mokytojai, žmogiškąją asmenybę vesdami į naujų ir progresinių patyrimų kelius. Priimti serafimo vadovavimą retai kada reiškia lengvo gyvenimo pasiekimą. Naudodamiesi šituo vadovavimu jūs tikrai susidursite su moralaus pasirinkimo ir dvasinio žengimo į priekį sunkiais įveikiamomis viršūnėmis, ir jeigu turėsite drąsos, tikrai jas nugalėsite.

Garbinimo impulsas didele dalimi kyla dėl aukštesniųjų pagalbinių proto dvasių dvasinių pasufleravimų, kuriuos sustiprina Derintojo vadovavimas. Bet

troškimas melstis, kurį taip dažnai patiria Dievo-sąmonės mirtingieji, labai dažnai kyla dėl serafinio poveikio. Serafimas sargas nuolat manipuliuoja mirtingojo aplinką turėdamas tikslą padidinti žmogiškojo kylančiojo kosminę įžvalgą tam, jog toks kandidatas į išlikimą galėtų įgyti padidintą suvokimą apie viduje gyvenančio Derintojo buvimą ir šitokiu būdu galėtų labiau bendradarbiauti su dvasine dieviškojo buvimo misija.

Nors viduje gyvenantys Derintojai akivaizdžiai nepalaiko ryšio su išorėje esančiais serafimais, bet atrodo, kad jie visada dirba tobuloje harmonijoje ir nuostabiai sutardami. Sargai yra aktyviausi tuo metu, kada Derintojai yra mažiausiai aktyvūs, bet jų tarnystė kažkokiu būdu yra keistai abipusiškai susieta. Toks nuostabus bendradarbiavimas vargu ar galėtų būti atsitiktinis ar neesminis.

Serafimo sargo tarnaujanti asmenybė, Dievo buvimas viduje gyvenančio Derintojo išraiška, Šventosios Dvasios veikimas grandinėje, ir Tiesos Dvasios Sūnaus-sąmonė visa tai yra dieviškai tarpusavyje susieta į dvasinės tarnystės prasmingą vienybę mirtingojo asmenybėje ir mirtingojo asmenybei. Nors kilę iš skirtingų šaltinių ir skirtingų lygių, bet šitie visi dangiškieji poveikiai yra integruoti Aukščiausiosios Būtybės apgaubiančiame ir besivystančiame buvime.

5. SERAFINĖ TARNYSTĖ MIRTINGIESIEMS

Angelai neįsiveržia į žmogiškojo proto neliečiamumą; jie nemanipuliuoja mirtingųjų valios; taip pat jie tiesiogiai nepalaiko ryšio su viduje gyvenančiais Derintojais. Likimo sargas jus veikia visais įmanomais būdais, nepažeidžiančiais jūsų asmenybės orumo; kad ir kokios būtų aplinkybės, bet šitie

[1246]▼

angelai tikrai nesikiša į žmogiškosios valios laisvą pasireiškimą. Nei angelai, nei bet kuri kita visatos asmenybių kategorija neturi galios ar valdžios tam, kad suvaržytų arba sumažintų žmogiškojo pasirinkimo išskirtines teises.

Angelai yra taip arti jūsų ir taip jautriai rūpinasi jumis, kad jie, vaizdžiai sakant, "verkia dėl jūsų sąmoningo nepakantumo ir užsispyrimo." Serafimai nelieja fizinių ašarų; jie neturi fizinių kūnų; taip pat jie neturi ir sparnų. Bet jie iš tiesų turi dvasines emocijas, ir jie tikrai patiria dvasinės prigimties jausmus ir sentimentus, kuriuos tam tikra prasme galima palyginti su žmogiškomis emocijomis.

Serafimai jūsų labai veikia visiškai nepriklausomai nuo jūsų tiesioginių prašymų; jie vykdo savo vyresnybės nurodymus; ir šitaip jie veikia nežiūrint jūsų trumpalaikių kaprizų ir permainingos nuotaikos. Tai nereiškia, kad jūs negalite jų užduočių arba palengvinti, arba apsunkinti, bet greičiau tai reiškia, jog angelai nėra tiesiogiai susiję su jūsų prašymais arba su jūsų maldomis.

Gyvenimo materialiam kūne metu angelų išmintis nėra tiesiogiai prieinama mirtingiesiems žmonėms. Jie nėra valdovai ar reguliuotojai; jie tiesiog yra sargai. Serafimai *saugo* jus; jie nesistengia jūsų veikti tiesiogiai; jūs turite patys pasirinkti savo kelią, tačiau tada šitie angelai veikia taip, kad jūsų pasirinktą

kelią būtų galima panaudoti kaip įmanoma geriau. Jie savavališkai nesikiša (paprastai) į žmogiškojo gyvenimo kasdienes reikalus. Tačiau kada jie gauna nurodymus iš savo vyresybės tam, kad atliktų kokį nors neįprastą žygį, tada jūs galite būti tikri, jog šitie sargai suras kokias nors priemones tam, kad šituos mandatus įvykdytų. Dėl to į žmogiškosios dramos spektaklį jie neįsiveržia, tačiau, kada susidaro nepaprastos aplinkybės, tada į jį jie įsiterpia, bet ir tuomet tą atlieka paprastai gavę savo vyresybės tiesioginius nurodymus. Jie yra tos būtybės, kurios jus lydės ne vieną amžių, ir šitokiu būdu jie susipažįsta su savo būsimuoju darbu ir su asmenybės susivienijimu.

Serafimai tam tikromis aplinkybėmis sugeba veikti kaip materialūs tarnai žmogiškosioms būtybėms, bet šitose pareigose jų veikimas yra labai retas. Žmogiškųjų būtybių labui jie sugeba veikti, padedant tarpinėms būtybėms ir fiziniams kontrolieriams, plačiame veiklos diapazone, net ir užmegzti realų ryšį su žmonėmis, bet tokie atsitikimai yra labai neįprasti. Paprastai serafinis veikimas materialiosios sferos sąlygų nekeičia, nors buvo atvejų, kada žmogiškosios evoliucijos grandinėje buvo iškilęs pavojus gyvybiškai svarbioms grandims, kurių metu serafiniai sargai veikė, ir kaip pridera, savo pačių iniciatyva.

6. ANGELAI SARGAI PO MIRTIES

Jums ši tą papasakojęs apie serafimų tarnystę natūralaus gyvenimo laikotarpiu, aš pasistengsiu jus informuoti apie likimo sargų elgesį tuo metu, kada jų žmogiškuosius partnerius ištinka mirtis. Jums mirus, jūsų įrašus, tapatybės aprašus, ir žmogiškosios sielos morontinę esybę – išvystytą bendrai dirbant mirtingam protui ir dieviškajam Derintojui – likimo sargas ištikimai saugo drauge su visomis kitomis vertybėmis, susijusiomis su jūsų ateities egzistencija, viską, kas sudaro jus, tikrąjį jus, išskyrus besitęsiančios egzistencijos tapatybę, kurią išreiškia išvykstantis Derintojas ir asmenybės aktualybė.

Tą patį akimirksnį, kai tik žmogiškajame prote vairuojanti šviesa, tas dvasinis švytėjimas, kurį serafimai sieja su Derintojo buvimu, išnyksta, lydintysis angelas

[1247]▼

asmeniškai pateikia pranešimą eilės tvarka būrio, kuopos, bataliono, dalinio, legiono, ir gausybės vadovaujantiems angelams; ir po to, kai būna tinkamai užregistruotas dėl paskutiniojo laiko ir erdvės jaudinančio patyrimo, tuomet toks angelas gauna planetinio serafimų vado sutikimą pateikti pranešimą Vakaro Žvaigždei (ar kitam Gabrielio padėjėjui), kuri vadovauja serafinei armijai, esančiai šito kandidato į kilimą visatoje. Ir gavęs leidimą iš šito vado, kuris vadovauja šitam aukščiausiam organizaciniam vienetui, toks likimo sargas vyksta į pirmąjį gyvenamąjį pasaulį ir ten laukia, kol jo buvusiam globotiniui materialiam kūne bus sugrąžinta sąmonė.

Tuo atveju, jeigu žmogiškoji siela, gavusi asmeninio angelo paskyrimą, neišlieka, tada lydintysis serafimas turi vykti į vietinės visatos būtinę, kad ten

paliudytų savo papildinio iki galo pateiktus įrašus, kurie buvo perduoti anksčiau. Po šito jis stoja prieš archangelų teismą tam, jog būtų atleistas nuo kaltės dėl savo subjekto neišlikimo; ir tada jis sugrįžta į tuos pasaulius, kad vėl būtų paskirtas kitam mirtingajam, turinčiam kilimo potencialą arba į kokį nors kitą serafinės tarnystės skyrių.

Bet be asmeninės arba grupinės saugojimo tarnystės angelai evoliuciniams tvariniams tarnauja daugeliu būdų. Tie asmeniniai sargai, kurių subjektai į gyvenamuosius pasaulius neina tuoj pat, neleidžia laiko nieko neveikdami, kada laukia, kol mirtingieji bus prikeliami pagal sąrašą paskelbus naujos dieviškosios tvarkos nuosprendį; jie būna vėl paskiriami į daugelį tarnavimo misijų po visą visatą.

Serafimas sargas yra mirtingojo žmogaus miegančios sielos išliekančiųjų vertybių saugantis globėjas, kaip ir išvykęs Derintojas yra tokios nemirtingos visatinės būtybės tapatybė. Kada ryšium su naujai pagaminta morontine forma šitie du bendradarbiauja mansonijos prisikėlimo salėse, tada įvyksta kylančiojo mirtingojo asmenybės sudedamųjų faktorių atstatymas.

Derintojas jus identifikuos; serafimas sargas jus iš naujo įasmenins ir tada jus iš naujo pristatys jūsų žemiškųjų dienų ištikimajam Pagalbininkui.

Taip būna net ir tada, kada pasibaigia planetinis amžius, kada tie, kurie būna mirtingojo pasiekimo žemesniuose lygiuose, yra surenkami, būtent jų grupiniai sargai gyvenamųjų sferų prisikėlimo salėse juos atstato iš naujo, net ir taip, kaip jūsų dokumentai pažymi: "Ir jis tikrai pasiųs savuosius angelus su galingu balsu ir savo išrinktuosius surinks draugėn nuo vieno valdos krašto iki kito."

Teisingumo metodas reikalauja, jog asmeniniai arba grupės sargai atsilieptų visų neišlikusiųjų vardu tada, kada, paskelbus naują dieviškąją tvarką, yra kviečiama pagal sąrašą. Tokių neišlikusiųjų Derintojai nebesugrįžta, ir kada būna kviečiama pagal sąrašą, tada atsiliepia serafimai, bet Derintojai neatsako. Tai sudaro "neteisiųjų prisikėlimą," tikrovėje tai yra tvarinio egzistencijos nutraukimo oficialus pripažinimas. Šitas teisingumo šaukimas pagal sąrašą visada būna tuoj pat po gailestingumo kvietimo pagal sąrašą, po miegančiųjų išlikusiųjų prisikėlimo. Bet šitais reikalais rūpinasi tikrai išlikimo vertybių aukščiausieji ir visažiniai Teisėjai. Mes nesame realiai susiję su tokiomis teismų problemomis.

Grupės sargai planetoje gali tarnauti per amžių amžius ir galiausiai tapti daugybės tūkstančių miegančiųjų išlikusiųjų sielų saugotojais. Šitaip jie gali tarnauti daugelyje skirtingų pasaulių vienoje sistemoje, kadangi prisikėlimo metu atsiliepiama gyvenamuosiuose pasauliuose.

Satanijos sistemoje visi asmeniniai ir grupiniai sargai, kurie nukrypo nuo teisingo kelio Liuciferio maišto metu, nežiūrint to, jog daugelis nuoširdžiai atgailavo dėl savosios

sargų jau savavališkai atėmė jiems patikėtų sielų visus aspektus ir šitas morontines realybes saugoti perdavė savanorių sekonaformų globai.

7. SERAFIMAI IR KYLANČIOJO KARJERA

Iš tikrųjų tai yra epocha kylančiojo mirtingojo karjeroje, šitas pirmasis atsibudimas ant gyvenamojo pasaulio krantų; ten, pirmą kartą, realiai pamatyti savo ilgai mylėtus ir nuolat esančius žemiškųjų dienų angeliškuosius kompanionus; taip pat ten iš tikrųjų sąmoningai suvokti dieviškojo Pagalbininko tapatybę ir buvimą, taip ilgai gyvenusio jūsų prote žemėje. Toks patyrimas sudaro šlovingą atsibudimą, realųjį prisikėlimą.

Morontinėse sferose lydintieji serafimai (jū yra du) yra jūsų nuoširdūs kompanionai. Šitie angelai ne tik artimai lydi jus, kada einate į priekį pereinančių pasaulių karjeroje, visais įmanomais būdais padėdami jums įgyti morontinį ir dvasinį statusą, bet jie taip pat naudojami galimybe vystyti ir gyvenamuosiuose pasauliuose studijuoja mokyklose, kurios yra skirtos evoliucinių serafimų kvalifikacijos kėlimui.

Žmogiškoji rasė buvo sukurta tik šiek tiek žemesnė už angeliškųjų kategorijų paprastesnius tipus. Dėl to jūsų morontinio gyvenimo pirmoji užduotis bus jūsų paskyrimas serafimų padėjėjais tiesioginiame darbe, kuris laukia iš karto, kada jūs atgausite asmenybės sąmonę po savo išsilaisvinimo iš materialaus kūno pančių.

Prieš palikdami gyvenamuosius pasaulius, visi mirtingieji turės nuolatinius serafinius partnerius arba sargus. Ir kada jūs kylate per morontines sferas, galiausiai būtent serafiniai sargai paliudija ir patvirtina dekretus dėl jūsų amžinosios sąjungos su Minties Derintojais. Kartu jie yra sukūrę jūsų kaip materialaus kūno vaiko iš laiko pasaulio asmenybės tapatybę. Tada, kada jūs pasieksite subrendusią morontinę būseną, jie lydės jus per Jerusėmą ir su juo susietus sistemos pažangos ir kultūros pasaulius. Po šito jie su jumis vyksta į Edentiją ir į jos septyniasdešimt išvystyto suvisuomeninimo sferų, ir vėliau jie nuves jus pas Melkizedekus ir lydės jus per visatos būstinės pasaulių nuostabią karjerą. Ir kada jūs būsite įsisavinę Melkizedekų išmintį ir kultūrą, tada jie toliau jus ves į Salvingtoną, kur jūs stovėsite akis į akį prieš viso Nebadono Aukščiausiąjį Valdovą. Ir vis dar šitie serafiniai gidai lydės jus per supervisatos mažuosius ir didžiuosius sektorius ir tolyn į Uversos priėmimo pasaulius, pasilikdami su jumis tol, kol jūs galiausiai būsite įsekonafimuoti ilgam skrydžiui į Havoną.

Kai kurie iš priskirtų per mirtingojo karjerą likimo sargų eina tuo kursu, kuriuo kyla piligrimai per Havoną. Kiti su savo ilgalaikiais mirtingaisiais partneriais laikinai atsisveikina, ir tada, kada šitie mirtingieji keliauja per centrinės visatos apskritimus, šie likimo sargai pasiekia Serafingtono apskritimus. Ir ant Rojaus krantų jie lauks, kada jų mirtingieji partneriai atsibus po paskutiniojo laiko perėjimo miego, patekę į naują amžinybės patyrimą. Vėliau tokie kylantieji serafimai pradeda įvairią tarnystę užbaigtųjų korpuse ir Serafiniame Užbaigtumo Korpuse.

Žmogus ir angelas gali būti vėl sujungti arba nesujungti amžinojoje tarnystėje, bet nesvarbu, kur juos nuvestų serafinis paskyrimas, serafimai visada palaiko ryšį su savo buvusiais evoliucinių pasaulių globotiniais, laiko kylančiaisiais

[1249]▼

mirtingaisiais. Artimi ryšiai ir kupinas meilės prisirišimas, atsiradę sferose, kur kilo žmonės, niekada nebūna užmiršti ar iki galo nutraukti. Per amžinuosius amžius žmonės ir angelai bendradarbiaus dieviškojoje tarnystėje taip, kaip tą jie darė laiko karjeroje.

Serafimams, patikimiausias būdas pasiekti Rojaus Dievybės yra sėkmingai vesti evoliucinės kilmės sielą iki Rojaus vartų. Dėl to paskyrimas likimo sargu yra aukščiausiai įvertinama serafinė pareiga.

Tiktai likimo sargai yra įtraukiami į pirminį arba mirtingųjų Užbaigtumo Korpusą, ir tokios poros yra išitraukusios į tapatybės vienovės aukščiausią jaudinantį patyrimą; šios dvi būtybės yra pasiekusios dvasinį abipusį susivienijimą Serafingtone iki to meto, kada būna priimtos į užbaigtųjų korpusą. Šitame patyrimo šios dvi angeliškosios būtybės, taip papildančios viena kitą visose visatos funkcijose, pasiekia dviejų viename galutinę dvasią, dėl ko atsiranda naujas sugebėjimas priimti Rojaus Tėvo fragmentą ne-Derintoją, ir su juo susiliesti. Ir šitaip iš tikrųjų kai kurie jus mylintys serafiniai padėjėjai laike taip pat tampa ir jūsų užbaigtųjų partneriais amžinybėje, Aukščiausiojo vaikais ir ištobulintais Rojaus Tėvo sūnumis.

[Pateikė Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovas.]

[1250]▼

114 DOKUMENTAS

SERAFINIS PLANETINIS VALDYMAS

PATYS Aukštieji valdo žmonių karalystes remdamiesi dideliu skaičiumi dangiškųjų jėgų ir agentūrų, bet iš esmės serafimų tarnystė. Šiandien pusiaudienį patikrinimo metu planetinių angelų, sargų, ir kitokių rūšių Urantijoje buvo 501.234.619 serafimų porų. Aš vadovauju dviems šimtams serafinių gausybių – 597.196.800 serafimų porų arba 1.194.393.600 individualių angelų. Tačiau, registras rodo, jog yra 1.002.469.238 individai; todėl tai reiškia, jog 191.924.362 angelai iš šito pasaulio buvo išvykę vykdydami savo pareigas, susijusias su transportavimu, pranešimų gabenimu, arba mirtimi. (Urantijoje cherubimų yra maždaug tiek pat, kiek ir serafimų, ir jie yra organizuoti panašiai.)

Serafimai ir su jais susieti cherubimai yra artimai susiję su planetos viršžmogiškojo valdymo niuansais, ypač tokių pasaulių, kurie buvo izoliuoti dėl maišto. Angelai, kuriems sumaniai padeda tarpinės būtybės, Urantijoje veikia kaip tikrieji viršmaterialūs tarnai, kurie vykdo reziduojančio vyriausiojo vadovo ir visų jo padėjėjų ir pavaldinių mandatus. Serafimai kaip klasė be asmeninio ir grupinio saugojimo atlieka daug kitokių užduočių.

Urantijos nepalieka be deramos ir efektyvios priežiūros sistemos, žvaigždyno, ir visatos valdovai. Bet planetinis valdymas nėra panašus į kurio

nors kito pasaulio Satanijos sistemoje, net ir visame Nebadone, valdymą. Jūsų priežiūros plano šitą unikalumą sudaro daug neįprastų aplinkybių:

1. Urantijos gyvybės modifikavimo statusas.
2. Sunkumai dėl Liuciferio maišto.
3. Sutrikimai, kilę dėl Adominės pražangos.
4. Nukrypimai, kylantys dėl to fakto, jog Urantija yra vienas iš pasaulių, kuriame save padovanojo Visatos Aukščiausiasis Valdovas. Nebadono Mykolas yra Urantijos Planetos Princas.
5. Dvidešimt keturių planetinių reguliuotojų speciali funkcija.
6. Archangelų grandinės dislokavimas planetoje.
7. Kažkada įsikūnijusio Makiventos Melkizedeko ne taip senas paskyrimas Planetos Princo vicegerentu.

1. URANTIJOS AUKŠČIAUSIOJI VALDŽIA

Urantijos pirminė aukščiausioji valdžia buvo patikėta Satanijos sistemos valdovui. Iš pradžių jis ją atidavė Melkizedekui ir Gyvybės Nešėjų bendrajai komisijai, ir šita grupė Urantijoje veikė tol, kol atvyko numatyta tvarka paskirtas Planetos Princas. Po Princo

[1251]▼

Kaligastijos nuopuolio, Liuciferio maišto metu, Urantija neturėjo tvirto ir nusistovėjusio ryšio su vietine visata ir su jos administraciniais skyriais tol, kol nebuvo užbaigta Mykolo savęs padovanojimo misija materialiam kūne, kada ji paskelbė, Dienų Sajunga, Urantijos Planetos Princu. Toks paskelbimas tvirtai ir iš principo amžiams įtvirtino jūsų pasaulio statusą, bet realiame gyvenime Aukščiausiasis Valdovas Sūnus Kūrėjas valdydamas planetą neatliko nė vieno asmeninio veiksmo, išskyrus tai, jog įkūrė Jerusemo komisiją iš dvidešimt keturių buvusių urantijiečių, turinčių įgaliojimus jam atstovauti valdant Urantiją ir visas kitas izoliuotas planetas sistemoje. Vienas iš šitos tarybos narių dabar visada būna Urantijoje kaip reziduojantis aukščiausiasis vadovas.

Vicegerento valdžia veikti Mykolo vardu kaip Planetos Princui neseniai buvo suteikta Makiventai Melkizedekui, bet šitas vietinės visatos Sūnus nežengė nė mažiausio žingsnelio link to, jog pakeistų reziduojančių aukščiausiujų vadovų vieną po kitos besikeičiančių administracijų dabartinį planetinį režimą.

Mažai tikėtina, jog Urantijos valdyme bus įgyvendintas koks nors žymus pakeitimas dabartinės dieviškosios tvarkos metu, nebent Planetos Princo vicegerentas atvyktų tam, kad prisiimtų įsipareigojimus, atitinkančius jo rangą. Kai kuriems mūsų partneriams atrodo, jog ketinimą kažkuriuo laiku netolimoje ateityje pasiųsti į Urantiją vieną iš dvidešimt keturių patarėjų aukščiausiuoju

vadovu pakeis oficialus Makiventos Melkizedeko atvykimas su Urantijos aukščiausiosios valdžios vicegerento mandatu. Kaip einantis Planetos Princo pareigas jis neabejotinai toliau vadovautų planetai tol, kol bus paskelbtas galutinis nuosprendis Liuciferio maištui ir galbūt toliau iki tolimosios ateities, kada planeta įsitvirtins šviesoje ir gyvenime.

Kai kas tiki, jog Makiventa neatvyks tam, jog asmeniškai vadovautų Urantijos reikalams iki dabartinės dieviškosios tvarkos pabaigos. Kiti mano, kad vicegerentas Princas, kaip toks, gali neatvykti iki to meto, kada Mykolas kažkuriuo metu sugrįš į Urantiją, kaip tą padaryti žadėjo dar būdamas materialiam kūne. Dar kiti, įskaitant ir šito pasakojimo autorių, Melkizedeko pasirodymo tikisi bet kurią dieną ar valandą.

2. PLANETINIŲ PRIŽIŪRĖTOJŲ VALDYBA

Nuo Mykolo savęs padovanojimo laikų jūsų pasaulyje bendrojo pobūdžio Urantijos valdymas buvo patikėtas specialiai Jerusemo grupei iš dvidešimt keturių kažkada buvusių urantijiečių. Kokiomis sąlygomis buvo priimti šitos komisijos nariai, mes nežinome, bet mes pastebėjome, jog tie, kurie tokiu būdu buvo paskirti, visi yra įnešę savo indėlį į besiplečiantį Aukščiausiojo suverenumą Satanijos sistemoje. Savo prigimtimi jie visi buvo tikri lyderiai, kada jie veikė Urantijoje, ir (išskyrus Makiventą Melkizedeką) šitas vadovavimo savybes toliau išplėtė gyvenamųjų pasaulių patyrimas ir papildė Jerusemo pilietybės mokymas. Į tą dvidešimt keturių narių komisiją narius pasiūlė Lanaforgo kabinetas, jiems pritaria Edentijos Patys Aukštieji, juos patvirtina Jerusemo Paskirtasis Sargybinis, ir paskiria Salvingtono Gabrielis sutinkamai su Mykolo mandatu. Tie, kurie būna paskirti laikinai, veikia visiškai taip, kaip ir šitos specialių prižiūrėtojų komisijos nuolatiniai nariai.

Šita planetinių direktorių valdyba ypač prižiūri šito pasaulio tas veiklos rūšis, kurios atsirado dėl to, jog Mykolas čia įgyvendino savo paskutinįjį savęs padovanojimą. Jie palaiko glaudų ir betarpišką ryšį su Mykolu vienos Spindinčiosios Vakaro Žvaigždės, identiškos būtybės, kokia lydėjo Jėzų per jo visą mirtingojo savęs padovanojimą, ryšio dėka.

[1252]▼

Šiuo metu Jonas, jums žinomas kaip "Krikštytojas," yra šitos tarybos pirmininkas, kada ji posėdžiauja Jeruseme. Bet pagal pareigas šitos tarybos vadovas yra Satanijos Paskirtasis Sargybinis, Asocijuoto Inspektoriaus Salvingtone ir Orvontono Aukščiausiojo Vykdytojo tiesioginis ir asmeninis atstovas.

Šitos pačios komisijos nariai iš buvusių urantijiečių taip pat veikia kaip sistemos kitų trisdešimt šešių dėl maišto izoliuotų pasaulių patariantys prižiūrėtojai; jie atlieka labai vertingą tarnystę padėdami Lanaforgui, Sistemos Valdovui, palaikyti glaudų ir atsakomąjį ryšį, susijusį su šitų planetų reikalais, kuriuos iš viršaus daugiau ar mažiau vis dar tebekontroliuoja Norlatiadeko Žvaigždyno Tėvai. Šitie dvidešimt keturi patarėjai kaip individai dažnai vyksta į kiekvieną iš karantine esančių planetų, ypač į Urantiją.

Kiekvienam iš likusių izoliuotų pasaulių pataria panašios ir įvairaus dydžio

komisijos, kurias sudaro kažkada gyvenę tame pasaulyje gyventojai, bet šitos kitos komisijos yra pavaldžios Urantijos grupei iš dvidešimt keturių. Nors pastarosios komisijos nariai tokiu būdu aktyviai domisi žmogiškojo žengimo į priekį visomis fazėmis visuose izoliuotuose pasauliuose Satanijoje, bet pirmiausia ir ypatingai jie rūpinasi Urantijos mirtingųjų rasių gerove ir vystymusi; kadangi betarpiškai ir tiesiogiai jie nesirūpina nė vienos kitos planetos, išskyrus Urantijos, reikalais, ir net čia jų įgaliojimai nėra visaapimantys, išskyrus kai kurias sritis, susijusias su mirtingųjų išlikimu.

Niekas nežino, kiek ilgai šitie dvidešimt keturi Urantijos patarėjai tęs veiklą savo dabartiniame statuse, kada jie yra atitraukti nuo visatos veiklos įprastinės programos. Be jokios abejonės jie savo tarnystę dabartinėse pareigose tęs tol, kol prasidės koks nors pasikeitimas planetiniame statuse, toks, kaip dieviškosios tvarkos pabaiga, Makiventos Melkizedeko visos valdžios prisiėmimas, galutinio nuosprendžio Liuciferio maištui paskelbimas, arba kitas Mykolo pasirodymas paskutiniojo savęs padovanojimo pasaulyje. Dabartinis Urantijoje reziduojantis vyriausiasis vadovas atrodo yra linkęs manyti, jog visi, išskyrus Makiventą, galės toliau tęsti kilimą į Rojų nuo tos akimirkos, kada Urantijos sistema bus sugrąžinta į žvaigždyno grandines. Bet taip pat yra ir kitokių nuomonių.

3. REZIDUOJANTIS VYRIAUSIASIS VADOVAS

Kas šimtą metų Urantijos laiku, Jerusemo korpusas iš dvidešimt keturių planetinių prižiūrėtojų vieną iš savo narių paskiria tam, jog gyventų jų pasaulyje, kad veiktų kaip jų vykdančysis atstovas, kaip reziduojantis vyriausiasis vadovas. Tuo laiku, kada buvo rengiami šitie dokumentai, šitas vykdančysis pareigūnas, devynioliktasis šitaip tarnavęs, buvo pakeistas dvidešimtuoju. Dabartinio planetinio prižiūrėtojo vardas yra jums nesakomas, nes mirtingasis žmogus yra taip natūraliai linkęs garbinti, net ir sudievinėti, savo nepaprastus tėvynainius ir savo viršžmogiškąją vyresnybę.

Reziduojantis vyriausiasis vadovas tvarkant pasaulio reikalus neturi jokios realios asmeninės valdžios, išskyrus tai, jog yra dvidešimt keturių Jerusemo patarėjų atstovas. Jis veikia kaip viršžmogiškosios administracijos koordinatorius ir yra dangiškųjų būtybių, veikiančių Urantijoje, gerbiamas vadovas ir visuotinai pripažintas lyderis. Visos angeliškųjų gausybių kategorijos jį laiko savo koordinuojančiuoju vadovu, tuo tarpu suvienytos tarpinės būtybės po 1-2-3 pirmojo išvykimo tam, jog taptų vienu iš tų dvidešimt keturių patarėjų, iš tikrųjų žvelgia į vienas kitą keičiančius vyriausiuosius vadovus kaip į savo planetinius tėvus.

[1253]▼

Nors vyriausiasis vadovas planetoje realios ir asmeninės valdžios neturi, bet kiekvieną dieną jis perduoda dešimtis nurodymų ir sprendimų, kurie visoms su jais susijusioms asmenybėms yra galutiniai. Jis yra daug labiau panašus į tėvišką patarėją negu į techninį valdovą. Tam tikrais atvejais jis veikia taip, kaip veiktų Planetos Princas, bet jo administravimas yra panašesnis į Materialiųjų Sūnų administravimą.

Urantijos vyriausybė Jerusemo tarybose yra atstovaujama sutinkamai su tokiu nurodymu, kuriuo remiantis sugrįžtantis vyriausiasis vadovas tampa sistemos Aukščiausiojo Valdovo Planetos Princų kabineto laikinuoju nariu. Buvo tikimasi tada, kada Makiventa buvo paskirtas vicegerentu Princu, kad jis nedelsiant užims savo vietą Satanijos Planetos Princų taryboje, bet iki šiol šita linkme jis nesiėmė jokių veiksmų.

Viršmaterialioji Urantijos vyriausybė nepalaiko labai glaudžių organiškų ryšių su vietinės visatos aukštesniaisiais padaliniais. Tam tikra prasme, reziduojantis vyriausiasis vadovas atstovauja Salvingtonui, o taip pat ir Jerusemui, nes jis veikia tų dvidešimt keturių patarėjų vardu, kurie tiesiogiai atstovauja Mykolui ir Gabrieliui. Ir būdamas Jerusemo piliečiu, planetos vyriausiasis vadovas gali veikti kaip Sistemos Aukščiausiojo Valdovo atstovas. Žvaigždyno valdžiai tiesiogiai atstovauja vienas Sūnus Vorondadekas, Edentijos stebėtojas.

4. STEBĖTOJAS NUO PAČIŲ AUKŠTŲJŲ

Urantijos suverenumą dar labiau komplikuoja ir tai, jog netrukus po planetinio maišto planetinė valdžia vienašališkai buvo paimta į Norlatiadeko vyriausybės rankas. Urantijoje tebėra reziduojantis vienas Sūnus Vorondadekas, Edentijos stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų ir, tiesiogiai nevaldant Mykolui, planetinio suverenumo įgaliotinis. Dabartinis stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų (ir vienu metu buvęs regentas) yra dvidešimt trečiasis šitokiu būdu tarnaujantis Urantijoje.

Yra tam tikros planetinių problemų grupės, kurias vis dar tebereguliuoja Edentijos Patys Aukštieji, jų atžvilgiu jurisdikcija buvo perimta Liuciferio maišto metu. Šituos reikalus tvarko vienas Sūnus Vorondadekas, Norlatiadeko stebėtojas, kuris labai glaudžius konsultacinio pobūdžio ryšius palaiko su planetos prižiūrėtojais. Rasės komisijos nariai yra labai aktyvūs Urantijoje, ir jų įvairių grupių vadovai paprastai būna priskirti prie reziduojančio stebėtojo Vorondadeko, kuris veikia kaip jiems patariantis vadovas.

Krizės atveju vyriausybės tikrasis ir aukščiausiasis vadovas, išskyrus kai kuriuos grynai dvasinius dalykus, būtų šitas Edentijos Sūnus Vorondadekas, dabar vykdamas stebėtojo pareigas. (Šitoje išskirtinai dvasinių problemų srityje ir kai kuriuose grynai asmeniniuose reikaluose, atrodo, jog aukščiausioji valdžia būtų patikėta vadovaujančiam archangelui, kuris yra priskirtas prie tos kategorijos, kuri buvo neseniai įkurta Urantijoje, skyriaus būstinės.)

Stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų yra įgaliotas, savo nuožiūra, perimti planetos valdymą rimtų planetinių krizių metu, ir yra užregistruota, jog Urantijos istorijoje taip buvo atsitikę trisdešimt tris kartus. Tokiais periodais stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų veikia, kaip Pačių Aukštųjų regentas, turėdamas neabejotiną valdžią visiems tarnams ir visiems administratoriams, gyvenantiems planetoje, išskyrus tiktai archangelų skyriaus organizaciją.

Dėl maišto izoliuotoms planetoms Vorondadekų regentūros nėra specifinis dalykas, nes Patys Aukštieji į apgyvendintų pasaulių reikalus gali įsikišti bet kuriuo metu

žmonių karalysčių reikaluose pateikdami žvaigždyno valdovų aukštesnę išmintį.

5. PLANETINIS VALDYMAS

Realų Urantijos administravimą iš tikrųjų sunku apibūdinti. Nėra jokio oficialaus valdymo, kuris remtųsi visatos organizavimo principais, tokiais, kaip atskiri įstatymų leidimo, vykdymo, ir teismo skyriai. Dvidešimt keturi patarėjai yra arčiausia to, kas yra planetinio valdymo įstatymų leidžiamoji atšaka. Vyriausiasis vadovas yra laikinas ir patariantis pagrindinis vykdytojas, o veto teisė yra suteikta stebėtojų nuo Pačių Aukštųjų. Ir planetoje absoliučiai nėra jokios aukščiausiosios teisminės valdžios – tikrai sutaikančiosios komisijos.

Didžiąją dalį problemų, kurios yra susijusios su serafimais ir tarpinėmis būtybėmis, tarpusavio sutarimo dėka, sprendžia vyriausiasis vadovas. Bet, išskyrus tuomet, kada paskelbiami dvidešimt keturių patarėjų mandatai, dėl visų jo nurodymų galima su apeliacija kreiptis į sutaikymo komisijas, į vietinę valdžią, sudarytą planetos veikimui, arba net į Satanijos Sistemos Aukščiausiąjį Valdovą.

Planetos Princo materialaus personalo ir Adominio Sūnaus ir Dukros materialaus režimo nebuvimą iš dalies kompensuoja ypatingas serafimų tarnavimas ir neįprasta tarpinių būtybių tarnystė. Planetos Princo nebuvimą veiksmingai kompensuoja archangelų, stebėtojų nuo Pačių Aukštųjų, ir vyriausiojo vadovo trivienis buvimas.

Šitas gana laisvai organizuotas ir tam tikra prasme asmeniškai administruojamas planetos valdymas yra efektyvesnis negu buvo tikėtasi dėl laiką taupančios archangelų pagalbos ir dėl jų visą laiką parengtos grandinės, kuri taip dažnai yra panaudojama planetinių nepaprastųjų situacijų ir administracinių sunkumų metu. Formaliai, Norlatiadeko grandinėse planeta vis dar tebėra dvasiškai izoliuota, bet nepaprastosios situacijos atveju dabar šitos kliūtys galima išvengti panaudojant archangelų grandinę. Aišku, planetos izoliacija turi mažai reikšmės atskiriems mirtingiesiems dėl to, kad Tiesos Dvasia buvo išlieta visiems materialiems kūnams prieš tūkstantį devynis šimtus metų.

Kiekviena administravimo diena Urantijoje prasideda konsultaciniu pasitarimu, kuriame dalyvauja vyriausiasis vadovas, planetos archangelų vadovas, stebėtojas nuo Pačių Aukštųjų, prižiūrintis supernafimas, reziduojančiųjų Gyvybės Nešėjų vadovas, ir pakviestieji svečiai iš visatos aukštųjų Sūnų arba iš kai kurių vizituojančiųjų studentų, kuriems tuo metu gali tekti gyventi planetoje.

Vyriausiojo vadovo tiesioginį administracinį kabinetą sudaro dvylika serafimų, kurie eina specialiųjų angelų, veikiančių kaip planetos vystymosi ir stabilumo betarpiški viršžmogiškieji reguliuotojai, dvylikos grupių vadovų pareigas.

6. PLANETINĖS PRIEŽIŪROS PAGRINDINIAI SERAFIMAI

Kada pirmasis vyriausiasis vadovas atvyko į Urantiją, tuo pačiu metu, kai buvo išlieta Tiesos Dvasia, tada jį lydėjo specialiųjų serafimų, Serafingtono absolventų, dvylika korpusų, kurie nedelsiant buvo paskirti į kai kurias specialias planetinio tarnavimo sritis. Šitie išaukštinti angelai yra žinomi kaip planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai ir, be planetinio

[1255]▼

stebėtojo Paties Aukštojo kontrolės iš viršaus, yra tiesiogiai pavaldūs reziduojančiam vyriausiajam vadovui.

Nors šitų dvylikos angelų grupių veiklą apskritai prižiūri reziduojantis vyriausiasis vadovas, bet jų veiklai tiesiogiai vadovauja serafinė taryba, kurią sudaro dvylika narių, tie, kurie eina vadovo pareigas kiekvienoje grupėje. Šita taryba taip pat veikia ir kaip reziduojančio vyriausiojo vadovo savanoriškas kabinetas.

Kaip planetinis serafimų vadovas aš pirmininkauju šitoje serafinių vadovų taryboje, ir aš esu savanoris pirminės kategorijos supernafimas, tarnaujantis Urantijoje kaip planetos angeliškųjų gausybių kažkada buvusio vadovo, kuris nusikalto Kaligastijos atsiskyrimo laikais, perėmėjas.

Planetinės priežiūros pagrindinių serafimų dvylika korpusų Urantijoje veikia šitaip:

1. *Epochiniai angelai*. Tai yra dabartinio amžiaus angelai, šios dieviškosios tvarkos grupė. Šitiems dangiškiešiams tarnams yra patikėta kiekvienos kartos reikalų priežiūra iš viršaus ir vadovavimas, nes jie yra sukurti taip, kad atitiktų to amžiaus, kuriame jie atsiduria, mozaiką. Dabartinis epochinių angelų korpusas tarnaujantis Urantijoje yra trečioji grupė, paskirta planetai dabartinės dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

2. *Pažangos angelai*. Šitiems serafimams yra patikėta užduotis inicijuoti vienas po kito einančių visuomeninių amžių evoliucinę pažangą. Jie skatina evoliuciniams tvariniams įgimtą pažangios krypties vystymąsi; jie be perstojo dirba tam, jog padarytų viską taip, kaip turėtų būti. Dabar budinti grupė yra antroji, kuri buvo paskirta į planetą.

3. *Religiniai sargai*. Jie yra "bažnyčių angelai," nuoširdūs kovotojai dėl to, kas yra ir kas buvo. Jie atkakliai stengiasi palaikyti idealus to, kas yra išlikę, kad moralinės vertybės būtų saugiai perduodamos iš vienos epochos į kitą. Jie kontroliuoja pažangos angelus, visą laiką stengdamiesi perteikti iš vienos kartos į kitą nesunaikinamas vertybes iš senųjų ir pereinančių formų į naujus ir dėl to mažiau stabilizuotus minties ir elgesio modelius. Šitie angelai iš tikrųjų varžosi dėl dvasinių formų, bet jie nėra tas šaltinis, iš kurio kyla ultrasektantiškumas ir apsimetėlių religininkų beprasmiškai vienas kitam prieštaraujantys padalinimai. Tas korpusas, kuris Urantijoje veikia dabar, yra penktasis taip tarnaujantis.

4. *Nacijų gyvenimo angelai.* Tai yra "trimitų angelai," Urantijos nacionalinio gyvenimo politinių įvykių reguliuotojai. Dabar veikianti grupė, kuri iš viršaus kontroliuoja tarptautinius santykius, yra ketvirtasis korpusas, kuris taip tarnauja planetoje. Būtent ypač šito serafinio skyriaus tarnystės dėka "Patys Aukštieji valdo žmonių karalystėse."

5. *Rasių angelai.* Jie yra tie, kurie dirba tam, jog išsaugotų evoliucines laiko rases, nepriklausomai nuo jų politinių kliuvinių ir religinių grupuočių. Urantijoje yra devynių žmogiškųjų rasių, kurios susimaišiusios ir susijungusios tapo dabartinių laikų žmonėmis, liekanos. Šitie serafimai yra glaudžiai susiję su rasių komisijos narių veikimu, o toji grupė, kuri Urantijoje veikia dabar, yra pirminis korpusas, kuris buvo paskirtas į planetą iš karto po Pentakosto dienos.

6. *Ateities angelai.* Tai yra angelai projektuotojai, kurie prognozuoja ateities amžių ir planuoja, kaip įgyvendinti naujos ir besivystančios

[1256]▼

dieviškosios tvarkos geresnius dalykus; jie yra viena po kitos einančių erų architektai. Dabar planetoje esanti grupė šitaip veikia nuo dabartinės dieviškosios tvarkos pradžios.

7. *Švietimo angelai.* Dabar Urantijai padeda serafimų, atsidavusių planetos švietimo puoselėjimui, trečiasis korpusas. Šitie angelai užsiima protiniu ir moraliniu individų, šeimų, grupių, mokyklų, bendruomenių, nacijų, ir ištisu rasių mokymu.

8. *Sveikatos angelai.* Jie yra tie serafiniai darbininkai, kurie yra paskirti padėti toms mirtingųjų agentūroms, kurios yra pasišventusios tam, jog puoselėtų sveikatą ir užkirstų kelią ligoms. Dabartinis korpusas yra šeštoji grupė, kuri tarnauja šitos dieviškosios tvarkos laikotarpiu.

9. *Šeimos serafimai.* Urantija dabar naudoja angeliškųjų tarnų, pasišventusių šeimos, žmogiškosios civilizacijos pagrindinio instituto, išsaugojimui ir vystymui, penktosios grupės tarnystę.

10. *Pramonės angelai.* Šita serafinė grupė yra susijusi su Urantijos tautų pramoninio vystymo skatinimu ir ekonominių sąlygų gerinimu. Po Mykolo savęs padovanojimo šitas korpusas buvo pakeistas septynis kartus.

11. *Pramogų angelai.* Tai yra tie serafimai, kurie puoselėja žaidimo, humoro, ir poilsio vertybes. Jie visą laiką stengiasi žmogaus laisvalaikio pramogas iškelti į aukštesnį lygį ir šitaip skatinti žmogiškojo laisvalaikio naudingesnę panaudojimą. Dabartinis korpusas yra šitos kategorijos trečiasis, tarnaujantis Urantijoje.

12. *Viršžmogiškojo tarnavimo angelai.* Tai yra angelų angelai, tai yra tie serafimai, kurie yra paskirti tarnauti visai kitai viršžmogiškajai gyvybei planetoje, laikinai ar nuolatinei. Šitas korpusas tarnauja nuo dabartinės dieviškosios tvarkos pradžios.

Kada šitos pagrindinių serafimų grupės nesutaria dėl planetos politikos ar procedūros reikalų, tada jų nesutarimus paprastai sprendžia vyriausiasis vadovas, bet dėl visų jo nurodymų galima pateikti apeliaciją sutinkamai su tų problemų, dėl kurių nesutariama, pobūdžiu ir rimtumu.

Nė viena iš šitų angeliškųjų grupių tiesiogiai ar savavališkai savosios paskirties sferos nekontroliuoja. Jos negali iki galo reguliuoti savo veiklos atitinkamos sferos reikalų, bet gali manipuliuoti ir iš tikrųjų manipuliuoja planetos sąlygas ir taip sujungia aplinkybes tam, kad palankiai paveiktų žmogiškosios veiklos sferas, prie kurių jos yra priskirtos.

Planetinės priežiūros pagrindiniai serafimai panaudoja daug agentūrų tam, jog įvykdytų savo užduotis. Jie veikia kaip pasikeitimo idėjomis centrai, proto centruotojai, ir projektų propaguotojai. Nors jie negali žmogiškajam protui įteigti naujų ir aukštesnių sampratų, bet dažnai jie veikia tam, jog suaktyvintų kokį nors aukštesnį idealą, kuris jau yra atsiradęs žmogiškajame intelekto.

Bet greta šitų teigiamos veiklos didelės dalies priemonių, pagrindiniai serafimai planetos pažangą nuo gyvybiškai rimto pavojaus apdraudžia tuo, jog mobilizuoja, moko, ir palaiko rezervinį likimo korpusą. Šitų rezervistų pagrindinė funkcija yra užkirsti kelią evoliucinio vystymosi žlugimui; jie yra tos priemonės, kurias dangiškosios jėgos parūpino tam, jog būtų apsisaugota nuo netikėtumų; jie yra tie garantai, kad neištiktų katastrofa.

[1257]▼

7. REZERVINIS LIKIMO KORPUSAS

Rezervinį likimo korpusą sudaro gyvi vyrai ir moterys, kurie yra priimti į pasaulio reikalų viršžmogiškojo valdymo specialią tarnystę. Šitą korpusą sudaro kiekvienos kartos vyrai ir moterys, sferos dvasinių reguliuotojų parinkti tam, jog padėtų pasireikšti gailestingumo ir išminties tarnystei laiko vaikams evoliuciniuose pasauliuose. Įgyvendinant kilimo planų reikalus yra įprasta šituos mirtinguosius valios tvarinius pradėti naudoti kaip ryšininkus tuoj pat, kada tik jie tampa pakankamai kompetentingi ir verti pasitikėjimo tam, kad imtųsi tokių pareigų. Todėl, kada tik vyrai ir moterys pasirodo žemiškojo veikimo arenoje, turėdami pakankamą protinį sugebėjimą, adekvatų moralinį statusą, ir reikiamą dvasingumą, tada jie būna greitai paskiriami į planetinių asmenybių atitinkamą dangiškąją grupę kaip žmogiškieji ryšininkai, mirtingieji padėjėjai.

Kada žmogiškosios būtybės yra pasirenkamos planetiniais likimo saugotojais, kada jos tampa pagrindiniais individais tuose planuose, kuriuos įgyvendina pasaulio administratoriai, tada planetinis serafimų vadovas patvirtina jų laikiną priskyrimą prie serafinio korpuso ir paskiria asmeninius likimo sargus, kad tarnautų su šitais mirtingaisiais rezervistais. Visi rezervistai turi savimoningus Derintojus ir didžioji jų dauguma veikia intelektualaus pasiekimo

ir dvasinio laimėjimo aukštesniuose kosminiuose apskritimuose.

Sferos mirtingieji tarnystei rezerviniame likimo korpuse apgyvendintuose pasauliuose pasirenkami dėl:

1. Ypatingo sugebėjimo tam, jog būtų slapta parengiami įvairioms galimoms nepaprastųjų situacijų misijoms įgyvendinant pasaulio reikalų įvairią veiklą.

2. Iš visos širdies atsidavimo kokiame nors ypatingam visuomeniniam, ekonominiam, politiniam, dvasiniam, ar kitokiam reikalui, papildytam noru tarnauti be žmogiškojo pripažinimo ar atlygio.

3. Turėjimo tokio Minties Derintojo, kuris būtų nepaprastai visapusiškas ir galbūt turėtų ikiurantinį patyrimą, kaip susidoroti su planetiniais sunkumais ir kaip tvarkytis su pasauliui gresiančiomis nepaprastosiomis situacijomis.

Planetinės dangiškosios tarnystės kiekviena sritis turi teisę turėti ryšio korpusą, sudarytą iš šitų mirtingųjų rezervistų. Vidutiniame apgyvendintame pasaulyje yra naudojama septyniasdešimt atskirų likimo korpusų, kurie yra glaudžiai susieti su pasaulio reikalų dabartiniu viršžmogiškuoju tvarkymu. Urantijoje yra dvylika rezervinių likimo korpusų, po vieną kiekvienai serafinės priežiūros grupei.

Urantijoje dvylika likimo rezervistų grupių yra sudarytos iš sferos mirtingųjų gyventojų, kurie buvo paruošti daugeliui kritinių situacijų žemėje, ir yra laikomos parengtyje tam, jog veiktų galimų nepaprastųjų situacijų planetoje atveju. Šitame jungtiniame korpuse dabar yra 962 asmenys. Mažiausiame korpuse yra 41 narys, o didžiausią korpusą sudaro 172 nariai. Išskyrus mažiau negu dvi dešimtis kontaktuojančiųjų asmenybių, šitos unikalios grupės nariai visiškai nieko nežino apie savo parengimą veikti kokių nors planetinių krizių metu. Šituos mirtinguosius rezervistus parenka tas korpusas, kuriam jie būna atitinkamai priskirti, ir juos vienodai rengia ir ruošia giluminio proto lygyje bendru Minties Derintojo ir serafinio sargo tarnystės metodu. Dažnai šiame nesąmoningame mokyme dalyvauja didelis skaičius kitų dangiškųjų asmenybių, ir viso šito specialaus parengimo metu vertingą ir neįkainojamą pagalbą suteikia tarpinės būtybės.

[1258]▼

Didelėje dalyje pasaulių geriau pritaikyti antriniai tarpiniai tvariniai gali pasiekti skirtingą kontakto laipsnį su kai kurių palankaus susiformavimo mirtingųjų Minties Derintojais, sumaniai įsiskverbdami į tuos protus, kurių viduje yra apsigyvenę pastarieji. (Ir būtent kaip tik tokios sėkmingos kosminių suderinimų kombinacijos dėka Urantijoje anglų kalba buvo materializuoti šitie apreiškimai.) Tokie evoliucinių pasaulių mirtingieji, su kuriais potencialiai galima kontaktuoti, yra mobilizuojami į gausybę rezervinių korpusų, ir, būtent, iki tam tikro laipsnio, šitų į priekį žvelgiančių asmenybių mažų grupių dėka yra vystoma dvasinė civilizacija ir Patys Aukštieji gali valdyti žmonių karalystėse. Šitų likimo rezervinių korpusų vyrai ir moterys šitokiu būdu skirtingo laipsnio ryšius su savo Derintojais palaiko tarpinių būtybių įsiterpiančio tarnavimo dėka;

bet apie šituos pačius mirtinguosius jų bičiuliai mažai ką žino, išskyrus tas retas nepaprastas visuomenines situacijas ir dvasines krizes, kurių metu šitos rezervinės asmenybės veikia tam, jog užkirstų kelią evoliucinės kultūros žlugimui arba gyvosios tiesos šviesos išnykimui. Urantijoje šitie likimo rezervistai retai kada buvo išliaupsinti žmogiškosios istorijos puslapiuose.

Rezervistai nesąmoningai veikia kaip esminės planetinės informacijos saugotojai. Labai dažnai, rezervistui mirštant, kai kurie gyvybiškai svarbūs duomenys iš mirštančiojo rezervisto proto yra perkeliami į jaunesnįjį perėmėją šių dviejų Minties Derintojų ryšio dėka. Be jokios abejonės, kas susiję su šituo rezerviniu korpusu, tai Derintojai veikia ir daugeliu kitokių būdų, kurie mums nėra žinomi.

Urantijoje rezervinis likimo korpusas, nors ir neturi savo nuolatinio vadovo, bet iš tikrųjų turi savo nuolatinę tarybą, iš kurių susideda jo valdymo struktūra. Tarp jų yra juridinė taryba, istoriskumo reikalų taryba, politinio suverenumo taryba, ir daugelis kitų. Kartas nuo karto, sutinkamai su korpuso struktūra, viso rezervinio korpuso nominalius vadovus (mirtinguosius) specifiniam veikimui paskiria šitos nuolatinės tarybos. Tokių rezervistų valdymo trukmė paprastai trunka vos keletą valandų tol, kol yra užbaigiama, kokia nors specifinė užduotis, kurią reikia vykdyti tuo metu.

Urantijos rezervinis korpusas daugiausia narių turėjo Adomitų ir anditų laikais, bet jis nuolat mažėjo, vis labiau silpstant violetiniam kraujui, ir mažiausias narių skaičius buvo maždaug Pentakosto metu, ir nuo to laiko rezervinio korpuso narių skaičius stabiliai gausėjo.

(Visatos-sąmonės piliečių kosminis rezervinis korpusas Urantijoje dabar turi daugiau negu vieną tūkstantį mirtingųjų narių, kurių kosminės pilietybės suvokimas toli pranoksta jų žemiškosios buveinės sferą, bet man yra uždrausta atskleisti šitos unikalios gyvų žmogiškųjų būtybių grupės veikimo tikrąjį pobūdį.)

Urantijos mirtingieji neturėtų leisti, kad jų pasaulio santykinė dvasinė izoliacija nuo kai kurių vietinės visatos grandinių sukeltų kosminio apleidimo arba planetinio našlaitiškumo jausmą. Planetoje veikia pasaulio reikalų ir žmogiškųjų likimų labai konkreti ir efektyvi viršžmogiškoji priežiūra.

Bet tai yra tiesa, kad jūs galite turėti, geriausiu atveju, tikrai menką supratimą apie idealų planetos valdymą. Nuo pat ankstyvųjų Planetos Princo laikų, Urantija kentėjo dėl klaidų, padarytų vykdant pasaulio augimo ir rasinio vystymosi dieviškąjį planą. Satanijos ištikimi apgyvendinti pasauliai nėra valdomi taip, kaip yra valdoma Urantija. Nepaisant šito, palyginus su kitais izoliuotais pasauliais, jūsų planetinės vyriausybės nebuvo labai prastesnės; tikrai vienas arba du pasauliai galima sakyti yra blogesni, o keletas kitų gali būti šiek tiek geresni, bet didžioji dalis yra lygiai tokia pačiame išsivystymo lygyje, kaip ir jūs.

[1259]▼

Atrodo, jog vietinėje visatoje niekas nežino, kada pasibaigs planetinio administravimo nestabili būseną. Nebadono Melkizedekai yra linkę laikytis tokios nuomonės, jog mažai kas keisis planetos vyriausybėje ir administravime iki Mykolo antrojo asmeninio atvykimo į Urantiją. Be jokios abejonės šituo metu, jeigu ne anksčiau, planetos valdyme bus įgyvendinti didžiuliai pakitimai. Bet kai dėl pasaulio administravimo tokių modifikacijų pobūdžio, tai atrodo, jog niekas negali to net ir numanyti. Per visą Nebadono visatos apgyvendintų pasaulių istoriją nebuvo nė vieno precedento, kad atsitiktų toks įvykis. Tarp tų daugelio dalykų, susijusių su Urantijos valdymu ateityje, kuriuos sunku suprasti, vienas iš ryškiausių yra archangelų grandinės ir jų skyriaus būstinės dislokavimas šioje planetoje.

Jūsų izoliuotas pasaulis visatos pasitarimuose nėra pamirštas. Urantija nėra kosminė našlaitė, praradusi garbę dėl nuodėmės ir atstumta nuo dieviškosios globos dėl maišto. Iš Uversos iki Salvingtono ir žemyn iki Jerusemo, net Havonoje ir Rojuje, visi žino, kad mes esame čia; ir jūs, mirtingieji, dabar gyvenantys Urantijoje, esate lygiai taip pat su meile puoselėjami ir lygiai taip pat ištikimai prižiūrimi tartum šios sferos niekada nebūtų išdavęs neištikimas Planetos Princas, ir dar daugiau. Per amžius tai yra teisinga "Pats Tėvas myli jus."

[Pateikė Serafimų, dislokuotų Urantijoje, Vadovas.]

[1260]▼

115 DOKUMENTAS

AUKŠČIAUSIOJI BŪTYBĖ

SU Dievu Tėvu, sūnystė yra tas didis ryšys. Su Dievu Aukščiausiuoju, pasiekimas yra ta būtina sąlyga statuso atžvilgiu – kiekvienas turi padaryti kažką, o taip pat būti kažkas.

1. SĄVOKŲ RIBŲ SANTYKINUMAS

Daliniai, neužbaigti, ir besivystantys intelektai pagrindinėje visatoje būtų bejėgiai, nesugebėtų suformuluoti nė vieno racionalios minties modelio, jeigu nebūtų kokio nors proto, aukšto ar žemo, įgimto sugebėjimo formuluoti tokius *visatos rėmus*, kuriuose ir būtų mąstoma. Jeigu protas negali suvokti išvadų, jeigu jis negali išsiskverbti į pirmines kilmės priežastis, tuomet toks protas neabejotinai išvadas postuluos ir pirmines kilmės priežastis išsigalvos dėl to, kad galėtų turėti loginio mąstymo priemonę šitų proto sukurtų postulatų rėmuose. Ir nors tvarinio mąstymas negali apsieiti be tokių visatos rėmų dėl to, kad vyktų racionalios intelektualios operacijos, bet jos, be išimties, didesniu ar mažesniu laipsniu yra klaidingos.

Koncepciniai visatos rėmai yra tikrai santykinai teisingi; jie yra naudingi pastoliai, kurie galiausiai bus nebereikalingi tada, kada pasklis vis labiau

išplėstas kosminis suvokimas. Tiesos, grožio, ir gėrio, moralės, etikos, pareigos, meilės, dieviškumo, kilmės, egzistencijos, tikslo, likimo, laiko, erdvės, net Dievybės supratimas yra tikrai santykinai teisingas. Dievas yra daug daug daugiau negu Tėvas, bet Tėvas yra žmogaus aukščiausioji Dievo samprata; nežiūrint šito, Tėvo-Sūnaus pavaizdavimą kaip Kūrėjo-tvarinio ryšį išplės tos viršmirtingųjų sampratos apie Dievybę, kurios bus pasiektos Orvontone, Havonoje, ir Rojuje. Žmogus turi mąstyti mirtingojo visatos rėmuose, bet tai nereiškia, kad jis negali įsivaizduoti kitų ir aukštesnių ribų, tarp kurių gali būti mąstoma.

Tam, jog mirtingiesiems visatų visatą būtų galima suvokti lengviau, skirtingi kosminės tikrovės lygiai buvo pavadinti ribiniu, absonitiniu, ir absoliučiu. Iš šitų lygių tikrai absoliutus lygis yra be apribojimų amžinas, tikrai egzistencialus. Absonitai ir ribiniai yra begalybės originalios ir pirminės absoliučios tikrovės vediniai, modifikavimai, apribojimai, ir sumažinimai.

Ribinio valdos egzistuoja Dievo amžinojo tikslo dėka. Ribiniai tvariniai, aukšti ir žemi, gali pasiūlyti, ir yra pasiūlę, svarstymui teorijų apie ribinio būtinybę kosminėje sistemoje, bet iš esmės jis egzistuoja dėl to, nes tokia yra Dievo valia. Visatos negalima paaiškinti, taip pat ir ribinis tvarinys negali racionaliai paaiškinti savo individualios egzistencijos nesiremdamas protėvinių būtybių, Kūrėjų ar tėvų, ankstesniaisiais veiksmais ir anksčiau išreikšta valia.

[1261]▼

2. ABSOLIUTUS PAGRINDAS AUKŠTYBEI

Egzistencialumo požiūriu, negali atsitikti nieko naujo per visas galaktikas, nes begalybės užbaigtumas, neatskiriamas nuo šio AŠ ESU, amžinai yra septyniuose Absoliutuose, funkciškai yra sujungtas trivienybėse, ir yra perduodamai sujungtas trisajungose. Bet dėl to, jog begalybė šitokiu būdu egzistencialiai yra šituose absoliučiuose susivienijimuose, jokių būdų nereiškia, kad būtų neįmanoma įgyvendinti naujų kosminių patirtinių dalykų. Ribinio tvarinio požiūriu, begalybėje yra daug to, kas yra potencialus, daug to, kas priklauso ateities galimybių kategorijai, o ne dabarties aktualybei.

Vertybė yra unikalus visatos tikrovės elementas. Mes nesuvokiame, kaip vertybė bet ko begalinio ir dieviško gali būti padidinta. Bet mes pastebime, jog prasmės gali būti modifikuojamos, jeigu ne didinamos, net ir begalinės Dievybės ryšiuose. Patirtinėms visatoms net ir dieviškąsias vertybes kaip aktualybes padidina išplėstas tikrovės prasmų suvokimas.

Visas visuotinio kūrimo ir evoliucijos planas visuose patiriamuose lygiuose akivaizdžiai yra potencialų pavertimas aktualiais; ir šitoji transmutacija yra vienodai susijusi su erdvės potencijos, proto potencijos, ir dvasinės potencijos sferomis.

Šis akivaizdus metodas, kurio dėka kosmoso galimybės yra paverčiamos aktualia egzistencija, skiriasi iš lygio į lygį, būdamas patirtinė evoliucija ribiniame, ir patirtinis atsiradimas absonite. Egzistenciali begalybė iš tikrųjų yra beribė savo visaapbrėpiamumu, ir šitas pats visaapbrėpiamumas turi, neišvengiamai, apimti net ir galimybę evoliuciniam ribinio patyrimui. Ir galimybė tokiam patirtiniam augimui tampa visatos aktualybe dėka trisajungių

ryšių, kurie pasiekia Aukščiausiąją Būtybę ir kurie yra Aukščiausiojoje Būtybėje.

3. PIRMINIS, AKTUALUS, IR POTENCIALUS

Absoliutus kosmosas konceptualiai yra beribis; apibrėžti šitos pirminės tikrovės dydį ir pobūdį reiškia suteikti apribojimus begalybei ir sumažinti gryną amžinybės sampratą. Supratimas apie tai, kas yra begalinis-amžinas, amžinas-begalinis, yra beribis laipsniu ir absoliutus faktas. Urantijos praeityje, dabartyje, ar ateityje nėra nė vienos kalbos tam, jog būtų įmanoma adekvačiai išreikšti begalybės tikrovę ar tikrovės begalybę. Žmogus, ribinis tvarinys begaliniame kosmose, turi pasitenkinti tos berybės, bekraštės, niekada neprasidedančios, niekada nesibaigiančios egzistencijos, kurios suvokimas iš tikrųjų pranoksta jo sugebėjimą, iškreiptais atspindžiais ir sumažintomis sampratomis.

Žmogus niekada negali turėti ir vilties, jog kada nors suvoks Absoliuto sąvoką, nemėgindamas iš pradžių sulaužyti tokios tikrovės vienybės. Protas vienija visas skirtybes, bet kai tokių skirtybių kaip tik nėra, tada protas nebeturi jokio pagrindo, kuriuo remdamasis mėgintų formuluoti suprantamas sąvokas.

Pirmapradžiam begalybės sąstingui reikalinga segmentacija prieš tai, kada žmogus mėgins ją suvokti. Begalybėje yra tokia vienybė, kuri šituose dokumentuose buvo išreikšta kaip šis AŠ ESU – pirmaeilis tvarinio proto postulatų. Bet tvarinys niekada negali suvokti, kaip gi yra taip, jog šitoji vienybė tampa dualybe, trivienybe, ir įvairove, ir vis tiek tebelikdama beribe vienybe. Žmogus susiduria su panašia problema, kada jis ima mąstyti apie nedalomą Trejybės Dievybę kartu su daugiskaitiniu Dievo įsameninimu.

[1262]▼

Būtent tik tai žmogaus nutolimas nuo begalybės ir yra priežastis to, jog šita sąvoka turi būti išreikšta vienu žodžiu. Nors begalybė iš vienos pusės yra VIENYBĖ, bet iš kitos pusės ji yra ĮVAIROVĖ be galo ar ribų. Begalybė, kaip ją stebi ribiniai protingi tvariniai, yra tvarinio filosofijos ir ribinės metafizikos maksimalus paradoksas. Nors žmogaus dvasinė prigimtis garbinimo patyrimu veržiasi aukštin pas Tėvą, kuris yra begalinis, bet žmogaus intelektualaus suvokimo potencialą maksimaliai išseikvoja maksimali samprata apie Aukščiausiąją Būtybę. Už Aukščiausiojo ribų, sampratos vis didesne dalimi yra vardai; vis mažesniu laipsniu jos yra tikrieji realybės įvardijimai; vis daugiau ir daugiau jos iš tikrųjų tampa tvarinio ribinio supratimo projekcija į tai, kas yra viršribinis.

Absoliutaus lygio viena pagrindinė koncepcija apima trijų aspektų postulatą:

1. *Pirminį*. Pirmojo Šaltinio ir Centro, šio AŠ ESU kaip šaltinio pasireiškimo, iš kurio ir kyla visa tikrovė, beribę koncepciją.

2. *Aktualq.* Aktualybės trijų Absoliutų sąjungą, Antrąją, Trečiąją, ir Rojaus Šaltinius ir Centrus. Šita Amžinojo Sūnaus, Begalinės Dvasios, ir Rojaus Salos trisąjunga sudaro Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo aktualų atskleidimą.

3. *Potencialq.* Trijų potencialumo Absoliutų – Dievybės, Beribio, ir Visuotinio Absoliutų – sąjungą. Šita egzistencialaus potencialumo trisąjunga sudaro Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo potencialų atskleidimą.

Pirminio, Aktualo, ir Potencialo tarpusavio susivienijimas begalybėje sukelia įsitempimus, dėl ko atsiranda galimybė bet kokiam augimui visatoje, o augimas yra Septinkarčio, Aukščiausiojo, ir Galutiniojo prigimtis.

Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų susivienijime, potencialumas yra absoliutus, tuo tarpu aktualybė yra atsirandanti; Antrojo, Trečiojo, ir Rojaus Šaltinių ir Centrų susivienijime, aktualybė yra absoliuti, tuo tarpu potencialumas yra atsirandantis; Pirmojo Šaltinio ir Centro pirmumo požiūriu, mes negalime pasakyti, jog aktualybė ar potencialumas yra arba egzistuojantis, arba atsirandantis – Tėvas yra.

Laiko požiūriu, Aktualas yra tai, kas buvo ir yra; Potencialas yra tai, kas atsiranda ir bus; Pirminis yra tai, kas yra. Amžinybės požiūriu, skirtumai tarp Pirminio, Aktualo, ir Potencialo nėra tokie akivaizdūs. Šitos trivienybės savybės nėra taip išskiriamos Rojaus-amžinybės lygiuose. Amžinybėje viskas yra – tikrai dar ne viskas buvo atskleista laike ir erdvėje.

Tvarinio požiūriu, aktualybė yra substancija, potencialumas yra sugebėjimas. Aktualybė egzistuoja pačiame centre ir iš jo plinta į periferinę begalybę; potencialumas ateina į vidų iš begalybės periferijos ir susilieja visų daiktų centre. Pirmumas yra tai, kas iš pradžių sukelia, o tada subalansuoja tikrovės kitimo iš potencialų į aktualus ir egzistuojančių aktualų tapimo potencialais ciklo dualistinius judėjimus.

Trys potencialumo Absoliutai veikia grynai amžinajame kosmoso lygyje, dėl to jie niekada nefunkcionuoja kaip tokie ikiabsoliučiuose lygiuose. Tikrovės nusileidžiančiuose lygiuose potencialumo trisąjungiškumas pasireiškia Galutiniajame ir atspindi Aukščiausiąjame. Potencialas gali nesiaktualizuoti laike vienos dalies atžvilgiu kokiame nors ikiabsoliučiam lygyje, bet visumos atžvilgiu to negali būti niekada. Dievo valia iš tikrųjų

[1263]▼

galiausiai dominuoja, nevisada dominuoja individo atžvilgiu, bet būtinai dominuoja visumos atžvilgiu.

Būtent aktualybės trisąjungoje savo centrą turi visa tai, kas egzistuoja kosmose; ar tai būtų dvasia, protas, ar energija, viskas koncentruojasi šitame Sūnaus, Dvasios, ir Rojaus susivienijime. Dvasinio Sūnaus asmenybė yra pagrindinis modelis visoms asmenybėms per visas visas. Rojaus Salos substancija yra pagrindinis modelis, kurio tobulas atskleidimas yra Havona, o tobulėjantis atskleidimas yra supervisatos. Bendrai Veikiantysis vienu ir tuo pačiu metu yra protinis kosminės energijos sužadinimas, dvasinio tikslo konceptualizavimas, ir materialių lygių matematinių priešasčių ir pasekmių integravimas su dvasinio lygio valiniais tikslais ir motyvais. Ribinėje visatoje ir

ribinei visatai Sūnus, Dvasia, ir Rojus funkcionuoja Galutiniajame ir veikia Galutinįjį tiek, kiek jis yra sąlygojamas ir ribojamas Aukščiausiąjame.

(Dievybės) aktualybė yra tai, ko žmogus ieško kildamas į Rojų. (Žmogiškojo dieviškumo) potencialumas yra tai, kuo žmogus išsivysto to ieškojimo metu. Pirminis yra tai, kas padaro įmanomu, jog būtų žmogaus aktualo, žmogaus potencialo, ir žmogaus amžinojo sambūvis ir integracija.

Galutinė kosmoso dinamika yra susijusi su nuolatiniu tikrovės pervedimu iš potencialumo į aktualumą. Teoriškai, tokiai metamorfozei gali būti pabaiga, bet tikrovėje to atsitikti negali, nes tiek Potencialą, tiek ir Aktualą aprėpia Pirminis (AŠ ESU), ir šitas susitapatinimas amžiams padaro neįmanomu tai, jog visatos evoliucinis vystymasis būtų apribotas. Kas tik susitapatina su šiuo AŠ ESU, tas niekada negali patirti vystymosi pabaigos, kadangi šio AŠ ESU potencialų aktualybė yra absoliuti, ir šio AŠ ESU aktualų potencialumas taip pat yra absoliutus. Visada aktualai atvers iki tol neįmanomų potencialų realizavimo naujas magistrales – kiekvienas žmogiškasis sprendimas ne tiktai aktualizuoja naują tikrovę žmogiškajame patyrimo, bet taip pat atskleidžia ir naują sugebėjimą žmogiškajam augimui. Suaugęs žmogus gyvena kiekviename vaike, o morontinis progresuotojas gyvena subrendusiame Dievą pažįstančiame žmoguje.

Augime statika niekada negali atsirasti visuminiame kosmose, kadangi augimui – absoliutiems aktualams – pagrindas yra beribis, ir kadangi augimo galimybės – absoliutūs potencialai – yra neribotos. Praktiniu požiūriu visatos filosofai priėjo išvados, jog nėra tokio dalyko, kaip *pabaiga*.

Apibrėžtu požiūriu, iš tikrųjų, yra daug pabaigų, daug veiklos užbaigimų, bet platesniu požiūriu aukščiausiąjame visatos lygyje, pasibaigimų nėra, yra tiktai perėjimai iš vienos vystymosi fazės į kitą. Pagrindinės visatos esminis chronologiškumas yra susijęs su keliais visatos amžiais, Havonos, supervisatos, ir išorinių visatų amžiais. Bet net ir šitie pagrindiniai vienas po kito einančių ryšių periodai negali būti kas nors daugiau kaip tik santykiniai ženklai nesibaigiančiame amžinybės kelyje.

Tiktai Aukščiausiosios Būtybės tiesos, grožio, ir gėrio baigiamasis įsiskverbimas į priekį žengiančiam tvariniui galėtų atskleisti galutiniojo dieviškumo tas absonitines savybes, kurios glūdi už tiesos, grožio, ir gėrio sampratos lygių.

4. AUKŠČIAUSIOSIOS TIKROVĖS ŠALTINIAI

Bet koks pamąstymas apie Dievo Aukščiausiojo kilmę turi prasidėti nuo Rojaus Trejybės, kadangi Trejybė yra pirminė Dievybė, tuo tarpu Aukščiausiasis yra išvestinė

[1264]▼

Dievybė. Bet koks pamąstymas apie Aukščiausiojo *augimą* turi apimti pamąstymus apie egzistencialias trisjungas, kadangi jos aprėpia visą absoliučią aktualybę ir visą begalinį potencialumą (drauge su Pirmuoju Šaltiniu ir Centru). Ir evoliucinis Aukščiausiasis yra kulminacinė ir asmeniškai valią sukoncentruojanti transmutacija – transformacija – kada potencialai tampa

aktualiais egzistencijos ribiniame lygyje ir šituo lygiu. Tos dvi trisajungos, aktuali ir potenciali, apima augimo tarpusavio ryšių visumą visatose.

Aukščiausiojo šaltinis yra Rojaus Trejybėje – amžinojoje, aktualiojoje, ir nedalomojoje Dievybėje. Aukščiausiasis yra pirmiausia dvasinis asmuo, ir šitas dvasinis asmuo atsiranda iš Trejybės. Bet, antra vertus, Aukščiausiasis yra augimo Dievybė – evoliucinio augimo – ir šitas augimas atsiranda iš tų dviejų trisajungų, aktualiosios ir potencialiosios.

Jeigu sunku suvokti tai, jog šios begalinės trisajungos gali veikti ribiniame lygyje, tuomet pamąstykite apie tai, jog būtent pati jų begalybė turi turėti potencialumą to, kas yra ribinis; begalybė aprėpia visus dalykus, pradedant pačia žemiausia ir labiausiai apribota ribine egzistencija ir baigiant aukščiausiomis ir besąlygiškai absoliučiomis realybėmis.

Suvokti, jog begalinis iš tikrųjų savyje talpina tai, kas yra ribinis, nėra tiek sunku, kiek sunku suprasti tiesiog, kaip gi šitas begalinis faktiškai pasireiškia tam, kuris yra ribinis. Bet Minties Derintojai, gyvenantys mirtingojo žmogaus viduje, yra vienas iš amžinųjų įrodymų, jog net ir absoliutus Dievas (kaip absoliutas) gali užmegzti ir tikrai užmezga tiesioginį ryšį net ir su žemiausiais ir mažiausiais iš visų valių turinčių visatos tvarinių.

Trisajungos, kurios kolektyviai aprėpia aktualą ir potencialą, ribiniame lygyje pasireiškia kartu su Aukščiausiąja Būtybe. Tokio pasireiškimo metodas yra tiek tiesioginis, tiek ir netiesioginis: tiesioginis jis yra tiek, kiek trisajungos ryšiai tiesiogiai atsispindi Aukščiausiojoje Būtybėje, ir netiesioginis jis yra tiek, kiek šie ryšiai kyla atsiradusio absonito lygio dėka.

Aukščiausioji tikrovė, kuri yra visuminė ribinė tikrovė, dinamiškai auga tarp išorinės erdvės beribių potencialų ir beribių aktualų visų daiktų centre. Tokiu būdu ribinė sfera realizuojasi Rojaus absonitinių agentūrų ir laiko Aukščiausųjų Kuriančiųjų Asmenybių bendradarbiavimo dėka. Trijų didžiųjų potencialių Absoliutų apribotų galimybių subrandinimo veiksmas yra Pagrindinės Visatos Architektų ir jų transcendentinių partnerių absonitinis veikimas. Ir kada šitie atsiradimai yra pasiekę tam tikrą subrendimo lygį, tada iš Rojaus pasirodo Aukščiausiosios Kuriančiosios Asmenybės tam, jog ištrauktų į amžius truncančią užduotį, kad besiformuojančias visatas paverstų realiai egzistuojančiomis.

Aukštybės augimas kyla iš trisajungų; Aukščiausiojo dvasinis asmuo kyla iš Trejybės; bet Visagalio jėgos išskirtinės teisės yra grindžiamos Dievo Septinkarčio dieviškumo sėkme, tuo tarpu Visagalio Aukščiausiojo jėgos išskirtinių teisių bendras sujungimas su Dievo Aukščiausiojo dvasiniu asmeniu įvyksta Bendrai Veikiančiojo, kuris Aukščiausiojo protą šitoje evoliucinėje Dievybėje padovanojo kaip jungiamąjį faktorių, tarnavimo dėka.

5. AUKŠČIAUSIOJO RYŠYS SU ROJAUS TREJYBE

Aukščiausiosios Būtybės asmeninė realybė ir jos dvasinė prigimtis absoliučiai priklauso nuo Rojaus Trejybės egzistavimo ir veikimo. Tuo metu,

kai Aukščiausiojo augimą apsprendžia trisajungos ryšiai, tai Dievo Aukščiausiojo dvasinė asmenybė priklauso nuo Rojaus Trejybės, ir kyla iš Rojaus Trejybės, kuri yra amžinai tobulo ir begalinio stabilumo absoliutus centras-šaltinis, aplink kurį vis didesniu laipsniu atsiskleidžia Aukščiausiojo evoliucinis augimas.

Trejybės veikimas yra susietas su Aukščiausiojo veikimu, nes Trejybė veikia visuose (visuminiuose) lygiuose, įskaitant ir Aukštybės veikimo lygį. Bet kaip Havonos amžius užleidžia vietą supervisatų amžiui, lygiai taip ir Trejybės kaip betarpiško kūrėjo matomas veikimas užleidžia vietą Rojaus Dievybių vaikų kūrybiniam veiksmams.

6. AUKŠČIAUSIOJO RYŠYS SU TRISAJUNGOMIS

Aktualybės trisajunga toliau tiesiogiai veikia post-Havonos epochose; Rojaus gravitacija pajungia materialiosios egzistencijos bazinius vienetų, Amžinojo Sūnaus dvasinė gravitacija tiesiogiai veikia dvasinės egzistencijos fundamentalias vertybes, o Bendrai Veikiančiojo proto gravitacija neklystamai sukabina intelektualios egzistencijos visas gyvybiškai svarbias prasmes.

Bet kiekvienam kūrybinio aktyvumo etapui plintant tolyn į išorę per neištyrinėtą erdvę, jis funkcionuoja ir egzistuoja vis labiau ir labiau nutoldamas nuo centrinės vietos – absoliučios Rojaus Salos ir joje gyvenančių begalinių Dievybių – kuriančiųjų jėgų ir dieviškųjų asmenybių tiesioginio veikimo. Todėl, šitie kosminės egzistencijos vienas po kito einantys lygiai ima vis didesniu laipsniu priklausyti nuo įvykių, vykstančių tarp šių trijų begalybės Absoliutų potencialumų ribų.

Aukščiausioji Būtybė aprėpia kosminės tarnystės galimybes, kurios akivaizdžiai nepasireiškia Amžinajame Sūnuje, Begalinėje Dvasioje, arba neasmenėse Rojaus Salos realybėse. Šitas teiginys yra pateikiamas deramai atsižvelgiant į šitų trijų pagrindinių aktualybių absoliutumą, bet Aukščiausiojo augimas remiasi ne tik šiomis Dievybės ir Rojaus aktualybėmis, bet taip pat yra įsitraukęs ir į procesus, vykstančius Dievybės, Visuotinio, ir Beribio Absoliutų viduje.

Aukščiausiasis ne tik auga, kada besivystančių visatų Kūrėjai ir tvariniai siekia panašumo į Dievą, bet šitoji ribinė Dievybė taip pat auga ir dėl to, jog tvarinys ir Kūrėjas įsisavina didžiosios visatos ribines galimybes. Aukščiausiojo judėjimas yra dvigubas: intensyvus link Rojaus ir Dievybės ir ekstensyvus link potencialo Absoliutų beribiškumo.

Dabartiniame visatos amžiuje šitą dualų judėjimą atskleidžia didžiosios visatos besileidžiančiosios ir kylančiosios asmenybės. Aukščiausiosios Kuriančiosios Asmenybės ir visi jų dieviškieji pagalbininkai atspindi Aukščiausiojo išorinį, išsisklaidomąjį judėjimą, tuo tarpu kylantieji piligrimai iš septynių supervisatų pažymi einančią į vidų, susiliejančią Aukštybės tendenciją.

Ribinė Dievybė visada siekia dualistinės sąsajos, nukreiptos į vidų link Rojaus ir jo Dievybių ir į išorę link begalybės ir tų Absoliutų joje. Rojaus-kuriančiojo dieviškumo galingas išsiveržimas, įsmeninamas Sūnuose

Kūrėjuose ir įgaunantis galią energijos kontrolieriuose, rodo milžinišką Aukštybės potvynį, besiveržiantį į išorę į potencialumo sferas, tuo tarpu didžiosios visatos kylančiųjų tvarinių begalinė procesija liudija Aukštybės galingą potvynį į vidų link vienybės su Rojaus Dievybe.

Žmogiškosios būtybės sužinojo, kad judėjimas to, kas yra nematomas, kartais gali būti matomas, stebint jo pasekmes, kurias patiria tas, kas yra matomas; ir mes visatose seniai

[1266]▼

išmokome nustatyti Aukštybės judėjimus ir tendencijas stebėdami tokių evoliucijų pasekmes didžiosios visatos asmenybėse ir modeliuose.

Nors mes nesame įsitikinę, bet manome, jog Aukščiausiasis, kaip Rojaus Dievybės ribinis Atspindys, yra ištraukęs į amžinąjį žengimą į priekį į išorinę erdvę; bet kaip išorinės erdvės trijų Absoliutų potencialų apribojimas, šita Aukščiausioji Būtybė amžinai siekia sąsajos su Rojumi. Ir šitie dualistiniai judėjimai atrodo, jog paaiškina didžiąją dalį pagrindinės veiklos, vykstančios dabartiniu metu organizuotose visatose.

7. AUKŠČIAUSIOJO PRIGIMTIS

Aukščiausiojo Dievybėje Tėvas-AŠ ESU yra pasiekęs santykinai užbaigtą išsilaisvinimą iš tų apribojimų, kurie yra neatskiriami nuo statuso begalybės, būties amžinybės, ir prigimties absoliutumo. Bet Dievas Aukščiausiasis buvo išlaisvintas iš visų egzistencialių apribojimų tiktai paveiktas visuotinio veikimo patirtinių apribojimų. Pasiekęs sugebėjimą patirti, ribinis Dievas taip pat tampa toks, kuriam patyrimas yra būtinas; siekdamas išsivadavimo iš amžinybės, Visagalis susiduria su laiko barjerai; ir Aukščiausiasis galėtų pažinti augimą ir vystymąsi tiktai kaip egzistencijos dališkumo ir prigimties neužbaigtumo pasekmę, būties neabsoliutumą.

Visa tai turi vykti sutinkamai su Tėvo planu, kuris yra paremtas tuo, jog ribinis žengimas į priekį priklauso nuo pastangų, tvarinio pasiekimas priklauso nuo atkaklumo, o asmenybės vystymasis priklauso nuo įtikėjimo. Bet šitaip nustatydamas Aukščiausiojo patyrimą-evoliuciją, Tėvas padarė įmanomu tai, jog ribiniai tvariniai egzistuoti visatose ir, patirtinio žengimo į priekį dėka, kada nors pasiektų Aukštybės dieviškumą.

Įskaitant Aukščiausiąjį ir net Galutinįjį, visa realybė, išskyrus septynių Absoliutų beribes vertybes, yra santykinė. Aukštybės realybė remiasi Rojaus galia, Sūnaus asmenybe, ir Bendrai Veikiančiojo veikimu, bet Aukščiausiojo augimas yra įtrauktas į Dievybės Absoliutą, Beribį Absoliutą, ir Visuotinį Absoliutą. Ir šita sintezuojanti ir vienijanti Dievybė – Dievas Aukščiausiasis – yra įsameninimas to ribinio šešėlio, kurį Rojaus Tėvo, Pirmojo Šaltinio ir Centro, neištiriamos prigimties begalinė vienybė meta per visą didžiąją visatą.

Tokiu laipsniu, koku trisajungos betarpiškai veikia ribiniame lygyje, tokia dalimi jos susisiečia su Aukščiausiuoju, kuris yra toji Dievybė, kuri sukoncentruoja ir kosmiškai susumuoja Absoliuto Aktualo ir Absoliuto Potencialo prigimties ribinius apribojimus.

Manoma, jog Rojaus Trejybė yra absoliuti neišvengiamybė; Septynios Pagrindinės Dvasios yra akivaizdžiai Trejybės neišvengiamybės; Aukščiausiojo galios-proto-dvasios-asmenybės aktualizavimas turi būti evoliucinė neišvengiamybė.

Dievas Aukščiausiasis neatrodo, kad buvo neišvengiamas neapribotoje begalinėje begalybėje, bet atrodo, kad jis toks yra visuose santykinumo lygiuose. Jis yra nepakeičiamas evoliucinio patyrimo centruotojas, susumuotojas, ir įrėmintojas, veiksmingai suvienijantis šito tikrovės suvokimo būdo pasekmes savo Dievybės prigimtyje. Ir atrodo, jog visa tai jis daro tuo tikslu, kad prisidėtų prie to, jog pasirodytų neišvengiamas atsiradimas, Dievo Galutiniojo viršpatyrimas ir viršribinis pasireiškimas.

[1267]▼

Aukščiausiosios Būtybės negalima iki galo suvokti neatsižvelgiant į šaltinį, veikimą, ir likimą: į ryšį su pradžia suteikiančia Trejybe, į veiklos visatą, ir į betarpiško likimo Galutiniją Trejybę.

Evoliucinio patyrimo sumavimo proceso dėka Aukščiausiasis sujungia tą, kuris yra ribinis, su absonitu, lygiai taip, kaip Bendrai Veikiantysis asmenio Sūnaus dieviškąją dvasingumą integruoja su Rojaus modelio nekintamomis energijomis, ir taip, kaip Visuotinio Absoliuto buvimas Dievybės aktyvinimą suvienija su Beribio reaktyvumu. Ir šitoji vienybė turi būti visų daiktų ir visų būtybių Pirmojo Tėvo-Priežasties ir Šaltinio-Modelio pirminės vienybės nenustatyto veikimo atskleidimas.

[Parenė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

[1268]▼

116 DOKUMENTAS

VISAGALIS AUKŠČIAUSIASIS

JEIGU žmogus suprastų, kad jo Kūrėjai – jo betarpiški prižiūrėtojai – nors būdami dieviški, bet tuo pačiu metu taip pat buvo ribiniai, ir, kad laiko ir erdvės Dievas buvo besivystanti ir neabsoliuti Dievybė, tada žemiškosios nelygybės prieštaraivimai nebebūtų gilūs religiniai paradoksal. Religinis itikėjimas tikrai daugiau nebebūtų pardavinėjamas nedorais tikslais tam, kad visuomenėje tarp laimingųjų skatintų pasitenkinimą savimi, tuo tarpu visuomenėje nepriteklus patiriančias nelaimingas aukas tikrai drąsintų stoisškai susitaikyti su padėtimi.

Žvelgiant į nuostabiai tobulas Havonos sferas, tiek protinga, tiek logiška patikėti, kad jas sukūrė tobulas, begalinis, ir absoliutus Kūrėjas. Bet tas pats protas ir toji pati logika priverstų bet kokią sąžiningą būtybę, kada ji žvelgia į Urantijos suirutę, netobulumus, ir neteisingumą, padaryti išvadą, kad jūsų pasaulį sukūrė, ir valdė, Kūrėjai, kurie buvo ikiabsoliutūs, ikibegaliniai, ir netobuli.

Patirtinis augimas numato tvarinio-Kūrėjo partnerystę – Dievo ir žmogaus susivienijimą. Augimas yra patirtinės Dievybės skiriamoji žymė: Havona neaugo; Havona yra ir visada buvo; ji yra egzistenciali, kaip ir amžinieji Dievai, kurie yra jos šaltinis. Bet augimas yra būdingas didžiajai visatai.

Visagalis Aukščiausiasis yra galios ir asmenybės gyvoji ir besivystanti Dievybė. Jo dabartinė sfera, didžioji visata, taip pat yra auganti galios ir asmenybės valda. Jo likimas yra tobulumas, bet jo dabartinis patyrimas turi augimo ir neužbaigto statuso elementų.

Aukščiausioji Būtybė pirmiausia veikia centrinėje visatoje kaip dvasinė asmenybė; toliau didžiojoje visatoje ji veikia kaip Dievas Visagalis, galios asmenybė. Aukščiausiojo trečioji funkcija pagrindinėje visatoje šiuo metu yra nematoma, egzistuoja tik kaip nežinomas proto potencialas. Niekas nežino tiesiog, ką gi atskleis šis trečiasis Aukščiausiosios Būtybės vystymasis. Vieni mano, jog, kada supervisatos įsitvirtins šviesoje ir gyvenime, tada Aukščiausiasis veiks iš Uversos kaip didžiosios visatos visagalis ir patirtinis valdovas, tuo pačiu metu plėsdamas galią kaip išorinių visatų viršvisagalis valdovas. Kiti mąsto, jog Aukštybės trečiasis etapas apims Dievybės pasireiškimo trečiąją lygį. Bet niekas iš mūsų tikrai šito nežino.

1. AUKŠČIAUSIASIS PROTAS

Kiekvieno besivystančio tvarinio asmenybės patyrimas yra Visagalio Aukščiausiojo patyrimo viena iš fazių. Supervisatų kiekvieno fizinio segmento išmintingas pajungimas yra Visagalio Aukščiausiojo augančio

[1269]▼

valdymo dalis. Kūrybinė galios ir asmenybės sintezė yra Aukščiausiojo Proto kūrybinio akstino dalis ir yra vienybės Aukščiausiojoje Būtybėje evoliucinio augimo pati ta esmė.

Aukštybės galios ir asmenybės savybių sąjunga yra Aukščiausiojo Proto veikimas; ir Visagalio Aukščiausiojo užbaigta evoliucija sukurs vieną suvienytą ir asmenę Dievybę – ne kokį nors nestipriai suderintą dieviškųjų savybių susivienijimą. Platesnės perspektyvos požiūriu, be Aukščiausiojo nebus Visagalio, be Visagalio nebus Aukščiausiojo.

Per evoliucinius amžius Aukščiausiojo fizinės energijos potencialas priklauso Septyniems Aukščiausiesiems Energijos Reguluotojams, o intelekto potencialas ilsisi Septyniose Pagrindinėse Dvasiose. Begalinis Protas yra Begalinės Dvasios veikimas; kosminis protas yra Septynių Pagrindinių Dvasių tarnavimas; Aukščiausiasis Protas yra aktualizavimosi procese, susiderinant didžiajai visatai ir funkciškai susivienijant su Dievo Septinkarčio atsiskleidimu ir pasiekimu.

Laiko-erdvės protas, kosminis protas, septyniose supervisatose veikia skirtingai, bet kažkokio nežinomo asociatyvaus metodo dėka jis yra koordinuojamas Aukščiausiojoje Būtybėje. Tai, kaip Visagalis didžiąją visatą

valdo iš viršaus, nėra išimtinai fizinis ir dvasinis valdymas. Septyniose supervisatose pirmiausia jis yra materialus ir dvasinis, bet taip pat yra ir tokių Aukščiausiojo reiškinių, kurie yra tiek intelektualūs, tiek dvasiniai.

Mes iš tikrųjų apie Aukštybės protą žinome mažiau negu apie bet kurią kitą besivystančios Dievybės aspektą. Be abejonės jis veikia per visą didžiąją visatą ir manoma, jog turi veikimo, kuris yra milžiniško laipsnio, pagrindinėje visatoje potencialų likimą. Bet šito mes nežinome: Tuomet, kai fizinis kūnas gali pasiekti užbaigtą augimą ir tuomet, kai dvasia gali pasiekti išsivystymo tobulumą, tai protas niekada nenustoja vystytis – tai begalinio vystymosi patirtinis metodas. Aukščiausiasis yra patirtinė Dievybė ir dėl to niekada nepasiekia proto išsivystymo užbaigtumo.

2. VISAGALIS IR DIEVAS SEPTINKARTIS

Visagalio visatinės galios buvimo atsiradimas sutampa su evoliucinių supervisatų aukštųjų kūrėjų ir kontrolierių pasirodymu kosminio veiksmo arenoje.

Dievas Aukščiausiasis savo dvasines ir asmenybės savybes gauna iš Rojaus Trejybės, bet savo galią aktualizuoja veikiant Sūnums Kūrėjams, Dienų Seniesiems, ir Pagrindinėms Dvasioms, kurių kolektyviniai veiksmai yra jo augančios galios kaip visagalio valdovo septynioms supervisatoms ir septyniose supervisatose šaltinis.

Neapribota Rojaus Dievybė besivystantiems laiko ir erdvės tvariniams yra nesuvokiama. Amžinybė ir begalybė kartu reiškia ir tokį dievybės tikrovės lygį, kurio laiko-erdvės tvariniai suvokti negali. Dievybės begalybė ir suverenumo absoliutumas yra neatskiriami nuo Rojaus Trejybės, o Trejybė yra tokia realybė, kuri kažkuria prasme pranoksta mirtingojo žmogaus supratimą. Laiko-erdvės tvariniams būtinos pirminės priežastys, santykinumai, ir likimai tam, jog suvoktų visatos ryšius ir suprastų dieviškumo prasmės vertybes. Dėl to iš tikrųjų Rojaus Dievybė sumažina ir kitokiais būdais apriboja dieviškumo įsmeninimus, esančius ne-Rojuje, šitaip sukurdamą Aukščiausiuosius Kūrėjus ir jų

[1270]▼

partnerius, kurie visą laiką neša gyvenimo šviesą tolyn ir tolyn nuo jos Rojaus šaltinio tol, kol savo tolimiausią ir gražiausią išraišką ji suranda save padovanojančių Sūnų žemiškojo gyvenimo metu evoliuciniuose pasauliuose.

Šitaip yra kilęs Dievas Septinkartis, kurio vienas po kito einančius lygius mirtingasis žmogus sutinka tokia tvarka:

1. Sūnūs Kūrėjai (ir Kuriančiosios Dvasios).
2. Dienų Senieji.
3. Septynios Pagrindinės Dvasios.

4. Aukščiausioji Būtybė.

5. Bendrai Veikiantysis.

6. Amžinasis Sūnus.

7. Visuotinis Tėvas.

Pirmieji trys lygiai yra Aukščiausieji Kūrėjai; paskutiniai trys lygiai yra Rojaus Dievybės. Aukščiausiasis visą laiką įsiterpia kaip Rojaus Trejybės patirtinis dvasinis įsmeninimas ir kaip Rojaus Dievybių vaikų kūrėjų evoliucinio visagalio galios patirtinis sukoncentravimas. Aukščiausioji Būtybė yra maksimalus Dievybės atskleidimas septynioms supervisatams ir dabartiniame visatos amžiuje.

Mirtingojo logikos metodo dėka galima būtų daryti išvadą, jog Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių kolektyvinių veiksmų patirtinis suvienijimas iš naujo prilygtų Rojaus Dievybės lygiui, bet yra ne taip. Rojaus Dievybė yra egzistenciali Dievybė. Aukščiausieji Kūrėjai, savo galios ir asmenybės dieviškojoje vienybėje, sudaro ir išreiškia patirtinės Dievybės naują galios potencialą. Ir šitas patirtinės kilmės galios potencialas būtinai ir neišvengiamai sudaro sąjungą su iš Trejybės kilusia patirtine Dievybe – Aukščiausiąja Būtybe.

Dievas Aukščiausiasis nėra Rojaus Trejybė, taip pat jis nėra nė vienas iš tų supervisatų Kūrėjų, nėra jis ir visi tie supervisatų Kūrėjai, kurių funkcinė veikla tikrai sintezuoja jo visagalę besivystančią galią. Dievas Aukščiausiasis, nors yra kilęs iš Trejybės, bet evoliuciniais tvariniais kaip galios asmenybė pasireiškia tiktai per Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių koordinuotą veikimą. Visagalis Aukščiausiasis dabar aktualizuojasi laike ir erdvėje per Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių veiklą, net ir taip, kaip Bendrai Veikiantysis amžinybėje akimirksniu atsirado Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus valia. Šitos Dievo Septinkarčio pirmųjų trijų lygių būtybės yra Visagalio Aukščiausiojo galios pati ta prigimtis ir pats tas šaltinis; dėl to jos visą laiką turi lydėti ir paremti jo administracinius aktus.

3. VISAGALIS IR ROJAUS DIEVYBĖ

Rojaus Dievybės ne tik tiesiogiai veikia savosiose gravitacinėse grandinėse per visą didžiąją visatą, bet jos taip pat funkcionuoja per savo įvairias agentūras ir kitus pasireiškimus, tokius, kaip:

1. *Trečiojo Šaltinio ir Centro proto koncentravimus.* Energijos ir dvasios ribines sferas tiesiogine prasme laiko draugėje Bendrai Veikiančiojo proto buvimai. Tai yra tiesa, pradedant nuo Kuriančiosios Dvasios vietinėje visatoje, einant per supervisatos Atspindinčiąsias Dvasias, ir baigiant Pagrindinėmis Dvasiomis

didžiojoje visatoje. Proto grandinės, pasklindančios iš šitų skirtingų proto sukoncentravimų, rodo tvarinio pasirinkimo kosminę areną. Protas yra elastinga realybė, kurią tvariniai ir Kūrėjai gali taip lengvai manipuliuoti; ji yra toji gyvybiškai svarbi grandis, kuri sujungia materiją ir dvasią. Trečiojo Šaltinio ir Centro proto dovana suvienija Dievo Aukščiausiojo dvasinį asmenį su evoliucinio Visagalio patirtine galia.

2. *Antrojo Šaltinio ir Centro asmenybės atskleidimus.* Bendrai Veikiančiojo proto buvimai dieviškumo dvasią suvienija su energijos modeliu. Amžinojo Sūnaus ir jo Rojaus Sūnų save padovanojantys išsikūnijimai, iš esmės, Kūrėjo dieviškąją prigimtį sujungia su tvarinio besivystančia prigimtimi. Aukščiausiasis yra tiek tvarinys, tiek kūrėjas; jo galimybę būti tokiam atskleidžia Amžinojo Sūnaus ir jo partnerių ir jam pavaldžių Sūnų savęs padovanojimo veiksmai. Save padovanojančios sūnystės kategorijos, Mykolai ir Avonalai, iš tikrųjų savo dieviškąsias savybes padidina bona fide tvarinio savybėmis, kurios būna tapusios jų savybėmis, kada jie gyvena realų tvarinio gyvenimą evoliuciniuose pasauliuose. Kada dieviškumas tampa panašus į žmogiškumą, tada nuo šito ryšio yra neatskiriama tokia galimybė, jog žmogiškumas gali tapti dieviškas.

3. *Pirmojo Šaltinio ir Centro viduje gyvenančius buvimus.* Protas dvasinius priežastingumus suvienija su energijos reakcijomis; savęs padovanojimo tarnystė dieviškumo nusileidimus suvienija su tvarinių kilimais; o Visuotinio Tėvo viduje gyvenantys fragmentai besivystančius tvarinius realiai suvienija su Dievu Rojuje. Yra daug tokių Tėvo buvimų, kurie gyvena asmenybių gausių kategorijų viduje, o mirtingajame žmoguje šitie Dievo dieviškieji fragmentai yra Minties Derintojai. Šie Paslaptieji Pagalbininkai žmogiškosioms būtybėms yra tai, kas Aukščiausiajai Būtybei yra Rojaus Trejybė. Derintojai yra absoliutūs pamatai, ir ant šitų absoliučių pamatų dėl pasirinkimo laisva valia gali išsivystyti dieviškoji realybė, turinti įamžintojo prigimtį, užbaigtojo prigimtį žmogaus atveju, Dievybės prigimtį Dieve Aukščiausiajame.

Rojaus sūnystės kategorijos tvarinio savęs padovanojimui šituos dieviškuosius Sūnus įgalina savo asmenybės praturtinti tuo, kad jie įgauna visatos tvarinių realią prigimtį, tuo tarpu tokie savęs padovanojimui patiems tvariniams būtinai atskleidžia dieviškumo pasiekimo Rojaus kelią. Visuotinio Tėvo Derintojų padovanojimui jį įgalina laisvą valią turinčių tvarinių asmenybės patraukti į save. Ir visuose šituose ryšiuose Bendrai Veikiantysis ribinėse visatose yra amžinai esantis proto tarnavimo šaltinis, kurio dėka ir vyksta visos šitos veiklos.

Šituo būdu ir daugeliu kitų būdų Rojaus Dievybės tikrai dalyvauja laiko evoliucijose, kada atsiskleidžia skriejančiose erdvės planetose, ir kada jos kulminaciją pasiekia atsirandant visos evoliucijos pasekminei Aukščiausiojo asmenybei.

4. VISAGALIS IR AUKŠČIAUSIEJI KŪRĖJAI

Aukščiausiojo Visumos vienybė priklauso nuo progresinio ribinių dalių suvienijimo; Aukščiausiojo aktualizavimasis kyla iš aukštybės faktorių – visatų kūrėjų, tvarinių, intelektų, ir energijų – pačių tų suvienijimų, ir yra jų produktas.

[1272]▼

Per tuos amžius, kada Aukštybės suverenumas patiria savo vystymąsi laike, Aukščiausiojo visagalė galia yra priklausoma nuo Dievo Septinkarčio dieviškumo veiksmų, tuo tarpu atrodo yra ypatingai artimas ryšys tarp Aukščiausiosios Būtybės ir Bendrai Veikiančiojo drauge su jo pirminėmis asmenybėmis, Septyniomis Pagrindinėmis Dvasiomis. Begalinė Dvasia kaip Bendrai Veikiantysis funkcionuoja daugeliu būdų, kurie kompensuoja evoliucinės Dievybės neužbaigtumą ir palaiko labai artimus ryšius su Aukščiausiuoju. Tokius glaudžius ryšius palaiko visos Pagrindinės Dvasios, bet ypač Septintoji Pagrindinė Dvasia, kuri kalba Aukščiausiojo vardu. Šitoji Pagrindinė Dvasia Aukščiausiąjį pažįsta – palaiko asmeninį ryšį su Aukščiausiuoju.

Ankstyvojoje stadijoje, rengiant kūrinijos supervisatos planą, Pagrindinės Dvasios susijungė su protėvine Trejybe, kartu sukurdamos keturiasdešimt devynias Atspindinčiąsias Dvasias, ir tuo pačiu metu Aukščiausioji Būtybė kūrybiškai veikė kaip Rojaus Trejybės ir Rojaus Dievybės kuriančiųjų vaikų bendrų veiksmų kulminatorius. Atsirado Madžestonas ir nuo tos akimirkos visą laiką yra sutelkęs Aukščiausiojo Proto kosminį buvimą, tuo tarpu Pagrindinės Dvasios ir toliau tebėra šaltiniai-centrai kosminio proto toli nusidriekiančiam tarnavimui.

Bet Pagrindinės Dvasios toliau vadovauja Atspindinčiosioms Dvasioms. Septintoji Pagrindinė Dvasia palaiko (iš centrinės visatos bendrai prižiūrdama visą Orvontoną) asmeninį ryšį su Septyniomis Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis Uversoje (ir iš aukščiau jas kontroliuoja). Įgyvendindama kontrolės ir administravimo veiklą tarp supervisatų ir supervisatos viduje, ji palaiko atspindimąjį ryšį su savo pačios tipo Atspindinčiosiomis Dvasiomis, dislokuotomis kiekvienos supervisatos sostinėje.

Šitos Pagrindinės Dvasios ne tiktai paremia ir didina Aukštybės suverenumą, bet savo ruožtu Aukščiausiojo kūrybiniai tikslai veikia ir jas. Paprastai, Pagrindinių Dvasių kolektyviniai kūriniai yra daugiau materialiosios kategorijos (energijos reguliuotojai, etc.), tuo tarpu jų individualūs kūriniai yra daugiau dvasinės kategorijos (supernafimai, etc.). Tačiau, kada Pagrindinės Dvasios kolektyviai sukūrė Septynias Grandinių Dvasias, reaguodamos į Aukščiausiosios Būtybės valią ir tikslą, tai reikia pažymėti, kad šito kūrybinio veiksmo palikuonys yra dvasiniai, o ne materialūs ar daugiau panašūs į materialius.

Ir kas tinka supervisatų Pagrindinėms Dvasioms, tas tinka ir šitų superkūrinių trivieniams valdovams – Dienų Seniesiems. Šitie Trejybės teisingumo-nuosprendžio įsameninimai laike ir erdvėje yra praktiniai svertai Aukščiausiojo visagalės galios sutelkimui, atliekantys septinkarčio koncentravimo taškų

vaidmenį trejybinio suverenumo evoliucijai laiko ir erdvės sferose. Jų požiūriu, pusiaukelėje tarp Rojaus ir besivystančių pasaulių, šitie iš Trejybės kilę valdovai žiūri į abi puses, pažįsta abi puses, ir koordinuoja abi puses.

Bet vietinės visatos yra tikrosios laboratorijos, kuriose yra parengiami proto eksperimentai, galaktiniai jaudinantys patyrimai, dieviškumo atsiskleidimai, ir asmenybės žengimas į priekį, kas, kosminėje visumoje, sudaro tikrąjį pamatą, ant kurio Aukščiausiasis pasiekia evoliuciją patyrimu ir patyrimu.

Vietinėse visatose net Kūrėjai vystosi: Bendrai Veikiančiojo buvimas iš gyvosios galios sukonzentravimo išsivysto į Visatos Motinos Dvasios dieviškosios asmenybės statusą; Sūnus Kūrėjas iš egzistencialios Rojaus dieviškumo prigimties išsivysto į aukščiausiojo suverenumo patirtinę prigimtį. Vietinės visatos yra tikrosios evoliucijos pradinis taškas,

[1273]▼

bona fide netobulų asmenybių, apdovanotų laisvos valios apsisprendimu, kad taptų savęs pačių bendrakūrėjais, kokie jie turi būti, dauginimosi vieta.

Sūnūs Arbitrai savo pačių padovanojimais evoliuciniams pasauliams galiausiai įgauna tokių savybių, kurios išreiškia Rojaus dieviškumą, patirtiškai susivienydamis su materialios žmogiškosios prigimties aukščiausiomis dvasinėmis vertybėmis. Ir šitų ir kitų savęs padovanojimų dėka Mykolai Kūrėjai lygiai taip pat įgauna savo vietinių visatų realių vaikų savybes ir kosminius požiūrius. Tokie Šeimininkai Sūnūs Kūrėjai priartėja prie ikiaukščiausiojo patyrimo tobulumo; ir kada jų vietinės visatos suverenumas būna išplėstas, kad apimtų susietas Kuriančiąsias Dvasias, tada galima sakyti, kad jis beveik pasiekia aukštybės ribas evoliucinės didžiosios visatos dabartiniuose potencialuose.

Kada save padovanojantys Sūnūs žmogui atskleidžia naujų būdų, kaip surasti Dievą, tada šitų dieviškumo pasiekimo kelių jie nekuria; vietoje šito jie apšviečia amžinuosius žengimo į priekį tiesiausius kelius, kurie veda per Aukščiausiojo buvimą pas Rojaus Tėvo asmenį.

Vietinė visata yra kelio pradžios vieta toms asmenybėms, kurios nuo Dievo yra toliausia, ir kurios dėl to visatoje gali patirti didžiausią dvasinio kilimo laipsnį, gali pasiekti maksimalų patirtinį dalyvavimą tuo pačiu kurdamos ir save pačias. Šitos pačios vietinės visatos lygiai taip pat suteikia, kiek įmanoma didžiausią patyrimo gilumą besileidžiančioms asmenybėms, kurios šituo pasiekia kažką, kas joms yra lygiai tiek pat prasminga, kiek kilimas į Rojų yra prasmingas besivystančiam tvariniui.

Pasirodo, jog mirtingasis žmogus yra būtinas tam, jog Dievas Septinkartis veiktų iki galo, kada šitoji dieviškumo grupė kulminaciją pasiekia Aukščiausiojo aktualizacija. Yra daug kitokių visatos asmenybių kategorijų, kurios lygiai tiek pat yra būtinos visagalės Aukščiausiojo galios evoliucijai, bet šitas aiškinimas yra pateikiamas tam, jog būtų apšviečiamos žmogiškosios būtybės, dėl to didžiaja dalimi jis yra apribojamas tais faktoriais, veikiančiais Dievo Septinkarčio evoliucijoje, kurie yra susiję su mirtinguoju žmogumi.

5. VISAGALIS IR SEPTINKARČIAI KONTROLIERIAI

Jums buvo perteikta informacija apie Dievo Septinkarčio ryšius su Aukščiausiąja Būtybe, ir dabar jūs turėtumėte žinoti, jog Septinkartis apima didžiosios visatos kontrolierius, o taip pat ir kūrėjus. Didžiosios visatos šitie septinkarčiai kontrolieriai yra tokie:

1. Pagrindiniai Fiziniai Kontrolieriai.
2. Aukščiausieji Energijos Centrai.
3. Aukščiausieji Energijos Reguluotojai.
4. Visagalis Aukščiausiasis.
5. Veiksmo Dievas – Begalinė Dvasia.
6. Rojaus Sala.
7. Rojaus Šaltinis – Visuotinis Tėvas.

Šitos septynios grupės funkciškai yra neatskiriamos nuo Dievo Septinkarčio ir sudaro šito Dievybės susivienijimo fizinės kontrolės lygį.

Energijos ir dvasios išsišakojimas (atsirandantis iš Amžinojo Sūnaus ir Rojaus Salos bendro buvimo) buvo simbolizuotas supervisatos

[1274]▼

prasme, kada septynios Pagrindinės Dvasios vieningai išitraukė į savo pirmąjį kolektyvinio kūrimo veiksmą. Šitas epizodas paliudijo Septynių Aukščiausiųjų Energijos Reguliatorių atsiradimą. Tuo pačiu metu dvasinės Pagrindinių Dvasių grandinės kontrastingai atsiskyrė iš fizinės veiklos sferos, kurią prižiūri energijos reguliuotojai, ir tuoj pat tikrai atsirado kosminis protas kaip naujas faktorius, koordinuojantis materiją ir dvasią.

Visagalis Aukščiausiasis vystosi kaip didžiosios visatos fizinės galios kontrolierius iš viršaus. Dabartiniame visatos amžiuje šitas fizinės galios potencialas atrodo, jog yra sutelktas Septyniuose Aukščiausiuose Energijos Reguliatoriuose, kurie veikia per energetinių centrų fiksuotas išdėstymo vietas ir per fizinių kontrolierių mobilius buvimus.

Laiko visatos nėra tobulos; tobulumas yra jų likimas. Kova dėl tobulumo yra susijusi ne tik su intelektualiais ir dvasiniais lygiais, bet taip pat ir su energijos ir masės fiziniu lygiu. Septynių supervisatų įsitvirtinimas šviesoje ir gyvenime numato jų fizinio stabilumo pasiekimą. Ir manoma, jog galutinis materialios pusiausvyros pasiekimas reikš Visagalio fizinės kontrolės užbaigtą evoliuciją.

Pirmosiomis visatos kūrimo dienomis net ir Rojaus Kūrėjai pirmiausia

rūpinasi materialia pusiausvyra. Vietinės visatos modelis formą įgauna ne tik dėl energijos centrų veiklos, bet taip pat ir dėl Kuriančiosios Dvasios buvimo erdvėje. Ir per visas šitas ankstyvasias vietinės visatos kūrimo epochas Sūnus Kūrėjas demonstruoja mažai suprantamą materijos valdymo savybę, ir jis iš savosios sostinės planetos neišvyksta tol, kol būna sukuriamą vietinės visatos visuminė pusiausvyra.

Galiausiai, bet kokia energija reaguoja į protą, o fiziniai kontrolieriai yra proto Dievo, kuris yra Rojaus modelio sužadintojas, vaikai. Energijos reguliuotojų intelektas be perstojo yra atsidavęs materialios kontrolės įgyvendinimo užduočiai. Jų kova dėl to, jog fiziškai užvaldytų energijos ryšius ir masės judėjimus niekada nenutrūksta tol, kol jie pasiekia ribinę pergalę prieš tas energijas ir mases, kurios sudaro jų veiklos nuolatinės sritis.

Laiko ir erdvės dvasinės kovos yra dvasinio viešpatavimo materijos atžvilgiu, tarpininkaujant (asmeniam) protui, evoliucija; visatų fizinė (neasmenė) evoliucija yra kosminės energijos suderinimas su proto, pavaldaus dvasinei virškontrolei, sampratomis apie pusiausvyrą. Visos didžiosios visatos visuminė evoliucija yra energiją kontroliuojančio proto asmenybės suvienijimas su dvasios koordinuojamu intelektu, ir ji atsiskleis iki galo pasireiškiant visagalei Aukščiausiojo galiai.

Dinamiškos pusiausvyros būseną yra sunku pasiekti dėl to, jog kosmosas auga. Fizinėje kūrinyje nusistovėjusios grandinės nuolat patiria pavojų atsirandant naujai energijai ir naujai masei. Auganti visata yra nenusistovėjusi visata; todėl kosminės visumos nėra viena dalis negali būti tikrai stabili tol, kol tinkamu laiku septynios supervisatos pasieks materialų užbaigtumą.

Šviesos ir gyvenimo nusistovėjusiose visatose nebūna jokių reikšmingesnių fizinių netikėtumų. Yra pasiektas santykinai užbaigtas materialaus kūrinio valdymas; ir vis tik problemos, susijusios su ryšiais tarp nusistovėjusių visatų

[1275]▼

ir besivystančių visatų, tebemeta iššūkį Visatos Energijos Reguliotojų meistriškumui. Bet šitos problemos palaipsniui išnyks mažėjant naujai kūrybinei veiklai, kada didžioji visata vis labiau artės prie evoliucinės išraiškos kulminacijos.

6. DVASIOS VIEŠPATAVIMAS

Evoliucinėse supervisatose energija-materija viešpatauja visur, išskyrus asmenybę, kurioje dvasia, tarpininkaujant protui, kovoja dėl viešpatavimo. Evoliucinių visatų tikslas yra energijos-materijos pajungimas protui, proto suderinimas su dvasia, ir visa tai yra pasiekiamą kūrybinio ir suvienijančio asmenybės buvimo dėka. Taigi, asmenybės požiūriu, fizinės sistemos iš tiesų tampa pavaldžios; proto sistemos tampa lygiavertės, ir dvasinės sistemos tampa vadovaujančios.

Šita energijos ir asmenybės sąjunga dievybiškuose lygiuose pasireiškia Aukščiausiąjame ir kaip Aukščiausiasis. Bet dvasios viešpatavimo tikroji

evoliucija yra toks augimas, kuris remiasi didžiosios visatos Kūrėjų ir tvarinių laisvos valios veiksmams.

Absoliučiuose lygiuose energija ir dvasia yra viena. Bet tą patį akimirksnį, kada tokie absoliutūs lygiai yra paliekami, atsiranda skirtumas, ir kada energija ir dvasia juda iš Rojaus į erdvę, tada bedugnė tarp jų plėtėja tol, kol vietinėje visatoje jos būna tapusios visiškai skirtingos. Daugiau jos nebėra tapačios, taip pat jos nėra ir panašios, ir tam, kad jas tarpusavyje susietų, turi įsiterpti protas.

Tai, kad energiją galima nukreipti reguliuojančiųjų asmenybių veiksmu, rodo energijos reagavimą į proto veiksmą. Tai, kad masę galima stabilizuoti tų pačių reguliuojančiųjų esybių veiksmu, rodo masės reagavimą į sukuriančio tvarką proto buvimą. Ir tai, kad valinėje asmenybėje pati dvasia proto dėka gali stengtis apvaldyti energiją-materiją, rodo visos ribinės kūrinijos potencialią vienybę.

Egzistuoja visų jėgų ir asmenybių tarpusavio priklausomybė per visą visatą. Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dvasios visatų organizavimo laiku priklauso nuo bendradarbiaujančio energetinių centrų ir fizinių kontrolierių veikimo; Aukščiausieji Energijos Reguluotojai yra netobuli be Pagrindinių Dvasių kontrolės iš viršaus. Žmogiškojoje būtybėje fizinės gyvybės mechanizmas, iš dalies, reaguoja į (asmenio) proto nurodymus. Šitas pats protas, savo ruožtu, gali tapti toks, kad jam vadovautų tikslingos dvasios vedimas, ir tokio evoliucinio vystymosi pasekmė yra Aukščiausiojo naujo vaiko sukūrimas, kelių rūšių kosminės tikrovės naujas asmenis suvienijimas.

Ir tai, kas tinka šioms dalimis, tas tinka ir visumai; Aukštybės dvasiniam asmeniui reikia Visagalio evoliucinės galios tam, kad pasiektų Dievybės užbaigtumą ir tam, kad pasiektų Trejybės susivienijimo likimą. Šito siekia laiko ir erdvės asmenybės, bet šitų pastangų kulminacija ir užbaigimas yra Visagalio Aukščiausiojo veiksmas. Ir nors visumos augimas yra tokiu būdu tų dalių kolektyvinio augimo visuma, bet lygiai taip tai reiškia, jog tų dalių evoliucija yra visumos tikslingo augimo segmentinis atspindys.

Rojuje, monota ir dvasia yra kaip viena – yra atskiriamos tiktai pavadinimu. Havonoje, materija ir dvasia, nors aiškiai yra skirtingos, bet

[1276]▼

tuo pačiu metu iš prigimties yra harmoningos. Tačiau septyniose supervisatose yra didžiulis skirtumas; yra plati bedugnė tarp kosminės energijos ir dieviškosios dvasios; todėl iš tiesų yra didesnis patirtinis potencialas proto veiksmui fizinį modelį suderinant ir galiausiai suvienijant su dvasiniais tikslais. Laike besivystančiose erdvės visatose yra didesnis dieviškumo sumažinimas, sunkesnės problemos, kurias reikia spręsti, ir platesnės galimybės įgyti patyrimo jas sprendžiant. Ir visa šita supervisatos padėtis sukuria evoliucinės egzistencijos didesnę areną, kurioje kosminio patyrimo galimybė yra prieinama vienodai tvariniui ir Kūrėjui – net ir Aukščiausajai Dievybei.

Dvasios viešpatavimas, kuris yra egzistencialus absoliučiuose lygiuose,

tampa evoliuciniu patyrimu ribiniuose lygiuose ir septyniose supervisatose. Ir šitas patyrimas vienodai priklauso visiems, nuo mirtingojo žmogaus iki Aukščiausiosios Būtybės. Visi siekia, asmeniškai siekia, šito tikslo, visi dalyvauja, asmeniškai dalyvauja, šitame likime.

7. DIDŽIOSIOS VISATOS GYVAS ORGANIZMAS

Didžioji visata yra ne tik fizinio grožio, dvasinio taurumo, ir intelektualaus didingumo materialus tvarinys, bet ji taip pat yra nuostabus ir reaguojantis gyvas organizmas. Reali gyvybė pulsuoja per visą vibruojančio kosmoso milžiniškos kūrinijos mechanizmą. Fizinė visatų realybė simbolizuoja suvokiamą Visagalio Aukščiausiojo tikrovę; ir šitą materialų ir gyvą organizmą persmelkia proto grandinės, panašiai, kaip žmogaus kūną skersai išilgai išraižo nervų sistemos pojūčio kelių tinklas. Šitą fizinę visatą persmelkia energetinės trasos, kurios veiksmingai suaktyvina materialų kūrinį, panašiai, kaip žmogaus kūną maitina ir energizuoja kraujo apytaka, paskleidžianti įsisavinamą mitybos produktų energiją. Milžiniška visata nėra palikta be tų nuostabios kontrolės iš viršaus koordinuojančių centrų, kuriuos būtų galima palyginti su žmogiškojo mechanizmo subtilia cheminio reguliavimo sistema. Bet jeigu tikrai jūs ką nors žinotumėte apie energijos centro sandarą, tuomet mes galėtume, analogijos būdu, jums daug daugiau papasakoti apie fizinę visatą.

Didele dalimi taip, kaip mirtingieji tam, kad būtų palaikoma gyvybė, priklauso nuo saulės energijos, taip ir didžioji visata tam, kad būtų palaikoma materiali veikla ir kosminiai judėjimai erdvėje, iš tiesų priklauso nuo energijų, be perstojo sklindančių iš apatinio Rojaus.

Mirtingiesiems buvo suteiktas protas, kurio dėka jie gali sąmoningai suvokti tapatybę ir asmenybę; ir protas – net ir Aukščiausiojo Protas – buvo padovanotas ribinio visumai, jo dėka šitos atsirandančios kosmoso asmenybės dvasia visą laiką stengiasi viešpatauti energijoje-materijoje.

Mirtingasis žmogus reaguoja į dvasios vadovavimą, net ir taip, kaip didžioji visata reaguoja į Amžinojo Sūnaus toli nusidriekiantį dvasinės gravitacijos grybšnį, laiko ir erdvės ribinio kosmoso visų kūrinų amžinųjų dvasinių vertybių visuotinį viršmaterialų susitelkimą.

Žmogiškosios būtybės gali amžinai susitapatinti su visumine ir nesugriauinama visatos tikrove – susiliesti su viduje gyvenančiu Minties Derintoju. Lygiai taip iš tikrųjų Aukščiausiasis amžinai priklauso nuo Pirminės Dievybės, Rojaus Trejybės, absoliutaus stabilumo.

Žmogaus siekis Rojaus tobulumo, jo pastangos pažinti Dievą, gyvame kosmose sukuria tikrą dieviškumo įtampą, kurią gali pašalinti tikrai nemirtingos sielos evoliucija; būtent tai ir atsitinka atskiro mirtingojo tvarinio patyrimė. Tačiau kada didžiojoje visatoje visi tvariniai ir visi Kūrėjai

[1277]▼

lygiai taip stengiasi pažinti Dievą ir pasiekti dieviškąjį tobulumą, tada sukuriamą didžiulę kosminę įtampą, kurią gali panaikinti tikrai visagalės galios didinga sintezė su visų tvarinių besivystančio Dievo, Aukščiausiosios Būtybės, dvasiniu asmeniu.

[Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

[1278]▼

117 DOKUMENTAS

DIEVAS AUKŠČIAUSIASIS

TOKIU laipsniu, koku mes vykdome Dievo valią, nesvarbu kokioje visatos vietoje mes egzistuotume, tokiu dydžiu Aukščiausiojo visagalis potencialas tampa vienu laipteliu aktualesnis. Dievo valia yra Pirmojo Šaltinio ir Centro tikslas, potencialiai išreikštas trijuose Absoliutuose, įsmenintas Amžinajame Sūnuje, bendrai sujungtas Begalinėje Dvasioje veikimui visatoje, ir įamžintas amžinuosiuose Rojaus modeliuose. Ir Dievas Aukščiausiasis tampa Dievo visuminės valios aukščiausiu ribiniu pasireiškimu.

Jeigu kada nors visa didžioji visata pasieks santykinai tai, jog gyvens visiškai pagal Dievo valią, tada laiko-erdvės kūriniai bus įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime, ir tada tikrai Visagalis, Aukštybės dievybės potencialas, ims iš esmės egzistuoti pasirodžius Dievo Aukščiausiojo dieviškajai asmenybei.

Kada besivystantis protas būna suderintas su kosminio proto grandinėmis, kada besivystanti visata stabilizuojasi pagal centrinės visatos modelį, kada besivystanti dvasia užmezga ryšį su Pagrindinių Dvasių suvienytu tarnavimu, kada kylanti mirtingojo asmenybė pagaliau reaguoja į viduje gyvenančio Derintojo dieviškąjį vedimą, tada iš tikrųjų visatose Aukščiausiojo aktualybė tampa reali dar vienu laipsniu; tada Aukštybės dieviškumas būna dar vienu žingsniu pažengęs link kosminio realizavimosi.

Didžiosios visatos dalys ir individai vystosi kaip Aukščiausiojo visuminės evoliucijos atspindys, tuo tarpu savo ruožtu Aukščiausiasis yra visos didžiosios visatos evoliucijos sintetinė sancaupinė visuma. Mirtingojo požiūriu, jie abu yra evoliuciniai ir patirtiniai, veikiantys vienas kitą.

1. AUKŠČIAUSIOSIOS BŪTYBĖS PRIGIMTIS

Aukščiausiasis yra fizinės harmonijos grožis, intelektualios prasmės tiesa, ir dvasinės vertybės gėris. Jis yra tikrosios sėkmės saldybė ir amžinojo laimėjimo džiaugsmas. Jis yra didžiosios visatos viršsiela, ribinio kosmoso sąmonė, ribinės tikrovės užbaigtumas, ir Kūrėjo-tvarinio patyrimo įsmeninimas. Per visą ateities amžinybę Dievas Aukščiausiasis išreikš žodžiu valinio patyrimo tikrovę Dievybės trejybiniuose ryšiuose.

Aukščiausiųjų Kūrėjų asmenyse Dievai nužengė iš Rojaus į laiko ir erdvės sferas tam, kad ten sukurtų ir išvystytų tvarinius, turinčius potencialą pasiekti Rojų, kurie gali pakilti į jį, ieškodami Tėvo. Šita besileidžiančiųjų Kūrėjų, kurie apreiškia Dievą, ir kylančiųjų tvarinių, kurie ieško Dievo, procesija visatoje atskleidžia Aukščiausiojo Dievybės evoliuciją.

jame pasiekia savitarpio supratimą, atranda amžinąją ir visuotinę brolystę tiek besileidžiantieji, tiek kylantieji. Tokiu būdu Aukščiausioji Būtybė tampa tobulo Kūrėjo priežasties ir tobulėjančio tvarinio reakcijos patyrimo ribine sinteze.

Didžioji visata turi galimybę užbaigti susivienijimą, ir visą laiką siekia užbaigto susivienijimo, ir tai yra dėl to, jog šita kosminė egzistencija yra Rojaus Trejybės, kuri yra beribė vienybė, kūrybinių veiksmų ir galios mandatų pasekmė. Ribiniame kosmose šita pati trejybinė vienybė yra išreikšta Aukščiausiąjame, kurio realybė tampa vis akivaizdesnė, kada visatos pasiekia susitapatinimo su Trejybe maksimalų lygį.

Kūrėjo valia ir tvarinio valia kokybiškai skiriasi, bet patirtiškai abiejų valia taip pat yra panaši, nes tvarinys ir Kūrėjas gali bendradarbiauti siekdami visatos tobulumo. Žmogus gali dirbti palaikydamas ryšį su Dievu, ir šitaip drauge sukurti amžinąjį užbaigtąjį. Dievas gali dirbti net ir žmogiškuoju pavidalu, kada įsikūnija jo Sūnūs, kurie šituo pasiekia tvarinio patyrimo aukštybę.

Aukščiausiojoje Būtybėje, Kūrėjas ir tvarinys yra suvienyti vienoje Dievybėje, kurios valia yra išreikšta vienoje dieviškojoje asmenybėje. Ir šita Aukščiausiojo valia yra kažkas daugiau negu tvarinio arba Kūrėjo valia, panašiai, kaip Neadono Sūnaus Šeimininko suvereni valia dabar yra kažkas daugiau negu dieviškosios ir žmogiškosios valios susijungimas. Rojaus tobulumo ir laiko-erdvės patyrimo sąjunga sukuria naują prasmės vertybę dievybės realybės lygiuose.

Besivystanti Aukščiausiojo dieviškoji prigimtis tampa visų tvarinių ir visų Kūrėjų neprilygstamo patyrimo didžiojoje visatoje tikslu pavaizdavimu. Aukščiausiąjame, visi kūrėjai ir visi tvariniai yra viena; jie yra amžiams suvienyti tuo patyrimu, kuris kilo iš tų vingių, kurie būna sprendžiant daugybę problemų, su kuriomis susiduria visa ribinė kūrinija, kada ji žengia amžinuoju keliu ieškodama tobulumo ir išsivadavimo iš neužbaigtumo pančių.

Tiesa, grožis, ir gėris yra tarpusavyje susieti Dvasios tarnystėje, Rojaus didybėje, Sūnaus gailestingume, ir Aukščiausiojo patyrimo. Dievas Aukščiausiasis yra tiesa, grožis, ir gėris, nes šitos dieviškumo sąvokos išreiškia idėjinio patyrimo ribinius maksimumus. Šitų trivienybių dieviškumo savybių amžinieji šaltiniai yra viršribiniuose lygiuose, bet tvarinys suvokti galėtų tik tokius šaltinius, kaip virštiesa, viršgrožis, ir viršgėris.

Mykolas, vienas iš kūrėjų, atskleidė Tėvo Kūrėjo dieviškąją meilę savo žemiškiesiems vaikams. Ir šitą dieviškąją meilę atradę ir priėmę, žmonės gali trokšti šitą meilę atskleisti savo sielos broliams materialiam kūne. Tokia tvarinio meilė yra tikrasis Aukščiausiojo meilės atspindys.

Aukščiausiasis viską aprėpia simetriškai. Pirmasis Šaltinis ir Centras potencialus yra trijuose didžiuosiuose Absoliutuose; aktualus yra Rojuje, Sūnuje, ir Dvasioje; bet Aukščiausiasis yra tiek aktualus, tiek ir potencialus, asmenės aukštybės ir visagalės galios būtybė, vienodai reaguojanti į tvarinio pastangas ir į Kūrėjo tikslą; pats asmeniškai veikia visatą ir pats reaguoja į visatos visumą; ir vienu ir tuo pačiu metu yra aukščiausiasis kūrėjas ir

aukščiausiasis tvarinys. Aukštybės Dievybė tokiu būdu išreiškia viso ribinio visumą.

[1280]▼

2. EVOLIUCINIO AUGIMO ŠALTINIS

Aukščiausiasis yra Dievas laike; tvarinio augimas laike yra jo paslaptis; jo taip pat yra ir netobulos dabarties nugalėjimas ir tobulėjančios ateities pasiekimas. Ir bet kokio ribinio augimo galutiniai vaisiai yra: galia, kurią protu valdo dvasia asmenybės suvienijančio ir kūrybinio buvimo dėka. Viso šito augimo kulminacinė pasekmė yra Aukščiausioji Būtybė.

Mirtingajam žmogui, egzistencija prilygsta augimui. Ir iš tiesų atrodytų, jog taip ir yra, net ir platesniaja visatos prasme, nes dvasios vadovaujamos egzistencijos pasekmė tikrai yra patirtinis augimas – statuso padidinimas. Tačiau, mes jau seniai manome, jog dabartinis augimas, kuris apibūdina tvarinio egzistenciją dabartiniame visatos amžiuje, yra Aukščiausiojo funkcija. Mes lygiai taip pat manome, jog šito pobūdžio augimas yra būdingas Aukščiausiojo augimo amžiui, ir kad jis baigsis tada, kada baigsis Aukščiausiojo augimas.

Pasižiūrėkite į tvarinių sutrejbintų sūnų statusą: Jie yra gimę ir gyvena dabartiniame visatos amžiuje; jie turi asmenybę, kartu yra apdovanoti protu ir dvasia. Jie turi patyrimą ir jį atsimeina, bet jie *neauga*, kaip auga kylantieji. Būtent mūsų įsitikinimu ir supratimu, šitie tvarinių sutrejbinti sūnūs, nors jie yra *dabartiniame* visatos amžiuje, bet iš tikrųjų priklauso *kitam* visatos amžiui – amžiui, kuris bus tada, kada bus užbaigtas Aukščiausiojo augimas. Todėl jų nėra dabartinio neužbaigto ir dėl to augančio statuso Aukščiausiojo viduje. Šitokiu būdu jie nedalyvauja dabartinio visatos amžiaus patirtiniame augime, yra laikomi rezerve kitam visatos amžiui.

Mano paties kategorija, Galingieji Žinianešiai, būdami apkabinti Trejybės, dabartinio visatos amžiaus augime nedalyvauja. Tam tikra prasme mes turime anksčiau einančio visatos amžiaus statusą, kokie iš tiesų yra Trejybės Stacionarūs Sūnūs. Aišku yra viena: Mūsų statusas yra nustatytas Trejybės apkabinimu, ir daugiau patyrimo nebeatsiranda augimo dėka.

Tas netaikoma užbaigtiesiems, kaip netaikoma ir bet kokioms kitoms evoliucinėms ir patirtinėms kategorijoms, kurios yra Aukščiausiojo augimo proceso dalyviai. Jūs mirtingieji, dabar gyvenantys Urantijoje, galintys trokšti Rojaus pasiekimo ir užbaigtųjų statuso, turėtumėte suprasti, jog tokį likimą galima įgyvendinti tikrai dėl to, kad jūs esate Aukščiausiajame ir iš Aukščiausiojo, todėl ir dalyvaujate Aukščiausiojo augimo cikle.

Kada nors pasibaigs Aukščiausiojo augimas; jo statusas pasieks užbaigtumą (energetinė-dvasinė prasme). Šitas Aukščiausiojo evoliucijos užbaigimas taip pat liudys tvarinių evoliucijos kaip Aukštybės dalies užbaigimą. Kokios rūšies augimas gali apibūdinti išorinės erdvės visas, mes nežinome. Bet mes esame giliai įsitikinę, jog tai bus kažkas visiškai skirtinga nuo viso to, kas buvo matoma dabartiniame septynių supervisatų evoliucijos amžiuje. Be jokios abejonės didžiosios visatos evoliucinių piliečių veikimas išorinės erdvės gyventojams turės kompensuoti tai, kad jiems neteko patirti Aukštybės augimo.

Kaip egzistuojanti po dabartinio visatos amžiaus užbaigimo, Aukščiausioji Būtybė didžiojoje visatoje veiks kaip patirtinis valdovas. Išorinės erdvės gyventojai – kito visatos amžiaus piliečiai – turės postsupervisatinio augimo potencialą, tokį sugebėjimą evoliuciniam pasiekimui, kuris numato

[1281]▼

Visagalio Aukščiausiojo suverenumą, dėl to tai reiškia, jog tvarinys nebeturės galimybės dalyvauti dabartinio visatos amžiaus energijos-asmenybės sintezėje.

Tokiu būdu Aukščiausiojo neužbaigtumą iš tiesų galima laikyti privalumu, kadangi jis padaro įmanomu tai, kad dabartinių visatų tvarinių kūrinija evoliuciškai augtų. Tuštuma iš tikrųjų turi savo privalumą, nes ją galima patirtiškai užpildyti.

Vienas iš labiausiai intriguojančių klausimų ribinėje filosofijoje yra toks: Ar Aukščiausioji Būtybė aktualizuoja si reaguodama į didžiosios visatos evoliuciją, ar šitas ribinis kosmosas vis labiau vystosi reaguodamas į Aukščiausiojo palaipsnių aktualizavimąsi? Arba, ar gali būti taip, kad besivystydami jie abipusiškai priklauso vienas nuo kito? kad jie yra tokie, kurie evoliuciškai veikia vienas kitą, kiekvienas iš jų sukelia kito augimą? Mes tikrai žinome štai ką: Sutvertos būtybės ir visatos, aukštos ir žemos, vystosi Aukščiausiajame, ir joms vystantis, atsiranda šito visatos amžiaus visos ribinės veiklos suvienyta visuma. Ir tai yra Aukščiausiosios Būtybės pasirodymas, Dievo Aukščiausiojo visagalės energijos evoliucija visoms būtybėms.

3. AUKŠČIAUSIOJO REIKŠMĖ VISATOS TVARINIAMS

Kosminė tikrovė, kuri yra vadinama įvairiai, kaip Aukščiausioji Būtybė, Dievas Aukščiausiasis, ir Visagalis Aukščiausiasis, yra visų ribinių realybių atsirandančių fazių kompleksinė ir visuotinė sintezė. Amžinosios energijos, dieviškosios dvasios, ir visuotinio proto toli pasklindantis išplėtimas ribinę kulminaciją pasiekia Aukščiausiojo evoliucijoje, kuris yra viso ribinio augimo visuma, pati save įgyvendinanti ribinio maksimumo užbaigtumu dievybės lygiuose.

Aukščiausiasis yra dieviškasis kanalas, kuriuo teka kūrybinė trisąjungi begalybė, kuri kristalizuojasi į galaktinę erdvės panoramą, kurios fone vyksta nuostabioji laiko asmenybės drama: tarpininkaujant protui dvasia nugali energiją-materiją.

Jėzus sakė: "Aš esu šitas gyvasis kelias," ir tikrai jis yra šitas gyvasis kelias iš savimonės materialaus lygio į Dievo-sąmonės dvasinį lygį. Ir net taip, kaip jis yra šitas gyvasis kelias kylant iš savojo aš į Dievą, taip ir Aukščiausiasis yra šitas gyvasis kelias iš ribinės sąmonės į sąmonės transcendenciją, net ir į absonitumo įžvalgą.

Jūsų Sūnus Kūrėjas iš tikrųjų gali būti toks gyvasis kanalas, vedantis iš žmogiškumo į dieviškumą, kadangi jis asmeniškai iki galo patyrė keliavimo šituo visatos žengimo į priekį keliu pilnatvę, pradėjęs nuo tikrai žmogiškojo

Jošua, Juozapo sūnaus, Žmogaus Sūnaus, ir pasiekęs Neadono Mykolo, begalinio Dievo Sūnaus, Rojaus dieviškumą. Panašiai ir Aukščiausioji Būtybė gali veikti kaip visatos kelias, kuriuo yra pranokstami ribiniai apribojimai, nes ji yra visų tvarinių evoliucijos, žengimo į priekį, ir sudvasinimo realusis įkūnijimas ir asmeninis įprasminimas. Net ir besileidžiančiųjų iš Rojaus asmenybių patyrimai didžiojoje visatoje yra jo patyrimų toji dalis, kuri papildo laiko piligrimų kylančiųjų patyrimų jo visumą.

Mirtingasis žmogus daugiau negu perkeltine prasme yra sukurtas pagal Dievo atvaizdą. Fiziniu požiūriu šis tvirtinimas vargu ar yra teisingas, bet kai dėl tam tikrų potencialų visatoje, tai yra tikra realybė. Žmogiškojoje rasėje, kai kas iš

[1282]▼

tos pačios evoliucinio pasiekimo dramos dabar jai besivystant yra atskleidžiama nepalyginamai platesniu mastu, visatų visatoje. Žmogus, valinė asmenybė, tampa kūrybingas, palaikydamas ryšį su Derintoju, neasmene esybe, Aukščiausiojo ribinių potencialų akivaizdoje, ir šito pasekmė yra nemirtingos sielos sužydėjimas. Visatose laiko ir erdvės Kūrėjai asmenybės veikia palaikydami ryšį su Rojaus Trejybės neasmene dvasia ir dėl šito sukuria naują Dievybės tikrovės energijos potencialą.

Mirtingasis žmogus, būdamas tvarinys, nėra tiksliai toks, kokia yra Aukščiausioji Būtybė, kuri yra dieviška, bet žmogaus evoliucija tikrai tam tikru būdu yra panaši į Aukščiausiojo augimą. Žmogus sąmoningai auga iš materialaus į dvasinį savo paties sprendimų jėgos, galios, ir atkaklumo dėka; jis taip pat auga tada, kada jo Minties Derintojas sukuria naujus būdus tam, kad nusileistų iš dvasinių lygių į morontinius sielos lygius; ir kada kartą siela ima egzistuoti, tada ji pradeda augti savyje ir iš savęs.

Tai yra kažkiek panašu į tą būdą, kuriuo plečiasi Aukščiausioji Būtybė. Jos suverenumas auga Aukščiausiųjų Kūrėjų Asmenybių veiksmuose ir pasiekimuose ir šitų veiksmų ir pasiekimų dėka; tai yra jo, kaip didžiosios visatos valdovo, didybės evoliucija. Jos dieviškoji prigimtis lygiai taip priklauso nuo ankstyvesnės Rojaus Trejybės vienybės. Bet yra dar ir kitas Dievo Aukščiausiojo evoliucijos aspektas. Jis yra ne tiktai išsivystęs iš Kūrėjų ir kilęs iš Trejybės; jis taip pat yra išsivystęs iš savęs ir kilęs iš savęs. Dievas Aukščiausiasis yra pats valinis, kūrybinis dalyvis savo paties dievybės aktualizavime. Žmogiškoji morontinė siela yra lygiai taip pat valinė, kartu kurianti partnerė, pati save paversdama nemirtinga.

Tėvas bendradarbiauja su Bendrai Veikiančiuoju manipuliudamas Rojaus energijas ir paversdamas jas tokiomis, kad jos reaguotų į Aukščiausiąjį. Tėvas bendradarbiauja su Amžinuoju Sūnumi sukurdamas Kūrėjus asmenybes, kurių veiksmi kada nors aukščiausiąją viršūnę pasieks Aukščiausiojo suverenumo įgyvendinimu. Tėvas bendradarbiauja tiek su Sūnumi, tiek su Dvasia sukurdamas Trejybės asmenybes, kad jos veiktų kaip didžiosios visatos valdovai iki to laiko, kada užbaigta Aukščiausiojo evoliucija jį kvalifikuos tam, kad jis priimtų tą aukščiausiąją valdžią. Tėvas bendradarbiauja su savo Dievybės ir

ne-Dievybės partneriais šitais būdais ir daugeliu kitų būdų prisidedamas prie Aukštybės evoliucijos, bet jis taip pat šituose reikaluose veikia ir vienas. Ir jo atskirą veikimą galbūt geriausiai atskleidžia Minties Derintojų ir su jais susijusių esybių tarnavimas.

Dievybė yra vienybė, egzistenciali Trejybėje, patirtinė Aukščiausiąjame, ir, mirtinguosiuose, tvarinio įgyvendinta susiliejime su Derintoju. Minties Derintojų buvimas mirtingajame žmoguje atskleidžia visatos esminę vienybę, nes žmogus, pats žemiausias iš visų imanomų visatos asmenybių tipų, savo viduje turi aukščiausiosios ir amžinosios tikrovės, net visų asmenybių pirminio Tėvo tikrąjį fragmentą.

Aukščiausioji Būtybė vystosi savo ryšio su Rojaus Trejybe dėka ir dėl tos Trejybės kūrėjų ir administratorių vaikų dieviškumo sėkmės. Nemirtinga žmogaus siela vysto savo pačios amžinąjį likimą susivienydamą su Rojaus Tėvo dieviškuoju buvimu ir sutinkamai su asmenybės žmogiškojo proto sprendimais. Kuo Trejybė yra Dievui Aukščiausiąjam, tuo Derintojas yra besivystančiam žmogui.

Dabartiniame visatos amžiuje Aukščiausioji Būtybė akivaizdžiai negali tiesiogiai veikti kaip Kūrėjas, išskyrus tas akimirkas, kada

[1283]▼

laiko ir erdvės kūrybinės agentūros ribinio veikimo galimybes yra išseikvojusios. Iki šiol visatos istorijoje taip atsitiko tiktai vieną kartą: kada ribinio veiksmo galimybės visatos atspindėjimo srityje buvo išnaudotos, tada iš tikrųjų Aukščiausiasis veikė kaip visų anksčiau buvusių kūrybinių veiksmų kūrybinis kulminatorius. Ir mes manome, kad jis ir vėl veiks kaip kulminatorius ateities amžiais, kada tik ankstesnieji kūrybiniai veiksmai bus užbaigę atitinkamą kūrybinės veiklos ciklą.

Aukščiausioji Būtybė žmogaus nesukūrė, bet tiesiogine prasme žmogus buvo sukurtas, jo paties gyvybė kilo, iš Aukščiausiojo potencialo. Taip pat jis neužsiima ir žmogaus vystymu; ir vis tiktai iš tikrųjų pats Aukščiausiasis yra pati evoliucijos esmė. Ribiniu požiūriu mes iš tikrųjų gyvename, judame, ir turime savo būtį Aukščiausiojo imanentiškumo sferoje.

Akivaizdu, jog Aukščiausiasis negali inicijuoti pirminio priežastingumo, bet pasirodo, kad jis yra viso visatos augimo katalizatorius ir galbūt turi lemti užtikrinti visuminę kulminaciją, kiek tai yra susiję su visų patirtinių-evoliucinių būtybių likimu. Tėvas sukuria ribinio kosmoso koncepciją; Sūnūs Kūrėjai šią idėją įgyvendina laike ir erdvėje, pritariant ir bendradarbiaujant Kuriančiosioms Dvasiomis; Aukščiausiasis pasiekia aukščiausiąjį visuminio ribiškumo tašką ir užmezga jo ryšį su absonito likimu.

4. RIBINIS DIEVAS

Žvelgdami į tvarinių kūrinijos nenutrūkstančias kovas dėl statuso tobulumo ir būties dieviškumo, mes būtinai prieiname prie minties, jog šitos nesibaigiančios pastangos rodo Aukščiausiojo nenutrūkstamą kovą dėl dieviškojo savo paties įgyvendinimo. Dievas Aukščiausiasis yra ribinė Dievybė, ir jis turi susitvarkyti

su to, kuris yra ribinis, problemomis šito žodžio visumine prasme. Mūsų kova su laiko vingiais erdvės evoliucijoje yra jo pastangų pasiekti savojo aš realybę ir aukščiausiosios valdžios užbaigtumą veikimo sferoje, kurią jo besivystanti prigimtis plečia iki pačių tolimiausiųjų galimybės ribų, atspindžiai.

Per visą didžiąją visatą Aukščiausiasis kovoja dėl išraiškos. Jo dieviškoji evoliucija tam tikru laipsniu yra grindžiama kiekvienos egzistuojančios asmenybės išmintimi-veiksmu. Kada žmogiškoji būtybė amžinąjį išlikimą pasirenka, tada likimą ji kuria drauge; ir šito kylančiojo mirtingojo gyvenimu ribiniam Dievui tenka padidintas asmenybės savojo aš realizavimo laipsnis ir patirtinio suverenumo išplėtimas. Bet jeigu tvarinys amžinąją karjerą atstumia, tada Aukščiausiojo toji dalis, kuri buvo priklausoma nuo šito tvarinio pasirinkimo, patiria neišvengiamą uždelsimą, tokį nepriteklių, kuri būtina kompensuoti analogišku arba papildomu patyrimu; kai dėl neišlikusiojo asmenybės, tai ji yra absorbuojama į kūrinijos viršsielą, tampa Aukščiausiojo Dievybės dalimi.

Dievas taip pasitiki kitu, taip myli, jog dalį savo dieviškosios prigimties atiduoda net į žmogiškųjų būtybių rankas tam, kad saugotų ir įgyvendintų savąjį aš. Tėvo prigimtis, Derintojo buvimas, yra nesunaikinama, nepriklausomai nuo mirtingosios būtybės pasirinkimo. Aukščiausiojo vaikas, besivystantis savasis aš, gali būti sunaikintas, nežiūrint to, kad tokio paklydusiojo savojo aš potencialiai vienijanti asmenybė išliks Aukštybės Dievybės faktoriumi.

Žmogiškoji asmenybė gali iš tikrųjų sunaikinti tvarinio individualybę, ir nors viskas, kas tokio kosminio savižudžio gyvenime buvo vertinga, išliks, *bet šitos savybės nebeišliks kaip individualus tvarinys*. Aukštybė vėl bus išreikšta visatų tvariniuose, bet niekada daugiau nebebus išreikšta kaip tas

[1284]▼

konkretus asmuo; unikali nepakilusiojo asmenybė sugrįžta į Aukščiausiąjį taip, kaip vandens lašas sugrįžta į jūrą.

Ribinių asmenių dalių bet koks izoliuotas veiksmas santykinai yra nereikšmingas būsimajam Aukščiausiojo Visumos atsiradimui, bet nežiūrint šito visuma priklauso nuo daugybės dalių visų veiksmų. Atskiro mirtingojo asmenybė yra nereikšminga Aukštybės visumos akivaizdoje, bet kiekvienos žmogiškosios būtybės asmenybė išreiškia nepakeičiamą prasmę-vertybę tame, kas yra ribinis; asmenybė, kada kartą būna išreikšta, daugiau niekada nebebūna identiškai išreikšta niekur kitur, tik tos gyvenančios asmenybės tebesitęsiančioje egzistencijoje.

Taigi, kada mes siekiame saviraiškos, tada Aukščiausiasis mūsų viduje ir su mumis siekia dievybės išraiškos. Kada mes surandame Tėvą, tada Aukščiausiasis vėl būna suradęs visų daiktų Rojaus Kūrėją. Tiek, kiek mes įvaldome savojo aš suvokimo problemas, tiek patirties Dievas pasiekia visagalę aukštybę laiko ir erdvės visatose.

Be pastangų žmonija visatoje nekyla, taip pat ir Aukščiausiasis nesivysto be tikslingo ir išmintingo veiksmo. Tvariniai nepasiekia tobulo tiesiog pasyvumu, taip pat ir Aukštybės dvasia negali įgyvendinti Visagalio galios be

nenutrūkstamos tarnystės ribinei kūrinijai.

Žmogaus žemiškasis ryšys su Aukščiausiuoju yra pamatas kosminei moralei, visuotinis jautrumas, ir pritarimas, *pareigai*. Tai yra tokia moralė, kuri pranoksta žemiškąjį santykinio gėrio ir blogio pojūtį; tai yra tokia moralė, kuri tiesiogiai remiasi tvarinio savojo aš sąmoningai suvokiamu patirtiniu išsipareigojimu patirtinei Dievybei. Mirtingasis žmogus ir visi kiti ribiniai tvariniai yra sukurti iš energijos, proto, ir dvasios gyvo potencialo, egzistuojančio Aukščiausiąjame. Būtent Aukščiausiuoju remiasi Derintojas-mirtingasis kylantysis, kada stengiasi sukurti nemirtingą ir dievišką užbaigtojo charakterį. Būtent iš pačios tos Aukščiausiojo realybės Derintojas, sutikus žmogiškajai valiai, audžia kylančiojo Dievo sūnaus amžinosios prigimties raštus.

Derintojo žengimo į priekį, dvasinant ir įamžinant žmogiškąją asmenybę, evoliuciją betarpiškai sukuria Aukščiausiojo suverenumo išplėtimas. Tokie laimėjimai žmogiškojoje evoliucijoje tuo pačiu metu yra ir laimėjimai evoliuciniame Aukščiausiojo aktualizavimesi. Nors tai yra tiesa, jog tvariniai negali vystytis be Aukščiausiojo, bet galbūt taip pat tai yra tiesa, jog Aukščiausiojo evoliucijos negalima pasiekti iki galo be visų tvarinių užbaigtos evoliucijos. Šitame glūdi savimoningų asmenybių didžioji kosminė atsakomybė: Kad tam tikra prasme Aukščiausioji Dievybė priklausys nuo mirtingojo valios pasirinkimo. O tvarinio evoliucijos ir Aukščiausiojo evoliucijos abipusis žengimas į priekį yra tiksliai ir iki galo pateikiamas Dienų Seniesiems nesuvokiamų visatos atspindėjimo mechanizmų dėka.

Didysis iššūkis, kuris buvo mestas mirtingajam žmogui, yra toks: Ar patiriamas kosmoso vertybės prasmės jūs nuspręsite įsmeninti į savo paties besivystantį vidinį aš? ar atstumdami išlikimą leisite šitoms Aukštybės paslaptims nieko neveikti laukiant kito tvarinio veiksmo kuriuo nors kitu metu, kuris savaip pamėgins įnešti tvarinio indėlį į ribinio Dievo evoliuciją? Bet tai jau bus jo indėlis į Aukščiausiąjį, o ne jūsų.

Šito visatos amžiaus didžioji kova yra tarp potencialo ir aktualo – aktualizuotis stengiasi visa tai, kas dar neišreikšta. Jeigu mirtingasis

[1285]▼

žmogus pradeda jaudinantį žygį į Rojų, tuomet jis eina pagal laiko judėjimą, kuris kaip srovės teka amžinybės upėje; jeigu mirtingasis žmogus amžinąją karjerą atstumia, tuomet ribinėse visatose jis juda prieš įvykių srovę. Mechaninė kūrinija nenumaldomai juda toliau sutinkamai su Rojaus Tėvo atsiskleidžiančiu tikslu, bet valinis tvarinys vaidmenį gali pasirinkti, priimti arba atmesti asmenybės dalyvavimą amžinybės jaudinančiame patyrimo. Mirtingasis žmogus žmogiškosios egzistencijos aukščiausiųjų vertybių sunaikinti negali, bet jis gali labai aiškiai užkirsti kelią šitų vertybių evoliucijai savo paties asmeniniame patyrimo. Tokiu laipsniu, koku žmogiškasis aš šitaip atsisako dalyvauti kilime į Rojų, lygiai tokiu pačiu laipsniu Aukščiausiasis patiria uždelsimą siekdamas dieviškumo išraiškos didžiojoje visatoje.

Mirtingajam žmogui buvo patikėtas ne tik Rojaus Tėvo Derintojo buvimas, bet taip pat ir Aukščiausiojo ateities be galo mažo fragmento likimo kontrolė. Nes taip, kaip žmogus pasiekia žmogiškąjį likimą, taip iš tiesų ir

Aukščiausiasis pasiekia likimą dieviškumo lygiuose.

Ir šitokiu būdu sprendimas laukia kiekvieno iš jūsų, kaip kažkada jis laukė kiekvieno iš mūsų. Ar jūs apvilsite laiko Dievą, kuris taip priklauso nuo ribinio proto sprendimų? ar jūs apvilsite visatą Aukščiausiojo asmenybę gyvulinio regreso tinginyse? ar jūs apvilsite visų tvarinių didįjį broį, kuris taip priklauso nuo kiekvieno tvarinio? ar jūs galite sau leisti išeiti į sferą to, kas nebuvo įgyvendintas, kada prieš jus yra atverta visatos karjeros kerinti perspektyva – Rojaus Tėvo dieviškasis atradimas ir dieviškasis dalyvavimas Dievo Aukščiausiojo ieškojime ir evoliucijoje?

Dievo dovanos – jo tikrovės padovanojimas – yra ne atskyrimas nuo savęs; jis neatskiria kūrinijos nuo savęs, bet aplink Rojų skriejančiuose kūrinuose jis sukūrė įtampą. Dievas pirmiausia žmogų myli ir jam suteikia nemirtingumo potencialą – amžinąją tikrovę. Ir kada žmogus Dievą myli, tada žmogus iš tikrųjų tampa amžinas aktualybėje. Ir štai kokia yra paslaptis: Kuo arčiau žmogus priartėja prie Dievo meilės dėka, tuo didesnė yra to žmogaus realybė – aktualybė. Kuo daugiau žmogus nuo Dievo traukiasi, tuo daugiau jis priartėja prie nerealybės – egzistencijos nutrūkimo. Kada žmogus pašvenčia savo valią Tėvo valios vykdymui, kada žmogus Dievui atiduoda viską, ką jis *turi*, tada Dievas iš tiesų tą žmogų padaro didesnę negu jis yra.

5. KŪRINIJO VIRŠSIELA

Didysis Aukščiausiasis yra didžiosios visatos kosminė viršsiela. Kosmoso kokybės ir kiekybės savo dieviškumo atspindį iš tiesų suranda jame; jo dieviška prigimtis yra visos tvarinio-Kūrėjo prigimties visuminės didybės mozaikinis mišinys visose besivystančiose visatose. Ir Aukščiausiasis taip pat yra ir besiaktualizuojanti Dievybė, įkūnijanti kuriančiąją valią, kuri apima besivystantį visatos tikslą.

To, kas yra ribinis, intelektualūs, potencialiai asmeniai aš atsiranda iš Trečiojo Šaltinio ir Centro ir pasiekia ribinę laiko-erdvės Dievybės sintezę Aukščiausiajame. Kada tvarinys atsiduoda Kūrėjo valiai, tada jis nenugramzdina arba neatsisako savo asmenybės; individualios asmenybės, dalyvaudamos ribinio Dievo aktualizavimesi, nepraranda savo valinio vidinio aš, kada veikia šitokiu būdu. Vietoje šito tokios asmenybės dalyvaudamos šitame didingame Dievybės jaudinančiame patyrimo vis daugiau auga; šitokios sąjungos su dieviškumu dėka žmogus besivystantį savąjį aš iškelia,

[1286]▼

praturtina, sudvasina, ir suvienija iki pat aukštybės slenksčio.

Žmogaus besivystanti nemirtinga siela, bendras materialaus proto ir Derintojo kūrinys, kyla kaip tokia į Rojų, ir vėliau, kada būna įtraukta į Užbaigtųjų Korpusą, tada koku nors nauju būdu būna susieta su Amžinojo Sūnaus dvasinės gravitacijos grandine patyrimo metodu, žinomu kaip *užbaigtojo transcendentavimas*. Tokie užbaigtieji šitaip tampa tinkamais kandidatais tam, jog būtų patirtiškai suvokiami kaip Dievo Aukščiausiojo

asmenybės. Ir kada šitie mirtingieji intelektai Užbaigtųjų Korpuso neatskleistose ateities užduotyse pasieks dvasios egzistencijos septintąjį etapą, tada tokie dualistiniai protai taps trivieniai. Šitie du suderinti protai, žmogiškasis ir dieviškasis, taps pašlovinti sąjungoje su Aukščiausiosios Būtybės, kuri iki to meto bus aktualizuota, patirtiniu protu.

Amžinojoje ateityje, Dievas Aukščiausiasis bus aktualizuotas – kūrybiškai išreikštas ir dvasiškai pavaizduotas – kylančiojo žmogaus sudvasintame prote, nemirtingoje sieloje, net ir taip, kaip Visuotinis Tėvas buvo šitaip apreikštas Jėzaus žemiškuoju gyvenimu.

Žmogus nesusivienija su Aukščiausiuoju ir nepraranda savo asmeninės tapatybės, bet visų žmonių patyrimo atgarsiai visatoje iš tikrųjų šitaip formuoja Aukščiausiojo dieviškojo patyrimo dalį. "Darbai priklauso mums, jų vaisiai priklauso Dievui."

Progresuojanti asmenybė palieka aktualizuotos realybės pėdsaką, kada ji eina per kylančius šių visatų lygius. Nesvarbu, ar jie būtų intelektualūs, dvasiniai, ar energetiniai, bet augančius laiko ir erdvės kūrinius modifikuoja asmenybės žengimas į priekį per jų sferas. Kada žmogus veikia, tada Aukščiausiasis reaguoja, ir šitoji transakcija sudaro žengimo į priekį realybę.

Didžiosios energetinės, intelektualios, ir dvasinės grandinės niekada nebūna kylančios asmenybės nuolatinė nuosavybė; šitos tarnystės amžinai lieka Aukštybės dalis. Mirtingojo patyrimo žmogiškasis intelektas gyvena pagalbinių proto dvasių ritmiškuose pulsavimuose ir savo sprendimus vykdo toje arenoje, kurią sukuria įjungimas į šitos tarnystės grandinę. Mirtingajam mirus, žmogiškasis aš yra visam laikui išjungiamas iš pagalbinių proto dvasių grandinės. Nors atrodo, jog šitos pagalbinės proto dvasios niekada patyrimo neperduoda iš vienos asmenybės kitai, bet per Dievą Septinkartį jos gali perduoti ir iš tikrųjų perduoda sprendimo-veiksmo neasmenius atgarsius Dievui Aukščiausiajam. (Bent jau tai yra tiesa garbinimo ir išminties pagalbinių proto dvasių atžvilgiu.)

Ir štai tokia yra padėtis su dvasinėmis grandinėmis: Žmogus jas panaudoja kildamas per visas, bet jos niekada netampa jo nuosavybe kaip amžinosios asmenybės dalis. Bet šitos dvasinio tarnavimo grandinės, nesvarbu, ar tai būtų Tiesos Dvasia, Šventoji Dvasia, ar supervisatos dvasių buvimai, priima ir reaguoja į atsirandančias vertybes kylančioje asmenybėje, ir šitos vertybės per Septinkartį yra tiksliai perduodamos Aukščiausiajam.

Nors tokie dvasiniai poveikiai, kaip Šventoji Dvasia ir Tiesos Dvasia, yra vietinės visatos tarnystės, bet jų vadovavimas nesiriboja vien tiktais konkretais vietinio kūrinio geografinėmis ribomis. Kada kylantis mirtingasis vyksta už savo gimtosios vietinės visatos ribų, tada jam nėra visiškai nutraukiama Tiesos Dvasios globa, kuri jį taip nuolat mokė ir vedė per materialių ir morontinių pasaulių filosofinius labirintus, kiekvienoje kilimo krizėje ištikimai vadovavo Rojaus piligrimui, visą laiką sakydama:

"Štai šitas yra kelias." Kada jūs paliksite vietinės visatos sferas, tada, atsirandančios Aukščiausiosios Būtybės dvasios tarnavimo dėka ir supervisatos atspindėjimo priemonių dėka, jūsų kilime į Rojų jus vis dar ves Rojaus save padovanojančiųjų Dievo Sūnų guodžianti nukreipianti dvasia.

Kaip šita daugybė kosminio tarnavimo grandinių evoliucinio patyrimo prasmės, vertybės, ir faktus registruoja Aukščiausiajame? Mes nesame visiškai tikri, bet manome, kad šitas registravimas vyksta per Aukščiausiųjų Kūrėjų, kilusių iš Rojaus, asmenis, kurie yra betarpiški šitų laiko ir erdvės grandinių padovanotojai. Septynių pagalbinių proto dvasių proto-patyrimo sankaupos, joms tarnaujant fiziniam intelekto lygiui, yra Dieviškosios Dvasios vietinės visatos patyrimo dalis, ir galbūt per šitą Kuriančiąją Dvasią jos yra registruojamos Aukštybės prote. Galbūt lygiai taip pat mirtingųjų patyrimas su Tiesos Dvasia ir Šventąja Dvasia yra registruojamas Aukštybės asmenyje.

Net žmogaus ir Derintojo patyrimas turi atsiliepti aidu Dievo Aukščiausiojo dieviškume, nes, kai patyrimą įgauna Derintojai, tada jie yra tokie, kaip Aukščiausiasis, ir besivystanti mirtingojo žmogaus siela yra sukurama iš anksčiau egzistavusios galimybės tokiam patyrimui Aukščiausiojo viduje.

Šitokiu būdu iš tiesų visos kūrinijos įvairiapusis patyrimas tampa Aukštybės evoliucijos dalimi. Tvariniai, kada jie kyla pas Tėvą, tiesiog panaudoja to, kas yra ribinis, kokybės ir kiekybės; tokio panaudojimo neasmenės pasekmės amžiams lieka gyvojo kosmoso, Aukščiausiojo asmens, dalimi.

Tai, ką pats žmogus pasiima su savimi kaip asmenybės nuosavybę, yra jo charakteryje užfiksuota patyrimo pasekmė, kada, jam kylant į Rojų, buvo panaudotos didžiosios visatos intelektualios ir dvasinės grandinės. Kada žmogus apsisprendžia ir kada jis šitą sprendimą įgyvendina veiksmu, tada žmogus patiria, ir šito patyrimo prasmės ir vertybės amžiams yra jo amžinojo charakterio dalis visuose lygiuose, pradedant ribinio lygiu ir baigiant užbaigtojo lygiu. Kosmiškai moralus ir dieviškai dvasinis charakteris reiškia tvarinio asmeninių sprendimų, kuriuos apšvietė nuoširdus garbinimas, pašlovino išmintinga meilė, ir užbaigė broliška tarnystė, pagrindinę sankaupą.

Besivystantis Aukščiausiasis ribiniams tvariniams galiausiai suteiks kompensaciją dėl to, kad jie niekada nesugebės pasiekti didesnio už apribotą patyrimo ryšį su visatų visata. Tvariniai Rojaus Tėvą gali pasiekti, bet jų evoliucinis protas, būdamas ribinis, yra nepajėgus realiai suvokti begalinio ir absoliutaus Tėvo. Tačiau kadangi visas tvarinių patyrimas yra registruojamas Aukščiausiajame ir yra Aukščiausiojo dalis, tai, kada visi tvariniai pasieks ribinės egzistencijos užbaigtąjį lygį, ir po to, kai visuminis visatos vystymasis įgalins juos pasiekti Dievą Aukščiausiąjį kaip aktualų dieviškumo buvimą, tada, neatskiriamas nuo tokio ryšio realybės, yra ryšys su visuminiu patyrimu. Laiko ribinis savyje turi amžinybės sėklų; ir mus moko, jog, kada evoliucijos pilnatvė paliudys potencialo kosminiam augimui išaikvojimą, tada visuminis ribinis, ieškodamas Tėvo kaip Galutiniojo, pereis į amžinosios karjeros absonitines fazes.

6. AUKŠČIAUSIOJO IEŠKOJIMAS

Mes ieškome Aukščiausiojo visatose, bet jo nesurandame. "Jis yra tas, kuris yra visų daiktų ir būtybių, judančių ir nejudančių, viduje ir išorėje. Neatpažįstamas

[1288]▼

savo paslapyje; nors yra tolimas, vis tiek jis yra arti." Visagalis Aukščiausiasis yra "forma to, kas dar nesuformuota, modelis to, kas dar nesukurta."

Aukščiausiasis yra jūsų visatos namai, ir kada jūs surasite jį, tada bus kaip sugrįžimas į namus. Jis yra jūsų patirtinis tėvas, ir kaip išaugo net ir žmogiškųjų būtybių patyrimė, jis taip pat tikrai išaugo ir dieviškosios tėvystės patyrimė. Jis pažįsta jus, nes yra panašus į tvarinį, o taip pat yra panašus ir į kūrėją.

Jeigu iš tikrųjų jūs trokštate surasti Dievą, tai negali būti taip, kad jūsų prote neužgimtų Aukščiausiojo sąmonė. Kaip Dievas yra jūsų dieviškasis Tėvas, taip Aukščiausiasis yra jūsų dieviškoji Motina, kuri rūpinasi jumis per jūsų kaip visatos tvarinių visą gyvenimą. "Koks visuotinis yra Aukščiausiasis – jis yra visur! Beribė gausybė kūrinių tvarinių visą gyvenimą priklauso nuo jo buvimo, ir nė vienas nėra atstumiamas."

Kuo Mykolas yra Nebadonui, tuo Aukščiausiasis yra ribiniam kosmosui; jo Dievybė yra tas didingas kanalas, per kurį Tėvo meilė teka į išorę visai kūrinijai, ir jis yra tas didingas kelias, kuriuo ribiniai tvariniai eina į vidų ieškodami Tėvo, kuris yra meilė. Net ir Minties Derintojai yra susieti su juo; pirmine prigimtimi ir dieviškumu jie visi yra kaip Tėvas, bet kada jie patiria laiko transakcijas erdvės visatose, tada jie tampa tokie, kaip Aukščiausiasis.

Veiksmas, kada tvarinys apsisprendžia vykdyti Kūrėjo valią, yra kosminė vertybė ir turi visatos prasmę, į tai nedelsiant reaguoja kažkokia neatskleista, bet visur esanti koordinavimo jėga, galbūt Aukščiausiosios Būtybės visą laiką didėjančio veikimo pasireiškimas.

Besivystančio mirtingojo morontinė siela iš tikrųjų yra Visuotinio Tėvo, veikiančio per Derintoją, sūnus ir Aukščiausiosios Būtybės, Visuotinės Motinos, kosminio reagavimo vaikas. Motinos įtaka dominuoja žmogiškojoje asmenybėje per visą augančios sielos vietinės visatos vaikystę. Dieviškųjų tėvų įtaka didesnę pusiausvyrą pasiekia po susiliejimo su Derintoju ir per visą supervisatos karjerą, tačiau kada laiko tvariniai pradeda kelionę amžinybės centrinėje visatoje, tada Tėvo prigimtis ima pasireikšti vis didesne dalimi, savo ribinio pasireiškimo viršūnę pasiekdama atpažinus visuotinį Tėvą ir po priėmimo į Užbaigtumo Korpusą.

Užbaigtojo pasiekimo patyrimė ir šito patyrimo dėka kylančiojo savojo aš patirtines motinines savybes milžinišku laipsniu paveikia ryšys su Amžinojo Sūnaus dvasios buvimu ir Begalinės Dvasios proto buvimu ir Amžinojo Sūnaus dvasios buvimu ir Begalinės Dvasios proto buvimu iliejimas. Tada, per visas užbaigtojo veiklos valdas didžiojoje visatoje, įvyksta Aukščiausiojo slapto motininio potencialo naujas atsibudimas, naujas patirtinių prasmų įgyvendinimas, ir visos kilimo karjeros patirtinių vertybių nauja sintezė. Atrodo, jog užbaigtųjų šeštojo etapo šitas savojo aš įgyvendinimas visatos karjeroje tęsis

tol, kol Aukščiausiojo motininis palikimas pasieks ribinį sinchroniškumą su Tėvo palikimu, esančiu Derintojuje. Šitas intriguojantis veikimo didžiojoje visatoje periodas rodo pakilusiojo ir išstobulinto mirtingojo toliau tebesitęsiančią subrendusiojo karjerą.

Užbaigus egzistencijos šeštąjį etapą ir įžengus į dvasios statuso septintąjį ir baigiamąjį etapą, galbūt prasidės turtėjančio patyrimo, bręstančios išminties, ir dieviškumo įgyvendinimo išsivytę amžiai. Užbaigtojo prigimtyje šitai galbūt prilygs proto kovos dėl dvasinio savojo aš įgyvendinimo užbaigtam pasiekimui, kylančiojo žmogaus prigimties koordinavimo su dieviškojo Derintojo prigimtimi tarp ribinių galimybių

[1289]▼

ribų užbaigimui. Toks nuostabus visatos savasis aš tokiu būdu tampa Rojaus Tėvo amžinuoju užbaigtuoju sūnumi, o taip pat Motinos Aukščiausiosios amžinuoju visatos vaiku, tokiu visatos savuoju aš, kuris yra kvalifikuotas atstovauti visatą ir asmenybių tiek Tėvui, tiek Motinai bet kokioje veikloje arba užduotyje, susijusioje su sukurtų, kuriamų, ir besivystančių daiktų ir būtybių ribiniu valdymu.

Visi sielą išvystantys žmonės tiesiogine prasme yra Dievo Tėvo ir Dievo Motinos, Aukščiausiosios Būtybės, evoliuciniai sūnūs. Bet iki tokio meto, kada mirtingasis žmogus savo sieloje sąmoningai suvokia savo dieviškąjį paveldėjimą, šitas įsitikinimas dėl giminytės su Dievybe turi būti pasiekiamas įtikėjimo dėka. Žmogiškojo gyvenimo patyrimas yra kosminis kokonas, kuriame Aukščiausiosios Būtybės sugebėjimai visatoje ir Visuotinio Tėvo buvimas visatoje (ir tie sugebėjimai, ir tas buvimas visatoje nėra asmenybės) vysto morontinę laiko sielą ir visatos likimo ir amžinosios tarnystės žmogiškąjį-dieviškąjį užbaigtojo charakterį.

Žmonės per daug dažnai užmiršta, jog žmogiškojoje egzistencijoje Dievas yra didingiausias patyrimas. Kiti patyrimai savo prigimtimi ir turiniu yra riboti, bet Dievo patyrimas ribų neturi, išskyrus tai, kokias ribas turi tvarinio sugebėjimas suvokti, ir šitas pats patyrimas šitą sugebėjimą plečia savaime. Kada žmonės ieško Dievo, tada jie ieško visko. Kada Dievą jie suranda, tada jie būna suradę viską. Šitas Dievo ieškojimas yra beribis meilės padovanojimas, kurį lydi naujos ir didingesnės meilės, kuri bus padovanota, stebinantys atradimai.

Visa tikroji meilė yra iš Dievo, ir žmogus tą dieviškąją meilę gauna, kada šitą meilę jis pats dovanoja savo bičiuliams. Meilė yra dinamiška. Jos niekada negalima užgrobti; ji yra gyva, laisva, virpanti, ir visada jaudinanti. Žmogus niekada negali Tėvo meilės paimiti ir savo širdyje įkalinti. Tėvo meilė mirtingajam žmogui gali tapti reali tiktai pereidama per to žmogaus asmenybę, kai šitą meilę savo ruožtu jis dovanoja kitiems žmonėms. Didinga meilės grandinė eina iš Tėvo, per sūnus broliams, ir tokiu būdu pas Aukščiausiąjį. Tėvo meilė mirtingojo asmenybėje atsiranda viduje gyvenančio Derintojo tarnavimo dėka. Toks Dievą pažįstantis sūnus šitą meilę atskleidžia savo sielos broliams visatoje, ir šita broliškoji meilė yra Aukščiausiojo meilės esmė.

Prie Aukščiausiojo galima priartėti tiktai patyrimo dėka, o dabartinėse kūrinijos epochose yra tiktai trys keliai, kurie tvarinį veda link Aukštybės:

1. Rojaus Piliečiai nusileidžia iš amžinosios Salos per Havoną, kur jie įgauna sugebėjimą suvokti Aukštybę stebėdami Rojaus-Havonos realybės skirtingumą ir tyrinėjimo būdu atrodami Aukščiausiujų Kūrėjų Asmenybių, pradedant Pagrindinėmis Dvasiomis ir baigiant Sūnumis Kūrėjais, įvairiapusę veiklą.

2. Laiko-erdvės kylantieji, atvykstantys iš Aukščiausiujų Kūrėjų evoliucinių visatų, labai priartėja prie Aukščiausiojo per Havoną keliaudami kaip per įvadą į augantį supratimą apie Rojaus Trejybės vienybę.

3. Havonos vietiniai gyventojai suvokimą apie Aukščiausiąjį įgauna palaikydami ryšius su besileidžiančiais piligrimais iš Rojaus ir kylančiais piligrimus iš septynių supervisatų. Havonos vietiniai gyventojai yra neatsiejamai tokioje padėtyje, kad suderintų iš esmės skirtingus amžinosios Salos piliečių ir evoliucinių visatų piliečių požiūrius.

[1290]▼

Evoliuciniams tvariniams yra septyni didieji būdai, kaip priartėti prie Visuotinio Tėvo, ir kiekvienas iš šitų kilimų į Rojų eina per vienos iš Septynių Pagrindinių Dvasių dieviškumą; ir kiekvienas toks priartėjimas tampa įmanomas dėka to, jog yra išplečiamas patyrimo priėmimas, kuris atsiranda dėl to, jog tvarinys yra tarnavęs toje supervisatoje, kuri atspindi tos Pagrindinės Dvasios prigimtį. Šitų septynių patyrimų bendroji suma sudaro dabar žinomas ribas to, kaip tvarinys sąmoningai suvokia Dievo Aukščiausiojo realybę ir aktualybę.

Ne vien tiktai paties žmogaus ribotumas jam užkerta kelią surasti ribinį Dievą; taip pat ir visatos neužbaigtumas; net ir visų tvarinių – praeities, dabarties, ir ateities – neužbaigtumas padaro Aukščiausiąjį nepasiekiamą. Dievą Tėvą gali surasti bet koks individas, kuris yra pasiekęs panašumo į Dievą dieviškąjį lygį, bet Dievo Aukščiausiojo asmeniškai nesuras *nė vienas* tvarinys iki to tolimojo meto, kada, tobulumo visuotinio pasiekimo dėka, vienu ir tuo pačiu metu jį suras *visi* tvariniai.

Nepaisant to fakto, kad jūs negalite, šitame visatos amžiuje, jo surasti asmeniškai taip, kaip galite surasti ir kaip surasite Tėvą, Sūnų, ir Dvasią, ir vis tik, kilimas į Rojų ir vėlesnioji karjera visatoje jūsų sąmonėje palaipsniui sukurs suvokimą apie viso patyrimo Dievo buvimą visatoje ir veikimą kosmose. Aukščiausiojo esmė yra dvasios vaisiai, kada jis yra įgyvendinamas žmogiškajame patyrimo.

Žmogus kada nors pasieks Aukščiausiąjį dėl savo susiliejo su Rojaus Dievybės dvasia. Urantijiečiams šitoji dvasia yra Visuotinio Tėvo Derintojo buvimas; ir nors Paslaptinis Pagalbininkas yra iš Tėvo ir toks, kaip Tėvas, bet mes abejojame, kad net ir tokia dieviškoji dovana gali atlikti neįmanomą užduotį, jog begalinio Dievo prigimtį atskleistų ribiniam tvariniui. Mes įtariame, jog tai, ką Derintojai ateityje atskleis septintojo etapo užbaigtiesiems, bus Dievo Aukščiausiojo dieviškumas ir prigimtis. Ir šitas atskleidimas ribiniam tvariniui bus tuo, kuo Begaliniojo atskleidimas būtų absoliučiai būtybei.

Aukščiausiasis nėra begalinis, bet jis tikriausiai apima iš begalybės viską, ką ribinis tvarinys kada nors galės realiai suvokti. Kad suprastum tai, kas yra daugiau negu Aukščiausiasis, reikia būti didesniau už ribinį!

Visi patirtiniai kūriniai, įgyvendindami savąjį likimą, priklauso vieni nuo kitų. Tikrai egzistenciali tikrovė yra pati savyje ir egzistuoja savaime. Havonai ir septynioms supervisatams reikia vienoms kitų tam, kad pasiektų ribinio pasiekimo maksimumą; lygiai taip tam, jog pasiektų ribinę transcendenciją, jos kada nors priklausys nuo išorinės erdvės ateities visatų.

Žmogiškasis kylantysis gali surasti Tėvą; Dievas yra egzistencialus, ir todėl yra realus, nepriklausomai nuo patyrimo statuso visoje visatoje. Bet nė vienas atskiras kylantysis niekada nesuras Aukščiausiojo tol, kol visi kylantieji nebus pasiekę to visatos brandos maksimumo, kuris kvalifikuoja juos vienu ir tuo pačiu metu dalyvauti šitame atradime.

Tėvas nėra asmenų gerbėjas; su kiekvienu iš savo kylančiųjų sūnų jis elgiasi kaip su kosminiu individu. Aukščiausiasis lygiai taip pat nėra asmenų gerbėjas; su savo patirtiniais vaikais jis elgiasi kaip su atskira kosmine visuma.

Žmogus Tėvą gali atrasti savo širdyje, bet Aukščiausiojo jis turės ieškoti visų kitų žmonių širdyse; ir kada Aukščiausiojo meilę tobulai atskleis visi tvariniai, tada jis visatos aktualybe tikrai taps visiems tvariniams. Ir tai yra tiesiog kitas būdas pasakyti, jog visatos bus įsitvirtinusios šviesoje ir gyvenime.

[1291]▼

Kada visos asmenybės pasiekia ištobulintą savojo aš įgyvendinimą, plius kada ištobulinta pusiausvyra yra pasiekama visose visatose, tai prilygsta Aukščiausiojo pasiekimui ir liudija visos ribinės tikrovės išlaisvinimą iš netobulos egzistencijos apribojimų. Toks visų ribinių potencialų išsikvojimas atveda į užbaigtą Aukščiausiojo pasiekimą ir gali būti kitaip apibrėžtas kaip pačios Aukščiausiosios Būtybės užbaigtas evoliucinis aktualizavimas.

Žmonės Aukščiausiojo nesuranda staiga ir išpūdingai, kad tai būtų panašu į tai, kaip žemės drebėjimas suplėšo uolas, padarydamas tarpeklius, bet jį suranda lėtai ir kantriai, panašiai, kaip upė dugne ramiai išplauna žemę.

Kada jūs surasite Tėvą, tada surasite savo dvasinio kilimo visatoje didingą priežastį; kada jūs surasite Aukščiausiąjį, tada atrasite savo žengimo pirmyn į Rojų karjeros didingą pasekmę.

Bet nė vienas Dievą pažinęs mirtingasis niekada negali būti vienišas savo kelionėje per kosmosą, nes jis žino, jog, žengiant kiekvieną žingsnį šiuo keliu, Tėvas eina greta jo, tuo tarpu pats tas kelias, kuriuo jis žengia, yra Aukščiausiojo buvimas.

7. AUKŠČIAUSIOJO ATEITIS

Visų ribinių potencialų užbaigtas įgyvendinimas prilygsta viso evoliucinio patyrimo įgyvendinimo užbaigimui. Tai reiškia, jog Aukščiausiasis galutinai iškils kaip visagalis Dievybės buvimas visatose. Mes manome, kad Aukščiausiasis, šitame vystymosi etape, bus lygiai taip atskirai įsamenintas, kaip yra įsamenintas Amžinasis Sūnus, lygiai taip turės konkrečią galią, kokią turi Rojaus Sala, bus taip visiškai suvienytas, kaip yra suvienytas Bendrai Veikiantysis, ir visa tai bus tarp ribinių Aukštybės galimybių apribojimų ribų dabartinio visatos amžiaus išsivystymo aukščiausiąjame taške.

Nors tokia samprata apie Aukščiausiojo ateitį yra visiškai tinkama, bet mes norėtume atkreipti dėmesį į kai kurias problemas, kurios yra neatskiriamos nuo šitos sampratos:

1. Aukščiausiojo Beribiai Prižiūrėtojai vargu ar galėtų būti sudievinėti kuriame nors etape iki to meto, kada bus užbaigta jo evoliucija, ir vis tik šitie patys prižiūrėtojai net ir dabar ribotai panaudoja aukštybės suverenumą, kiek tai yra susiję su visatomis, įsitvirtinusiomis šviesoje ir gyvenime.

2. Aukščiausiasis vargu ar galėtų veikti Galutiniojoje Trejybėje iki to meto, kol bus nepasiekęs visatos statuso užbaigtos aktualybės, ir vis tik Galutinioji Trejybė net ir dabar yra apribota realybė, ir jūs buvote informuoti apie Galutiniojo Apribotų Vicegerentų egzistavimą.

3. Visatos tvariniams Aukščiausiasis nėra iki galo realus, bet yra daug priežasčių tam, jog, logiškai mąstant, būtų padaryta išvada, kad jis yra visiškai realus Septinkartei Dievybei, pradedant Visuotiniu Tėvu Rojuje ir baigiant vietinių visatų Sūnumis Kūrėjais ir Kuriančiosiomis Dvasiomis.

Gali būti, jog tarp ribinio aukštesniųjų ribų, kur laikas susijungia su pranoktu laiku, yra tam tikros rūšies sekos susimaišymas ir susiliejimas. Gali būti, jog Aukščiausiasis sugeba prognozuoti savo buvimą visatose tuose viršlaiko lygiuose ir tada ribotu laipsniu laukti ateities evoliucijos, šią ateities prognozę atspindėdamas atgal į sukurtus lygius kaip Suprojektuoto Neužbaigtumo Imanentiškumą. Tokie reiškiniai gali būti stebimi ten, kur tik ribinis užmezga ryšį su viršribiniu, kaip yra patyrimė tų žmogiškųjų būtybių, kurių viduje gyvena

[1292]▼

Minties Derintojai, kurie yra tikros pranašystės apie žmogaus ateities pasiekimus visatose per visą amžinybę.

Kada mirtingieji kylantieji būna priimti į Rojaus Užbaigtųjų Korpusą, tada jie prisiekia Rojaus Trejybei, ir duodami šią atsidavimo priesaiką, jie tuo pačiu pasižada būti amžinai ištikimi Dievui Aukščiausiajam, kuris yra Trejybė, kaip ją suvokia visos ribinių tvarinių asmenybės. Vėliau, kada užbaigtųjų kuopos veikia visose besivystančiose visatose, tada jos visiškai paklūsta Rojaus kilmės mandatams iki pat to reikšmingo meto, kada vietinės visatos įsitvirtina šviesoje ir gyvenime. Kada šitų išstobulintų kūrinių naujosios valdymo organizacijos ima atspindėti iškylantį Aukščiausiojo suverenumą, mes pastebime, jog pasklidusios užbaigtųjų kuopos tuomet pripažįsta tokių naujų vyriausybių juridinę valdžią. Atrodo, kad Dievas Aukščiausiasis vystosi kaip evoliucinių Užbaigtųjų Korpusų vienytojas, bet labai tikėtina, jog šitų septynių korpusų amžinąjį likimą reguliuos Aukščiausiasis kaip Galutiniosios Trejybės narys.

Aukščiausioji Būtybė savyje turi tris viršribines galimybes tam, kad pasireikštų visatose:

1. Absonitinį bendradarbiavimą pirmojoje patirtinėje Trejybėje.
2. Bendraabsoliutų ryšį antrojoje patirtinėje Trejybėje.
3. Bendrabegalinį dalyvavimą Trejybių Trejybėje, bet mes neturime deramo supratimo, ką visa tai iš tikrųjų reiškia.

Tai yra viena iš visuotinai priimtų hipotezių apie Aukščiausiojo ateitį, bet taip pat yra daug samprotavimų ir apie jo ryšius su dabartine didžiąja visata, kada ji pasieks šviesos ir gyvenimo statusą.

Dabartinis supervisatų tikslas yra tapti, atsižvelgiant į savo padėtį ir tarp savo potencialų ribų, tobuloms, net ir tokioms, kokia tobula yra Havona. Šitas tobulumas yra susijęs su fiziniu ir dvasiniu pasiekimu, net su administraciniu, valdymo, ir brolišku vystymu. Tikima, jog, per ateinančius amžius, disharmonijos, netinkamo prisiderinimo, ir blogo prisitaikymo galimybės supervisatose galiausiai bus išseikvotos. Energetinės grandinės bus tobuloje pusiausvyroje ir visiškai paklus protui, tuo tarpu dvasia, asmenybės akivaizdoje, bus pasiekusi viešpatavimą proto atžvilgiu.

Manoma, jog šituo tolimos ateities laiku Aukščiausiojo dvasinis asmuo ir Visagalio pasiektoji energija bus pasiekę suderintą išsivystymą, ir abu, suvienyti Aukščiausiojo Prote ir Aukščiausiojo Proto, realizuosis kaip Aukščiausioji Būtybė, užbaigta aktualybė visatoje – tokia aktualybė, kurią bus galima matyti visiems išmintingiems tvariniams, į kurią reaguos visos sukurtos energijos, kuri bus koordinuota visose dvasinėse esybėse, ir kurią galės patirti visos visatos asmenybės.

Šita koncepcija numato Aukščiausiojo aktualų suverenumą didžiojoje visatoje. Visiškai panašu, jog dabartiniai Trejybės administratoriai ir toliau veiks kaip jo vicegerantai, bet mes manome, jog dabartinės sienos tarp šių septynių supervisatų palaipsniui išnyks, ir, kad visa didžioji visata veiks kaip ištobulinta visuma.

Tai yra įmanoma, jog Aukščiausiasis gali tuomet asmeniškai reziduoti Uversoje, Orvontono būstinėje, iš kur jis vadovaus laiko kūrinį administravimui, bet iš tikrųjų tai yra tik teorinis samprotavimas. Nors, aišku, Aukščiausiosios Būtybės asmenybę tikrai bus galima pasiekti tam tikroje konkrečioje

[1293]▼

vietoje, nors jo Dievybės buvimas tuo pačiu metu visur toliau persmelks visatą. Koks bus to amžiaus supervisatos piliečių ryšys su Aukščiausiuoju, mes nežinome, bet tai gali būti kažkas panašaus į tai, koks yra dabartinis ryšys tarp Havonos vietinių gyventojų ir Rojaus Trejybės.

Tų ateities laikų ištobulinta didžioji visata milžinišku laipsniu skirsis nuo to, kas yra šiuo metu. Liks praeityje erdvės galaktikų organizavimo jaudinantys patyrimai, gyvybės implantavimas neužtikrintuose laiko pasauliuose, ir harmonijos išsivystymas iš chaoso, grožio išsivystymas iš potencialų, tiesos išsivystymas iš prasmų, ir gėrio išsivystymas iš vertybių. Laiko visatos bus

pasiekusios ribinio likimo įgyvendinimą! Ir galbūt erdvei ateis ramybė, poilsis po amžius trukusios kovos dėl evoliucinio tobulumo. Bet neilgam! Tikrai, užtikrintai, ir nepermaldaujamai Dievo Galutiniojo išskylančios Dievybės mįslė mes iššūkį šitiems nusistovėjusių visatų išstobulintiems piliečiams lygiai taip, kaip jų kovojantiems evoliuciniams protėviams iššūkį metė Dievo Aukščiausiojo ieškojimas. Kosminio likimo uždanga pakils tam, jog atskleistų kerinčio absonitinio ieškojimo transcendentinį grožį, kad Visuotinis Tėvas būtų pasiektas šituose naujuose ir aukštesniuose lygiuose, kurie yra atskleidžiami tvarinio patyrimo galutinyje.

[Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

[1294]▼

118 DOKUMENTAS

AUKŠČIAUSIASIS IR GALUTINYSIS – LAIKAS IR ERDVĖ

KAS susiję su Dievybės keliomis prigimtėmis, tai galima pasakyti:

1. Tėvas yra savaime egzistuojantis aš.
2. Sūnus yra bendraegzistuojantis aš.
3. Dvasia yra kartu egzistuojantis aš.
4. Aukščiausiasis yra evoliucinis-patirtinis aš.
5. Septinkartis yra pats save platinantis dieviškumas.
6. Galutinytis yra transcendentinis-patirtinis aš.
7. Absoliutas yra egzistencialus-patirtinis aš.

Nors be Dievo Septinkarčio neįmanoma apsieiti evoliuciškai siekiant Aukščiausiojo, bet be Aukščiausiojo taip pat neįmanoma apsieiti galiausiai išskylant Galutinįjį. O Aukščiausiojo ir Galutiniojo dualistinis buvimas sudaro ikiabsoliučios ir išvestinės Dievybės pagrindinį susivienijimą, nes jie, priklausydami vienas nuo kito, papildo vienas kitą, siekdami savojo likimo. Drauge jie sudaro tą patirtinę grandį, kuri sujungia viso kūrybinio augimo pagrindinėje visatoje pradžias ir užbaigimus.

Kūrybinis augimas yra nesibaigiantis, bet visą laiką suteikiantis pasitenkinimo, savo mastu jis yra begalinis, bet visada jį perskiria tos asmenybės patenkinančios akimirkos, kada yra pasiekiami laikinieji tikslai, ir kurios taip efektyviai veikia kaip mobilizavimo į naujus jaudinančius patyrimus kosminiame augime, visatos tyrinėjime, ir Dievybės pasiekime preliudai.

Nors matematikos sfera yra susijusi su kokybiniais apribojimais, bet ji iš tiesų ribiniam protui suteikia conceptualų pagrindą apmąstymams apie begalybę. Nėra jokio kiekybinio apribojimo skaičiams, net ir ribinio proto supratimu. Nesvarbu, kad ir koks būtų didelis suvokiamas skaičius, bet jūs visada galite įsivaizduoti, kad prie jo galima pridėti dar vieną. Ir taip pat, jūs galite suvokti, jog tai nėra begalybė, nes kad ir kiek kartų jūs kartosite šitą sudėties veiksmą, vis tiek visada bus galima pridėti dar vieną.

Tuo pačiu metu, begalinės serijos gali būti sumuojamos bet kuriuo konkrečiu metu, ir šita visuma (tiksliau ikivisuma) konkrečiam asmeniui konkrečiu metu ir

konkrečiame statuse suteikia tikslo pasiekimo malonumo pilnatvę. Bet anksčiau ar vėliau, šitas pats asmuo pradeda jausti alkį naujiems ir didesniems tikslams ir jų trokšti, ir tokių jaudinančių patyrimų, būdingų augimui, visą laiką bus laukiama per laiko pilnatvę ir amžinybės ciklus.

Kiekvienas iš eilės einantis visatos amžius yra kosminio augimo įvadas į kitą erą, ir kiekviena visatos epocha parūpina betarpišką likimą visiems ankstesniesiems etapams. Havona, pati ir savaime, yra tobulas, bet savo tobulumu apribotas, kūrinys; Havonos tobulumas, išsiplečiantis tolyn į evoliucines supervisatas, pasiekia ne tikrai kosminį likimą, bet taip pat ir išsilaisvinimą iš ikievoliucinės egzistencijos apribojimų.

[1295]▼

1. LAIKAS IR AMŽINYBĖ

Žmogaus kosminei orientacijai yra naudinga pasiekti visą įmanomą suvokimą apie Dievybės ryšį su kosmosu. Nors absoliuti Dievybė yra amžina prigimtimi, bet Dievai yra susieti su laiku kaip patyrimas amžinybėje. Evoliucinėse visatose amžinybė yra laikina visą laiką trunkanti trukmė – visą laiką trunkantis *dabar*.

Mirtingojo tvarinio asmenybė gali tapti amžina susitapatindama su viduje gyvenančia dvasia apsisprendimo vykdyti Tėvo valią dėka. Toks valios pašventimas prilygsta tikslo amžinybės-tikrovės įgyvendinimui. Šitai reiškia, jog šio tvarinio tikslas yra nustatytas momentų sekos atžvilgiu; kitaip sakant, momentų seka nerodys tvarinio tikslo jokio pasikeitimo. Nėra jokio skirtumo, ar būtų milijonas ar milijardas momentų. Tvarinio tikslo atžvilgiu skaičius yra praradęs prasmę. Šitokiu būdu Dievo dvasios ir žmogaus prigimties niekada nesibaigiančios sąjungos amžinosiose realybose visą laiką trunkančioje Dievo vaikų ir jų Rojaus Tėvo tarnystėje iš tiesų atsiranda tvarinio sprendimas plius Dievo sprendimas.

Bet kokiame konkrečiame intelektualėje tarp subrendimo ir laiko sąmoningo suvokimo vieneto egzistuoja tiesioginis ryšys. Laiko vienetu gali būti diena, metai, arba ilgesnis laiko tarpas, tačiau būtinai jis yra tas kriterijus, kuriuo sąmoningasis aš įvertina gyvenimo aplinkybes ir kuriuo suvokiantis intelektas matuoja ir vertina laikinosios egzistencijos faktus.

Patyrimas, išmintis, ir subrendimas yra laiko vieneto ilginimo faktoriai mirtingojo patyrimo. Kada žmogiškasis protas sugrįžta į praeitį, tada jis įvertina praeities patyrimą turėdamas tikslą jį panaudoti dabartinėje situacijoje. Kada protas nuskrieja tolyn į ateitį, tada jis mėgina įvertinti įmanomo veiksmo svarbą ateityje. Ir šitaip atsižvelgusi tiek į patyrimą, tiek į išmintį, žmogaus valia priima apmąstytą sprendimą dabartyje, ir šitokiu būdu atsiranda veiksmo planas, gimęs iš praeities ir ateities.

Besivystančio savojo aš brendime, praeitis ir ateitis susijungia tam, kad apšviestų tikrąją dabarties prasmę. Savajam aš bręstant, patyrimą jis semia iš vis gilesnės ir gilesnės praeities, tuo tarpu jo išminties prognozės išsiskverbia vis toliau ir toliau į nežinomąją ateitį. Ir kada suvokiantis savašis aš šitas ribas išplečia vis toliau tiek į praeitį, tiek į ateitį, tokiu būdu iš tiesų sprendimas vis

mažiau ir mažiau priklauso nuo momentinės dabarties. Šitaip sprendimas-veiksmas iš tikrųjų ima išvengti judančios dabarties pančių, tuo tarpu jis pradeda įgauti praeities-ateities svarbos aspektus.

Kantrybe naudojasi tie mirtingieji, kurių laiko vienetai yra trumpi; tikrasis subrendimas pranoksta kantrybę dėka savikontrolės, gimusios iš tikrojo supratimo.

Tapti subrendusiam reiškia gyventi intensyviau dabartyje, tuo pačiu metu išsivaduojant iš dabarties apribojimų. Brandos planai, grindžiami praeities patyrimu, atsiranda dabartyje tokiu būdu, kad padidintų ateities vertybes.

Nebrandos laiko vienetas prasmę-vertybę sukoncentruoja į dabarties momentą tokiu būdu, kad iš dabarties pašalintų jos tikrąjį ryšį su

[1296]▼

nedabartimi – praeities-ateities. Subrendimo laiko vienetas yra dozuojamas tiek, kad atskleistų praeities-dabarties-ateities lygiavertį ryšį taip, jog savasis aš pradeda įgauti įvykių visumos išvalgą, ima žvelgti į laiko peizažą iš išplėstų horizontų panoraminės perspektyvos, pradeda galbūt numanyti neprasidedantį, nesibaigiantį amžinąjį tęstinumą, kurio fragmentai yra vadinami laiku.

Begalino ir absoliuto lygiuose dabarties momentas talpina viską iš praeities, o taip pat ir viską iš ateities. AŠ ESU taip pat pažymi AŠ BUVAU ir AŠ BŪSIU. Ir tai išreiškia mūsų geriausią sampratą apie amžinybę ir amžinąjį.

Absoliuto ir amžinojo lygyje, potenciali tikrovė yra tiek pat prasminga, kiek ir aktuali tikrovė. Tikrai ribiniame lygyje ir laiko apribotiems tvariniams iš tikrųjų atrodo, jog egzistuoja toks milžiniškas skirtumas. Dievui, kaip absoliutui, kylantysis mirtingasis, kuris priėmė amžinąjį sprendimą, jau yra Rojaus užbaigtasis. Bet Visuotinio Tėvo suvokimas, viduje gyvenančiojo Minties Derintojo dėka, nėra šitaip apribotas, jis taip pat gali žinoti apie kiekvieną žemiškąją kovą ir dalyvauti kiekvienoje žemiškojoje kovoje su problemomis, tvariniui kylant iš panašaus į gyvulinį egzistencijos lygio į panašų į Dievo egzistencijos lygį.

2. VISUR ESAMUMAS IR VISUR BUVIMAS

Dievybės visur buvimo nereikia painioti su dieviškojo visur esamumo galutinybe. Visuotinio Tėvo valia yra tokia, kad Aukščiausiasis, Galutinytis, ir Absoliutas turėtų kompensuoti, koordinuoti, ir suvienyti jo visur buvimą laike-erdvėje ir laiką-erdvę pranokstantį jo visur esamumą su jo belaikiu ir beerdviu visuotiniu ir absoliučiu esamumu. Ir jūs turėtumėte prisiminti, kad nors Dievybės visur buvimas taip dažnai gali būti susijęs su erdve, bet nebūtinai jį sąlygoja laikas.

Kaip mirtingieji ir morontiniai kylantieji, jūs Dievą vis didesniu laipsniu suvokiate Dievo Septinkarčio tarnavimo dėka. Havonos dėka jūs atrasite Dievą Aukščiausiąjį. Rojuje jūs surasite jį kaip asmenį, o tada kaip užbaigtieji jūs neužilgo pamėginsite jį pažinti kaip Galutinįjį. Būnant užbaigtaisiais, atrodytų

tėra tik vienas kelias, kurio reikėtų laikytis po to, kada būna pasiektas Galutinyssis, ir tai būtų siekis pradėti ieškoti Absoliuto. Nė vienam užbaigtajam netrukdytų netikrumai dėl Dievybės Absoliuto pasiekimo, kadangi pakilęs į aukščiausiojo ir galutiniojo lygį, jis susitiko su Dievu Tėvu. Tokie užbaigtieji be abejonės tikės, kad net jeigu jiems ir pasisektų atrasti Dievą Absoliutą, tuomet jie tikrai atrastų tą patį Dievą, Rojaus Tėvą, pasireiškiantį dar labiau beveik begaliniame ir visuotiniame lygiuose. Neabejotinai Dievo pasiekimas absoliute atskleistų visatų Pirminį Protėvį, o taip pat ir asmenybių Baigiamąjį Tėvą.

Dievas Aukščiausiasis gali nebūti Dievybės visur esamumo laike-erdvėje pademonstravimas, bet jis tiesiogine prasme yra dieviškojo visur buvimo pasireiškimas. Tarp Kūrėjo dvasinio buvimo ir kūrinio materialių pasireiškimų egzistuoja milžiniška visur būnančio *tapimo* sfera – evoliucinės Dievybės iškilimas visatoje.

Jeigu Dievas Aukščiausiasis kada nors pradės tiesiogiai valdyti laiko ir erdvės visas, tada, mes esame įsitikinę, jog tokia Dievybės administracija veiks esant Galutiniojo viršvaldymui. Tokiu atveju Dievas Galutinyssis laiko visatoms pradėtų pasireikšti kaip transcendentinis Visagalis

[1297]▼

(Visurgalis), kuris vykdytų viršlaiko ir pranoktos erdvės viršvaldymą, kas susiję su Visagalio Aukščiausiojo administravimo funkcijomis.

Mirtingojo protas gali paklausti, net ir taip, kaip ir mes klausiamo: Jeigu Dievo Aukščiausiojo evoliuciją, susijusią su administracine valdžia didžiojoje visatoje, lydi Dievo Galutiniojo padidinti pasireiškimai, tai, ar atitinkamą Dievo Galutiniojo iškilimą postuluojamose išorinės erdvės visatose lydės Dievo Absoliuto panašūs ir padidinti atskleidimai? Bet šito mes tikrai nežinome.

3. LAIKO-ERDVĖS RYŠIAI

Tikrai visur buvimo dėka Dievybė galėjo suvienyti laiko-erdvės pasireiškimus ribiniam suvokimui, nes laikas yra akimirksnių seka, tuo tarpu erdvė yra sujungtų taškų sistema. Galų gale, jūs tikrai laiką suvokiate analizės dėka, o erdvę suvokiate sintezės dėka. Šitas dvi nepanašias sąvokas jūs koordinuojate ir sujungiate asmenybės suvienijančios išvalgos dėka. Iš viso gyvulinio pasaulio tikrai žmogus turi šitą laiko-erdvės suvokimą. Gyvūnui, judėjimas turi prasmės, bet judėjimas demonstruoja vertybę tikrai asmenybės statusą turinčiam tvariniui.

Daiktai yra sąlygojami laiko, bet tiesa yra belaikė. Kuo daugiau tiesos jūs žinote, tuo didesne tiesa jūs esate, tuo didesnę praeities dalį jūs galite suprasti ir tuo didesnę ateities dalį jūs galite suvokti.

Tiesa yra nepaveikiama – amžinai laisva nuo visų laikinųjų vingių, nors niekada nebūna negyva ir formali, visada ji yra vibruojanti ir mokanti prisitaikyti – spinduliuojančiai gyva. Tačiau, kada tiesa būna susieta su faktu, tada tiek laikas, tiek erdvė sąlygoja jos prasmės ir koreliuoja jos vertybes. Tokios tiesos realybės, sujungtos su faktu, tampa sąvokomis ir atitinkamai yra perkeliamos į žemesnę santykinę kosminių realybių sferą.

Absoliučios ir amžinos Kūrėjo tiesos sujungimas su faktiniu ribinio ir laikino tvarinio patyrimu sukuria naują ir išskylančią Aukščiausiojo vertybę. Aukščiausiojo koncepcija yra esminė dieviškąją ir nesikeičiantį aukštesnįjį pasaulį derinant su ribiniu ir visą laiką besikeičiančiu žemesniuoju pasauliu.

Erdvė iš visų neabsoliučių dalykų arčiausiai priartėja prie absoliutumo. Erdvė akivaizdžiai yra absoliučiai galutinė. Iš tikrųjų mums sunku suprasti erdvę materialame lygyje dėl to fakto, kad tuo metu, kai materialūs kūnai egzistuoja erdvėje, tai ir erdvė egzistuoja šituose pačiuose materialiuose kūnuose. Nors su erdve yra susieta daug to, kas yra absoliutu, bet tai nereiškia, jog erdvė yra absoliuti.

Erdvės ryšius jums padėtų geriau suprasti tai, jeigu jūs tikrai įsivaizduotumėte, jog, santykinai kalbant, erdvė pagaliau yra visų materialių kūnų savybė. Todėl, kada kūnas juda per erdvę, tada su savimi jis taip pat pasiima visas jos savybes, net ir tą erdvę, kuri yra tokiam judančiam kūnui ir kuri yra tokio judančio kūno dalis.

Visi tikrovės modeliai užima erdvę materialiuose lygiuose, bet dvasiniai modeliai egzistuoja tiktai erdvės atžvilgiu; jie neužima arba neišstumia erdvės, taip pat jie neturi jos ir savyje. Bet mums pagrindinė erdvės mįslė yra susijusi su idėjos modeliu. Kada mes įžengiame į proto sferą, tada susiduriame su daugeliu mįslių. Ar idėjos modelis – realybė – užima erdvę? Mes šito iš tikrųjų nežinome, nors esame tikri, kad idėjos modelis savyje erdvės neturi. Bet vargu ar būtų patikima postuliuoti, kad nematerialus visada yra ir beerdvis.

[1298]▼

4. PIRMINIS IR ANTRINIS PRIEŽASTINGUMAS

Didelė dalis mirtingojo žmogaus teologinių sunkumų ir metafizinių dilemų yra dėl žmogaus klaidingos sampratos apie Dievybės asmenybę ir dėl šito begalinių ir absoliučių savybių priskyrimo pavaldžiam Dieviškumui ir evoliucinei Dievybei. Jūs turite neužmiršti, jog nors iš tikrųjų yra tikroji Pirmoji Priežastis, bet taip pat yra ir gausybė lygiaverčių ir subordinuotų priežasčių, tiek susietų, tiek ir antraeilių priežasčių.

Gyvybiškai svarbus skirtumas tarp pirminių priežasčių ir antrinių priežasčių yra tai, kad pirminės priežastys sukuria pirmines pasekmes, kurios nepaveldi nė vieno faktoriaus, kilusio iš bet kokio antecedentinio priežastingumo. Antrinės priežastys sukuria pasekmes, kurios būtinai demonstruoja paveldėjimą iš kito ir ankstesniojo priežastingumo.

Grynai statiški potencialai, neatskiriami nuo Beribio Absoliuto, reaguoja į Dievybės Absoliuto tas priežastis, kurios yra Rojaus Trejybės veiksmų pasekmė. Visuotinio Absoliuto akivaizdoje šitie priežastingumo pripildyti statiški potencialai tuoj pat tampa aktyvūs ir reaguojantys į poveikį kai kurių transcendentinių jėgų, kurių veiksmai sukelia šitų suaktyvintų potencialų transmutaciją į tikrųjų visatos galimybių vystymuisi, aktualizuotų sugebėjimų augimui, statusą. Būtent tokiais subrendusiais potencialais didžiosios visatos kūrėjai ir kontrolieriai ir remiasi įgyvendindami kosminės evoliucijos niekada

nesibaigiančią dramą.

Priežastingumas, neatsižvelgiant į egzistencialus, savo bazinę sandarą yra trikartis. Taip, kaip jis veikia šitame visatos amžiuje ir kiek tai yra susiję su septynių supervisatų ribiniu lygiu, tai jį galima būtų suvokti taip:

1. *Statiškų potencialų sužadinimas*. Dievybės Absoliuto, veikiančio Beribiam Absoliute ir Beribiam Absolutui ir kaip Rojaus Trejybės valinių mandatų pasekmė, veiksmams likimo sukūrimas Visuotiniame Absoliute.

2. *Visatos potencialų atsiradimas*. Tai apima nediferencijuotų potencialų transformavimą į atskirus ir aiškiai apibrėžtus planus. Tai yra Dievybės Galutinybės ir transcendentinio lygio daugybės jėgų veiksmas. Tokie veiksmai tobulai numato visos pagrindinės visatos reikmes. Būtent ryšium su potencialų atskyrimu Pagrindinės Visatos Architektai egzistuoja kaip tikri visatų Dievybės sampratos įkūnijimai. Pasirodo, kad galų gale jų planus erdvėje žymiu mastu apriboja pagrindinės visatos koncepcijos periferija, bet kaip planų laikas ir erdvė kitokiu būdu jų niekaip nesąlygoja.

3. *Visatos aktualų sukūrimas ir evoliucija*. Būtent kosmosą, kurį pripildo talpumą sukuriantis Dievybės Galutinybės buvimas, ir veikia Aukščiausieji Kūrėjai tam, kad įgyvendintų subrendusių potencialų laikiną transmutavimą į patirtinius aktualus. Tarp pagrindinės visatos ribų visą potencialios tikrovės aktualizavimą apriboja galutinis sugebėjimas vystytis ir baigiamuosiuose iškilimo etapuose sąlygoja laikas-erdvė. Sūnūs Kūrėjai, kylantys iš Rojaus, aktualybėje yra transformuojantys kūrėjai kosmine prasme. Bet tai jokių būdu nereiškia, kad žmogaus samprata apie juos kaip apie kūrėjus yra neteisinga; ribiniu požiūriu jie iš tikrųjų gali kurti ir tikrai kuria.

[1299]▼

5. VISAGALIŠKUMAS IR SUDERINAMUMAS

Dievybės visagališkumas nereiškia galios padaryti tai, kas nepadaroma. Tarp laiko-erdvės ribų ir mirtingojo suvokimo intelektualiu požiūriu, net ir begalinis Dievas negali sukurti kvadratinį apskritimų arba negali daryti blogio, kuris iš esmės būtų gėris. Dievas negali padaryti nepanašų į Dievą dalykų. Toks filosofinių terminų prieštaravimas prilygsta neesybei ir reiškia, jog šitaip nesukuriama nieko. Asmenybės bruožas tuo pačiu metu negali būti į Dievą ir panašus, ir nepanašus. Suderinamumas yra įgimtas dieviškojoje galioje. Ir visa tai yra kilę iš to fakto, jog visagališkumas ne tikrai sukuria daiktus su savo prigimtimi, bet taip pat sukuria ir visų daiktų ir būtybių prigimtį.

Iš pradžių Tėvas daro viską, bet amžinybės panoramai atsiveriant, kada ji reaguoja į Begaliniojo valią ir mandatus, tada darosi vis akivaizdžiau, jog tvariniai, net ir žmonės, turi tapti Dievo modeliais įgyvendinant likimo užbaigtumą. Ir šitai yra tiesa net ir gyvenimo materialiam kūne metu; kada žmogus ir Dievas užmezga partnerystę, tada tokios partnerystės būsimųjų galimybių negalima apriboti niekaip. Kada žmogus suvokia, jog Visuotinis

Tėvas yra jo partneris amžinajame žengime į priekį, kada jis susilieja su viduje gyvenančiu Tėvo buvimu, tada jis yra sutraukęs, dvasioje, laiko pančius ir jau yra pradėjęs žengimo į priekį amžinybės kelionę ieškodamas Visuotinio Tėvo.

Mirtingojo sąmonė pereina nuo fakto, į prasmę, ir tada į vertybę. Kūrėjo sąmonė pereina nuo minties vertybės, per žodžio prasmę, į veiksmo faktą. Dievas turi visada veikti tam, kad pralaužtų beribės vienybės, neatskiriamos nuo egzistencialios begalybės, aklavietę. Dievybė visada turi suteikti modelinę visatą, tobulas asmenybes, pirminius tiesą, grožį, ir gėrį, į kuriuos veržiasi visi kūriniai, kurie yra žemesni už dieviškumą. Dievas visada turi iš pradžių surasti žmogų, kad vėliau žmogus galėtų surasti Dievą. Visada turi būti kažkoks Visuotinis Tėvas anksčiau negu kada nors gali būti visuotinė sūnystė ir iš to kylanti visuotinė brolystė.

6. VISAGALIŠKUMAS IR VISAKŪRYBIŠKUMAS

Dievas iš tiesų yra visagalis, bet jis nėra viską kuriantis – tai, kas yra daroma, ne viską jis daro asmeniškai. Visagališkumas apima Visagalio Aukščiausiojo ir Aukščiausiosios Būtybės galios potencialą, bet Dievo Aukščiausiojo valiniai veiksmai nėra Dievo Begaliniojo asmeniniai veiksmai.

Ginti pirminės Dievybės visakūrybiškumą būtų tolygu atimti teises iš beveik vieno milijono Rojaus Sūnų Kūrėjų, jau neminint nesuskaičiuojamos gausybės įvairių kitų drauge veikiančių kuriančiųjų padėjėjų kategorijų. Visoje visatoje yra tikrai viena Priežastis be priežasties. Visos kitos priežastys yra kilusios iš šito vieno Pirmojo Didžiojo Šaltinio ir Centro. Ir niekas šitoje filosofijoje visiškai neprievartauja po milžinišką visatą pasklidusių miriadų Dievybės vaikų laisvanoriškumo.

Tarp vietinių ribų, valinis veiksmas gali atrodyti, jog veikia kaip nesukelta priežastis, bet jis būtinai parodo paveldėjimo faktorius, kurie nustato jo ryšį su unikalėmis, pirminėmis, ir absoliučiomis Pirmosiomis Priežastimis.

Bet koks valios išreiškimas yra santykinis. Pirmine prasme, tikrai Tėvas-AŠ ESU turi valios išreiškimo užbaigtumą; absoliučia prasme, tikrai Tėvas, Sūnus, ir Dvasia rodo valios išreiškimo išskirtines teises, kurių nesąlygoja laikas ir

[1300]▼

neapriboja erdvę. Mirtingasis žmogus yra apdovanotas laisva valia, pasirinkimo galia, ir nors toks pasirinkimas nėra absoliutus, vis tikrai, santykinai jis yra galutinis ribiniame lygyje ir kas susiję su besirenkančios asmenybės likimu.

Valios išreiškimas bet kokiame lygyje, kuris nėra absoliutus, susiduria su apribojimais, kurie yra pačioje asmenybėje, kuri naudojasi pasirinkimo galia. Žmogus negali rinktis to, kas pranoksta pasirinkimo diapazoną. Jis, pavyzdžiui, negali pasirinkti būti kas nors kitas, o ne žmogiškoji būtybė, išskyrus tai, kad jis gali pasirinkti, jog taptų daugiau negu žmogumi; jis gali pasirinkti pradėti kilimo kelionę visatoje, bet tai yra dėl to, kad žmogaus pasirinkimo ir dieviškoji valia ties šituo tašku sutampa. Ir tai, ko sūnus trokšta ir Tėvas nori, tikrai įvyks.

Mirtingojo gyvenime, skirtingo elgesio keliai nuolat atsiveria ir užsidaro, ir tuo metu, kada galima rinktis, žmogiškoji asmenybė nuolat renkasi vieną iš

daugelio šitų veikimo krypčių. Laikinas valios pasireiškimas yra susietas su laiku, ir jam reikia laukti tol, kol ateis laikas tam, kad surastų galimybę išraiškai. Dvasinis valios išreiškimas pradeda ragauti išsilaisvinimą iš laiko pančių, kada pasiekia dalinį išsivadavimą iš laiko sekos, ir tai yra dėl to, jog dvasinis valios išreiškimas pats save sutapatina su Dievo valia.

Valios išreiškimas, pasirinkimo veiksmas, turi veikti tarp visatos ribų, kurios aktualizavosi, reaguodamos į aukštesnį ir ankstesnį pasirinkimą. Visą žmogiškosios valios diapazoną griežtai apriboja ribinis požiūris, išskyrus vieną dalyką: Kada žmogus nusprendžia surasti Dievą ir būti panašus į jį, tai toks pasirinkimas yra viršribinis; tikrai amžinybė gali atskleisti, ar šitas pasirinkimas taip pat yra ir viršabsonitinis.

Pripažinti Dievybės visagališkumą reiškia patirti saugumą jūsų kosminės pilietybės patyrimo, būti užtikrintam dėl saugumo ilgoje kelionėje į Rojų. Bet pripažinti visakūrybiškumo sofizmą reiškia pritarti milžiniškai Panteizmo klaidai.

7. VISAŽINIŠKUMAS IR LEMTIS

Kūrėjo valios ir tvarinio valios funkcija, didžiojoje visatoje, veikia tarp tų ribų, ir sutinkamai su tomis galimybėmis, kurias nustatė Pagrindiniai Architektai. Tačiau, šitas išankstinis šitų maksimalių apribojimų nulėmimas nėra mažiausiu laipsniu neapriboja tvarinio valios suverenumo tarp šitų ribų. Taip pat ir galutinis išankstinis žinojimas – visiškas atsižvelgimas į visus ribinius pasirinkimus – nesudaro ribinio valios išreiškimo suvaržymo. Subrendusi ir toli numatanti žmogiškoji būtybė gali sugebėti kuo tiksliausiai prognozuoti kai kurių jaunesniųjų partnerių sprendimus, bet šitas išankstinis žinojimas jokių būdu nesumažina paties sprendimo laisvės ir tikrumo. Dievai išmintingai apribojo nesubrendusios valios veikimo sferą, bet vis vien, tarp šitų apibrėžtų ribų ji yra tikra valia.

Net ir visų praeities, dabarties, ir ateities pasirinkimų aukščiausias tarpusavio ryšys nepanaikina tokių apsisprendimų autentiškumo. Greičiau jis pažymi iš anksto nulemtą kosmoso kryptį ir numato išankstinį žinojimą apie šitas valines būtybes, kurios gali priimti sprendimą, arba gali ir nepriimti sprendimo, dėl to, jog taptų tokiomis dalimis, kurios įneša indėlį į visos tikrovės patirtinį aktualizavimąsi.

Klaida ribinio lygio pasirinkime yra susieta su laiku ir apribota laiko. Ji gali egzistuoti tikrai laike ir tarp Aukščiausiosios Būtybės besivystančio esamumo ribų. Toks klaidingas pasirinkimas yra įmanomas dėl laiko egzistavimo ir jis rodo (šalia Aukščiausiojo neužbaigtumo) tą konkretų pasirinkimo diapazoną, kuriuo turi būti apdovanoti nesubrendę tvariniai

[1301]▼

tam, kad visatoje į priekį žengtų laisvos valios dėka užmegzdami ryšį su tikrove.

Nuodėmė laiko sąlygojamoje erdvėje aiškiai patvirtina ribinės valios laikiną laisvę – netgi laisvumą. Nuodėmė apibūdina nesubrendimą, kurį apakina

santykinai suvereni asmenybės valios laisvė tuo metu, kada ji nesuvokia kosminės pilietybės aukščiausiųjų įsipareigojimų ir pareigų.

Sąmoningas piktybinis blogis ribinėse sferose atskleidžia Dievo nepažįstančiųjų visų savųjų aš praeinančią tikrovę. Tikrai kada tvarinys susitapatina su Dievu, tada visatoje jis iš tiesų tampa tikrai realus. Ribinė asmenybė nėra save sukūrusi pati, bet supervisatos pasirinkimo arenoje ji savąjį likimą iš tikrųjų nulemia pati.

Gyvybės padovanojimas materijos-energijos sistemas padaro tokias, kad jos sugeba save įamžinti, save padauginti, ir save adaptuoti. Asmenybės padovanojimas gyviesiems organizmams suteikia tolimesnes išskirtines teises dėl savojo aš apsisprendimo, savojo aš evoliucijos, ir savojo aš susitapatinimo su Dievybės dvasia susiliejančią su ja.

Žemesnės už asmenes gyvos būtybės pažymi protą sužadinančią energiją-materiją, pirma, kaip fiziniai kontrolieriai, o tada kaip pagalbinės proto dvasios. Asmenybės dovana ateina iš Tėvo ir gyvajai sistemai suteikia unikalias pasirinkimo išskirtines teises. Bet jeigu asmenybė turi išskirtinę teisę tam, jog pasinaudotų laisvanorišku pasirinkimu susitapatinti su tikrove, ir jeigu tai yra tikras ir laisvas pasirinkimas, tai besivystanti asmenybė tada turi taip pat turėti galimą pasirinkimą tam, jog taptų susipainiojusi, griauanti savąjį aš, ir sunaikinanti savąjį aš. Negalima išvengti savojo aš kosminio sunaikinimo galimybės, jeigu naudodamasi ribine valia besivystanti asmenybė iš tikrųjų turi būti laisva.

Dėl to iš tiesų yra padidinamas saugumas, kada egzistencijos žemesniuose lygiuose asmenybės pasirinkimo ribos yra susiaurinamos. Pasirinkimai tampa vis laisvesni, kada visatoje vis labiau kylama; galiausiai pasirinkimas priartėja prie dieviškosios laisvės, kada kylanti asmenybė pasiekia statuso dieviškumą, pasišventimo visatos tikslams aukštybę, kosminės išminties užbaigtumo įgyvendinimą, ir tvarinio susitapatinimo su Dievo valia ir keliu užbaigimą.

8. VALDYMAS IR VIRŠVALDYMAS

Laiko-erdvės kūrinuose, laisva valia iš visų pusių yra aptveriamą suvaržymais, apribojimais. Materialios gyvybės evoliucija iš pradžių yra mechaninė, vėliau ją stimuliuoja protas, ir (po asmenybės padovanojimo) ji gali tapti tokia, kai ją veda dvasia. Apgyvendintuose pasaulyuose organinę evoliuciją fiziškai apriboja Gyvybės Nešėjų pirminės fizinės gyvybės implantavimų potencialai.

Mirtingasis žmogus yra mašina, gyvas mechanizmas; jo šaknys iš tiesų yra fiziniame energijos pasaulyje. Daugelis žmoniškųjų reakcijų savo prigimtimi yra mechaninės; didelė dalis gyvybės yra panaši į mašiną. Bet žmogus, mechanizmas, yra daug daugiau negu mašina; jis yra apdovanotas protu ir jo viduje gyvena dvasia; ir nors per savo materialų gyvenimą jis niekada negali išsivaduoti iš savo egzistencijos cheminės ir elektrinės mechanikos, bet jis gali vis daugiau sužinoti, kaip pasiekti tai, kad šitoji fizinės gyvybės mašina paklustų reguliuojančiai patyrimo išminčiai tokio proceso dėka, kai žmoniškasis protas yra pašvenčiamas viduje gyvenančio Minties Derintojo dvasinių akstinių vykdymui.

Dvasia išlaisvina, o mechanizmas apriboja, valios veikimą. Netobulas pasirinkimas, nekontroliuojamas mechanizmo, nesusitapatinęs su dvasia, yra

pavoingas ir nestabilus. Mechaninis viešpatavimas stabilumą užtikrina žengimo į priekį sąskaita; sąjunga su dvasia pasirinkimą išlaisvina iš fizinio lygio ir tuo pačiu metu

[1302]▼

užtikrina dieviškąjį stabilumą, kurį sukuria išaugusi visatos įžvalga ir padidintas kosminis suvokimas.

Tvariniui gresia didžiulis pavojus, jeigu, siekdamas išsilaisvinimo iš gyvybės mechanizmo pančių, šito stabilumo praradimo jis nekompensuos užmegzdamas harmoningą veikiantį ryšį su dvasia. Tvarinio pasirinkimas, kada yra santykinai išlaisvintas iš mechaninio stabilumo, gali mėginti siekti savojo aš tolimesniojo išlaisvinimo nepriklausomai nuo didesnio susitapatinimo su dvasia.

Visas biologinės evoliucijos principas padaro neįmanoma tai, jog apgyvendintuose pasauliuose atsirastų primityvūs žmogus, kuris turėtų koki nors didžiulį sugebėjimą pažaboti savąjį aš. Dėl to iš tiesų tas pats kūrybinis planas, kurio tikslas ir buvo evoliucija, parūpino ir tuos laiko ir erdvės, alkio ir baimės išorinius suvaržymus, kurie veiksmingai sumažina tokių neišsivysčiusių tvarinių ikidvasinio pasirinkimo diapazoną. Žmogaus protui sėkmingai įveikiant vis sunkesnes kliūtis, tas pats kūrybinis planas taip pat pasirūpino ir tuo, jog palaipsniui būtų kaupiamas skausmingai surinktas patirtinės išminties paveldas – kitais žodžiais sakant, pasirūpino tuo, jog būtų išlaikyta pusiausvyra tarp mažėjančių išorinių suvaržymų ir augančių vidinių suvaržymų.

Evoliucijos, žmogiškosios kultūrinės pažangos, lėtumas liudija, koks efektyvus yra tas stabdys – materialinė inercija – kuris taip veiksmingai veikia, kad sumažintų žengimo į priekį pavojingą greitį. Šitaip pats laikas tikrai suminkština ir išsklaido priešingų atveju žmogiškajai veiklai pražūtingas pasekmes, kada pirma laiko yra išsivaduojama iš artimiausių-supančių barjerų. Nes kada kultūra vystosi per daug greitai, kada materialūs pasiekimai pralenkia garbinimo-išminties evoliuciją, tada iš tiesų civilizacija turi regreso sėklų pati savyje; ir jeigu civilizacijos neparems greitas patirtinės išminties augimas, tai tokios žmogiškosios visuomenės pasitrauks iš aukštų, bet priešlaikinių pasiekimo lygių, ir išminties tarpuvaldžio "niūrūs viduramžiai" paliudys tai, jog yra negailestingai atstatomas disbalansas tarp savojo aš laisvės ir savojo aš kontrolės.

Kaligastijos sąmoningas piktybinis blogis buvo tai, kad jis apėjo laiko valdomą vis labiau augantį žmogiškąjį išlaisvinimą – be reikalo sunaikino suvaržančius barjerus, kurių tų laikų mirtingųjų protas patirtiškai nebuvo nugalėjęs.

Tas protas, kuris sugeba iš dalies sutrumpinti laiką ir erdvę, šituo pačiu veiksmu įrodo, jog ir pats turi išminties sėklų, kurios gali efektyviai tarnauti vietoje įveikto suvaržymo barjero.

Liuciferis panašiai siekė pažeisti laiko reguliatorių, veikiantį tam, jog pažabotų kai kurių laisvių priešlaikinių pasiekimą vietinėje sistemoje. Vietinė sistema, įsitvirtinusi šviesoje ir gyvenime, tokį požiūrį ir įžvalgą yra pasiekusi savo patyrimu, dėl to joje gali veikti daug tokių metodų, kurie būtų griauinantys ir naikinantys tai pačiai sferai egzistuojant nenusistovėjusiose erose.

Kada žmogus nusimeta baimės grandines, kada mašinų dėka jis sujungia

žemynus ir vandenynus, kada įrašų dėka jis sujungia kartas ir amžius, tada jis turi kiekvieną įveiktą suvaržymą pakeisti nauju ir savanoriškai prisiimtu suvaržymu sutinkamai su besiplečiančios žmogiškosios išminties moralinėmis nuostatomis. Šitie savo pačių prisiimti suvaržymai tuo pačiu metu yra patys stipriausi ir patys silpniausi iš visų žmogiškosios civilizacijos faktorių – teisingumo idėjos ir brolystės idealai. Žmogus net įgauna sugebėjimą apsirengti suvaržantį gailestingumo apdarą, kada jis išdrįsta savo bičiulius mylėti, ir jis pasiekia dvasinės brolystės pradžią, kada apsisprendžia su jais elgtis taip, kaip norėtų, kad elgtųsi ir su juo, net elgtis taip, kaip jam atrodo su jais elgtųsi Dievas.

[1303]▼

Automatinė visatos reakcija yra stabili ir, kokia nors forma, tęsiasi kosmose. Asmenybė, pažįstanti Dievą ir trokštanti vykdyti jo valią, turinti dvasinę išvalgą, yra dieviškai stabili ir egzistuoja amžinai. Žmogaus didįjį jaudinantį patyrimą visatoje sudaro jo mirtingo proto perėjimas iš mechaninės statikos stabilumo į dvasinės dinamikos dieviškumą, ir šitą transformaciją jis pasiekia savo paties asmenybės sprendimų jėga ir pastovumu, kiekvienoje gyvenimo situacijoje pareikšdamas: "Būtent manoji valia yra tokia, jog būtų tavoji valia."

9. VISATŲ MECHANIZMAI

Laikas ir erdvė yra sujungtas pagrindinės visatos mechanizmas. Tai yra priemonės, kurių pagalba ribiniams tvariniams yra suteikiama galimybė kosmose egzistuoti drauge su Begaliniu. Ribinius tvarinius nuo absoliučių lygių veiksmingai izoliuoja laikas ir erdvė. Bet šitos izoliuojančios priemonės, be kurių negalėtų egzistuoti nė vienas mirtingasis, veikia dėl to, jog tiesiogiai apribotų ribinės veiklos diapazoną. Be jų negalėtų veikti nė vienas tvarinys, bet jos aiškiai apriboja kiekvieno tvarinio veiksmus.

Aukščiausiųjų protų sukurti mechanizmai veikia tam, kad išlaisvintų jų kūrybinius šaltinius, bet tam tikru laipsniu ir būtinai apriboja visų pavaldžių protingų būtybių veikimą. Visatų tvariniams šitas apribojimas tampa akivaizdus kaip visatų mechanizmas. Žmogus laisvos valios be suvaržymų neturi; jo pasirinkimo diapazonui yra ribos, bet tarp šito pasirinkimo ribų jo valia yra santykinai suvereni.

Mirtingojo asmenybės gyvybės mechanizmas, žmogiškasis kūnas, yra viršmirtingo kūrybinio plano produktas; dėl to pats žmogus niekada negali jo valdyti tobulai. Tikrai kada kylantysis žmogus, drauge su susiliejusiu Derintoju, pats sukuria mechanizmą asmenybės išraiškai, tikrai tada jis tikrai pasiekia ištobulintą jo valdymą.

Didžioji visata yra mechanizmas, o taip pat ir organizmas, mechaninis ir gyvas – gyvas mechanizmas, sužadintas Aukščiausiojo Proto, susiderinantis su Aukščiausiąja Dvasia, ir galios ir asmenybės suvienijimo maksimaliuose lygiuose išraišką surandantis kaip Aukščiausioji Būtybė. Bet neigti ribinio kūrinio mechanizmą reiškia neigti faktą ir ignoruoti tikrovę.

Mechanizmai yra proto produktai, kūrybinio proto, veikiančio kosminius

potencialus ir kosminiuose potencialuose. Mechanizmai yra Kūrėjo minties fiksuoti kristalizavimai, ir visą laiką jie veikia sutinkamai su ta valios išraiškos koncepcija, kuri juos ir sukūrė. Tačiau bet kokio mechanizmo tikslingumas yra jo kilmėje, o ne veikime.

Nereikėtų manyti, jog šitie mechanizmai apriboja Dievybės veikimą; greičiau teisinga yra tai, jog šituose pačiuose mechanizmuose Dievybė yra pasiekusi vieną amžinosios išraiškos fazę. Pagrindiniai visatos mechanizmai ėmė egzistuoti reaguodami į Pirmojo Šaltinio ir Centro absoliučią valią, ir dėl to jie amžinai veiks tobuloje harmonijoje su Begaliniojo planu; jie yra, iš tiesų, to paties plano nevaliniai modeliai.

Mes šį tą suprantame, kaip Rojaus mechanizmas yra abipusiškai susietas su Amžinojo Sūnaus asmenybe; tai yra Bendrai Veikiančiojo funkcija. Ir mes turime teorijų, susijusių su Visuotinio Absoliuto veikimu Beribio teorinių mechanizmų atžvilgiu ir Dievybės Absoliuto potencialaus asmens atžvilgiu. Bet Aukščiausiojo ir Galutiniojo besivystančiose Dievybėse mes pastebime, jog kai kurios neasmenės fazės yra realiai suvienijamos su jų valiniais atitikmenimis, ir tokiu būdu tarp modelio ir asmens atsiranda naujas ryšys.

[1304]▼

Praeities amžinybėje Tėvas ir Sūnus pasiekė sąjungą Begalinės Dvasios išraiškos vienybėje. Jeigu, ateities amžinybėje, laiko ir erdvės vietinių visatų Sūnūs Kūrėjai ir Kuriančiosios Dvasios pasieks kūrybinę sąjungą išorinės erdvės sferose, tuomet, ką sukurtų jų vienybė kaip jų dieviškosios prigimties sujungta išraiška? Visiškai galimas dalykas, jog mes turime pamatyti Galutiniosios Dievybės, naujojo tipo viršadministratoriaus, anksčiau neatskleistą pasireiškimą. Tokios būtybės turėtų unikalias asmenybės išskirtines teises, suvienydamos asmeninį Kūrėją, neasmeninę Kuriančiąją Dvasią, mirtingojo tvarinio patyrimą, ir Dieviškosios Dvasios vis augantį įsmeninimą. Tokios būtybės galėtų būti galutinės, kadangi jos apimtų asmeninę ir neasmeninę tikrovę, tuo pačiu metu jos apjungtų Kūrėjo ir tvarinio patyrimą. Kad ir kokias savybes turėtų šitų postuluojamų išorinės erdvės kūrinių veikiančiųjų trejybių tokie tretieji asmenys, bet jie ką nors išlaikys iš tų pačių ryšių su savo Tėvais Kūrėjais ir savo Motinomis Kūrėjomis, ką Begalinė Dvasia išlaiko savo ryšiuose su Visuotiniu Tėvu ir Amžinuoju Sūnumi.

Dievas Aukščiausiasis yra viso visatos patyrimo įsmeninimas, visos ribinės evoliucijos sukoncentravimas, visų tvarinių tikrovės maksimalizavimas, kosminės išminties užbaigimas, laiko galaktikų harmoningo grožio įkūnijimas, kosminio proto prasmų tiesa, ir aukščiausiųjų dvasinių vertybių gėris. Ir Dievas Aukščiausiasis, ateities begalybėje, sintezuos šitas gausias ribines skirtybes į vieną patirtiškai prasmingą visumą, net ir taip, kaip dabar jos yra egzistencialiai suvienytos absoliučiuose lygiuose Rojaus Trejybėje.

10. APVAIZDOS FUNKCIJOS

Apvaizda nereiškia, jog Dievas nusprendė viską už mus ir iš anksto. Dievas per daug mus myli, kad elgtųsi šitaip, nes tai niekuo nesiskirtų nuo kosminės

tironijos. Žmogus tikrai turi santykinę pasirinkimo galias. Dieviškoji meilė taip pat nėra toji trumparegiška aistra, kuri žmonių vaikus lepintų ir gadintų.

Tėvas, Sūnus, ir Dvasia – kaip Trejybė – nėra Visagalis Aukščiausiasis, bet Visagalio aukštybė niekada negali pasireikšti be jų. Visagalio augimas yra koncentruojamas ties aktualybės Absoliutais ir remiasi potencialumo Absoliutais. Bet Visagalio Aukščiausiojo funkcijos yra susietos su Rojaus Trejybės funkcijomis.

Atrodytų, jog, Aukščiausiojoje Būtybėje, visas visatos veiklos fazės iš dalies iš naujo suvienija šitos patirtinės Dievybės asmenybė. Dėl to, kada mes norime Trejybę įsivaizduoti kaip vieną Dievą, ir jeigu šią sampratą apribojame dabar žinoma ir organizuota didžiąja visata, tada mes atrandame, jog besivystanti Aukščiausioji Būtybė yra Rojaus Trejybės dalinis atvaizdavimas. Ir toliau mes matome, jog šita Aukščiausioji Dievybė vystosi kaip ribinės materijos, proto, ir dvasios asmenybės sintezė didžiojoje visatoje.

Dievai turi savybes, bet Trejybė turi funkcijas, ir kaip Trejybė, taip ir apvaizda yra funkcija, visatų visatos neasmenės virškontrolės mišinys, nusidriekiantis nuo Septinkarčio evoliucinių lygių, kurie sintezuojasi Visagalio galioje, tolyn į viršų per Dievybės Galutinybės transcendentines sferas.

Dievas myli kiekvieną tvarinį kaip vaiką, ir toji meilė iškyla virš kiekvieno tvarinio per visą laiką ir amžinybę. Apvaizda veikia visumos požiūriu

[1305]▼

ir turi reikalo su bet kokio tvarinio veikimu tiek, kiek toks veikimas yra susijęs su visuma. Apvaizdos įsikišimas bet kokios būtybės požiūriu reiškia tos būtybės veikimo svarbą, kiek tai yra susiję su kokios nors visumos evoliuciniu augimu; tokia visuma gali būti rasės visuma, nacijos visuma, planetos visuma, ir net aukštesnė visuma. Būtent tvarinio veikimo svarba ir yra apvaizdos įsikišimo priežastis, o ne tvarinio kaip asmens svarba.

Nežiūrint šito, Tėvas kaip asmuo bet kuriuo metu savo tėviška ranka gali pakeisti kosminių įvykių tėkmę visiškai sutinkamai su Dievo valia ir harmonijoje su Dievo išmintimi ir kaip tą motyvuoja Dievo meilė.

Bet tai, ką apvaizda vadina žmogus, daug dažniau būna jo paties vaizduotės produktas, atsitiktinis laimingų aplinkybių sutapimas. Tačiau, visatos egzistencijos ribinėje sferoje yra tikra ir iškylanti apvaizda, erdvės energijų, laiko judėjimų, intelekto minčių, charakterio idealų, dvasinės prigimties troškimų, ir besivystančių asmenybių tikslinių valinių veiksmų tikra ir besiaktualizuojanti tarpusavio sąsaja. Materialiųjų sferų aplinkybės galutinę ribinę integraciją pasiekia Aukščiausiojo ir Galutiniojo susijungiančiuose buvimuose.

Kiek didžiosios visatos mechanizmai proto virškontrolės dėka tobulėja iki galutinio tikslumo taško, ir kiek išstobulinto susivienijimo su dvasia dėka tvarinio protas kyla į dieviškumo pasiekimo tobulumą, ir kiek dėl to iškyla Aukščiausiasis kaip visų šitų visatos reiškinių *aktualus* suvienytojas, tiek iš tiesų vis daugiau būna pastebima apvaizda.

Kai kurios stebinančiai atsitiktinės sąlygos kartais vyraujančios evoliuciniuose pasaulyuose gali būti dėl palaipsniui atsirandančio Aukščiausiojo buvimo, jo veiklos būsimosiose visatose išankstinis ženklas. Didžiausioji dalis to, ką mirtingasis pavadintų apvaizda, nėra apvaizda; jo samprotavimams apie tokius dalykus labai trukdo tai, kad jam stinga gyvenimo aplinkybių tikrųjų prasmų giluminės išvalgos. Didelė dalis to, ką mirtingasis pavadintų sėkme, iš tiesų galėtų būti nesėkmė; nusišypsojusi sėkmė, kuri padovanoja neužtarnautą poilsį ir nepelnytą turtą, gali būti didžiausia žmogiškoji nelaimė; kaprizingos dalios akivaizdus žiaurumas, kuris nelaimėmis prislegia kokią nors kenčiantį mirtingąjį, tikrovėje gali būti toji grūdinanti ugnis, kuri nesubrendusios asmenybės minkštą geležį paverčia užgrūdintu tikrojo charakterio plieniu.

Besivystančiose visatose yra apvaizda, ir tvariniai ją gali atrasti tiesiog tokiu laipsniu, koku laipsniu jie yra pasiekę sugebėjimą suvokti besivystančių visatų tikslą. Užbaigtas sugebėjimas matyti visatos tikslus prilygsta tvarinio evoliuciniam užbaigtumui, ir kitaip gali būti išreikštas kaip Aukščiausiojo pasiekimas esant neužbaigtų visatų dabartinio statuso riboms.

Tėvo meilė veikia tiesiogiai individo širdyje, nepriklausomai nuo visų kitų individų veiksmų ar reakcijų; ryšys yra asmeninis – žmogus ir Dievas. Dievybės (Visagalio Aukščiausiojo ir Rojaus Trejybės) neasmeninis buvimas rodo požiūrį į visumą, ne į dalį. Aukštybės virškontrolės apvaizda tampa vis didesniu laipsniu akivaizdi, kada visatos dalys viena po kitos vis labiau žengia į priekį, siekdamos ribinių likimų. Sistemoms, žvaigždynams, visatoms, ir supervisatoms įsitvirtinant šviesoje ir gyvenime, Aukščiausiasis vis daugiau iškyla kaip prasmingas sujungėjas, tarpusavyje sujungiantis visa tai, kas vyksta, tuo tarpu Galutinytis palaipsniui iškyla kaip visų daiktų transcendentinis suvienytojas.

[1306]▼

Evoliucinio pasaulio pirminėse pakopose dažnai atrodo, jog materialios kategorijos natūralūs atsitikimai ir žmogiškųjų būtybių asmeniniai troškimai yra antagonistiniai. Didelę dalį to, kas vyksta besivystančiame pasaulyje, mirtingajam gana sunku suprasti – gamtos dėsnių taip dažnai yra akivaizdžiai žiaurus, beširdis, ir abejingas viskam, kas, žmogaus supratimu, yra teisinga, gražu, ir gera. Bet žmonijai žengiant į priekį planetinio vystymosi sferoje, mes matome, jog šitą požiūrį keičia tokie faktoriai:

1. *Žmogaus augantis skvarbumas* – jo didėjantis supratimas apie tą pasaulį, kuriame jis gyvena; jo išplėstas sugebėjimas suvokti materialius laiko faktus, prasmingas minties idėjas, ir vertingus dvasinės išvalgos idealus. Tol, kol žmonės vertina tikrai fizinės prigimties daiktų matu, tol jie niekada negali tikėtis surasti vienybę laike ir erdvėje.

2. *Žmogaus didėjanti kontrolė* – palaipsnis kaupimas žinių apie materialiojo pasaulio dėsnius, apie dvasinės egzistencijos tikslus, ir apie šitų dviejų realybių filosofinio koordinavimo galimybes. Žmogus, laukinis, buvo bejėgis prieš aršų gamtos jėgų puolimą, vergavo savo paties vidinių baimių žiauriam šeimininkavimui. Pusiau civilizuotas žmogus pradeda atrakinti gamtos sferų paslapčių sandėlių, ir jo mokslas lėtai, bet veiksmingai jo prietarus naikina, tuo

pačiu metu suteikdamas naują ir išplėstą faktinį pagrindą tam, kad būtų suvokiamos filosofijos prasmės ir tikrojo dvasinio patyrimo vertybės. Žmogus, civilizuotas, kada nors santykinai įvaldys savo planetos fizines jėgas; Dievo meilė jo širdyje bus efektyviai paskleidžiama kaip meilė savo bičiuliams žmonėms, tuo tarpu žmogiškosios egzistencijos vertybės artės prie mirtingojo potencialo ribų.

3. *Žmogaus integracija visatoje* – žmogiškosios išvalgos padidėjimas plius žmogiškojo patirtinio pasiekimo padidėjimas priartina jį prie harmonijos su Aukštybės – Rojaus Trejybės ir Aukščiausiosios Būtybės – suvienijančiais buvimais. Ir būtent tai sukuria Aukštybės suverenumą tuose pasauliuose, kurie seniai yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime. Tokios išsivysčiusios planetos iš tikrųjų yra harmonijos poemos, pasiekto gėrio grožio paveikslai, įgyvendinti laikantis kosminės tiesos. Ir jeigu tokie dalykai gali vykti planetoje, tai tuomet net didingesni dalykai gali vykti sistemoje ir didžiosios visatos didesniuose vienetuose, kada jie taip pat pasiekia nusistovėjusią būseną, kuri pažymi ribinio augimo potencialų išnaudojimą.

Tokios išsivysčiusios kategorijos planetoje apvaizda yra tapusi aktualybe, gyvenimo aplinkybės yra tarpusavyje susietos, bet taip yra ne tik dėl to, jog žmogus ėmė įveikti savo pasaulio materialias problemas; taip yra ir dėl to, kad jis pradėjo gyventi pagal visatų vystymosi kryptį; jis eina Aukštybės keliu į Visuotinio Tėvo pasiekimą.

Dievo karalystė yra žmonių širdyse, ir kada šitoji karalystė pasaulyje tampa reali kiekvieno individo širdyje, tada Dievo valdymas toje planetoje yra tapęs realus; o tai ir yra Aukščiausiosios Būtybės pasiektas suverenumas.

Tam, kad apvaizda būtų realizuota laike, žmogus turi įvykdyti tobulumo pasiekimo užduotį. Bet žmogus net ir dabar iš anksto gali pasimėgauti šitos apvaizdos amžinybės prasmėmis, kada jis apmąsto visatos faktą, jog visi dalykai, nesvarbu, ar jie būtų geri ar blogi, veikia drauge tam, kad vystytų Dievą pažįstančius mirtinguosius jiems ieškant visų Tėvo.

Apvaizda tampa vis didesniu laipsniu pastebima, kada žmonės stiebiasi į viršų nuo to, kas yra materialu, į tai, kas yra dvasiška. Užbaigtos dvasinės išvalgos pasiekimas įgalina

[1307]▼

kylančiąją asmenybę pastebėti harmoniją ten, kur anksčiau buvo chaosas. Net ir morontijos mota reiškia tikrąjį vystymąsi šita kryptimi.

Apvaizda iš dalies yra neužbaigto Aukščiausiojo virškontrolė, pasireiškianti neužbaigtose visatose, ir dėl to ji visą laiką turi būti:

1. *Dalinė* – dėl to, jog Aukščiausiosios Būtybės aktualizavimasis yra neužbaigtas, ir

2. *Nenuspėjama* – dėl to, jog svyruoja tvarinio požiūris, kuris visą laiką keičiasi, einant iš vieno lygio į kitą, šitaip sukeldamas akivaizdžiai kintančią atsakomąją reakciją Aukščiausiąjame.

Kada žmonės meldžiasi, kad į gyvenimo aplinkybes įsikištų apvaizda, tada dažnai atsakas į jų maldas yra jų pačių pasikeitęs požiūris į gyvenimą. Bet apvaizda nėra kaprizinga, taip pat ji nėra nei fantastinė, nei magiška. Ji yra ribinių visatų galingo valdovo lėtas ir tvirtas iškilimas, kurio didingą buvimą besivystantys tvariniai kartas nuo karto pastebi, kada visatose jie žengia į priekį. Apvaizda yra erdvės galaktikų ir laiko asmenybių užtikrintas ir tvirtas žengimas į amžinybės tikslus, iš pradžių Aukščiausiąjame, tada Galutiniajame, ir galbūt Absoliute. Ir mes manome, jog begalybėje yra ta pati apvaizda, ir tai yra Rojaus Trejybės, šitaip motyvuojančios visatų gausybės panoramą, valia, veiksmai, tikslas.

[Parengė Galingasis Žinianešys, laikinai gyvenantis Urantijoje.]

[1308]▼

119 DOKUMENTAS

KRISTAUS MYKOLO SAVĖS PADOVANOJIMAI

BŪDAMAS Nebadono Vakaro Žvaigždžių Vadovas, aš esu Gabrielio paskirtas į Urantiją su misija, kad apreiškčiau pasakojimą apie Visatos Valdovo, Nebadono Mykolo, septynis savęs padovanojimus, o mano vardas yra Gavalija. Pateikdamas šitą pasakojimą, aš griežtai laikysiuosi tų apribojimų, kurie yra numatyti mano įgaliojimams.

Savęs padovanojimo savybė yra neatskiriama nuo Visuotinio Tėvo Rojaus Sūnų. Trokšdamos priartėti prie jiems pavaldžių gyvų tvarinių gyvenimo patyrimo, įvairios Rojaus Sūnų kategorijos atspindi savo Rojaus tėvų dieviškąją prigimtį. Rojaus Trejybės Amžinasis Sūnus šitai praktikai davė pradžią, kada septynis kartus save padovanojo septyniuose Havonos apskritimuose tais laikais, kada kilo Grandfanda ir pirmieji laiko ir erdvės piligrimai. Ir Amžinasis Sūnus toliau tęsia savęs padovanojimą vietinėms erdvės visatoms savo atstovų, Sūnų Mykolų ir Avonalų, asmenyse.

Kada Amžinasis Sūnus padovanoja Sūnų Kūrėją projektuojamai vietinei visatai, tada tas Sūnus Kūrėjas prisiima visišką atsakomybę už tos naujosios visatos užbaigimą, valdymą, ir ramybę, įskaitant ir iškilmingą priesaiką amžinajai Trejybei visą aukščiausiąją valdžią šiam naujam kūrinui prisiimti ne anksčiau to meto, kada jis sėkmingai bus užbaigęs savo kaip tvarinio septynis savęs padovanojimus ir kada juos bus patvirtinę atitinkamos supervisatos Dienų Senieji. Šitą išsipareigojimą prisiima kiekvienas Sūnus Mykolas, kuris savanoriškai iš Rojaus išvyksta tam, kad pradėtų visatos organizavimą ir kūrimą.

Šitų tvarinio įsikūnijimų tikslas yra įgalinti tokius Kūrėjus tapti išmintingais, užjaučiančiais, teisingais, ir supratingais valdovais. Šitie dieviškieji Sūnūs yra iš prigimties teisingi, bet dėl šitų vienas po kito einančių savęs padovanojimo patyrimų jie tampa supratingai gailestingi; jie yra savaime gailestingi, bet šitie

patyrimai juos padaro gailestingus naujomis ir papildomomis prasmėmis. Šitie savęs padovanojimai yra paskutiniai laipteliai juos lavinant ir rengiant toms didingoms užduotims valdyti vietines visatas remiantis dieviškuoju teisumu ir teisingu mąstymu.

Nors daugybė naudingų dalykų tenka įvairiems pasauliams, sistemoms, ir žvaigždynams, o taip pat ir visatos protingų būtybių įvairioms kategorijoms, kurios yra paveiktos ir turi naudos iš šitų savęs padovanojimų, bet vis tik pirmiausia jie yra suplanuoti tam, jog užbaigtų paties Sūnaus Kūrėjo asmeninį mokymą ir visatinį švietimą. Šitie savęs padovanojimai nėra esminiai vietinės visatos išmintingam, teisingam, ir sumaniam valdymui, bet jie yra būtinai reikalingi tam, jog toks kūrinys, kuriame knibžda gyvybės įvairios formos ir gausybė protingų, bet netobulų tvarinių, būtų administruojamas dorai, gailestingai, ir supratingai.

Sūnūs Mykolai visatos organizavimo darbą pradeda jausdami visišką ir teisingą gailestį įvairioms būtybių kategorijoms, kurias jie yra sukūrę. Jie

[1309]▼

turi milžiniškas gailestingumo atsargas visiems šitiems įvairiems tvariniams, net užuojautą ir tiems, kurie klysta ir murkdosi savo pačių sukurtoje savanaudiškumo pelkėje. Bet tokių įgimtų teisingumo ir teisumo sugebėjimų neužteks Dienų Senujų vertinimu. Šitie trivieniai supervisatų valdovai niekada nepatvirtins Sūnaus Kūrėjo Visatos Valdovu tol, kol jis iš tikrųjų savo realaus patyrimo dėka nebus įgijęs savo paties tvarinių požiūrio jų egzistencijos aplinkoje ir būtent šitų pačių tvarinių pavidalų. Šitaip tokie Sūnūs tampa išmintingais ir supratingais valdovais; jie susipažįsta su tomis įvairiomis grupėmis, kurias jie valdo ir kurioms panaudoja visatos valdžią. Gyvojo patyrimo dėka jie turi praktinį gailestingumą, dorą sprendimą, ir kantrybę, kilusią iš patirtinės tvarinio egzistencijos.

Nebadono vietinę visatą dabar valdo toks Sūnus Kūrėjas, kuris savęs padovanojimų tarnystę yra užbaigęs; jis valdo teisinga ir gailestinga aukščiausiąją valdžią visose savo besivystančios ir tobulėjančios visatos milžiniškose valdose. Nebadono Mykolas yra Amžinojo Sūnaus 611.121-asis savęs padovanojimas laiko ir erdvės visatoms, ir jūsų vietinės visatos organizavimą jis pradėjo maždaug prieš keturis šimtus milijardų metų. Savo pirmajam savęs padovanojimo jaudinančiam patyrimui Mykolas pasirengė maždaug tuo metu, kada Urantija ėmė įgauti savo dabartinę formą, prieš vieną milijardą metų. Jo savęs padovanojimai vyko vienas po kito maždaug kas vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų, paskutinis buvo Urantijoje prieš vieną tūkstantį devynis šimtus metų. Dabar aš pradėsiu atskleisti šitų savęs padovanojimų prigimtį ir pobūdį tiek, kiek tą padaryti man leidžia suteikti įgaliojimai.

1. PIRMASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Salvingtone buvo iškilminga proga beveik prieš vieną milijardą metų, kada susirinkę Nebadono visatos valdytojai ir vadovai išgirdo Mykolą paskelbiant,

kad jo vyresnysis brolis, Emanuelis, netrukus prisiims valdžią Nebadone tuo metu, kada jis (Mykolas) bus išvykęs atlikti neatskleistos užduoties. Dėl šito įvykio nebuvo perduota jokio kito pranešimo, išskyrus tai, kad transliuotoje programoje buvo perduotas atsisveikinimas Žvaigždyno Tėvams, kur, tarp kitų nurodymų, buvo pasakyta: "Ir šitam laikotarpiui aš patikiu jus Emanuelio globai ir priežiūrai, tuo tarpu aš vykstu įgyvendinti savo Rojaus Tėvo nurodymo."

Pasiuntęs šitą atsisveikinimo pranešimą, Mykolas pasirodė Salvingtono išvykimo lauke, tiesiog taip, kaip ir daugeliu ankstesniųjų progų, kada ruošdavosi išvykti į Uversą ar į Rojų, išskyrus tai, kad jis atvyko vienas. Savo pareiškimą dėl išvykimo jis užbaigė šiais žodžiais: "Aš palieku jus tikrai trumpam. Daugelis iš jūsų, aš žinau, norėtų vykti su manimi, bet ten, kur aš vykstu, jūs vykti negalite. Ką netrukus darysiu aš, jūs to daryti negalite. Aš vykstu įvykdyti Rojaus Dievybių valios, ir kada savąją misiją būsiu užbaigęs ir įgijęs šitą patyrimą, tada tikrai sugrįšiu į savo vietą tarp jūsų." Ir šitaip taręs, Nebadono Mykolas išnyko iš visų susirinkusiųjų akiračio, ir vėl pasirodė po dvidešimties metų standartiniu laiku. Visame Salvingtone, tikrai Dieviškoji Dvasia ir Emanuelis žinojo, kas vyksta, o Dienų Sąjunga savo paslaptimi pasidalino tikrai su visatos pagrindiniu valdytoju, Gabrieliu, Ryškiaja ir Ryto Žvaigžde.

Visi Salvingtono gyventojai ir tie, kurie gyveno žvaigždynų ir sistemų būstinių pasaulyuose, susirinko prie savo atitinkamų informacijos iš visatos priėmimo stočių, tikėdamiesi ką nors sužinoti apie Sūnaus Kūrėjo misiją ir buvimo vietą. Tikrai trečiąją dieną po Mykolo išvykimo buvo gautas pranešimas, kuris galėjo turėti tam tikros reikšmės. Tą dieną Salvingtone iš Melkizedeko sferos,

[1310]▼

tos kategorijos būstinės Nebadone, buvo užregistruotas pranešimas, kuris tiesiog užfiksavo šitą nepaprastą ir anksčiau niekada negirdėtą transakciją: "Šiandien vidurdienį šito pasaulio priėmimo lauke pasirodė nepaprastas Sūnus Melkizedekas, ne mūsiškis, bet visiškai panašus į mūsų kategoriją. Jį lydėjo vienas omniafimas, kuris turėjo įgaliojimus iš Uversos ir kuris pateikė mūsų vadovui adresuotus įsakymus, perduotus nuo Dienų Senujų ir tuo pačiu metu patvirtintus Salvingtono Emanuelio, nurodančius, jog šitas naujasis Sūnus Melkizedekas būtų priimtas į mūsų kategoriją ir paskirtas į Nebadono Melkizedekų nepaprastųjų misijų tarnystę. Ir šitaip buvo įsakyta; taip buvo ir padaryta."

Ir tai yra beveik viskas, ką galima surasti Salvingtono įrašuose, susijusiuose su pirmuoju Mykolo savęs padovanojimu. Daugiau nieko neužfiksuoja tol, kol praeina vienas šimtas metų Urantijos laiku, kada buvo užregistruotas Mykolo sugrįžimo ir nepaskelbto vėl atnaujinto vadovavimo visatos reikalams faktas. Bet Melkizedeko pasaulyje galima surasti keistą dokumentą, atpasakojimą apie nepaprastųjų situacijų korpuso šito unikalaus Sūnaus Melkizedeko tarnystę tame amžiuje. Šitas dokumentas yra saugomas paprastoje šventovėje, kuri dabar užima Tėvo Melkizedeko namų priekinę dalį, ir jis pasakoja apie šito laikinojo Sūnaus Melkizedeko tarnystę, ryšium su jo paskyrimu į dvidešimt keturias nepaprastąsias misijas visatoje. Ir šitas

dokumentas, kurį aš taip neseniai skaičiau, baigiasi šitaip:

"Ir šitos dienos vidurdienį, be išankstinio paskelbimo ir dalyvaujant tik tai trims mūsų brolijos nariams, šitas atvykęs mūsų kategorijos Sūnus išnyko iš mūsų pasaulio taip, kaip ir buvo pasirodęs, lydimas tik tai vieno omniafimo; ir dabar šitas dokumentas yra užbaigiamas šiuo patvirtinimu, jog šitas atvykęs gyveno kaip Melkizedekas, turėdamas Melkizedeko pavidalą jis dirbo kaip Melkizedekas, ir jis patikimai atliko visas savo užduotis kaip mūsų kategorijos nepaprastųjų situacijų sūnus. Visuotinai sutarus jis tapo Melkizedekų vadovu, nusipelnė mūsų meilės ir didžiulės pagarbos savo neprilygstama išmintimi, aukščiausiojo laipsnio meile, ir nuostabiu atsidavimu pareigai. Jis mylėjo mus, suprato mus, ir tarnavo su mumis, ir mes esame jo ištikimi ir atsidavę bičiuliai Melkizedekai per amžius, kadangi šitas atvykęs į mūsų pasaulį dabar amžinai tapo visatos tarnu, turinčiu Melkizedeko prigimtį."

Ir tai yra viskas, ką man leidžiama jums papasakoti apie pirmąjį Mykolo savęs padovanojimą. Mes, aišku, gerai suprantame, jog tas nepaprastas Melkizedekas, kuris taip paslaptingai tarnavo su Melkizedekais prieš milijardą metų, buvo ne kas kitas, kaip įsikūnijęs Mykolas, vykantis pirmojo savęs padovanojimo misiją. Dokumentai konkrečiai nepažymi, jog šitas unikalus ir sumanus Melkizedekas buvo Mykolas, bet visuotinai yra tikima, kad tai buvo jis. Galbūt tikrąjį pareiškimą dėl šito fakto galima surasti Sūnaringtono archyvuose, o to slaptojo pasaulio archyvai mums yra neprieinami. Paslaptys apie įsikūnijimus ir savęs padovanojimus iki galo yra žinomos tik tai šitame šventajame dieviškųjų Sūnų pasaulyje. Mes visi žinome faktus apie Mykolo savęs padovanojimus, bet mes nesuprantame, kaip jie įvykdomi. Mes nežinome, kaip visatos valdovas, Melkizedekų kūrėjas, gali taip staiga ir paslaptingai tapti vienu iš jų narių, ir kaip vienas iš jų, gyventi tarp jų ir dirbti kaip Sūnus Melkizedekas vieną šimtą metų. Bet šitaip įvyko.

2. ANTRASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Po to, kada Mykolas save padovanojo Melkizedeko pavidalu, Nebadono visatoje reikalai klostėsi sklandžiai maždaug vieną šimtą penkiasdešimt milijonų metų, o tada prasidėjo neramumai

[1311]▼

37-ojo žvaigždyno 11-oje sistemoje. Šituos neramumus sukėlė Sūnaus Lanonandeko, Sistemos Valdovo, klaidingas supratimas, dėl kurio Žvaigždyno Tėvai priėmė nuosprendį, o jį patvirtino Dienų Ištikimasis, Rojaus patarėjas tam žvaigždynui, bet protestuojantis Sistemos Valdovas ne iki galo susitaikė su šiuo nuosprendžiu. Po ilgiau kaip vieną šimtą metų trukusio nepasitenkinimo jis sukurstė savo pagalbininkus dalyvauti viename iš plačiausiai išplitusių ir pražūtingiausių iš visų kada nors sukurstytų maištų Nebadono visatoje prieš Sūnaus Kūrėjo valdžią, maište, kuriam jau seniai nuosprendį paskelbė ir jį užbaigė Dienų Senujų veiksmai Uversoje.

Šitas maištininkas Sistemos Valdovas, Lutentija, savo būstinės planetoje viešpatavo daugiau negu dvidešimt metų standartiniu Nebadono laiku; vėliau, Patys Aukštieji, pritarus Uversai, įsakė jį izoliuoti, o Salvingtono valdovui

pateikė prašymą paskirti naują Sistemos Valdovą, kuris prisiimtų vadovavimą konfliktų draskomai ir supainiotai apgyvendintų pasaulių sistemai.

Tuo pačiu metu, kada šitas prašymas buvo gautas Salvingtone, Mykolas kreipėsi su antruoju iš tų nepaprastųjų pareiškimų, susijusių su savo ketinimu išvykti iš visatos būstinės, turėdamas tikslą "įvykdyti savo Rojaus Tėvo raginimą," pažadėdamas "sugrįžti reikiamu metu" ir visą valdžią sutelkdamas savo Rojaus brolio, Emanuelio, Dienų Sąjungos, rankose.

Ir tuomet, tokiu pačiu metodu, koks buvo matomas aną kartą, kada jis išvyko, ryšium su savęs padovanojimu Melkizedeko pavidalu, Mykolas vėl atsisveikino su savosios būstinės sfera. Praėjus trims dienoms po šito nepaaiškinto atsisveikinimo, Nebadono pirminių Sūnų Lanonandekų rezerviniame korpuse pasirodė naujas ir nežinomas narys. Šitas naujas Sūnus pasirodė vidurdienį, apie jį nieko nepranešus ir lydimas vieno tertafimo, kuris turėjo įgaliojamuosius raštus nuo Uversos Dienų Senujų, patvirtintus Salvingtono Emanuelio, nurodančius, jog šitas naujasis Sūnus būtų paskirtas į 37-ojo žvaigždyno 11-ąją sistemą kaip nušalinto Lutentijos perėmėjas ir turintis visišką valdžią kaip laikinai einantis Sistemos Valdovo pareigas tol, kol bus paskirtas naujasis valdovas.

Daugiau negu septyniolika metų visatos laiku šitas nepaprastas ir nežinomas laikinasis valdovas administravo šitos pasimetusios ir demoralizuotos vietinės sistemos reikalus ir išmintingai sprendė jos sunkumus. Niekada nebuvo nė vieno kito Sistemos Valdovo, kurį būtų taip atsidavusiai mylėję arba tokiu plačiu mastu gerbę. Teisingumu ir gailestingumu šitas naujasis valdovas atstatė tvarką šitoje neramioje sistemoje, tuo pačiu jis uoliai tarnavo visiems savo pavaldiniams, net savo maištingajam pirmtakui pasiūlė išskirtinę teisę dalintis sistemos valdžios sostu, jeigu tikrai dėl savo neišmintingumo jis tikrai atsiprašytų Emanuelio. Bet Lutentija su panieka atmetė šituos gailestingumo pasiūlymus, gerai žinodamas, jog šitas naujasis ir nepaprastasis sistemos Valdovas yra ne kas kitas, kaip Mykolas, būtent pats tas visatos valdovas, kuriam jis taip neseniai buvo metęs iššūkį. Bet milijonai jo suklaidintų ir apgautų pasekėjų priėmė šito naujojo valdovo, kuris tuo metu buvo žinomas kaip Palonijos sistemos Valdovas Išgelbėtojas, atleidimą.

Ir tada atėjo toji įsimintina diena, kada atvyko paskirtas naujasis Sistemos Valdovas, visatos valdžios patvirtintas kaip nušalinto Lutentijos nuolatinis perėmėjas, o visa Palonija gedėjo dėl paties kilniausio ir geranoriškiausio sistemos valdovo, kokį tik kada nors pažinojo Nebadonas, išvykimo. Jį mylėjo visa sistema ir garbino jo bičiuliai iš visų Sūnų Lanonandekų grupių. Jo išvykimas nebuvo paprastas; buvo organizuotos didžiulės iškilmės, kada jis paliko sistemos būstinę. Net ir klystantis jo pirmtakas atsiuntė šitokį pranešimą: "Teisus ir teisingas tu esi visuose savo reikaluose. Nors aš

[1312]▼

tebeatmetu Rojaus valdymą, bet esu priverstas pripažinti, jog tu esi teisingas ir gailestingas administratorius."

Ir tada tikrai šitas laikinasis maištaujančios sistemos valdovas išvyko iš tos planetos, kurioje jis trumpai gyveno, ją administruodamas, tuo tarpu trečiąją dieną po šito Mykolas pasirodė Salvingtone ir vėl ėmė valdyti Nebadono visatą.

Netrukus trečią kartą buvo paskelbta iš Uversos apie Mykolo suverenumo ir valdžios padidintą jurisdikciją. Pirmą kartą apie tai buvo paskelbta tuo metu, kada jis atvyko į Nebadoną, antrą kartą toks paskelbimas buvo pateiktas tuo po to, kada buvo užbaigtas Melkizedeko savęs padovanojimas, o dabar yra skelbiama trečią kartą, užbaigus antrąją arba Lanonandeko misiją.

3. TREČIASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Aukščiausioji taryba Salvingtone ką tik baigė aptarinėti Gyvybės Nešėjų iš 61-ojo žvaigždyno 87-sios sistemos 217-sios planetos kreipimąsi, kad jiems į pagalbą būtų pasiūstas Materialusis Sūnus. Dabar šitoji planeta buvo apgyvendintų pasaulių sistemoje, kur kitas sistemos Valdovas buvo išklydęs iš kelio, iki to laiko tai buvo antrasis maištas visame Nebadone.

Mykolo pageidavimu, veiksmai dėl šitos planetos Gyvybės Nešėjų prašymo buvo atidėti tol, kol jį apsvarstys Emanuelis ir pateiks savo pranešimą. Tai buvo neįprasta procedūra, ir aš gerai prisimenu, kaip mes visi laukėme kažko neįprasto, ir mums neteko ilgai laukti nežinomybėje. Vadovavimą visatai Mykolas perdavė į Emanuelio rankas, tuo tarpu Gabrieliui jis patikėjo vadovavimą dangiškosioms jėgoms, ir šitaip perdavęs savo administracines pareigas, jis atsisveikino su Visatos Motina Dvasia ir išnyko iš Salvingtono išvykimo lauko tiksliai taip, kaip jis tą buvo padaręs dviem ankstesnėmis progomis.

Ir, kaip buvo galima tikėtis, trečiąją dieną po šito 61-ojo žvaigždyno 87-sios sistemos būstinės pasaulyje, nieko nepranešęs, pasirodė nepaprastas Materialusis Sūnus, lydimas vieno sekonařimo, paskirtas Uversos Dienų Senujų ir patvirtintas Salvingtono Emanuelio. Nedelsiant laikinasis Sistemos Valdovas šitą naująjį ir paslaptinęjį Materialųjį Sūnų paskyrė 217-ojo pasaulio laikinuoju Planetos Princu, ir šitą paskyrimą tuoj pat patvirtino 61-ojo žvaigždyno Patys Aukštieji.

Tokiu būdu šitas unikalus Materialusis Sūnus tikrai pradėjo savo sunkią karjerą dėl atsiskyrimo ir maišto izoliuotame pasaulyje, esančiame sunkumų apgultoje sistemoje, neturėdamas jokio tiesioginio ryšio su išorine visata, dirbdamas visiškai vienas per vienos ištisos kartos gyvenimą planetiniu laiku. Šitas nepaprastosios situacijos Materialusis Sūnus pasiekė, jog puolęs Planetos Princas ir visas jo personalas atliko atgailą ir pasitaisė ir buvo liudininkas to, kaip planeta sugrįžo į ištikimą tarnystę Rojaus valdžiai taip, kaip yra nustatyta vietinėse visatose. Reikiamu metu Materialusis Sūnus ir Dukra atvyko į šitą jėgas atgavusį ir išgelbėtą pasaulį, ir kada tinkamu būdu jie buvo įtvirtinti kaip matomi planetos valdovai, tada vieną dieną vidurdienį laikinasis arba nepaprastosios situacijos Planetos Princas oficialiai atsisveikino ir išnyko. Trečiąją dieną po šito, Mykolas pasirodė įprastoje savo vietoje Salvingtone, ir labai greitai supervisatos programos perdavė Dienų Senujų ketvirtąją deklaraciją, pranešančią apie Mykolo suverenumo Nebadone tolimesnį padidinimą.

Man gaila, jog aš neturiu leidimo papasakoti apie tai, su kokia kantrybe, tvirtybe, ir sumanumu šitas Materialusis Sūnus pasitikdavo tas išbandančias situacijas šitoje susipainiojusioje

planetoje. Šito izoliuoto pasaulio pataisymas yra vienas iš nuostabiausiai jaudinančių skyrių išgelbėjimo analuose visame Nebadone. Šitos misijos pabaigoje visam Nebadonui tapo aišku, kodėl jų mylimas valdovas nusprendė įsitraukti į šitos pasikartojančius savęs padovanojimus kokios nors pavaldžios kategorijos išmintingos būtybės pavidalu.

Mykolo savęs padovanojimai Sūnaus Melkizedeko, vėliau Sūnaus Lanonandeko, o toliau Materialiojo Sūnaus pavidalu yra visi vienodai paslaptingi ir nepaaiškinami. Kiekvienu atveju jis pasirodydavo *staiga* ir kaip visiškai išsivystęs savęs padovanojimo grupės individas. Tokių įsikūnijimų paslapties niekada nesužinos niekas, išskyrus tuos, kurie turi leidimą į Sūnaringtono šventosios sferos archyvų vidinį apskritimą.

Niekada, po jo nuostabaus savęs padovanojimo izoliuoto ir sukilusio pasaulio Planetos Princo pavidalu, nė vienas Materialusis Sūnus ar Dukra Nebadone neturėjo ir minties skūstis dėl savojo paskyrimo arba aimanuoti dėl sunkumų vykdant savo planetinę misiją. Visam laikui Materialieji Sūnūs žino, jog visatos Sūnų Kūrėją jie turi kaip supratingą valdovą ir užjaučiantį draugą, tą, kuris "visais atžvilgiais buvo išbandytas ir patikrintas," net ir taip, kaip ir jie turi būti išbandyti ir patikrinti.

Po kiekvienos iš šitų misijų ėjo didesnės tarnystės ir ištikimybės amžius tarp visų išmintingų dangiškųjų tvarinių, kilusių visatoje, tuo tarpu kiekvieną vėliau einantį savęs padovanojimo amžių apibūdindavo visų visatos administravimo metodų ir visų valdymo būdų išvystymas ir patobulinimas. Po šito savęs padovanojimo joks Materialusis Sūnus ar Dukra niekada sąmoningai neprisijungė prie maišto prieš Mykolą; jie myli ir gerbia jį per daug atsidavusiai, jog kada nors sąmoningai jį atstumtų. Pastarųjų laikų Adomus iš tiesos kelio buvo išvedę maištaujančių asmenybių aukštesnieji tipai tikrai apgavystės ir sofistikos dėka.

4. KETVIRTASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Būtent vieno iš Uversos periodinių tūkstantmečio kvietimų pagal sąrašą pabaigoje Mykolas pradėjo oficialiai perduoti Nebadono valdymą į Emanuelio ir Gabrielio rankas; ir, aišku, prisimindami, kas po šitokio veiksmo buvo atsitikę praeityje, mes visi pasiruošėme tapti Mykolo išvykimo į savęs padovanojimo ketvirtąją misiją liudininkais, ir mums neilgai teko laukti, nes jis greitai išėjo į Salvingtono išvykimo lauką ir pranyko iš mūsų akiračio.

Trečiąją dieną po šito išvykimo į savęs padovanojimo misiją mes pastebėjome, visatos programose, transliuojamose į Uversą, šitą svarbų žinių pranešimą iš Nebadono serafinės būstinės: "Pranešame apie vieno nežinomo serafimo, lydimą atsiskyrusiojo supernafimo ir Salvingtono Gabrielio, nepaskelbtą atvykimą. Šitas neregistruotas serafimas atitinka Nebadono kategoriją ir turi mandatą nuo Uversos Dienų Senujų, patvirtintą Salvingtono Emanuelio. Šitas serafimas yra kvalifikuojamas kaip priklausantis aukščiausajai vietinės visatos angelų kategorijai ir jau yra paskirtas į mokymo patarėjų korpusą."

Mykolas, per šitą serafinį savęs padovanojimą, iš Salvingtono buvo išvykęs

daugiau negu keturiasdešimt standartinių visatos metų. Šituo laikotarpiu jis buvo paskirtas serafiniu mokymo patarėju, ką jūs galėtumėte pavadinti asmeniniu sekretoriumi, dvidešimt šešioms skirtingiems pagrindiniams mokytojams, veikusiems dvidešimt dviejuose skirtinguose pasauliuose. Jo paskutinioji arba baigiamoji užduotis buvo paskyrimas

[1314]▼

Trejbės Sūnaus Mokytojo, vykdančio savęs padovanojimo misiją Nebadono visatos 3-ojo žvaigždyno 84-sios sistemos 462-ajame pasaulyje, patarėju ir padėjėju.

Niekada, per visus tuos septynerius užduoties metus, šitas Trejbės Sūnus Mokytojas nebuvo visiškai įsitikinęs dėl šito serafinio padėjėjo tapatybės. Tas tiesa, tuo metu į visus serafimus buvo žvelgiama su ypatingu susidomėjimu ir atidumu. Mes visi labai gerai žinojome, jog mūsų mylimas Valdovas buvo išvykęs į visatą, savo išvaizdą pakeitęs serafimo pavidalu, bet mes niekada negalėjome būti tikri dėl jo tapatybės. Niekada nebuvo galima nustatyti jo tapatybės iki to meto, kada jis buvo priskirtas prie šito Trejbės Sūnaus Mokytojo, vykdančio savęs padovanojimo misiją. Bet per visą šitą erą į aukščiausiuosius serafimus buvo žiūrima su ypatingu rūpesčiu, nes bet kuris iš mūsų galėjo, šito nežinodamas, priimti visatos Valdovą, atliekantį tvarinio savęs padovanojimo misiją. Ir tokiu būdu amžiams tapo tiesa, kas susiję su angelais, kad jų Kūrėjas ir Valdovas buvo "visais atžvilgiais išmėgintas ir patikrintas serafinės asmenybės pavidalu."

Kada šitie vienas po kito ėję savęs padovanojimais vis didesniu laipsniu ėmė įgauti visatos gyvybės žemesniųjų formų prigimtį, tada Gabrielis vis didesniu laipsniu ėmė tapti šitų jaudinančių išikūnijimo patyrimų padėjėju, veikdamas kaip visatos ryšininkas tarp Mykolo ir laikinojo visatos valdovo, Emanuelio.

Dabar Mykolas buvo sukaupęs savo sukurtų visatos Sūnų trijų kategorijų savęs padovanojimo patyrimą: Melkizedekų, Lanonandekų, ir Materialiųjų Sūnų. Po šito jis kilniai sutinka išikūnyti angeliškosios gyvybės pavidalu kaip aukščiausiasis serafimas prieš tai, kada savo dėmesį jis nukreipė į savo valinių tvarinių žemiausiosios formos kylančiosios karjeros įvairias fazes, į evoliucinius laiko ir erdvės mirtinguosius.

5. PENKTASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Šiek tiek daugiau negu prieš tris šimtus milijonų metų, kaip laikas yra skaičiuojamas Urantijoje, mes buvome liudininkai kito visatos valdžios perdavimo Emanueliui ir stebėjome Mykolo pasirengimą išvykimui. Šitą kartą viskas buvo kitaip negu anksčiau, nes jis paskelbė, kad jo galutinis maršruto tikslas yra Uversa, Orvontono supervisatos būstinė. Reikiamu laiku mūsų Valdovas išvyko, bet supervisatos programose niekada nebuvo užsiminta apie Mykolo atvykimą į Dienų Senujų rezidenciją. Tuoj po jo išvykimo iš Salvingtono iš tiesų Uversos programose atsirado šitas reikšmingas pareiškimas: "Nieko nepranešus, šiandien atvyko neturintis numerio mirtingojo kilmės kylantysis piligrimas iš Nebadono visatos, turintis Salvingtono Emanuelio patvirtinimą ir lydimas Nebadono Gabrielio. Šita neatpažintoji būtybė turi

tikrosios dvasios statusą ir buvo priimta į mūsų broliją."

Jeigu jūs kartais aplankytumėte Uversą šiandien, tai išgirstumėte išsamų pasakojimą apie tas dienas, kada ten gyveno Eventodas, tas ypatingas ir nežinomas laiko ir erdvės piligrimas, kuris Uversoje buvo žinomas tuo vardu. Ir šitas kylantysis mirtingasis, mažų mažiausiai nuostabi asmenybė kylančiųjų mirtingųjų dvasinės pakopos tikslu pavidalu, Uversoje gyveno ir veikė vienuolika metų Orvontono standartiniu laiku. Šita būtybė gaudavo užduotis ir vykdė dvasinio mirtingojo pareigas drauge su savo bičiuliais iš įvairių Orvontono vietinių visatų. "Visais atžvilgiais jis buvo patikrintas ir išmėgintas, net ir taip, kaip ir jo bičiuliai," ir kiekvienu atveju jis įrodė, jog yra vertas to, kad vyresnybė juo tiki ir pasitiki, tuo pačiu metu jis neabejotinai užsitarnavo savo bičiulių dvasių pagarbą ir atsidavusį susižavėjimą.

[1315]▼

Salvingtone mes sekėme šito dvasinio piligrimo karjerą su didžiausiu susidomėjimu, puikiausiai žinodami, dėl Gabrielio buvimo, jog šitas kuklus ir neturintis numerio piligrimas dvasia buvo ne kas kitas, kaip save padovanojantis mūsų vietinės visatos valdovas. Šitas Mykolo pirmasis pasirodymas, įsikūnijus mirtingojo evoliucijos vienos pakopos vaidmenyje buvo toks įvykis, kuris sujaudino ir sužavėjo visą Neadoną. Mes buvome girdėję apie tokius dalykus, bet dabar juos stebėjome. Uversoje jis pasirodė visiškai išsivystęs ir tobulai išmokytas dvasinis mirtingasis, ir, kaip toks, savo karjerą tęsė iki to įvykio, kada grupė kylančiųjų mirtingųjų buvo perkelta į Havoną; po šito jis kalbėjosi su Dienų Senaisiais ir nedelsiant, lydimas Gabrielio, netikėtai ir be ceremonijų paliko Uversą, neužilgo po šito pasirodydamas savo įprastoje vietoje Salvingtone.

Tiktai po šito savęs padovanojimo užbaigimo, mes galutinai suvokėme, jog Mykolas galbūt ketina įsikūnyti savo visatos asmenybių įvairių kategorijų pavidalu, pradedant nuo aukščiausiųjų Melkizedekų ir baigiant žemai esančiais materialaus kūno ir kraujo mirtingaisiais laiko ir erdvės evoliuciniuose pasauliuose. Maždaug šituo laiku Melkizedekų koledžai pradėjo kalbėti apie tikimybę, jog Mykolas kada nors įsikūnys kaip materialaus kūno mirtingasis, ir daug buvo svarstoma apie tokio nepaaiškino savęs padovanojimo galimą metodą. Tai, kad Mykolas pats asmeniškai buvo atlikęs kylančiojo mirtingojo vaidmenį, sukėlė naują ir papildomą susidomėjimą tvarinio žengimo į priekį visu planu, kaip pirmyn žengiama tiek vietinėje visatoje, tiek supervisatoje.

Vis tik, šitų vienas po kito einančių savęs padovanojimų metodas tebeliko paslaptis. Net ir Gabrielis prisipažįsta, kad jis nesuvokia to metodo, kurio dėka šitas Rojaus Sūnus ir visatos Kūrėjas gali, savo valia, įgauti vieno iš jam pačiam pavaldžių tvarinių asmenybę ir gyventi tokio tvarinio gyvenimą.

6. ŠEŠTASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Dabar, kada visas Salvingtonas buvo susipažinęs su pirminiais duomenimis apie artėjančią savęs padovanojimą, Mykolas sukvietė draugėn būstinės planetos gyventojus ir, pirmą kartą, atskleidė įsikūnijimų plano likusiąją dalį, paskelbdamas, kad jis greitai turės palikti Salvingtoną, tam, jog patirtų

morontinio mirtingojo karjerą Pačių Aukštųjų Tėvų gyvenamojoje vietoje penktojo žvaigždyno būstinės planetoje. Ir tada mes pirmą kartą išgirdome tokį pareiškimą, kad jo septintasis ir baigiamasis savęs padovanojimas įvyks kuriame nors evoliuciniame pasaulyje mirtingojo materialaus kūno pavidalu.

Prieš išvykdamas iš Salvingtono tam, jog save padovanotų šeštąjį kartą, Mykolas kreipėsi į sferos susirinkusius gyventojus ir išvyko visų akivaizdoje, lydimas vieno serafimo ir Nebadono Ryškiosios ir Ryto Žvaigždės. Nors visatos valdymas vėl buvo patikėtas Emanueliui, bet administracinių pareigų paskirstymas buvo platesnis.

Mykolas pasirodė penktojo žvaigždyno būstinėje kaip kylančiojo statuso visiškai išsivystęs morontinis mirtingasis. Man labai gaila dėl to, jog draudžiama atskleisti šito neturinio numerio mirtingojo karjeros smulkmenas, nes tai buvo viena iš nepaprasčiausių ir labiausiai stebinančių epochų Mykolo savęs padovanojimų patyrimo, net ir turint omenyje jo dramatišką ir tragišką gyvenimą Urantijoje. Bet tarp tų daugelio apribojimų, kurie buvo perduoti tada, kada aš ėmiausi šitos užduoties, yra toks apribojimas, kuris man draudžia atskleisti Mykolo kaip Endantumo morontinio mirtingojo šitos nuostabios karjeros smulkmenas.

[1316]▼

Kada Mykolas sugrįžo po šito morontinio savęs padovanojimo, tada mums visiems buvo akivaizdu, jog mūsų Kūrėjas yra tapęs bičiuliu tvariniu, jog Visatos Valdovas taip pat yra sukurtų protingų būtybių net ir paties žemiausiojo tipo jo valdose draugas ir gailestingas padėjėjas. Mes ir prieš tai buvome pastebėję šitą augantį tvarinio požiūrį visatos valdyme, nes palaipsniui jis ėmė atsirasti, bet jis tapo akivaizdesnis užbaigus morontinį mirtingojo savęs padovanojimą, ir dar labiau akivaizdesnis tapo po sugrįžimo jam užbaigus savo kaip dailidės sūnaus karjerą Urantijoje.

Mums Gabrielis iš anksto pranešė apie tą laiką, kada Mykolas bus paleistas iš morontinio savęs padovanojimo, ir dėl to mes surengėme deramą sutikimą Salvingtone. Milijonų milijonai būtybių buvo sukviesta iš Nebadono žvaigždynų būstinių pasaulių, ir didelė dalis gyventojų iš gretimų su Salvingtonu pasaulių susirinko draugėn tam, kad pasveikintų jį, sugrįžusį prie savosios visatos valdymo. Atsakydamas į daugelį mūsų sveikinimų ir išreiškiančių Valdovui dėkingumą pareiškimų, kad jis taip gyvybiškai yra susidomėjęs savo tvariniais, jis tepasakė: "Aš tiesiog rūpinausi savo Tėvo reikalais. Aš darau tik tai, kas yra malonu Rojaus Sūnums, kurie myli ir trokšta suprasti savuosius tvarinius."

Bet pradedant tą dieną ir baigiant tą valandą, kada Mykolas pradėjo savo jaudinantį patyrimą Urantijoje kaip Žmogaus Sūnus, visas Nebadonas tęsė diskusijas apie savojo Aukščiausiojo Valdovo daugelį herojiškų veiksmų, kada Endantume jis veikė kaip evoliucinio kilimo morontinio mirtingojo save padovanojantis įsikūnijimas ir visais atžvilgiais buvo patikrintas taip, kaip ir jo bičiuliai, susirinkę iš viso žvaigždyno, kuriame jis gyveno, materialių pasaulių.

7. SEPTINTASIS IR BAIGIAMASIS SAVĖS PADOVANOJIMAS

Dešimtis tūkstančių metų mes visi laukėme septintojo ir baigiamojo Mykolo savęs padovanojimo. Gabrielis mus buvo mokęs, jog šitas baigiamasis savęs padovanojimas bus įgyvendintas mirtingojo materialaus kūno pavidalu, bet mes visiškai nieko nežinojome, kada, kur, ir koku būdu vyks šitas kulminacinis jaudinantis patyrimas.

Viešai buvo paskelbta, jog Mykolas savo paskutiniojo savęs padovanojimo vieta pasirinko Urantiją, netrukus po to, kada mes sužinojome apie Adomo ir Ievos pražangą. Ir šitokiu būdu, daugiau negu trisdešimt penkis tūkstančius metų, jūsų pasauliui buvo skiriama žymi vieta visos visatos tarybose. Nebuvo jokio paslaptingo (išskyrus įsikūnijimo paslaptį), kuris būtų gaubęs kokį nors žingsnį, susijusį su savęs padovanojimu Urantijoje. Nuo pirmojo iki paskutiniojo, iki baigiamojo ir triumfuojančio Mykolo sugrįžimo į Salvingtoną kaip aukščiausiam Visatos Valdovui, buvo visiškai visatos atvirumas dėl visko, kas vyko jūsų mažame, bet labai gerbiamame pasaulyje.

Nors mes ir manėme, kad bus toks metodas, bet niekada iki pat to paties įvykio nežinojome, jog žemėje Mykolas pasirodys šios sferos bejėgiu kūdikiu. Iki to laiko jis visada pasirodydavo kaip asmenybių grupės, kurią būdavo pasirinkęs savęs padovanojimui, visiškai išsivystęs individas, ir tai buvo jaudinantis pranešimas, kuris buvo transliuotas iš Salvingtono, informuojantis, jog Urantijoje gimė Betliejaus kūdikis.

Tada mes ne tik suvokėme, jog mūsų Kūrėjas ir draugas žengia patį rizikingiausią žingsnį per visą savo karjerą, akivaizdžiai rizikuodamas savo padėtimi ir valdžia per šitą savęs padovanojimą bejėgio kūdikio pavidalu, bet mes taip pat supratome, kad jo patyrimas

[1317]▼

šitame baigiamajame ir mirtingame savęs padovanojime jį amžiams užkels į sostą kaip Nebadono visatos neginčytiną ir aukščiausiąjį valdovą. Trečdalį amžiaus žemės laiku šitos vietinės visatos visose dalyse visų akys buvo nukreiptos į Urantiją. Visos išmintingos būtybės suvokė, jog yra įgyvendinamas paskutinysis savęs padovanojimas, ir kadangi mes jau seniai žinojome apie Liuciferio maištą Satanijoje ir apie Kaligastijos neištikimybę Urantijoje, tai gerai suvokėme, kokia turės būti atkakli kova, kuri prasidės, mūsų valdovui sutikus įsikūnyti Urantijoje mirtingojo materialaus kūno nuolankia forma ir pavidalu.

Jošua, Juozapo sūnus, žydų kūdikis, buvo pradėtas ir gimė pasaulyje lygiai taip, kaip ir visi kiti kūdikiai iki to meto ir po to, *išskyrus* tai, jog šitas konkretus kūdikis buvo Nebadono Mykolo, dieviškojo Rojaus Sūnaus ir visos šitos daiktų ir būtybių vietinės visatos sukūrėjo įsikūnijimas. Ir šitoji paslaptis, kaip Dievybė įsikūnijo Jėzaus žmogiškojoje formoje, šiaip jau šitame pasaulyje gimusioje natūraliai, amžinai liks neįminta. Net ir amžinybėje jūs niekada nepažinsite Kūrėjo įsikūnijimo savųjų tvarinių forma ir pavidalu technikos ir metodo. Tai yra Sūnaringtono paslaptis, ir tokios paslaptys yra tų dieviškųjų Sūnų, kurie patyrė šituos savęs padovanojimus, išimtinė nuosavybė.

Kai kurie išminčiai žemėje žinojo apie Mykolo greitą atvykimą. Vieno pasaulio ryšių su kitu pasauliu dėka, šitie turėję dvasinę išvalgą išminčiai sužinojo apie artėjantį Mykolo savęs padovanojimą Urantijoje. Ir serafimai, per tarpines būtybes, apie tai tikrai pranešė grupei Kaldeno dvasininkų, kurių vadovas buvo Ardnonas. Šitie Dievo žmonės aplankė naujagimį. Vienintelis viršgamtinis įvykis, susijęs su Jėzaus gimimu, buvo šitas pranešimas Ardnonui ir jo partneriams, perduotas to serafimo, kuris anksčiau buvo paskirtas Adomui ir Ievai pirmajame sode.

Jėzaus žmogiškieji tėvai buvo anų laikų ir savosios kartos vidutiniai žmonės, ir šitas įsikūnijęs Dievo Sūnus tokiu būdu gimė iš moters ir buvo auklėjamas taip, kaip paprastai buvo auklėjami tos rasės ir to amžiaus vaikai.

Mykolo gyvenimo Urantijoje istorija, pasakojimas apie Sūnaus Kūrėjo mirtingojo savęs padovanojimą jūsų pasaulyje, pranoksta šito pasakojimo diapazoną ir tikslą.

8. MYKOLO STATUSAS PO SAVĖS PADOVANOJIMŲ

Po Mykolo baigiamojo ir sėkmingo savęs padovanojimo Urantijoje jį ne tik Dienų Senieji patvirtino Nebadono suvereniu valdovu, bet jį taip pat ir Visuotinis Tėvas pripažino kaip vietinės visatos, kurią jis pats ir sukūrė, įtvirtintą vadovą. Sugrįžęs į Salvingtoną, šitas Mykolas, Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus, buvo paskelbtas nuolatinio Nebadono valdovu. Iš Uversos pasiekė aštuntasis dekretas dėl Mykolo suverenumo, tuo tarpu iš Rojaus atskriejo Visuotinio Tėvo ir Amžinojo Sūnaus bendras pareiškimas, skelbiantis šitą Dievo ir žmogaus sąjungą vieninteliu visatos vadovu ir nurodydamas Dienų Sąjungai, esančiai Salvingtone, pranešti apie savo ketinimą sugrįžti į Rojų. Dienų Ištikimiesiems žvaigždynų būstinėse taip pat buvo nurodyta pasitraukti iš Pačių Aukštųjų tarybų. Bet Mykolas nesutiko su tuo, jog Trejybės Sūnūs pasitrauktų iš patarėjų ir užbaigtų bendradarbiavimą. Jis sukvietė juos į Salvingtoną ir asmeniškai paprašė jų amžinai toliau eiti savo pareigas Nebadone. Jie savo vadovus Rojuje informavo apie savo troškimą

[1318]▼

patenkinti šitą prašymą, ir netrukus po šito buvo priimti tie Rojaus mandatai dėl atskyrimo, kurie šituos centrinės visatos Sūnus amžiams sujungė su Nebadono Mykolo rezidencija.

Prireikė beveik vieno milijardo metų Urantijos laiku tam, kad būtų užbaigta Mykolo savęs padovanojimo karjera ir kad jo paties sukurtoje visatoje būtų įgyvendintas jo suverenumo galutinis įtvirtinimas. Mykolas kūrėju gimė, koku būti administratoriumi, jį apšvietė, koku būti vykdytoju, jį išmokė, bet iš jo buvo reikalaujama, kad savąjį suverenumą jis užsidirbtų patyrimu. Ir tokiu būdu jūsų mažasis pasaulis tapo žinomas visame Nebadone kaip toji arena, kurioje Mykolas užbaigė tą patyrimą, kurio yra reikalaujama iš kiekvieno Rojaus Sūnaus Kūrėjo prieš tai, kada jam yra suteikiamas neribotas valdymas ir vadovavimas savo paties sukurtai visatai. Kada jūs kilsite vietinėje visatoje, tada

daugiau sužinosite apie idealus tų asmenybių, kurios buvo susijusios su Mykolo ankstesniaisiais savęs padovanojimais.

Užbaigdamas savęs padovanojimus tvarinių pavidalu, Mykolas ne tik tai įtvirtindavo savo paties suverenumą, bet taip pat didindavo ir besivystantį Dievo Aukščiausiojo suverenumą. Šitų savęs padovanojimų metu Sūnus Kūrėjas ne tik tai išitraukė į besileidžiantį tvarinių asmenybių įvairių prigimčių tyrinėjimą, bet jis taip pat pasiekė ir tai, kad atskleistų įvairiai pasireiškiančią įvairią valios išraišką, kurią rodo Rojaus Dievybės, kurių sintetinė vienybė, kaip ją atskleidžia Aukščiausieji Kūrėjai, taip pat atskleidžia ir Aukščiausiosios Būtybės valią.

Šitie Dievybių įvairūs valios aspektai yra amžinai įsmeninti Septynių Pagrindinių Dvasių skirtingoje prigimtyje, ir kiekvienas Mykolo savęs padovanojimas ypatingai atskleisdavo vieną iš šitų dieviškumo pasireiškimų. Įgyvendindamas Melkizedeko savęs padovanojimo misiją, jis demonstravo Tėvo, Sūnaus, ir Dvasios suvienytą valią, Lanonandeko savęs padovanojimo metu jis rodė Tėvo ir Sūnaus valią; Adomine savęs padovanojimo misija jis apreiškė Tėvo ir Dvasios valią, serafiniu padovanojimu jis atskleidė Sūnaus ir Dvasios valią; mirtingojo savęs padovanojimo metu Uversoje jis pavaizdavo Bendrai Veikiančiojo valią, morontinio mirtingojo savęs padovanojimo laiku jis apreiškė Amžinojo Sūnaus valią; ir Urantijos materialiu savęs padovanojimu jis gyveno Visuotinio Tėvo valia, net ir taip, kaip ir materialų kūną ir kraują turintis mirtingasis.

Šitų septynių savęs padovanojimų užbaigimas išlaisvino Mykolo aukščiausiąjį suverenumą ir taip pat sukūrė galimybę Aukščiausiojo suverenumui Nebadone. Nė per vieną savęs padovanojimą Mykolas iš tiesų neatskleidė Dievo Aukščiausiojo, bet visų septynių savęs padovanojimų bendroji suma yra naujasis Aukščiausiosios Būtybės atskleidimas Nebadone.

To patyrimo metu, kada Mykolas nusileido nuo Dievo iki žmogaus, tuo pačiu jis pakilo iš pasireiškiamumo dalinumo į ribinio veiksmo aukštybę ir į savojo potencialo absonitinei funkcijai išlaisvinimo užbaigtumą. Mykolas, vienas iš Sūnų Kūrėjų, yra vienas iš laiko-erdvės kūrėjų, bet Mykolas, vienas iš septinkarčių Sūnų Šeimininkų, yra vieno iš dieviškųjų korpusų, sudarančiųjų Galutiniąją Trejybę, narys.

Pereidamas per Trejybės Septynių Pagrindinių Dvasių valios atskleidimo patyrimą, Sūnus Kūrėjas perėjo per Aukščiausiojo valios atskleidimo patyrimą. Veikdamas kaip Aukštybės valios atskleidėjas, Mykolas, drauge su visais kitais Sūnumis Šeimininkais, pats save amžinai sutapatino su Aukščiausiuoju. Šitame visatos amžiuje jis atskleidžia Aukščiausiąjį ir dalyvauja Aukštybės suverenumo aktualizavime. Bet kitame visatos amžiuje mes manome, kad jis bendradarbiaus su Aukščiausiąja Būtybe pirmojoje patirtinėje Trejybėje išorinės erdvės visatų labai ir išorinės erdvės visatose.

[1319]▼

Urantija yra šventovė, sukelianti viso Nebadono jausmus, dešimties milijonų apgyvendintų pasaulių vadovė, Kristaus Mykolo, viso Nebadono valdovo, vieno iš tarnaujančiųjų šioms valdoms Melkizedekų, vienos sistemos išgelbėtojo, Adominio atpirkėjo, serafinio bičiulio, kylančiųjų dvasių partnerio, morontinio

progresuotojo, Žmogaus Sūnaus mirtingojo materialaus kūno pavidalu, ir Urantijos Planetos Princo mirtingieji namai. Ir jūsų dokumentas tvirtina tiesą, sakydamas, kad šitas pats Jėzus yra pažadėjęs, kada nors sugrįžti į savo paskutiniojo savęs padovanojimo pasaulį, į Kryžiaus Pasaulį.

[Šitas dokumentas, vaizduojantis Kristaus Mykolo septynis savęs padovanojimus, yra šešiasdešimt trečiasis dokumentas iš pateikiamų pasakojimų serijos, kurią parengė daugybė asmenybių, pasakojančių Urantijos istoriją iki pat to meto, kada Mykolas pasirodė žemėje mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Šituos dokumentus patvirtino viena iš Neadono komisijų, sudaryta iš dvylikos narių, kuri veikė vadovaujama Melkizedeko Mantutijos. Mes sudarėme šituos pasakojimus ir perteikėme juos anglų kalba tokiu metodu, kurį patvirtino mūsų vadovai, Urantijos laiku 1935 metais po Kr. gim.]